

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

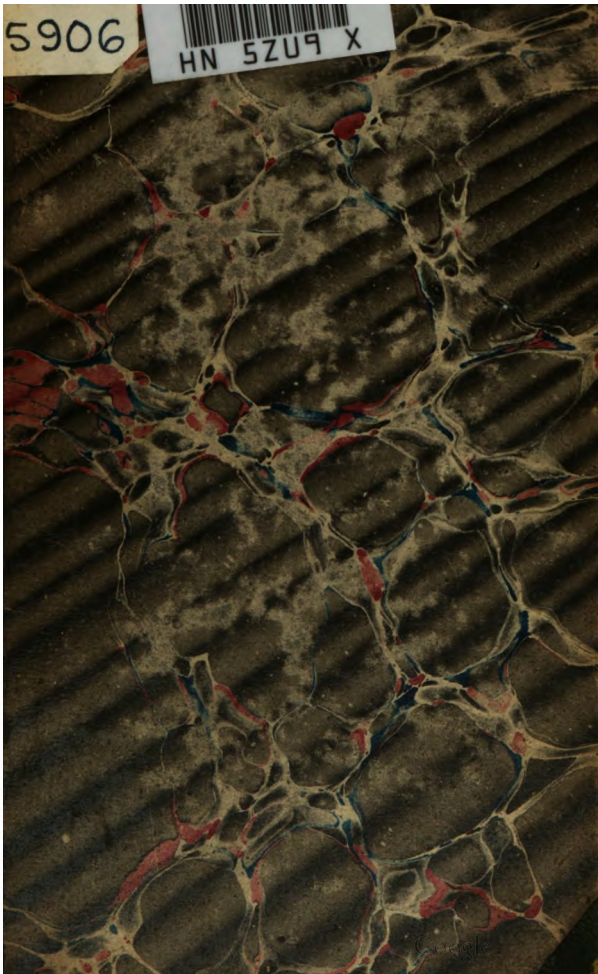
- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

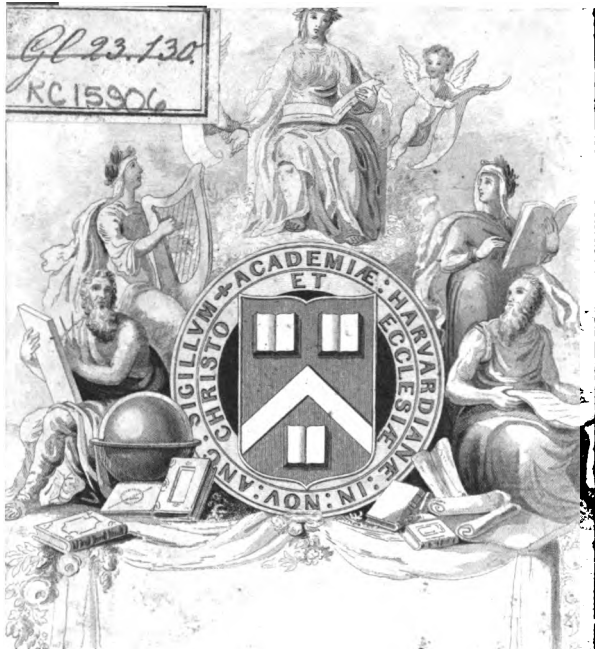
Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

5906

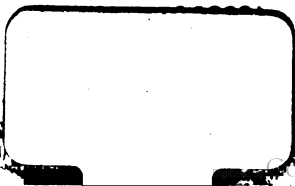
HN 5ZU9 X

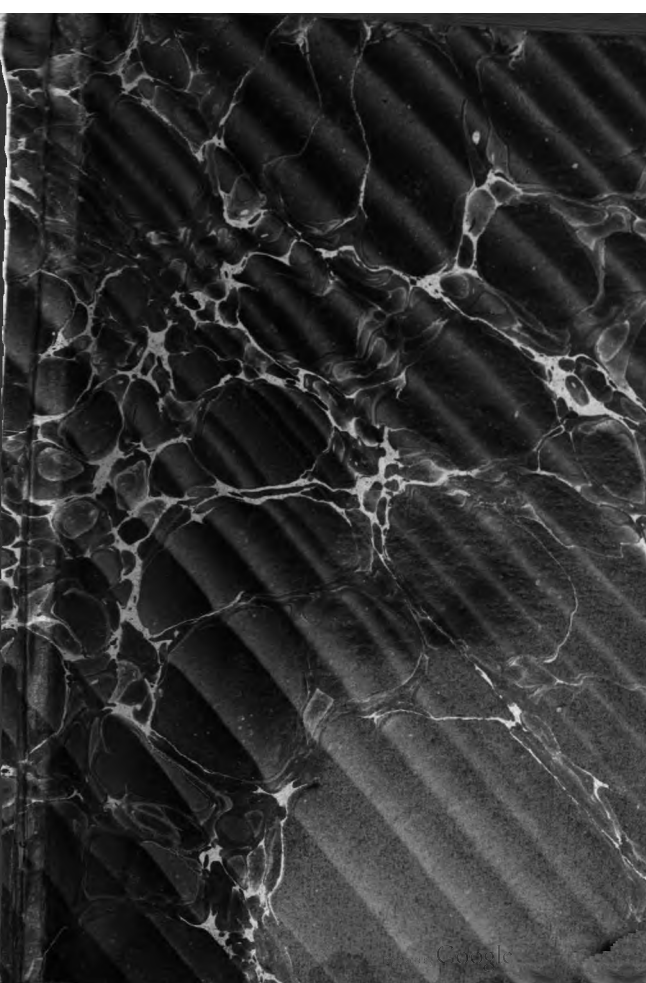

Gl 23.130.
KC15906

THE BEQUEST OF
HENRY WARE WALES, M. D.,
OF BOSTON.

3

L U C I A N I

SAMOSATENSIS

O P E R A.

AD

OPTIMORUM LIBRORUM FIDEM

ACCURATE EDITA.

EDITIO STEREOTYPA.

TOMUS I.

LIPSIAE

SUMTIBUS ET TYPIS CAROLI TAUCHNITII.

1829.

~~9823/36~~

KC15906

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ

ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

ΛΥΚΙΑΝ. Ι.

Α

Λ Ο Υ Κ Ι Α Ν Ο Υ

Σ Α Μ Ο Σ Α Τ Ε Ω Σ

Δ Ι Α Λ Ο Γ Ο Ι.

Π Ε Ρ Ι Τ Ο Υ Ε Ν Τ Η Ν Ι Ο Υ , Η Τ Ο Ι Β Ι Ο Σ
Λ Ο Υ Κ Ι Α Ν Ο Υ.

Α Ρ Γ Υ Μ Ε Ν Τ Ύ Μ.

Lucianus pubertati proximus a patre, ob rei familiaris tenuitatem, a studiis avocatus, ut artem statuariam addisceret, avunculo tradebatur. Quum vero, tabula lapidea ob imperitiam fracta, vapulasset, et lacrimans ad parentes recurrisset, per somnium ei apparebant duae mulieres, altera, artem statuariam repraesentans, altera pulchrior et honesta, dea studiorum ingenuorum; quae altera alteram eius manum tenentes, et frustra eum ad se trahentes, tandem puerum ipsum suo consilio uti iubent, utri se tradere vellet. Statuaria persuadendi eius rationes inde adferebat, quod ars illa sit ipsi domestica, et quaestuosa, quod corpus roboret, patriam relinquere non cogat, etc. in qua qui excelluerint artifices, nunc cum statuis suis ipsi adorentur; hac

arte et ipsum patremque et patriam celebrem fore. Contra Eruditio, puerum, si illam sequeretur, nihil esse futurum, inquit, nisi operarium obscurum, animi deiecti, parvae fortunae, eloquentis ludibrium; celeberrimos quoque statuarios tantummodo esse operarios; si se sequeretur, animum eius virtutibus ornatum iri, prudentem eum et doctum fore, omnibus invidendum, celebrem et honoribus insignem. Amicis, ait, et urbi utilis eris; admiraberis; immortalem te reddam doctrina, sicut Demosthenem, Aeschinem, Socratem, quorum quoque res familiaris parva fuerat, et genus ignobile. His auditis se ad Eruditionem transisse, atque in vehiculo quodam ab illa in altum evectum multas vidisse urbes et homines multos, atque ex alto aliquid ad eos demisisse, quod illi libenter acciperent; deinde splendida veste indutum ad patrem revectum esse. Tandem narrationem somnii sui Xenophontis exemplo excusat et consilio suo, ut iuvenes bonae quidem indolis, licet pauperes, ad meliora studia capesenda excitaret.

ἌΡΤΙ μὲν ἐπεπαύμην εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτῶν, ἤδη τὴν ἡλικίαν πρόσηβος ὢν ὁ δὲ πατὴρ ἐσκοπεῖτο μετὰ τῶν φίλων, ὅ,τι καὶ διδάξαιτό με. Τοῖς πλείστοις οὖν ἔδοξε παιδεία μὲν καὶ πόνον πολλοῦ, καὶ χρόνου μακροῦ, καὶ δαπάνης οὐ μικρᾶς, καὶ τύχης δεῖσθαι λαμπρᾶς· τὰ δὲ ἡμέτερα μικρὰ τε εἶναι, καὶ ταχεῖάν τινα τὴν ἐπικουρίαν ἀπαιτεῖν. Εἰ δὲ τινα τέχνην τῶν βαναύσων τούτων ἐκμάθοιμι, τὸ μὲν πρῶτον εὐθὺς ἂν αὐτὸς ἔχειν τὰ ἀρχοῦντα παρὰ τῆς τέ-

χνης, καὶ μηκέτι οἰκόσιτος εἶναι, τηλικούτος ὢν· οὐκ
 εἰς μακρὰν δὲ καὶ τὸν πατέρα εὐφρανεῖν, ἀποφέρων
 αἰεὶ τὸ γιγνόμενον. 2. Δευτέρας οὖν σκέψεως ἀρχὴ προϋ-
 τέθη, τίς ἀρίστη τῶν τεχνῶν, καὶ ῥάσιτη ἐκμαθεῖν,
 καὶ ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ πρέπουσα, καὶ πρόχειρον ἔχου-
 σα τὴν χορηγίαν, καὶ διαρκῆ τὸν πόρον. Ἄλλου τοί-
 νυ ἄλλην ἐπαινεῦντος, ὡς ἕκαστος γνώμης ἢ ἐμ-
 πειρίας εἶχεν, ὁ πατήρ εἰς τὸν θεῖον ἀπιδὼν, (παρῆν
 γὰρ ὁ πρὸς μητρὸς θεῖος, ἀριστος ἐρμογλύφος εἶναι
 δοκῶν, καὶ λιθοξόος ἐν τοῖς μάλιστα εὐδόκιμος) οὐ
 θέμις, εἶπεν, ἄλλην τέχνην ἐπικρατεῖν, σοῦ παρόν-
 τος· ἀλλὰ τοῦτον ἄγε, δείξας ἐμὲ, καὶ δίδασκε πα-
 ραλαβὼν λίθων ἐργάτην ἀγαθὸν εἶναι, καὶ συναρ-
 μοστέην, καὶ ἐρμογλυφία· δύναται γὰρ, καὶ τοῦτο
 φύσειός γε, ὡς οἶσθα, ἔχων δεξιῶς· ἐτεκμαιρέτο δὲ
 ταῖς ἐκ τοῦ κηραῦ παιδιαῖς. ὁπότε γὰρ ἀφεθείην
 ἀπὸ τῶν διδασκάλων, ἀποξέων ἄν. τὸν κηρὸν, ἢ βόας,
 ἢ ἵππους, ἢ καὶ νῆ Διὶ ἀνθρώπους ἀνέπλαττον, εἰ-
 κότως, ὡς ἐδόκουν τῷ πατρί· ἐφ' οἷς παρὰ μὲν τῶν
 διδασκάλων πληγὰς ἐλάμβανον· τότε δὲ ἔπαινος ἐς
 τὴν εὐφυσίαν καὶ ταῦτα ἦν· καὶ χρηστὰς εἶχον ἐπ'
 ἐμοὶ τὰς ἐλπίδας, ὡς ἐν βραχεῖ μαθήσομαι τὴν τέ-
 χνην, ἀπ' ἐκείνης γε τῆς πλαστικῆς. 3. Ἄμα τε οὖν
 ἐπιτήδειος ἐδόκει ἡμέρα τέχνης ἐνάρχεσθαι, καὶ γὰρ
 παρεδεδόμην τῷ θεῷ, μὰ τὸν Διὶ οὐ σφόδρα τῷ
 πράγματι ἀχθόμενος· ἀλλὰ μοι καὶ παιδιάν τινα
 οὐκ ἀτερπῆ ἐδόκει ἔχειν, καὶ πρὸς τοὺς ἡλικιώτας
 ἐπίδειξιν, εἰ φαινοίμην θεοῦς τε γλύφων, καὶ ἀγαλ-
 μάτια τινα μικρὰ κατασκευάζων ἐμαυτῷ τε, καὶ κεί-

νοις, οἷς προηροῦμην. Καὶ τότε πρῶτον ἐκεῖνο καὶ
 σύνηθες τοῖς ἀρχομένοις ἐγίγνετο· ἐγχοπέα γὰρ τινα
 μοι δούς ὁ Θεῖος, ἐκέλευσέ μοι ἡρέμα καθικέσθαι
 πλακὸς ἐν μέσῳ κειμένης, ἐπειπὼν τὸ κοινόν, Ἀρχή
 δέ τοι ἤμισυ παντός. Σκληρότερον δὲ κατεγκρόντος
 ὑπ' ἀπειρίας, κατεάγη μὲν ἡ πλάξ· ὁ δὲ ἀγανακτή-
 σας, σκυτάλην τινα κειμένην πλησίον λαβὼν, οὐ
 πράως, οὐδὲ προτρεπτικῶς μου κατήρξατο, ὥστε
 δάκρυά μοι τὰ προοίμια τῆς τέχνης. 4. Ἀποδράς οὖν
 ἐκείθεν ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἀφικνοῦμαι, συνεχῆς ἀναλύ-
 ζων, καὶ δακρῶν τούς ὀφθαλμοὺς ὑπόπλεως· καὶ
 διηγοῦμαι τὴν σκυτάλην, καὶ τοὺς μάλωπας ἐδεί-
 κνυον· καὶ κατηγόρουν πολλὴν τινα ὁμιότητα, προσ-
 θεῖς, ὅτι ὑπὸ φθόγου ταῦτα ἔδρασε, μὴ αὐτὸν
 ὑπερβάλωμαι κατὰ τὴν τέχνην. Ἀγανακτησαμένης δὲ
 τῆς μητρὸς, καὶ πολλὰ τῷ ἀδελφοῖ λοιδωροσησαμένης,
 ἐπεὶ νύξ ἐπῆλθε, κατέδαρθον ἔτι ἔνδακρυς, καὶ τὴν
 νύχθ' ὅλην ἐννοῶν. 5. Μέχρι μὲν δὴ τούτων γελά-
 σιμα καὶ μεираκιώδη τὰ εἰρημένα· τὰ μετὰ ταῦτα δὲ
 οὐκέτι εὐκαταφρόνητα, ὡς ἄνδρες, ἀκούσεσθε, ἀλλὰ
 καὶ πάνυ φιληκόων ἀκροατῶν δεόμενα· ἵνα γὰρ καθ'
 Ὅμηρον εἶπω, Θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος,
 Ἀμβροσίην διὰ νύκτα, ἐναργῆς οὕτως, ὥστε μηδὲν
 ἀπολείπεσθαι τῆς ἀληθείας· ἔτι γοῦν καὶ μετὰ τού-
 οὔτον χρόνον τότε σχήματά μοι τῶν φανέντων ἐν
 τοῖς ὀφθαλμοῖς παραμένει, καὶ ἡ φωνὴ τῶν ἀκου-
 σθέντων ἑναυλος· οὕτω σαφῆ πάντα ἦν. 6. Ἄπο
 γυναῖκες λαβόμεναι ταῖν χεροῖν εἰλκόν με πρὸς ἑαυ-
 τὴν ἑκατέρα μάλα βιαίως καὶ καρτερῶς· μικροῦ γοῦν

με διεσπάσαντο πρὸς ἀλλήλας φιλοτιμούμεναι· καὶ γὰρ ἄρτι μὲν ἂν ἡ ἑτέρα ἐπεκράτει, καὶ παρὰ μικρόν ὄλον εἶχε με, ἄρτι δὲ ἂν αὐθις ὑπὸ τῆς ἑτέρας εἰδόμην. ἐβίων δὲ πρὸς ἀλλήλας ἑκατέρα, ἡ μὲν, ὡς αὐτῆς ὄντα με κεκτῆσθαι βούλοιο· ἡ δὲ, ὡς μάλιστα τῶν ἀλλοτρίων ἀντιποιοῖτο. ἦν δὲ ἡ μὲν ἐργατική, καὶ ἀνδρική, καὶ αὐχμηρὰ τὴν κόμην, τῷ χεῖρε τύλων ἀνάπλευς, διεζωσμένη τὴν ἐσθῆτα, τιτάνου καταγέμουσα, οἶος ἦν ὁ θεῖος, ὁπότε ξέοι τοὺς λίθους· ἡ ἑτέρα δὲ μάλα εὐπρόσωπος, καὶ τὸ σχῆμα εὐπρεπῆς, καὶ κόσμιος τὴν ἀναβολήν. τέλος δ' οὖν ἐφιάσ μοι δικάζειν, ὁποτέρᾳ βουλοίμην συνεῖναι αὐτῶν. προτέρα δὲ ἡ σκληρὰ ἐκείνη καὶ ἀνδρώδης ἔλεξεν·

7. Ἐγὼ, φίλε παῖ, Ἐρμογλυφικὴ τέχνη εἰμὶ, ἦν χθὲς ἤρξω μανθάνειν, οἰκεία τέ σοι καὶ συγγενῆς οἰκοθεν· ὃ, τε γὰρ πάππος σου (εἰποῦσα τοῦνομα τοῦ μητροπάτορος) λιθαξὸς ἦν, καὶ τῷ θεῖῳ ἀμφοτέρω καὶ μάλα εὐδοκιμεῖτον δι' ἡμᾶς. εἰ δὲ θελοῖς λήρων μὲν καὶ φληνάφων τῶν παρὰ ταύτης ἀπέχεσθαι (δειξάσα τὴν ἑτέραν), ἐπεσθαι δὲ καὶ συροικεῖν ἐμοί, πρῶτα μὲν θρέψῃ γεννικῶς, καὶ τοὺς ἄμους ἔξεις καρτεροὺς, φθόνου δὲ παντός ἀλλότριος ἔση, καὶ οὔποτε ἄπει ἐπὶ τὴν ἀλλοδαπήν, τὴν πατρίδα καὶ τοὺς οἰκείους καταλιπών· οὐδὲ ἐπὶ λόγους ἐπαινεσσονται σε πάντες. — 8. Μὴ μυσαχθῆς δὲ τοῦ σώματος τὸ εὐτελές, μηδὲ τῆς ἐσθῆτος τὸ πιναρόν· ἀπὸ γὰρ τῶν τοιούτων ὀρμώμενος καὶ Φειδίας ἐκεῖνος ἔδειξε τὸν Δία, καὶ Πολύκλειτος τὴν Ἥραν εἰργάσατο, καὶ Μύρων ἐπηνέθη, καὶ Πραξιτέλης ἔθαι-

μάσθη· προσκυνοῦνται γοῦν οὔτοι μετὰ τῶν θεῶν. εἰ δὴ τούτων εἰς γένοιο, πῶς μὲν οὐ κλεινὸς αὐτὸς παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις γένοιο; ζηλωτὸν δὲ καὶ τὸν πατέρα ἀποδείξεις, περίβλεπτον δὲ ἀποφανεῖς καὶ τὴν πατρίδα. ταῦτα καὶ ἔτι τούτων πλείονα διαπταίουσα, καὶ βαρβαρίζουσα πάντοθεν, εἶπεν ἡ Τέχνη, μάλα δὴ σπουδῆ συνείρουσα, καὶ πείθειν με πειρωμένη· ἀλλ' οὐκέτι μέμνημαι· τὰ πλείστα γὰρ ἤδη μου τὴν μνήμην διέφυγεν. ἐπεὶ δ' οὖν ἐπαύσατο, ἄρχεται ἡ ἑτέρα ὡδὲ πως· 9. Ἐγὼ δέ, ὦ τέκνον, Παιδεία εἰμὶ ἤδη συνήθης σοι, καὶ γνωρίμη, εἰ καὶ μηδέπω εἰς τέλος μου πεπείρασαι. ἡλικία μὲν οὖν τὰ ἀγαθὰ ποριῆ λιθοξόος γενόμενος, αὐτὴ προεῖρηκεν· οὐδὲν γὰρ ὅτι μὴ ἐργάτης ἔση, τῇ σώματι πονῶν, καὶν τούτῳ τὴν ἕπασαν ἐλπίδα τοῦ βίου τεθειμένος, ἀφανὴς μὲν αὐτὸς ὢν, ὀλίγα καὶ ἀγεννη λαμβάνων, ταπεινὸς τὴν γνώμην, εὐτελής δὲ τὴν πρόδοον, οὔτε φίλοις ἐπιδικάσιμος, οὔτε ἐχθροῖς φοβερὸς, οὔτε τοῖς πολίταις ζηλωτὸς· ἀλλ' αὐτὸ μόνον ἐργάτης, καὶ τῶν ἐκ τοῦ πολλοῦ δήμου εἰς, αἰεὶ τὸν προὔχοντα ὑποπτήσων, καὶ τὸν λέγειν δυνάμενον θεραπεύων, λαγῶ βίον ζῶν, καὶ τοῦ κρείττονος ἔρμαιον ὢν. εἰ δὲ καὶ Φειδίας, ἢ Πολύκλειτος γένοιο, καὶ Θανυμαστὰ πολλὰ ἐξεργάσαιο, τὴν μὲν τέχνην ἅπαντες ἐπαινέουσιν, οὐκ ἔστι δὲ ὅστις τῶν ἰδόντων, εἰ νοῦν ἔχοι, εὐξαιτ' ἄν σοι ὅμοιος γενέσθαι· οἷος γὰρ ἄν ἦς, βάνανυσος, καὶ χειρῶναξ καὶ ἀποχειροβίωτος νομισθήσῃ. 10. Ἴβν δέ μοι πείθῃ, πρῶτον μὲν σοι πολλὰ ἐπιδείξω παλαιῶν ἀνδρῶν

ἔργα, καὶ πράξεις θαυμασίας, καὶ λόγους αὐτῶν ἀπαγγέλλουσα, καὶ πάντων, ὡς εἶπεν, ἔμπειρον ἀποφαίνουσα· καὶ τὴν ψυχὴν, ὅπερ σοι κυριώτατον ἔστι, κατακοσμήσω πολλοῖς καὶ ἄγαθοῖς κοσμήμασι, σωφροσύνη, δικαιοσύνη, εὐσεβεία, πραότις, ἐπεικεία, συνέσει, καρτερίᾳ, τῷ τῶν καλῶν ἔρωτι, τῇ πρὸς τὰ σεμνότερα ἔρμη· ταῦτα γὰρ ἔστιν ὁ τῆς ψυχῆς ἀκήρατος ὡς ἀληθῶς κόσμος. λήσει δὲ σε οὔτε παλαιὸν οὐδὲν, οὔτε νῦν γενέσθαι δεόν, ἀλλὰ καὶ τὰ δίδοντα προόψει μετ' ἐμοῦ· καὶ ὅλως, ἅπαντα, ὅποσα ἐστὶ τάτε θεῖα, τάτε ἀνθρώπινα, οὐκ εἰς μακρὰν σε διδάξομαι. 11. Καὶ ὁ νῦν πένθης ὁ τοῦ δεῖνος, ὁ βουλευσάμενός τι περὶ ἄγεννοῦς οὕτω τέχνης, μετ' ὀλίγον ἅπασι ζηλωτῶς, καὶ ἐπίφθονος ἔση, τιμώμενος καὶ ἐπαινούμενος, καὶ ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις εὐδοκίμων, καὶ ὑπὸ τῶν γένοι καὶ πλούτῳ προϋχόντων ἀποβλεπόμενος, ἐσθῆτα μὲν τοιαύτην ἀμπεχόμενος, (δείξασα τὴν ἑαυτῆς· πάνυ δὲ λαμπρὰν ἐφόρει) ἄρχῆς δὲ καὶ προεδρίας ἀξιούμενος. καὶν που ἀποδημῆς, οὐδ' ἐπὶ τῆς ἀλλοδαπῆς ἀγνοῖς οὐδ' ἀφανῆς ἔση· τοιαῦτά σοι περιθήσω τὰ γνωρίσματα, ὥστε τῶν ὄρωντων ἕκαστος τὸν πλησίον κινήσας δείξει σε τῷ δακτύλῳ, ΟΤΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ, λέγων. 12. Ἄν δὲ τι σπουδῆς ἄξιον ᾖ, καὶ τοὺς φίλους ἢ καὶ τὴν πόλιν ὅλην καταλαμβάνη, εἰς σε πάντες ἀποβλέπονται· καὶν που τι λέγων τύχης; κεληνότες οἱ πολλοὶ ἀκούσονται, θαυμάζοντες, καὶ εὐδαιμονίζοντές σε τῶν λόγων τῆς δυνάμεως, καὶ τὸν πατέρα τῆς εὐποτίας. ὁ δὲ λέγουσιν, ὡς ἕρα ἠθάνατοι γίγνονταί τινες ἐξ

ἀνθρώπων, τοῦτό σοι περιποιήσω. καὶ γὰρ ἦν αὐ-
 τὸς ἐκ τοῦ βίου ἀπέλθης, οὔποτε παύση συνῶν τοῖς
 πεπαιδευμένοις, προσομιλῶν τοῖς ἀρίστοις. ὄρας τὸν
 Δημοσθένην ἐκείνον, τίνος υἱὸν ὄντα ἐγὼ ἠλίκον
 ἐποίησα; ὄρας τὸν Αἰσχίνην, ὃς τυμπανιστρίας υἱὸς
 ἦν; ἀλλ' ὅμως αὐτὸν δι' ἐμέ Φίλιππος ἐθεράπευσεν·
 ὁ δὲ Σωκράτης καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῆ ἐρμογλυφικῆ ταύ-
 τη τραφεῖς, ἐπειδὴ τάχιστα συνῆκε τοῦ κρείττονος,
 καὶ δραπετεύσας παρ' αὐτῆς ἠὺτομόλησεν ὡς ἐμέ,
 ἀκούεις ὡς παρὰ πάντων ἄδεται; 13. Ἀφίεις δὲ αὐ-
 τοὺς τηλικούτους καὶ τοιούτους ἄνδρας, καὶ πράξεις
 λαμπράς, καὶ λόγους σεμνοὺς, καὶ σχῆμα εὐπρεπές,
 καὶ τιμὴν, καὶ δόξαν, καὶ ἔπαινον, καὶ προεδρίας,
 καὶ δύναμιν, καὶ ἀρχάς, καὶ τὸ ἐπὶ λόγοις εὐδοκι-
 μεῖν, καὶ τὸ ἐπὶ συνέσει εὐδαιμονίζεσθαι, χιτώνιον
 τε πιναρὸν ἐνδύση, καὶ σχῆμα δουλοπρεπές ἀναλή-
 ψη, καὶ μοχλία, καὶ γλυφεῖα, καὶ κοπέας, καὶ κολα-
 πτήρας ἐν ταῖν χεροῖν ἕξεις, κάτω νενευκῶς εἰς τὸ
 ἔργον, χαμαιπετής, καὶ χαμαιζήλος, καὶ πάντα τρό-
 πον ταπεινός· ἀνακύπτων δὲ οὐδέποτε, οὐδὲ ἀνδρῶ-
 δες, οὐδὲ ἐλευθέριον οὐδὲν ἐπινοῶν, ἀλλὰ τὰ μὲν
 ἔργα ὅπως εὐρυθμα καὶ εὐσχήμονα ἔσται σοι προ-
 νοῶν, ὅπως δὲ αὐτὸς εὐρυθμός τε καὶ κόσμιος ἔση,
 ἦκιστα πεφροντικῶς, ἀλλ' ἀτιμότερον ποιῶν σεαυ-
 τὸν λίθων. 14. Ταῦτα ἔτι λεγούσης αὐτῆς, οὐ πε-
 ριμείνας ἐγὼ τὸ τέλος τῶν λόγων, ἀναστὰς ἀπεφη-
 νάμην· καὶ τὴν ἄμορφον ἐκείνην καὶ ἐργατικὴν ἀπο-
 λιπὼν, μετέβαινον πρὸς τὴν Παιδείαν μάλα γεγη-
 θῶς· καὶ μάλιστα ἐπεί μοι καὶ εἰς νοῦν ἦλθεν ἡ

σκυτάλη, καὶ ὅτι πληγὰς εὐθύς οὐκ ὄλλγας ἀρχομένη μοι χθὲς ἐνετρίψατο. ἡ δὲ ἀπολειφθεῖσα τὸ μὲν πρῶτον ἤγανάκτει, καὶ τῷ χεῖρι συνεκρότει, καὶ τοὺς ὀδόντας ἐπέπριε· τέλος δὲ, ὡσπερ τὴν Νιδόβην ἀκούομεν, ἐπεπήγει, καὶ εἰς λίθον μεταβέβλητο. εἰ δὲ παράδοξα ἔπαθε, μὴ ἀπιστήσητε· θαυματοποιῶ γὰρ οἱ ὄνειροι. 15. Ἡ ἑτέρα δὲ πρὸς με ἀπιθοῦσα, τοιγαροῦν ἀμείψομαί σε, ἔφη, τῆςδε τῆς δικαιοσύνης, ὅτι καλῶς τὴν δίκην ἐδίκασας. καὶ ἐλθὲ ἦδη, ἐπίβηθι τούτου τοῦ ὄχηματος, (δείξασά τι ὄχημα ὑποπτέρων ἵππων τινῶν, τῷ Πηγάσῳ ἑοικόντων) ὕπως ἴδης, οἷα καὶ ἠλίκα μὴ ἀκολουθήσας ἐμοὶ ἀγνοήσῃς ἔμελλεις. ἐπεὶ δὲ ἀνῆλθον, ἡ μὲν ἤλαυνε, καὶ ὑψηλιόχει· ἀρθεῖς δὲ εἰς ὕψος ἐγὼ ἐπεσκόπων, ἀπὸ τῆς ἔω ἀρξάμενος ἄχρι πρὸς ἐσπέραν, πόλεις, καὶ ἔθνη, καὶ δήμους, καθάπερ ὁ Τριπτόλεμος ὑποσπείρων τι ἐς τὴν γῆν. οὐκέτι μέντοι μέμνημαι ὅ,τι τὸ σπειρόμενον ἐκείνο ἦν· πλὴν τοῦτο μόνον, ὅτι κάτωθεν ἀφορῶντες οἱ ἄνθρωποι ἐπήγουν, καὶ μετ' εὐφημίας, καθ' οὓς γενοίμην τῇ πτήσει, παρέπεμπον. 16. Δείξασα δὲ μοι τὰ τσσαῦτα, καὶ μὲ τούτῳ ἐπαινοῦσιν ἐκείνοις, ἐπανήγαγεν αὐτίς, οὐκέτι τὴν αὐτὴν ἐσθῆτα ἐκείνην ἐνδεδυκότα, ἣν εἶχον ἀφιπτάμενος· ἀλλ' ἐμοὶ ἐδόκουν εὐπάρυφός τις ἐπανήκειν. καταλαβοῦσα οὖν καὶ τὸν πατέρα ἐστώτα καὶ περιμένοντα, ἐδείκνυεν αὐτῷ ἐκείνην τὴν ἐσθῆτα, καὶ μὲ, οἷος ἦκοιμι· καὶ τι καὶ ὑπέμνησεν, οἷα μικροῦ δεῖν περὶ ἐμοῦ ἐβουλεύσατο. ταῦτα μέμνημαι ἰδὼν, ἀντίπαις ἔτι ὦν, ἐμοὶ δοκεῖ ἐκταραχθεῖς πρὸς τὸν τῶν

πληγῶν φόβον. 17. Μεταξὺ δὲ λέγοντος, Ἡράκλεις, ἔφη τις, ὡς μακρὸν τὸ ἐνύπνιον, καὶ δικανικόν. εἴτ' ἄλλος ὑπέκρουσε, χειμερινὸς ὄνειρος, ὅτι μήκισταί εἰσιν αἱ νύκτες· ἢ τάχα που τριῖσπερος, ὡσπερ ὁ Ἡρακλῆς καὶ αὐτὸς ἐστι. τί δ' οὖν ἐπῆλθεν αὐτῷ ληρῆσαι ταῦτα πρὸς ἡμᾶς, καὶ μνησθῆναι παιδικῆς νυκτός, καὶ ὄνειρων παλαιῶν, καὶ ἤδη γεγηρακότων; ἔωλος γὰρ ἢ ψυχρολογία· μὴ ὄνειρων ἡμᾶς ὑποκριτὰς τινὰς ὑπέληφεν; οὐκ ὦ γαθῆ. οὐδὲ γὰρ ὁ Ξενοφῶν ποτε διηγούμενος τὸ ἐνύπνιον, ὡς ἐδόκει αὐτῷ καὶ ἐν τῇ πατρῴᾳ οἰκίᾳ, καὶ τὰ ἄλλα, (ἴστε γὰρ) οὐχ ὑπόκρισιν τὴν ὄψιν, οὐδὲ ὡς φλυαρεῖν ἐγνωκώς αὐτὰ διεξῆει· καὶ ταῦτα ἐν τῷ πολέμῳ, καὶ ἀπογνώσει πραγμάτων, περισεστώτων πολεμίων· ἀλλὰ τι καὶ χρήσιμον εἶχεν ἢ διήγησις. 18. Καὶ τοίνυν καὶ γὰρ τοῦτον ὄνειρον ὑμῖν διηγησάμην ἐκείνου ἔνεκα, ὅπως οἱ νέοι πρὸς τὰ βελτίω τρέπωνται, καὶ παιδείας ἔχονται· καὶ μάλιστα, εἴ τις αὐτῶν ὑπὸ πενίας ἐθελοκακεῖ, καὶ πρὸς τὰ ἥττω ἀποκλίνει, φύσιν οὐκ ἀγεννῆ διαφθεύρων. ἐπιρρώσθησεται εὖ οἶδ' ὅτι κακῆνος, ἀκούσας τοῦ μύθου, ἱκανὸν ἑαυτῷ παράδειγμα ἐμὲ προστησάμενος, ἐγνοῶν ὁδὸς μὲν ὦν πρὸς τὰ κάλλιστα ὤρμησα, καὶ παιδείας ἐπεθύμησα, μηδὲν ἀποδειλιάσας πρὸς τὴν πενίαν τὴν τότε, αἴος δὲ πρὸς ἡμᾶς ἐπανελήλυθα, εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, οὐθενὸς γοῦν τῶν λιθογλύφων ἀδοξότερος.

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΠΟΝΤΑ, ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΕΙ
ΕΝ ΛΟΓΟΙΣ.

ARGVMENTVM.

Comparaverat quis Lucianum Prometheo. Hoc se accipere dicit, si sententia sit, opera sua esse lutea, non multi pretii. Si vero illa comparatione scriptorum suorum artificium laudaretur, in laude illa ironiam latere posse. Se non videre magnum in suis artificium. Multo magis iis cognomen Promethei convenire, qui in iudiciis egregie loquerentur. Sua scripta delectationis causa facta et lusum quendam esse. Certam esse ironiam, si nomine Promethei attice ille uteretur. Athenienses enim ob luti et ignis usum figulos vocare Prometheos, quorum opera sint fragilia. Si cognomen illud datum sit, quia instar illius neminem imitatus nova inveniit, sibi hoc non satisfacere; non enim novitatem generis scribendi, sed venustatem laudandam esse; abolenda esse nova atque informia; quod quomodo Ptolemaeus, Aegypti rex, experientia didicerit, narrat. Miscuisse se in scriptis suis dialogum et comoediam; sed si vel optima misceantur, iusta proportione id fieri debere, ut boni quid oriatur. Dialogum vero et comoediam non parum inter se distare; illum gravem plerumque esse, hanc illusoriam; tamen se utrumque coniunxisse; itaque se et hanc ob causam vereri ne Prometheus videatur, quod masculinum et femininum commiscuerit. Hoc solum non vult, ut lectores putent, se alium imitatum esse. Quodsi vero iam alius hoc scribendi genere usus sit, nunc tamen in via, quam ingressus sit, sibi manendum esse.

Οὐκοῦν Προμηθεῖα με εἶναι φῆς; εἰ μὲν κατὰ τοῦ-
 το, ὡς ἄριστε, ὡς πηλίνων κἄμολ τῶν ἔργων ὄντων,
 γνωρίζω τὴν εἰκόνα, καὶ φημί ὁμοίος εἶναι αὐτῷ·
 οὐ δ' ἀναίνομαι πηλοπλάθος ἀκούειν, εἰ καὶ φαν-
 λότερος ἐμοὶ ὁ πηλός, οἷος ἐκ τριόδου, βόρβορος τις
 παρὰ μικρόν. εἰ δὲ ὑπερεπαινῶν τοὺς λόγους ὡς δῆ-
 θεν εὐμηχάνους ὄντας, τὸν σοφώτατον τῶν Τιτάνων
 ἐπιφημίξεις αὐτοῖς, ὄρα μὴ τις εἰρωνείαν φῆ, καὶ
 μυκτῆρα, οἷον τὸν Ἀττικόν, προσεῖναι τῷ ἐπαίνῳ. ἢ
 πόθεν γὰρ εὐμήχανον τοῦμόν; τίς δ' ἢ περιττὴ σο-
 φία καὶ προμηθεῖα ἐν τοῖς γράμμασιν; ὡς ἔμοιγε
 ἱκανόν, εἰ μὴ πάνυ σοὶ γῆϊνα ἔδοξε, μηδὲ κομιδῆ
 ἄξια τοῦ Κανκάσου. καίτοι πόσῃ δικαιοτέρῳ ὑμεῖς
 ἂν εἰκάζοισθε τῷ Προμηθεῖ, ὅπόσοι ἐν δίκαις εὐδο-
 κμεῖτε, ξὺν ἀληθείᾳ ποιούμενοι τοὺς ἀγῶνας; ζῶν-
 τα οὖν ὡς ἀληθῶς, καὶ ἔμψυχα ὑμῖν τὰ ἔργα· καὶ
 νῆ Δία, καὶ τὸ θερμόν αὐτῶν ἐστὶ διάπυρον. καὶ
 τοῦτο ἐκ τοῦ Προμηθεῖος ἂν εἴη, πλὴν εἰ μὴ διαλ-
 λάττοιτε, ὅτι μὴδ' ἐκ πηλοῦ πλάττετε, ἀλλὰ χρυσᾶ
 ὑμῖν τοῖς πολλοῖς τὰ πλάσματα. 2. Ἡμεῖς δὲ οἱ ἐς
 τὰ πλήθη παριόντες, καὶ τὰς τοιαύτας τῶν ἀκροά-
 σεων ἐπαγγέλλοντες, εἶδωλα ἄττα ἐπιδεικνύμεθα. καὶ
 τὸ μὲν ὄλον, ἐν πηλῷ, καθάπερ ἔφην μικρόν ἔμπρο-
 σθεν, ἢ πλαστικὴ κατὰ ταῦτά τοῖς κοροπλάθοις·
 τὰ δ' ἄλλα, οὔτε κίνησις ὁμοία πρόςεστιν, οὔτε ψυ-
 χῆς δεῖγμα τι, ἀλλὰ τέρψις ἄλλως, καὶ παιδιὰ τὸ
 πρῶγμα. ὥστε μοι ἐνθυμεῖσθαι ἔπεισι, μὴ ἄρα
 οὕτω με Προμηθεῖα λέγοις εἶναι, ὡς ὁ Κωμικὸς τὸν

Κλέωνά φησιν· ὄλοθα περὶ αὐτοῦ. Κλέων Προμηθεὺς ἐστὶ μετὰ τὰ πράγματα. καὶ αὐτοὶ δὲ Ἀθηναῖοι τοὺς χυτρίδας, καὶ ἵπνοποιούς, καὶ πάντας, ὅσοι πηλουργοὶ, Προμηθεῖας ἀπεκάλουν, ἐπισκώπτοντες ἐς τὸν πηλὸν, καὶ τὴν ἐν πυρὶ οἶμαι τῶν σκιυῶν ὀπτησιν. καὶ εἶγε σοι τοῦτο βούλεται εἶναι ὁ Προμηθεὺς, πάνυ εὐστόχως ἀποτειτόξευται, καὶ ἐς τὴν Ἀττικὴν θριμύτητα τῶν σκωμμάτων, ἐπεὶ καὶ εὐθροπτα ἡμῖν τὰ ἔργα, ὥσπερ ἐκείνοις τὰ χυτρίδια· καὶ μικρὸν τις λίθον ἐμβαλὼν, συντριβειεν ἅπαντα.

3. Καίτοι φαίη τις παραμυθούμενος, οὐ ταῦτα εἰκάσαι τῷ Προμηθεῖ, ἀλλὰ τὸ καινουργὸν τοῦτο ἐπαινῶν, καὶ μὴ πρὸς τι ἄλλο ἀρχέτυπον μεμιμημένον· ὥσπερ ἐκεῖνος οὐκ ὄντιων ἀνθρώπων, τέως ἐνοήσας αὐτοὺς ἀνέπλασε· τοιαῦτα ζῶα μορφώσας, καὶ διακοσμήσας, ὡς εὐκίνητά τε εἶη, καὶ ὀφθῆναι χαρίεντα. καὶ τὸ μὲν ὄλον, ἀρχιτέκτων αὐτὸς ἦν. συνειργάζετο δὲ τι καὶ ἡ Ἀθηναῖ ἐμπνέουσα τὸν πηλὸν, καὶ ἔμψυχα ποιοῦσα εἶναι τὰ πλάσματα. ὁ μὲν ταῦτα ἂν εἶποι, πρὸς τε τὸ εὐφημότατον ἐξηγούμενος τὸ εἰρημένον. καὶ ἴσως οὗτος ὁ νοῦς ἦν τῷ λελεγμένῳ· ἐμοὶ δὲ οὐ πάνυ ἱκανὸν, εἰ καινοποεῖν δοκοίην· μηδὲ ἔχοι τι λέγειν ἀρχαιότερόν τι τοῦ πλάσματος, οὐ τοῦτο ἀπόγονόν ἐστιν· ἀλλὰ εἰ μὴ καὶ χάριεν φαίνοιτο, αἰσχυνοίμην ἂν, εὖ ἴσθι, ἐπ' αὐτῷ, καὶ ξυμπατήσας ἂν, ἀφανίσαιμι. οὐδ' ἂν ὠφελήσειεν αὐτὸ, παρὰ γὰρ ἐμοὶ, ἡ καινότης, μὴ οὐχὶ συντετριφθῆναι ἄμορφον ὄν. καὶ εἶγε μὴ οὕτω φρονοίην, ἄξιός ἂν μοι δοκῶ ὑπὸ ἐκκαίδεκα γυπῶν κεί-

ρεσθαι, οὐ συνιείς, ὡς πολὺ ἄμορφότερα τὰ μετὰ
 τοῦ ξένου ταῦτο πεπονθότα. 4. Πτολεμαῖος οὖν
 ὁ Λάγου δύο καινὰ ἐς Αἴγυπτον ἄγων, κάμηλόν τε
 Βακτριανὴν παμμέλαιναν, καὶ δίχρωμον ἄνθρωπον,
 ὡς τὸ μὲν ἡμίτομον αὐτοῦ, ἀκριβῶς μέλαν εἶναι, τὸ
 δ' ἕτερον, ἐς ὑπερβολὴν λευκόν, ἐπίσης δὲ μεμερι-
 σμένον, ἐς τὸ θεάτρον συναγαγὼν τοὺς Αἰγυπτίους,
 ἐπεδείκνυτο αὐτοῖς ἄλλα τε πολλὰ θεάματα, καὶ τὸ
 τελευταῖον καὶ ταῦτα, τὴν κάμηλον, καὶ τὸν ἡμί-
 λευκον ἄνθρωπον· καὶ ὄητο ἐκπλήξειν τῷ θεάματι.
 οἱ δὲ, πρὸς μὲν τὴν κάμηλον ἐφοβήθησαν, καὶ ὀλί-
 γου δεῖν ἔφυγον ἀναθορόντες· καίτοι χρυσῶ πᾶσα
 ἐκεκόσμητο, καὶ ἄλουργίδι ἐπίστρωτο, καὶ ὁ χαλι-
 νὸς ἦν λιθοκόλλητος, Δαρείου τινός, ἢ Καμβύσου,
 ἢ Κύρου αὐτοῦ κειμήλιον. πρὸς δὲ τὸν ἄνθρωπον
 οἱ μὲν πολλοὶ ἐγέλων· οἱ δὲ τινες, ὡς ἐπὶ τέρατι ἐμυ-
 σάττοντο. ὥστε ὁ Πτολεμαῖος συνιείς ὅτι οὐκ εὐδο-
 κимεῖ ἐπ' αὐτοῖς, οὐδὲ θαυμάζεται ὑπὸ τῶν Αἰγυ-
 πτίων ἢ καινότης, ἀλλὰ πρὸ αὐτῆς τὸ εὐρυθμον καὶ
 τὸ εὐμορφον κρίνουσι, μετέστησεν αὐτά· καὶ τὸν
 ἄνθρωπον οὐκέτι διὰ τιμῆς ἤγεν ὡς πρὸ τοῦ· ἀλλ'
 ἢ μὲν κάμηλος ἀπέθανεν ἀμελουμένη· τὸν ἄνθρω-
 πον δὲ τὸν διετὸν Θέσπιδι τῷ αὐλητῇ ἐδωρήσατο
 καλῶς αὐλήσαντι παρὰ τὸν πότον. 5. Δέδοικα δὲ
 μὴ καὶ τοῦμόν, κάμηλος ἐν Αἰγυπτίοις ἢ, οἱ δὲ ἄν-
 θρωποι, τὸν χαλινὸν ἔτι αὐτῆς θαυμάζωσι, καὶ τὴν
 ἄλουργίδα. ἐπεὶ δὲ οὐδὲ τὸ ἐκ δυοῖν τοῖν καλλί-
 στοιν συγκεῖσθαι, διαλόγου καὶ κωμωδίας, οὐδὰ
 τοῦτο ἀπόχη εἰς εὐμορφίαν, εἰ μὴ καὶ ἡ μίξις ἐναρ-

μόνιος, καὶ κατὰ τὸ σύμμετρον γίγνοιτο. ἔστι γοῦν ἐκ δύο καλῶν ἀλλόκοτον τὴν ξυνθήκην εἶναι, οἷον ἐκεῖνο τὸ προχειρότατον, ὁ ἵπποκένταυρος. οὐ γὰρ ἂν φαίης ἐπέραστόν τι ζῶον τουτὶ γενέσθαι, ἀλλὰ καὶ ὑβριστότατον, εἰ χρὴ πιστεύειν τοῖς ζωγράφοις ἐπιδεικνυμένοις τὰς παροιμίας, καὶ σφαγὰς αὐτῶν. τί οὖν; οὐχὶ καὶ ἔμπαλιν γένοιτ' ἂν εὐμορφόν τι ἐκ δυοῖν ἀρίστοιν ξυντεθέν, ὥσπερ ἐξ οἴνου καὶ μέλιτος τὸ ξυναμφοτέρον ἡδιστον; φημί ἔγωγε· οὐ μὴν περὶ γε τῶν ἐμῶν ἔχω διατείνεσθαι ὡς τοιούτων ὄντων, ἀλλὰ δέδια μὴ τὸ ἐκατέρου κάλλος ἢ μίξις συνέφθειρεν. 6. Οὐ πάνυ γοῦν συνήθη καὶ φίλα ἐξ ἀρχῆς ἦν ὁ διάλογος καὶ ἡ κωμῳδία· εἶγε ὁ μὲν, οἴκοι, καὶ καθ' ἑαυτὸν νῆ Δία ἐν τοῖς περιπάτοις μετ' ὀλίγων τὰς διατριβὰς ἐποιεῖτο· ἡ δὲ, παραδοῦσα τῷ Διονύσῳ ἑαυτήν, θεάτρῳ ὠμίλει, καὶ ξυνέπαιζε, καὶ ἐγελωτοποιεῖ, καὶ ἐπέσκωπτε, καὶ ἐν ῥυθμῷ ἔβαινε πρὸς αὐλόν. ἐνίοτε καὶ τὸ ὄλον ἀναπαίστοις μέτροις ἐποχουμένη, τὰ πολλὰ τοὺς τοῦ διαλόγου ἑταίρους ἐχλεύαζε, φροντιστὰς, καὶ μετεωρολέσχας, καὶ τὰ τοιαῦτα προσαγορεύουσα καὶ μίαν ταύτην προέλευσιν ἐπεποίητο ἐκείνους ἐπισκώπτειν, καὶ τὴν Διονυσιακὴν ἐλευθερίαν καταχεῖν αὐτῶν· ἄρτι μὲν ἀεροβατοῦντας δεικνύουσα, καὶ νεφέλαις ξυνόοντας· ἄρτι δὲ ψυλλῶν πηδήματα διαμετροῦντας, ὡς δῆθεν τὰ ἀέρια λεπτολογουμένους. ὁ διάλογος δὲ σεμνοτάτας ἐποιεῖτο τὰς συνουσίας, φύσεώς τε περὶ καὶ ἀρετῆς φιλοσοφῶν· ὥστε τὸ τῶν μουσικῶν τοῦτο, δις διὰ πασῶν, εἶναι τὴν ἁρμονίαν, ἀπὸ τοῦ ὀξύτα-

του εἰς τὸ βαρύτερον· καὶ ὁμῶς ἐτολμήσαμεν ἡμεῖς τὰ οὕτως ἔχοντα πρὸς ἄλληλα ξυναγαγεῖν, καὶ ξυναρμόσαι, οὐ πᾶνυ πειθόμενα, οὐδὲ εὐμαρῶς ἀνεχόμενα τὴν κοινωνίαν. 7. Δέδια τοίνυν μὴ αὐθις ὁμοίον τι τῷ Προμηθεῖ τῷ σῶ πεποηκῶς φαίνωμαι, τὸ θῆλυ τῷ ἄρρένι ἐγκαταμίξας, καὶ δι' αὐτὸ δίκην ὑπόσχω. μᾶλλον δὲ μὴ καὶ ἄλλο τι τοιοῦτο φανεῖην, ἐξαπατῶν ἴσως τοὺς ἀκούοντας, καὶ ὅσιᾶ παραθεῖς αὐτοῖς κεκαλυμμένα τῇ πιμελῇ, γέλωτα κωμικὸν ὑπὸ σεμνότητι φιλοσόφῳ· τὸ γὰρ τῆς κλεπτικῆς (καὶ γὰρ κλεπτικός ὁ θεός) ἄπαγε· τοῦτο μόνον οὐκ ἂν εἴποις ἐνεῖναι τοῖς ἡμετέροις. ἢ παρὰ τοῦ γὰρ ἂν ἐκλέπτομεν; εἰ μὴ ἄρα τις ἐμὲ διέλαθε τοιοῦτους πιτυοκάμπτας καὶ τραγελάφους καὶ αὐτὸς συντεθεικώς; πλὴν ἄλλὰ τί ἂν πάθοιμι; ἐμμενετέον γὰρ οἷς ἄπαξ προειλόμην· ἐπεὶ τόγε μεταβουλεύεσθαι, Ἐπιμηθέως ἔργον, οὐ Προμηθέως ἐστί.

N I Γ P I N O Σ

ἢ περὶ φιλοσόφου ἤθους.

ARGVMENTVM.

Praemissa est epistola, quae huius libri missionis rationem explicat.

Quum Lucianus ex urbe repente immutatus inflatusque rediret, et causam quaereret amicus, ille se subito felicem factum respondet; oculorum quidem sanandorum causa se in urbem profectum esse, at quum ibi Nigrini, philosophi platonici sermones in laudem philosophiae divinos, atque irrisionem eorum, quae vulgo pro bonis haberentur, audivisset, oculi et omnium humilium sic se esse oblitum, ut tantum videretur immutatus. Elatum se nunc esse, et illius sermonibus adsobrietatem evectum. Quorum audiendorum quum et amicus se cupidissimum esse asseruisset, illos se vel sua sponte expositurum fuisse respondet. Post multas tandem excusationes, quibus rhetores irridere videtur, incipit orationem Nigrini. Principium eius erat laudatio Graeciae et praecipue Atheniensium, quod sint philosophi ac pauperes. Exemplo docet, eos non sinere quemquam luxuriam et voluptatem importare, et quomodo talium ridendo ad sobrietatem redigerent; exemplo

confirmat, eos paupertatem confiteri non erubescere, asseritque ei, qui philosophice vivere vellet, ibi vivendum esse; qui vero omnia poneret in divitiis et honoribus, atque totum se voluptatibus addixerit, et Romae vivendum esse, ubi omnia haec cum sceleribus inde natis abunde reperiantur. Quare se quum Romam venisset, secum consultasse, quid ibi faceret, et domi se continere statuisse, ibique philosophiae operam dare, ea quae gerantur, contemplantem ac vel deridentem vel iisdem constantiam suam tentantem. Nam si mala essent laudanda, et haec urbs, minimam laudem non esse, quod iis et in illa virtus tentetur, philosophiae mirandae occasio praebeatur, atque donorum fortunae contemnendorum. Deridendos vero esse divites ipsos; magis adhuc eorum adulescentes et parasitos, quorum utrorumque mores describuntur; maxime vero eos philosophos, qui adulatorum gregi sese immisceant. Praecipue invehebatur in eos philosophos, qui pacta mercede divitias contemnendas esse docerent: ipse contrarium agens, nec agrum quidem suum visitans, quia natura nemo istarum rerum dominus sit. (Hac occasione laudatur Nigrinus propter multas res bonas.) Invehebatur etiam in aliorum philosophorum methodum corruptissimam iuvenes formandi. Mox vero transibat ad alia reliquorum Romanorum scelera castiganda, praecipue luxum in equis, in funeribus, insaniam in testamentis, in ornatu, coenis, balneis et servorum usu. Huc usque plurima verba sunt Nigrini. Narrat nunc Lucianus, quantum hac oratione affectus fuerit, et videri sibi animum humanum similem scopo, in quem multi quidem imperite, pauci vero sagittarii huic Nigrino similes bene perspecto scopo, bene uncta sagitta mordicante quidem sed dulci tamen medicamento ita sagittam mittant, ut infixam maneat et medicamen-

tum animum subeat. Verum a philosophorum orationibus eos tantum, qui natura in philosophiam inclinent, ita affectos discedere. Fatetur amicus, se quoque hac oratione repetita vehementer affectum esse: similem illam esse morsui canis rabiosi, quo pressi si alios mordeant, insaniam propagent. Monet igitur Lucianus amicum, ut utrique ab eo medicinam petant, qui ipsos vulnerarit.

ΠΡΟΣ ΝΙΓΡΙΝΟΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗ.

Λουκιανὸς Νιγρίνῳ εὖ πράττειν.

Ἡ μὲν παροιμία φησὶ, Γλαῦκα εἰς Ἀθήνας, ὡς γελοῖον ὄν, εἴ τις ἐκεῖ κομίζοι γλαῦκας, ὅτι πολλαὶ παρ' αὐτοῖς εἰσίν. ἐγὼ δὲ εἰ μὲν δύναμιν λόγων ἐπιδείξασθαι βουλόμενος, ἔπειτα Νιγρίνῳ γράψας βιβλίον ἔπεμπον, εἰχόμεν ἂν τῷ γελοίῳ, γλαῦκας ὡς ἀληθῶς ἐμπορευόμενος. ἐπεὶ δὲ μόνην σοὶ δηλῶσαι τὴν ἐμὴν γνώμην ἐθέλω, ὅπως τε νῦν ἔχω, καὶ ὅτι μὴ παρέργως εἴλημμαι πρὸς τῶν σῶν λόγων, ἀποφεύγοιμ' ἂν εἰκότως καὶ τὸ τοῦ Θουκυδίδου λεγόντος, ὅτι ἡ ἀμαθία μὲν θρασεῖς, ὀκνηροὺς δὲ τὸ λελογισμένον ἀπεργάζεται. δῆλον γὰρ ὡς οὐχ ἡ ἀμαθία μοι μόνη τῆς τοιαύτης τόλμης, ἀλλὰ καὶ ὁ πρὸς τοὺς λόγους ἔρως αἴτιος. ἔρῶσο.

ΕΤΑΙΡΟΣ, ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.

1. ΕΤΑΙ. Ὡς σεμνὸς ἡμῖν σφόδρα, καὶ μετέω-

ρος ἐπανελήλυθας; οὐ τοίνυν προσβλέπειν ἡμῖς ἔτε ἀξιοῖς, οὐθ' ὁμιλίας μεταδίδως, οὔτε κοινωνεῖς τῶν ὁμοίων λόγων, ἀλλ' ἄφνω μεταβέβησαι, καὶ ὅλως ὑπεροπτικῶ τινι ἔοικας; ἠδέως δ' ἂν παρὰ σοῦ πυνθοίμην, ὅθεν οὕτως ἀτόπως ἔχεις, καὶ τί τούτων αἴτιον;

ΛΟΓΚ. Τί γὰρ ἄλλο γε, ὦ ἐταῖρε, ἢ εὐτυχία;

ΕΤΑΙ. Πῶς λέγεις;

ΛΟΓΚ. Ὅδοῦ πάρεργον ἦκω σοι εὐδαιμών τε καὶ μακάριος γεγεννημένος, καὶ τοῦτο δὴ τὸ ἀπὸ τῆς σκηπῆς ὄνομα, τρισόλβιος.

ΕΤΑΙ. Ἡράκλεις, οὕτως ἐν βραχεῖ;

ΛΟΓΚ. Καὶ μάλα.

ΕΤΑΙ. Τί δὲ τὸ μέγα τοῦτό ἐστιν, ἐφ' ὅτῳ καὶ κομᾶς, ἵνα μὴ ἐν κεφαλαίῳ μόνῳ εὐφραίνώμεθα, ἔχωμεν δὲ τι καὶ ἀκριβῶς εἰδέναι τὸ πᾶν ἀκούσαντες;

ΛΟΓΚ. Οὐ θανμαστὸν εἶναί σοι δοκεῖ πρὸς Διὸς, ἀντὶ μὲν δούλου με ἐλεύθερον, ἀντὶ δὲ πένητος ὡς ἀληθῶς πλούσιον, ἀντὶ δὲ ἀνοήτου τε καὶ τετυφωμένου γενέσθαι μετριώτερον;

2. ΕΤΑΙ. Μέγιστον μὲν οὖν· ἀτὰρ οὕτω μανθάνω σαφῶς ὅ,τι καὶ λέγεις.

ΛΟΓΚ. Ἐστάλην μὲν εὐθὺ τῆς πόλεως βουλόμενος ἰατροῦν ὀφθαλμῶν θεάσασθαι τινα· τὸ γὰρ μοι πάθος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ μᾶλλον ἐπετείνετο.

ΕΤΑΙ. Οἶδα τούτων ἕκαστα, καὶ ἠϋξάμην σὲ τινὲ σπουδαίῳ ἐπιτυχεῖν.

ΛΟΓΚ. Λόξαν οὖν μοι διὰ πολλοῦ προσειπέιν

Νιγρίνον τὸν Πλατωνικὸν φιλόσοφον, ἔωθεν ἑξανα-
 ναστῆς ὡς αὐτὸν ἀφικόμην, καὶ κόπας τὴν θύραν,
 τοῦ παιδὸς εἰσαγγείλαντος, ἐκλήθην· καὶ παρελθὼν
 εἶσω, καταλαμβάνω τὸν μὲν ἐν χερσὶ βιβλίον ἔχον-
 τα, πολλὰς δὲ εἰκόνας παλαιῶν σοφῶν ἐν κύκλῳ κει-
 μένας. προὔκειτο δὲ ἐν μέσῳ καὶ πινακίον τι τῶν
 ἀπὸ γεωμετρίας σχημάτων καταγεγραμμένον, καὶ
 σφαῖρα καλάμου πρὸς τὸ τοῦ παντὸς μίμημα, ὡς
 ἐδόκει, πεποιημένη. 3. Σφόδρα οὖν με φιλοφρό-
 νως ἀσπασάμενος, ἠρώτα, ὅ,τι καὶ πράττοιμι. κἀ-
 γὰρ πάντα διηγησάμην αὐτῷ· καὶ δῆτα ἐν μέρει καὶ
 αὐτὸς ἠξίουμαι εἰδέναι, ὅ,τι τε πράττοι, καὶ εἰ αὐθις
 αὐτῷ ἐγνωσμένον εἴη σιέλλεσθαι τὴν ἐπὶ τῆς Ἑλλά-
 δος. ὁ δὲ ἀπαρξάμενος, ὡς ἑταῖρε, περὶ τούτων λέ-
 γειν, καὶ τὴν ἑαυτοῦ γνώμην διηγεῖσθαι, τούσδε τινὰ
 μου λόγων ἀμβροσίαν κατεσκεύασεν, ὥστε καὶ
 τὰς Σειρῆνας ἐκείνας, εἴ τινες ἄρα ἐγένοντο, καὶ τὰς
 ἀηδόνας, καὶ τὸν Ὀμήρου λωτὸν ἀρχαῖον ἀποδειξαι-
 οὔτω θεσπέσια ἐφθέγγετο. 4. Προήχθη γὰρ αὐτὴν
 τε φιλοσοφίαν ἐπαινέσαι, καὶ τὴν ἀπὸ ταύτης ἐλευ-
 θερίαν, καὶ τῶν δημοσίων νομιζομένων ἀγαθῶν κα-
 ταγελάσαι, πλοῦτου, καὶ δόξης, καὶ βασιλείας, καὶ
 τιμῆς, ἔτι τε χρυσοῦ, καὶ πορφύρας, καὶ τῶν πάν-
 περιβλέπτων τοῖς πολλοῖς, τέως δὲ κἀμοὶ δοκούντων.
 ἅπερ ἔγωγε ἰτενεῖ καὶ ἀναπεπταμένη τῇ ψυχῇ δεξι-
 μένος, αὐτίκα μὲν οὐδὲ εἶχον εἰκάσαι ὅπερ ἐπεπόν-
 θειν, ἀλλὰ παντοῖος ἐγιγνώμην· καὶ ἄρτι μὲν ἔλυ-
 πούμην, ἐληλεγμένων μοι τῶν φιλτάτων, πλοῦτου
 τε, καὶ ἀργυρίου, καὶ δόξης· καὶ μόνον οὐκ ἐδά-

κρουον ἐπ' αὐτοῖς καθηρημένοις· ἄρτι δὲ αὐτὰ μεν
 ἐδόκει μοι ταπεινά καὶ καταγέλαστα· ἔχαιρον δ'
 αὖ, ὡσπερ ἐκ ζοφεροῦ τινος ἄερος τοῦ βίου τοῦ πρό-
 σθεν, ἐς αἰθρίαν τε καὶ μέγα φῶς ἀναβλέπων· ὡς α
 δὴ (τὸ καινότερον) τοῦ ὀφθαλμοῦ μὲν, καὶ τῆς πε-
 ρὶ αὐτὸν ἀσθενείας ἐπελανθανόμεν· τὴν δὲ ψυχὴν
 ὄξυδερεκέστερος κατὰ μικρὸν ἐγιγνώμεν. ἐλελήθειν
 γὰρ τέως αὐτὴν τυφλώτιτουσαν περιφέρων. 5. Προ-
 ἰῶν δὲ ἐς τὸδε περιήχθη, ὅπερ ἄρτιως ἡμῖν ἐπεκά-
 λεις. γαῦρός τε γὰρ ὑπὸ τοῦ λόγου καὶ μετέωρός εἰ-
 μι, καὶ ὅλως μικρὸν οὐκέτι οὐδὲν ἐπινοῶ. δοκῶ γὰρ
 μοι ὁμοίον τι πεπονθέναι πρὸς φιλοσοφίαν, οἷόν
 περ καὶ οἱ Ἴνδοι πρὸς τὸν οἶνον λέγονται παθεῖν,
 ὅτε πρῶτον ἔπιον αὐτοῦ. θερμότεροι γὰρ ὄντες φύ-
 σει, πίνοντες ἰσχυρὸν οὖτω ποτὸν, αὐτίκα μάλα ἐξε-
 βακχέυθησαν, καὶ διπλασίως ὑπὸ τοῦ ἀκράτου ἐξε-
 μάνησαν. οὖτω σοι καὶ αὐτὸς ἔνθεος, καὶ μεθύων
 ὑπὸ τῶν λόγων περιέρχομαι.

6. *ΕΤΑΙ.* Καὶ μὴν τοῦτό γε, οὐ μεθύειν, ἀλ-
 λά νήφειν τε καὶ σωφρονεῖν ἐστίν. ἐγὼ δὲ βουλοί-
 μην ἂν, εἰ οἷόν τε, αὐτῶν ἀκοῦσαι τῶν λόγων. οὐδὲ
 γὰρ οὐδὲ καταφρονεῖν αὐτῶν οἶμαι θέμις, ἄλλως τε
 εἰ καὶ φίλος, καὶ περὶ τὰ ὅμοια ἐσπουδακῶς ὁ βου-
 λόμενος ἀκοῦειν εἴη.

ΛΟΓΚ. Θάρρει, ὦ γαθέ. τοῦτο γάρ τοι τὸ
 τοῦ Ὀμήρου, σπεύδοντα καὶ αὐτὸν παρακαλεῖς. καὶ
 εἶγε μὴ ἔφθης, αὐτὸς ἂν ἐδεήθην ἀκοῦσαί μου διη-
 γουμένου. μάρτυρα γὰρ σε παραστήσασθαι πρὸς
 τοὺς πολλοὺς ἐθέλω, ὅτι οὐκ ἀλόγως μαίνομαι· ἄλ-

λωσ τε καὶ ἡδύ μοι τὸ μεμνησθαι αὐτῶν πολλάκις, καὶ ταύτην ἤδη μελέτην ἐποισάμην· ἐπεὶ καὶ τις μὴ παρῶν τύχη, καὶ οὕτω δις ἢ τρις τῆς ἡμέρας ἀνακυκλῶ πρὸς ἑμαυτὸν τὰ εἰρημένα. 7. Καὶ ὡσπερ οἱ ἐρασταὶ, τῶν παιδικῶν οὐ παρόντων, ἔργ' ἄττα καὶ λόγους, εἰρημένους αὐτοῖς, διαμνημονεύουσι, καὶ τούτοις ἐνδιατρίβοντες ἐξαπατῶσι τὴν νόσον, ὡς παρόντων σφίσι τῶν ἀγαπωμένων· ἔνοιο γοῦν αὐτοῖς καὶ προσλαλεῖν οἶονται, καὶ ὡς ἄρτι λεγομένων πρὸς αὐτοὺς, ὧν τότε ἤκουσαν, ἡδονται, καὶ προσάψαντες τὴν ψυχὴν τῇ μνήμῃ τῶν παρεληλυθότων σχολὴν οὐκ ἄγουσιν ἐπὶ τοῖς ἐν ποσὶν ἀνιᾶσθαι· οὕτω δὴ καὶ αὐτός, φιλοσοφίας οὐ παρούσης, τοὺς λόγους, οὓς τότε ἤκουσα, συναγείρων, καὶ πρὸς ἑμαυτὸν ἀνατυλίττων, οὐ μικρὰν ἔχω παραμυθίαν. καὶ ὅλως, καθάπερ ἐν πελάγει καὶ νυκτὶ πολλῇ φερόμενος, ἐς πυρσὸν τινα τοῦτον ἀποβλέπω, πᾶσι μὲν παρεῖναι τοῖς ὑπ' ἐμοῦ πραττομένοις τὸν ἄνδρα ἐκείνον οἰόμενος· ἀεὶ δὲ ὡσπερ ἀκούων αὐτοῦ τὰ αὐτὰ πρὸς με λέγοντος, ἐνίοτε δὲ, καὶ μάλιστα ὅταν ἐνεργείσω τὴν ψυχὴν, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ μοι φαίνεται, καὶ τῆς φωνῆς ὁ ἦχος ἐν ταῖς ἀκοαῖς παραμένει. καὶ γὰρ τοι κατὰ τὸν κωμικόν, ὡς ἀληθῶς ἐγκατέλιπε τὸ κέντρον τοῖς ἀκούουσι.

8. *ΕΤΑΙ.* Παῦε, ὦ θαυμάσιε, μικρὸν ἀνακρουόμενος, καὶ λέγε ἐξ ἀρχῆς, ἀναλαβὼν ἤδη τὰ εἰρημένα· ὡς οὐ μετρίως με ἀποκναίεις περιάγων.

ΔΟΤΚ. Εὐ λέγεις, καὶ οὕτω χρῆ ποιῆν. ἀλλ' ἔκαῖνο, ὦ ἐταῖρε, ἤδη τραγικούς, ἢ καὶ νῆ Δία κω-

μικούς φαύλους εώρακας υποκριτάς, τῶν συριττομένων λέγω τούτων, καὶ διαφθειρόντων τὰ ποιήματα, καὶ τὸ τελευταῖον ἐκβαλλομένων· καίτοι τῶν δραμάτων πολλάκις εὖ ἔχόντων τε, καὶ νενικηκότων;

ΕΤΑΙ. Πολλοὺς οἶδα τοιούτους. ἀλλὰ τί τοῦτο;

ΛΟΓΚ. Δίδοικα μὴ σοι μεταξὺ δόξω γελοῖως αὐτὰ μιμῆσθαι· τὰ μὲν ἀτάκτως συνείρων, ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὸν ὑπ' ἀσθενείας τὸν νοῦν διαφθειρών· κατὰ προαχθῆς ἡρέμα καὶ αὐτοῦ καταγνώσθαι τοῦ δράματος. καὶ τὸ μὲν ἐμὸν, οὐ πάνυ ἄχθομαι· ἡ δὲ ὑπόθεσις οὐ μετρίως με λυπήσειν ἔοικε συνεκπίπτουσα, καὶ, τὸ ἐμὸν μέρος, ἀσχημονοῦσα. 9. Τοῦτ' οὖν παρ' ὄλον μέμνησό μοι τὸν λόγον, ὡς ὁ μὲν ποιητῆς ἡμῖν τῶν τοιούτων ἁμαρτημάτων ἀνεύθυνος, καὶ τῆς σκηνῆς πόρῳ ποι κάθηται, οὐδὲν αὐτῷ μέλον τῶν ἐν θεάτρῳ πραττομένων. ἐγὼ δὲ ἐμαυτοῦ σοι πεῖραν παρέχω, ὁποῖός τις εἰμὶ τῆν μνήμην ὑποκριτῆς, οὐδὲν ἄγγελου τὰ ἄλλα τραγικοῦ διαφείρων. ὥστε καὶ ἐνδεέστερόν τι δοκῶ λέγειν, ἐκεῖνο μὲν ἔστω πρόχειρον, ὡς ἄμεινον ἦν· καὶ ἄλλως ὁ ποιητῆς ἴσως διεξήει· ἐμὲ δὲ καὶ ἐκσυρίττης, οὐ πάνυ τι λυπήσομαι.

10. ΕΤΑΙ. Ὡς εὖ γε, νῆ τὸν Ἑρμῆν, καὶ κατὰ τὸν τῶν ῥητόρων νόμον πεπροοιμίασται σοι. ἔοικας γοῦν κακεῖνα προσθήσειν, ὡς δι' ὀλίγου τε ὑμῖν ἡ συνουσία ἐγένετο, καὶ ὡς οὐδ' αὐτὸς ἦκεις πρὸς τὸν λόγον παρεσκευασμένος, καὶ ὡς ἄμεινον εἶχεν αὐτοῦ ταῦτα λέγοντος ἀκοῦειν· σὺ γὰρ ὀλίγα, καὶ ὅσα οἶόν τε ἦν, τυγχάνεις τῇ μνήμῃ συγκεκομισμένος.

οὐ ταῦτ' ἐρεῖν ἔμελλες; οὐδὲν ἂν οὖν αὐτῶν ἔτι σοι δεῖ πρὸς ἐμέ· νόμισον δὲ τούτου γε ἕνεκα πάντα σοι προειρησθαι, ὡς ἐγὼ καὶ βοᾶν καὶ χρστῆν ἔτοιμός εἰμι. ἦν δὲ διαμύλλης, μνησικακήσω γε παρὰ τὸν ἀγῶνα, καὶ ὀξύτατα συρίζομαι.

11. ΛΟΓΚ. Καὶ ταῦτα μὲν, ἃ σὺ διῆλθες, ἐβουλόμην ἂν εἰρησθαι μοι· κἀκίνα δὲ, ὅτι γε οὐχ ἐξῆς, οὐδὲ ὡς ἐκεῖνος ἔλεγε, ῥῆσιν τινα περὶ πάντων ἐρῶ. πάνυ γὰρ τοῦθ' ἡμῖν ἀδύνατον. οὐδ' αὖ ἐκείνω περιθιῖς τοὺς λόγους, μὴ καὶ κατ' ἄλλο τι γίνωμαι τοῖς ὑποκριταῖς ἐκίνοις ὅμοιος, οἳ πολλὰκις ἢ Ἀγαμέμνονος, ἢ Κρόντος, ἢ καὶ Ἡρακλείους αὐτοῦ πρόσωπον ἀνεληφότες, χρυσίδας ἠμφισμένοι, καὶ δεινὸν βλέποντες, καὶ μέγα κερηνότες, μικρὸν φθέγονται, καὶ ἰσχνόν, καὶ γυναικῶδες, καὶ τῆς Ἐκάβης ἢ Πολυξένης πολὺ ταπεινότερον. ἔν' οὖν μὴ καὶ αὐτὸς ἐλέγχωμαι, πάνυ μείζον τῆς ἐμαυτοῦ κεφαλῆς προσώπιον περικείμενος, καὶ τὴν σιευὴν καταισχύνων, ἀπὸ γυμνοῦ σοι βούλομαι τοῦμοῦ προσώπου προσλαλεῖν, ἵνα μὴ συγκατασπάσω που πεισῶν τὸν ἦρωα, ὃν ὑποκρίνομαι.

12. ΕΤΑΙ. Οὗτος ἀνὴρ οὐ παύσεται τήμερον πρὸς με πολλῇ τῇ σκηνῇ καὶ τῇ τραγωδίᾳ χρώμενος.

ΛΟΓΚ. Καὶ μὴν παύσομαι γε· πρὸς ἐκίνα δὲ ἤδη τρέψομαι. Ἡ μὲν ἀρχὴ τῶν λόγων ἔπαινος ἦν Ἑλλάδος, καὶ τῶν Ἀθήνησιν ἀνδρῶπων, οἳ φιλοσοφία καὶ πενία σύντροφοί εἰσι, καὶ οὔτε τῶν ἀστῶν, οὔτε τῶν ξένων οὐδένα τέρονται ὀρῶντες, ὅς ἂν τρυφήν εἰσάγειν εἰς αὐτοὺς βιάζεται· ἀλλ' εἰ καὶ

τις ἀφίκηται παρ' αὐτοὺς οὕτω διακειμένος, ἡρέμα
 τε μεθαρμόττουσι, καὶ παραπαιδαγωγοῦσι, καὶ πρὸς
 τὸ καθαρὸν τῆς διαίτης μεθιστῶσιν. 13 Ἐμέ-
 μνητο γοῦν τινος τῶν πολυχρύσων, ὃς ἐλθὼν Ἀθη-
 ναῖζε μᾶλα ἐπίσημος, καὶ φορτικὸς ἀκολούθων ὄχλω,
 καὶ ποικίλῃ ἐσθῆτι, καὶ χρυσῶ, αὐτὸς μὲν οἶετο ζη-
 λωτὸς εἶναι πᾶσι τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ ὡς ἂν εὐδαί-
 μων ἀποβλέπεσθαι. τοῖς δ' ἄρα δυστυχεῖν ἐδόκει
 τὸ ἀνθρώπιον· καὶ παιδεύειν ἐπεχείρουν αὐτὸν, οὐ
 πικρῶς, οὐδ' ἀντικρυς ἀπαγορεύοντες ἐν ἐλευθέρῃ
 τῇ πόλει, καθ' ὃν τινὰ τρόπον βούλοιο, βιοῦν· ἀλλ'
 ἐπεὶ καὶ τοῖς γυμνασίοις καὶ λουτροῖς ὄχληρός ἦν,
 θλίβων τοῖς οἰκέταις, καὶ στενοχωρῶν τοὺς ἀπαν-
 τῶντας, ἡσυχῇ τις ἂν ὑπεφθέγγετο, προσποιούμενος
 λανθάνειν, ὡσπερ οὐ πρὸς αὐτὸν ἐκείνον ἀποτείνων,
 Δέδοικε μὴ παραπόληται μεταξὺ λουόμενος. καὶ μὴν
 εἰρήνη γε μακρὰ κατέχει τὸ βαλανεῖον· οὐδέν οὖν
 δεῖ στρατοπέδου. ὁ δὲ ἀκούων ἂ ἦν, μεταξὺ ἐπαι-
 δεύετο. τὴν δὲ ἐσθῆτα τὴν ποικίλῃν, καὶ τὰς πορ-
 φυρίδας ἐκείνας ἀπέδυσαν αὐτὸν, ἄστειως πάννυ τὸ
 ἀνθηρὸν ἐπισκώπτιοντες τῶν χρωμάτων, ἔαρ ἦδη,
 λέγοντες, καὶ, πόθεν ὁ ταῶς οὗτος; καὶ, τάχα τῆς
 μητρὸς ἐστὶν αὐτοῦ· καὶ τὰ τοιαῦτα. καὶ τὰ ἄλλα
 δὲ οὕτως ἀπέσκωπτον, ἢ τῶν δακτυλίων τὸ πλήθος,
 ἢ τῆς κόμης τὸ περίεργον, ἢ τῆς διαίτης τὸ ἀκόλα-
 στον. ὥστε κατὰ μικρὸν ἐσωφρονίσθη, καὶ παρα-
 πολὺ βελτίων ἀπῆλθε, δημοσίᾳ πεπαιδευμένος. 14.
 Ὅτι δ' οὐκ αἰσχύνονται πενίαν ὁμολογοῦντες, ἐμέ-
 μνητο πρὸς με φωνῆς τινος, ἣν ἀκοῦσαι πάντων ἔφη

κοινῇ προεμένων ἐν τῷ ἀγῶνι τῶν Παναθηναίων. ληφθέντα μὲν γὰρ τινὰ τῶν πολιτῶν ἄγεσθαι παρὰ τὸν ἀγωνοθέτην, ὅτι βαπτὸν ἔχων ἱμάτιον ἐθεώρει· τοὺς δὲ, ἰδόντας ἐλεῆσαι τε, καὶ παρατεῖσθαι, καὶ τοῦ κήρυκος ἀνειπόντος, ὅτι παρὰ τὸν νόμον ἐποίησε, τοιαύτη ἐσθῆτι θεώμενος, ἀναβοῆσαι μιᾷ φωνῇ πάντας, ὥσπερ ἐσκεμμένους, συγγνώμην ἀπονέμειν αὐτῷ τοιαῦτά γε ἀμπεχομένοι· μὴ γὰρ ἔχειν αὐτὸν ἕτερα. ταῦτά τε οὖν ἐπῆνει, καὶ προσέτι τὴν ἐλευθερίαν τὴν ἐκεῖ, καὶ τῆς διαίτης τὸ ἀνεπίφθονον, ἡσυχίαν τε καὶ ἀπραγμοσύνην, ἃ δὴ ἄφθονα παρ' αὐτοῖς ἐστίν. ἀπεφαίνεται τε φιλοσοφία συνωδῶν τὴν παρὰ τοῖς τοιούτοις διατριβὴν, καὶ καθαρὸν ἠθος φυλάξαι δυναμένην· σπουδαίῳ τε ἀνδρὶ καὶ πλοῦτου καταφρονεῖν πεπαιδευμένῳ, καὶ τῷ πρὸς τὰ φύσει καλὰ ζῆν προαιρουμένῳ τὸν ἐκεῖ βίον ὡς μάλιστα ἡρμοσμένον. 15. Ὅστις δὲ πλοῦτου ἐρᾷ, καὶ χρυσῷ κεκήληται, καὶ πορφύρᾳ, καὶ δυναστείᾳ μετρεῖ τὸ εὐδαιμον, ἄγευστος μὲν ἐλευθερίας, ἀπείρατος δὲ παρῴρησίας, ἀθέατος δὲ ἀληθείας, κολακεία τὰ πάντα καὶ δουλεία σύντροφος· ἢ ὅστις ἡδονῇ πᾶσαν τὴν ψυχὴν ἐπιτρέψας, ταύτη μόνῃ λατρεύειν διέγνωκε, φίλος μὲν περιέργων τραπεζῶν, φίλος δὲ πότων, καὶ ἀφροδισίων, ἀνάπλεως γοητείας, καὶ ἀπάτης, καὶ ψευδολογίας· ἢ ὅστις ἀκούων τέρπεται κρουμάτων τε, καὶ τερετισμάτων, καὶ διεφθορότων ἀσμάτων, τοῖς δὴ τοιούτοις πρόκειται τὴν ἐνταῦθα διατριβὴν. 16. Μεστὰὶ γὰρ αὐτοῖς τῶν φιλιάτων κῆσαι μὲν ἀγυιαί, πᾶσαι δὲ ἀγοραί· πάρεστι δὲ πα-

σαις πύλαις τὴν ἡδονὴν καταδέχεσθαι· τοῦτο μὲν δι' ὀφθαλμῶν· τοῦτο δὲ δι' ὠτῶν τε, καὶ ρινῶν· τοῦτο δὲ καὶ διὰ λαιμοῦ, καὶ δι' ἀφροδισίων· ὑφ' ἧς δὴ ρεούσης ἀενάου τε καὶ θολερῶ ρεύματι, πᾶσαι μὲν ἀνευρύνονται ὁδοί· συνεισέρχεται γὰρ μοιχεία, καὶ φιλαργυρία, καὶ ἐπιπορκία, καὶ τὸ τοιοῦτο φῦλον [τῶν ἡδονῶν]· παρασύρεται δὲ, τῆς ψυχῆς ὑποκλυζομένης πάντοθεν, αἰδῶς, καὶ ἀρετῆ, καὶ δικαιοσύνη· τῶν δὲ ἔρημος ὁ χῶρος γενόμενος, δίψας αἰεὶ πιμπλάμενος, ἀνθεῖ πολλαῖς τε καὶ ἀγρίαις ἐπιθυμίαις. τοιαύτην ἀπέφαινε τὴν πόλιν, καὶ τοσούτων διδάσκαλον ἀγαθῶν. 17. Ἐγὼ γ' οὖν, ἔφη, ὅτα τὸ πρῶτον ἐπανήειν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος, πλησίον που γενόμενος, ἐπιστήσας ἑμαυτὸν λόγον ἀπῆτουν τῆς δεῦρο ἀφιξέως, ἐκεῖνα δὴ τὰ τοῦ Ὀμήρου λέγων·

Τίπτ' αὐτ', ὦ δύστηνε, λιπῶν φάος ἡλιόιο,
τὴν Ἑλλάδα, καὶ τὴν εὐτυχίαν ἐκείνην, καὶ τὴν ἔλευθερίαν,
ἤλυθες, ὄφρα ἴδῃς τὸν ἐνταῦθα θόρυβον,
συκοφάντας, καὶ προσαγορεύσεις ὑπερηφάνους, καὶ
δεῖπνα, καὶ κόλακας, καὶ μισοφονίας, καὶ διαθηκῶν
προσδοκίας, καὶ φιλίας ἐπιπλάστους; ἢ τί καὶ πράξειν
διέγνωκας, μήτ' ἀπαλλάττεσθαι, μήτε χρῆσθαι
τοῖς καθεστῶσι δυνάμενος; 18. Οὕτω δὴ βουλευσάμενος,
καὶ, καθάπερ ὁ Ζεὺς τὸν Ἐκτορα, ὑπέξαγαγὼν ἑμαυτὸν ἐκ βελῶν, φασίν, ἐκ τ' ἀνδροκτασίης,
ἐκθ' αἵματος, ἔκτε κυδοιμοῦ, τολοιπὸν οἰκουρεῖν
εἰλόμην, καὶ βίον τινὰ τοῦτον γυναικῶδη, καὶ ἄτολμον
τοῖς πολλοῖς δοκοῦντα προτιθέμενος, αὐτῆ φιλοσοφία,
καὶ Πλάτωνι, καὶ ἄληθείᾳ προσλαλῶ

καὶ καθίσας ἑμαυτὸν, ὡσπερ ἐν θεάτρῳ μυριάνδρῳ, σφόδρα πον μετέωρος ἐπισκοπῶ τὰ γιγνόμενα, τοῦτο μὲν πολλὴν ψυχαγωγίαν καὶ γέλωτα παρέχειν δυνάμενα, τοῦτο δὲ πείραν ἀνδρὸς ὡς ἀληθῶς βεβραίου λαβεῖν. 19. Εἰ γὰρ χρὴ καὶ κακῶν ἔπαινον εἰπεῖν, μὴ ὑπολάβῃς μεῖζόν τι γυμνάσιον ἀρετῆς, ἢ τῆς ψυχῆς δοκιμασίαν ἀληθεστέραν τῆσδε τῆς πόλεως, καὶ τῆς ἐνταῦθα διατριβῆς. οὐ γὰρ μικρὸν ἀντισχεῖν τοσαύταις μὲν ἐπιθυμίαις, τοσοῦτοις δὲ θεάμασι τε καὶ ἀκούσμασι πάντοθεν ἔλκουσι, καὶ ἀντιλαμβανόμενοις. ἀλλ' ἀτεχνῶς δεῖ τὸν Ὀδυσσεῖα μιμησάμενον παραπλεῖν αὐτὰ, μὴ δεδεμένον τῷ χεῖρε, δειλὸν γὰρ, μηδὲ τὰ ὦτα κηρῶ φραζάμενον, ἀλλ' ἀκούοντα, καὶ λελυμένον, καὶ ἀληθῶς ὑπερήφανον. 20. Ἐνεστι δὲ καὶ φιλοσοφίαν θαυμάσαι, παραθεωροῦντα τὴν τοσαύτην ἄνοιαν, καὶ τῶν τῆς τύχης ἀγαθῶν καταφρονεῖν, ὀρῶντα, ὡσπερ ἐν σκηνῇ καὶ πολυπροσώπῳ δράματι, τὸν μὲν ἐξ οἰκέτου δεσπότην προΐόντα, τὸν δ' ἀντὶ πλούσιου, πάνητα· τὸν δὲ, σατράπην ἐκ πένητος, ἢ βασιλέα· τὸν δὲ φίλον τοῦτου· τὸν δὲ ἐχθρόν· τὸν δὲ φυγίδα. τοῦτο γὰρ τοι καὶ τὸ δεινότατόν ἐστιν, ὅτι καίτοι μαρτυρουμένης τῆς τύχης παίζειν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα, καὶ ὁμολογούσης μηδὲν αὐτῶν εἶναι βέβαιον, ὅμως ταῦθ' ὀσημέραι βλέποντες, ὀρῶνται καὶ πλούτου, καὶ δυναστείας· καὶ μεστοὶ περιῦσι πάντες οὐ γιγνομένων ἐλπίδων. 21. Ὁ δὲ δὴ ἔφην, ὅτι καὶ γελαῖν ἐν τοῖς γιγνομένοις ἔνεστι, καὶ ψυχαγωγεῖσθαι, τοῦτο ἤδη σοι φράσω. πῶς γὰρ οὐ γελοῖοι μὲν οἱ πλου-

τοῦντες αὐτοὶ, καὶ τὰς πορφυρίδας προφαίνοντες, καὶ τοὺς δακτύλους προτεινόντες, καὶ πολλὴν κατηγοροῦντες ἀπειροκαλίαν; τὸ δὲ καινότετον, τοὺς ἐντυγχάνοντας ἄλλοτριᾷ φωνῇ προσαγορεύοντες, ἀγαπᾶν ἀξιοῦντες, ὅτι μόνον αὐτοὺς προσέβλεψαν. οἱ δὲ σεμνότεροι, καὶ προσκυνεῖσθαι περιμένοντες, οὐ πόρρωθεν, οὐδ' ὡς Πέρσαις νόμος, ἀλλὰ δεῖ προσελθόντα, καὶ ὑποκύψαντα, καὶ πόρρωθεν τὴν ψυχὴν ταπεινώσαντα, καὶ τὸ πάθος αὐτῆς ἐμφανίσαντα τῇ τοῦ σώματος ὁμοιότητι, τὸ στήθος, ἢ τὴν δεξιὰν καταφιλεῖν, ζηλωτὸν καὶ περίβλεπτον τοῖς μηδὲ τούτου τυγχάνουσιν· ὃδ' ἔστηκε παρέχων ἑαυτὸν εἰς πλείω χρόνον ἐξαπατῶμενον. ἐπαινῶ δὲ γε ταύτης αὐτοὺς τῆς ἀπανθρωπίας, ὅτι μηδὲ τοῖς στόμασιν ἡμᾶς προσίενται. 22. Πολὺ δὲ τούτων οἱ προσιόντες αὐτοὶ καὶ θεραπεύοντες γελοιώτεροι· νυκτὸς μὲν ἐξανιστάμενοι μέσης, περιθέοντες δὲ ἐν κύκλῳ τὴν πόλιν, καὶ πρὸς τῶν οἰκετῶν ἀποκλειόμενοι, κύνες, καὶ κόλακες καὶ τὰ τοιαῦτα ἀκούειν ὑπομένοντες. γέρας δὲ τῆς πικρᾶς ταύτης αὐτοῖς περιόδου, τὸ φορτικὸν ἐκεῖνο δεῖπνον, καὶ πολλῶν αἴτιον συμφορῶν· ἐν ᾧ πόσα μὲν ἐμφαγόντες, πόσα δὲ παρὰ γνώμην ἐμπιόντες, πόσα δὲ, ὧν οὐκ ἐχρῆν, ἀπολαλήσαντες, ἢ μεμφόμενοι τὸ τελευταῖον, ἢ δυσφοροῦντες ἀπίσιν, ἢ διαβάλλοντες τὸ δεῖπνον, ἢ ὕβριν, ἢ μικρολογίαν ἐγκαλοῦντες, πλήρεις δὲ αὐτῶν ἐμούντων οἱ στενωποὶ, καὶ πρὸς τοῖς χαμαιτυπείοις μαχομένων. καὶ μεθ' ἡμέραν οἱ πλείονες αὐτῶν κατακλιθέντες, ἰατροῖς παρέχουσιν ἀφορμὰς περιύδων. ἐνιοὶ μὲν γὰρ,

τὸ καινότερον, οὐδὲ νοσεῖν σχολάζουσιν. 23. Ἐγὼ μέντοιγε πολὺ τῶν κολακευομένων ἐξωλεστέρους τοὺς κόλακας ὑπέληφα· καὶ σχεδὸν αὐτοῖς ἐκείνους καθίστασθαι τῆς ὑπερηφανίας αἰτίους. ὅταν γὰρ αὐτῶν τὴν παρουσίαν θαυμάσωσι, καὶ τὸν χρυσὸν ἐπαινέσωσι, καὶ τοὺς πυλῶνας ἔωθεν ἐμπλήσωσι, καὶ προσελθόντες ὡςπερ δεσπότης προσείπωσι, τί καὶ φρονήσῃν ἐκείνους εἰκός ἐστιν; εἰ δέ γε κοινῶ δόγματι καὶ πρὸς ὀλίγον ἀπέσχοντο τῆςδε τῆς ἐθελοδοουλίας, οὐκ ἂν οἶε τούναντίον αὐτοῦς ἐλθεῖν ἐπὶ τὰς θύρας τῶν πτωχῶν δεομένους τοὺς πλουσίους, μὴ ἀθέατον αὐτῶν μηδ' ἀμάστιρον τὴν εὐδαιμονίαν καταλιπεῖν, μηδ' ἀνόνητόν τε καὶ ἄχρηστον τῶν τραπεζῶν τὸ κάλλος, καὶ τῶν οἰκῶν τὸ μέγεθος; οὐ γὰρ οὕτω τοῦ πλουτεῖν ἐρῶσιν, ὡς τοῦ διὰ τὸ πλουτεῖν εὐδαιμονίζεσθαι. καὶ οὕτω δέ ἔχει, μηδὲν ὄφελος εἶναι περικαλλοῦς οἰκίας τῷ οἰκοῦντι, μηδὲ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος, εἰ μὴ τις αὐτὰ θαυμάζοι. ἐχρῆν οὖν ταύτη τοι καθαιρεῖν αὐτῶν, καὶ ἀπεωνίξειν τὴν δυναστείαν, ἐπιτειχίσαντα τῷ πλούτῳ τὴν ὑπεροψίαν. νῦν δὲ λατρεύοντες, εἰς ἀπόνοιαν ἄγουσι. 24. Καὶ τὸ μὲν ἄνδρας ἰδιώτας, καὶ ἀναφανδὸν τὴν ἀπαιδευσίαν ὁμολογοῦντας τὰ τοιαῦτα ποιεῖν, μετριώτερον ἂν εἰκότως νομισθεῖη. τὸ δὲ καὶ τῶν φιλοσοφεῖν προσποιουμένων, πολλῶ ἔτι τούτων γελοιότερα δορᾶν, τοῦτ' ἤδη τὸ δεινότερόν ἐστι. πῶς γὰρ οἶε τὴν ψυχὴν διατεθεῖσθαι μοι, ὅταν ἴδω τούτων τινὰ μάλιστα τῶν προβεβηκότων ἀναμειγμένον κολάκων ὄχλῳ, καὶ τῶν ἐπ' ἀξίας τινὰ δορυφοροῦντα, καὶ

τοῖς ἐπὶ τὰ δεῖπνα παραγγέλλουσι κοινολογούμενον, ἐπισημότερον δὲ τῶν ἄλλων ἀπὸ τοῦ σχήματος ὄντα, καὶ φανερώτερον; καὶ, ὃ μάλιστα ἀγανακτῶ, ὅτι μὴ καὶ τὴν σκευὴν μεταλαμβάνουσι, τὰ ἄλλα γε ὁμοίως ὑποκρινόμενοι τοῦ δράματος. 25. Ἄ μὲν γὰρ ἐν τοῖς συμποσίοις ἐργάζονται, τίνι τῶν καλῶν εἰκάσομεν; οὐκ ἐμφοροῦνται μὲν ἀπειροκαλώτερον, μεθύσκονται δὲ φανερώτερον, ἐξανίστανται δὲ πάντων ὕστατοι, πλείω δὲ ἀποφέρειν τῶν ἄλλων ἀξιοῦσιν; οἱ δὲ ἀστειότεροι πολλάκις αὐτῶν καὶ ἄσαι προήχθησαν· καὶ ταῦτα μὲν οὖν γελοῖα ἤγειτο. μάλιστα δὲ ἐμμένηντο τῶν ἐπὶ μισθῶ φιλοσοφούντων, καὶ τὴν ἀρετὴν ὦνιον ὡσπερ ἐξ ἀγορᾶς προτιθέντων. ἐργαστήρια γοῦν ἐκάλει καὶ καπηλεῖα τὰς τούτων διατριβάς· ἡξίου γὰρ τὸν πλοῦτου καταφρονεῖν διδάζοντα, πρῶτον ἑαυτὸν παρέχειν ὑψηλότερον λημμάτων. 26. Ἀμέλει καὶ πράττων ταῦτα διετέλει· οὐ μόνον προῖκα τοῖς ἀξιοῦσι συνδιατρίβων, ἀλλὰ καὶ τοῖς δεομένοις ἐπαρκῶν, καὶ πάσης περιουσίας καταφρονῶν· τοσούτου δέων ὀρέγεσθαι τῶν οὐδὲν προσηκόντων, ὥστε μηδὲ τῶν ἑαυτοῦ φθειρομένων ποιεῖσθαι πρόνοιαν· ὅς γε καὶ ἀγρὸν οὐ πόρρω τῆς πόλεως κεκτημένος, οὐδὲ ἐπιβῆναι αὐτοῦ πολλῶν ἐτῶν ἡξίωσεν, ἀλλ' οὐδὲ τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ εἶναι διωμολόγει. ταῦτ' οἶμαι διειληφώς, ὅτι τούτων μὲν φύσει οὐδενός ἐσμεν κύριοι, νόμῳ δὲ καὶ διαδοχῇ τὴν χρῆσιν αὐτῶν εἰς ἀόριστον παραλαμβάνοντες, ὀλιγοχρόνιοι δεσπότηαι νομιζόμεθα, κἀπειδὰν ἢ προθεσμία παρέλθῃ, τῆνικαῦτα παραλαβῶν ἄλλος ἀπολαύει τοῦ ὀνόματος. οὐ

μικρὰ δὲ ἐκεῖνα παρέχει τοῖς ζηλοῦν· ἐθέλουσι παρα-
 δείγματα, τῆς τροφῆς τὸ ἀπέριττον, καὶ τῶν γυμνα-
 σίων τὸ σύμμετρον, καὶ τοῦ προσώπου τὸ αἰδέσιμον,
 καὶ τῆς ἐσθῆτος τὸ μέτριον· ἐφ' ἅπασιν δὲ τούτοις,
 τῆς διανοίας τὸ ἤρμοσμένον, καὶ τὸ ἡμερον τοῦ
 τρόπου. 27. Παρῆνει δὲ τοῖς συνοῦσι μὴτ' ἀναβάλ-
 λεσθαι τὸ ἀγαθόν, ὅπερ τοὺς πολλοὺς ποιεῖν, προ-
 θεσμίας ὀριζομένους ἑορτάς, ἢ πανηγύρεις, ὡς ἀπ'
 ἐκεῖνων ἀρξαμένους τοῦ μὴ ψεύσασθαι, καὶ τοῦ τὰ
 δεόντα ποιῆσαι. ἡξίου γὰρ ἀμέλλητον εἶναι τὴν πρὸς
 τὸ καλὸν ὁρμήν. δῆλος δὲ ἦν καὶ τῶν τοιοῦτων κα-
 τεγνωκῶς φιλοσόφων, οἱ ταύτην ἀσκησιν ἀρετῆς ὑπε-
 λάμβανον, ἢν πολλαῖς ἀνάγκαις, καὶ πόνοις τοὺς
 νέους ἀντέχειν καταγυμνάσωσι· τοῦτο μὲν δεῖν οἱ
 πολλοὶ κελεύοντες, ἄλλοι δὲ μαστιγοῦντες· οἱ δὲ
 χαριέστεροι, καὶ σιδήρῳ τὰς ἐπιφανείας αὐτῶν κα-
 ταξύοντες. 28. Ἠγεῖτο γὰρ χρῆναι πολὺ πρότερον
 ἐν ταῖς ψυχαῖς τὸ στεφῆρόν τοῦτο καὶ ἀπαθὲς κατα-
 σκευάσαι, καὶ τὸν ἄριστα παιδεύειν ἀνθρώπους προ-
 αιρούμενον, τοῦτο μὲν ψυχῆς, τοῦτο δὲ σώματος,
 τοῦτο δὲ ἡλικίας τε καὶ τῆς πρότερον ἀγωγῆς ἐστο-
 χῶσθαι, ἵνα μὴ τὰ παρὰ δύνναμι ἐπιτάττων ἐλέγ-
 χηται. πολλοὺς γοῦν καὶ τελευτῶν ἔφασκεν οὕτως
 ἀλόχως ἐπιταθέντας· ἕνα δὲ καὶ αὐτὸς εἶδον, ὃς καὶ
 γευσάμενος τῶν παρ' ἐκείνοις κακῶν, ἐπειδὴ τάχιστα
 λόγων ἀληθῶν ἐπήκουσεν, ἀμεταστρεπτὶ φεύγων ὡς
 αὐτὸν ἀφίκετο, καὶ δῆλος ἦν ῥᾶον διακείμενος. 29.
 Ἦδη δὲ τούτων ἀποστάς, τῶν ἄλλων αὐτίς ἀνθρώ-
 πων ἐμέμνητο, καὶ τὰς ἐν τῇ πόλει ταραχὰς διεξῆει,

καὶ τὸν ὠθισμόν αὐτῶν, καὶ τὰ θέατρα, καὶ τὸν ἵππόδρομον, καὶ τὰς τῶν ἡνιόχων εἰκόνας, καὶ τὰ τῶν ἵππων ὀνόματα, καὶ τοὺς ἐν τοῖς στενωποῖς περὶ τούτων διαλόγους. πολλὴ γὰρ ὡς ἀληθῶς ἡ ἵππομανία, καὶ πολλῶν ἤδη σπουδαίων εἶναι δοκούντων ἐπιείληπται. 30. Μετὰ δὲ ταῦτα, ἑτέρου δράματος ἤπιετο τῶν ἀμφὶ τὴν νεκυϊάν τε καὶ διαθήκας καλινδουμένων, προστιθεὶς, ὅτι μίαν φωνὴν οἱ Ῥωμαίων παῖδες ἀληθῆ παρ' ὄλον τὸν βίον προῖενται, τὴν ἐν ταῖς διαθήκαις λέγων, ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τῆς σφετέρως ἀληθείας. ἃ δὲ καὶ μεταξὺ λέγοντος αὐτοῦ γελᾶν προήχθη, ὅτι καὶ συγκατορῦττειν ἑαυτοῖς ἀξιοῦσι τὰς ἀμαθίας, καὶ τὴν ἀναλγησίαν ἔγραφον ὁμολογοῦσιν· οἱ μὲν ἐσθῆτας ἑαυτοῖς κελύοντες συγκαταφλέγεσθαι, οἱ δ' ἄλλο τι τῶν παρὰ τὸν βίον τιμίων· οἱ δὲ καὶ παραμένειν τινὰς οἰκέτας τοῖς τάφοις· ἔτι καὶ στέφειν τὰς στήλας ἀνθεσιν, εὐθήεις ἔτι καὶ παρὰ τὴν τελευταίαν διαμένοντες. 31. Εἰκάζειν οὖν ἡξίου, τί πέτρακται τούτοις παρὰ τὸν βίον, εἰ τοιαῦτα περὶ τῶν μετὰ τὸν βίον ἐπισκήπτουσι. τούτους γὰρ εἶναι τοὺς τὸ πολυτελὲς ὄψον ὠνούμενους, καὶ τὸν οἶνον ἐν τοῖς συμποσίοις μετὰ κρόκων τε καὶ ἀρωμάτων ἐκχέοντας, τοὺς μέσου χειμῶνος ἐμπιπλαμένους ῥόδων, καὶ τὸ σπάνιον αὐτῶν καὶ τὸ παρὰκαιρον ἀγαπῶντας, τὸ δὲ ἐν καιρῷ, καὶ κατὰ φύσιν, ὡς εὐτελὲς ὑπερηφανοῦντας· τούτους εἶναι τοὺς καὶ τὰ μύρα πίνοντας· ὃ καὶ μάλιστα διέσυρεν αὐτῶν, ὅτι μηδὲ χρῆσθαι ἴσασι ταῖς ἐπιθυμίαις. ἀλλὰ καὶ ταῦταις παρανομοῦσι, καὶ τοὺς ὁ-

ρους συγχεύουσι, πάντοθεν τῇ τρυφῇ παραδόντες αὐ-
 τῶν τὰς ψυχὰς πατεῖν, καὶ τοῦτο δὲ τὸ ἐν ταῖς τρα-
 γηδίαις τε καὶ κωμωδίαις λεγόμενον, ἤδη καὶ παρὰ
 θύραν εἰσβιαζόμενοι. Σολοικισμόν οὖν ἐκάλει τὸ τοι-
 οὔτον τῶν ἡδονῶν. 32. Ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς γνώμης
 κἀκεῖνα ἔλεγεν, ἀτεχνῶς τοῦ Μώμου τὸν λόγον μι-
 ησαύμενος· ὡς γὰρ ἐκεῖνος ἐμέμφετο τοῦ ταύρου τὸν
 δημιουργὸν θεόν, οὐ προθέντα τῶν ὀφθαλμῶν τὰ
 κέρατα, οὕτω δὴ καὶ αὐτὸς ἠτιῶτο τῶν στεφανου-
 μένων, ὅτι μὴ ἴσασι τοῦ στεφάνου τὸν τόπον. εἰ
 γὰρ τοι, ἔφη, τῇ προῆ τῶν ἰων τε καὶ ῥόδων χαίρου-
 σιν, ὑπὸ τῇ ῥινὲ μάλιστα ἐχρῆν αὐτοὺς στέφεισθαι,
 παρ' αὐτὴν ὡς οἶόν τε τὴν ἀναπνοήν, ἴν' ὡς πλεῖ-
 στον ἀνέσπων τῆς ἡδονῆς. 33. Καὶ μὴν κἀκεῖνους
 διεγέλα, τοὺς θαυμάσιόν τινα τὴν σπουδὴν περὶ τὰ
 δεῖπνα ποιουμένους, χυμῶν τε ποικιλίαις καὶ πεμ-
 μάτων περιμεργίαις. καὶ γὰρ αὐτὸν καὶ τούτους ἔφασκεν
 ὀλιγοχρονίου τε καὶ βραχείας ἡδονῆς ἔρωτι, πολλὰς
 πραγματείας ὑπομένειν. ὑπέφαινε γοῦν τεσσάρων
 δακτύλων αὐτοῖς εἵνεκα πάντα πονεῖσθαι τὸν πόνον,
 ἐφ' ὅσους ὁ μήκιστος ἀνθρώπου λαιμός ἐστιν. οὔτε
 γὰρ, πρὶν ἐμφαγεῖν, ἀπολαύειν τι τῶν ἐωνημένων,
 οὔτε βρωθέντων, ἡδίω γενέσθαι τὴν ἀπὸ τῶν πολυ-
 τελεστέρων πλησμονήν· λοιπὸν οὖν εἶναι τὴν ἐν τῇ
 παρόδῳ γιγνομένην ἡδονὴν τοσοῦτων ἀνεῖσθαι χρη-
 μάτων. εἰκότα δὲ πάσχειν ἔλεγεν αὐτοὺς, ὑπ' ἀπαι-
 δευσίας τὰς ἀληθεστέρας ἡδονὰς ἀγνοοῦντας, ὅτι
 ἀπασῶν φιλοσοφία χορηγὸς ἐστὶ τοῖς πονεῖν προαι-
 ρουμένοις. 34. Περὶ δὲ τῶν ἐν τοῖς βαλανείοις δρώ-

μένων πολλά μὲν διεξήγει, τὸ πλῆθος τῶν ἐπομένων, τὰς ὕβρεις, τοὺς ἐπικειμένους τοῖς οἰκέταις, καὶ μικροῦ δεῖν ἐκφερομένους. Ἐν δὲ τι καὶ μάλιστα μισεῖν ἐώκει, πολὺ δ' ἐν τῇ πόλει τοῦτο καὶ τοῖς βαλανείοις ἐπιχωριάζον. προϊόντας γὰρ τινὰς τῶν οἰκετῶν δεῖ βραῦν, καὶ παραγγέλλειν προορᾶσθαι τοῖν ποδοῖν, ἦν ὑψηλόν τι ἢ κοῖλον μέλλωσιν ὑποβαίνειν, καὶ ὑπομιμνήσκειν αὐτοὺς, τὸ καινότατον, ὅτι βαδίζουσι. δεινὸν οὖν ἐποιεῖτο, εἰ στόματος μὲν ἄλλοτρίου δειπνοῦντες μὴ δέονται, μηδὲ χειρῶν, μηδὲ τῶν ὠτων ἀκοῦοντες, ὀφθαλμῶν δὲ ὑγιαίνοντες ἄλλοτρίων δέονται προοφομένων, καὶ ἀνέχονται φωνὰς ἀκούοντες· δυστυχέσιν ἀνθρώποις προεπούσας, καὶ πεπηρωμένοις. ταῦτα γὰρ αὐτὰ πάσχουσιν ἐν ταῖς ἀγοραῖς ἡμέρας μέσης καὶ οἱ τὰς πόλεις ἐπιτετραμμένοι. 35. Ταῦτά τε καὶ πολλὰ ἕτερα τοιαῦτα διελθὼν κατέπαυε τὸν λόγον. ἐγὼ δὲ τέως μὲν ἤκουον αὐτοῦ τεθηπῶς, μὴ σιωπήσῃ πεφοβημένος. ἐπειδὴ δὲ ἐπαύσατο, τοῦτο δὴ τὸ τῶν Φαιάκων πάθος ἐπεπόνθειν. πολὺν γὰρ δὴ χρόνον ἐς αὐτὸν ἀπέβλεπον κεκληλημένος· εἶτα πολλῇ συγχύσει καὶ ἰλίγγῳ κατειλημμένος, τοῦτο μὲν ἰδρῶτι κατερρόεσθον, τοῦτο δὲ φθέγγασθαι βουλόμενος ἐξέπιπτόν τε καὶ ἀνεκοπτόμην· καὶ ἦτε φωνὴ ἐξέλιπε, καὶ ἡ γλῶττα διημάρτανε· καὶ τέλος, ἐδάκρυον ἀπορούμενος. οὐ γὰρ ἐξεπιπολῆς, οὐδ' ὡς ἔτυχεν ἡμῶν ὁ λόγος καθίκετο. βαθεῖα δὲ καὶ καίριος ἡ πληγὴ ἐγένετο· καὶ μάλα εὐστόχως ἐνεχθεὶς ὁ λόγος αὐτήν, εἰ οἶόν τε εἰπεῖν, διέκοψε τῆς ψυχῆν. εἰ γὰρ τι δεῖ καὶ μὲ ἤδη φιλοσόφων προσάψα-

σθαι λόγων, ὥδε περὶ τούτων ὑπέληφα. 36. Δοκεῖ μοι ἀνδρὸς εὐφυοῦς ψυχὴ μάλα σκοπῶ τινι ὑπαλῶ προσεικέναι. τοξόται δὲ πολλοὶ μὲν ἀνὰ τὸν βίον, καὶ μεστοὶ τὰς φαρέτρας ποικίλων τῶ καὶ παντοδαπῶν λόγων, οὐ μὴν πάντες εὐστοχα τοξεύουσιν· ἀλλ' οἱ μὲν αὐτῶν σφύδρα τὰς νευρὰς ἐπιτείναντες, εὐτονώτερον τοῦ δέοντος ἀφιῶσι καὶ ἄπτονται μὲν καὶ οὗτοι τῆς ὁδοῦ, τὰ δὲ βέλη αὐτῶν οὐ μένει ἐν τῷ σκοπῷ, ἀλλ' ὑπὸ τῆς σφοδρότητος διελθόντα καὶ παροδύσαντα κεχητυῖαν μόνον τῷ τραύματι τὴν ψυχὴν ἀπέλιπεν. ἄλλοι δὲ πάλιν τούτοις ἀπεναντίως· ὑπὸ γὰρ ἀσθενείας τε καὶ ἀτονίας οὐδὲ ἀφικνεῖται τὰ βέλη αὐτοῖς ἄχρι πρὸς τὸν σκοπὸν· ἀλλ' ἐκλυθέντα καταπίπτει πολλάκις ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ· ἦν δὲ ποτε καὶ ἀφίκηται, ἄκρον μὲν ἐπιλίγδην ἄπτεται, βαθεῖαν δὲ οὐκ ἐργάζεται πληγὴν· οὐ γὰρ ἀπ' ἰσχυροῦς ἐμβολῆς ἀπεσιέλλετο. 37. Ὅστις δὲ ἀγαθὸς τοξότης, καὶ τούτῳ ὁμοίος, πρῶτον μὲν ἀκριβῶς ὄψεται τὸν σκοπὸν, εἰ μὴ σφύδρα μαλακός, εἰ μὴ στεγρότερος τοῦ βέλους· γίνονται γὰρ δὴ καὶ ἄτρωτοι σκοποί. ἐπειδὴν δὲ ταῦτα ἴδῃ, τηρικαῦτα χρίσας τὸ βέλος οὔτε ἰῶ, καθάπερ τὰ Σκυθῶν χρίσται, οὔτε ὀπῶ, καθάπερ τὰ Κουρήτων, ἀλλ' ἠρέμα δηκτικῶν τε καὶ γλυκεῖ φαρμάκῳ τοῦτο χρίσας ἀτεχνῶς ἐτόξευσε. τὸ δὲ ἐνεχθὲν εὖ μάλα εὐτόνως, καὶ διακόψαν ἄχρι τοῦ διελθεῖν, μένει τε, καὶ πολὺ τοῦ φαρμάκου ἀφίησιν. ὃ δὴ σκιδνάμενον ὄλην ἐν κύκλῳ τὴν ψυχὴν περιέρχεται. ταῦτό τοι καὶ ᾗδονται καὶ δακρύουσαι μεταξὺ ἀκούοντες, ὅπερ καὶ αὐτὸς ἔπασχον,

ἡσυχῇ ἄρα τοῦ φαρμάκου τὴν ψυχὴν περιθέοντος.
ἐπήει δ' οὖν μοι πρὸς αὐτὸν τὸ ἔπος ἐκεῖνο λέγειν,

Βάλλ' οὕτως, αἴ κέν τι φῶς ἄνδρεςσι γένηαι.

Ὡσπερ γὰρ οἱ τοῦ Φρυγίου αὐλοῦ ἀκούοντες οὐ πάντες μαίνονται, ἀλλ' ὅποσοι αὐτῶν τῇ Ῥέα λαμβάνονται, οὗτοι δὲ πρὸς τὸ μέλος ὑπομιμνήσκονται τοῦ πάθους, οὕτω δὲ καὶ φιλοσόφων ἀκούοντες, οὐ πάντες ἔνθεοι καὶ τραυματαῖαι ἀπίασιν, ἀλλ' οἷς ὑπὴν τι ἐν τῇ φύσει φιλοσοφίας συγγενές.

58. *ΕΤΑΙ.* Ὡς σεμνά, καὶ θαυμάσια, καὶ θεῖά γε, ὦ ἑταῖρε, διελήλυθας· ἐλελήθεις τέ με πολλῆς ὡς ἀληθοῦς τῆς ἀμβροσίας, καὶ τοῦ λωτοῦ κεκορυσμένος. ὥστε καὶ μεταξὺ σοῦ λέγοντος ἔπασχόν τι ἐν τῇ ψυχῇ καὶ παυσάμενον, ἄχθομαι καὶ μὴ θαυμάσης· οἶσθα γὰρ ὅτι καὶ οἱ πρὸς τῶν κυνῶν τῶν λυσσῶντων δηχθέντες, οὐκ αὐτοὶ μόνοι λυσσῶσιν, ἀλλὰ καὶ ἄν τινας ἐτέρους [καὶ αὐτοὶ] ἐν τῇ μανίᾳ τὸ αὐτὸ τοῦτο διαθῶσι, καὶ αὐτοὶ ἔκφρονες γίνονται. συμμεταβαίνει γὰρ τι τοῦ πάθους ἅμα τῷ δῆγματι, καὶ πολυγονεῖται ἡ νόσος, καὶ πολλὴ γίγνεται τῆς μανίας διαδοχή.

ΛΟΓΚ. Οὐκοῦν καὶ αὐτὸς ἡμῖν ἐρᾷν ὁμολογεῖς;

ΕΤΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν, καὶ προσέτι δέομαί γε σοι κοινὴν τινα τὴν θεραπείαν ἐπινοεῖν.

ΛΟΓΚ. Τὸ τοῦ ἄρα Τηλέφου ἀνάγκη ποιεῖν.

ΕΤΑΙ. Ποῖον αὖ λέγεις;

ΛΟΓΚ. Ἐπὶ τὸν τρώσαντα ἐλθόντας ἰᾶσθαι παρακαλεῖν.

ΔΙΚΗ ΦΩΝΗΤΩΝ.

ARGVMENTVM.

Quia ταῦ multis in verbis a Graecis pro οἶγμα adhibebatur, fictus est a Luciano hic libellus, simillimus orationibus, quas accusatores Athenis coram iudiciis habere solebant, in quo, archonte Aristarcho, celeberrimo homericorum carminum critico, coram iudicibus vocalibus Σ accusat Τ, quod sibi locum suum adimere studeret. Ordo orationis hic est: Σ, ob moderationem meam, inquit, parvam iniuriam tuli, nunc vero nimis aucta iniuria magnum mihi metum iniecit, ne denique prorsus e litterarum numero eiiciar. Omnium interest litterarum, ne hanc iniuriam patientur, et a principio in aliis quoque litteris reprimenda fuerat. Cuius litterae in loco, quem primum sortita est, manendum; transcendere in alium iniquum est. Cuius litterarum ab inventore, quisquis sit, locus suus tributus est, quem a vobis, primis inter omnes, conservari decet. Τ vero non solum e quibusdam vocibus dudum conatum est, sed nunc adeo e multis me expellere conatur. (Adduntur exempla.) Vnde in maximo versor periculo. Ego nulli nocere cupio; numquam enim et ζ et ξ et ϑ, e quibusdam me expellentia accusavi. Τ vero natura violentum est, et non me solum, sed alias

multas litteras sedibus suis expulit, ex. c. θ, ϑ et ζ, quod exemplis probatur. At ne satis quidem habet nos laedere, sed lacessit etiam homines ipsos, linguam eorum ita constringens, ut τ pronuncient, ubi nolint. Et tyranni, ad figuram eius ligna fabricari iusserunt, in quibus homines suspendunt. Quapropter meritam eius poenam eam censeo, ut in sua ipsum figura suspendatur.

Ἐπὶ ἄρχοντος Ἀριστάρχου Φαληρέως, Πυρραπειῶνος ἐβδόμη ἰσταμένου, γραφὴν ἔθετο τὸ Σίγμα πρὸς τὸ Ταῦ ἐπὶ τῶν ἐπτα Φωνηέντων, βίας ὑπαρχόντων, καὶ ἀρπαγῆς, ἀφηρησθαι λέγον πάντων τῶν ἐν διπλῶ ταῦ ἐκφερομένων.

2. Μέχρι μὲν, ὧ Φωνήεντα δικασταί, ὀλίγα ἠδικούμην ὑπὸ τουτουῖ τοῦ ταῦ, καταχρωμένου τοῖς ἐμοῖς, καὶ καταίροντος ἔνθα μὴ δεῖ, οὐ βαρέως ἔφερον τὴν βλάβην, καὶ παρήκουον ἔνια τῶν λεγομένων ὑπὸ τῆς μετριότητος, ἣν ἴστε με φυλάσσοντα πρὸς τε ὑμᾶς, καὶ τὰς ἄλλας συλλαβάς. ἐπεὶ δὲ ἐς τοσοῦτον ἤκει πλεονεξίας, καὶ ἀνοίας, ὥστε ἐφ' οἷς ἤσυχασα πολλάκις οὐκ ἀγαπῶν, ἤδη καὶ πλείω προσβιάζεται, ἀναγκαίως αὐτὸ εὐθύνω νῦν παρὰ τοῖς ἀμφοτέροισι εἰδόσιν ὑμῖν. δέος δὲ οὐ μικρὸν μοι ἐπὶ τῆς ἀποθλίψεως ἐπέρχεται τῆς ἐμαντοῦ. τοῖς γὰρ προπεπραγμένοις αἰεὶ τι μεῖζον προστιθὲν, ἄρδην με τῆς οἰκείας ἀποθλίψει χώρας, ὡς ὀλίγου δεῖν ἡσυχίαν ἀγαγόντα μηδὲ ἐν γράμμασιν ἀριθμῆσθαι, ἐν ἴσῳ δὲ κείσθαι τοῦ φόβου. 3. Δίκαιον οὖν οὐχ ὑμᾶς,

οἱ δικάζετε νῦν, ἀλλὰ καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα τῆς πείρας ἔχειν τινὰ φυλακὴν· εἰ γὰρ ἐξέσται τοῖς βουλομένοις ἀπὸ τῆς καθ' αὐτὰ τάξεως ἐς ἄλλοτριαν βιάζεσθαι, καὶ τοῦτο ἐπιτρέψετε ὑμεῖς, ὧν χωρὶς οὐδὲν καθόλου τι γράφεται, οὐχ ὁρῶ τίνα τρόπον αἱ συντάξεις τὰ νόμιμα, ἐφ' οἷς ἐτάχθη τὰ κατ' ἀρχάς, ἔξουσιν. ἀλλ' οὔτε ὑμᾶς οἶμαι ποτὲ ἐς τοσοῦτον ἀμελείας τε καὶ παροράσεως ἤξειν, ὥστε ἐπιτρέψαι τινὰ μὴ δίκαια· οὔτε, εἰ καθυφήσετε τὸν ἀγῶνα ὑμεῖς, ἐμοὶ παραλείπτεον ἐστὶν ἀδικουμένῳ. 4. Ὡς εἶθε καὶ τῶν ἄλλων ἀνεκόπησαν τότε αἱ ψάλμαι εὐθύς ἀρξαμένων παρανομεῖν· καὶ οὐκ ἂν ἐπολέμει μέχρι νῦν τὸ λάμβδα τῷ ρῶ, διαμφοισθητοῦν περὶ τῆς κισσήρεως, καὶ κεφαλαλγίας· οὔτε τὸ γάμμα τῷ κάππα διηγωνίζετο, καὶ ἐς χεῖρας μικροῦ δεῖν ἤρχετο πολλάκις ἐν τῷ κναφείῳ ὑπὲρ γναφάλων· ἐπέπαντο δ' ἂν καὶ πρὸς τὸ λάμβδα μαχόμενον, τὸ μόγις ἀφαιρούμενον αὐτοῦ, καὶ μάλιστα παρακλέπτον, καὶ τὰ λοιπὰ δ' ἂν ἠρέμει συγχύσεως ἄρχεσθαι παρανόμου. καλὸν γὰρ ἕκαστον μένειν ἐφ' ἧς τετύχηκε τάξεως. τὸ δὲ ὑπερβαίνειν ἐς ἃ μὴ χρῆ, λύοντις ἐστὶ τὸ δίκαιον. 5. Καὶ ὄγε πρῶτος ἡμῖν τοὺς νόμους τούτους διατυπώσας, εἴτε Κῆδος ὁ νησιώτης, εἴτε Παλαμήδης ὁ Ναυπλίου, (καὶ Σιμωνίδῃ δὲ ἔνοιον προσέπτουσι τὴν προμήθειαν ταύτην,) οὐκ ἐν τῇ τάξει μόνῃ, καθ' ἣν αἱ προεδρεῖαι βεβαιοῦνται, διώρισαν, τί πρῶτον ἔσται, ἢ δεύτερον, ἀλλὰ καὶ ποιότητος, ὡς ἕκαστον ἡμῶν ἔχει, καὶ δυνάμεις συνείδον. καὶ ὑμῖν μὲν. ὧ δικασταί, τὴν μεῖζω δεδώκασι τιμὴν,

ὅτι καθ' αὐτὰ δύνασθε φθέγγεσθαι. ἡμιφάνοις δέ, τὴν ἐφεξῆς, ὅτι προσθήκης εἰς τὸ ἀκουσθῆναι δεῖται. πασῶν δὲ ἐσχάτην ἐνόμισαν ἔχειν μοῖραν ἕνια τῶν πάντων, οἷς οὐδὲ φωνὴ πρόσεστι καθ' αὐτά. τὰ μὲν οὖν φωνήεντα φυλάσσειν ἔοικε τοὺς νόμους τούτους. 6. Τὸ δὲ Γ' τοῦτο, (οὐ γὰρ ἔχω αὐτὸ χεῖρον ὀνομάσαι ῥήματι, ἢ ὧ^ζ καλεῖται,) ὃ μὰ τοὺς θεοὺς, εἰ μὴ ἐξ ὑμῶν δύο συνῆλθον ἀγαθοὶ καὶ καθήκοντες ὀραθῆναι, τό, τε ἄλφα, καὶ τὸ Τ, οὐκ ἂν ἤκουσθη, μόνον τοῦτο οὖν ἐτόλμησεν ἀδικεῖν με πλείω τῶν πάποτε βιασαμένων, ὀνομάτων με καὶ ῥημάτων ἀπελῶσαι πατρῴων, ἐκδιῶξαι δὲ ὁμοῦ συνδέσμων ἅμα καὶ προθέσεων, ὡς μηκέτι φέρειν τὴν ἔκτοπον πλεονεξίαν. ὅθεν δὲ, καὶ ἀπὸ τινων ἀρξάμενον, ὦρα λέγειν. 7. Ἐπεδήμουν ποτὲ Κυβέλω· (τὸ δὲ ἐστὶ πολίχνιον οὐκ ἀηδὲς, ἄποικον, ὡς ἐπέχει λόγος, Ἀθηναίων,) ἐπηγόμεν δὲ καὶ τὸ κράτιστον ῥῶ, γετόνων τὸ βέλτιστον. κατηγόμεν δὲ παρὰ κωμωιδιῶν τινι ποιητῆ, Λυσίμαχος ἐκαλεῖτο, Βοιώτιος μὲν, ὡς ἐφαίνεται, τὸ γένος ἀνέκαθεν, ἀπὸ μέσης δὲ ἀξιοῦντι λέγεσθαι τῆς Ἀττικῆς. παρὰ τούτῳ δὴ τῶ ξένῳ τὴν τοῦ ταῦ τούτου πλεονεξίαν ἐφώρασα. μέχρι μὲν γὰρ ὀλίγοις ἐπεχειρεῖ τετταράκοντα λέγειν, ἀποστεροῦν με τῶν συγγεγεννημένων μοι, συνήθειαν ὦμην συνθεθραμμένων γραμματίων· ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον, ἴδια ταυτὲ λέγειν, καὶ οἰστὸν ἦν μοι τὸ ἀκουσμα, καὶ εὐ πάνυ τι ἐδακνόμην ἐπ' αὐτοῖς. Ὅποτε δὲ καὶ ἐκ τούτων ἀρξάμενον ἐτόλμησε καττίπερον εἰπεῖν, καὶ κάττιμα, καὶ πίτιαν, εἴτα ἀπερυ-

Θριάσαν, καὶ βασιλιτταν ὀνομάζειν, οὐ μετρίως ἐπὶ
 τούτοις ἀγανακτῶ, καὶ πλεμπραμαι, δεδιὸς μὴ τῷ
 χρόνῳ καὶ τὰ σῦκα τῦκά τις ὀνομάσῃ. καὶ μοι πρὸς
 Διὸς ἀθυμοῦντι, καὶ μεμονωμένῳ τῶν βοηθησόντων,
 σύγγνωτε τῆς δικαίας ὀργῆς. οὐ γὰρ περὶ τὰ μικρὰ
 καὶ τὰ τυχόντα ἐστὶν ὁ κίνδυνος, ἀφαιρουμένη τῶν
 συνήθων καὶ συνεσχολακότην μοι γραμμάτων. κίσα-
 σαν μου, λαῖλον ὄρνεον, ἐκ μέσων, ὡς ἔπος εἶπεῖν,
 τῶν κόλπων ἀρπιάσαν κίτταν ὠνόμασεν. ἀφείλετο
 δέ μου φάσσαν ἅμα νήσσαις τε, καὶ κοσσύφοις, ἀπα-
 γορεύοντος Ἀριστάρχου. περιέσπασε δὲ καὶ μελισσῶν
 οὐκ ὀλίγας. ἐπ' Ἀττικὴν δὲ ἦλθε, καὶ ἐκ μέσης αὐ-
 τῆς ἀνήρπασεν ἀνόμως Ἰμηττὸν, ὀρώντων ὑμῶν καὶ
 τῶν ἄλλων συλλαβῶν. 9. Ἄλλὰ τί λέγω ταῦτα; Θεσ-
 σαλίας με ἐξέβαλεν ὕλης, Θετταλίαν ἀξιοῦν λέγειν,
 καὶ πᾶσαν ἀποκέκλεικέ μοι τὴν θάλατταν, οὐδὲ τῶν
 ἐν κήποις φεισάμενον σεύτων· ὡς, τὸ δὴ λεγόμε-
 νον, μηδὲ πάσσαλόν μοι καταλιπεῖν. ὅτι δὲ ἀνεξίκα-
 κόν εἰμι γράμμα, μαρτυρεῖτέ μοι καὶ αὐτοὶ μηδέ-
 ποτε ἐγκαλέσαντι τῷ ζῆτα σμάραγδον ἀπρσπάσαντι,
 καὶ πᾶσαν ἀφελομένῳ τὴν Σμύρναν· μήτε τῷ ξῦ πᾶ-
 σαν παραβάντι συνθήκην, καὶ τὸν συγγραφέα τῶν
 τοιούτων ἔχοντι Θουκυδίδην σύμμαχον. τῷ μὲν γὰρ
 γείτονί μου ῥῶ νοσήσαντι συγγνώμη, καὶ παρ' αὐτῷ
 φυτεύσαντί μου τὰς μυρρίνας, καὶ παίσαντί με ποτὲ
 ὑπὸ μελαγχολίας ἐπὶ κόρῃς. καὶ γὰρ μὲν τοιοῦτον.
 10. Τὸ δὲ ταῦ τοῦτο σκοπῶμεν ὡς φύσει βίαιον καὶ
 πρὸς τὰ λοιπὰ. ὅτι δὲ οὐδὲ τῶν ἄλλων ἀπέσχετο
 γραμμάτων, ἀλλὰ καὶ τὸ δέλτα, καὶ τὸ θῆτα, καὶ

τὸ ζῆτα, μικροῦ δεῖν πάντα ἠδίκησε τὰ στοιχεῖα, αὐτὰ μοι κάλει τὰ ἀδικηθέντα γράμματα. Ἀκούετε, φωνήεντα δικασταί, τοῦ μὲν δ λέγοντος, ἀφείλετό μου τὴν ἐνδελέχειαν, ἐντελέχειαν ἀξιοῦν λέγεσθαι παρὰ πάντας τοὺς νόμους· τοῦ θῆτα κρούοντος, καὶ τῆς κεφαλῆς τὰς τρίχας τίλλοντος ἐπὶ τῷ τῆς κολοκύνθης ἔστερῆσθαι· τοῦ ζῆτα, τὸ συρίζειν, καὶ σαλπίζειν, ὡς μηκέτ' αὐτῷ ἐξεῖναι μηδὲ γρούζειν· τίς ἂν τούτων ἀνάσχοιτο; ἢ τίς ἐξαρκέσειε δίκη πρὸς τὸ πονηρότατον τουτὶ ταῦ; 11. Τὸ δὲ ἄρα οὐ τὸ δμόφυλον τῶν στοιχείων μόνον ἀδικεῖ γένος, ἀλλ' ἤδη καὶ πρὸς τὸ ἀνθρώπειον μεταβέβηκε, τουτονὶ τὸν τρόπον. οὐ γὰρ ἐπιτρέπει γε αὐτοὺς κατ' εὐθὺ φέρεσθαι ταῖς γλώσσαις· μᾶλλον δὲ, ὧ δικασταί· μεταξὺ γὰρ με πάλιν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα ἀνέμνησε περὶ τῆς γλώσσης, ὅτι καὶ ταύτης με τὸ μέρος ἀπήλασε, καὶ γλῶτταν ποιεῖ τὴν γλῶσσαν, ὧ γλώσσης ἀληθῶς νόσημα ταῦ. ἀλλὰ μεταβήσομαι πάλιν ἐπ' ἐκεῖνο, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συναγορεύσω ὑπὲρ ὧν εἰς αὐτοὺς πλημμελεῖ. δεσμοῖς γὰρ τισι στρεβλοῦν καὶ σπαράττειν αὐτῶν τὴν φωνὴν ἐπιχειρεῖ. καὶ ὁ μὲν τι καλὸν ἰδὼν, καλὸν εἰπεῖν βούλεται· τὸ δὲ παρῆειςπεσὸν τάλον εἰπεῖν αὐτοὺς ἀναγκάζει, ἐν ἅπασι προεδρίαν ἔχειν ἀξιοῦν. πάλιν ἕτερος περὶ κλήματος διαλέγεται· τὸ δὲ (τλήμον γὰρ ἐστὶν ἀληθῶς) τλήμα πεποίηκε τὸ κλήμα. καὶ οὐ μόνον γε τοὺς τυχόντας ἀδικεῖ, ἀλλ' ἤδη καὶ τῷ μεγάλῳ βασιλεῖ, ὧ καὶ γῆν καὶ θάλατταν εἴξει φασί, καὶ τῆς αὐτῶν φύσεως ἐκστῆναι, τὸ δὲ καὶ τούτῳ ἐπιβουλεύει· καὶ Κῦρον

αὐτὸν ὄντα, Τύρον τινα ἀπέφηνας. 12. Οὕτω μὲν οὖν ὅσον ἐς φωνὴν ἀνθρώπους ἀδικεῖ· ἔργῳ δὲ πῶς; κλάουσιν ἄνθρωποι, καὶ τὴν αὐτῶν τύχην ὀδύρονται, καὶ Κάδμῳ καταρῶνται πολλάκις, ὅτι τὸ ταῦ ἐς τὸ τῶν στοιχείων γένος παρήγαγε. τῷ γὰρ τούτου σώματι φασὶ τοὺς τυράννους ἀκολουθήσαντας, καὶ μιμησαμένους αὐτοῦ τὸ πλάσμα, ἔπειτα σχήματι τοιούτῳ ξύλα τεκτῆναντας ἄνθρώπους ἀνασκολοπίζειν ἐπ' αὐτά. ἀπὸ δὴ τούτου καὶ τῷ τεχνήματι τῷ πονηρῷ τὴν πονηρὰν ἐπωνυμίαν συνελθεῖν. τούτων οὖν ἀπάντων ἕνεκα, πόσων θανάτων τὸ ταῦ ἄξιον εἶναι νομίζετε; ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι δικαίως τοῦτο μόνον ἐς τὴν τοῦ ταῦ τιμωρίαν ὑπολείπεσθαι, τὸ τῷ σχήματι τῷ αὐτοῦ τὴν δίκην ὑποσχεῖν· ὃ δὴ σταυρὸς εἶναι ὑπὸ τούτου μὲν ἐδημιουργήθη. ὑπὸ δὲ ἀνθρώπων ὀνομάζεται.

T I M O N ,

H M I Σ A N Θ P Ω Π O Σ .

ARGVMENTVM.

In principio libri invehitur Timon acerbè in Iovem, tanquam nullius amplius iniuriæ ultorem;

non enim amplius peieraturos fulmen eius vereri, et Salmoneum adeo tonitru imitatum esse; senium videri similem. Nam quum fuisset iuuenis, indefessum eum scelorum punitorem fuisse, quod praeter alia et Deucalionis diluuium testaretur. Iam ipsum socordiae suae fructus cernere; neminem enim nisi obiter illi sacra facere, et multos iam templa et statuas eius violasse impunitos. Sed, ut de his taceat, quum universas ipse opes suas in homines ingratos effudisset, et nunc adeo ab omnibus relictus victus causa terram exercere coactus esset, quando tandem iniuriam hanc puniturus sit? rogat. Quae Iupiter, quum forte audisset, a Mercurio de infortunio Timonis certior factus, hominem pium quondam non censet negligendum, Mercuriumque iubet, Plutum et Thesaurum ad Timonem adducere, qui apud illum manent. Ingratos illos alio tempore poenas duros. Plutus negat se iturum; rogat ut saltem ad eos mittatur, quibus in pretio sit. Miratur Iupiter, eum, quondam non immerito de carceribus, in quibus ab avaris inclusus teneatur, conquestum, nunc ad Timonem, apud quem libere ei circumvagari liceret, ire nolle. At Plutus utrumque hominum genus bene de se mereri negat; eos se laudare, qui mediam teneant viam. Sed illorum censet Iupiter Plutus curam non esse debere; iustas eam ipsam ob id poenas illos dare; et Timonem, si iterum divitias profudisset, facile ad terram exercendam rediturum. Dum igitur progrediuntur, narrat Plutus Mercurio, se alatum et avibus celeritorem esse, quum discedendum sit; quum vero a Iove ad aliquem mittatur, se ire coecum et claudum; quum a Plutone, celerem; eosque ad quos celeriter veniat, se uti nescire. Si a Iove mittatur, se circumvagari, donec imprudens

in aliquem incidisset, eumque plerumque hominem malum, quia bonorum perquam pauci sint. Caeterum mirum non esse, si a tot hominibus ametur; eos enim solummodo splendidam suam personam videre, non ipsum; et quum ab hominibus recipiatur, una secum in domos ingredi liberos suos, Arrogantiam, Dementiam, Mollitiem etc. qui quum hominem invasissent, patrem expelli non sinant. Miratur Mercurius, quam lubricus Plutus, et Paupertas contra quam tenacissima sit. Interim venerant in Atticam; et, Pluto Mercurii vestem tenente, ad Timonem, saxosum agrum fodientem. Cedit Paupertas, si aliquem probum fecisset, Plutum redire et eum Arrogantiae etc. reddere quæstus. At Timon paupertate contentus, Plutum multorum olim malorum suorum, ut putabat, auctorem, primum ne voluit quidem recipere, donec tandem suam ipsius, non Pluti culpam fuisse edoctus Iovis consilio cederet. Discedunt Mercurius et Plutus, Thesauro, qui Pluto solummodo obedit, sub Timonis ligonem vocato. Ingentem effodit Timon thesaurum, et consilium, multo coempto agro turrim auro asservando exstruendi, homines omnes despiciendi, fugiendique, morumque asperitate et inhumanitate excellendi capit. Nuncio vero de Timonis divitiis in urbem perlato denuo iam eum pristini assentatores visum veniunt, quorum primum Gnathonidem ligone caedit, sicut et secundum Philiaden et tertium Demeam, rhetorem, psephisma insanis laudibus plenum praelegentem, et quartum, Thrasyblem, philosophum, omnium pessimum. Reliquorum turbam lapidibus expellit.

ΤΙΜΩΝ. ΖΕΥΣ. ΕΡΜΗΣ. ΠΛΟΥΤΟΣ. ΠΕ-
ΝΙΑ. ΓΥΝΑΘΩΝΙΔΗΣ. ΦΙΛΙΑΔΗΣ.
ΔΗΜΕΛΣ. ΘΡΑΣΤΚΛΗΣ.

ΤΙΜ. ⁵ὦ Ζεῦ φίλιε, καὶ ξένιε, καὶ ἑταιρεῖε, καὶ ἐφέστιε, καὶ ἄστεροπητὰ, καὶ ὄρκιε, καὶ νεφεληγερέτα, καὶ ἐρίγδουπε, καὶ εἴ τι σε ἄλλο οἱ ἐμβρόντητοι ποιηταὶ καλοῦσι, καὶ μάλιστα ὅταν ἀπορῶσι πρὸς τὰ μέτρα· τότε γὰρ αὐτοῖς πολυώνυμος γινόμενος ὑπερείδεις τὸ πίπτον τοῦ μέτρου, καὶ ἀναπληροῖς τὸ κεχηγνός τοῦ ῥυθμοῦ· ποῦ σοι νῦν ἡ ἐρισμάραγος ἀστραπή, καὶ ἡ βαρῦβρομος βροντή, καὶ ὁ αἰθαλόεις, καὶ ἀργήεις, καὶ σμερδαλέος κεραυνός; ἅπαντα γὰρ ταῦτα λῆρος ἤδη ἀναπέφηνε, καὶ καπνὸς ποιητικὸς ἀτεχνῶς, ἔξω τοῦ πατάγου τῶν ὀνομάτων. τὸ δὲ αἰοίδιμόν σου, καὶ ἐκηβόλον ὄπλον, καὶ πρόχειρον, οὐκ οἶδ' ὅπως τελείως ἀπέσβη, καὶ ψυχρὸν ἐστὶ, μηδὲ ὀλίγον σπινθήρα ὀργῆς κατὰ τῶν ἀδικούντων διαφυλάττον. 2. Θᾶτιον γοῦν τῶν ἐπιорκεῖν τις ἐπιχειροῦντων ἔωλον θρυαλλίδα φοβηθεῖη ἂν, ἢ τὴν τοῦ πανδαμάτορος κεραυνοῦ φλόγα· οὕτω δαλὸν τινα ἐπανατείνασθαι δοκεῖς αὐτοῖς, ὡς πῦρ μὲν ἢ καπνὸν ἀπ' αὐτοῦ μὴ δεδιέναι· μόνον δὲ τοῦτο οἶσθαι ἀπολαύειν τοῦ τραύματος, ὅτι ἀναπλησθήσονται τῆς ἀσβόλου. ὥστε ἤδη διὰ ταῦτά σοι καὶ ὁ Σαλμωνεὺς ἀντιβροντιᾶν ἐτόλμα, οὐ πάνυ τοι ἀπέθανος ὢν, πρὸς οὕτω ψυχρὸν τὴν ὀργὴν Δία, θερμομαργὸς ἀνὴρ, καὶ μεγαλαυχούμενος. πῶς γὰρ; ὅπου γε καθάπερ ὑπὸ μανδραγόρα καθεύδεις, ὅς

οὔτε τῶν ἐπιπορευόντων ἀκούεις, οὔτε τοὺς ἀδικούν-
 τας ἐπισκοπεῖς· λημῶς δὲ, καὶ ἀμβλυώτεις πρὸς τὰ
 γιγνόμενα· καὶ τὰ ὦτα ἐκκεκώφωσαι, καθάπερ οἱ
 παρηρηθότες. 3. Ἐπεὶ νέοςγε ἔτι, καὶ ὀξύθυμος ὢν,
 καὶ ἀκμαῖος τὴν ὀργὴν, πολλὰ κατὰ τῶν ἀδίκων καὶ
 βιαίων ἐποίεις, καὶ οὐδέποτε ἤγεις τότε πρὸς αὐτοὺς ἐκε-
 χειρίαν, ἀλλ' αἰεὶ ἐνεργὸς πάντως ὁ κεραυνὸς ἦν, καὶ ἡ
 αἰγὶς ἐπεσεῖετο· καὶ ἡ βροντὴ ἐπαταχεῖτο, καὶ ἡ ἀστρα-
 πὴ συνεχὲς, ὥσπερ εἰς ἀκροβολισμόν, προηκοντίζετο
 οἱ σεισμοὶ δὲ, κωσκινηθὸν, καὶ ἡ χιών, σωρηθὸν, καὶ
 ἡ χάλαζα, πετρηθὸν. καὶ ἵνα σοι φορτικῶς διαλέ-
 γωμαι, ἕτοί τε ῥαγδαῖοι, καὶ βίαιοι, ποταμὸς ἐκί-
 στη σταγῶν. ὥστε τηλικαύτη ἐν ἀκαρεῖ χρόνου ναυ-
 αγία ἐπὶ τοῦ Λευκαλίωνος ἐγένετο, ὡς ὑποβρυχίων
 ἀπάντων καταδεδυκότων, μόγις ἐν τι κιβώτιον πε-
 ρισωθῆναι προσοκειῖλαν τῷ Λυκωρεῖ, ζῶπυρόν τι τοῦ
 ἀνθρώπινου σπέρματος διαφυλάττον εἰς ἐπιγονὴν
 κακίας μείζονος. 4. Τοιγάρτοι ἀκόλουθα τῆς ῥα-
 θυμίας τὰπίχειρα κομίζη παρ' αὐτῶν, οὔτε θυόντος
 ἔτι σοι τινὸς οὔτε στεφανοῦντος, εἰ μὴ τις ἄρα πά-
 ρεργον Ὀλυμπίων· καὶ οὔτος, οὐδ' ἄνυ ἀναγκαῖα
 ποιεῖν δοκῶν, ἀλλ' εἰς ἔθος τι ἀρχαῖον συντελῶν.
 καὶ κατ' ὀλίγον Κρόνον σε, ὃ θεῶν γενναϊότατε,
 ἀποφαίνουσι, παρωσάμενοι τῆς τιμῆς. ἐγὼ λέγειν
 ὀποσάκις ἤδη σου τὸν νεῶν σεσυλήκασιν· οἱ δὲ καὶ
 αὐτῷ σοι τὰς χεῖρας Ὀλυμπιάσιν ἐπιβεβλήκασιν. καὶ
 σὺ ὁ ὑψιβρεμέτης ὤκησας, ἢ ἀναστῆσαι τοὺς κύνας,
 ἢ τοὺς γείτονας επικαλέσασθαι, ὡς βοηδρομήσαντες
 αὐτοὺς συλλάβειν, ἔτι συσκευαζομένους πρὸς τὴν

φυγήν. ἀλλ' ὁ γενναῖος, καὶ Γιγαντολέτωρ, καὶ Τι-
 τανοκράτωρ, ἐκάθησο, τοὺς πλοκάμους περιχειρό-
 μενος ὑπ' αὐτῶν, δεκάπηχυν κεραινὸν ἔχων ἐν τῇ
 δεξιᾷ. ταῦτα τοίνυν, ὦ Θαυμάσιε, πηνίκα παύσεται
 οὕτως ἀμελῶς παρορῶμενα; ἢ πότε κολάσεις τὴν
 τοσαύτην ἀδικίαν; πόσοι Φαέθοντες, ἢ Δευκαλίωνες,
 ἱκανοὶ πρὸς οὕτως ὑπέραντλον ὕβριν τοῦ βίου; 5. Ἴνα
 γὰρ τὰ κοινὰ εἴσας, τὰμὰ εἶπω, τοσοῦτους Ἀθη-
 ναίων εἰς ὕψος ἄρας, καὶ πλουσίους ἐκ πενεστάτων
 ἀποφήνας, καὶ πᾶσι τοῖς δεομένοις ἐπικουρήσας,
 μᾶλλον δὲ ἀθρόον ἐς εὐεργεσίαν τῶν φίλων ἐκχέας
 τὸν πλοῦτον, ἐπειδὴ πένης διὰ ταῦτα ἐγενόμην, οὐκ
 ἔτι οὐδὲ γνωρίζομαι πρὸς αὐτῶν, οὔτε προσβλέπουσι
 οἱ τίως ὑποπτήσσοντες καὶ προσκυνοῦντες, καὶ
 τοῦ ἐμοῦ νεύματος ἀνηρητημένοι. ἀλλ' ἦν που καὶ
 ὁδοῖ βαδίζων ἐντύχοιμι τινὲ αὐτῶν, ὥσπερ τινὰ στή-
 λην παλαιοῦ νεκροῦ ὑπτίαν, ὑπὸ τοῦ χρόνου ἀνα-
 τετραμμένην, παρέρχονται, μηδὲ ἀναγνόντες· οἱ δὲ
 καὶ πύρρῳθεν ἰδόντες, ἐτέρων ἐκτρέπονται, δυσάν-
 τητον, καὶ ἀποτρόπαιον θέαμα ὄψεσθαι ὑπολαμ-
 βάνοντες, τὸν οὐ πρὸ πολλοῦ σωτήρα, καὶ εὐεργέ-
 την αὐτῶν γεγενημένον. 6. Ὡστε ὑπὸ τῶν κακῶν
 ἐπὶ ταύτην τὴν ἐσχατιὰν τραπόμενος, ἐναψάμενος
 διφθέραν, ἐργάζομαι τὴν γῆν, ὑπόμισθος ὀβολῶν
 τεσσάρων, τῇ ἐρημίᾳ καὶ τῇ δικέλλῃ προσφιλοσοφῶν
 ἐνταῦθα. τοῦτο γοῦν μοι δοκῶ κερδανεῖν, μηκέτι
 ὄψεσθαι πολλοὺς παρὰ τὴν ἀξίαν εὖ πράττοντας·
 ἀνιαρότερον γὰρ τοῦτό γε. ἤδη ποτὲ οὖν, ὦ Κρό-
 νου καὶ Ῥέας υἱέ, τὸν βαθὺν τοῦτων ὕπνον ἀποσει-

σάμενος, καὶ νήδυμον, (ὕπερ τὸν Ἐπιμενίδην γὰρ κεκοίμησαι,) καὶ ἀναφύπιδας τὸν κεραυνὸν, ἣ ἐκ τῆς Οἴτης ἐναυσάμενος, μεγάλην ποιήσας τὴν φλόγα, ἐπιδείξαιό τινα χολὴν ἀνδρώδους καὶ νεανικοῦ Διὸς, εἰ μὴ ἀληθῆ ἔστι τὰ ὑπὸ Κρητῶν περὶ σοῦ, καὶ τῆς σῆς ταφῆς μυθολογούμενα.

7. ΖΕΤΣ. Τίς οὗτός ἐστιν, ὦ Ἐρμῆ, ὁ κεκραγῶς ἐκ τῆς Ἀιτικῆς παρὰ τὸν Τμητιὸν ἐν τῇ ὑπωρείᾳ; πιναρὸς ὄλος, καὶ ἀνχμῶν, καὶ ὑποδιφθερος. σκάπτει δὲ οἶμαι ἐπικεκυφῶς· λάλος ἄνθρωπος, καὶ θρασύς. ἦπου φιλόσοφος ἐστίν· οὐ γὰρ ἂν οὕτως ἀσεβεῖς τοὺς λόγους διεξῆει καθ' ἡμῶν.

ΕΡΜ. Τί φῆς, ὦ πάτερ; ἀγνοεῖς Τίμωνα τὸν Ἐχεκρατίδου, τὸν Κολυττέα; οὗτός ἐστιν ὁ πολλὰκις ἡμῶς καθ' ἱερῶν τελείων ἐστιάσας, ὁ νεύπλουτος, ὁ τὰς ὕλας ἐκατόμβας· παρ' ἧς λαμπρῶς εἰώθαμεν ἐορτάζειν τὰ Διάσια.

ΖΕΤΣ. Φεῦ τῆς ἀλλαγῆς· ὁ καλὸς ἐκεῖνος, ὁ πλούσιος, περὶ ὃν οἱ τοσοῦτοι φίλοι; τί παθὼν οὖν τοιοῦτός ἐστιν; ἀνχμηρὸς, ἄθλιος, καὶ σκαπανεύς, καὶ μισθωτὸς, ὡς ἔοικεν, οὕτω βυρεῖαν καταφέρων τὴν δίκηλλαν.

8. ΕΡΜ. Οὕτως μὲν εἶπεῖν, χρησιότης ἐπέτριψεν αὐτὸν, καὶ φιλανθρωπία, καὶ ὁ πρὸς τοὺς δεομένους ἅπαντας οἶκτος. ὡς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ, ἄνοια, καὶ εὐθήθεια, καὶ ἀκρισία περὶ τοὺς φίλους· ὃς οὐ συνίει κόραξι καὶ λύκοις χαριζόμενος. ἀλλ' ὑπὸ γυνῶν τοσοῦτων ὁ κακοδαίμων κειρόμενος τὸ ἦπαρ, φίλους εἶναι αὐτοὺς, καὶ ἐταίρους ᾤετο ὑπ' εὐνοίας τῆς

πρὸς αὐτὸν, χαιροντας τῇ βορᾷ. οἱ δὲ τὰ ὀσιᾶ γυμνώσαντες ἀκριβῶς, καὶ περιτραγόντες, εἴ τις καὶ μυελὸς ἐνῆν, ἐκμυζήσαντες καὶ τοῦτον εὖ μάλα ἐπιμελῶς, ὥχοντο, αὖτον αὐτὸν, καὶ τὰς ῥίζας ὑποτεμνημένον ἀπολιπόντες, οὐδὲ γνωρίζοντες ἔτι, οὐδὲ προςβλέποντες, πόθεν γάρ; ἢ ἐπικουροῦντες, ἢ ἐπιδιδόντες ἐν τῷ μέρει. διὰ ταῦτα δικελλίτης, καὶ διφθερίας, ὡς ὄρας, ἀπολιπὼν ὑπ' αἰσχύνης τὸ ἄστυ, μισθοῦ γεωργεῖ, μελαγχολῶν τοῖς κακοῖς· ὅτι οἱ πλουτοῦντες παρ' αὐτοῦ, μάλα ὑπεροπτικῶς παρέρχονται, οὐδὲ τοῦνομα εἰ Τίμων καλοῖτο εἰδότες.

9. ZETΣ. Καὶ μὴν οὐ παροπτέος ἀνὴρ, οὐδὲ ἀμελητέος, εἰκότα γὰρ ἠγανάκτει δυστυχῶν· ἐπεὶ καὶ ὅμοια ποιήσομεν τοῖς καταράτοις κόλαξιν ἐκείνοις, ἐπιλεησμένοι ἀνδρός, τσαῦτα μηρία ταύρων τε, καὶ αἰγῶν πιώτατα καύσαντος ἡμῖν ἐπὶ τῶν βωμῶν. ἔτι γοῦν ἐν ταῖς ῥῖσι τὴν κνίσσαν αὐτῶν ἔχω. πλὴν ὑπ' ἀσχολίας τε, καὶ θορύβου πολλοῦ τῶν ἐπισηκούντων, καὶ βιαζομένων, καὶ ἄρπαζόντων, ἔτι δὲ καὶ φόβου τοῦ παρὰ τῶν ἱεροσυλόντων, πολλοὶ γὰρ οὗτοι, καὶ δυσφύλακτοι, καὶ οὐδὲ ἐπ' ὀλίγον καταμῦσαι ἡμῖν ἐφιῶσι, πολὺν ἤδη χρόνον οὐδ' ἀπέβλεψα εἰς τὴν Ἀττικὴν· καὶ μάλιστα ἐξ οὗ φιλοσοφία, καὶ λόγων ἔριδες ἐπεπόλασαν αὐτοῖς. μαχομένων γὰρ πρὸς ἀλλήλους, καὶ κεκραγόντων, οὐδὲ ἐπακούειν ἐστὶ τῶν εὐχῶν. ὥστε ἢ ἐπιβυσάμενον χρῆ τὰ ὧτα καθῆσθαι, ἢ ἐπιτριβῆναι πρὸς αὐτῶν, ἄρετήν τινα, καὶ ἀσώματα, καὶ λήρους μεγάλη τῇ φωνῇ ξυνειρόντων. διὰ ταῦτά τοι καὶ τοῦτον ἀμε-

ληθῆναι συνέβη πρὸς ἡμῶν, οὐ φαῦλον ὄντα. 10. Ὅμως δὲ τὸν Πλοῦτον, ὡς Ἐρμῆ, παραλαβὼν, ἄπιθι παρ' αὐτὸν κατὰ τάχος· ἀγέτω δὲ ὁ Πλοῦτος καὶ τὸν Θησαυρὸν μετ' αὐτοῦ, καὶ μενέτωσαν ἄμφω παρὰ τῷ Τίμωνι, μηδὲ ἀπαλλαττέσθωσαν οὕτω ῥαδιῶς, κἄν ὅτι μάλιστα ὑπὸ χρηστότητος αὐθις ἐκδιώκη αὐτοὺς τῆς οἰκίας. περὶ δὲ τῶν κολάκων ἐκείνων, καὶ τῆς ἀχαριστίας, ἣν ἐπεδείξαντο πρὸς αὐτὸν, καὶ αὐθις μὲν σκέψομαι, καὶ δίκην δώσουσιν, ἐπειδὴν τὸν κεραυρὸν ἐπισκευάσω· κατεαγμένοι γὰρ αὐτοῦ καὶ ἀπεστομωμένοι εἰσὶ δύο ἀκτῖνες αἱ μέγισται, ὅποτε φιλοτιμότερον ἠκόντισα πρώην ἐπὶ τὸν σοφιστὴν Ἀναξαγόραν· ὃς ἔπειθε τοὺς ὀμιλητὰς μηδὲ ὅλως εἶναι τινὰς ἡμᾶς τοὺς Θεοὺς. ἀλλ' ἐκείνοσ μὲν διήμαρτον (ὑπερέσχε γὰρ αὐτοῦ τὴν χεῖρα Περικλῆς). ὁ δὲ κεραυρὸς εἰς τὸ ἀνάκειον παρασκήσας, ἐκεῖνό τε κατέφλεξε, καὶ αὐτὸς ὀλίγου δεῖν συνετρίβη περὶ τῆ πέτρα. πλὴν ἱκανὴ ἐν τοσοῦτω καὶ αὐτὴ τιμωρία ἔσται αὐτοῖς ὑπερπλουτοῦντα τὸν Τίμωνα δρῶσι.

11. EPM. Οἷον ἦν τὸ μέγα κεκραγῆναι, καὶ ὀκληρὸν εἶναι, καὶ θρασύν; οὐ τοῖς δικαιολογοῦσι μόνοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς εὐχομένοις τοῦτο χρήσιμον· ἰδοὺ γὰρ αὐτίκα μάλα πλούσιος ἐκ πενεσιάτου καταστήσεται ὁ Τίμων, βοήσας, καὶ παρόρησιασάμενος ἐν τῇ εὐχῇ, καὶ ἐπιστρέψας τὸν Δία. εἰ δὲ σιωπῇ ἔσκαπτιν ἐπικεκυφῶς, ἔτι ἂν ἔσκαπτιν ἀμελοῦμενος.

ΠΛΟΥΤ. Ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἂν ἀπέλθοιμι, ὡς Ζεῦ, παρ' αὐτόν.

ZETΣ. Διατί, ὦ ἄριστε Πλοῦτε, καὶ ταῦτα, ἔμοῦ κελεύσαντος;

12. ΠΛΟΥΤ. Ὅτι νῆ Δία ὕβριζεν ἐς ἐμέ, καὶ ἐξεφόρει, καὶ ἐς πολλὰ κατεμέριξ, καὶ ταῦτα, πατρῷον αὐτῷ φίλον ὄντα· καὶ μόνον οὐχὶ δικράνοις με ἐξεώθει τῆς οἰκίας, καθάπερ οἱ τὸ πῦρ ἐκ τῶν χειρῶν ἀπορρίπτοῦντες. αὐθις οὖν ἀπέλθω παρασίτοις καὶ κόλαξι καὶ ἐταίροις παραδοθησόμενος; ἐπ' ἐκείνους, ὦ Ζεῦ, πέμπε με, τοὺς αἰσθησομένους τῆς δωρεᾶς, τοὺς περιέψοντας, οἷς τίμιος ἐγὼ, καὶ περιπόθητος. οὗτοι δὲ οἱ λάροισι τῆ πενίᾳ ξυνέστωσαν, ἣν προτιμῶσιν ἡμῶν, καὶ διαφθέραν παρ' αὐτῆς λαβόντες, καὶ δίκελλαν, ἀγαπάωσαν ἄθλιοι, τέτταρας ὄβολους ἀποφέροντες, οἱ δεκατάλαντους δωρεὰς ἀμελητῆ προϊέμενοι.

13. ZETΣ. Οὐδὲν ἔτι τοιοῦτον ὁ Τίμων ἐργάζεται περὶ σέ. πάνυ γὰρ αὐτὸν ἡ δίκελλα πεπαιδαγωγήκεν, εἰ μὴ παντάπασιν ἀνάληγτος ἐστὶ τὴν ὀσφύν, ὡς χορῆν σε ἀντὶ τῆς πενίας προαιρεῖσθαι. σὺ μέντοι πάνυ μεμφίμοιρος εἶναί μοι δοκεῖς, ὅς νῦν μὲν τὸν Τίμωνα αἰτιαῖ, διότι σοι τὰς θύρας ἀναπείσασας, ἠφίει περινοστεῖν ἐλευθέρως, οὔτε ἀποκλειών, οὔτε ζηλοτυπῶν. ἄλλοτε δὲ τοῦναντίον ἠγανάκτεις κατὰ τῶν πλουσίων, κατακεκλειῖσθαι λέγων πρὸς αὐτῶν ὑπὸ μοχλοῖς, καὶ κλεισὶ, καὶ σημειῶν ἐπιβολαῖς· ὡς μηδὲ παρακύψαι σοὶ ἐς τὸ φῶς δυνατὸν εἶναι. ταῦτα γοῦν ἀπωδύρου πρὸς με, ἀποπνίγεσθαι λέγων ἐν πολλῇ τῷ σκότῳ· καὶ διὰ τοῦτο ὠχρὸς ἡμῖν ἐφαίνου, καὶ φροντίδος ἀνάπλευς,

συνεσπακῶς τοὺς δακτύλους πρὸς τὸ ἔθος τῶν συλλογισμῶν, καὶ ὑποδράσασθαι ὑπειλῶν, εἰ καιροῦ λάβοιο, παρ' αὐτῶν. καὶ ὅλως, τὸ πρᾶγμα ὑπερδεινον ἐδόκει σοι, ἐν χαλκῷ ἢ σιδηρῷ θαλάμῳ, καθάπερ τὴν Διανάην, παρθενεύεσθαι ὑπ' ἀκριβίσι καὶ παιμπονήροις παιδαγωγοῖς ἀνατρεφόμενον, τῷ Τόκῳ, καὶ τῷ Λογισμῷ. 14. Ἴτιοπα γοῦν ποιεῖν ἔφασκες αὐτοὺς, ἐρῶντας μὲν ἐς ὑπερβολὴν, ἐξὸν δὲ ἀπολαύειν, οὐ τολμῶντας, οὐδὲ ἐπ' ἀδείας χρωμένους τῷ ἔρωτι, κυρίους γε ὄντας, ἀλλὰ φυλάττειν ἐγρηγορότας, ἐς τὸ σημεῖον, καὶ τὸν μοχλὸν ἀσκαρδαμυκτὴ βλέποντας, ἱκανὴν ἀπόλαυσιν οἰομένους, οὐ τὸ αὐτοὺς ἀπολαύειν ἔχειν, ἀλλὰ τὸ μηδενὶ μεταδιδόναι τῆς ἀπολαύσεως, καθάπερ τὴν ἐν τῇ φάτιγῃ κύνᾳ, μήτε αὐτὴν ἐσθίουσαν τῶν κριθῶν, μήτε τῷ ἵππῳ πεινῶντι ἐπιτρέπουσαν. καὶ προσέτι γε καὶ κατεγέλας αὐτῶν φειδομένων, καὶ φυλαττόντων καὶ τὸ καινάτατον, αὐτοὺς ζηλοτυπούντων, ἀγνοούντων δὲ ὡς κατάρατος οἰκέτης, ἢ οἰκονόμος, ἢ παιδοτρόφῃ ὑπεισιῶν λαθραίως ἐμπαροινήσει, τὸν κακοδαίμονα, καὶ ἀνέραστον δεσπότην, πρὸς ἀμανρόν τι καὶ μικρόστομον λυχνίδιον, καὶ διψαλέον θρυαλλίδιον ἐπαγρυπνεῖν ἐόσας τοῖς τόκοις. πῶς οὖν οὐκ ἄδικα ταῦτά σου, πάλαι μὲν ἐκεῖνα αἰτιῶσθαι, νῦν δὲ τῷ Τίμωνι ἐναντία ἐπικαλεῖν;

15. ΠΛΟΤΤ. Καὶ μὴν εἶγε τάληθῆ ἐξετάζεις, ἄμφω σοι εὐλόγα δόξω ποιεῖν. τοῦ τε γὰρ Τίμωνος τὸ πᾶν τοῦτο ἀνεμῖνον, ἀμελὲς καὶ οὐκ εὐνοϊκόν, ὡς πρὸς ἐμέ, εἰκότως ἂν θεοκίῃ· τοὺς τε αὖ κατὰ

κλειστον ἐν θύραις καὶ σκύτῳ φυλάττοντας, ὅπως αὐτοῖς παχύτερος γυνοίμην, καὶ πιμελής, καὶ ὑπερογκος, ἐπιμελουμένους, οὔτε προσαπτομένους αὐτούς, οὔτε ἐς τὸ φῶς προάγοντας, ὡς μηδὲ ὀφθείην πρὸς τινος, ἀνοήτους ἐνόμιζον εἶναι, καὶ ὑβριστάς, καὶ οὐδὲν ἀδικοῦντά με ὑπὸ τοσοῦτοις δεσμοῖς κατασήμεντας· οὐκ εἰδότας ὡς μετὰ μικρὸν ἀπίασιν ἄλλῳ τινὲ τῶν εὐδαιμόνων με καταλιπόντες. 16. Οὐτ' οὖν ἐκείνους, οὔτε τοὺς πάνυ προχείρους εἰς ἐμὲ τούτους ἐπαινώ, ἀλλὰ τοὺς, ὅπερ ἄριστόν ἐστι, μέτρον ἐπιθήσοντας τῷ πράγματι, καὶ μήτε ἀφεξομένους τοπαράπαν, μήτε προησομένους τὸ ὄλον. σκόπει γὰρ, ὦ Ζεῦ, πρὸς τοῦ Διὸς, εἴ τις νόμῳ γήμας γυναῖκα νέαν, καὶ καλήν, ἔπειτα μήτε φυλάττοι, μήτε ζηλοτυποῖ τοπαράπαν, ἀφιεῖς καὶ βαδίζεις ἔνθα ἂν ἐθέλοι νύκτωρ, καὶ μεθ' ἡμέραν, καὶ ξυνεῖναι τοῖς βουλομένοις, μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἀπάγοι μοιχευθησομένην, ἀχοίγων τὰς θύρας, καὶ μαστροπεύων, καὶ πάντας ἐπ' αὐτὴν καλῶν; ἄρα ὁ τοιοῦτος ἐρᾷν δόξειεν ἄν; οὐ σύ γε, ὦ Ζεῦ, τοῦτο φαίης ἄν, ἐρασθεῖς πολλαίκις. 17. Εἰ δέ τις ἔμπαλιν ἐλευθέραν γυναῖκα εἰς τὴν οἰκίαν νόμῳ παραλαβὼν ἐπ' ἀρότῳ παιδῶν γνησίων, ὁ δὲ μήτε αὐτὸς προσάπτοιτο ἀκμαίας καὶ καλῆς παρθένου, μήτε ἄλλῳ προσβλέπειν ἐπιτρέποι, ἄγονον δὲ καὶ στείραν κατακλείσας παρθενεοῖ, καὶ ταῦτα ἐρᾷν φάσκων, καὶ δῆλος ὢν ἀπὸ τῆς χρόας, καὶ τῆς σαρκὸς ἐκτετηκυίας, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν ὑποδεδυκότων, ἐσθ' ὅπως ὁ τοιοῦτος οὐ παραπαίειν δόξειεν ἄν, θεὸν παιδο-

ποιεῖσθαι, καὶ ἀπολαύειν τοῦ γάμου, καταμαραίνων ἐυπρόσωπον οὕτω καὶ ἐπέραστον κόρην, καθάπερ ἰέρειαν τῇ Θεσμοφόρῳ τρέφων διὰ παντός τοῦ βίου; ταῦτα καὶ αὐτὸς ἀγανακτῶ, πρὸς ἐνίων μὲν ἀτίμως λακτιζόμενος καὶ λαφυσσόμενος, καὶ ἐξαντλούμενος· ὑπ' ἐνίων δὲ, ὡσπερ στιγματίας δραπέτης πεπεδημένος.

18. ΖΕΤΣ. Τί οὖν ἀγανακτεῖς κατ' αὐτῶν; διδάσκει γὰρ ἄμφω καλὴν τὴν δίκην· οἱ μὲν, ὡσπερ ὁ Τίνταλος, ἄποτοι καὶ ἄγευστοι, καὶ ξηροὶ τὸ στόμα, ἐπικεχηγνότες μόνον τῷ χρυσίῳ· οἱ δὲ, καθάπερ ὁ Φινεύς, ἀπὸ τῆς φάρυγγος τὴν τροφήν ὑπὸ τῶν ἄρπυιῶν ἀφαιροῦμενοι. ἀλλ' ἄπιθι ἤδη σωφρονεστέρῳ παραπολὺ τῷ Τίμωνι ἐντευζόμενος.

ΠΛΟΤΤ. Ἐκεῖνος γὰρ πότε παύσεται ὡσπερ ἐκ κοφίνου τετραυπημένου, πρὶν ὅλως εἰςρυῆναί με, κατὰ σπουδὴν ἐξαντλῶν, φθάσαι βουλόμενος τὴν ἐπιφροῆν, μὴ ὑπέραντιλος εἰσπεσῶν ἐπικλύσω αὐτόν; ὡς ἐς τὸν τῶν Δαναίδων πίθον ὑδροφορήσειν μοι δοκῶ, καὶ μάτην ἐπαντλήσειν, τοῦ κύτους μὴ στέγοντος· ἀλλὰ πρὶν εἰςρυῆναι, σχεδὸν ἐκχυθησομένου τοῦ ἐπιφρόεντος· οὕτως εὐρύτερον τὸ πρὸς τὴν ἐκχυσιν κεχηγνός τοῦ πίθου, καὶ ἀκώλυτος ἡ ἐξοδος.

19. ΖΕΤΣ. Οὐκοῦν εἰ μὴ ἐμφράξεται τὸ κεχηγνός τοῦτο, καὶ ἐς τὸ ἄπαξ ἀναπεπταμένον, ἐκχυθέντος ἐν βραχεῖ σου, φράδιως εὐρήσει τὴν διφθέραν αὐθις, καὶ τὴν δίκελλαν ἐν τῇ τρυγί τοῦ πίθου. ἀλλ' ἄπιτε ἤδη, καὶ πλουτίζετε αὐτόν· σὺ δὲ μέμησο, ὡς Ἐρμῆ, ἐπανιών, πρὸς ἡμᾶς ἄγειν τοὺς Κύκλω-

πας ἐκ τῆς Αἴτνης, ὅπως τὸν κεραινὸν ἀκονήσαντες ἐπισκευάσωσιν, ὡς ἤδη γε τεθηγμένου αὐτοῦ δεησομεθα.

20. ΕΡΜ. Προΐωμεν, ὦ Πλοῦτε. τί τοῦτο; ὑποσκάξεις; ἐλελήθεις με, ὦ γεννάδα, οὐ τυφλὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ χωλὸς ὢν.

ΠΛΟΥΤ. Οὐκ αἰεὶ τοῦτο, ὦ Ἐρμῆ, ἀλλ' ὅποιαν μὲν ἀπίω παρά τινα πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς, οὐκ οἶδ' ὅπως βραδύς εἰμι καὶ χωλὸς ἀμφοτέροις, ὡς μύγισ τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα, προγηράσαντος ἐνίοτε τοῦ περιμένοντος. ὅποτιαν δὲ ἀπαλλάττεσθαι δέη, πτηνὸν ὄφει, πολὺ τῶν ὀρνέων ἠκύτερον. ἅμα γοῦν ἔπασεν ἡ ὑσπληγῆ, καὶ γὰρ ἤδη ἀνακρύττομαι νενικηκώς, ὑπερπηδήσας τὸ στάδιον. οὐδὲ ἰδόντων ἐνίοτε τῶν θεατῶν.

ΕΡΜ. Οὐκ ἀληθῆ ταῦτα φῆς. ἐγὼ δὲ καὶ πολλοὺς ἂν εἶπεῖν ἔχοιμί σοι, χθές μὲν οὐδὲ ὀβολόν, ὡς πρίασθαι βρόχον, ἐσχηκότας, ἄφνω δὲ τήμερον πλουσίους, καὶ πολυτελεῖς, ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους ἐξελαύνοντας, οἷς οὐδὲ κἄν ὄνος ὑπῆρξε πώποτε. καὶ ὅμως πορφυροὶ καὶ χρυσόχειρες περιέρχονται, οὐδ' αὐτοὶ πιστεύοντες οἶμαι ὅτι μὴ ὄναρ πλουτοῦσιν.

21. ΠΛΟΥΤ. Ἐτεροῖον τοῦτ' ἐστίν, ὦ Ἐρμῆ, καὶ οὐχὶ τοῖς ἐμαντοῦ ποσὶ βαδίζω τότε. οὐδὲ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ὁ Πλούτων ἀποστέλλει με παρ' αὐτοῦς, ἅτε πλουτοδότης, καὶ μεγαλόδωρος καὶ αὐτὸς ὢν. δηλοῖ γοῦν καὶ τῷ ὀνόματι. ἐπειδὴν τοίνυν μετοικισθῆναι δέη με παρ' ἑτέρου πρὸς ἕτερον, ἐς δέλτον ἐμβαλόντες με. καὶ κατασηπνόμενοι ἐπιμελοῖς. πο-

ρηδὸν ἀράμενοι μετακομίζουσι. καὶ ὁ μὲν νεκρὸς ἐν σκοτεινῷ που τῆς οἰκίας πρόκειται, ὑπὲρ τὰ γόνατα παλαιᾷ τῇ ὀθόνη σκεπόμενος, περιμάχητος ταῖς γαλαῖς. ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες ἐν τῇ ἀγορᾷ περιμένουσι κεκηνότες, ὡσπερ τὴν χελιδόνα προσπετομένην τετριγότες οἱ νεοίτοι. 22. Ἐπειδὴν δὲ τὸ σημεῖον ἀφαιρεθῆ, καὶ τὸ λῖνον ἐντμηθῆ, καὶ ἡ δέλτος ἀνοιχθῆ, καὶ ἀνακηρυχθῆ μου ὁ καινὸς δεσπότης, ἦτοι συγγενῆς τις, ἢ κλάξ, ἢ καταπύγων οἰκέτης, ἐκ παιδικῶν τίμιος, ὑπεξυρημένος ἔτι τὴν γνώσθον, ἀντὶ ποικίλων καὶ παντοδαπῶν ἡδονῶν, ἄς ἤδη ἔξωρος ὦν ὑπηρέτησεν αὐτῷ, μέγα τὸ μίσθωμα ὁ γενναῖος ἀπολαβὼν, ἐκεῖνος μὲν, ὅστις ἂν ἦ ποτε, ἀρπασάμενός με αὐτῇ δέλτῳ, θείει φέρων, ἀντὶ τοῦ τέως Πυρρόβιου, ἢ Δρόμωνος, ἢ Τιβίου, Μεγακλήης, ἢ Μεγάβυζος, ἢ Πρώταρχος μετονομασθεῖς· τοὺς μάτην κεκηνότας ἐκείνους ἐς ἀλλήλους ἀποβλέποντας καταλιπὼν, ἀληθῆς ἄγοντας τὸ πένθος, οἷος αὐτοὺς ὁ θύννος ἐκ μυχοῦ τῆς σαγήνης διέφυγεν, οὐκ ὀλίγον τὸ δέλεαρ καταπιῶν. 23. Ὁ δὲ, ἐμπεσὼν ἀθρόως ἐς ἐμὲ ἀπειρόκαλος καὶ παχύδερμος ἄνθρωπος, ἔτι τὴν πέδην πεφρικῶς, καὶ εἰ παριῶν ἄλλος μαστίξιέ τις, ὄρθιον ἐφιστάς τὸ οὖς, καὶ τὸν μιλῶνα ὡσπερ τὸ Ἀνάκτορον προσκυνῶν, οὐκ ἔτι φορητὸς ἐστὶ τοῖς ἐντυγχάνουσιν· ἀλλὰ τοὺς τε ἐλευθέρους ὑβρίζει, καὶ τοὺς ὁμοδούλους μαστιγοῖ, ἀποπειρώμενος εἰ καὶ αὐτῶ τὰ τοιαῦτα ἔξεστιν· ἄχρις ἂν ἢ ἐς πορνίδιον τι ἐμπεσὼν, ἢ ἵπποτροφίας ἐπιθυμήσας, ἢ κλάξι παραδοὺς ἑαυτὸν ὀμνύουσιν, ἢ

μήν εὐμορφότερον μὲν Νιρέως εἶναι αὐτόν, εὐγενέστερον δὲ τοῦ Κέκροπος, ἢ Κόδρου, συνετώτερον δὲ τοῦ Ὀδυσσεώς, πλουσιώτερον δὲ συνάμα Κροίσων ἐκκαίδεκα, ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου ἄθλιος ἐκχεῖ τὰ κατ' ὀλίγον ἐκ πολλῶν ἐπιιορκιῶν, καὶ ἄρπαγῶν, καὶ πανουργιῶν συνειλεγμένα.

24. *ΕΡΜ.* Αὐτὰ που σχεδὸν φῆς τὰ γιγνόμενα. ἑπότιαν δ' οὖν αὐτόπους βαδίζης, πῶς οὕτω τυφλὸς ὢν εὐρίσκεις τὴν ὁδόν; ἢ πῶς διαγιγνώσκεις ἐφ' οὓς ἂν σε ὁ Ζεὺς ἀποστείλῃ, κρίνας εἶναι τοῦ πλουτεῖν ἀξίους;

ΠΛΟΤΤ. Οἶε γὰρ εὐρίσκεις με οἱ τινες εἰσί;

ΕΡΜ. Μὰ τὸν Δία οὐ πάνυ. οὐ γὰρ Ἀριστέλῃ καταλιπῶν, Ἴππονίκῳ καὶ Καλλιᾷ προσήεις, καὶ πολλοῖς ἄλλοις Ἀθηναίων οὐδὲ ὀρθοῦ ἀξίους. πλὴν ἀλλὰ τί πρᾶττετε καταπεμφθεῖς;

ΠΛΟΤΤ. Ἄνω καὶ κάτω πλανῶμαι περινοστώων, ἄχρις ἂν λάθω τινὲ ἐμπεσῶν. ὁ δὲ, ὅστις ἂν πρῶτός μοι περιτύχῃ, ἀπαγαγὼν ἔχει, σὲ τὸν Ἑρμῆν ἐπὶ τῷ παραλόγῳ τοῦ κέρδους προσκυνώων.

25. *ΕΡΜ.* Οὐκοῦν ἐξηπάτηται ὁ Ζεὺς, οἰόμενός σε κατὰ τὰ αὐτῷ δοκοῦντα πλουτίζειν, ὅσους ἂν οἴηται τοῦ πλουτεῖν ἀξίους;

ΠΛΟΤΤ. Καὶ μάλα δικαίως, ὧ γὰρ θεέ, ὅσους τυφλὸν ὄντα εἰδὼς, ἔπεμπεν ἀναζητήσθοντα δυσεὔρετον οὕτω χρῆμα, καὶ προπολλοῦ ἐκλελοιπός ἐκ τοῦ βίου ὅπερ οὐδ' ὁ Λυγκεύς ἂν ἐξεύροι ῥαδίως, ἀμαυρόν οὕτω καὶ μικρόν ὄν. τοιγαροῦν ἄτε τῶν μὲν ἀγαθῶν ὀλίγων ὄντων, πονηρῶν δὲ πλείστων ἐν ταῖς

πόλεσι τὸ πᾶν ἐπεχόντων ῥᾶον ἐς τοὺς τοιοῦτους ἐμπίπτω περιῶν, καὶ σαγήνεύομαι πρὸς αὐτῶν.

ΕΡΜ. Εἶτα πῶς, ἐπειδὴν καταλίπης αὐτούς, φράδιως φεύγεις, οὐκ εἰδὼς τὴν ὁδόν;

ΠΛΟΥΤ. Ὁξυδερκῆς τότε πως καὶ ἀρτίπους γίγνομαι πρὸς μόνον τὸν καιρὸν τῆς φυγῆς.

26. *ΕΡΜ.* Ἔτι δὴ μοι καὶ τοῦτο ἀπόκριναι, πῶς τυφλὸς ὢν, εἰρήσεται γὰρ, καὶ προσέτι ὠχρὸς, καὶ βαρὺς ἐκ τοῖν σκελοῖν, τοσοῦτους ἐραστάς ἔχεις, ὥστε πάντας ἀποβλέπειν εἰς σέ; καὶ τυχόντας μὲν, εὐδαιμονεῖν οἴεσθαι· εἰ δὲ ἀποτύχοιεν, οὐκ ἀνέχεται ζῶντας; οἶδα γοῦν τινὰς οὐκ ὀλίγους αὐτῶν οὕτω σου δυσέρωτας ὄντας, ὥστε καὶ ἐς βαθυκῆτας πόντον φέροντες ἐρῶσι αὐτούς, καὶ πετρῶν κατ' ἡλιβιάτων, ὑπερορᾶσθαι νομίζοντες ὑπὸ σοῦ, ὅτι περ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἐώρας αὐτούς. πλήν ἀλλὰ καὶ σὺ ἂν εὖ οἶδα ὅτι ὁμολογήσειας, εἴτι ξυνίης σαυτοῦ, κορυβαντιᾶν αὐτούς, ἐρωμένῳ τοιοῦτῳ ἐπιμεμηγνότας.

27. *ΠΛΟΥΤ.* Οἶει γὰρ τοιοῦτον οἶός εἰμι ὄρᾶσθαι αὐτοῖς, χωλὸν ἢ τυφλόν, ἢ ὅσα ἄλλα μοι πρόσ-εστιν;

ΕΡΜ. Ἀλλὰ πῶς, ὦ Πλοῦτε, εἰ μὴ τυφλοὶ καὶ αὐτοὶ πάντες εἰσὶ;

ΠΛΟΥΤ. Οὐ τυφλοὶ, ὦ ἄριστε, ἀλλ' ἢ ἄγνοια, καὶ ἡ ἀπάτη, αἵπερ νῦν κατέχουσι τὰ πάντα, ἐπισκιάζουσιν αὐτούς· ἐτι δὲ καὶ αὐτός, ὡς μὴ παντάπασιν ἄμορφος εἶην, προσωπεῖον περιθίμενος ἐφρασμιώτατον, διάχρυσον, καὶ λιθοκόλλητον, καὶ

ποικίλα ἐνδύς, ἐντυγχάνω αὐτοῖς. οἱ δὲ, αὐτοπρόσωπον οἰόμενοι ὄρᾱν τὸ κάλλος, ἐρῶσι, καὶ ἀπόλλυνται μὴ ἐντυγχάνοντες. ὥς εἴ γε τις αὐτοῖς, ὄλον ἀπογυμνώσας, ἐπέδειξε με, δῆλον ὡς κατεγίνωσκον ἂν αὐτῶν, ἀμβλυώπιοντες τὰ τηλικαῦτα, καὶ ἐρῶντες ἀνεράστων καὶ ἀμόρφων πραγμάτων.

28. *ΕΡΜ.* Τί οὖν ὅτι καὶ ἐν αὐτῷ ἴδῃ τῷ πλουτεῖν γενόμενοι, καὶ τὸ προσωπεῖον αὐτὸ περιθήμενοι, εἰ ἐξαπατῶνται; καὶ ἦν τις ἀφαιροῖται αὐτούς, θῆκτον ἂν τὴν κεφαλὴν ἢ τὸ προσωπεῖον πρόοιντο; οὐ γὰρ δὴ καὶ τότε ἀγνοεῖν εἰκὸς αὐτούς, ὡς ἐπίχριστος ἢ εὐμορφία ἐστίν, ἐνδοθεν τὰ πάντα ὄρωντας.

ΠΛΟΥΤ. Οὐκ ὀλίγα, ὦ Ἐρμῆ, καὶ πρὸς τοῦτό μοι συναγωνίζεται.

ΕΡΜ. Τὰ ποῖα;

ΠΛΟΥΤ. Ἐπειδὴν τις ἐντυχῶν τοπρῶτον, ἀναπετάσας τὴν θύραν, εἰςδέχεται με, συμπαρεῖς ἐρχεται μετ' ἐμοῦ λαθῶν ὁ τύφος, καὶ ἡ ἄνοια, καὶ ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ μαλακία, καὶ ἡ ὕβρις, καὶ ἡ ἀπάτη, καὶ ἄλλα ἄττα μυρία. ὑπὸ δὴ τούτων ἀπάντων καταληφθεὶς τὴν ψυχὴν, θαυμάζει τε τὰ οὐ θαυμαστά, καὶ ὀρέγεται τῶν φευκτῶν· καὶ μὲ τὸν πάντων ἐκείνων πατέρα τῶν εἰς ἐληλυθότων κακῶν τέθηπε, δορυφορούμενον ὑπ' αὐτῶν, καὶ πάντα πρότερον πάθοι ἂν, ἢ ἐμὲ προέσθαι ὑπομείνειν ἂν.

29. *ΕΡΜ.* Ὡς δὲ λείος εἶ, ὦ Πλουῦτε, καὶ ὀλισθηρὸς, καὶ δυσκάθεκτος, καὶ διαφευκτικὸς, οὐδεμίαν ἀντιλαβὴν παρεχόμενος βεβύαιαν, ἀλλ' ὥσπερ

αἱ ἐγγέλεις, ἧ οἱ ὄφεις, διὰ τῶν δακτύλων δραπε-
τεύεις οὐκ οἶδα ὅπως· ἡ Πενία δ' ἔμπαλιν ἐξώδης
τε, καὶ εὐλαβῆς, καὶ μυρία τὰ ἄγκιστρα ἐκπεφυκό-
τα ἐξ ἅπαντος τοῦ σώματος ἔχουσα, ὡς πλησιάσαν-
τας εὐθύς ἔχεσθαι, καὶ μὴ ἔχειν ῥαδίως ἀπολυθῆ-
ναι. ἀλλὰ μεταξὺ ἤδη φλυαροῦντας ἡμᾶς πρᾶγμα
οὐ μικρὸν διέλαθε.

ΠΛΟΤΤ. Τὸ ποῖον;

ΕΡΜ. Ὅτι τὸν Θησαυρὸν οὐκ ἐπηγαγόμεθα,
οὐπερ ἔδει μάλιστα.

30. ΠΛΟΤΤ. Θάρρει τούτου γε ἔνεκα. ἐν τῇ
γῇ αὐτὸν καταλείπων, ἀνέρχομαι παρ' ὑμᾶς, ἐπι-
σκήψας ἔνδον μένειν ἐπικλεισάμενον τὴν θύραν, ἀ-
νοίγειν δὲ μηδενί, ἣν μὴ ἐμοῦ ἀκούσῃ βοήσαντος.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν ἐπιβαίνωμεν ἤδη τῆς Ἀττικῆς.
καὶ μοι ἔπου ἐχόμενος τῆς χλαμύδος, ἄχρισ ἂν πρὸς
τὴν ἐσχατιὰν ἀφίκωμαι.

ΠΛΟΤΤ. Εὖ ποιεῖς, ὦ Ἐρμῆ, χειραγωγῶν, ἐπεὶ
ἦν γε ἀπολίπης με, Ἐπερβόλω τάχα ἡ Κλέωνι ἐμ-
πεσοῦμαι περινοσιῶν. ἀλλὰ τίς δ' ὑσφύος οὗτός ἐστι,
καθάπερ σιδήρου πρὸς λίθον.

31. ΕΡΜ. Ὁ Τίμων οὐτοσὶ σκάπτει πλησίον
ὄρεινόν καὶ ὑπόλιθον γήδιον. παπαί, καὶ ἡ Πενία
πάρεστι, καὶ ὁ Πόνος ἐκεῖνος· ἡ Καρτερία δὲ, καὶ
ἡ Σοφία, καὶ ἡ Ἀνδρία, καὶ ὁ τοιοῦτος ὄχλος τῶν
ὑπὸ τῷ λιμῷ ταττομένων ἀπάντων, πολὺ ἀμείνους
τῶν σῶν δορυφόρων.

ΠΛΟΤΤ. Τί οὖν οὐκ ἀπαλλαττόμεθα, ὦ Ἐρ-
μῆ, τὴν ταχίστην; οὐ γὰρ ἂν τι ἡμεῖς δράσαιμεν ἄ-

·Εἰόλογον πρὸς ἄνδρα ὑπὸ τηλικούτου στρατοπέδου περιευχημένον.

ΕΡΜ. Ἄλλως ἔδοξε τῷ Διὶ· μὴ ἀποδειλιῶμεν οὖν.

32. ΠΕΝ. Ποῖ τοῦτον ἀπάγεις, ὦ Ἀργειφόντα, χειραγωγῶν;

ΕΡΜ. Ἐπὶ τουτοῖσι τὸν Τίμωννα ἐπέμφθημεν ὑπὸ τοῦ Διός.

ΠΕΝ. Νῦν ὁ Πλοῦτος ἐπὶ Τίμωννα, ὁπότε αὐτὸν ἐγὼ κακῶς ἔχοντα ὑπὸ τῆς Τρυφῆς παραλαβοῦσα, τουτοισὶ παραδοῦσα, τῇ Σοφίᾳ καὶ τῷ Πόνει, γενναῖον ἄνδρα καὶ πολλοῦ ἄξιον ἀπέδειξα; οὕτως ἄρα εὐκαταφρόνητος ὑμῖν ἢ Πενία δοκῶ, καὶ εὐαδίκητος, ὡσθ' ὁ μόνον κτῆμα εἶχον, ἀφαιρεῖσθε με, ἀκριβῶς πρὸς ἀρετὴν ἐξεργασμένον, ἢ αὐθις ὁ Πλοῦτος παραλαβὼν αὐτὸν ἄβρει καὶ Τύφῳ ἐχειρίσας ὅμοιον τῷ πάλαι, μαλθακόν, καὶ ἀγεννῆ, καὶ ἀνόητον ἀποφήνας, ἀποδῶ πάλιν ἐμοὶ ῥάκος ἤδη νεγεννημένον;

ΕΡΜ. Ἔδοξε ταῦτα, ὦ Πενία, τῷ Διὶ.

33. ΠΕΝ. Ἀπέρχομαι· καὶ ὑμεῖς δέ, ὦ Πόνε, καὶ Σοφία, καὶ οἱ λοιποὶ, ἀκολουθεῖτέ μοι. οὗτος δὲ τάχα εἴσεται, οἷαν με οὖσαν ἀπολείψει, ἀγαθὴν συνεργόν, καὶ διδάσκαλον τῶν ἀρίστων· ἢ συνῶν, ὑγιεινὸς μὲν τὸ σῶμα, ἐρῶμένος δὲ τὴν γνώμην διέτελεσεν, ἀνδρὸς βίον ζῶν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπων· τὰ δὲ περιττὰ καὶ πολλὰ ταῦτα, ὡσπερ ἐστίν, ἀλλότρια ὑπολαμβάνων.

ΕΡΜ. Ἀπέρχονται· ἡμεῖς δὲ προσίωμεν αὐτῷ.

34. TIM. Τίνες ἐστέ, ὦ κατάρτατοι; ἢ τί βουλόμενοι δεῦρο ἦκατε, ἄνδρα ἐργάτην καὶ μισθοφόρον ἐνοχλήσοντες; ἀλλ' οὐ χαιρόντες ἄπιτε, μισροὶ πάντες ὄντες· ἐγὼ γὰρ ὑμῶς αὐτίκα μάλα, βύλλων ταῖς βώλοισι καὶ τοῖς λίθοις, συντρίψω.

ERM. Μηδαμῶς, ὦ Τίμων, μὴ βάλῃς· οὐ γὰρ ἀνθρώπους ὄντας βαλεῖς. ἀλλ' ἐγὼ μὲν Ἑρμῆς εἰμι, οὗτος δὲ, ὁ Πλοῦτος. ἔπεμψε δὲ ὁ Ζεὺς ἐπακούσας τῶν εὐχῶν· ὥστε ἀγαθῇ τύχῃ δέχου τὸν ὕλβον, ἀποστάς τῶν πόνων.

TIM. Καὶ ὑμεῖς οἰμώξεσθε ἤδη, καίτοι θεοὶ ὄντες, ὡς φατέ· πάντας γὰρ ἅμα καὶ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους μισῶ, τουτονὶ δὲ τὸν τυφλόν, ὅστις ἂν ᾗ, καὶ ἐπιτρίψειν μοι δοκῶ τῇ δικέλλῃ.

ΠΛΟΥΤ. Ἀπίωμεν, ὦ Ἑρμῆ, πρὸς τοῦ Διὸς, μεταλλοχολᾶν γὰρ ὁ ἄνθρωπος οὐ μετρίως μοι δοκεῖ, μὴ τι κακὸν ἀπέλθω προσλαβῶν.

35. ERM. Μηδὲν σκαιὸν, ὦ Τίμων, ἀλλὰ τὸ πάνυ τοῦτο ἄγριον, καὶ τραγὺ καταβαλὼν, προτείνας τῷ χεῖρε, λάμβανε τὴν ἀγαθὴν τύχην, καὶ πλούτει πάλιν, καὶ ἴσθι Ἀθηναίων τὰ πρῶτα, καὶ ὑπερόρα τῶν ἀχαρίστων ἐκείνων, μόνος αὐτὸς εὐδαιμονῶν.

TIM. Οὐδὲν ὑμῶν δέομαι· μὴ ἐνοχλεῖτέ μοι· ἱκανὸς ἐμοὶ πλοῦτος ἢ δίκηλα. τὰ δ' ἄλλα, εὐδαιμονέστατός εἰμι, μηδενὸς μοι πλησιάζοντος.

ERM. Οὕτως, ὦ τῶν, ἀπανθρώπως;

Τὸνδε φέρω Διὶ μῦθον ἀπηνεία τε, κρη-
τερόν τε;

Καὶ μὴν εἰκὸς ἦν μισάνθρωπον μὲν εἶναί σε, τοσαῦτα ὑπ' αὐτῶν δεινὰ πεπονθότα, μισόθεον δὲ μηδαμῶς, οὕτως ἐπιμελουμένων σου τῶν θεῶν.

36. TIM. Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τῷ Διὶ πλείστη χάρις τῆς ἐπιμελείας. τουτονὶ δὲ τὸν Πλοῦτον οὐκ ἂν λάβοιμι.

ERM. Τί δὴ;

TIM. Ὅτι καὶ πάσαι μυρίων κακῶν μοι αἴτιος οὗτος κατέστη, κόλαξι τε παραδούς, καὶ ἐπιβούλους ἐπαγαγὼν, καὶ μῖσος ἐπεγείρας, καὶ ἡδυπαθεία καταφθείρας, καὶ ἐπίφθονον ἀποφήνας· τέλος δὲ, ἄφρων καταλιπὼν οὕτως ἀπίστως καὶ προδοτικῶς. ἢ βελτίστη δὲ Πενία, πόνοις με τοῖς ἀνδρικοτάτοις καταγυμνάσασα, καὶ μετ' ἀληθείας καὶ παρῴρησίας προσομιλοῦσα, τάτε ἀναγκαῖα κάμνοντι παρεῖχε, καὶ τῶν πολλῶν ἐκείνων καταφρονεῖν ἐπαίδευεν, ἐξ αὐτοῦ ἐμοῦ τὰς ἐλπίδας ἀπαρτήσασά μοι τοῦ βίου, καὶ δεῖξασα ὅστις ἦν ὁ πλοῦτος ὁ ἐμὸς, ὃν οὔτε κόλαξ θωπεύων, οὔτε συκοφάντης φοβῶν, οὐ δῆμος παροξυνθεὶς, οὐκ ἐκκλησιαστής ψηφοφορήσας, οὐ τύραννος ἐπιβουλεύσας ἀφελίσθαι δύναιτ' ἄν. 37. Ἐρῴωμένος τοιγαροῦν ὑπὸ τῶν πόνων, τουτονὶ τὸν ἄγρον φιλοπόνως ἐπεργαζόμενος, οὐδὲν ὄρων τῶν ἐν ἄστει κακῶν, ἱκανὰ καὶ διαρκῆ ἔχω τὰ ἄλφιστα παρὰ τῆς δικέλλης. ὥστε παλίνδρομος ἄπιθι, ὦ Ἑρμῆ, τὸν Πλοῦτον ἀπαγαγὼν τῷ Διὶ. ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἱκανὸν ἦν πάντας ἀνθρώπους ἡβηδὸν οἰμῶζειν ποιῆσαι.

ERM. Μηδαμῶς, ὦ γαθέ· οὐ γὰρ πάντες εἰ-

σὶν ἐπιτήδευοι πρὸς οἰμωγὴν· ἀλλ' ἔα τὰ ὄργιλα ταῦτα, καὶ μεираκιώδη, καὶ τὸν Πλοῦτον παρῦλαβε. οὗτοι ἀπόβλητά εἰσι τὰ δῶρα τὰ παρὰ τοῦ Διός.

ΠΛΟΥΤ. Βούλει, ὦ Τίμων, δικαιολογήσομαι πρὸς σέ; ἢ χαλεπαίνεις μοι λέγοντι;

ΤΙΜ. Λέγε, μὴ μακρὰ μέντοι, μηδὲ μετὰ προοιμίω, ὥσπερ οἱ ἐπίτριπτοι ῥήτορες· ἀνέξομαι γάρ σε ὀλίγα λέγοντα, διὰ τὸν Ἑρμῆν τουτονί.

38. ΠΛΟΥΤ. Ἐχρῆν μέντοι ἴσως καὶ μακρὰ εἰπεῖν, οὕτω πολλὰ ὑπὸ σοῦ κατηγορηθέντα· ὅμως δὲ ὄρα εἴ τι σε, ὡς φῆς, ἠδίκηκα· ὃς τῶν μὲν ἠδίζων ἀπάντων αἰτιός σοι κατέστην, τιμῆς, καὶ προεδρίας, καὶ στεφάνων, καὶ τῆς ἄλλης τρυφῆς· περίβλεπτος δέ τοι καὶ αἰοίδιμος δι' ἐμὲ ἦσθα, καὶ περισπούδαστος· εἰ δέ τι χαλεπὸν ἐκ τῶν κολάκων πέπονθας, ἀναίτιος ἐγὼ σοι· μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἠδίκημαι τοῦτο ὑπὸ σοῦ, διότι με οὕτως ἀτίμως ὑπέβαλλες ἀνδράσι καταράτοις, ἐπαινοῦσι, καὶ καταγοητεύουσι, καὶ πάντα τρόπον ἐπιβουλεύουσί μοι· καὶ τότε τελευταῖον ἔφησθα, ὡς προδεδωκά σε· τούναντίον δὲ αὐτὸς ἐγκαλέσαιμί σοι πάντα τρόπον ἀπελαθεῖς ὑπὸ σοῦ, καὶ ἐπὶ κεφαλὴν ἐξωσθεῖς τῆς οἰκίας· τοιγαροῦν ἀντὶ μαλακῆς χλαμύδος, ταύτην τὴν διφθέραν ἢ τιμιωτάτη σοι Πενία περιτέθεικεν. ὥστε μάρτυς ὁ Ἑρμῆς οὕτωσιν, πῶς ἰκέτευσον τὸν Δία μηκέθ' ἤκειν παρὰ σέ, οὕτω δυσμενῶς μοι προσενηνεγμένον.

39. ΕΡΜ. Ἀλλὰ νῦν ὄργῃς, ὦ Πλοῦτε, οἷος ἦδη γεγένηται; ὥστε θαρρύων ξυνδιάτριβε αὐτῶ· καὶ σὺ

μὲν σκάπτε ὡς ἔχεις· σὺ δὲ τὸν Θησαυρὸν ὑπάγαγε τῇ δικέλλῃ· ὑπακούσεται γὰρ ἐμβοήσαντί σοι.

ΤΙΜ. Πειστέον, ὦ Ἐρμῆ, καὶ αὐθις πλουτητέον. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις, ὁπότεν οἱ θεοὶ βιάζονται; πλὴν ὄρα γε, εἰς οἷά με πράγματα ἐμβαλεῖς τὸν κακοδαίμονα, ὃς ἄχρι νῦν εὐδαιμονέστατα διαγῶν, χρυσὸν ἄφνω τοσοῦτον λήψομαι οὐδὲν ἀδικήσας, καὶ τοσαύτας φροντίδας ἀναδέξομαι.

40. ΕΡΜ. Ἐπόστηθι, ὦ Τίμων, δι' ἐμέ, καὶ εἰ χαλεπὸν τοῦτο, καὶ οὐκ οἷστόν ἐστιν, ὅπως οἱ κόλακες ἐκεῖνοι διαδρόγαῶσιν ὑπὸ τοῦ φθόγου· ἐγὼ δὲ ὑπὲρ τὴν Αἴτνην ἐς τὸν οὐρανὸν ἀναπήσομαι.

ΠΛΟΥΤ. Ὁ μὲν ἀπελήλυθεν, ὡς δοκεῖ· τεκμαίρομαι γὰρ τῇ εἰρεσίᾳ τῶν πτερῶν· σὺ δὲ αὐτοῦ περιμένε· ἀναπέμψω γὰρ σοι τὸν Θησαυρὸν ἀπελθῶν· μᾶλλον δὲ παῖς· σέ φημι, Θησαυρὲ χρυσοῦ, ὑπάκουσον Τίμωνι τουτῶν, καὶ πάρασχε σεαυτὸν ἀνελέσθαι. σκάπτε, ὦ Τίμων, βαθείας καταφέρων· ἐγὼ δὲ ὑμῖν ἀποστήσομαι.

41. ΤΙΜ. Ἄγε δὴ, ὦ δικέλλα, νῦν μοι ἐπίφωσον σεαυτὴν, καὶ μὴ κάμης ἐκ τοῦ βάθους τὸν Θησαυρὸν ἐς τοῦμφανὲς προκαλουμένην. ὦ Ζεῦ τεράστιε, κατ' φίλοι Κορυβάντες, καὶ Ἐρμῆ κερδῶε, πόθεν χρυσίον τοσοῦτον; ἢ που ὄναρ ταῦτά ἐστι; δέδια γοῦν μὴ ἄνθρακας εἶρω, ἀνεγρόμενος· ἀλλὰ μὴν χρυσίον ἐστὶν ἐπίσημον, ὑπέρευθρον, βαρὺ, καὶ τὴν πρόσοψιν ὑπερήδιστον.

Ω χρυσέ, δεξιῶμα κάλλιστον βροτοῖς· αἰθόμενον γὰρ πῦρ ἄτε διαπρέπεις, καὶ νύκτωρ,

καὶ μεθ' ἡμέραν. ἔλθῃ, ὦ φίλιτατε, καὶ ἐρασιμώτατε. νῦν πείθομαι γε καὶ Δία ποτὲ γενέσθαι χρυσόν. τίς γὰρ οὐκ ἂν παρθένος ἀναπεπταμένοις τοῖς κόλποις ὑποδέξαιτο οὕτω καλὸν ἐραστήν διὰ τοῦ τέγουσ καταρρέοντα; 42. Ὡς Μίδα, καὶ Κροῖσε, καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα, ὡς οὐδὲν ἄρα ἦτε ὡς πρὸς Τίμωνα, καὶ τὸν Τίμωνος πλοῦτον, ὧγε οὐδὲ ὁ βασιλεὺς ὁ Περσῶν ἴσος· ὦ δίκειλλα, καὶ φιλιότητι διφθέρα, ὑμᾶς μὲν τῷ Πανὶ τούτῳ ἀναθεῖναι καλόν· αὐτὸς δὲ ἤδη πᾶσαν πριάμενος τὴν ἐσχατιάν, πουργίον οἰκοδομησάμενος ὑπὲρ τοῦ θησαυροῦ, μόνω ἐμοὶ ἱκανὸν ἐνδιαιτῶσθαι· τὸν αὐτὸν καὶ τάφον ἀποθανῶν ἔξειν μοι δοκῶ. Δεδόχθω δὲ ταῦτα, καὶ νενομοθετήσθω πρὸς τὸν ἐπίλοιπον βίον, ἀμιξία πρὸς ἅπαντας, καὶ ἀγνωσία, καὶ ὑπεροψία· φίλος δὲ, ἢ ξένος, ἢ ἑταῖρος, ἢ Ἐλείου βωμὸς, ὕθλος πολὺς· καὶ τὸ οἰκτεῖραι δακρύνοντα, ἢ ἐπικουρῆσαι δεομένῳ, παρχνομία, καὶ κατάλυσις τῶν ἐθῶν· μονήρης δὲ ἢ δίαίτα καθάπερ τοῖς λύκοις, καὶ φίλος εἰς Τίμων. 43. Οἱ δὲ ἄλλοι πάντες ἐχθροὶ, καὶ ἐπίβουλοι· καὶ τὸ προσομιλῆσαι τινὶ αὐτῶν, μίασμα. καὶ ἦν τινα ἰδὼ μόνον, ἀποφράς ἢ ἡμέρα. καὶ ὅλως ἀνδριάντων λιθίνων, ἢ χαλκῶν, μηδὲν ἡμῖν διαφερέτωσαν· καὶ μήτε κήρυκα δεχώμεθα παρ' αὐτῶν, μήτε σπονδάς σπενδώμεθα· ἢ ἐρημία δὲ, ὄρος ἔστω πρὸς αὐτούς. φυλέται δὲ, καὶ φράτορες, καὶ δημόται, καὶ ἢ πατρίς αὐτῇ, ψυχρὰ, καὶ ἀνωφελῆ ὀνόματα, καὶ ἀνοήτων ἀνδρῶν φιλοτιμήματα· πλουτεῖτω δὲ Τίμων μόνος, καὶ ὑπεροριάτω ἅπαντων, καὶ τρυφάτω

μόνος καθ' ἑαυτὸν, κολακείας καὶ ἐπαίνων φορτικῶν ἀπηλλαγμένος· καὶ θεοῖς θυέτω, καὶ εὐχαίσθω μόνος, ἑαυτῷ γείτων καὶ ὄμορος, ἐκσειῶν τῶν ἄλλων. καὶ ἅπαξ ἑαυτὸν δεξιῶσασθαι δεδόχθω, ἣν δέη ἀποθανεῖν, ἢ αὐτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν.

44. Καὶ ὄνομα μὲν ἔστω ὁ Μισάνθρωπος ἡδιστον. τοῦ τρόπου δὲ γνωρίσματα, δυσκολία, καὶ τραχύτης, καὶ σκαιότης, καὶ ὄργη, καὶ ἀπανθρωπία· εἰ δέ τινα ἴδοιμι ἐν πυρὶ διαφθειρόμενον, καὶ σβεννύναι ἰκετεύοντα, πίττη καὶ ἐλαίῳ κατασβεννύναι. καὶ ἦν τινα τοῦ χειμῶνος ὁ ποταμὸς παραφέρη, ὁ δὲ, τὰς χεῖρας ὀρέγων, ἀντιλαβέσθαι δέηται, ὡθεῖν καὶ τοῦτον ἐπὶ κεφαλὴν βαπτίζοντα, ὡς μηδὲ ἀνακύψαι δυναθεῖη· οὕτω γὰρ ἂν τὴν ἴσην ἀπολάβοιεν.

Εἰσηγήσατο τὸν νόμον Τίμων Ἐχεκρατίδης Κολυττεύς, ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ Τίμων ὁ αὐτός· εἶεν, ταῦτα ἡμῖν δεδόχθω, καὶ ἀνδρικῶς ἐμμένωμεν αὐτοῖς. Πλὴν ἄλλὰ περὶ πολλοῦ ἂν ἐποίησάμην ἅπασι γνώριμά πως ταῦτα γενέσθαι, διότι ὑπερπλουτῶ· ἀγχόνη γὰρ ἂν τὸ πρῶγμα γένοιτο αὐτοῖς· καίτοι τί τοῦτο; φεῦ τοῦ τάχους. πανταχόθεν συνθέουσι κεκοιμημένοι, καὶ πνευστιῶντες, οὐκ οἶδα ὅθεν ὀσφραϊνόμενοι τοῦ χρυσίου. πότερον οὖν ἐπὶ τὸν πάγον τοῦτον ἀναβάς ἀπελαύνω αὐτούς τοῖς λίθοις, ἐξ ὑπερδεξιῶν ἀκροβολιζόμενος, ἢ τόγε τοσοῦτον παρανομήσωμεν, εἰς ἅπαξ αὐτοῖς ὀμιλήσαντες, ὡς πλέον ἀνιῶντο ὑπερορῶμενοι· τοῦτο οἶμαι καὶ ἄμεινον, ὥστε δεχόμεθα ἡδὴ αὐτούς, ὑποστάντες. Φέρε ἴδω, τίς ὁ πρῶτος αὐτῶν οὗτός ἐστι; *Γναθω*

νίδης ὁ κόλαξ, ὁ πρῶτην ἔρανον αἰτήσαντί μοι ὀρέξας τὸν βρόχον, πίδους ὅλους παρ' ἐμοὶ πολλάκις ἐμημεκῶς· ἀλλ' εὖγε ἐποίησεν ἀφικόμενος. οἰμῶξεται γὰρ πρὸ τῶν ἄλλων.

46. ΓΝΑΘ. Οὐκ ἐγὼ ἔλεγον ὡς οὐκ ἀμελήσουσι Τίμωνος ἀγαθοῦ ἀνδρὸς οἱ θεοί; χαῖρε Τίμων εὐμορφότατε, καὶ ἤδιστε, καὶ συμποτικώτατε.

TIM. Νῆ καὶ σύγε, ὦ Γναθωνίδη, γυπῶν ἀπάντων βορώτατε, καὶ ἀνθρώπων ἐπιτριπτότατε.

ΓΝΑΘ. Ἄει φιλοσκώμων σύγε· ἀλλὰ παῦ τὸ συμπόσιον; ὡς καινόν τι σοι ἄσμα τῶν νεοδιδάκτων διθυράμβων ἤκω κομίζων.

TIM. Καὶ μὴν ἐλεγείᾳ γε ἄση μάλα περιπαθῶς ὑπὸ ταύτη τῇ δικέλλῃ.

ΓΝΑΘ. Τί τοῦτο; παίεις, ὦ Τίμων; μαρτύρομαι· ὦ Ἡράκλεις, ἰοῦ, ἰοῦ, προκαλοῦμαι σε τραύματος εἰς Ἄρειον πάγον.

TIM. Καὶ μὴν ἄν γε μικρὸν ἐπιβραδύνης, φόρου τάχα προκεκλήσῃ με.

ΓΝΑΘ. Μηδαμῶς· ἀλλὰ σὺ γε ἅπαντος τὸ τραῦμα ἴασαι, μικρὸν ἐπιπάσας τοῦ χρυσίου; δειπῶς γὰρ ἴσχειμόν ἐστι τὸ φάρμακον.

TIM. Ἔτι μένεις;

ΓΝΑΘ. Ἄπειμι, σὺ δὲ οὐ χαιρήσεις οὕτω σκαιὸς ἐν χρηστοῦ γενόμενος.

47. TIM. Τίς οὗτός ἐστιν ὁ προσίων, ὁ ἀναφаланτίας; Φιλιάδης, κολάκων ἀπάντων ὁ βδελυρώτατος. οὗτος δὲ παρ' ἐμοῦ ἀγρὸν ὅλον λαβὼν, καὶ τῇ θυγατρὶ προῖκα δύο τάλαντα, μισθὸν τοῦ

ἐπαίνου, ὁπότε ἄσαντά με, πάντων σιωπῶντων, μό-
νος ὑπερεπήνεσεν, ἐπομοσάμενος ὠδικώτερον εἶναι
τῶν κύκνων, ἐπειδὴ νοσοῦντα πρώην εἶδέ με, καὶ
προσῆλθον ἐπικουρίας δεόμενος, πληγὰς δὲ γενναῖος
προσενέτεινε.

48. ΦΙΛ. Ὡς τῆς ἀναισχυντίας, νῦν Τίμωνα
γνωρίζετε; νῦν Γναθωνίδης φίλος καὶ συμπότης;
τοιγαροῦν δίκαια πέπονθεν οὕτως ἀχάριστος ὢν.
ἡμεῖς δὲ οἱ πάλαι ξυνήθεις, καὶ ξυνέφηβοι, καὶ δη-
μόται, ὅμως μετριάζομεν, ὡς μὴ ἐπιπηδᾶν δοκῶμεν.
χαῖρε, ὦ δέσποτα, καὶ ὅπως τοὺς μιαροὺς τοῦτους
κόλακας φυλάξῃ, τοὺς ἐπὶ τῆς τραπέζης μόνον, τὰ
ἄλλα δὲ κοράκων οὐδὲν διαφέροντας. οὐκ ἔτι πι-
στευτέα τῶν νῦν οὐδενί· πάντες ἀχάριστοι, καὶ πο-
νηροί· ἐγὼ δὲ τάλαντόν σοι κομίζω, ὡς ἔχοις πρὸς
τὰ κατεπείγοντα χρῆσθαι, καθ' ὁδὸν ἤδη πλησίον
ἤκουσα, ὡς πλουτοίης ὑπερμεγέθη τινὰ πλοῦτον.
ἤκω τοιγαροῦν ταῦτά σε νοουθειήσω· καίτοι σὺ γε
οὕτω σοφὸς ὢν, οὐδὲν ἴσως δεήσει τῶν παρ' ἐμοῦ λό-
γων, ὅς καὶ τῷ Νέστορι τὸ θεὸν παραινέσειας ἄν.

ΤΙΜ. Ἔσται ταῦτα, ὦ φιλιάδη· πλὴν ἄλλα
πρόσιθι, ὡς καὶ σὲ φιλοφρονήσομαι τῇ δικέλλῃ.

ΦΙΛ. Ἀνθρώποι, κατέαγα τοῦ κρανίου ὑπὸ
τοῦ ἀχαρίστου, διότι τὰ συμφέροντα ἐνουθέτου
αὐτόν.

49. ΤΙΜ. Ἴδου τρίτος οὗτος ὁ ῥήτωρ Δημίας
προσέρχεται, ψήφισμα ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ, καὶ συγγε-
νῆς ἡμέτερος εἶναι λέγων. οὗτος ἐκκαίδεκα παρ'
ἐμοῦ τάλαντα μιᾶς ἡμέρας ἐκτίσας τῇ πόλει· (κατα-

δεδίκαστο γὰρ, καὶ ἐδίδετο, οὐκ ἀποδιδούς, καὶ γοὶ ἐλεήσας ἐλυσάμην αὐτόν·) ἐπειδὴ πρόωγην ἔλαχε τῆ Ἐρεχθίδι φυλῇ διανέμειν τὸ θεωρικόν, καὶ γοὶ προσῆλθον αἰτῶν τὸ γιγνόμενον, οὐκ ἔφη γνωρίζειν πολίτην ὄντα με.

50. ΔΗΜ. Χαῖρε, ὦ Τίμων, τὸ μέγα ὄφελος τοῦ γένους, τὸ ἔρεισμα τῶν Ἀθηναίων, τὸ πρόβλημα τῆς Ἑλλάδος· καὶ μὴν πάλαι σε ὁ δῆμος ξυνειλεγμένος, καὶ αἱ βουλαὶ ἀμφοτέραι περιμένουσι· πρότερον δὲ ἄκουσον τὸ ψήφισμα, ὃ ὑπὲρ σοῦ γέγραφα· „Ἐπειδὴ Τίμων ὁ Ἐχεκρατίδου, Κολυττεύς, ἀνὴρ οὐ μόνον καλὸς καὶ γαθός, ἀλλὰ καὶ σοφός, ὡς οὐκ ἄλλος ἐν τῇ Ἑλλάδι, παρὰ πάντα χρόνον διατελεῖ τὰ ἄριστα πράττων τῇ πόλει· νενίκηκε δὲ πύξ, καὶ πάλην, καὶ δρόμον, ἐν Ὀλυμπίᾳ μιᾷς ἡμέρας, καὶ τελείῳ ἄρματι καὶ συνωρίδι πωλικῇ.“

TIM. Ἄλλ' οὐδὲ ἐθώρῃσα ἐγὼ πώποτε εἰς Ὀλυμπίαν.

ΔΗΜ. Τί οὖν; θεωρήσεις ὕστερον· τὰ τοιαῦτα δὲ πολλὰ προσκεῖσθαι ἄμεινον. „καὶ ἠρίευσσε δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως πέρυσσι πρὸς Ἀχαρτείας, καὶ κατέκοψε Πελοποννησίων δύο μοίρας.“

51. TIM. Πῶς; διὰ γὰρ τὸ μὴ ἔχειν ὄπλα, οὐδὲ προεγράφην ἐν τῷ καταλόγῳ.

ΔΗΜ. Μέτρια τὰ περὶ σαυτοῦ λέγεις, ἡμεῖς δὲ ἀχάριστοι ἂν εἶημεν ἀμνημονοῦντες. „ἔτι δὲ καὶ ψηφίσματα γράφων καὶ συμβουλεύων, καὶ στρατηγῶν, σὺ μικρὰ ὠφέλησε τὴν πόλιν· ἐπὶ τούτοις ἄ-

πασι, Δέδοκται τῇ βουλῇ, καὶ τῷ δήμῳ, καὶ τῇ Ἡλιαίᾳ κατὰ φυλάς, καὶ τοῖς δήμοις ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ πᾶσι, χρυσοῦν ἀναστῆσαι τὸν Τίμωνα παρὰ τὴν Ἀθηνᾶν ἐν τῇ ἀκροπόλει, κεραινὸν ἐν τῇ δεξιᾷ ἔχοντα, καὶ ἀκτῆνας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ· καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν χρυσοῖς στεφάνοις ἑπτὰ, καὶ ἀνακηρυχθῆναι τοὺς στεφάνους σήμερον Διονυσίοις τραγωδοῖς καινοῖς· (ἄχθῆναι γὰρ δι' αὐτὸν δεῖ τήμερον τὰ Διονύσια·) εἶπε τὴν γνώμην Δημέας ὁ ῥήτωρ, συγγενῆς αὐτοῦ ἀγχιστεὺς, καὶ μαθητῆς αὐτοῦ ὢν· καὶ γὰρ ῥήτωρ ἄριστος ὁ Τίμων, καὶ τὰ ἄλλα πάντα ὁπόσα ἂν ἐθέλοι.“ 52. Τουτὶ μὲν οὖν σοι τὸ ψήφισμα· ἐγὼ δέ σοι καὶ τὸν υἱὸν ἐβουλόμην ἀγαγεῖν παρὰ σέ, ὃν ἐπὶ τῷ σῷ ὀνόματι Τίμωνα ὠνόμακα.

ΤΙΜ. Πῶς, ὦ Δημέα, ὅς οὐδὲ γεγάμηκας, ὕσαγε καὶ ἡμᾶς εἰδέναι;

ΔΗΜ. Ἀλλὰ γαμῶ, ἦν διδῶ θεός, ἐς νέωτα, καὶ παιδοποιήσομαι, καὶ τὸ γεννηθησόμενον (ἄρῶν γὰρ ἔσται) Τίμωνα ἤδη καλῶ.

ΤΙΜ. Οὐκ οἶδα εἰ γαμήσεις ἔτι, ὦ οὔτος, τηλικαύτην παρ' ἐμοῦ πληγὴν λαμβάνων.

ΔΗΜ. Οἴμοι· τί τοῦτο; τυραννίδι Τίμων ἐπιχειρεῖς, καὶ τύπτεις τοὺς ἐλευθέρους, οὐ καθαρῶς ἐλευθέρους, οὐδ' ἀστὸς ὢν; ἀλλὰ δώσεις ἐν τάχει τὴν δίκην τάτε ἄλλα, καὶ ὅτι τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπρησας.

53. ΤΙΜ. Ἄλλ' οὐκ ἐμπέπησται, ὦ μιὰρῆ, ἡ ἀκρόπολις, ὥστε δηλὸς εἶ συκοφαντῶν.

ΔΗΜ. Ἄλλα καὶ πλουτεῖς, τὸν ὀπισθόδομον διορύξας.

TIM. Οὐ διώρυγται οὐδὲ οὗτος· εἴστε ἀπίθανά σου καὶ ταῦτα.

ΔΗΜ. Διορυχθήσεται μὲν ὕστερον· ἤδη δὲ σὺ πάντα τὰ ἐν αὐτῷ ἔχεις.

TIM. Οὐκοῦν καὶ ἄλλην λάμβανε.

ΔΗΜ. Οἴμοι τὸ μετὰφρονον.

TIM. Μὴ κέκραχθι· κατοίσω γάρ σοι καὶ τρίτην. ἐπεὶ καὶ γελοῖα πάμπαν πάθοιμι, δύο μὲν Λακεδαιμονίων μοίρας κατακόψας ἄνοπλος, ἐν δὲ μισθὸν ἀνθρώπιον μὴ ἐπιτρέψας. μάτην γὰρ ἂν εἶην καὶ νενικηκῶς Ὀλύμπια πύξ, καὶ πάλην. 54. Ἄλλα τί τοῦτο; οὐ Θρασυκλῆς ὁ φιλόσοφος οὗτός ἐστιν; οὐ μὲν οὖν ἄλλος· ἐκπετάσας γοῦν τὸν πώγωνα, καὶ τὰς ὀφρυῦς ἀνατείνας, καὶ βρενθυόμενός τι πρὸς αὐτόν, ἔρχεται, τιτανῶδες βλέπων, ἀνασσεσοβημένος τὴν ἐπὶ τῷ μετώπῳ κόμην, Ἀυτοβορέας τις, ἣ Τρίτων, οἴους ὁ Ζεῦξις ἔγραψεν. οὗτος ὁ τὸ σχῆμα εὐσταλῆς, καὶ κόσμιος τὸ βάδισμα, καὶ σωφρονικός τὴν ἀναβολὴν, ἔωθεν μυρία ὅσα περὶ ἀρετῆς διεξιῶν, καὶ τῶν ἡδονῆς χαιρόντων κατηγορῶν, καὶ τὸ ὀλιγαρκῆς ἐπαινῶν, ἐπειδὴ λουσάμενος ἀφίκοιτο ἐπὶ τὸ δεῖπνον, καὶ ὁ παῖς μεγάλην τὴν κύλικα ὀρέξειεν αὐτῷ (τῷ ζωροτέρῳ δὲ χαίρει μάλιστα) καθάπερ τὸ Λήθης ὕδωρ ἐκπιῶν, ἐναντιώτατα ἐπιδείκνυται τοῖς ἐωθινοῖς ἐκείνοις λόγοις, προαρπάζων ὡσπερ ἰκτίνας τὰ ὄψα, καὶ τὸν πλησίον παραγκωνιζόμενος, καρῦκης τὸ γένειον ἀνάπλευς, κυνηδὸν ἐμφορούμενος,

ἐπικεκυφώς, καθάπερ ἐν ταῖς λοπάσι τὴν ἀρετὴν εὐρήσειν προσδοκῶν, ἀκριβῶς τὰ τρύβλια τῶ λιχηνῶ ἀποσμῆχων, ὡς μηδὲ ὕλγον τοῦ μυττωτοῦ καταλίποι. 55. Μεμψίμοιρος αἰεὶ, ὡς τὸν πλακοῦντα ὄλον ἢ τὸν σὺν μόνος τῶν ἄλλων λάβει, ὅ,τι περ λιχνείας καὶ ἀπληστίας ὄφελος, μέθυσος, καὶ πάροινος, οὐκ ἄχρως ᾧδῆς καὶ ὀρχηστῦνος μόνον, ἀλλὰ καὶ λουδορίας, καὶ ὀργῆς προσέτι. καὶ λόγοι πολλοὶ ἐπὶ τῇ κύλικι, τότε δὴ καὶ μάλιστα, περὶ σωφροσύνης καὶ κοσμιότητος· καὶ ταῦτα φησὶν ἤδη ὑπὸ τοῦ ἀκράτου πονήρως ἔχων, καὶ ὑποτραυλίζων γελοίως· εἶτα ἔμετος ἐπὶ τούτοις, καὶ τὸ τελευταῖον, ἀράμενοι τινες ἐκφέρουσι αὐτὸν ἐκ τοῦ συμποσίου τῆς αὐλητρίδος ἀμφοτέραις ἐπειλημμένον· πλὴν ἀλλὰ καὶ νήφων οὐδενὶ τῶν πρωτείων παραχωρήσειεν ἂν ψεύσματος ἕνεκα, ἢ θρασύτητος, ἢ φυλαργυρίας. ἀλλὰ καὶ κολάκων ἔστι τὰ πρῶτα, καὶ ἐπισηκεῖ προχειρότατα, καὶ ἡ γοητεία παρομαρτεῖ, καὶ ἡ ἀναισχυντία προηγείται· καὶ ὅλως πάνσοφον τὸ χεῖμα, καὶ πανταχόθεν ἀκριβῆς, καὶ ποικίλως ἐντελές· οἰμῶζεται τοιγαροῦν οὐκ εἰς μακρὰν χρηστὸς ὢν. Τί τοῦτο; παπαί, χρόνιος ἡμῖν Θρασυκλῆς.

56. ΘΡΑΣ. Οὐ πατὰ ταῦτά, ὦ Τίμων, τοῖς πολλοῖς τούτοις ἀφῆγμαι, ὡσπερ οὐ τὸν πλοῦτόν σου τεθηπότες, ἀργυρίου, καὶ χρυσοῦ, καὶ δειπνῶν πολυτελῶν ἐλπίδι συνδεδραμήκασι, πολλὴν τὴν κολακειάν ἐπιδειξόμενοι πρὸς ἄνδρα, οἶόν σε, ἄπλοικόν, καὶ τῶν ὄντων κοινωνικόν. οἶσθα γὰρ ὡς μάζα μὲν ἐμοὶ δεῖπνον ἱκανόν. ὄψον δὲ ἡδιστον Θύμον, ἢ

κάρδαμον, ἢ εἶποτε τρυφάνην, ὀλίγον τῶν ἁλῶν·
 ποτὸν δὲ ἢ ἐννεάκρουνος. ὁ δὲ τρίβων οὗτος ἦς βού-
 λει πορφυρίδος ἀμείνων. τὸ χρυσίον μὲν γὰρ οὐδὲν
 τιμιώτερον τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων μοι δοκεῖ.
 σοῦ δὲ αὐτοῦ χάριν ἐστάλην, ὡς μὴ διαφθείρη σε
 τὸ κάκιστον τοῦτο καὶ ἐπιβουλότατον κτῆμα ὁ πλοῦ-
 τος, ὁ πολλοῖς πολλακίς αἴτιος ἀνηκέστων συμφορῶν
 γεγενημένος· εἰ γὰρ μοι πείθοιο,· μάλιστα ὅλον ἐς
 τὴν θάλατταν ἐμβαλεῖς αὐτὸν, οὐδὲν ἀναγκαῖον ἀν-
 δρῆ ἀγαθῶ ὄντα, καὶ τὸν φιλοσοφίας πλοῦτον δρῆν
 δυναμένω. μὴ μέντοι ἐς βάθος, ὡς γὰρ ἐξέ, ἀλλ' ὅσον
 ἐς βουβῶνας ἐπεμβαῖς ὀλίγον πρὸ τῆς κυματωγῆς,
 ἐμοῦ δρῶντος μόνου. 57. Εἰ δὲ μὴ τοῦτο βούλει,
 σὺ δὲ ἄλλον τρόπον ἀμείνω κατὰ τάχος ἐκφόρησον
 αὐτὸν ἐκ τῆς οἰκίας, καὶ μηδ' ὄβολὸν αὐτῷ ἀνῆς,
 διαδιδούς ἅπασιν τοῖς δεομένοις, ὧ μὲν, πέντε δρα-
 χμάς, ὧ δὲ, μῶν, ὧ δὲ, ἡμιτάλαντον. εἰ δὲ τις φι-
 λόσοφος εἶη, διμοιρίαν, ἢ τριμοιρίαν φέρεσθαι δί-
 καιος· ἐμοὶ δὲ, καίτοι οὐκ ἐμαντοῦ χάριν αὐτῷ, ἀλλ'
 ὅπως μεταδῶ τῶν ἐταίρων τοῖς δεομένοις, ἱκανὸν εἰ
 ταυτηνὴ τὴν πῆραν ἐμπλήσας παράσχοις, οὐδὲ ὅλους
 δύο μεδίμνους χωροῦσαν Αἰγινήτικους. ὀλιγαρχῆ δὲ
 καὶ μέτριον χρῆ εἶναι τὸν φιλοσοφοῦντα, καὶ μηδὲν
 ὑπὲρ τὴν πῆραν φρονεῖν.

TIM. Ἐπαινῶ ταῦτά σου, ὦ Θρασύκλεις· πρὸ
 γοῦν τῆς πῆρας, εἰ δοκεῖ, φέρε σοι τὴν κεφαλὴν ἐμ-
 πλήσω κονδύλων, ἐπιμετρήσας τῇ δικέλλῃ.

ΘΡΑΣ. Ὡ δημοκρατία, καὶ νόμοι, παιόμεθα
 ὑπὸ τοῦ καταράτου ἐν ἐλευθείᾳ τῇ πόλει.

TIM. Τί ἀγανακτεῖς, ὦ γαθὲ Θρασύκλεις; μῶν παρακέκρουσμαί σε; καὶ μὴν ἐπεμβάλῃ χοίνικας ὑπὲρ τὸ μέτρον τέτταρας. 58. Ἀλλὰ τί τοῦτο; πολλοὶ ξυνέρχονται· Βλεψίας ἐκεῖνος, καὶ Λάχης, καὶ Γνίφων, καὶ ὅλως τὸ σύνταγμα τῶν οἰμωξομένων. ὥστε τί οὐκ ἐπὶ τὴν πέτραν ταύτην ἀνελθὼν, τὴν μὲν δίκελλαν ὀλίγον ἀναπαύω πάλαι πεπονηκυῖαν, αὐτὸς δὲ ὅτι πλείστους λίθους ξυμφορήσας, ἐπιχαλαζῶ πόρρωθεν αὐτούς;

ΒΛΕΨ. Μὴ βάλῃς, ὦ Τίμων· ἄπιμεν γάρ.

TIM. Ἀλλ' οὐκ ἀναιμωτί γε ὑμεῖς, οὐδὲ ἄνευ τραυμάτων.

~~~~~

A A K Y Ω N

ἢ περὶ Μεταμορφώσεως.

ARGUMENTVM.

Chaerephon flebilem vocem, quam audit, Halcyonis esse a Socrate edoctus, quam dii marini mortem lugentem in avem mutarint, et a qua dies halcyoni nomen traxerint, a Socrate quaerit, qua tandem re ei fides haberi possit, qui aves ex mulieribus factas esse narret, quod minime fieri posse videatur. Respondet Socrates, homines omnia pro

facultate humana aestimare admodum exili, eosque qui deorum vires ignorent, utrum tale quid fieri possit nec ne, diiudicare non posse. Non minus incredibile videri, post tempestatem ingentem reddi posse coelum serenum. Deo, cum nostris ne comparandas quidem vires habenti, haec forte facilia esse. Quam iam inter homines, viros praecipue et infantes, tanta sit differentia, probabile esse, vires dei tanto maiores esse viribus hominum, quanto mundus maior singulis hominibus. Litterarum expertibus aequae difficile esse legere, quam aves ex mulieribus facere, quum contra deus ex incondito animalculo apem sapientem, ex inanimatis ovis tot genera animantium procreet. Deorum igitur vires nescientes, de transformationibus exploratum aliquid statuere nequimus.

Hic Dialogus nec est Luciani, nec Platonis, ut quidam opinabantur, sed Leonis Academici, at non indignus, qui inter opera Luciani locum habeat.

ΧΑΙΡΕΦΩΝ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ΧΑΙΡ. Τίς ἡ φωνή προσέβαλεν ἡμῖν, ὦ Σώκρατες, πόρρωθεν ἀπὸ τῶν αἰγιαλῶν καὶ τῆς ἄκρας ἐκείνης; ὡς ἠδεῖα ταῖς ἀκοαῖς. τί ποτ' ἄρ' ἐστὶ τὸ φθγγόμενον ζῶον; ἄφωνα γὰρ δι' τὰ γε καθ' ὕδατος διαιωμένα.

ΣΩ. Θαλαττία τις, ὦ Χαιρεφῶν, ὄρνις Ἄλκυων ὀνομαζομένη, πολύθηρος καὶ πολύδακρος· περὶ ἧς δὴ παλαιὸς ἀνθρώποις μεμύθειται λόγος· φασὶ γυναῖκά ποτε εἶσαν Αἰόλου τοῦ Ἑλληνος θυγατέρα, κουρίδιον ἄνδρα τὸν ἑαυτῆς τεθνεῶτα θρήνην πό-

Θη φιλίας, Κήϋκα τὸν Τραχίνιον, τὸν Ἐωσφόροσ τοῦ ἀστέροσ, καλοῦ πατρὸσ καλὸν υἷον· εἶτα δὴ πτερωθεῖσαν διὰ τινα δαιμονίαν βούλησιν, εἰσ ὄρνιθос τρόπον περιπέτεσθαι τὰ πελάγη, ζητοῦσαν ἐκείνον· ἐπειδὴ πλαζομένη γῆν περὶ πᾶσαν, οὐχ οἶατ' ἦν εὐρεῖν.

2. ΧΑΙΡ. Ἄλκυὼν τοῦτ' ἐστίν, ὃ σὺ φῆσ; οὐ πώποτε πρόσθεν ἠκηκόειν τῆσ φωνῆσ, ἀλλὰ μοι ξένη τις τῶ ὄντι προσέπεσε. γοῶδη γοῦν ὡσ ἀληθῶσ τὸν ἦχον ἀφίησι τὸ ζῶον· πηλίκον δέ τι καὶ ἐστὶ, ὧ Σώκρατες;

ΣΩ. Οὐ μέγα· μεγάλην μέντοι διὰ τὴν φιλανδρίαν εἴληφε παρὰ θεῶν τιμὴν· ἐπὶ γάρ τῇ τούτου νεοτιείᾳ καὶ τὰσ Ἄλκυονίδασ προσαγορευομένασ ἡμέρασ ὁ κόσμος ἄγει, κατὰ χειμῶνα μέσον διαφεροῦσασ ταῖσ εὐδίαισ, ὧν ἐστι καὶ ἡ τήμερον παντὸσ μᾶλλον. οὐχ ὄρνῆσ ὡσ αἰθρία μὲν τὰ ἄνωθεν, ἀκύμαντον δέ καὶ γαλήνιον ἔπαν τὸ πέλαγοσ, ὅμοιον ὡσ εἶπεν κατόπτρῳ;

ΧΑΙΡ. Λέγεις ὄρθῶσ. φαίνεται γὰρ Ἄλκυονίσ ἡ τήμερον ὑπάρχειν ἡμέρα, καὶ χθές δέ τοιαύτη τις ἦν. ἀλλὰ πρὸσ θεῶν, πῶσ πώποτε χρῆ πεισθῆναι τοῖσ ἐξ ἀρχῆσ, ὧ Σώκρατες, ὡσ ἐξ ὄρνιθων γυναικίεσ ποτε ἐγένοντο, ἢ ὄρνιθεσ ἐκ γυναικῶν; παντὸσ γὰρ μᾶλλον ἀδύνατον φαίνεται πᾶν τὸ τοιοῦτον.

3. ΣΩ. ὦ φίλε Χαιρεφῶν, εἰόκαμεν ἡμεῖσ τῶν δυνατῶν τε καὶ ἀδυνάτων ἀμβλυποῖ τινεσ εἶναι κριταῖ. παντελῶσ. δοκιμάζομεν γὰρ δὴ κατὰ δύναμιν ἀνθρωπίνην ἄγνωστον οὔσαν, καὶ ἄπιστον, καὶ ἀόρατον· πολλὰ οὖν φαίνεται ἡμῖν καὶ τῶν εὑπόροσ

ἄπορα, καὶ τῶν ἐφικτῶν ἀνέφικτα· συχνὰ μὲν καὶ δι' ἀπειρίαν, συχνὰ δὲ καὶ διὰ νηπιότητα φρενῶν· τῷ ὄντι γὰρ νήπιος ἔοικεν εἶναι πᾶς ἄνθρωπος, καὶ ὁ πάνυ γέρον, ἐπίτοι μικρὸς πάνυ καὶ νεογιλὸς ὁ τοῦ βίου χρόνος πρὸς τὸν πάντα αἰῶνα. τί δ' ἄν, ὦ γὰθ' ἐ, οἱ ἀγνοοῦντες τὰς τῶν θεῶν καὶ δαιμονίων δυνάμεις ἔχοιεν ἄν εἰπεῖν, πότερον δυνατὸν ἢ ἀδύνατόν τι τῶν τοιούτων; ἐώρακας, Χαιρεφῶν, τρίτην ἡμέραν ὅσος ἦν ὁ χειμῶν; καὶ ἐνθυμηθέντι γὰρ τοι δέος ἐπέλθοι καὶ τὰς ἀστραπὴς ἐκείνας καὶ βροντὰς, ἀνέμων τε ἐξαίσια μεγέθη· ὑπέλαβεν ἄν τις τὴν οἰκουμένην ἅπασαν καὶ δὴ συμπεσεῖσθαι. 4. Μετὰ μικρὸν δὲ θυμαστή τις κατάστασις εὐδίας ἐγένετο, καὶ διέμεινεν αὕτη γε ἕως τοῦ νῦν· πότερον οὖν οἷε μείζον τι καὶ ἐργωδέστερον εἶναι, τοιαύτην αἰθρία ἐξ ἐκείνης τῆς ἀνυποστάτου λαίλαπος καὶ ταραχῆς μεταθεῖναι, καὶ εἰς γαλήνην ἀναγαγεῖν τὸν ἅπαντα κόσμον, ἢ γυναικὸς εἶδος μεταπλασθὲν εἰς ὄρνιθός τινος ποιῆσαι; τὸ μὲν γὰρ τοιοῦτο, καὶ τὰ παιδάρια τὰ παρ' ἡμῖν, τὰ πλάττειν ἐπιστάμενα, πηλὸν ἢ κηρὸν ὅταν λάβῃ, ῥαδίως ἐκ τοῦ αὐτοῦ πολλύκις ὄγκου μετασχηματίζει πολλὰς ἰδεῶν φύσεις. τῷ δαιμονίῳ δὲ μεγάλῃ καὶ οὐ συμβλητῇ ὑπεροχῇ ἔχοντι πρὸς τὰς ἡμετέρας δυνάμεις, εὐχαρῆ τυχόν ἅπαντα τὰ τοιαῦτα, καὶ λεῖα· ἐπεὶ τὸν ὅλον οὐρανὸν πόσῳ τινὶ σαυτοῦ δοκεῖς εἶναι μείζω, φρούσαις ἄν;

5. ΧΑΙ. Τίς δ' ἀνθρώπων, ὦ Σώκρατες, νοῆσαι δύναιτ' ἄν, ἢ ὀνομίσαι τι τῶν τοιούτων; οὐδὲ γὰρ εἰπεῖν ἐφικτῶν·

ΣΩ. Οὐκοῦν δὴ θεωροῦμεν ἀνθρώπων πρὸς ἀλλήλους συμβαλλομένων μεγάλας τινὰς ὑπεροχὰς ἐν ταῖς δυνάμεισι καὶ ἀδυναμίαις ὑπαρχούσας; ἢ γὰρ τῶν ἀνδρῶν ἡλικία, πρὸς τὰ νήπια παντελῶς βρέφη, τὰ πεμπταῖα ἐκ γενετῆς, ἢ δεκαταῖα, θαυμαστὴν ὄσσην ἔχει τὴν διαφορὰν δυνάμειός τε, καὶ ἀδυναμίας, ἐν πάσαις σχεδὸν ταῖς κατὰ τὸν βίον πράξεσι, καὶ ὅσα διὰ τῶν χειρῶν τούτων οὕτω πολυμηχάνων, καὶ ὅσα διὰ τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς ἐργάζονται. ταῦτα γὰρ τοῖς νέοις, ὡς ἂν εἶπον, παιδίοις, οὐδ' εἰς νοῦν ἐλθεῖν δυνατὰ φαίνεται. 6. Καὶ τῆς ἰσχύος δὲ τῆς ἐνὸς ἀνδρὸς τελείου τὸ μέγεθος, ἀμέτρητον ὄσσην ἔχει τὴν ὑπεροχὴν πρὸς ἐκεῖνα. μυριάδας γὰρ τῶν τοιοῦτων εἰς ἀνὴρ πάνυ πολλὰς χειρῶσαιτ' ἂν ῥαδίως· ἢ γὰρ ἡλικία παντελῶς ἄπορος δῆπου πάντων, καὶ ἀμήχανος ἐξαρχῆς παρακολουθεῖ τοῖς ἀνθρώποις κατὰ φύσιν. ὀπηνίκ' οὖν ἄνθρωπος ὡς ἔοικεν ἄνθρωπου τοσοῦτω διαφέρει, τί νομίζομεν τὸν σύμπαντα οὐρανὸν πρὸς τὰς ἡμετέρας δυνάμεις φανῆσαι ἂν τοῖς τὰ τοιαῦτα θεωρεῖν ἐφικνουμένοις; πιθανὸν οὖν ἴσως δόξει πολλοῖς, ὄσσην ἔχει τὸ μέγεθος τοῦ κόσμου τὴν ὑπεροχὴν πρὸς τὸ Σωκράτους ἢ Χαιρεφῶντος εἶδος, τηλικούτον καὶ τὴν δύναμιν αὐτοῦ, καὶ τὴν φρόνησιν, καὶ διάνοιαν, ἀνάλογον διαφέρειν τῆς περὶ ἡμᾶς διαθέσεως. 7. Σοὶ μὲν οὖν καὶ ἐμοὶ καὶ ἄλλοις πολλοῖς τοιοῦτοις οὔσι, πόλλ' αἰτ' ἀδύνατα τῶν ἐτέροις πάνυ ῥαδίων. ἐπεὶ καὶ αὐλῆσαι τοῖς ἀναύλοις, καὶ ἀναγνῶσαι, ἢ γράψαι ταῖς ἑγγραμμάτοις γραμματικὸν τρόπον, ἀδυνατώτερόν

ἔστι τῆως, ἕως ἂν ὧσιν ἀνεπιστήμονες, τοῦ ποιῆσαι
 γυναῖκας ἐξ ὄρνιθων, ἢ ὄρνιθας ἐκ γυναικῶν. ἡ δὲ
 φύσις ἐν κηρίῳ σχεδὸν παραβάλλουσα ζῶον ἄπουν, καὶ
 ἄπτερον, πόδας ὑποθεῖσα, καὶ πτερώσασα, ποικιλία
 τε φαιδρύνασα πολλῇ καὶ καλῇ καὶ παντοδαπῇ χρω-
 μάτων, μέλιτταν σοφὴν ἀπέδειξε θείου μέλιτος ἐργάτιν
 ἕκ τε ὠῶν ἀφῶνων, καὶ ἀψύχων, πολλὰ γένη πλάτ-
 τει πτηνῶν τε, καὶ πεζῶν, καὶ ἀνύδρων ζῶων, ὡς
 λόγος, τέχναις τινῶν ἰσραῖς αἰθέρος μεγάλου προς-
 χρωμένη. 8. Τὰς οὖν ἀθανάτων δυνάμεις μεγάλας
 οὐσας, θνητοὶ καὶ σμικροὶ παντελῶς ὄντες, καὶ οὔτε
 τὰ μεγάλα δυνάμενοι καθορᾶν, οὔτ' οὖν τὰ σμικρὰ,
 τὰ πλείω δ' ἀποροῦντες καὶ τῶν περὶ ἡμᾶς συμβαι-
 νόντων παθῶν, οὐκ ἂν ἔχοιμεν εἰπεῖν βεβαίως οὔτ'
 Ἀλκυόνων περὶ, οὔτ' Ἀηδόνων· κλέος δὲ μύθων,
 οἷον παρέδωσαν πατέρες, τοιοῦτο καὶ παισὶν ἔμοις,
 ὧ ὄρνι θρήνων μελωδῆ, παραδώσω τῶν σῶν ὕμνων
 περὶ· καὶ σου τὸν εὐσεβῆ καὶ φίλανδρον ἔρωτα πολ-
 λίκις ὑμνήσω, γυναιξὶ τ' ἐμαῖς, Ξανθίππῃ τε καὶ
 Μυρτοῖ λέγων τὰ τ' ἄλλα, πρὸς δὲ, καὶ τιμῆς οἴας
 ἔτυχες παρὰ θεῶν. ἄρά γε καὶ σὺ ποιήσεις τι τοιοῦ-
 τον, ὧ Χαιρεφῶν;

ΧΑΙ. Πρέπει γοῦν, ὧ Σώκρατες· καὶ τὰ ὑπὸ
 σοῦ ῥηθέντα διπλασίαν ἔχει τὴν παράκλησιν πρὸς
 γυναικῶν τε καὶ ἀνδρῶν ὁμιλίαν.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἀσπασαμένοις τὴν Ἀλκυόνα, προά-
 γειν ἤδη πρὸς ἄστν καιρὸς ἐκ τοῦ Φαληρικοῦ.

ΧΑΙ. Πάνυ μὲν ποιῶμεν οὔτως.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ

ἢ Κάκιστος.

ARGVMENTVM.

Quum Vulcanus, iubente Iove, Prometheus
 Caucaso alligasset, quod et in convivio quondam,
 quum carnes distribuere, pro carnibus ossa adipe
 tecta Iovi obtulisset, et homines finxisset, et ignem
 diis subreptum hominibus dedisset, Prometheus
 multis de iniuria Iovis conquestus hunc in modum
 se defendit. Primum, quod ad carnis distributio-
 nem pertineat, ob parvulam illam fraudem suc-
 censere puero non Iove esse dignum, et omnino in
 conviviis iocos non esse aegre ferendos; atque si
 omnem etiam Iovis partem subripuisset, id tam
 gravi poena multare, iam animum humilem pa-
 tesfacere. Hac in re iam homines se praebeere ae-
 quiores. Deinde, quod ad hominum fabricationem,
 inde nullum diis damnum accidere; nunc potius
 adesse, quibuscum dii se comparantes perspiciant,
 quam sint feliciores. At Iovem ita succensere,
 quasi dii nunc minus dii sint, quum tamen ab
 hominibus Diis nihil unquam mali illatum sit, sic-
 ut a Gigantibus. Magno potius eos esse diis
 usui; in terra, nunc culta, ubique esse arus et

steri sacra; templa condita esse maxime Iovi Apollini et Mercurio, sibi vero nusquam; feliciores adeo esse deos, quod nunc habeant testes felicitatis, quibus antea caruissent. Maleficos quidem esse in terra, sed etiam in coelo; et si dii nunc cura hominum negotiis implicentur, id praebere gratam aliquam occupationem, quum aliam ne haberent quidem; et quo tandem modo hominum fabricationem incusare possent ii, qui tanto mulierum amore flagrarent? Ceterum se hominibus formam dedisse pulcherrimam, et rationem, qua deos venerentur; ut etiam hac de re dii iure queri nequeant. Denique, quod ad furtum, ignem eius naturae esse, ut nihil minuatur, si quis ex eo lumen accenderit. Deos igitur, quos bonos esse oporteret, et quibus igni prorsus non opus, prae invidia hominibus ignem concedere nolle, quibus sit pernecessarius, ad ipsa adeo sacrificia. Gratulatur Mercurius Prometheo, Iovem haec non audisse. At praevidet Prometheus, aquilam illam ab Hercule sagitta confixum, et se a Iove ipso pro mercede non exigua solutum iri.

ΕΡΜΗΣ, ΗΦΑΙΣΤΟΣ, ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

ΕΡΜ.^c Ο μὲν Καύκασος, ὦ Ἥφαιστε, οὗτος, ὃς τὸν ἄθλιον Τιτᾶνα τουτοῖον προσηλώσθαι δεήσει· περισκοπῶμεν δὲ ἤδη κρημνόν τινα ἐπιτήδειον, εἴ που τῆς χιόνος γυμνός ἐστιν, ὡς βεβαϊότερον καταπαγείη τὰ δεσμά, καὶ οὗτος ἅπασι περιφανῆς εἶη κρεμᾶμενος.

ΗΦΑΙ. Περισκοπῶμεν, ὦ Ἑρμῆ· οὔτε γὰρ τα-

πεινόν καὶ πρόσγειον ἐσταυρωῖσθαι χρή, ὡς μὴ ἐπαμύνειν αὐτῶ τὰ πλάσματα αὐτοῦ θείανθρωποι, οὔτε μὴν κατὰ τὸ ἄκρον (ἔφανῆς γὰρ ἂν εἴη τοῖς κάτω), ἀλλ' εἰ δοκεῖ, κατὰ μέσον ἐνταῦθά που ὑπὲρ τῆς γάρραγγος ἀνεσταυρωῖσθω, ἐκπεταθεὶς τῷ χεῖρσ ἀπὸ τουτουῦ πρὸς τὸ ἐναντίον.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις, ἀπόξυροί τε γὰρ αἱ πέτραι, καὶ ἀπρόσβατοι, πανταχόθεν ἡρέμα ἐπινενευκυῖαι· καὶ τῷ ποδὶ στενὴν ταύτην ὁ κρημνὸς ἔχει τὴν ἐπίβασιν, ἕς ἄκροποδιτί που μόλις ἐστάναι· καὶ ὅλως ἐπικαιρότατος ὁ σταυρὸς ἂν γένοιτο. μὴ μέλλε οὖν, ὦ Προμηθεῦ, ἀλλὰ ἀνάβαινε, καὶ πάρεχε σεαυτὸν καταπαγησόμενον πρὸς τὸ ὄρος.

2. *ΠΡΟΜ.* Ἄλλ' ὑμεῖς γοῦν, ὦ Ἥφαιστε, καὶ Ἐριμῆ, κατελεήσατέ με παρὰ τὴν ἀξίαν δυστυχοῦντα.

ΕΡΜ. Τοῦτ' ἔφησ, ὦ Προμηθεῦ, [τὸ κατελεήσατε,] ἀντὶ τοῦ ἀνασκολοπισθῆναι αὐτίκα μάλα παρακούσαντας τοῦ ἐπιτόγματος; ἢ οὐχ ἱκανὸς εἶναι σοι δοκεῖ ὁ Κανύκασθς καὶ ἄλλους ἂν χωρῆσαι δύο προσπατταλευθῆναι; ἀλλ' ὄρεγε τὴν δεξιάν· σὺ δὲ, ὦ Ἥφαιστε, κατάκλειε, καὶ προσήλου, καὶ τὴν σφύραν ἐρέωμένως κατάφερε. δὸς καὶ τὴν ἐτέραν· κατελήφθω εὖ μάλα καὶ αὐτή· εὖ ἔχει. καταπτῆσεται θεὸς ἦδη καὶ ὁ αἰετὸς ἀποκερῶν τὸ ἦπαρ, ὡς πάντα ἔχοις ἀντὶ τῆς καλῆς καὶ εὐμηχάνου πλαστικῆς.

3. *ΠΡΟΜ.* ὦ Κρόνε, καὶ Ἰαπετέ, καὶ σὺ Γῆ μῆτερ, οἶα πέπονθα ὁ κακοδαίμων, οὐδὲν δεινὸν εἰργασμένος;

ΕΡΜ. Οὐδὲν δεινὸν εἰργάσω, ὦ Προμηθεῦ, ὅς

πρῶτα μὲν τὴν νομὴν τῶν κρεῶν ἐχειρισθεὶς, οὕτως ἄδικον ἐποίησω, καὶ ἄπατηλὴν, ὡς αὐτῷ μὲν τὰ κάλλιστα ὑπεξέλεσθαι, τὸν Δία δὲ παραλογίσασθαι ὅστις „καλύψας ἀργεὶ θεμῶ;“ μέμνημαι Ἡσιόδου, νῆ Δι, οὕτως εἰπόντος. ἔπειτα δὲ τοὺς ἀνθρώπους ἀνέπλασας, πανουργότατα ζῶα, καὶ μάλιστα γὰρ τὰς γυναῖκας· ἐπὶ πᾶσι δὲ τὸ τιμιώτατον κτῆμα τῶν θεῶν τὸ πῦρ κλέψας, καὶ τοῦτο ἔδωκας τοῖς ἀνθρώποις. τσαῦτα δεινὰ εἰργασμένος, φῆς μηδὲν ἀδικήσας δεδῆσθαι;

4. ΠΡΟΜ. Ἔοικας, ὦ Ἐρμῆ, καὶ σὺ κατὰ τὸν ποιητὴν ἀναίτιον αἰτιῶσθαι· ὅς τὰ τοιαῦτα προφέρεις, ἐφ' οἷς ἔγωγε τῆς ἐν Πρωτανείῳ σιτήσεως, εἰ τὰ δίκαια ἐγίγνετο, ἐτιμησάμην ἂν ἑμαυτόν. εἰ γοῦν σχολή σοι, ἠδέως ἂν σοι καὶ δικαιολογησαίμην ὑπὲρ τῶν ἐγκλημάτων, ὡς δεῖξαιμι ἄδικα ἐγνωκότα περὶ ἑμοῦ τὸν Δία· σὺ δὲ, στωμύλος γὰρ εἶ, καὶ δικανικός, ἀπολόγησαι ὑπὲρ αὐτοῦ, ὡς δικαίαν τὴν ψῆφον ἔθετο, ἀνεσταυρωῖσθαι με πλησίον τῶν Κασπίων τούτων πυλῶν, ἐπὶ τοῦ Καυκάσου, οἴκτιστον θίαμα πᾶσι Σκῦθαις.

ΕΡΜ. Ἔωλον μὲν, ὦ Προμηθεῦ, τὴν ἔφεσιν, ἀγωνιῆ, καὶ ἐς οὐδὲν δέον, ὅμως δ' οὖν λέγε· καὶ γὰρ ἄλλως περιμένειν ἀναγκαῖον, ἔστι ἂν ὁ ἀετὸς καταπτῆ ἐπιμελησόμενός σου τοῦ ἥπατος· τὴν ἐν τῷ μέσῳ δὴ ταύτην σχολὴν καλοῖς ἂν εἶη ἔχον, εἰς ἀκρόασιν καταχρήσασθαι σοφιστικὴν, οἷος εἶ σὺ πανουργότατος ἐν τοῖς λόγοις.

5. ΠΡΟΜ. Πρῶτερος οὖν, ὦ Ἐρμῆ, λέγε, καὶ

ὅπως μου ὡς δεινότατα κατηγορήσης, μηδὲ καθυφῆς τι τῶν δικαίων τοῦ πατρός· σὲ δὲ, ὦ Ἰφαιστε, δικαστὴν ποιοῦμαι ἔγωγε.

ΙΦΑΙ. Μὰ Δί', ἀλλὰ κατήγορον ἀντὶ δικαστοῦ ἔσθι με ἔξω· ὅς τὸ πῦρ ὑφελδόμενος, ψυχρὰν μοι τὴν κάμινον ἀπολέλοιπας.

ΠΡΟΜ. Οὐκοῦν διελδόμενοι τὴν κατηγορίαν, σὺ μὲν περὶ τῆς κλοπῆς ἤδη σύνειρε· ὁ Ἐρμῆς δὲ καὶ τὴν ἀνθρώποποιῖαν καὶ τὴν κρονανομίαν αἰτιάσεται ἄμφω δὲ τεχνῆται, καὶ εἰπεῖν δεινοὶ εἴοικατε εἶναι.

ΙΦΑΙ. Ὁ Ἐρμῆς καὶ ὑπὲρ ἐμοῦ ἐρεῖ· ἐγὼ γάρ οὐ πρός λόγους τοῖς δικανικοῖς εἶμι, ἀλλ' ἄμφι τὴν κάμινον ἔχω ταπολλά· ὁ δὲ, ῥήτωρ ἐστὶ, καὶ τὰ τοιαῦτα οὐ παρέργως μεμελέτηται αὐτοῦ.

ΠΡΟΜ. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἄν ποτε ἄμην καὶ περὶ τῆς κλοπῆς τὸν Ἐρμῆν ἐθελῆσαι ἄν εἰπεῖν, οὐδὲ ὄνειδιεῖν μοι τὸ τοιοῦτο, δημοτέχνῳ ὄντι. πλὴν ἀλλ' εἰ καὶ τοιοῦτον, ὦ Μαίιας παῖ', ὑφίστασαι, καιροῶς ἤδη περαίνειν τὴν κατηγορίαν.

6. **ΕΡΜ.** Πάνυ γοῦν, ὦ Προμηθεῦ, μακρῶν δεῖ λόγων, καὶ ἱκανῆς τινος παρασκευῆς, ἐπὶ τὰ σοὶ πεπραγμένα! — οὐχὶ δὲ ἀπόχρη μόνον τὰ κεφάλαια εἰπεῖν τῶν ἀδικημάτων; ὅτι ἐπιτραπέντι σοι μοιράσαι τὰ κρέα, σαυτῶ μὲν τὰ κάλλιστα ἐφύλαττες, ἐξηπάτησας δὲ τὸν βασιλέα, καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἀνέπλασας, οὐδὲν δέον; καὶ τὸ πῦρ κλέψας παρ' ἡμῶν ἐκόμισας παρ' αὐτούς; καὶ μοι δοκεῖς, ὦ βέλτιστε, μὴ συνιέναι ἐπὶ τοῖς τηλικούτοις πάνυ φιλανθρώπων τοῦ Διὸς πεπειραμένος. εἰ μὲν οἶν ἔξαρκος εἶ, μὴ

εἰργάσθαι αὐτὰ, δεήσει καὶ διελέγχειν, καὶ ῥῆσιν
τινα μακρὰν ἀποτείνειν, καὶ πειρᾶσθαι ὡς ἐνι μά-
λιστα ἐμφανίζειν τὴν ἀλήθειαν· εἰ δὲ φῆς τοιαύτην
πεποιῆσθαι τὴν νόμην τῶν κρεῶν, καὶ τὰ περὶ τοὺς
ἀνθρώπους καινουργῆσαι, καὶ τὸ πῦρ κεκλοφέναι,
ἱκανῶς κατηγορηταί μοι· καὶ μακρότερα οὐκ ἂν εἴ-
ποιμι· λῆρος γὰρ ἄλλως τὸ τοιοῦτον.

7. ΠΡΟΜ. Εἰ μὲν καὶ ταῦτα λῆρός ἐστιν,
ἃ εἴρηκας, ὀψόμεθα μικρὸν ὕστερον· ἐγὼ δὲ καὶ ἐπεὶ
περὶ ἱκανὰ φῆς εἶναι τὰ κατηγορημένα, πειράσομαι
ὡς ἂν οἶός τε ᾧ, διαλύσασθαι τὰ ἐγκλήματα. καὶ
πρῶτον μὲν ἄκουσον τὰ περὶ τῶν κρεῶν· καίτοι, νῆ
τὸν οὐρανόν, καὶ νῦν λέγων ταῦτα, αἰσχύνομαι ὑπὲρ
τοῦ Διὸς, εἰ οὕτω μικρολόγος καὶ μεμψίμοιρός ἐστι,
ὡς διότι μικρὸν ὄστουν ἐν τῇ μερίδι εὗρεν, ἀνασκο-
λοπισθησόμενον πέμπειν παλαιὸν οὕτω θεόν, μήτε
τῆς συμμαχίας μνημονεύσαντα, μήτε αὐτὸ τῆς ὀρ-
γῆς τὸ κεφάλαιον ὃ ἐστιν ἐννοήσαντα· καὶ ὡς μει-
ρακίου, τὸ τοιοῦτον ὀργίζεσθαι, καὶ ἀγανακτεῖν,
εἰ μὴ τὸ μεῖζον αὐτὸς λήψεται. 8. Καίτοι τὰς γε
ἀπάτας, ᾧ Ἑρμῆ, τὰς τοιαύτας συμποτικὰς οὔσας,
οὐ χρῆ, οἶμαι, ἀπομνημονεύειν· ἀλλ' εἰ καὶ τι ἡμάρ-
τηται μεταξὺ εὐωχουμένων, παιδιὰν ἠγεῖσθαι, καὶ
αὐτοῦ ἐν τῷ συμποσίῳ καταλιπεῖν τὴν ὀργήν· ἐς δὲ
αἴριον ταμιεύεσθαι τὸ μῖσος, καὶ μνησικακεῖν, καὶ τὸ
ἔωλόν τινα μνήμην διαφυλάττειν, ἄπαγε, οὔτε θε-
οῖς πρέπον, οὔτε ἄλλως βασιλικόν. ἦν γοῦν ἀφέλη
τις τῶν συμποσίων τὰς κομφείας ταύτας, ἀπάτην,
καὶ σκώμματα, καὶ τὸ σιλλαίνειν, καὶ ἐπιγελάειν, τὸ

καταλειπούμενον ἐστὶ μέθη, καὶ κόρος, καὶ σιωπῆ, σκυθρωπιὰ καὶ ἀτεροπῆ προάγματα, καὶ ἥμιστα συμποσίῳ πρόποντα· ὥστε ἐγὼ οὐδὲ μνημονεύειν εἰς τὴν ὑστεραίαν ἐτι ὄμην τὸν Δία, οὐχ ὅπως καὶ τηλικαῦτα ἐπ' αὐτοῖς ἀγανακτήσειν, καὶ πάνθεια ἡγήσεσθαι πεπονθέναι, εἰ διανεμῶν τις κρέα, παιδιᾶν τινα ἔπαιζε, πειρώμενος εἰ διαγνώσεται τὸ βέλτιον ὁ αἰρούμενος. 9. Τίθει δὲ, ὦ Ἐρμῆ, τὸ χαλεπώτερον, μὴ τὴν ἐλάττω μοῖραν ἀπονεμεθῆναι τῷ Διῷ, τὴν δ' ὄλην ὑφηρησθαι· τί οὖν διὰ τοῦτο ἐχρῆν, τὸ τοῦ λόγου, τῇ γῆ τὸν οὐρανὸν ἀναμεμίχθαι, καὶ δεσμά, καὶ σταυροὺς, καὶ Καύκασον ὄλον ἐπινοεῖν, καὶ ἀετοὺς καταπέμπειν, καὶ τὸ ἦπαρ ἐκκόπτειν; ὄρα γὰρ μὴ πολλὴν ταῦτα κατηγορῆ τοῦ ἀγανακτοῦντος αὐτοῦ μικροψυχίαν, καὶ ἀγέννητιαν τῆς γνώμης, καὶ πρὸς ὀργὴν εὐχέρειαν. τί γὰρ ἂν ἐποίησεν οὗτος ὄλον βοῦν ἀπολέσας, εἰ κρεῶν ὀλίγων ἕνεκα τηλικαῦτα ὀργίζεται; 10. Καίτοι πόσῃ οἱ ἄνθρωποι εὐγνωμονέστερον διάκεινται πρὸς τὰ τοιαῦτα, οὕς εἰκὸς ἦν καὶ τὰ ἐς ὀργὴν ὀξυτέρους εἶναι τῶν θεῶν; ἀλλ' ὅμως ἐκείνων οὐκ ἔστιν ὅστις τῷ μαγεύῳ σταυροῦ ἂν τιμήσαιτο, εἰ τὰ κρέα ἔψων, καθεὶς τὸν δάκτυλον, τοῦ ζωμοῦ περιελιχμήσατο, ἢ ὀπτωμένων ἀποσπάσας τῶν κρεῶν κατεβρόχθισεν· ἀλλὰ συγγνώμην ἀπονέμουσιν αὐτοῖς. εἰ δὲ καὶ πάνυ ὀργισθεῖεν, ἢ κονδύλους ἐνέτριψαν, ἢ καὶ κατὰ κόρης ἐπάταξαν, ἀνεσκολοπίσθη δὲ οὐδεὶς παρ' αὐτοῖς τῶν τηλικούτων ἕνεκα. καὶ περὶ μὲν τῶν κρεῶν τοσαῦτα· αἰσχρὰ μὲν καί μοι ἀπολογεῖσθαι· πολὺ δὲ

αἰσχίῳ κατηγορεῖν ἐκείνῳ. 11. Περὶ δὲ τῆς πλαστικῆς, καὶ ὅτι τοὺς ἀνθρώπους ἐποίησα, καιρὸς ἤδη λέγειν. τοῦτο δὲ, ὡς Ἑρμῆ, διττὴν ἔχον τὴν κατηγορίαν, οὐκ οἶδα καθ' ὅποτερον αἰτιῶσθέ με· πότερα, εἰς οὐδὲ ὅλως ἐχοῖν τοὺς ἀνθρώπους γεγονέναι, ἀλλ' ἄμεινον ἦν, ἀτρεμεῖν αὐτοὺς γῆν ἄλλως ὄντας ἀνέργαστον, ἢ ὡς πεπλάσθαι μὲν ἐχοῖν, ἄλλον δὲ τινα καὶ μὴ τοῦτον διεσχηματίσθαι τὸν τρόπον; ἐγὼ δὲ ὁμως ὑπὲρ ἄμφοῖν ἐρῶ. καὶ πρῶτόν γε, ὡς οὐδεμία τοῖς θεοῖς ἀπὸ τούτου βλάβη γεγένηται, τῶν ἀνθρώπων ἐς τὸν βίον παραχθέντων, πειράσομαι δεικνύειν· ἔπειτα δὲ, ὡς καὶ συμφέροντα καὶ ἄμεινω ταῦτα αὐτοῖς παραπολὺ, ἢ εἰ ἐρήμην καὶ ἀπάνθρωπον συνέβαινε τὴν γῆν μένειν. 12. Ἦν τοίνυν πάλαι (ῥῆσον γὰρ οὕτω δῆλον ἂν γένοιτο, εἴ τι ἠδίκησα ἐγὼ μετακοσμήσας, καὶ νεωτερίσας τὰ περὶ τοὺς ἀνθρώπους) τὸ θεῖον μόνον καὶ τὸ ἐπουράνιον γένος. ἡ γῆ δὲ, ἄγριόν τι χρῆμα καὶ ἄμορφον, ὕλαις ἅπασα, καὶ ταύταις ἀνημέροις λάσιος· οὔτε δὲ βωμοὶ θεῶν, ἢ νεῶς· πόθεν δὲ ἄγαλμα, ἢ ξόανον, ἢ τί ἄλλο τοιοῦτο, οἷα πολλὰ νῦν ἀπανταχόθι φαίνεται μετὰ πάσης ἐπιμελείας τιμώμενα· ἐγὼ δὲ, (αἰεὶ γὰρ τι προβουλεύω εἰς τὸ κοινόν, καὶ σκοπῶ ὅπως αὐξηθήσεται μὲν τὰ τῶν θεῶν, ἐπιδώσει δὲ καὶ τἄλλα πάντα ἐς κόσμον, καὶ κάλλος,) ἐνενόησα, ὡς ἄμεινον εἴη, ὀλίγον ὅσον τοῦ πηλοῦ λαβόντα, ζῶα τινα συστήσασθαι, καὶ ἀναπλάσαι τὰς μορφὰς μὲν ἡμῖν αὐτοῖς προσεικότα· καὶ γὰρ ἐνδεῖν τι ὤμην τῷ θεῷ, μὴ ὄντος τοῦ ἐναντίου αὐτῷ, καὶ πρὸς ὃ ἔμελλεν ἢ

ἔξέτασις γιγνομένη εὐδαιμονέστερον ἀποφαίνειν αὐ-
 τό· θνητὸν μέντοι αὐτὸ εἶναι· εὐμηχανώτατον δ'
 ἄλλως, καὶ συνετώτατον, καὶ τοῦ βαλτιόνοσ ἀίσθα-
 νόμενον. 13. Καὶ δὴ, κατὰ τὸν ποιητικὸν λόγον
 „γαῖαν ὕδει φύρις“ καὶ διαμαλάξας, ἀνέπλασα τοὺς
 ἀνθρώπους, καὶ τὴν Ἀθηναῖν παρακαλέσας συνεπι-
 λαβέσθαι μοι τοῦ ἔργου. ταῦτ' ἐστίν, ἃ μεγάλα ἐγὼ
 τοὺς θεοὺς ἠδίκηκα. καὶ τὸ ζημίωμα ὄρασ πηλίκον,
 εἰ ἐκ πηλοῦ ζῶα πεποίηκα, καὶ τὸ τίως ἀκίνητον, εἰς
 κίνησιν ἤγαγον· καὶ, ὡς ἔοικε, τὸ ἀπ' ἐκείνου ἦττον
 θεοὶ εἶσιν οἱ θεοὶ, διότι καὶ ἐπὶ γῆς θνητὰ ζῶα τινὰ
 γεγένηται. οὕτω γὰρ καὶ ἀγανακτεῖ ὁ Ζεὺς ὡσπερ
 ἐλαττουμένων τῶν θεῶν ἐκ τῆς τῶν ἀνθρώπων γενέ-
 σεως. εἰ μὴ ἄρα τοῦτο δέδιδε, μὴ καὶ οὗτοι ἀπόστα-
 σιν ἐπ' αὐτὸν βουλευσῶσι, καὶ πόλεμον ἐξενέγκωσι
 πρὸς τοὺς θεοὺς, ὡσπερ οἱ Γίγαντες. ἀλλ' ὅτι μὲν
 δὴ οὐδὲν ἠδίκησθε πρὸς ἐμοῦ, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τῶν
 ἐμῶν ἔργων, δῆλον· ἢ σὺ δεῖξόν τι καὶ ἐν τῷ μικρό-
 κατον, κίγῳ σιωπήσομαι, καὶ δίκαια ἔσομαι πε-
 πονθὼς πρὸς ὑμῶν. 14. Ὅτι δὲ χρήσιμα ταῦτα γε-
 γένηται τοῖς θεοῖς, οὕτως ἂν μίθοις, εἰ ἐπιβλέψῃς
 τὴν γῆν οὐκέτι αὐχμηρὰν καὶ ἀκαλλῆ οὔσαν, ἀλλὰ
 πόλεισι, καὶ γεωργίαις, καὶ φρυτοῖς ἡμέροις διακεκο-
 σμημένην, καὶ τὴν θάλατταν πλεομένην, καὶ τὰς
 νήσους κατοικουμένας, ἀπανταχοῦ δὲ βωμοὺς, καὶ
 θυσίας, καὶ ναοὺς, καὶ πανηγύρεις· „μισταὶ δὲ Διὸς
 πῦσαι μὲν ἀγυαὶ, πῦσαι δὲ ἀνθρώπων ἀγοραί.“
 γὰρ εἰ μὲν ἐμαυτῷ μόνῳ κτῆμα τοῦτο ἐπλασάμην,
 ἐπλεοτέκτον ἂν τῆς χρήσεως· τῦν δ' εἰς τὸ κοινὸν

φέρων τέθεικα ὑμῖν αὐτοῖς· μάλλον δὲ Διὸς μεν καὶ Ἀπόλλωνος, καὶ σοῦ δέ, ὦ Ἑρμῆ, νεὸς ἰδεῖν ἅπανταχοῦ ἐστι, Προμηθεῖος δέ, οὐδαμῶς. ὄρας ὅπως τῷ αὐτοῦ μόνα σκοπῶ, τὰ κοινὰ δὲ καταπροδίδωμι, καὶ ἐλάττω ποιῶ. 15. Ἔτι δέ μοι, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τούδε οἶον ἐνόησον, εἴ τι σοι δοκεῖ ἀγαθὸν ἀμάρτυρον, κτήμα, ἢ ποίημα, ὃ μηδεὶς ὄψεται, μηδὲ ἐπαινέσεται, ὁμοίως ἢ δὴ καὶ τερπνὸν ἔσεσθαι τῷ ἔχοντι. πρὸς δὴ τι τοῦτ' ἔφην; ὅτι, μὴ γενομένων τῶν ἀνθρώπων, ἀμάρτυρον συνέβαινε τὸ κάλλος εἶναι τῶν ὄλων· καὶ πλοῦτόν τινα πλουτήσῃν ἐμέλλομεν, οὔτε ὑπ' ἄλλου τινὸς θαυμασθησόμενον, οὔτε ἡμῖν αὐτοῖς ὁμοίως τίμιον. οὐδὲ γὰρ ἂν εἶχομεν πρὸς ὅ,τι ἔλατιον παραθῶμεν αὐτόν, οὐδ' ἂν συντίεμεν ἡλικία εὐδαιμονοῦμεν, οὐχ ὄρωντες ἀμοίρους τῶν ἡμετέρων τινάς. οὕτω γὰρ δὴ καὶ τὸ μέγα δειχθεῖη ἂν μέγα, εἰ τῷ μικρῷ παραμετροῖτο· ὑμεῖς δέ, τιμῶν ἐπὶ τῷ πολιτεύματι τούτῳ δέον, ἀνεσταυρώκατέ με, καὶ ταύτην μοι τὴν ἀμοιβὴν ἀποδεδώκατε τοῦ βουλευματος. 16. Ἀλλὰ κακοῦργοί τινες, φῆς, εἰσὶν ἐν αὐτοῖς, καὶ μοιχεύουσι, καὶ πολεμοῦσι, καὶ ἀδελφὰς γαμοῦσι, καὶ πατρῶσιν ἐπιβουλεύουσι· παρ' ἡμῖν γὰρ οὐχὶ πολλὴ τούτων ἀφθονία; καὶ οὐ δήπου διὰ τοῦτο αἰτιάσαιτ' ἂν τις τὸν οὐρανὸν, καὶ τὴν γῆν, ὅτι ἡμῶς συνεστήσαντο· ἐπεὶ καὶ τοῦτο ἴσως φαίης ἂν, ὅτι ἀνάγκη, πολλὰ ἡμῶς ἔχειν πράγματα, ἐπιμελουμένους αὐτῶν. οὐκοῦν διὰ γε τοῦτο καὶ ὁ νομεὺς ἀχθίσθω ἐπὶ τῷ ἔχειν τὴν ἀγέλην, διότι ἀναγκαῖον αὐτῷ ἐπιμελεῖσθαι αὐτῆς. καὶ, εἰ τούτῳ γε ἐργῶδες,

τοῦτο καὶ ἡδύ· ἄλλως καὶ ἡ φροντίς οὐκ ἄτερπής,
 ἔχουσα τίνα διατριβήν. τί γὰρ ἂν ἐπράττομεν, οὐκ
 ἔχοντες ὧν προνοοῦμεν; ἡγοῦμεν ἂν, καὶ τὸ νέκταρ
 ἐπίνομεν, καὶ τῆς ἄμβροσίας ἐνεφοροῦμεθα, οὐδὲν
 ποιοῦντες. 17. Ὁ δὲ μάλιστα με πνίγει, τοῦτ' ἐστίν·
 οἱ μεμφόμενοι τὴν ἀνθρωποποιΐαν, καὶ μάλιστα τὰς
 γυναῖκας, ὅμως ἐρᾶτε αὐτῶν, καὶ οὐ διαλείπετε κα-
 τιόντες, ἄρτι μὲν ταῦροι, ἄρτι δὲ σάτυροι καὶ κύ-
 κνοι γενόμενοι, καὶ θεοὺς ἐξ αὐτῶν ποιῆσθαι ἄξι-
 οῦντες. ἀλλ' ἐχρῆν, ἴσως φήσεις, ἀναπεπλάσθαι τοὺς
 ἀνθρώπους, ἄλλον δὲ τίνα τρόπον, ἀλλὰ μὴ ἡμῖν
 ἰοικότας· καὶ τί ἄλλο παράδειγμα τοῦτου ἄμεινον
 προεστησάμην, ὃ πάντως καλὸν ἠπιστάμην; ἡ ἀσύ-
 νετον καὶ θηριῶδες ἔδει, καὶ ἄγριον ἀπεργάζεσθαι
 τὸ ζῷον; καὶ πῶς ἂν ἡ θεοῖς ἔθυσαν, ἢ τὰς ἄλλας
 ὑμῖν τιμὰς ἀπένειμαν, οὐχὶ τοιοῦτοι γενόμενοι; ἀλλ'
 ὑμεῖς ὅταν μὲν ὑμῖν τὰς ἑκατόμβας προσάγωσιν, οὐκ
 ὀκνεῖτε, κἄν ἐπὶ τὸν Ὀκεανὸν ἐλθεῖν δέοι, μετ' ἀ-
 μύμονας Αἰθιοπῆας· τὸν δὲ τῶν τιμῶν ὑμῖν καὶ
 τῶν θυσιῶν αἴτιον ἀνεσταυρώκατε. περὶ μὲν οἷν
 τῶν ἀνθρώπων καὶ ταῦτα ἱκανά. 18. Ἰδθ' δὲ, εἰ
 δοκεῖ, ἐπὶ τὸ πῦρ μέτεμι, καὶ τὴν ἐπονείδιστον ταύ-
 την κλοπήν. καὶ πρὸς θεῶν τοῦτό μοι ἀπόκρισαι,
 μηδὲν ὀκνήσας· ἐστ' ὅ,τι ἡμεῖς τοῦ πυρὸς ἀπολωλέ-
 καμεν, ἐξ ὅτου καὶ παρ' ἀνθρώποις ἐστίν; οὐκ ἂν
 εἴποις. αὕτη γὰρ, οἶμαι, φύσις τουτουῦ τοῦ κτή-
 ματος, οὐδὲν τι ἕλαττον γίγνεται, εἰ καὶ τις ἄλλος
 αὐτοῦ μεταλάβοι· οὐ γὰρ ἀποσβέννυται ἐναυσμαμέ-
 νου τινός· φθόνος δὲ ἄντικρυς τὸ τοιοῦτο, ἀφ' ὧ

μηδὲν ὑμεῖς ἠδίκησθε, τούτων κωλύειν μεταδιδόναι τοῖς δεομένοις· καίτοι θεοὺς γε ὄντας, ἀγαθοὺς χρηεῖναι, καὶ δοτῆρας εἰάων, καὶ ἔξω φθόνου παντὸς ἐσιάναι· ὅπου γε εἰ καὶ τὸ πᾶν τοῦτο πῦρ ὑφελόμενος κατεκόμισα εἰς τὴν γῆν, μὴδ' ὅλως τι αὐτοῦ καταλιπὼν, οὐ μέγα ὑμῶς ἠδίκουν· οὐδὲ γὰρ ὑμεῖς δεῖσθε αὐτοῦ, μήτε ῥιγοῦντες, μήτε ἔφροντες τὴν ἀμβροσίαν, μήτε φρωτὸς ἐπιτεχνητοῦ διόμενοι. 19. Οἱ δὲ ἄνθρωποι καὶ εἰς τὰ ἄλλα μὲν ἀναγκαίως χρῶνται τῷ πυρὶ, μάλιστα δὲ εἰς τὰς θυσίας, ὅπως ἔχοιεν κνισσῶν ἀγνυῖς, καὶ τοῦ λιβανωτοῦ θυμιάων, καὶ τὰ μηρία καίειν ἐπὶ τῶν βωμῶν. ὀρθῶ δὲ ὑμῶς μάλιστα χαίροντας τῷ καπνῷ, καὶ τὴν εὐωχίαν ταύτην ἠδίστην οἰομένους, ὅποταν εἰς τὸν οὐρανὸν ἢ κνίσσα γένηται „ἐλισσομένη περὶ καπνῷ.“ ἐναντιωτάτη τοίνυν ἢ μίμψις ἂν γένοιτο αὐτῇ τῇ ὑμετέρᾳ ἐπιθυμίᾳ. Θαυμάζω δὲ ὅπως οὐχὶ καὶ τὸν ἥλιον κωλύκατε καταλάμπειν αὐτούς· καίτοι πῦρ οὐτὸς ἔστι πολὺ θειότερόν τε, καὶ πυρωδέστερον. ἢ καὶ κῆνον αἰτιῶσθε, ὡς σπαθῶντα ἡμῶν τὸ κτήμα; εἴρηκα. σφῶ δὲ, ὡς Ἐρμῆ καὶ Ἥφαιστε, εἴ τι μὴ καλῶς εἰρησθαι δοκεῖ, διευθύνατε, καὶ διελέγχετε· καὶ γὰρ αὐθις ἀπολογησομαι.

20. *ERM.* Οὐ ῥάδιον, ὡς Προμηθεῦ, πρὸς οὐτῷ γενναῖον σοφιστὴν ἀμιλλᾶσθαι· πλὴν ἀλλὰ ὦνησο, διότι μὴ καὶ ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπήκουσέ σου. εὖ γὰρ οἶδα, ὡς ἔξ καὶ δέκα γύπας ἂν ἐπέστησέ σοι τὰ ἔγκυκατα ἐξαιρήσοντας· οὕτω δεινῶς αὐτοῦ κατηγόρηκας, ἀπολογεῖσθαι δοκῶν. ἐκείνο δὲ γε θαυμάζω,

πῶς μάντις ὢν οὐ προεγίνωσκες οὕτω κολασθησόμενος.

ΠΡΟΜ. Ἠπιστάμην, ὦ Ἐρμῆ, καὶ ταῦτα μὲν, καὶ ὅτι ἀπολυθήσομαι αὐθις οἶδα, καὶ ἤδη τις ἐκ Θηβῶν ἀφίξεται σὸς φίλος οὐκ εἰς μακρὰν, κατατοξεύσων ὃν φῆς ἐπιπτήσεσθαι μοι τὸν αἰτόν.

ΕΡΜ. Εἰ γὰρ γένοιτο, ὦ Προμηθεῦ, ταῦτα, καὶ ἐπίδοιμί σε λελυμένον, καὶ κοινῇ σὺν ἡμῖν εὐωχούμενον, οὐ μέντοι καὶ κρεανομοῦντά γε.

21. ΠΡΟΜ. Θάρρει· καὶ συνευωχήσομαι ὑμῖν, καὶ ὁ Ζεὺς λύσει με, οὐκ ἀντὶ μικρᾶς εὐδαιμονίας.

ΕΡΜ. Τίνος ταύτης; μὴ γὰρ ὀκνήσης εἰπεῖν.

ΠΡΟΜ. Οἶσθα, ὦ Ἐρμῆ, τὴν Θετίν; ἀλλ' οὐ χερὴ λέγειν. φυλάττειν γὰρ ἄμεινον τὸ ἀπόφρητον, εἰς μισθὸς εἶη, καὶ λύτρα μοι ἀντὶ τῆς καταδίκης.

ΕΡΜ. Ἀλλὰ φύλαττε, ὦ Τιτάν, εἰ τοῦτ' ἄμεινον. ἡμεῖς δὲ ἀπίωμεν, ὦ Ἥφαιστε, καὶ γὰρ οὗτος ἤδη πλησίον ὁ αἰτός. ὑπόμενε οὖν καρτερῶς· εἴη δέ γε ἤδη σοι τὸν Θηβαῖον, ὃν φῆς, τοξότην ἐπιφανῆναι, ὡς παύσαιέ σε ἀνατεμόμενον ὑπὸ τοῦ ὄρνέου

ΘΕΩΝ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

(SIVE: ΔΙΑΛΟΓΟΙ ΘΕΩΝ ΟΤΡΑΝΙΩΝ.)

I.

ARGVMENTVM.

Prometheum Jupiter, quod fore praedixerat, ut, si cum Thetide rem habuisset, a filio inde nato regno privaretur, poena gratus liberat.

ΠΡΟΜΗΘΕΩΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

1. ΠΡΟΜ. Λύσον με, ὦ Ζεῦ· δεινὰ γὰρ ἦδ' πέπονθα.

ΖΕΥΣ. Λύσω σε φῆς, ὃν ἐχρῆν βαρύτερας πίδας ἔχοντα, καὶ τὸν Καίκασον ὅλον ὑπὲρ κεφαλῆς ἐπικείμενον, ὑπὸ ἑκαίδεκα γυπῶν μὴ μόνον κείρεσθαι τὸ ἦπαρ, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξορύττεσθαι, ἀνθ' ὧν ἡμῖν τοιαῦτα ζῶα, τοὺς ἀνθρώπους, ἔπλασας, καὶ τὸ πῦρ ἔκλεψας, καὶ τὰς γυναῖκας ἐδημιούργησας; ἃ μὲν γὰρ ἐμὲ ἐξηπάτησας ἐν τῇ διανομῇ τῶν κρεῶν, ὅστις πιμελῆ κεκαλυμμένα μοι παραθεῖς, καὶ τὴν ἀμείνω τῶν μοιρῶν σεαυτῷ φυλάττων, τί χρὴ λέγειν;

ΠΡΟΜ. Οὐκοῦν ἱκανὴν ἤδη τὴν δίκην ἐπέτετα τοσούτον χρόνον τῷ Καυκάσῳ προσηλωμένος, τὸν

κάκιστα ὀρνέων ἀπολούμενον αἰετὸν τρέφων τῷ ἥ-
παι;

ZETΣ. Οὐδὲ πολλοστιμόριον τοῦτο, ὧν σε δεῖ
παθεῖν.

ΠΡΟΜ. Καὶ μὴν οὐκ ἀμισθί με λύσεις, ὦ Ζεῦ,
ἀλλὰ σοι μηνύσω τι πάνυ ἀναγκαῖον.

2. ZETΣ. Κατασοφίζῃ με, ὦ Προμηθεῦ.

ΠΡΟΜ. Καὶ τί πλείον ἔξω; οὐ γὰρ ἀγνοήσεις
αὐθις ἔνθα ὁ Καύκασός ἐστιν, οὐδ' ἀπορήσεις δε-
σμῶν, ἣν τι τεχνάζων ἀλλόκομαι.

ZETΣ. Εἰπέ πρότερον ὄν τινα μισθὸν ἀποτί-
σεις ἀναγκαῖον ἡμῖν ὄντα.

ΠΡΟΜ. Ἦν εἴπω ἐφ' ὅ,τι βαδίζεις νῦν, ἀξιόπι-
στος ἔσομαί σοι καὶ περὶ τῶν ὑπολοίπων μαντευό-
μενος;

ZETΣ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΠΡΟΜ. Παρὰ τὴν Θέτιν, συνεσόμενος αὐτῇ.

ZETΣ. Τοῦτὲ μὲν ἔγνωσ. τί δ' οὖν τὸ ἐπὶ τού-
τῃ; δοκεῖς γὰρ τι ἀληθές ἐρεῖν.

ΠΡΟΜ. Μηδέν, ὦ Ζεῦ, κοινωνήσης τῇ Νηρηΐ-
δι· ἦν γὰρ αὐτῇ κυοφορήσῃ ἐκ σοῦ, τὸ τεχθὲν ἴσα
ἐργάζεται σε, οἷα καὶ σὺ ἔδρασας τὸν Κρόνον.

ZETΣ. Τοῦτο φῆς, ἐκπισεῖσθαι με τῆς ἀρχῆς;

ΠΡΟΜ. Μὴ γένοιτο, ὦ Ζεῦ. πλὴν τοιοῦτό τι
ἦ μίξις αὐτῆς ἀπειλεῖ.

ZETΣ. Χαιρέτω τοιγαροῦν ἡ Θέτις· σὲ δὲ ὁ
Ἥφαιστος ἐπὶ τούτοις λυσάτω.

II.

Arg. Ne deus quidem amatur, nisi iis rebus operam dederit, quibus feminarum amor conciliari potest.

ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

1. ΕΡΩΣ. Ἄλλ' εἰ καὶ τι ἡμαρτον, ὦ Ζεῦ, σύγγνωθί μοι· παιδίον γάρ εἰμι, καὶ ἔτι ἄφρων.

ΖΕΥΣ. Σὺ παιδίον, ὦ Ἔρως, ἀρχαιότερος ὢν πολὺ τοῦ Ἰαπετοῦ; ἢ διότι μὴ πώγωνα, μηδὲ πολιὰς ἔφυσας, διὰ ταῦτα καὶ βρέφος ἀξιοῖς νομίζεσθαι, γέρων καὶ πανοῦργος ὢν;

ΕΡΩΣ. Τί δαί σε μέγα ἠδίκηκα ὁ γέρων, ὡς φῆς, ἐγὼ, διότι με καὶ πεδῆσαι διανοῆ;

ΖΕΥΣ. Σκόπει, ὦ κατάρατε, εἰ μικρὰ, ὅς ἐμοὶ μὲν οὕτως ἐντροφᾶς, ὥστε μηδὲν ἔστιν ὃ μὴ πεποιήκας με, σάτυρον, ταῦρον, χρυσόν, κύκνον, αἰετόν· ἐμοῦ δὲ ὅλως οὐδεμίαν ἦντινα ἐρασθῆναι πεποιήκας, οὐδὲ συνῆκα ἠδὺς γυναικὶ διὰ σὲ γεγεννημένος· ἀλλὰ με δεῖ μαγγανεύειν ἐπ' αὐτάς, καὶ κρύπτειν ἑμαυτόν· αἱ δὲ, τὸν μὲν ταῦρον, ἢ κύκνον φιλοῦσιν, ἐμὲ δὲ ἦν ἰδῶσι, τεθναῖσιν ὑπὸ τοῦ θεοῦ.

2. ΕΡΩΣ. Εἰκότως. οὐ γὰρ φέρουσιν, ὦ Ζεῦ, θνηταὶ οὔσαι τὴν σὴν πρόσοψιν.

ΖΕΥΣ. Πῶς οὖν τὸν Ἀπόλλω ὁ Βράγχος καὶ ὁ Ἰίκινθος φιλοῦσιν;

ΕΡΩΣ. Ἄλλ' ἢ Δάφνη καὶ κείνον ἔφευγε, καίτοι κομήτην καὶ ἀγένειον ὄντα. εἰ δ' ἐθέλεις ἐπέρατος εἶναι, μὴ ἐπίσειε τὴν αἰγίδα, μηδὲ τὸν κεραντὸν φέ-

ρε, ἀλλ' ὡς ἡδιστον ποίει σεαυτὸν, ἀπαλὸν καὶ καλὸν ὀφθῆναι ἐκατέρωθε καθειμένον βοστρύχους, τῆ μίτρα τούτους ἀνειλημμένους, πορφυρίδα ἔχε, ὑποδέου χρυσίδας, ὑπ' αὐλῶ καὶ τυμπάνοις εὐρυθμβαῖνε, καὶ ὄψει ὅτι πλείους ἀκολουθήσουσί σοι τῶν Διονύσου Μαινάδων.

ZETΣ. Ἀπαγε, οὐκ ἂν δεξαίμην ἐπέραστος εἶναι τοιοῦτος γενόμενος.

ΕΡΩΣ. Οὐκοῦν, ὦ Ζεῦ, μηδὲ ἐρᾶν θέλεις· ῥᾶδιον γὰρ τοῦτό γε.

ZETΣ. Οὐκ. ἀλλ' ἐρᾶν μὲν, ἀπραγμονέστερον δ' αὐτῶν ἐπιτυγχάνειν· ἐπὶ τούτοις αὐτοῖς ἀφίημί σε.

III.

Arg. Fabula de Ione.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΣ.

ZETΣ. Τὴν τοῦ Ἰνάχου παῖδα τὴν καλὴν ὀσθα, ὦ Ἑρμῆ;

ΕΡΜ. Ναί. τὴν Ἰὼ λέγεις.

ZETΣ. Οὐκ ἔτι παῖς ἐκείνη ἐστίν, ἀλλὰ δάμαλις.

ΕΡΜ. Τεράστιον τοῦτο. τῷ τρόπῳ δ' ἐνηλλάγη;

ZETΣ. Ζηλοτυπήσασα ἡ Ἥρα, μετέβαλεν αὐτήν. ἀλλὰ καὶ καινὸν ἄλλο τι δεινὸν ἐπιμεμηχάνηται τῆ κακοδαίμονι· βουκόλον τινὰ πολυόμματον, ἄλογον τοῦνομα, ἐπέστησεν, ὅς νέμει τὴν δάμαλιν, ἄϋπνος ὢν.

ΕΡΜ. Τί οὖν ἡμᾶς χρὴ ποιῆιν;

ΖΕΥΣ. Καταπιύμενος ἐς τὴν Νέμεαν (ἐκεῖ δε
που ὁ Ἄργος βουκολεῖ) ἐκεῖνον μὲν ἀπόκτεινον, τὴν
δὲ Ἴω διὰ τοῦ πελάγους ἐς τὴν Αἴγυπτον ἀπαγαγῶν,
Ἴσιν ποιήσον. καὶ τολοιπὸν ἔστω Θεὸς τοῖς ἐκεῖ·
καὶ τὸν Νεῖλον ἀναγέτω, καὶ τοὺς ἀνέμους ἐπιπεμ-
πέτω. καὶ σωζέτω τοὺς πλείοντας.

IV.

Arg. Fabula de raptu Ganymedis.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΓΑΝΥΜΗΔΟΣ.

1. *ΖΕΥΣ.* Ἄγε, ὦ Γανύμηδες (ἤκομεν γὰρ
ἐνθα ἐχρῆν) φίλησόν με ἤδη, ὅπως εἰδῆς, οὐκέτι
φάμφορ ἀγκύλον με ἔχοντα, οὐδ' ὄνυχας ὀξεῖς, οὐδὲ
πετρά, οἷς ἐφαινόμην σοι, πτηνὸς εἶναι δοκῶν.

ΓΑΝ. Ἄνθρωπε, οὐκ αἰετός ἄρτι ἦσθα, καὶ κα-
ταπιύμενος ἠρπασάς με ἀπὸ μέσου τοῦ ποιμνίου;
πῶς οὖν τὰ μὲν πετρά ἐκεῖνά σοι ἐξεβύβηκε, σὺ δ'
ἄλλος ἤδη ἀναπέφηνας;

ΖΕΥΣ. Ἄλλ' οὔτε ἄνθρωπον ὄρας, ὦ μειράκιον,
οὔτε αἰετὸν, ὃ δὲ πάντων βασιλεὺς τῶν Θεῶν εἶμι,
πρὸς τὸν καιρὸν ἀλλάξας ἐμαυτὸν.

ΓΑΝ. Τί φῆς; σὺ γὰρ εἶ ὁ Πᾶν ἐκεῖνος; εἶτα
πῶς σύριγγα οὐκ ἔχεις, οὐδὲ κέρατα, οὐδὲ λάσιος εἶ
τὰ σκέλη;

ΖΕΥΣ. Μόνον γὰρ ἐκεῖνον ἡγῆ Θεόν;

ΓΑΝ. Ναί· καὶ θύομέν γε αὐτῷ ἔνορχιν τρα-

γον ἐπὶ τὸ σπήλαιον ἄγοντες, ἔνθα εἰσῆλκει· σὺ δὲ ἀνδραποδιστὴς τις εἶναι μοι δοκεῖς.

2. ΖΕΤΣ. Εἰπέ μοι, Διὸς [δὲ] οὐκ ἤκουσας ὄνομα, οὐδὲ βωμὸν εἶδες ἐν τῷ Γαργάρω τοῦ ὕοντος, καὶ βροντῶντος, καὶ ἀστραπᾶς ποιῶντος;

ΓΑΝ. Σὺ, ὦ βέλτιστε, φῆς εἶναι, ὃς πρόην κατεχίας ἡμῖν τὴν πολλὴν χάλαζαν, ὃ οἰκεῖν ὑπερῖνω λεγόμενος, ὃ ποιῶν τὸν ψόφον, ὃ τὸν κριὸν ὃ πατὴρ ἔθυσεν; εἶτα τί ἀδικήσαντά με ἀνῆρπασας, ὦ βασιλεῦ τῶν θεῶν; τὰ δὲ πρόβατα ἴσως οἱ λύκοι διαρπάσσονται ἤδη, ἐρήμοις ἐπιπεσόντες.

ΖΕΤΣ. Ἐτι γὰρ μέλει σοι τῶν προβάτων ἀθανάτῳ γεγενημένῳ, καὶ ἐνταῦθα συνεσομένῳ μεθ' ἡμῶν;

ΓΑΝ. Τί λέγεις; οὐ γὰρ κατάξεις με ἤδη ἐστὴν Ἰθὴν τήμερον;

ΖΕΤΣ. Οὐδαμῶς· ἐπεὶ μάτην αἰετὸς ἂν εἶην ἀντὶ θεοῦ γεγενημένος.

ΓΑΝ. Οὐκοῦν ἐπιζητήσῃ με ὃ πατὴρ, καὶ ἀγανακτήσῃ μὴ εὐρίσκων, καὶ πληγὰς ὕστερον λήψομαι, καταλιπὼν τὸ ποίμνιον.

ΖΕΤΣ. Ποῦ γὰρ ἐκεῖνος ὄψεται σε;

ΓΑΝ. Μηδαμῶς· ποθῶ γὰρ ἤδη αὐτόν. εἰ δ' ἀπάξεις με, ὑπισχνούμαι σοι καὶ ἄλλον παρ' αὐτοῦ κριὸν τεθύσεσθαι λύτρα ὑπὲρ ἐμοῦ. ἔχομεν δὲ τὸν τριετῆ, τὸν μέγαν, ὃς ἡγεῖται πρὸς τὴν νομὴν.

3. ΖΕΤΣ. Ὡς ἀφελὴς ὃ παῖς ἐστι, καὶ ἀπλοῦκός, καὶ αὐτὸ δὴ τοῦτο παῖς ἔτι. — ἀλλ', ὦ Γανύμηδες, ἐκεῖνα μὲν πάντα χαίρειν ἔα, καὶ ἐπιλέθου

αὐτῶν, τοῦ ποιμνίου, καὶ τῆς Ἰδης. σὺ δέ, ἤδη γὰρ ἐπουράνιος εἶ, πολλὰ εὖ ποιήσεις ἐντεῦθεν καὶ τὸν πατέρα, καὶ τὴν πατρίδα· καὶ ἀντὶ μὲν τυροῦ καὶ γάλακτος ἀμβροσίαν ἔδη, καὶ νέκταρ πήη. τοῦτο μέντοι καὶ τοῖς ἄλλοις ἡμῖν αὐτὸς παρέξεις ἐγγύων. τὸ δὲ μέγιστον, οὐκέτι ἄνθρωπος, ἀλλὰ θεὸς ἀθάνατος γενήσῃ, καὶ ἄστέρα σου φαίνεσθαι ποιήσω κάλλιστον, καὶ ὄλωσ, εὐδαίμων ἔση.

ΓΑΝ. Ἦν δὲ παίζειν ἐπιθυμῶ, τίς συμπαίξεται μοι; ἐν γὰρ τῇ Ἰδῇ πολλοὶ ἡλικιώται ἦμεν.

ΖΕΤΣ. Ἔξεις κἀνταῦθα τὸν συμπαίξόμενόν σοι τουτονὶ τὸν Ἐρωτα, καὶ ἀστραγάλους μάλα πολλούς. θάρρει μόνον, καὶ παιδρὸς ἴσθι, καὶ μηδὲν ἐπιπόθει τῶν κάτω.

4. ΓΑΝ. Τί δαὶ ὑμῖν χρήσιμος ἂν γενοίμην; ἢ ποιμαίνειν δεήσει κἀνταῦθα;

ΖΕΤΣ. Οὐκ· ἀλλ' οἰνοχοήσεις, καὶ ἐπὶ τοῦ νέκταρος τετάξῃ, καὶ ἐπιμελήσῃ τοῦ συμποσίου.

ΓΑΝ. Τοῦτο μὲν οὐ χαλεπὸν. οἶδα γὰρ ὡς χρῆ ἐγγεῖαι τὸ γάλα, καὶ ἀναδοῦναι τὸ κισσύβιον.

ΖΕΤΣ. Ἴδου, πάλιν οὗτος καὶ γάλακτος μνημονεύει, καὶ ἀνθρώποις διακονήσεσθαι οἶεται· ταυτί δὲ ὁ οὐρανὸς ἐστὶ, καὶ πίνομεν, ὥσπερ ἔφην, τὸ νέκταρ.

ΓΑΝ. Ἦδιον, ὦ Ζεῦ, τοῦ γάλακτος;

ΖΕΤΣ. Ἐσῃ μετ' ὀλίγον, καὶ γευσάμενος οὐκ ἔτι ποθήσεις τὸ γάλα.

ΓΑΝ. Καὶ κοιμηθήσομαι δὲ ποῦ τῆς νυκτός; ἢ μετὰ τοῦ ἡλικιώτου Ἐρωτος;

ΖΕΤΣ. Οὐκ· ἀλλὰ διὰ τοῦτό σε ἀνήρπασα, ὡς ἅμα καθεύδοιμεν.

ΓΑΝ. Μόνος γὰρ οὐκ ἂν δύναιο, ἀλλ' ἡδίων σοι καθεύδειν μετ' ἐμοῦ;

ΖΕΤΣ. Ναὶ, μετὰ γε τοιούτου, οἷος εἶ σὺ, ὦ Γανύμηδες, οὕτω καλός.

5. ΓΑΝ. Τί γάρ σε πρὸς τὸν ὕπνον ὀνήσει τὸ κάλλος;

ΖΕΤΣ. Ἔχει τὴν θέλγητρον ἡδὺν, καὶ μαλακώτερον ἐπάγει αὐτόν.

ΓΑΝ. Καὶ μὴν ὄγε πατήρ ἤχθητό μοι συγκαθεύδοντι, καὶ διηγείτο ἔωθεν, ὡς ἀφεῖλον αὐτοῦ τὸν ὕπνον στρεφόμενος, καὶ λακτίζων, καὶ τι φθεγγόμενος μεταξὺ ὁπότε καθεύδοιμι· ὥστε παρὰ τὴν μητέρα ἔπεμπέ με κοιμηθησόμενον τὰ πολλὰ. ὦρα δὴ σοι, εἰ διὰ τοῦτο, ὡς φῆς, ἀνήρπασάς με, καταθεῖναι αὐθις ἐς τὴν γῆν, ἢ πράγματα ἕξεις ἀγρυπνῶν· ἐνοχλήσω γὰρ σε συνεχῶς στρεφόμενος.

ΖΕΤΣ. Τοῦτ' αὐτό μοι τὸ ἡδιστόν ποιήσεις, εἰ ἀγρυπνήσαιμι μετὰ σοῦ. φιλῶν γὰρ διατελέσω πολλάκις, καὶ περιπτύσσων.

ΓΑΝ. Αὐτὸς ἂν εἰδείης· ἐγὼ δὲ κοιμήσομαι, σοῦ καταφιλοῦντος.

ΖΕΤΣ. Εἰσόμεθα τότε, τί πρακτέον. νῦν δὲ ἄπαγε αὐτόν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ πύονια τῆς ἀθανασίας, ἄγε οἰνοχοήσοντα ἡμῖν, διδάξας πρότερον ὡς χρῆ ὀρέγιν τὸν σκύφον.

V.

Arg. Imago Junonis, Jovis amores aegre ferentis.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

1. ΗΡΑ. Ἐξ οὗ τὸ μειράκιον τοῦτο, ὦ Ζεῦ, τὸ Φρύγιον, ἀπὸ τῆς Ἰδης ἀρπάσας δεῦρο ἀνήγαγες. ἔλαττόν μοι προσέχεις τὸν νοῦν.

ΖΕΥΣ. Καὶ τοῦτο γάρ, ὦ Ἥρα, ζηλοτυπιεῖς ἤδη, ἀφελὲς οὕτω καὶ ἀλυπότατον; ἐγὼ δὲ ὦμην ταῖς γυναιξὶ μόναίς χαλεπήν σε εἶναι, ὁπόσαι ἂν ὀμιλήσωσιν ἐμοί.

2. ΗΡΑ. Οὐδ' ἐκεῖνα μὲν εὖ ποιεῖς, οὐδὲ πρόποντα σεαυτῷ, ὃς ἀπάντων θεῶν δεσπότης ὢν, ἀπολιπὼν ἐμὲ τὴν νόμῳ γαμετήν, ἐπὶ τὴν γῆν κάτει μοιχεύσων, χρυσαῖον, ἢ σάτυρος, ἢ ταῦρος γενόμενος. πλὴν ἀλλ' ἐκεῖναί μιν σοὶ κἄν ἐν γῆ μένουσι· τὸ δ' Ἰδαῖον τουτὶ παιδίον ἀρπάσας ἀνέπτῃς, ὦ γενναιώτατε ἀετῶν, καὶ συνοικεῖ νῦν, ἐπὶ κεφαλὴν μοι ἐπαχθὲν, οἰνοχοοῦν δὴ τῷ λόγῳ· οὕτως ἠπόρεις οἰνοχόων, καὶ ἀπηγορεύεσιν ἄρα ἤτε Ἥβη καὶ ὁ Ἥφαιστος διακονοῦμενοι; σὺ δὲ καὶ τὴν κύλικα οὐκ ἂν ἄλλως λάβοις παρ' αὐτοῦ, ἢ φιλήσας πρότερον αὐτόν, ἀπάντων ὀρώντων, καὶ τὸ φίλημά σοι ἤδιον τοῦ νέκταρος. καὶ διὰ τοῦτο οὐδὲ διψῶν πολλάκις αἰτεῖς πιεῖν· ἐνίοτε δὲ καὶ ἀπογευσάμενος μόνον, ἔδωκας ἐκείνῳ· καὶ πιδόντος ἀπολαβὼν τὴν κύλικα, ὅσον ὑπόλοιπον ἐν αὐτῇ, πίνεις, ὅθεν καὶ ὁ παῖς ἔπινε, καὶ ἔνθα προσήρμωσε τὰ χεῖλη, ἵνα καὶ πίνῃς

ἄμα καὶ φιλήσ. πρώην δὲ ὁ βασιλεὺς, καὶ ἀπάντων πατήρ, ἀποθέμενος τὴν αἰγίδα καὶ τὸν κεραινὸν ἐκάθησο ἀστραγαλίζων μετ' αὐτοῦ, ὁ πώγωνα τηλικούτον καθειμένος. πάντα οὖν ὄρω ταῦτα, ἄστε μὴ οἴου λανθάνειν.

3. ΖΕΤΣ. Καὶ τί δεινὸν, ὦ Ἥρα, μειράκιον οὕτω καλὸν μεταξὺ πίνοντα καταφιλεῖν, καὶ ἠδεσθαι ἄμφοϊν, καὶ τῷ φιλήματι, καὶ τῷ νέκταρι; ἦν γοῦν ἐπιτρέψω αὐτῷ καὶ ἄπαξ φιλήσαι σε, οὐκέτι μίμψη μοι; ποτιμότερον τοῦ νέκταρος οἰομένῳ τὸ φίλημα εἶναι.

ΗΡΑ. Παιδεραστῶν οὔτοι οἱ λόγοι. ἐγὼ δὲ μὴ οὔτω μανείην, ὡς τὴν χεῖλην προσενεγκεῖν τῷ μαλθακῷ τούτῳ Φρυγί, οὔτως ἐκτεθλυμένῳ.

ΖΕΤΣ. Μὴ λοιδοροῦ, ὦ γενναιοτάτη, τοῖς παιδικοῖς. οὔτοσι γὰρ ὁ θηλυδρίας, ὁ βάρβαρος, ὁ μαλθακός, ἠδίων ἐμοὶ καὶ ποθεινότερος . . . . οὐ βούλομαι δὲ εἰπεῖν, μὴ σε παροξύνω ἐπιπλέον.

4. ΗΡΑ. Εἶθε καὶ γαμήσειας αὐτὸν ἐμοῦ γε ἔνεκα. μέμνησο δὲ, οἷά μοι διὰ τὸν οἰνοχόον τοῦτον ἐμπαροινεῖς.

ΖΕΤΣ. Οὐκ· ἀλλὰ τὸν Ἥφαιστον ἔδει τὸν σὸν υἱὸν οἰνοχοεῖν ἡμῖν χωλεύοντα, ἐκ τῆς καμίνου ἦγοντα, ἔτι τῶν σπινθήρων ἀνάπλεων, ἄρτι τὴν πυράγραν ἀποτεθειμένον; καὶ ἀπ' ἐκείνων αὐτοῦ τῶν δακτύλων λαμβάνειν ἡμᾶς τὴν κύλικα; καὶ ἐπισπασμένους φιλήσαι μεταξὺ, ὃν οὐδ' ἂν ἡ μήτηρ σὺ ἠδέως φιλήσειας ὑπὸ τῆς ἀσβύλου κατηθαλωμένον τὸ πρόσωπον; ἠδῶ ταῦτα· οὐ γὰρ; καὶ παρὰ πο-

λύ δ' οἰνοχόος ἐκεῖνος ἐμπρέπει τῷ συμποσίῳ τῶν θεῶν· ὁ Γανυμήδης δὲ καταπεμπτέος αὐθις ἐς τὴν Ἰδην· καθάριος γάρ, καὶ ροδοδάκτυλος, καὶ ἐπισαμένως ὀρέγει τὸ ἔκπωμα, καὶ ὃ σε λυπεῖ μάλιστα, καὶ φιλεῖ ἡδιον τοῦ νέκταρος.

5. ΗΡΑ. Νῦν καὶ χωλός, ὦ Ζεῦ, ὁ Ἡφαιστος, καὶ οἱ δάκτυλοι αὐτοῦ ἀνάξιοι τῆς σῆς κύλικος, καὶ ἀσβόλου μεστός ἐστι, καὶ ναυτιᾶς ὀρῶν αὐτόν, ἐξότου τὸν καλὸν κομήτην τοῦτον ἢ Ἰδην ἡμῖν ἀνέθρεψε· πάλαι δὲ οὐχ ἑώρας ταῦτα, οὐδὲ οἱ σπινθῆρες, οὐδὲ ἡ κάμινος ἀπέτρεπόν σε μὴ οὐχὲ πίνειν παρ' αὐτοῦ.

ΖΕΥΣ. Λυπεῖς, ὦ Ἡρα, σεαυτήν, οὐδὲν ἄλλο, καὶ μοὶ ἐπιτείνεις τὸν ἔρωτα ζηλοτυποῦσα. εἰ δὲ ἄχθῃ παρὰ παιδὸς ὠραίου δεχομένη τὸ ἔκπωμα, σοὶ μὲν ὁ υἱὸς οἰνοχοεῖτω· σὺ δὲ, ὦ Γανυμήδης, ἐμοὶ μόνῳ ἀναδίδου τὴν κύλικα· καὶ ἐφ' ἐκάστη δις φιλεῖ με, καὶ ὅτε πλήρη ὀρέγεις, καὶ αὐθις ὁπότε παρ' ἐμοῦ ἀπολαμβάνεις. τί τοῦτο; δακρύεις; μὴ δέδιθι· οἰμώζεται γὰρ, ἣν τίς σε λυπεῖν ἐθέλῃ.

VI.

Arg. Fabula de Ixione.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

1. ΗΡΑ. Τὸν Ἰξίωνα τοῦτον, (ὄραῖς, ὦ Ζεῦ;) ποῖόν τινα τὸν τρόπον ἤγῃ;

ΖΕΥΣ. Ἄνθρωπον εἶναι χρηστὸν, ὦ Ἡρα, καὶ

συμποτικόν. οὐ γὰρ ἄν συνῆν ἡμῖν, ἀνάξιος τοῦ συμποσίου ὢν.

ΗΡΑ. Ἄλλ' ἀνάξιος ἐστὶ, ὑβριστὴς γε ὢν· ὥστε μηκέτι συνέστω.

ΖΕΤΣ. Τί δὲ ὑβρισε; χρὴ γὰρ, οἶμαι, καὶ μὲ εἰδέναι.

ΗΡΑ. Τί δ' ἄλλο . . . . καιτοὶ αἰσχύνομαι εἰπεῖν αὐτό· τοιοῦτόν ἐστὶν ὃ ἐτόλμησε.

ΖΕΤΣ. Καὶ μὴν διὰ τοῦτο καὶ μᾶλλον εἶποις ἄν, ὅσω καὶ αἰσχροῖς ἐπεχείρησε· μῶν οὖν ἐπεῖρα τινά; συνίημι γὰρ, ὁποῖόν τι τὸ αἰσχρόν, ὅπερ ἄν σὺ ὀκνήσειας εἰπεῖν.

2. ΗΡΑ. Αὐτὴν ἐμὲ, οὐκ ἄλλην τινά, ὧ Ζεῦ, πολὺν ἤδη χρόνον. καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἠγνόουν τὸ πρᾶγμα, διότι ἀγενὲς ἀφείωρα ἐς ἐμέ· ὃ δὲ καὶ ἔσενε, καὶ ὑπεδάκρνε· καὶ εἶποτε πιούσα ἀποδοίην τῷ Γανυμήδει τὸ ἔκπωμα, ὃ δὲ ἦται ἐν αὐτῷ ἐκείνω πιεῖν· καὶ λαβὼν, ἐφίλει μεταξὺ, καὶ πρὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς προσῆγε, καὶ αὖθις ἀφείωρα ἐς ἐμέ. ταῦτα δὲ ἤδη συνίην ἐρωτικά ὄντα. καὶ ἐπιπολὺ μὲν ἠδούμην λέγειν πρὸς σέ, καὶ ὦμην παύσεσθαι τῆς μαρτίας τὸν ἄνθρωπον. ἐπεὶ δὲ καὶ λόγους ἐτόλμησε μοι προσενεγκεῖν, ἐγὼ μὲν ἀφείσα αὐτὸν ἔτι δακρύνοντα, καὶ προκλυινδούμενον, μου ἐπιφραξαμένη τὰ ὦτα, ὡς μηδὲ ἀκούσαιμι αὐτοῦ ὑβριστικὰ ἱκετεῦοντος, ἀπῆλθόν σοι φράσουσα. σὺ δὲ αὐτὸς ὄρα, ὅπως μέτει τὸν ἄνδρα.

3. ΖΕΤΣ. Εὐγε ὃ κατάρατος ἐπ' ἐμὲ αὐτὸν, καὶ

μέχρι τῶν Ἡρας γάμων; τοσοῦτον ἐμεθύσθη τοῦ νέκταρος;

ΗΡΑ. Ἄλλ' ἡμεῖς τούτων αἴτιοι, καὶ πέρα τοῦ μετρίου φιλάνθρωποι, οἳ γε καὶ συμπότας αὐτοὺς ἐποίησάμεθα.

ΖΕΥΣ. Συγγνωστοὶ οὖν, εἰ πίνοντες ὁμοια ἡμῖν, καὶ ἰδόντες οὐράνια κάλλη, καὶ οἷα οὐδέποτε εἶδον ἐπὶ γῆς, ἐπεθύμησαν ἀπολαῦσαι αὐτῶν, ἔρωτι ἀλόντες· ὁ δὲ ἔρωτος, βίαιόν τί ἐστι, καὶ οὐκ ἀνθρώπων μόνον ἄρχει, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν αὐτῶν ἐνίοτε.

ΗΡΑ. Σοῦ μὲν καὶ πάνυ οὐτός γε δεσπότης ἐσί· καὶ ἄγει σε, καὶ φέρει, τῆς ῥινός, φασιν, ἔλκων, καὶ σὺ ἔπη αὐτῶ, ἔνθα ἂν ἠγῆται σοι· καὶ ἀλλάττη ῥαδῖως ἐς ὅ,τι ἂν κελεύσῃ· καὶ ὅλως κτήμα καὶ παιδιὰ τοῦ ἔρωτος σὺ γε. καὶ νῦν οἶδα ἐγὼ, καθότι τῷ Ἰξίονι συγγνώμην ἀπονέμεις, ἅτε καὶ αὐτὸς μοιχεύσας ποτὲ αὐτοῦ τὴν γυναῖκα, ἧ σοι τὸν Πειρίθου ἐτεκεν.

4. **ΖΕΥΣ.** Ἐτι γὰρ σὺ μέμνησαι ἐκείνων, εἴ τι ἐγὼ ἔπαιξα ἐς γῆν κατελθῶν; — ἀτὰρ οἶσθα, ὃ μοι δοκεῖ περὶ τοῦ Ἰξίονος; κολάζειν μὲν μηδαμῶς αὐτόν, μηδ' ἀπωθεῖν τοῦ συμποσίου· σκαιὸν γάρ· ἐπεὶ δ' ἐρᾷ, καὶ ὡς φῆς δακρῦει, καὶ ἀφόρητα πάσχει· . . . . .

ΗΡΑ. Τί, ὦ Ζεῦ; δέδια γάρ, μήτι ὑβριστικὸν καὶ σὺ εἶπης.

ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς. ἀλλ' εἶδωλον ἐκ νεφέλης πλασάμενοι αὐτῇ ὁμοιον, ἐπειδὴν λυθῆ τὸ συμπόσιον, καὶ κείνος ἀγρυπνῆ, (ὡς τὸ εἰκός, ὑπὸ τοῦ ἔρωτος,)

παρακατακλίνωμεν αὐτῷ φέροντες· οὕτω γὰρ ἂν παύσαιτο ἀνιώνμενος, οἰηθεὶς τετυχηκέναι τῆς ἐπιθυμίας.

ΗΡΑ. Ἄπαγε, μὴ ὤραιοισιν ἴκοιτο, τῶν ὑπὲρ αὐτὸν ἐπιθυμῶν.

ΖΕΥΣ. Ὅμως ὑπόμεινον, ὦ Ἥρα. τί γὰρ ἂν καὶ πάθους δεινὸν ἀπὸ τοῦ πλάσματος, εἰ νεφέλη ὁ Ἴξίων συνέσται;

5. *ΗΡΑ.* Ἀλλὰ ἡ νεφέλη ἐγὼ εἶναι δόξω, καὶ τὸ αἰσχρὸν ἐπ' ἐμὲ ἤξει διὰ τὴν ὁμοιότητα.

ΖΕΥΣ. Οὐδὲν τοῦτο φῆς· οὔτε γὰρ ἡ νεφέλη ποτὲ Ἥρα γένοιτ' ἂν, οὔτε σὺ νεφέλη· ὁ δ' Ἴξίων μόγιον ἐξαπατηθήσεται.

ΗΡΑ. Ἀλλὰ, οἷοι πάντες ἄνθρωποι ἀπειρόκαλοί εἰσιν, ἀυχήσει κατελθῶν ἴσως, καὶ διηγῆσεται ἄπασι, λέγων συγγεγενῆσθαι τῇ Ἥρα, καὶ σύλλεκτρος εἶναι τῷ Διὶ. καὶ που τάχα καὶ ἐρῶν με φήσειεν αὐτοῦ, οἱ δὲ πιστεύσουσιν, οὐκ εἰδότες ὡς νεφέλη συνῆν.

ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν, ἦν τι τοιοῦτον εἶπη, ἐς τὸν ἄδην ἐμπεισῶν τροχῷ ἄθλιος προσδεθείς, συμπεριενηχθήσεται μετ' αὐτοῦ ἀεὶ, καὶ πόνον ἄπαστον ἔξει, δίκην διδοὺς οὐ τοῦ ἔρωτος (οὐ γὰρ δεῖ δεινὸν τοῦτό γε), ἀλλὰ τῆς μεγαλαυχίας.

VII.

Arg. Fabulae de Mercurio puero.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΗΦΑΙΣΤΟΥ.

1. ΗΦΑΙ. Ἐώρακας, ὦ Ἄπολλον, τὸ τῆς Μαι-
ας βρέφος τὸ ἄρι τεχθὲν, ὡς καλὸν τέ ἐστι, καὶ
προσγεῖα πᾶσι, καὶ ὄηλοῖ τι ἤδη ὡς μέγα ἀγαθὸν
ἀποβησόμενον;

ΑΠ. Ἐκεῖνό γε φῶ βρέφος, ὦ Ἥφαιστε, ἢ μέγα
ἀγαθόν, ὃ τοῦ Ἰαπετοῦ πρεσβύτερόν ἐστιν, ὅσον
ἐπὶ τῇ πανουργίᾳ;

ΗΦΑΙ. Καὶ τίνα ἂν ἀδικῆσαι δύναίτο ἀρίτι-
κον ὄν;

ΑΠ. Ἐρώτα τὸν Ποσειδῶνα, οὗ τὴν τρίαιναν
ἔκλεψεν· ἢ τὸν Ἄρη· καὶ τούτου γὰρ ἐξέιλκυσε λα-
θὸν τοῦ κουλοῦ τὸ ξίφος, ἵνα μὴ ἑμαυτὸν λέγω, ὃν
ἀφώπλισε τοῦ τόξου, καὶ τῶν βελῶν.

2. ΗΦΑΙ. Τὸ νουγνὸν ταῦτα, ὃ μόγις ἐκινεῖτο
ἐν τοῖς σπαργάνοις;

ΑΗ. Εἴση, ὦ Ἥφαιστε, ἦν σοι προσέλθῃ μόνον.

ΗΦΑΙ. Καὶ μὴν προσῆλθεν ἤδη.

ΑΠ. Τί οὖν, πάντα ἔχεις τὰ ἐργαλεῖα, καὶ οὐ-
δὲν ἀπδύωλεν αὐτῶν;

ΗΦΑΙ. Πάντα, ὦ Ἄπολλον.

ΑΠ. Ὅμως ἐπίσκεψαι ἀκριβῶς.

ΗΦΑΙ. Νὴ Δία, τὴν πυράγραν οὐχ ἑρῶ.

ΑΠ. Ἄλλ' ὄψει αὐτὴν που ἐν σπαργάνοις τοῦ
βρέφους.

LYCIAN. I.

H

ΗΦΑΙ. Οὕτως ὀξύχειρ ἐστὶ, καθάπερ ἐν τῇ γαστρὶ ἐκμελετήσας τὴν κλεπτικὴν;

3. ΑΠ. Οὐ γὰρ ἤκουσας αὐτοῦ καὶ λαλοῦντος ἤδη στωμύλα, καὶ ἐπίτροχα. ὁ δὲ καὶ διακονεῖσθαι ἡμῖν ἐθέλει. χθὲς δὲ προκαλεσάμενος τὸν Ἑρωια κατεπάλαισεν εὐθύς, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑφέλκων τὰ πόδε· εἶτα μεταξὺ ἐπαινούμενος, τῆς Ἀφροδίτης μὲν τὸν κεστὸν ἔκλεψε, προσπτυξαμένης αὐτὸν ἐπὶ τῇ νίκῃ· τοῦ Διὸς δὲ γελῶντος, τὸ σκῆπτρον· εἰ δὲ μὴ βαρύτερος ὁ κεραυνὸς ἦν, καὶ πολὺ τὸ πῦρ εἶχε, καὶ κείνον ἂν ὑφείλετο.

ΗΦΑΙ. Γοργὸν τινα τὸν παῖδα φῆς.

ΑΠ. Οὐ μόνον, ἀλλ' ἤδη καὶ μουσικόν.

ΗΦΑΙ. Τῷ τοῦτο τεκμαίρεσθαι ἔχεις;

4. ΑΠ. Χελώνην που νεκρὰν εὐρών, ὄργανον ἀπ' αὐτῆς συνεπήξατο· πήχεις γὰρ ἐναρμόσας, καὶ ζυγώσας, ἔπειτα κολλάβους ἐμπήξας, καὶ μαγάδα ὑποθεῖς, καὶ ἐντεινόμενος [ἐπτά] χορδὰς, ἐμελωδεῖ πάννυ γλαφυρόν, ὡς Ἰφαιστε, καὶ ἐναρμόνιον, ὡς κἀμὲ αὐτῷ φθονεῖν τὸν πάλαι κίθαρίζειν ἀσκοῦντα. ἔλεγε δὲ ἡ Μαῖα, ὡς μηδὲ μένοι τὰς νύκτας ἐν τῷ οὐρανῷ, ἀλλ' ὑπὸ περιεργίας ἄχρι τοῦ ἄδου κατίοι, κλέψων τὴν κἀκείθεν δηλαδὴ. ὑπόπτερος δ' ἐστὶ· καὶ ῥάβδον τινὰ πεποιήται θανμασίαν τὴν δύναμιν, ἣ ψυχαγωγεῖ, καὶ κατάγει τοὺς νεκρούς.

ΗΦΑΙ. Ἐγὼ ἐκείνην ἔδωκα αὐτῷ παίγνιον εἶναι.

ΑΠ. Τοιγαροῦν ἀπέδωκέ σοι τὸν μισθὸν τὴν πυράγραν.

ΗΦΑΙ. Εὐγε ἐπέμνησας· ὥστε βαδιοῦμαι ἀ-

ποληψόμενος αὐτήν, εἴ που ὡς φῆς εὐρεθείη ἐν τοῖς
σπαργάνοις.

VIII.

Arg. Minerva e Jovis capite nata

ΗΦΑΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΗΦΑΙ. **Τ**ί με, ὦ Ζεῦ, δεῖ ποιεῖν; ἤκω γάρ,
ὡς ἐκέλευσας, ἔχων τὸν πέλεκυν ὀξύτατον, εἰ καὶ λί-
θον δέοι μιᾷ πληγῇ διακόψαι.

ΖΕΥΣ. Εὐγε, ὦ Ἥφαιστε· ἀλλὰ διελέ μου τὴν
κεφαλὴν ἐς δύο κατενεγκών.

ΗΦΑΙ. Πειράξ μου; ἢ μέμνησ; πρόστατε δ'
οὖν τὰληθές, ὅπερ θέλεις σοι γενέσθαι.

ΖΕΥΣ. Τοῦτ' αὐτὸ, διαιρεθῆναί μοι τὸ κρανίον
εἰ δὲ ἀπειθήσεις, οὐ νῦν πρῶτον ὀργιζομένου πειρά-
ση μου· ἀλλὰ χρὴ καθικνεῖσθαι παντὶ τῷ θυμῷ,
μηδὲ μέλλειν· ἀπόλλυμαι γὰρ ὑπὸ τῶν ὠδίνων, αἱ
μοι τὸν ἐγκέφαλον ἀναστρέφουσιν.

ΗΦΑΙ. Ὅρα, ὦ Ζεῦ, μὴ κακόν τι ποιήσωμεν·
ὄξυς γὰρ ὁ πέλεκυς ἐστὶ, καὶ οὐκ ἀναμωτὶ, οὐδὲ κα-
τὰ τὴν Εἰλειθυσίαν μαιώσεται σε.

ΖΕΥΣ. Κατένευγε μόνον, ὦ Ἥφαιστε, θαρρόων.
οἶδα γὰρ ἐγὼ τὸ συμφέρον.

ΗΦΑΙ. Ἄκων μὲν, κατοίσω δέ· τί γὰρ χρὴ ποιε-
εῖν, σοῦ κελεύοντος; . . . τί τοῦτο; κόρη ἔνοπλος·
μέγα, ὦ Ζεῦ, κακὸν εἶχες ἐν τῇ κεφαλῇ· εἰκότως γοῦν
ὄξύθυμος ἦσθα, τηλικαύτην ὑπὸ τῇ μήνιγγι παρήθ-

νον ζωογονῶν, καὶ ταῦτα ἔνοπλον· ἧπου στρατόπεδον, οὐ κεφαλὴν ἐλελήθεις ἔχων· ἡ δὲ πηδᾶ, καὶ πυρρῆχιζει, καὶ τὴν ἀσπίδα τινάσσει, καὶ τὸ δόρυ πάλλει, καὶ ἐνθουσιᾶ· καὶ τὸ μέγιστον, καλὴ πάνυ καὶ ἀκμαία γεγένηται ἤδη ἐν βραχεῖ· γλαυκῶπις μὲν, ἀλλὰ κοσμεῖ καὶ τοῦτο ἡ κόρυς. ὥστε, ὦ Ζεῦ, μαιώτρα μοι ἀπόδος ἐγγυήσας ἤδη αὐτήν.

ZETΣ. Ἀδύνατα αἰτεῖς, ὦ Ἥφαιστε· παρθέτος γὰρ αἰεὶ θέλει μένειν. ἐγὼ γαῦν τό γε ἐπ' ἐμοὶ οὐδὲν ἀντιλέγω.

ΗΦΑΙ. Τοῦτ' ἐβουλόμην· ἐμοὶ μελήσει τὰ λοιπά· καὶ ἤδη συναρπάσω αὐτήν.

ZETΣ. Εἰ σοι ῥάδιον, οὕτω ποίει. πλὴν οἶδα ὅτι ἀδυνάτων ἐρᾶς.

IX.

Arg. Fabula de Semele et Baccho bis nato.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

1. **ΠΟΣ.** Ἔστιν, ὦ Ἑρμῆ, νῦν ἐντυχεῖν τῷ Διὶ;
ΕΡΜ. Οὐδαμῶς, ὦ Πόσειδον.

ΠΟΣ. Ὅμως προσάγγειλον αὐτῷ.

ΕΡΜ. Μὴ ἐνόχλει, φημί. ἄκαιρον γὰρ, ὥστε οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν ἐν τῷ παρόντι.

ΠΟΣ. Μῶν τῇ Ἥρᾳ σύνεστιν;

ΕΡΜ. Οὐκ· ἀλλ' ἕτεροῖόν τι ἐστί.

ΠΟΣ. Συνίημι. ὁ Γανυμήδης ἔνδον.

ΕΡΜ. Οὐδὲ τοῦτο· ἀλλὰ μαλακῶς ἔχει αὐτός.

ΠΟΣ. Πόθεν, ὦ Ἑρμῆ; δεινὸν γὰρ τοῦτο φῆς.

ΕΡΜ. Δισχύνομαι εἰπεῖν, τοιοῦτόν ἐστι.

ΠΟΣ. Ἄλλ' οὐ χρὴ πρὸς ἐμὲ θεῖόν γε ὄντα.

ΕΡΜ. Τέτοκεν ἀρτίως, ὦ Πύσειδον.

ΠΟΣ. Ἄπαγε, τέτοκεν ἐκεῖνος; ἐκ τίνος; οὐκοῦν ἐλελήθει ἡμᾶς ἀνδρόγυνος ὢν; ἀλλ' οὐδὲ ἐπισήμηγεν αὐτῷ ἢ γαστήρ ὄγκον τινά.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις· οὐ γὰρ ἐκείνη εἶχε τὸ ἔμβρυον.

ΠΟΣ. Οἶδα· ἐκ τῆς κεφαλῆς ἔτεκεν αὐθις, ὡς περ τὴν Ἀθηναῖαν· τοκάδα γὰρ τὴν κεφαλὴν ἔχει.

ΕΡΜ. Οὐκ· ἀλλ' ἐν τῷ μηρῷ ἐκύει τὸ ἐκ τῆς Σεμέλης βρέφος.

ΠΟΣ. Εὖγε ὁ γυναιῶς, ὡς ὄλος ἡμῖν κυφορεῖ καὶ πανταχόθι τοῦ σώματος. ἀλλὰ τίς ἡ Σεμέλη ἐστίν;

2. **ΕΡΜ.** Θηβαία, τῶν Κάδμου θυγατέρων μία. ταύτη συνελθὼν, ἐγκύμονα ἐποίησεν.

ΠΟΣ. Εἶτα ἔτεκεν, ὦ Ἑρμῆ, ἀντ' ἐκείνης;

ΕΡΜ. Καὶ μάλα, εἰ καὶ παράδοξον εἶναι σοδοκεῖ. τὴν μὲν γὰρ Σεμέλην ὑπελθοῦσα ἡ Ἥρα, οἰσθα δὲ ὡς ζηλότυπός ἐστι, πείθει αἰτῆσαι παρὰ τοῦ Διὸς, μετὰ βροντῶν καὶ ἀστραπῶν ἤκειν παρ' αὐτὴν· ὡς δ' ἐπέισθη, καὶ ἤκεν ἔχων καὶ τὸν κεραυρόν, ἀνεφλέγη ὁ ὄροφος· καὶ ἡ Σεμέλη μὲν διαφθείρεται ὑπὸ τοῦ πυρός. ἐμὲ δὲ κελεύει ἀνατεμόντα τὴν γαστέρα τῆς γυναικὸς, ἀνακομίσει ἀτελὲς εἶ αὐτῷ τὸ ἔμβρυον ἑπταμηνιαῖον. καὶ ἐπειδὴ ἐποίησα, διελὼν τὸν ἑαυτοῦ μηρὸν, ἐντίθησιν, ὡς ἀποτελεσθεῖν ἐνταῦθα, καὶ νῦν τρίτῳ ἤδη μηνὶ ἐξέτεκεν αὐτὸ, καὶ μαλακῶς ἀπὸ τῶν ὠδίνων ἔχει.

ΠΟΣ. Νῦν οὖν ποῦ τὸ βρέφος ἐστίν;

ΕΡΜ. Ἐς τὴν Νύσσαν ἀποκομίσας, παρέδωκα ταῖς Νύμφαις ἀνατρέφειν, Διώνυσον ἐπονομασθέντα.

ΠΟΣ. Οὐκοῦν ἀμφοτέρω, τοῦ Διονύσου τούτου καὶ μήτηρ καὶ πατὴρ ὁδὲ ἐστίν;

ΕΡΜ. Ἔοικεν. ἄπειμι δ' οὖν ὕδωρ αὐτῷ πρὸς τὸ τραῦμα οἷσων, καὶ τᾶλλα ποιήσω, ὅσ' ἂν νομίζηται, ὡσπερ λεχοῖ.

X.

Arg. Fabulosa de conceptione Herculis.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΗΛΙΟΥ.

1. ΕΡΜ. Ω Ἥλιε, μὴ ἐλάσης τήμερον, ὃ Ζεὺς φησι, μηδὲ αὐριον, μηδ' ἐς τρίτην ἡμέραν, ἀλλ' ἔνδον μένε· καὶ τὸ μεταξὺ μία τις ἔστω νύξ μακρὰ, ὥστε λυέτωσαν μὲν αἱ Ὠραι αὖθις τοὺς ἵππους, σὺ δὲ σβέσον τὸ πῦρ, καὶ ἀνάπαυε διὰ μακροῦ σεαυτόν.

ΗΛ. Καινὰ ταῦτα, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἀλλόκοτα ἤκεις παραγγέλλων. ἀλλὰ μὴ παραβαίνειν τι ἔδοξα ἐν τῷ δρόμῳ, καὶ ἔξω ἐλάσαι τῶν ὄρων, κἄτά μοι ἄχθεται, καὶ τὴν νύκτα τριπλασίαν τῆς ἡμέρας ποιῆσαι διέγνωκεν;

ΕΡΜ. Οὐδὲν τοιοῦτον· οὐδ' ἐς αἰὲ τοῦτο ἔσται. θεῖται δέ τι νῦν αὐτὸς ἐπιμηκεστέραν γενέσθαι οἱ τὴν νύκτα.

ΗΛ. Ποῦ δὲ καὶ ἐστίν, ἢ πόθεν ἐξεπέμφθη ἀγγελῶν ταῦτά μοι;

ΕΡΜ. Ἐκ Βοιωτίας, ὦ Ἥλιε, παρὰ τῆς Ἀμφι-
τρύωνος γυναικός, ἣ σύνεστιν, ἐρῶν αὐτῆς.

ΗΛ. Εἶτα οὐχ ἱκανὴ νύξ μία;

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς. τεχθῆναι γάρ τινα δεῖ ἐκ τῆς
δμιλείας ταύτης μέγαν, καὶ πολυάθλον θεόν. τοῦτον
οὖν ἐν μιᾷ νυκτὶ ἀποτελεσθῆναι ἀδύνατον.

2. ΗΛ. Ἀλλὰ τελεσιουργεῖτω μὲν ἀγαθῇ τύχῃ.
Ταῦτα δ' οὖν, ὦ Ἐρμῆ, οὐκ ἐγίνετο ἐπὶ τοῦ Κρό-
του, (αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ἐσμεν) οὐδ' ἀπόκοίτος ποτε
ἐκεῖνος παρὰ τῆς Ῥέας ἦν, οὐδ' ἀπολιπὼν ἂν τὸν
οὐρανὸν ἐν Θήβαις ἐκοιμᾶτο· ἀλλὰ ἡμέρα μὲν ἦν ἡ
ἡμέρα, νύξ δὲ κατὰ μέτρον τὸ αὐτῆς ἀνάλογον ταῖς
ἡμέραις· ξένον δὲ, ἣ παρηλλαγμένον οὐδέν. οὐδ' ἂν
ἐκοινωνήσῃ ποτε ἐκεῖνος θνητῇ γυναικί. νῦν δὲ δυσ-
τήνου γυναιίου ἕνεκα χρὴ ἀνεστράφθαι τὰ πάντα,
καὶ ἀκμπεστεροὺς μὲν γενέσθαι τοὺς ἵππους ὑπὸ
τῆς ἀργίας, δύσπερον δὲ τὴν ὁδὸν, ἀτριβῆ μένου-
σαν τριῶν ἑξῆς ἡμερῶν, τοὺς δ' ἀνθρώπους ἀθλίως
ἐν σκοτεινῷ διαβιοῦν. τοιοῦτων ἀπολαύσονται τῶν
Διὸς ἐρώτων, καὶ καθεδοῦνται περιμέροντες, ἕς τ'
ἂν ἐκεῖνος ἀποτελέσῃ τὸν ἀθλητὴν, ὃν λέγεις, ὑπὸ
μακρῷ τῷ ζῶφῳ.

ΕΡΜ. Σιώπα, ὦ Ἥλιε, μὴ τι κακὸν ἀπολαύ-
σης τῶν λόγων· ἐγὼ δὲ παρὰ τὴν Σελήνην ἀπελθοῖν
καὶ τὸν Ἴπνον, ἀπαγγελῶ κακείνοις, ἅπερ ὁ Ζεὺς
ἐπέστειλε, τὴν μὲν σχολῇ προβαίνειν, τὸν δὲ ὕπνον·
μὴ ἀνιέναι τοὺς ἀνθρώπους, ὡς ἄγνοήσωσι μακρὰν
οὔτω τὴν νύκτα γεγεννημένην.

XI.

Arg. Luna amat Endymionem.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΣΕΛΗΝΗΣ.

1. ΑΦΡ. **Τί** ταῦτα, ὦ Σελήνη, φασί ποιεῖν σε; ὁπότ' ἂν κατὰ τὴν Καρίαν γένη, ἰστάναι μὲν σε τὸ ζεῦγος ἀφορῶσαν ἐς τὸν Ἐνδυμίωνα καθεύδοντα ὑπαίθριον, ἅτε κυνηγέτην ὄντα, ἐνίοτε δὲ καὶ καταβαίνειν ἐπ' αὐτὸν ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ;

ΣΕΛ. Ἐρώτα, ὦ Ἀφροδίτη, τὸν σὺν υἷόν, ὃς μοι τούτων αἴτιος.

ΑΦΡ. Ἔα. ἐκεῖνος ὑβριστής ἐστιν· ἐμὲ γοῦν αὐτοῦ τὴν μητέρα οἶα δέδρακεν, ἄρτι μὲν ἐς τὴν Ἴδην κατάγων, Ἀγχίσου ἔνεκα τοῦ Πλιέως, ἄρτι δ' ἐς τὸν Λίβανον ἐπὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο μειράκιον, ὃ καὶ τῇ Περσεφάττῃ ἐπέραστον ποιήσας, ἐξ ἡμισείας ἀφείλετό με τὸν ἐρώμενον· ὥστε πολλάκις ἠπέιλησα, εἰ μὴ παύσεται τοιαῦτα ποιῶν, κλάσειν μὲν αὐτοῦ τὰ τόξα, καὶ τὴν φάρετραν, περιαιρήσειν δὲ καὶ τὰ πτερὰ· ἤδη δὲ καὶ πληγίς αὐτῷ ἐνέτεινα εἰς τῆς πυγᾶς τῷ σανδάλῳ· ὃ δ' οὐκ οἶδ' ὅπως τοπαραντικά δεδιώς, καὶ ἱκετεύων, μετ' ὀλίγον ἐπιλέλησται ἅπαντων. 2. Ἀτὰρ εἰπέ μοι, καλὸς ὁ Ἐνδυμίων ἐστίν; εὐπαραμύθητον γὰρ οὕτω τὸ δεινόν.

ΣΕΛ. Ἐμοὶ μὲν καὶ πάνυ καλός, ὦ Ἀφροδίτη, δοκεῖ, καὶ μάλιστα ὅταν ὑποβαλλόμενος ἐπὶ τῆς πέτρας τὴν γλαμύδα καθεύδῃ, τῇ λαυῖ μὲν ἔχων τὰ ἀκόντια, ἤδη ἐκ τῆς χειρὸς ὑπορρέοντα· ἢ δεξιὰ δὲ, περὶ τὴν κεφαλὴν ἐς τὸ ἄνω ἐπικεκλασμένη, ἐπιπρέ-

πει τῷ προσώπῳ περικειμένη· ὁ δὲ ὑπὸ τοῦ ὕπνου
 λελυμένος, ἀναπνέει τὸ ἀμβρόσιον ἐκεῖνο ἄσθμα.
 τότε τοίνυν ἐγὼ ἀσοφητὴ κατιοῦσα, ἐπ' ἄκρων τῶν
 δακτύλων βεβηκυῖα, ὡς ἂν μὴ ἀνεγρόμενος ἐκταρα-
 χθεῖη· οἶσθα· τί ἂν οὖν σοι λέγοιμι τὰ μετὰ ταῦ-
 τα· πλὴν ἀπόλλυμαι γὰρ ὑπὸ τοῦ ἔρωτος.

XII.

Arg. Vis Cupidinis et Rheæ Attidis amore capta.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΕΡΩΤΟΣ.

1. ΑΦΡ. ὦ τέκνον Ἔρως, ὄρα οἷα ποιῖς. οὐ τί
 ἐν τῇ γῆ λέγω, ὅπως τοὺς ἀνθρώπους ἀναπείθεις
 καθ' αὐτῶν ἢ κατ' ἀλλήλων ἐργάζεσθαι, ἀλλὰ καὶ
 τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ· ὅς τὸν μὲν Δία πολύμορφον ἐπι-
 δεικνύεις, ἀλλιάττων ἐς ὅ,τι ἂν σοι ἐπὶ τοῦ καιροῦ
 δοκῇ· τὴν Σελήνην δὲ καθαιρεῖς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ,
 τὸν Ἥλιον δὲ παρὰ τῇ Κλυμένη βραδύνειν ἐνίοτε
 ἀναγκάζεις, ἐπιλεησμένον τῆς ἰππασίας. ἡ μὲν γὰρ
 ἐς ἐμὲ τὴν μητέρα ὑβρίζεις, θαρρόων ποιῖς. ἀλλὰ σὺ,
 ὦ τολμηρότατε, καὶ τὴν Ῥεᾶν αὐτήν, γραῦν ἦδη,
 καὶ τοσοῦτων μητέρα θεῶν, ἀνέπεισας παιδεραστῆϊ,
 καὶ τὸ Φρύγιον μεϊράκιον ἐκεῖνο ποθεῖν· καὶ νῦν
 ἐκείνη μέμνηεν ὑπὸ σοῦ, καὶ ζευξαμένη τοὺς λέοντας,
 παραλαβοῦσα καὶ τοὺς Κορύβαντας, ἅτε μανικοὺς
 καὶ αὐτοὺς ὄντας, ἄνω καὶ κάτω τὴν Ἴδην περιπο-
 λοῦσιν· ἡ μὲν, ὀλολύζουσα ἐπὶ τῷ Ἄιτι· οἱ Κορύ-
 βαντες δὲ, ὁ μὲν αὐτῶν, τέμνεται ξίφει τὸν πῆχυν,
 ὁ δὲ, ἀνεῖς τὴν κόμην, ἴεται μεμηνῶς διὰ τῶν ὀρώων

ὁ δὲ, ἀυλῆϊ τῷ κέρατι· ὁ δὲ, ἐπιβομβεῖ τῷ τυμπάνῳ, ἢ ἐπιτυπεῖ τῷ κυμβάλῳ· καὶ ὅλως, θόρυβος καὶ μανία τὰ ἐν τῇ Ἰδῆ ἅπαντά ἐστι. δέδια τοίνυν ἅπαντα, δέδια τὸ τοιοῦτον ἢ τὸ μέγα σὲ κακὸν τεκοῦσα, μὴ ἀπομανεῖσά ποτε ἢ Ῥέα, ἢ καὶ μᾶλλον ἔτι ἐν αὐτῇ οὔσα, κελύσῃ τοὺς Κορῦβαντας συλλαβόντας σε διασπάσασθαι, ἢ τοῖς λέουσι παραβαλεῖν· ταῦτα δέδια κινδυνεύοντά σε ὄρωσα.

2. ΕΡΩΣ. Θάρρει μῆτερ, ἐπεὶ καὶ τοῖς λέουσιν αὐτοῖς ἤδη ξυνήθης εἰμί. καὶ πολλάκις ἐπαναβῆς ἐπὶ τὰ νῶτα, καὶ τῆς κόμης λαβόμενος, ἠνιοζῶ αὐτούς· οἱ δὲ, σαίνουσί με, καὶ τὴν χεῖρα δεχόμενοι ἐς τὸ στόμα, περιλιχμησάμενοι ἀποδιδύασί μοι· αὐτὴ μὲν γὰρ ἢ Ῥέα, πότε ἂν ἐκείνη σχολὴν ἀγάγοι ἐπ' ἐμὲ, ὅλη οὔσα ἐν τῷ Ἄτι; καίτοι τί ἐγὼ ἀδικῶ, δεικνύς τὰ καλὰ οἷά ἐστιν; ὑμεῖς δὲ μὴ ἐφίεσθε τῶν καλῶν· μὴ τοίνυν ἐμὲ αἰτιᾶσθε τούτων. ἢ θέλεις σὺ, ὦ μῆτερ, αὐτὴ μηκέτι ἐρᾶν, μῆτε σὲ τοῦ Ἄρεως, μὴτ' ἐκείνον σοῦ;

ΑΦΡ. Ὡς δεινὸς εἶ, καὶ κρατεῖς ἅπάντων. ἀλλὰ μεμνήσῃ μου ποτὲ τῶν λόγων.

XIII.

Arg. Res gestae Herculis et Aesculapii.

ΔΙΟΣ, ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ, ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

1. ΖΕΥΣ. Παύσασθε, ὦ Ἀσκληπιέ καὶ Ἡράκλεις, ἐρίζοντες πρὸς ἀλλήλους ὥσπερ ἄνθρωποι. ἀπρεπῆ γὰρ ταῦτα, καὶ ἀλλότρια τοῦ συμποσίου τῶν θεῶν.

ΗΡΑ. Ἄλλὰ ἐθέλεις, ὦ Ζεῦ, τουτοῦ τὸν φάρμακον προκατακλίνεσθαι μου.

ΑΣΚ. Νῆ Δία, καὶ ἀμείνων γὰρ εἰμι.

ΗΡΑ. Κατὰ τί, ὦ ἐμβρόντητε; ἢ διότι σε ὁ Ζεὺς ἐκεραίνωσεν, ἃ μὴ θέμις ποιοῦντα, νῦν δὲ κατ' ἔλεον αὐθις ἀθανασίας μετείληφας;

ΑΣΚ. Ἐπιλέλησαι γὰρ καὶ σὺ, ὦ Ἡρακλῆς, ἐν τῇ Οἴτῃ καταφλεγείς, ὅτι μοι ὄνειδίξεις τὸ πῦρ;

ΗΡΑ. Οὐκουν ἴσα καὶ ὅμοια βεβίωται ἡμῖν· ὁς Διὸς μὲν υἱὸς εἰμι, τосαῦτα δὲ πεπόνηκα, ἐκκαθαίρων τὸν βίον, θηρία καταγωνιζόμενος, καὶ ἀνθρώπους ὑβριστὰς τιμωρούμενος. σὺ δὲ ῥιζοτόμος εἶ, καὶ ἀγύρτης, νοσοῦσι μὲν ἴσως ἀνθρώποις χρήσιμος ἐπιθήσειν τῶν φαρμάκων, ἀνδρῶδες δὲ οὐδὲν ἐπιδειγμένος.

2. **ΑΣΚ.** Εὐ λέγεις, ὅτι σθευ τὰ ἐγκαύματα ἰασάμην, ὅτε πρῶτην ἀνῆλθες ἡμίφλεκτος, ὑπ' ἀμφοῖν διεφθαρμένος τῷ σώματι, τοῦ χιτῶνος, καὶ μετὰ τοῦτο, τοῦ πυρός. ἐγὼ δὲ εἶ καὶ μηδὲν ἄλλο, οὔτε ἐδούλευσα ὡσπερ σὺ, οὔτε ἔξαινον ἔρια ἐν Λυδία, πορφυρίδα ἐνδεδυκῶς, καὶ παιθόμενος ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης χρυσαῖ σαρδάλῳ, ἀλλ' οὐδὲ μελαγχολήσας ἀπέκτεινα τὰ τέκνα καὶ τὴν γυναῖκα.

ΗΡΑ. Εἰ μὴ παύσῃ λοιδορούμενός μοι, αὐτίκα μάλα εἶση, ὡς οὐ πολὺ σε ὀνήσει ἡ ἀθανασία, ἐπεὶ ἀράμενός σε, ῥίψω ἐπὶ κεφαλὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ὥστε μηδὲ τὸν Παιήθονα ἰάσασθαι σε, τὸ κρῆνιον συντριβέντα.

ΖΕΥΣ. Παύσασθέ, φημι, καὶ μὴ ἐπιταράττετε

ἡμῖν τὴν ξυνουσίαν, ἢ ἀμφοτέρους ἀποπέμψομαι ὑμᾶς τοῦ ξυμποσίου· καίτοι εὐγνωμον, ὧς Ἡρακλες, προκατακλίνεσθαι σου τὸν Ἀσκληπιόν, ἅτε καὶ πρότερον ἀποθανόντα.

XIV.

Arg. De Hyacintho.

ΕΡΜΟΣ ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ.

1. **ΕΡΜ.** Τί σκυθρωπός εἰ, ὦ Ἀπολλον;

ΑΠ. Ὅι, ὦ Ἑρμῆ, δυστυχῶ ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς.

ΕΡΜ. Ἄξιον μὲν λύπης τὸ τοιοῦτον· σὺ δὲ τί δυστυχεῖς; ἢ τὸ κατὰ τὴν Δάφνην σε λυπεῖ ἔτι;

ΑΠ. Σῦδαμῶς· ἀλλ' ἐρώμενον πενθῶ τὸν Λάκωνα τὸν Οἰβύλου.

ΕΡΜ. Τέθνηκε γὰρ, εἰπέ μοι, ὁ Τάκινθος;

ΑΠ. Καὶ μάλα.

ΕΡΜ. Πρὸς τίνας, ὦ Ἀπολλον; ἢ τίς οὕτως ἀνέραστος ἦν, ὡς ἀποκτεῖναι τὸ καλὸν ἐκεῖνο μειράκιον;

ΑΠ. Αὐτοῦ ἐμοῦ τὸ ἔργον.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν ἐμάνης, ὦ Ἀπολλον;

ΑΠ. Οὐκ, ἀλλὰ δυστύχημά τι ἀκούσιον ἐγένετο.

ΕΡΜ. Πῶς; ἐθέλω γὰρ ἀκοῦσαι τὸν τρόπον.

2. **ΑΠ.** Δισκεύειν ἐμάνθανε, καὶ γὰρ συνεδίσκευον αὐτῷ· ὁ δὲ κάκιστα ἀνέμων ἀπολούμενος, ὁ Ζέφυρος, ἦρα μὲν ἐκ πολλοῦ καὶ αὐτός, ἀμειλούμενος δὲ, καὶ μὴ φέρων τὴν ὑπεροψίαν. Ἐγὼ μὲν ἀνέρθησα, ὡς περ εἰώθαμεν, τὸν δίσκον ἐς τὸ ἄνω· ὁ δὲ ἀπὸ τοῦ

Ταῦτέτου καταπνεύσας ἐπὶ κεφαλὴν τῷ παιδί ἐνέσεισε φέρων αὐτόν, ὥστε ἀπὸ τῆς πληγῆς αἷμά τε ῥυῆναι πολὺ, καὶ τὸν παῖδα εὐθύς ἀποθανεῖν. ἀλλ' ἐγὼ τὸν μὲν Ζέφυρον αὐτίκα ἤμυνάμην κατατοξεύσας, φεύγοντι ἐπισπόμενος ἄχρι τοῦ ὄρους· τῷ παιδί δὲ καὶ τάφον ἐχωσάμην ἐν Ἀμύκλαις, ὅπου ὁ δίσκος αὐτόν κατέβαλε. καὶ ἀπὸ τοῦ αἵματος ἄνθος ἀναδοῦναι τὴν γῆν ἐποίησα, ἡδιστον, ὡς Ἐρμῆ, καὶ εὐανθίστατον ἀνθίων ἀπάντων, ἔτι καὶ γράμματα ἔχον, ἐπαιάζοντα τῷ νεκρῷ. Ἐρῶ σοι ἀλόγως λελυπῆσθαι δοκῶ;

ΕΡΜ. Ναὶ, ὦ Ἀπολλών· ἦθεις γὰρ θνητὸν πεποιημένος τὸν ἐρώμενον· ὥστε μὴ ἄχθου ἀποθανόντος.

XV.

Arg. De Vulcani uxoribus, Venere et Charite, quas ei Mercurius et Apollo invident.

ΕΡΜΟΣ ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ.

1. ΑΠ. Τὸ δὲ καὶ χολὸν αὐτόν ὄντα καὶ χαλκία τὴν τέχνην, τὰς καλλίστας γεγαμηκέσαι, τὴν τε Ἀφροδίτην, καὶ τὴν Χάριν, εὐποτμία τις, ὡς Ἐρμῆ· πλὴν ἐκείνῳ γε θαυμάζω, τὸ ἀνίχεσθαι συνούσας αὐτῷ, καὶ μάλιστα, ὅταν ὀρεῶσιν ἰδρῶτι φερόμενον, ἐς τὴν κάμινον ἐπικεκυφῶτα, πολλὴν αἰθάλην ἐπὶ τοῦ προσώπου ἔχοντα. καὶ ὅμως τοιοῦτον ὄντα αὐτόν, περιβάλλουσί τε, καὶ φιλοῦσι, καὶ συγκαθεύδουσι.

ΕΡΜ. Τοῦτο καὶ αὐτὸς ἀγανακτῶ, καὶ τῷ Ἡ-

φαιστω φθονῶ, σὺ δὲ κόμα, ὦ Ἄπολλον, καὶ κιθάριζε, καὶ μέγα ἐπὶ τῷ κάλλει φρόνει, καὶ γὰρ ἐπὶ τῇ εὐξείᾳ, καὶ τῇ λύρᾳ· εἶτα, ἐπειδὴν κοιμῆσθαι δεῖ, μόνοι καθευδήσομεν.

2. ΑΠ. Ἐγὼ δὲ καὶ ἄλλως ἀναφροδίτος εἰμι ἐς τὰ ἐρωτικά, καὶ δύο γοῦν, οὓς μάλα τα ὑπερηγάπησα, τὴν Δάφνην, καὶ τὸν Ἰάκινθον, ἣ μὲν Δάφνη οὕτως ἐμίσησέ με, ὥστε εἶλετο ξύλον γενέσθαι μᾶλλον, ἢ ἐμοὶ ξυνεῖναι· τὸν Ἰάκινθον δὲ ὑπὸ τοῦ δίσκου ἀπώλεσα, καὶ νῦν ἀντ' ἐκείνων στεφάνους ἔχω.

ΕΡΜ. Ἐγὼ δὲ ἤδη ποτὲ τὴν Ἀφροδίτην . . . . .
ἀλλ' οὐ χρὴ ἀυχεῖν.

ΑΠ. Οἶδα, καὶ τὸν Ἐρμαφρόδιτον ἐκ σοῦ λέγεται τετοκέσαι· πλὴν ἐκείνῳ μοι εἶπε, εἴ τι οἶσθα, πῶς οὐ ζηλοτυπεῖ ἡ Ἀφροδίτη τὴν Χάριν, ἢ ἡ Χάρις ταύτην;

3. ΕΡΜ. Ὅτι, ὦ Ἄπολλον, ἐκείνη μὲν αὐτῷ ἐν τῇ Ἀθήνῳ σύνεστιν, ἣ δ' Ἀφροδίτη ἐν τῷ οὐρανῷ· ἄλλως τε, περὶ τὸν Ἄρη ἔχει ταπολλά, καὶ κείνου ἐρᾷ, ὥστε ὀλίγον αὐτῇ τοῦ χαλκῆος τούτου μέλει.

ΑΠ. Καὶ ταῦτα οἶει τὸν Ἥφαιστον εἶδέναι;

ΕΡΜ. Οἶδεν· ἀλλὰ τί ἂν δράσαι δύναίτο, γενναῖον ὄρων νεανίαν καὶ στρατιώτην αὐτόν· ὥστε τὴν ἡσυχίαν ἄγει· πλὴν ἀπειλεῖ γε δεσμά τινα ἐπιμηχανήσεσθαι αὐτοῖς, καὶ συλλήψεσθαι, σαγηνεύσας ἐπὶ τῆς εὐνῆς.

ΑΠ. Οὐκ οἶδα, εὐξάιμην δ' ἂν αὐτὸς ὁ ξυλληφθῆσόμενος εἶναι.

XVI.

Arg. De Diana et Apolline, et Iunonis in Latonam invidia.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΛΗΤΟΣ.

1. ΗΡΑ. Καλὰ μὲν γὰρ, ὦ Λητοῖ, καὶ τὰ τέκνα ἔτεκες τῷ Διῷ.

ΛΗΤ. Οὐ πᾶσαι, ὦ Ἥρα, τοιούτους τίκτειν δύναμεθα, οἷος ὁ Ἥφαιστός ἐστιν.

ΗΡΑ. Ἄλλ' οὗτος μὲν ὁ χωλὸς, ὅμως χρησιμὸς γε ἐστὶ, τεχνίτης ὦν ἄριστος, καὶ κατακεκόσμηκεν ἡμῖν τὸν οὐρανόν, καὶ τὴν Ἀφροδίτην ἔγημα, καὶ σπουδάζεται πρὸς αὐτῆς· οἱ δὲ σοὶ παῖδες, ἡ μὲν αὐτῶν ἀρρένικη πέρα τοῦ μέτρον, καὶ ὄρειος, καὶ τὸ τελευταῖον, ἐς τὴν Σκυθίαν ἀπελθούσα, πάντες ἴσασιν οἷα ἐσθίει ξυνοκτονοῦσα, καὶ μιμουμένη τοὺς Σκύθας αὐτοὺς, ἀνθρωποφάγους ὄντας· ὁ δ' Ἀπόλλων προσποιεῖται μὲν πάντα εἰδέναι, καὶ τοξεύειν, καὶ καθαρίζειν, καὶ ἰατρός εἶναι, καὶ μαντεύεσθαι, καὶ καταστησόμενος ἐργαστήρια τῆς μαντικῆς, τὸ μὲν ἐν Δελφοῖς, τὸ δ' ἐν Κλάρω, καὶ ἐν Διδύμοις, ἐξαπατᾷ τοὺς χρωμένους αὐτῷ, λοξὰ καὶ ἐπαμφοτερίζοντα πρὸς ἐκείτερον τῆς ἐρωτήσεως ἀποκρινόμενος, ὡς ἀκίνδυνον εἶναι τὸ σφάλμα. καὶ πλουτεῖ μὲν ἀπὸ τοῦ τοιούτου· πολλοὶ γὰρ οἱ ἀνόητοι, καὶ παρέχοντες αὐτοὺς καταγοητεύεσθαι· πλὴν οὐκ ἀγνοεῖται γε ὑπὸ τῶν ξυνετιωτέρων, τὰ πολλὰ τερατευόμενος· αὐτὸς γοῦν ὁ μάντις ἠγνόει, ὅτι φονεύσει μὲν τὸν ἐρώμενον τῷ δίσκῳ, οὐ προεμαντεύσατο δέ,

ὡς φεύξεται αὐτὸν ἢ Δάφνη, καὶ ταῦτα, σῦτω καλὸν καὶ κομήτην ὄντα. ὥστε οὐχ ὀρῶ καθότι καλλιτεκνοτέρα τῆς Νιόβης ἔδοξας.

2. ΛΗΤ. Ταῦτα μέντοι τὰ τέκνα, ἢ ξενοκτόνος, καὶ ὁ ψευδόμαντις, οἶδα, ὅπως λυπεῖ σε, ὀρώμενα ἐν τοῖς θεοῖς, καὶ μάλιστα ὅταν ἢ μὲν ἐπαινῆται ἐς τὸ κάλλος, ὁ δὲ καθαρίζῃ ἐν τῷ συμποσίῳ θαυμαζόμενος ὑφ' ἀπάντων.

ΗΡΑ. Ἐγέλασα, ὦ Λητοῦ· ἐκεῖνος θαυμαστὸς, ὃν ὁ Μαρσύας, εἰ τὰ δίκαια αἱ Μοῦσαι δικάσαι ἤθελον, ἀπέδειρεν ἄν, αὐτὸς κρατήσας τῆ μουσικῆ; νῦν δὲ κατασοφισθεὶς ἄθλιος ἀπόλωλεν, ἀδίκως ἀλούς· ἢ δὲ καλὴ σου παρθένος οὔτω καλὴ ἐστίν, ὥστε ἐπεὶ ἔμαθεν ὀφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀκταίωνος, φοβηθεῖσα μὴ ὁ νεανίσκος ἐξαγορεύσῃ τὸ αἶσχος αὐτῆς, ἐπαφῆκεν αὐτῷ τοὺς κύνας· ἐῷ γὰρ λέγειν ὅτι οὐδὲ τὰς τεκούσας ἐμαιοῦτο, παρθένος γε καὶ αὐτὴ οὔσα.

ΛΗΤ. Μέγα, ὦ Ἡρα, φρονεῖς, ὅτι ζύνει τῷ Αἴϊ, καὶ συμβασιλεύεις αὐτῷ, καὶ διὰ τοῦτο ὑβρίζεις ἀδεῶς· πλὴν ἀλλ' ὄψομαί σε μετ' ὀλίγον αὐθις δακρύνουσαν, ὁπότεν σε καταλιπὼν ἐς τὴν γῆν κατίη, ταῦρος ἢ κύκνος γενόμενος.

XVII.

Arg. Venus et Mars, in adulterio ab Vulcano victi.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΣ.

1. ΑΠ. Τί γελαῖς, ὦ Ἐρμῆ;

ΕΡΜ. Ὅτι γελοιώτατα, ὡς Ἄπολλον, εἶδον.

ΑΠ. Εἶπε οὖν, ὡς καὶ αὐτὸς ἀκούσας ἔχω ξυγυλαῖν.

ΕΡΜ. Ἡ Ἀφροδίτη ξυνοῦσα τῷ Ἄρει κατείληπται, καὶ ὁ Ἥφαιστος ἔδησεν αὐτοὺς ξυλλαβῶν.

ΑΠ. Πῶς; ἡδὺ γάρ τι ἐρεῖν ἔοικας.

ΕΡΜ. Ἐκ πολλοῦ, οἶμαι, ταῦτα εἰδὼς ἐθήρουν αὐτούς· καὶ περὶ τὴν εὐνήν ἀφανῆ δεσμὰ περιθεῖς, εἰργάζετο ἀπελθὼν ἐπὶ τὴν κάμινον. εἶτα ὁ μὲν Ἄρης εἰσέρχεται λαθῶν, ὡς ᾤετο· καθορᾷ δὲ αὐτὸν ὁ Ἥλιος, καὶ λέγει πρὸς τὸν Ἥφαιστον. ἐπεὶ δὲ ἐπέβησαν τοῦ λέχους, καὶ ἐν ἔργῳ ἦσαν, καὶ ἐντὸς ἐγγένηντο τῶν ἀρκύων, περιπλέκεται μὲν αὐτοῖς τὰ δεσμὰ, ἐφίσταται δὲ αὐτοῖς ὁ Ἥφαιστος. ἐκείνη μὲν οὖν, καὶ γὰρ ἔτυχε γυμνή οὔσα, οὐκ εἶχεν ὅπως ἐγκαλύψαιτο αἰδουμένη· ὁ δὲ Ἄρης τὰ μὲν πρῶτα διαφυγεῖν ἐπειρᾶτο, καὶ ἤλπιζε ρήξειν τὰ δεσμὰ· ἔπειτα δὲ συνεῖς ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενον ἑαυτὸν, ἰκέτευε.

2. *ΑΠ.* Τί οὖν; ἀπέλυσεν αὐτοὺς ὁ Ἥφαιστος;

ΕΡΜ. Οὐδέπω, ἀλλὰ ξυγκαλέσας τοὺς θεοὺς, ἐπιδείκνυται τὴν μοιχείαν αὐτοῖς. οἱ δὲ γυμνοὶ ἀμφοτέροι κάτω νενευκότες, ξυνδεδεμένοι ἐρυσθριῶσι, καὶ τὸ θέαμα ἡδιστον ἐμοὶ ἔδοξε μονονουχὶ αὐτὸ γιγνόμενον τὸ ἔργον.

ΑΠ. Ὁ δὲ χαλκεὺς ἐκεῖνος οὐκ αἰδεῖται καὶ αὐτὸς ἐπιδείκνυμενος τὴν αἰσχύνην τοῦ γάμου;

ΕΡΜ. Μὰ Δί', ὅς γε καὶ ἐπιγελαῖ αὐτοῖς ἐφαστῶς. ἐγὼ μέντοι, εἰ χρή τάληθές εἰπεῖν, ἐφθόρου

τῷ Ἄρει, μὴ μόνον μοιχεύσαντι τὴν καλλίστην Θεόν,
ἀλλὰ καὶ δεδεμένῳ μετ' αὐτῆς.

ΑΠ. Οὐκοῦν καὶ δεδεσθαι ἄν ὑπέμεινας ἐπὶ
τούτῳ;

ΕΡΜ. Σὺ δ' οὐκ ἄν, ὦ Ἀπολλόν; ἰδὲ μόνον
ἐπελθὼν, ἐπαινέσομαι γάρ σε, ἢν μὴ τὰ ὅμοια καὶ
αὐτὸς εὗξη ἰδῶν.

XVIII.

Arg. Laudes Bacchi.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

1. ΗΡΑ. Ἐγὼ μὲν ἠσχυρόμην ἄν, ὦ Ζεῦ, εἰ
μοι τοιοῦτος ἦν υἱός, θῆλυς οὕτω καὶ διεφθαρμένος
ὑπὸ τῆς μέθης· μίτρα μὲν ἀναδεδεμένος τὴν κόμην,
τὰ πολλὰ δὲ μαινομέναις γυναιξὶ συνῶν, ἀβρότερος
αὐτῶν ἐκείνων, ὑπὸ τυμπάνοις καὶ αὐλοῖς καὶ κυμ-
βάλοις χορεύων· καὶ ὅλως παντὶ μᾶλλον εἰκῶς, ἢ
σοὶ τῷ πατρί.

ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν οὗτός γε ὁ θῆλυμίτρας, ὁ ἀβρό-
τερος τῶν γυναικῶν, οὐ μόνον, ὦ Ἥρα, τὴν Λυδίαν
ἐχειρώσατο, καὶ τοὺς κατοικοῦντας τὸν Τρωῖλον ἔλα-
βε, καὶ τοὺς Θρᾶκας ὑπηγάγετο, ἀλλὰ καὶ ἐπ' Ἰν-
δοὺς ἐλάσας τῷ γυναικείῳ τούτῳ στρατιωτικῷ, τοὺς
τε ἐλέφαντας εἴλε, καὶ τῆς χώρας ἐκράτησε, καὶ τὸν
βασιλεῖα πρὸς ὀλίγον ἀντιστήναι τολμήσαντα αἰχμά-
λωτον ἀπήγαγε· καὶ ταῦτα ἅπαντα ἔπραξεν, ὄρχού-
μενος ἅμα, καὶ χορεύων, θύρσοις χρώμενος κειτ-
νοῖς, μεθύων, ὡς φῆς, καὶ ἐνθιάζων. εἰ δὲ τις ἔπε

χείρησε λοιδορήσασθαι αὐτῷ, ὑβρίσας ἐς τὴν τελ-
τὴν, καὶ τοῦτον ἐτιμωρήσατο, ἢ καταδησας τοῖς κλή-
μασιν, ἢ διασπασθῆναι ποιήσας ὑπὸ τῆς μητρὸς ὡς-
περ νεβρόν. ὄραξ ὡς ἀνδρεία ταῦτα, καὶ οὐκ ἀνάξια
τοῦ πατρὸς; εἰ δὲ παιδιὰ καὶ τρυφή πρόσεστιν αὐ-
τοῖς, οὐδεὶς φθόνος· καὶ μάλιστα εἰ λογίσαιτό τις,
οἷος ἂν σῶτος ἦν νήφων, ὅπου ταῦτα μεθύων ποιεῖ.

2. ΗΡΑ. Σὺ μοι δοκεῖς ἐπαινεσέσθαι καὶ τὸ εὐ-
ρεμα αὐτοῦ, τὴν ἄμπλον καὶ τὸν οἶνον, καὶ ταῦ-
τα, ὄρων οἷα οἱ μεθύσθιντες ποιοῦσι σφαλλόμενοι,
καὶ πρὸς ὑβριν τραπόμενοι, καὶ ὅλως μεμηνότες ὑπὸ
τοῦ πότου· τὸν γοῦν Ἰκάριον, ὃ πρῶτῳ ἔδωκε τὸ
κλήμα, οἱ ξυμποῦται αὐτοὶ διεφθειραν, παίοντες
ταῖς δικέλλαις.

ΖΕΥΣ. Οὐδὲν τοῦτο φῆς· οὐ γὰρ οἶνος ταῦτα,
οὐδὲ ὁ Διόνυσος ποιεῖ, τὸ δὲ ἄμετρον τῆς πόσεως, καὶ
τὸ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος ἐμφορεῖσθαι τοῦ ἀκρά-
του. ὅς δ' ἂν ἔμμετρα πίνῃ, ἰλαρώτερος μὲν, καὶ
ἡδίων γένοιτ' ἂν· οἷον δὲ ὁ Ἰκάριος ἔπαθεν, οὐδὲν
ἂν ἐργάσατο οὐδένα τῶν ξυμποτῶν· ἄλλὰ σὺ ἔτι
ζηλοτυπεῖν ἔοικας, ὡς Ἡρα, καὶ τῆς Σεμέλης μνημο-
νεύειν, εἰ γε διαβάλλεις τοῦ Διονύσου τὰ κάλλιστα.

XIX.

*Arg. Cupido, cur non vulnerarit Minervam,
Musas et Dianam?*

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΕΡΩΤΟΣ,

1. ΑΦΡ. *Τί* δήποτε, ὦ Ἔρως, τοὺς μὲν ἄλ-
λους θεοὺς κατηγωνίσω ἅπαντας, τὸν Δία, τὸν Πο-

σειδῶ, τὸν Ἀπόλλω, τὴν Ῥέαν, ἐμὲ τὴν μητέρα· μόνης δὲ ἀπέχη τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ ἐπ' ἐκείνης ἄπυρος μὲν σοι ἢ δᾶς, κενὴ δ' οἰστών ἢ φαρέτρα, σὺ δὲ ἄτοξος εἶ, καὶ ἄστοχος;

ΕΡ. Δέδια, ὦ μητερ, αὐτὴν· φοβερὰ γάρ ἐστι, καὶ χαροπὴ, καὶ δεινῶς ἀνδρική. ὁπόταν οὖν ἐντεινάμενος τὸ τόξον ἴω ἐπ' αὐτὴν, ἐπισείουσα τὸν λόφον ἐκπλήττει με, καὶ ὑπότρομος γίνομαι, καὶ ἀποφῶεϊ μου τὰ τοξεύματα ἐκ τῶν χειρῶν.

ΑΦΡ. Ὁ Ἄρης δὲ οὐ φοβερώτερος ἦν; καὶ ὁμως ἀφώπλισας αὐτὸν, καὶ νενίκηκας.

ΕΡ. Ἄλλ' ἐκεῖνος ἐκὼν προξίεται με, καὶ προσκαλεῖται· ἢ Ἀθηνᾶ δὲ ὑφορᾷται αἶε, καὶ ποτε ἐγὼ μὲν ἄλλως παρέπτην, πλησίον ἔχων τὴν λαμπάδα· ἢ δὲ, εἴ μοι πρόσει, φησὶ, νῆ τὸν πατέρα, τῷ δορατίῳ σε διαπείρασα, ἢ τοῦ ποδὸς λαβομένη, καὶ ἐς τὸν Τάρταρον ἐμβαλοῦσα, ἢ αὐτὴ διασπασαμένη, διαφθερῶ. πολλὰ τοιαῦτα ἠπειλήσας· καὶ δρᾶ δὲ δριμύ, καὶ ἐπὶ τοῦ στήθους ἔχει πρόσωπόν τι φοβερόν, ἐχίδναις κατάκομον, ὅπερ ἐγὼ μάλιστα δέδια· μορμολύττεται γάρ με, καὶ φεύγω, ὅταν ἴδω αὐτό.

2. *ΑΦΡ.* Ἀλλὰ τὴν μὲν Ἀθηνᾶν δέδιας, ὡς φῆς, καὶ τὴν Γοργόνα· καὶ ταῦτα, μὴ φοβηθεῖς τὸν κεραινοῦν τοῦ Διός. αἱ δὲ Μοῦσαι διὰ τί σοι ἄτρωτοι, καὶ ἔξω βελῶν εἰσιν; ἢ κἄκεῖναι λόφους ἐπισείουσι, καὶ Γοργόνας προφαίνουσιν;

ΕΡ. Αἰδοῦμαι αὐτάς, ὦ μητερ· σεμναὶ γάρ εἰσι, καὶ αἶε τι φροντίζουσι, καὶ περὶ ᾧδὴν ἔχουσι, καὶ ἐγὼ παρίσταμαι πολλάκις αὐταῖς, κηλούμενος ὑπὸ τοῦ μέλους.

ΑΦΡ. Ἐὰ καὶ ταύτας, ὅτι σεμναί· τὴν δὲ Ἄρτι-
μιν τίνοσ ἐνεκα οὐ τιτρώσκεις;

ΕΡ. Τὸ μὲν ὄλον, οὐδὲ καταλαβεῖν αὐτὴν οἶόν
τε, φεύγουσαν ἀεὶ διὰ τῶν ὀρῶν· εἶτα καὶ ἰδίον τινα
ἔρωτα ἤδη ἐρᾷ.

ΑΦΡ. Τίνοσ, ὦ τέκνον;

ΕΡ. Θήρας, καὶ ἐλάφων, καὶ νεβρῶν, αἰρεῖν τε
διώκουσα, καὶ κατατοξεύειν, καὶ ὄλωσ πρὸς τῷ τοι-
ούτῳ ἐστίν. ἐπεὶ τὸν γε ἀδελφὸν αὐτῆσ, καίτοι τοξό-
την καὶ αὐτὸν ὄντα, καὶ ἐκηβόλον.....

ΑΦΡ. Οἶδα, ὦ τέκνον, πολλὰ ἐκεῖνον ἐτόξευσας.

XX.

*Arg. Paridis iudicium de pulchritudine Iu-
nonis, Minervae et Veneris.*

Θ Ε Ω Ν Κ Ρ Ι Σ Ι Σ.

*ΖΕΤΣ, ΕΡΜΗΣ, ΗΡΑ, ΑΘΗΝΑ, ΑΦΡΟΔΙΤΗ,
ΠΑΡΙΣ ἢ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.*

1. *ΖΕΤΣ.* Ἐρμῆ, λαβὼν τουτὶ μῆλον, ἀπιθι
ἐς τὴν Φρυγίαν παρὰ τὸν Πριάμου παῖδα τὸν βου-
κόλον, (νέμει δὲ τῆσ Ἰδῆσ ἐν τῷ Γαργάρῳ,) καὶ λέγε
πρὸς αὐτὸν, ὅτι σε, ὦ Πάρι, κελεύει ὁ Ζεὺσ, ἐπειδὴ
καλὸσ τε αὐτὸσ εἶ, καὶ σοφὸσ τὰ ἐρωτικὰ, δικάσαι
ταῖσ θεαῖσ, ἢ τις αὐτῶν ἢ καλλίστη ἐστί· τοῦ δὲ ἀ-
γῶνοσ τὸ ἄθλον ἢ νικῶσα λαβέτω τὸ μῆλον. ὦρα δὲ
ἤδη καὶ ὑμῖν αὐταῖσ ἀπιέναι πρὸς τὸν δικαστὴν·
ἐγὼ γὰρ ἀπωθοῦμαι τὴν δίαιταν, ἐπίσης τε ὑμῖσ
ἀγαπῶν, καὶ εἴ γε οἶόν τε ἦν, ἠδέωσ ἂν ἀπάσασ νε-

νικηκυίας εἶδον· ἄλλοις τε καὶ ἀνάγκη, μιᾷ τὸ καλλι-
στεῖον ἀποδόντα, πάντως ἀπεχθάνεσθαι ταῖς πλειό-
σι. διὰ ταῦτα μὲν αὐτὸς οὐκ ἐπιτήδειος ὑμῖν δικα-
στής. ὁ δὲ νεανίας αὐτὸς ὁ Φρύξ, ἐφ' ὃν ἄπιτε, βα-
σιλικὸς μὲν ἐστί, καὶ Γανυμήδους τοῦτου ξυγγενῆς,
τᾶλλα δὲ ἀφελῆς, καὶ ὄρειος, οὐκ ἂν τις αὐτὸν ἀπα-
ξιώσειε τοιαύτης θείας.

2. ΑΦΡ. Ἐγὼ μὲν, ὦ Ζεῦ, εἰ καὶ τὸν Μῶμον
αὐτὸν ἐπιστήσας ἡμῖν δικαστήν, θαρρόουσα βαδι-
οῦμαι πρὸς τὴν ἐπίδειξιν. τί γὰρ ἂν καὶ μωμήσαιτό
μου; χρεὴ δὲ καὶ ταύταις ἀρέσκειν τὸν ἄνθρωπον.

ΗΡΑ. Οὐδ' ἡμεῖς, ὦ Ἀφροδίτη, δεδίαμεν, οὐδ'
ἂν ὁ Ἄρης ὁ σὸς ἐπιτραπῇ τὴν δίαιταν, ἀλλὰ δεχό-
μεθα καὶ τοῦτον, ὅστις ἂν ἦ, τὸν Πάριν.

ΖΕΤΣ. Ἡ καὶ σοὶ ταῦτα, ὦ θύγατερ, συνδοκεῖ;
τί φῆς; ἀποστρέφη, καὶ ἐρυθρίας; ἔστι μὲν ἴδιον,
τὸ αἰδεῖσθαι τὰ γε τοιαῦτα, ὑμῶν τῶν παρθένων·
ἐπινεύεις δὲ ὁμως· ἄπιτε οὖν, καὶ ὅπως μὴ χαλεπή-
νητε τῷ δικαστῇ αἰ νενικημέναι, μηδὲ κακὸν ἐντρέ-
ψηθε τῷ νεανίσκῳ. οὐ γὰρ οἶδόν τε ἐπίσης εἶναι κα-
λὰς πάσας.

3. ΕΡΜ. Προϊόμεν εὐθὺ τῆς Φρυγίας, ἐγὼ μὲν
ἡγούμενος, ὑμεῖς δὲ μὴ βραδέως ἀκολουθεῖτέ μοι·
καὶ θαρρόεῖτε, οἶδα ἐγὼ τὸν Πάριν, νεανίας ἐστὶ κα-
λὸς, καὶ τᾶλλα ἐρωτικὸς, καὶ τὰ τοιαῦτα κρίνειν ἱκα-
νώτατος· οὐκ ἂν ἐκεῖνος δικιώσειε κακῶς.

ΑΦΡ. Τοῦτο μὲν ἄπιν ἀγαθὸν καὶ πρὸς ἐμοῦ
λίγεις, τὸ δίκαιον ἡμῖν εἶναι τὸν δικαστήν· πότρεα
δὲ ἄγαμὸς ἐστὶν οὗτος, ἢ καὶ γυνή τις αὐτῷ συν-
εστίν;

ΕΡΜ. Οὐ παντελῶς ἄγαμος ἐστίν, ὡς Ἀφροδίτη.

ΑΦΡ. Πῶς λέγεις;

ΕΡΜ. Δοκεῖ τις αὐτῷ συνοικεῖν Ἰδυία γυνή, ἱκανὴ μὲν, ἄγροικος δὲ, καὶ δεινῶς ὄρειος· ἀλλ' οὐ σφόδρα προσέχειν αὐτῇ ἔοικε. τίνος δ' οὖν ἕνεκα ταῦτα ἐρωτᾷς;

ΑΦΡ. Ἄλλως ἠρόμην.

4. *ΑΘ.* Παραπρεσβεύεις, ὡς οὗτος, ἰδίᾳ ταύτῃ κοινολογούμενος.

ΕΡΜ. Οὐδὲν, ὡς Ἀθηνᾶ, δεινὸν, οὐδὲ καθ' ἑμῶν· ἀλλὰ με ἤρετο, εἰ ἄγαμος ὁ Πάρις ἐστίν;

ΑΘ. Ὡς δὴ τί τοῦτο πολυπραγμονοῦσα;

ΕΡΜ. Οὐκ οἶδα. φησὶ δ' οὖν ὅτι ἄλλως ἐπελθόν, οὐκ ἐξεπίτηδες, ἤρετο.

ΑΘ. Τί οὖν ἄγαμος ἐστίν;

ΕΡΜ. Οὐ δοκεῖ.

ΑΘ. Τί δαί; τῶν πολεμικῶν ἐστίν αὐτῶν ἐπιθυμία, καὶ φιλόδοξός τις, ἢ τὸ πᾶν βουκόλος;

ΕΡΜ. Τὸ μὲν ἀληθές οὐκ ἔχω λέγειν, εἰκάζειν δὲ χρὴ νέον ὄντα καὶ τούτων ὀρέγεσθαι τυχεῖν, καὶ βούλεσθαι ἂν πρῶτον αὐτὸν εἶναι κατὰ τὰς μάχας.

ΑΦΡ. Ὁρᾷς; οὐδὲν ἐγὼ μέμφομαι, οὐδὲ προσεγκαλῶ σοι τὸ πρὸς ταύτην ἰδίᾳ λαλεῖν. μεμψιμοίρων γάρ, καὶ οὐκ Ἀφροδίτης τὰ τοιαῦτα.

ΕΡΜ. Καὶ αὕτη σχεδὸν τὰ αὐτὰ με ἤρετο· διὸ μὴ χαλεπῶς ἔχε, μηδ' οἴου μειονεκτεῖν, εἴ τι καὶ ταύτῃ κατὰ τὸ ἀπλοῦν ἀπεκρινάμην. 5. Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη πολὺ, προϊόντες, ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀστέρων, καὶ σχεδὸν γε κατὰ τὴν Φρυγίαν ἐσμέν.

ἔγώ δέ καί τήν Ἰδην ὄρω, καί τό Γάργαρον ὄλον ἀκριβῶς, εἰ δέ μὴ ἐξαπατῶμαι, καί αὐτόν ὑμῶν τὸν δικαστὴν τὸν Πάριν.

ΗΡΑ. Ποῦ δέ ἐστίν; οὐ γὰρ κἄ μοι φαίνεται.

ΕΡΜ. Ταύτη, ὦ Ἥρα, πρὸς τὰ λαιὰ σκόπει, μὴ πρὸς ἄκρῳ τῷ ὕρει, παρὰ δὲ τὴν πλευράν, οὐ τὸ ἄντρον καί τὴν ἀγέλην ὄρας.

ΗΡΑ. Ἄλλ' οὐχ ὄρω τὴν ἀγέλην.

ΕΡΜ. Τί φῆς; οὐχ ὄρας βοῦδια κατὰ τὸν ἐμόν δάκτυλον οὕτωσὶ ἐκ μέσων τῶν πετρῶν προσερχόμενα, καί τινα ἐκ τοῦ σκοπέλου καταθέοντα, καλαῦροπα ἔχοντα, καί ἀνείργοντα μὴ πρόσω διασκίδνασθαι τὴν ἀγέλην;

ΗΡΑ. Ὅρω νῦν, εἴ γε ἐκεῖνός ἐστιν.

ΕΡΜ. Ἄλλ' ἐκεῖνος. ἐπειδὴ δὲ πλησίον ἦδη ἐσμέν ἐπὶ τῆς γῆς, εἰ δοκεῖ, καταστάντες βαδίζωμεν, ἵνα μὴ διαταράξωμεν αὐτόν ἄνωθεν ἐξ ἀφανοῦς κασιπτάμενοι.

ΗΡΑ. Εὖ λέγεις, καί οὕτω ποιῶμεν. ἐπεὶ δὲ καταβεβήκαμεν, ὦρα σοι, ὦ Ἀφροδίτη, προῖεναι, καί ἡγεῖσθαι ἡμῖν τῆς ὁδοῦ· σὺ γὰρ ὡς τὸ εἶκος, ἔμπειρος εἶ τοῦ χωρίου, πολλάκις, ὡς λόγος, κατελθούσα πρὸς Ἀγχίσην.

ΑΦΡ. Οὐ σφόδρα, ὦ Ἥρα, τούτοις ἄχθομαι τοῖς σκώμμασιν.

6. *ΕΡΜ.* Ἄλλ' οὖν ἐγὼ ὑμῖν ἡγήσομαι· καὶ γὰρ αὐτὸς ἐνδιέτριψα τῇ Ἰδῇ, ὁπότε ὁ Ζεὺς ἦρα τοῦ μευρακίου τοῦ Φρυγός, καὶ πολλάκις δεῦρο ἦλθον ὑπ' ἐκείνου καταπεμφθεὶς ἐς ἐπισκοπὴν τοῦ παιδός. καὶ

ὁπότε ἦδη ἐν τῷ ἀετῷ ἦν, συμπαριπτάμην αὐτῶν, καὶ συνεκούφιζον τὸν καλόν. καὶ εἶ γε μέμνημαι, ἀπὸ ταυτησὶ τῆς πέτρας αὐτὸν ἀνήρπασεν. ὁ μὲν γὰρ τότε ἔτυχε συρίζων πρὸς τὸ ποίμνιον· καταπιτάμενος δὲ ὀπισθεν αὐτοῦ ὁ Ζεὺς, κούφως μάλα τοῖς ὄνυξι περιβαλὼν, καὶ τῷ στόματι τὴν ἐπὶ τῇ καφαλῇ τιάραν δυκῶν, ἀνέφερε τὸν παῖδα τεταραγμένον, καὶ τῷ τραχήλῳ ἀπεστραμμένῳ ἐς αὐτὸν ἀποβλέποντα. τότε οὖν ἐγὼ τὴν σύριγγα ἔλαβον· ἀποβεβλήκει γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τοῦ θεοῦς. ἀλλὰ γὰρ ὁ διαιτητῆς οὐτοσὶ πλησίον, ὥστε προσεῖπωμεν αὐτόν. Χαίρει, ὦ βουκόλε.

7. ΠΑΡ. Νῆ καὶ σύ γε, ὦ νεανίσκε· τίς δὲ ὦν δεῦρο ἀφίξαι πρὸς ἡμᾶς; ἢ τίνας ταύτας ἄγεις τὰς γυναῖκας; οὐ γὰρ ἐπιτήδειαι ὄρεοπολεῖν, οὕτω γε οὔσαι καλάι.

ΕΡΜ. Ἄλλ' οὐ γυναῖκες εἰσίν. Ἦραν δὲ, ὦ Πάρι, καὶ Ἀθηνᾶν, καὶ Ἀφροδίτην ὄρας, καὶ μὲ τὸν Ἑρμῆν ἀπέστειλεν ὁ Ζεὺς. ἀλλὰ τί τρέμεις, καὶ ὠχρίας; καὶ μὴ δέδιθι· χαλεπὸν γὰρ οὐδέν· κελεύει δέ σε δικαστὴν γενέσθαι τοῦ κάλλους αὐτῶν· ἐπειδὴ γὰρ, φησι, καλὸς τε αὐτὸς εἶ, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά, σοὶ τὴν γνῶσιν ἐπιτρέπω· τοῦ δ' ἀγῶνος τὸ ἄθλον εἴση ἀναγνοὺς τὸ μῆλον.

ΠΑΡ. Φεῖρ', ἴδω τί καὶ βούλεται· Ἡ ΚΛΑΗ, φησὶ, ΛΑΒΕΤΩ. πῶς ἂν οὖν, ὦ δέσποτα Ἑρμῆ, δυνηθεῖην ἐγὼ θνητὸς αὐτὸς, καὶ ἄγροικος ὦν, δικαστῆς γενέσθαι παραδόξου θείας, καὶ μείζονος, ἢ κατὰ βουκόλον; τὰ γὰρ τοιαῦτα κρίνειν, τῶν ὑβρῶν μᾶλλον, καὶ ἄοτικῶν· τὸ δ' ἐμόν, αἴγα μὲν αἰγὸς

δοπότερα καλλίων, καὶ δάμαλιν ἄλλης δαμάλεως, τάχ' ἂν δικάσαιμι κατὰ τὴν τέχνην. 8 Αὐταὶ δὲ πᾶσαι τε ὁμοίως καλάι, καὶ οὐκ οἶδ' ὅπως ἂν τις ἀπὸ τῆς ἐτέρας ἐπὶ τὴν ἐτέραν μεταγάγοι τὴν ὄψιν ἀποσπᾶσας· οὐ γὰρ ἐθέλει ἀφίστασθαι ῥαδίως, ἀλλ' ἔνθα ἂν ὑπερείσῃ τοπρῶτον, τοῦτου ἔχεται, καὶ τὸ παρὸν ἐπαιεῖ· κἄν ἐπ' ἄλλο μεταβῆ, κἀκεῖνο καλὸν δοῖ, καὶ παραμένει, καὶ ὑπὸ τῶν πλησίον παραλαμβάνεται καὶ ὅλως περικέχυται μοι τὸ κάλλος αὐτῶν, καὶ ὅλον περιεῖληφέ με, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ καὶ αὐτὸς, ὡσπερ ὁ Ἄργος, ὅλω βλέπειν δύναμαι τῷ σώματι. δοκῶ δ' ἂν μοι καλῶς δικάσαι, πάσαις ἀποδοῦς τὸ μῆλον. καὶ γὰρ αὐτὸ καὶ τότε, ταύτην μὲν εἶναι συμβέβηκε τοῦ Διὸς καὶ ἀδελφῆν, καὶ γυναῖκα· ταύτας δὲ, θυγατέρας· πῶς οὖν οὐ χαλεπὴ καὶ οὕτως ἢ κρίσις;

ΕΡΜ. Οὐκ οἶδα· πλὴν οὐχ οἶόν τε ἀναδύναμι πρὸς τοῦ Διὸς κεκελευσμένον.

9. ΠΑΡ. Ἐν τούτῳ, ὦ Ἑρμῆ, πείσαι αὐτάς, μὴ χαλεπῶς ἔχειν μοι τὰς δύο τὰς νενικημένους, ἀλλὰ μόνων τῶν ὀφθαλμῶν ἠγεῖσθαι τὴν διαμαρτίαν.

ΕΡΜ. Οὕτω φασὶ ποιήσῃν· ὦρα δὲ σοὶ ἤδη περαίνειν τὴν κρίσιν.

ΠΑΡ. Πιρασόμεθα· τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις; ἐκεῖνο δὲ πρῶτον εἰδέναι βούλομαι, πότερα ἐξαρκέσει σκοπεῖν αὐτάς ὡς ἔχουσιν, ἢ καὶ ἀποδύσαι δεήσει πρὸς τὸ ἀκριβὲς τῆς ἐξετάσεως;

ΕΡΜ. Τοῦτο μὲν σὸν ἂν εἴη τοῦ δικαστοῦ· καὶ πρόστιγτε, ὅπῃ καὶ θέλεις.

ΠΑΡ. Ὅση καὶ θέλω; γυμνάς ἰδεῖν βούλομαι.

ΕΡΜ. Ἀπόδντα, ὡς αὐταί· αὐδ' ἐπισκόπει· ἐγὼ δ' ἀπεστρέφην.

10. *ΗΡΑ.* Καλῶς, ὡς Πάρι· καὶ πρώτη γε ἀποδύσομαι, ὅπως μάθῃς ὅτι μὴ μόνας ἔχω τὰς ὀλένας λευκάς, μηδὲ τῶ βοῶπις εἶναι μέγα φρονῶ, ἐπίσης δέ εἰμι πᾶσα καὶ ὁμοίως καλή.

ΠΑΡ. Ἀπόδυθι καὶ σὺ, ὡς Ἀφροδίτη.

ΛΘ. Μὴ πρότερον αὐτὴν ἀποδύσης, ὡς Πάρι, πρὶν ἂν τὸν κεστόν ἀπόθῃται, (φαρμακίς γάρ ἐστι) μὴ σεκαταγοητεύσῃ δι' αὐτοῦ· καίτοι γε ἐχρῆν μηδὲ οὕτω κεκαλλωπισμένην παρεῖναι, μηδὲ τοσαῦτα ἐντετριμμένην χρώματα, καθ' ἅπερ ὡς ἀληθῶς ἐταῖράν τινα, ἀλλὰ γυμνὸν τὸ κάλλος ἐπιδεικνύειν.

ΠΑΡ. Εὐ' λέγουσι τὸ περὶ τοῦ κεστοῦ· καὶ ἀπόθου.

ΑΦΡ. Τί οὖν οὐχὶ καὶ σὺ, ὡς Ἀθηναῖ, τὴν κόρυν ἀφελούσα, ψιλὴν τὴν κεφαλὴν ἐπιδεικνύεις, ἀλλ' ἐπίσειεις τὸν λόφον, καὶ τὸν δικαστὴν φοβεῖς; ἢ δέδιας μὴ σοι ἐλέγχεται τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων ἄνευ τοῦ φοβεροῦ βλεπόμενον;

ΛΘ. Ἴδού σοι ἡ κόρυς αὐτὴ ἀφήρηται.

ΑΦΡ. Ἴδού σοι καὶ ὁ κεστός.

ΗΡΑ. Ἄλλ' ἀποδυσώμεθα.

11. *ΠΑΡ.* Ὡ Ζεῦ τεράστιε τῆς θείας, τοῦ κάλλους, τῆς ἡδονῆς; οἷα μὲν ἡ παρθένος; ὡς δὲ βασιλικὸν αὐτὴ καὶ σεμνὸν ἀπολάμπει, καὶ ἀληθῶς ἄξιον τοῦ Διός; ὡς δὲ ὄρα ἡδε ἡδέως; καὶ γλαφυρόν τι καὶ προσαγωγὸν ἐμειδίασεν· ἀλλ' ἦδη μὲν ὄλις ἔχω τῆς εὐδαιμονίας· εἰ δοκεῖ δέ, καὶ ἰδίᾳ καθ' ἐκά-

στην ἐπιθεῖν βούλομαι, ὡς νῦν γε ἀμφίβολός εἰμι, καὶ οὐκ οἶδα πρὸς ὅ,τι καὶ ἀποβλέψω, πάντη τὰς ὄψεις περισπῶμενος.

ΑΦΡ. Οὕτω προῖωμεν.

ΠΑΡ. Ἄπιτε οὖν αἱ δύο. σὺ δέ, ὦ Ἥρα, περιμένε.

ΗΡΑ. Περιμένω. καῖπειδάν με ἀκριβῶς ἴδης, ὦρα σοι καὶ τὰλλα ἤδη σκοπεῖν, εἰ καλά σοι καὶ τὰ δῶρα τῆς ψήφου τῆς ἐμῆς. ἦν γὰρ με, ὦ Πάρι, δικάσῃς εἶναι καλὴν, ἀπάσης ἔση τῆς Ἀσίας δεσπότης.

ΠΑΡ. Οὐκ ἐπὶ δώροις μὲν τὰ ἡμέτεροι· πλήν ἀλλ' ἄπιθι, πεπραῖξεται γὰρ ἄπερ ἂν δοκῇ. 12. Σὺ δὲ πρόσιθι, Ἀθηνᾶ.

ΑΘ. Παρέστηκά σοι. κατὰ ἦν με, ὦ Πάρι, δικάσῃς καλὴν, οὐποτε ἤτιων ἄπει ἐκ μάχης, ἀλλ' αἰεὶ κρατῶν· πολεμιστὴν γὰρ σε, καὶ νικηφόρον ἀπεργάσομαι.

ΠΑΡ. Οὐδὲν, ὦ Ἀθηνᾶ, δεῖ μοι πολέμου καὶ μάχης· εἰρήνη γὰρ, ὡς δρᾶς, τανῦν ἐπέχει τὴν Φρυγίαν τε καὶ Λυδίαν, καὶ ἀπολέμητος ἡμῖν ἢ τοῦ πατρὸς ἀρχή· θάρσσει δέ, οὐ μειονεκτήσεις γὰρ, καὶ μὴ ἐπὶ δώροις δικάζωμεν· ἀλλ' ἔνδυσθι ἤδη, καὶ ἐπίθου τὴν κόρυν, ἱκανῶς γὰρ εἶδον· τὴν Ἀφροδίτην παρεῖναι καιρός.

13. *ΑΦΡ.* Αὐτὴ σοι ἐγὼ πλησίον, καὶ σκόπει καθ' ἐν ἀκριβῶς, μηδὲν παρατρέχων· ἀλλ' ἐνδιατρίβων ἐκάστῳ τῶν μελῶν. εἰ δὲ θέλεις, ὦ καλὲ, καὶ τὰδε μου ἀκουσον· ἐγὼ γὰρ πάλαι ὄρωσά σε νέον ὄντα, καὶ καλόν, ὁποῖον οὐκ οἶδα εἶ τινα ἕτερον ἢ Φρυ-

για τρέφει, μακαρίζω μὲν τοῦ κάλλους, αἰτιῶμαι δὲ τὸ μὴ ἀπολιπόντα τοὺς σκοπέλους, καὶ ταυτασὶ τὰς πέτρας, κατ' ἄστν ζῆν, ἀλλὰ διαφθείρειν τὸ κάλλος ἐν ἐρημίᾳ· τί μὲν γὰρ ἂν σὺ ἀπολαύσειας τῶν ὄρων; τί δ' ἂν ἀπόναιτο τοῦ σοῦ κάλλους αἱ βόες; ἔπρεπε δὲ ἤδη σοι γεγαμηκεῖναι, μὴ μέντοι ἄγροικόν τινα καὶ χωρῖτιν, οἶαι κατὰ τὴν Ἰδοὴν αἱ γυναῖκες, ἀλλίε τινα ἐκ τῆς Ἑλλάδος, ἢ Ἀργόθεν, ἢ ἐκ Κορίνθου, ἢ Λάκαιναν, οἶα περ ἢ Ἑλένη ἐστὶ, νέα, καὶ καλὴ, καὶ κατ' οὐδὲν ἐλάττων ἐμοῦ, καὶ τὸ δὴ μέγιστον, ἐρωτικὴ. ἐκείνη γὰρ δὴ εἰ καὶ μόνον θειάσαιτό σε, εὖ οἶδ' ἐγὼ, πάντα ἀπολιποῦσα, καὶ παρασχοῦσα ἑαυτὴν ἔκδοτον, ἔψεται, καὶ συνοικήσει. πάντως δὲ καὶ σὺ ἀκήκοάς τι περὶ αὐτῆς;

ΠΑΡ. Οὐδὲν, ὦ Ἀφροδίτη· νῦν δὲ ἠδέως ἂν ἀκούσαιμί σου, τὰ πάντα διηγουμένης.

14. ΑΦΡ. Αὕτη θυγάτηρ μὲν ἐστὶ Λήδας, ἐκείνης τῆς καλῆς, ἐφ' ἣν ὁ Ζεὺς κατέπητ ἰκύνος γε- νόμενος.

ΠΑΡ. Ποία δὲ τὴν ὄψιν.

ΑΦΡ. Λευκὴ μὲν, οἶαν εἰκὸς ἐκ κύκνου γεγενη- μένης· ἀπαλὴ δὲ, ὡς ἐν ὠμῷ ἔφαφεῖσα, γυμνὰς τὰ πολλὰ, καὶ παλαιστικὴ· καὶ οὕτω δὴ τι περισπού- δαστος, ὥστε καὶ πόλεμον ἀμφ' αὐτῆ γενέσθαι, τοῦ Θησίως ἄωρον ἔτι ἀρπάσαντος. οὐ μὴν ἀλλ' ἐπειδή- περ ἐς ἀκμὴν κατέστη, πάντες οἱ ἄριστοι τῶν Ἀχαι- ὶων ἐπὶ τὴν μνηστειᾶν ἀπήντησαν, προεκρίθη δὲ Μενέλαος τοῦ Πιλοπιδῶν γένους· εἰ δὲ θελεῖς, ἐγὼ σοι καταπράξομαι τὸν γάμον.

ΠΑΡ. Πῶς φῆς; τὸν τῆς γεγαμημένης;

ΑΦΡ. Νέος εἶ συ, καὶ ἄγροικος· ἐγὼ δὲ οἶδα ὡς χρὴ τὰ τοιαῦτα δρᾶν.

ΠΑΡ. Πῶς; ἐθέλω γάρ καὶ αὐτὸς εἰδέναι.

15. *ΑΦΡ.* Σὺ μὲν ἀποδημήσεις ὡς ἐπὶ θεῖον δὴ τῆς Ἑλλάδος, καὶ παιδᾶν ἀφίκη ἐς τὴν Λακεδαιμονα, ὄψεται σε ἡ Ἑλένη· τοῦντεῦθεν δὲ ἐμὸν ἂν εἶη τὸ ἔργον, ὅπως ἐρασθήσεται σου, καὶ ἀκολουθήσει.

ΠΑΡ. Τοῦτ' αὐτὸ καὶ ἄπιστον εἶναι μοι δοκεῖ, τὸ, ἀπολιποῦσαν τὸν ἄνδρα, ἐθέλῃσαι βαρβάρα καὶ ξένοι συνεκπλεῦσαι.

ΑΦΡ. Θάρρει τούτου γε ἔνεκα. παῖδες γάρ μοι ἐστὸν δύνω καλῶ, Ἰμερος καὶ Ἐρως· τούτω σοι παραδώσω ἡγεμόνε τῆς ὁδοῦ γενησομένω. καὶ ὁ μὲν Ἐρως, ὅλος παρελθὼν ἐς αὐτὴν, ἀναγκάσει τὴν γυναῖκα ἐρᾶν· ὁ δὲ Ἰμερος αὐτῷ σοι περιχυθεὶς, τοῦθ' ὅπερ ἐστίν, ἡμερτὸν τε θήσει, καὶ ἐράσμιον· καὶ αὐτὴ δὲ συμπαροῦσα δεήσομαι καὶ τῶν Χαρίτων συνακολουθεῖν· καὶ οὕτως ἅπαντες αὐτὴν ἀναπέσομεν.

ΠΑΡ. Ὅπως μὲν ταῦτα χωρήσει, ἄδηλον, ὡς Ἀφροδίτη· πλὴν ἐφ' ἧ γε ἤδη τῆς Ἑλένης, καὶ οὐκ οἶδ' ὅπως καὶ ὄρῃν αὐτὴν οἶομαι, καὶ πλῆω εὐθὺ τῆς Ἑλλάδος, καὶ τῆ Σπάρτη ἐπιδημῶ, καὶ ἐπάνεμι ἔχων τὴν γυναῖκα, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ πάντα ταῦτα ἤδη ποιῶ.

16. *ΑΦΡ.* Μὴ πρότερον ἐρασθῆς, ὡς Πάρι, πρὶν ἐμε τὴν προμνήστριαν, καὶ νυμφαγωγὸν, ἀμείψασθαι τῇ κρίσει. πρέπει γὰρ ἂν καὶ με νικηφόρον ὑμῖν

συμπαρεῖναι, καὶ ἑορτάζειν ἅμα καὶ τοὺς γάμους καὶ τὰ ἐπινίκια. πάντα γὰρ ἔνεστί σοι, τὸν ἔρωτα, τὸ κάλλος, τὸν γάμον τουτουῦ τοῦ μήλου πρίασθαι.

ΠΑΡ. Δίδοικα μὴ μου ἀμελήσης μετὰ τὴν κρίσιν.

ΑΦΡ. Βούλει οὖν ἐπομόσωμαι;

ΠΑΡ. Μηδαμῶς, ἀλλ' ὑπόσχου πάλιν.

ΑΦΡ. Ἐπισχνοῦμαι δὴ, σοι τὴν Ἑλένην παραδώσειν γυναῖκα, καὶ ἀκολουθήσειν γέ σοι ἐπ' αὐτήν, καὶ ἀφίξεσθαι παρ' ὑμῶς ἐς τὴν Ἴλιον· καὶ αὐτὴ παρέσομαι, καὶ συμπράξω τὰ πάντα.

ΠΑΡ. Καὶ τὸν Ἔρωτα, καὶ τὸν Ἴμερον, καὶ τὰς Χάριτας ἄξεις;

ΑΦΡ. Θάρρει, καὶ τὸν Πόθον καὶ τὸν Ἐμέναιον ἔτι πρὸς τούτοις παραλήψομαι.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν ἐπὶ τούτοις δίδωμί σοι τὸ μῆλον, [ἐπὶ τούτοις λάμβανε.]

XXI.

Arg. Ridetur iactantia Iovis de viribus suis.

ΑΡΕΩΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

1. **ΑΡ.** Ἦκουσας, ὦ Ἐρμῆ, οἷα ἠπειλήσεν ἡμῖν ὁ Ζεὺς, ὡς ὑπεροπτικά καὶ ἀπίθανα; ἦν ἐθελήσω, φησὶν, ἐγὼ μὲν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ σειρὰν καθήσω, ὑμεῖς δ' ἦν ἀποκρεμασθέντες κατασπᾶν βιάξισθέ με, μίτην πονήσετε· οὐ γὰρ δὴ καθελκύσετε. εἰ δὲ ἐγὼ θελήσωμι ἀνελκύσαι, οὐ μόνον ὑμῶς, ἀλλὰ καὶ τὴν γῆν ἅμα, καὶ τὴν θάλατταν συναρτήσας

μετεωριῶ. καὶ τᾶλλα ὅσα καὶ σὺ ἀκήκοας. ἐγὼ δέ, ὅτι μὲν καθ' ἐν' ἀπάντων ἀμείνων καὶ ἰσχυρότερός ἐστιν, οὐκ ἂν ἀρνηθεῖην· ὁμοῦ δὲ τῶν τοσοῦτων ὑπερφέρειν ὡς μὴ καταβαρῆσειν αὐτὸν, καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν προσλάβωμεν, οὐκ ἂν πεισθεῖην

2. *ERM.* Εὐφήμει, ὦ Ἄρες. οὐ γὰρ ἀσφαλές λέγειν τὰ τοιαῦτα, μὴ καὶ τι κακὸν ἀπολαύσωμεν τῆς φλυαρίας.

AP. Οἶε γὰρ με πρὸς πάντας ἂν ταῦτα εἰπεῖν, οὐχὶ δὲ πρὸς μόνον σέ, ὃν ἐχεμυθεῖν ἠπιστάμην; ὁ γοῦν μάλιστα γελοῖον ἔδοξέ μοι ἀκούοντι μεταξὺ τῆς ἀπειλῆς, οὐκ ἂν δυναίμην σιωπῆσαι πρὸς σέ. μέμνημαι γάρ οὐ πρό πολλοῦ, ὅποτε ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἡ Ἥρα, καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐπαναστάντες, ἐπεβούλευσαν ξυνδῆσαι αὐτὸν λαβόντες, ὡς παντοῖος ἦν δεδιώς, καὶ ταῦτα τρεῖς ὄντας· καὶ εἰ μὴ γε ἡ Θέτις κατελέησασα ἐκάλεσεν αὐτῷ σύμμαχον Βοριάρεων ἐκατόγχετρα ὄντα, καὶ ἐδέδετο αὐτῷ κεραυνῶ, καὶ βροντῆ. ταῦτα λογιζομένῳ ἐπήει μοι γελαῖν ἐπὶ τῇ καλλιρημοσύνῃ αὐτοῦ.

ERM. Σιώπα· εὐφήμει. οὐ γὰρ ἀσφαλές οὔτε σοὶ λέγειν, οὔτε ἐμοὶ ἀκούειν τὰ τοιαῦτα.

XXII.

Arg. Fabulosa de Pane.

ΠΑΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

1. *PAN.* Χαῖρε, ὦ πάτερ Ἑρμῆ.

ERM. Νῆ καὶ σὺ γε. ἀλλὰ πῶς ἐγὼ τὸς πατῆρ;

PAN. Οὐχ ὁ Κυλλήνιος Ἑρμῆς ὢν τυγχάνεις.

ΕΡΜ. Καὶ μάλα. πῶς οὖν υἱὸς ἐμὸς εἶ;

ΠΑΝ. Μοιχιδιὸς εἰμι, ἐξ ἔρωτός σοι γενόμενος.

ΕΡΜ. Νῆ Δία, τράγου ἴσως τινὸς μοιχεύσαντος αἴγα. ἐμὸς γὰρ πᾶς, κέρατα ἔχων, καὶ ὄϊνα τοιαύτην, καὶ πώγωνα λάσιον, καὶ σκέλη δίχληλα, καὶ τραγικὰ, καὶ οὐρανὸν ὑπὲρ τὰς πυγὰς;

ΠΑΝ. Ὅπόσα ἂν ἀποσκώψης εἰς ἐμὲ, τὸν σεαυτοῦ υἱόν, ὃ πάτερ, ἐπονείδιστον ἀποφαίνεις· μᾶλλον δὲ σεαυτόν, ὃς τοιαῦτα γενναῖς, καὶ παιδοποιεῖς· ἐγὼ δὲ ἀναίτιος.

ΕΡΜ. Τίνα δὲ καὶ φῆς σου μητέρα; ἦπου ἔλαθον αἴγα μοιχεύσας ἔγωγε;

ΠΑΝ. Οὐκ αἴγα ἐμοίχευσας, ἀλλ' ἀνάμνησον σεαυτόν, εἶποτε ἐν Ἀρκαδίᾳ παῖδα ἐλευθέρην ἐβιάσω. τί, δακῶν τὸν δάκτυλον, ζητεῖς, καὶ ἐπιπολῦ ἀπορεῖς; τὴν Ἰκαρίου λέγω Πηνελόπην.

ΕΡΜ. Εἶτα τί παθοῦσα ἐκείνη ἀντ' ἐμοῦ τράγω σε ὁμοιον ἔτεκεν;

2. *ΠΑΝ.* Αὐτῆς ἐκείνης λόγον σοι ἐρῶ· ὅτε γὰρ με ἐξέπεμπεν ἐπὶ τὴν Ἀρκαδίαν, ὃ παῖ, μήτηρ μὲν σοι, ἔφη, ἐγὼ εἰμι, Πηνελόπη ἢ Σπαρτιάτις· τὸν πατέρα δὲ γίνωσκε θεὸν ἔχων Ἑρμῆν τὸν Μαΐας καὶ Διός. εἰ δὲ κερασφόρος καὶ τραγοσκελὴς εἶ, μὴ λυπέτω σε· ὁπότε γὰρ μοι συνῆν ὁ πατήρ ὁ σὸς, τράγω σεαυτόν ἀπείκασεν, ὡς λάθοι· καὶ διὰ τοῦτο ὁμοιος ἀπέβης τῷ τράγω.

ΕΡΜ. Νῆ Δία, μέμνημαι ποιήσας τι τοιοῦτον. ἐγὼ οὖν ὁ ἐπὶ κάλλει μέγα φρονῶν, ἔτι ἀγένειος αὐ-

τός ὦν, σός πατήρ κεκλήσομαι, καὶ γέλωτα ὀφλήσω
παρὰ πᾶσιν ἐπὶ τῇ εὐπαιδίᾳ;

3. ΠΑΝ. Καὶ μὴν οὐ καταισχυνῶ σε, ὦ πά-
τερ· μουσικός τε γὰρ εἶμι, καὶ συρίζω πάνυ καπυ-
ρόν· καὶ ὁ Λιόνυσος οὐδέν ἐμοῦ ἄνευ ποιεῖν δύνα-
ται, ἀλλὰ ἐταῖρον καὶ θιασώτην πεποίηκέ με· καὶ
ἡγοῦμαι αὐτῷ τοῦ χοροῦ. καὶ τὰ ποιμνία δὲ εἰ θεά-
σαιό μου, ὅποσα περὶ Τέγεαν καὶ ἀνά τὸ Παρθέ-
νιον ἔχω, πάνυ ἡσθήση. ἄρχω δὲ καὶ τῆς Ἀρκαδίας
ἀπάσης. πρώην δὲ καὶ Ἀθηναίοις συμμαχήσας, οὐ-
τως ἡρίστευσα ἐν Μαραθῶνι, ὥστε καὶ ἀριστεῖον
ἤρεθῃ μοι, τὸ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει σπήλαιον. ἦν γοῦν
ἐς Ἀθήνας ἔλθης, εἶση ὅσον ἐκεῖ τοῦ Πανὸς ὄνομα.

4. ΕΡΜ. Εἶπέ δέ μοι, γεγάμηκας, ὦ Πάν,
ἤδη; τοῦτο γὰρ, οἶμαι, καλοῦσί σε.

ΠΑΝ. Οὐδαμῶς, ὦ πάτερ· ἐρωτικός γὰρ εἶμι,
καὶ οὐκ ἂν ἀγαπήσαιμι συνὸν μιᾷ.

ΕΡΜ. Ταῖς αἰξὶ δηλαδὴ ἐπιβαίνεις.

ΠΑΝ. Σὺ μὲν σκώπτεις· ἐγὼ δὲ τῇ τε Ἥχοϊ
καὶ τῇ Πίτυϊ σύνειμι, καὶ ἀπάσαις ταῖς τοῦ Διονύ-
σου Μαινάσι, καὶ πάνυ σπουδάζομαι πρὸς αὐτῶν.

ΕΡΜ. Οἶσθα οὖν ὅ,τι χαρίση, ὦ τέκνον, τα-
πρωῦτα αἰτοῦντί μοι;

ΠΑΝ. Πρὸςτατε, ὦ πάτερ, ἡμεῖς δὲ ἴδωμεν
ταῦτα.

ΕΡΜ. Καὶ πρόσθι μοι, καὶ φιλοφρονοῦ· πα-
τέρα δὲ ὄρα μὴ καλέσης με, ἀκούοντές γε τινός.

XXIII.

Arg. De dissimilitudine trium Veneris filiorum, Cupidine, Hermaphrodito, et praecipue Priapo.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΝΤΣΟΥ.

1. ΑΠ. Τί ἂν λέγοιμεν; ὁμομητρίους, ὡς Διόνυσε, ἀδελφοὺς εἶναι Ἐρωτα, καὶ Ἑρμαφρόδιτον, καὶ Πρίαπον, ἀνομοιοτάτους ὄντας τὰς μορφάς, καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα; ὁ μὲν γὰρ πάγκαλος, καὶ τοξότης, καὶ δύναμιν οὐ μικρὰν περιβεβλημένος, ἀπάντων ἄρχων· ὁ δὲ Θῆλυς, καὶ ἡμίανδρος, καὶ ἀμφίβολος τὴν ὄψιν. οὐκ ἂν διακρίναις, εἴτ' ἔφηβός ἐστιν, εἴτε καὶ παρθένος· ὁ δὲ καὶ πέρα τοῦ εὐπρεποῦς ἀνδρικός ὁ Πρίαπος.

ΔΙΟ. Μηδὲν θαυμάσης, ὡς Ἀπολλων· οὐ γὰρ ἡ Ἀφροδίτη αἰτία τούτου, ἀλλὰ οἱ πατέρες διάφοροι γεγενημένοι· ὅπου γε καὶ ὁμοπάτριοι πολλάκις ἐκ μιᾶς γαστρὸς, ὁ μὲν ἄρσην, ἡ δὲ θήλειαν, ὥσπερ ὑμεῖς, γίνονται.

ΑΠ. Ναί· ἀλλ' ἡμεῖς ὅμοιοι μὲν ἐσμέν, καὶ τὰ αὐτὰ ἐπιτηδεύομεν· τοξόται γὰρ ἄμφω.

ΔΙΟ. Μέχρι μὲν τόξου τὰ αὐτὰ, ὡς Ἀπολλων· ἐκεῖνα δὲ οὐχ ὅμοια, ὅτι ἡ μὲν Ἀρτεμις ξηνοκτονεῖ ἐν Σκύθαις· σὺ δὲ μαντεύῃ, καὶ ἰᾶ τοὺς κάμνοντας.

ΑΠ. Οἶει γὰρ τὴν ἀδελφὴν χαίρειν τοῖς Σκύθαις, ἧγε καὶ παρεσκεύασται, ἣν τις Ἑλλήν ἀφίκηταί ποτε ἐς τὴν Ταυρικὴν, συνεκπλεῦσαι μετ' αὐτοῦ, μυσσατομένη τὰς σφαγάς;

2. ΔΙΟ. Εὖγε ἐκείνη ποιοῦσα. Ὁ μὲν τοι

Πρίαπος..... (*ridet*) γελοῖον γάρ τι σοὶ διηγῆσομαι. Πρῶτον ἐν Λαμψάκῳ γενόμενος, ἐγὼ μὲν παρήειν τὴν πόλιν· ὁ δὲ ὑποδεξάμενός με, καὶ ξενίσας παρ' αὐτῶ, ἐπειδὴ ἀνεπαυσάμεθα ἐν τῷ συμποσίῳ ἱκανῶς ὑποβεβρεγμένοι, κατ' αὐτάς που μέσας νύκτας ἐπαναστάς ὁ γενναῖος,..... αἰδοῦμαι δὲ λέγειν.

ΑΗ. Ἐπεῖρα σέ;

ΔΙΟ. Τοιοῦτόν ἐστι.

ΑΠ. Σὺ δὲ τί πρὸς ταῦτα;

ΔΙΟ. Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἐγέλασα;

ΑΠ. Εὖγε, τὸ μὴ χαλεπῶς, μηδὲ ἀγρίως· συγνωστός γάρ, εἰ καλόν σε οὕτως ὄντα ἐπεῖρα.

ΔΙΟ. Τοῦτου μὲν οὖν ἔνεκα καὶ ἐπὶ σέ ἄν, ὃ Ἄπολλον, ἀγάγοι τὴν πείραν· καλὸς γάρ σὺ, καὶ κομήτης, ὡς καὶ νήφοντα ἄν σοι τὸν Πρίαπον ἐπιχειρήσαι.

ΑΠ. Ἄλλ' οὐκ ἐπιχειρήσει γε, ὃ Διόνυσος· ἔχω γὰρ μετὰ τῆς κόμης καὶ τόξα.

XXIV.

Arg. Queritur Mercurius de innumeris suis negotiis.

ΕΡΜΟΣ ΚΑΙ ΜΑΙΑΣ.

1. ΕΡΜ. Ἔστι γάρ τις, ὃ μῆτερ, ἐν οὐρανῶ θεὸς ἀθλιώτερος ἐμοῦ;

ΜΑΙ. Μὴ λέγε, ὃ Ἐρμῆ, τοιοῦτον μηδέν.

ΕΡΜ. Τί μὴ λέγω, ὃς τσαῦτα πράγματα ἔχω, μόνος κάμων, καὶ πρὸς τσαύτας ὑπηρεσίας δια-

σπώμενος; ἔωθεν μὲν γὰρ ἕξαναστάντα σαίρειν τὸ συμπόσιον δεῖ· καὶ διαστρώσαντα τὴν κλισίαν, εἶτα εὐθετήσαντα ἕκαστα, παρεστάναι τῷ Διῖ, καὶ διαφέρειν τὰς ἀγγελίας τὰς παρ' αὐτοῦ, ἄνω καὶ κάτω ἡμεροδρομοῦντα· καὶ ἐπανελθόντα ἔτι κεκονιμένον παρατιθέναι τὴν ἄμβροσίαν· πρὶν δὲ τὸν νεώνητον τοῦτον εὐνοχόον ἦκειν, καὶ τὸ νεκταρ ἐγὼ ἐνέχεον. τὸ δὲ πάντων δεινότατον, ὅτι μηδὲ νυκτὸς καθεύδω μόνος τῶν ἄλλων, ἀλλὰ δεῖ με καὶ τότε τῷ Πλούτωνι ψυχαγωγεῖν, καὶ νεκροπομπὸν εἶναι, καὶ παρεστάναι τῷ δικαστηρίῳ. οὐ γὰρ ἱκανά μοι τὰ τῆς ἡμέρας ἔργα, ἐν παλαιστραῖς εἶναι, καὶ ταῖς ἐκκλησίαις κηρύττειν, καὶ ῥήτορας ἐκδιδάσκειν, ἀλλ' ἔτι καὶ νεκρικὰ συνδιαπράττειν μεμερισμένον. 2. Καί τοι τὰ μὲν τῆς Ἀΐδας τέκνα παρ' ἡμέραν ἐκάτερος ἐν οὐρανῷ ἢ ἐν ἄδου εἰσίν. ἐμοὶ δὲ καθ' ἑκάστην ἡμέραν καὶ ταῦτα κἀκεῖνα ποιεῖν ἀναγκαῖον. καὶ οἱ μὲν Ἀλκμήνης καὶ Σεμέλης [υἱοὶ], ἐκ γυναικῶν δυστήνων γενόμενοι, εὐωχοῦνται ἀφρόντιδες· ὁ δὲ Μαίιας τῆς Ἄτλαντος διακονοῦμαι αὐτοῖς. καὶ νῦν ἄρτι ἠκοντά με ἀπὸ Σιδῶνος παρὰ τῆς Κάδμου θυγατρὸς, ἐφ' ἣν πέπομφέ με ὀψόμενον ὅτι πράττει ἢ παῖς, μηδὲ ἀναπνεύσαντα, πέπομφεν αὐτίς ἐς τὸ Ἄργος ἐπισκεψόμενον τὴν Δανάην· εἶτ' ἐκεῖθεν ἐς Βοιωτίαν, φησὶν, ἐλθὼν, ἐν παρόδῳ τὴν Ἀντιόπην ἰδέ. καὶ ὅλως ἀπηγόρευκα ἤδη. εἰ γοῦν μοι δυνατὸν ἦν, ἠδέως ἂν ἠξίωσα πεπεῤῥᾶσθαι, ὥσπερ οἱ ἐν γῆ κακῶς δουλεύοντες.

ΜΑΙ. Ἔα ταῦτα, ὦ τέκνον. χρὴ γὰρ πάντα

ὑπηρετεῖν τῷ πατρὶ, νεανίαν ὄντα. καὶ νῦν ὡσπερ ἐπέμφθης, σόβει ἐς Ἄργος, εἶτα ἐς τὴν Βοιωτίαν, μὴ καὶ πληγὰς βραδύνων λάβῃς· ὀξύχολοι γὰρ οἱ ἐρώντες.

XXV.

Arg. De Phaëthonte.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΥ.

1. ΖΕΥΣ. Οἷα πεποίηκας, ὦ Τιτάνων κἀκίστε; ἀπολώλεκας τὰ ἐν τῇ γῆ ἅπαντα, μειρακίῳ ἀνοήτῳ πιστεύσας τὸ ἄρμα, ὃς τὰ μὲν κατέφλεξε, πρὸς γειος ἐνεχθεῖς, τὰ δὲ ὑπὸ κρούους διαφθαρῆναι ἐποίησε, πολὺ αὐτῶν ἀποσπάσας τὸ πῦρ· καὶ ὄλως οὐδὲν ὄ,τι οὐ ξυνετάρραξε, καὶ ξυνέχεε. καὶ εἰ μὴ ἐγὼ ξυνεῖς τὸ γιγνόμενον, κατέβαλον αὐτὸν τῷ κεραυνῷ, οὐδὲ λείψανον ἀνθρώπων ἐπέμεινεν ἄν, τοιοῦτον ἡμῖν τὸν καλὸν ἠνίοχον καὶ διαφορηλάτην ἐκπέπομφας.

ΗΛ. Ἡμαρτον, ὦ Ζεῦ· ἀλλὰ μὴ χαλέπαινε, εἰ ἐπίσθην νύῳ πολλὰ ἰκετεύοντι· πόθην γὰρ ἄν καὶ ἤλπισα τηλικούτον γενήσεσθαι κακόν;

ΖΕΥΣ. Οὐκ ἤδεις, ὄσης ἐδεῖτο ἀκριβείας τὸ πρᾶγμα, καὶ ὡς, εἰ βραχὺ τις ἐμβαίῃ τῆς ὁδοῦ, οἴχεται πάντα; ἠγνόεις δὲ καὶ τῶν ἵππων τὸν θυμὸν, ὡς δεῖ ξυνέχειν ἀνάγκη τὸν χαλινόν· εἰ γὰρ ἐνδοίη τις, ἀφηνιάζουσιν εὐθύς· ὡσπερ ἀμέλει καὶ τοῦτον ἐξήνεγκαν, ἄρτι μὲν ἐπὶ τὰ λαιὰ, μετ' ὀλίγον δὲ ἐπὶ τὰ δεξιὰ, καὶ ἐς τὸ ἐναντίον τοῦ δρόμου ἐνίητε, καὶ ἄνω καὶ κάτω ὄλως ἔνθα ἐβούλοντο αὐτοί· ὁ δὲ οὐκ εἶχεν ὄ,τι χρήσαιτο αὐτοῖς.

2. ΗΛ. Ταῦτα μὲν πάντα ἠπιστάμην, καὶ διὰ τοῦτο ἀντιῆχον ἐπιπολὺ, καὶ οὐκ ἐπίστευον αὐτῷ τὴν ἔλασιν· ἐπεὶ δὲ κατελιπάρησε δακρύων, καὶ ἡ μήτηρ Κλυμένη μετ' αὐτοῦ, ἀναβιβασάμενος ἐπὶ τὸ ἄρμα ὑπεθέμην, ὅπως μὲν χρή βεβηκέναι αὐτὸν, ἐφ' ὁπόσον δὲ ἐς τὸ ἄνω ἀφέντα ὑπερενεχθῆναι, εἶτα ἐς τὸ κάτω αὐθις ἐπινεύειν, καὶ ὡς ἐγκρατῆ εἶναι τῶν ἡνιωῶν, καὶ μὴ ἐφριέναι τῷ θυμῷ τῶν ἵππων· εἶπον δὲ καὶ ἡλίκος ὁ κίνδυνος, εἰ μὴ ὄρθῃν ἐλαύνουσι· ὁ δὲ (παῖς γὰρ ἦν) ἐπιβίαις τοσοῦτου πυρός, καὶ ἐπικύψας ἐς βιάθος ἀχανές, ἐξεπλάγη, ὡς τὸ εἶδος οἱ δὲ ἵπποι, ὡς ἤσθοντο οὐκ ἔντα ἐμὲ τὸν ἐπιβεβηκότα, καταφρονήσαντες τοῦ μαιρακίου, ἐξετράποντο τῆς ὁδοῦ, καὶ τὰ δεινὰ ταῦτα ἐποίησαν. ὁ δὲ τὰς ἡνίας ἀφείς, οἶμαι, δεδιώς, μὴ ἐκπέσῃ αὐτός, ἔχετο τῆς ἄντυγος. ἀλλὰ ἐκεῖνός τε ἤδη ἔχει τὴν δίκην, καὶ μοι, ὦ Ζεῦ, ἱκανὸν τὸ πένθος.

3. ΖΕΥΣ. Ἰκανὸν λέγεις, τοιαῦτα τολμήσας; νῦν μὲν οὖν συγγνώμην ἀπονέμω σοι· ἐς δὲ τὸ λοιπὸν, ἦν τι ὅμοιον παρανομήσης, ἢ τινὰ τοιοῦτον σεαυτοῦ διάδοχον ἐκπέμψης, αὐτίκα εἶση, ὁπόσον τοῦ σοῦ πυρός ὁ κεραυνὸς πυρωδέστερος. ὡστ' ἐκείνον μὲν αἱ ἀδελφαὶ θάπτέτωσαν ἐπὶ τῷ Ἡριδανῷ, ἵνα περ ἔπεσεν ἐκδιφρευθεῖς, ἡλεκτρον ἐπ' αὐτῷ δακρύνουσαι, καὶ αἰγίροι γενέσθωσαν ἐπὶ τῷ πάθει· σὺ δὲ συμπηξάμενος τὸ ἄρμα (κατέαγε γὰρ καὶ ὁ θυμὸς αὐτοῦ, καὶ ἄτερος τῶν τροχῶν συντέτριπται) ἔλαυνε, ὑπαγαγὼν τοὺς ἵππους· ἀλλὰ μέμνησο τούτων ἀπίαντων.

Arg. De Castore et Polluce.

ἈΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

1. **ΑΠ.** Ἐχεις μοι εἰπεῖν, ὦ Ἑρμῆ, πότερος ὁ Κάστωρ ἐστὶ τούτων, ἢ πότερος ὁ Πολυδεύκης; ἐγὼ γὰρ οὐκ ἂν διακρίναμι αὐτούς.

ΕΡΜ. Ὁ μὲν χθρὸς ἡμῖν ξυγγενόμενος, ἐκεῖνος Κάστωρ ἦν, οὗτος δὲ Πολυδεύκης.

ΑΠ. Πῶς διαγιγνώσκεις; ὁμοιοί γάρ.

ΕΡΜ. Ὅτι οὗτος μὲν, ὦ Ἀπόλλων, ἔχει ἐπὶ τοῦ προσώπου τὰ ἴχνη τῶν τριφυμάτων, ἃ ἔλαβε παρὰ τῶν ἀνταγωνιστῶν πυκτεύων, καὶ μάλιστα, ὅποσα ὑπὸ τοῦ Βέβρυκος Ἀμύκου ἐτρώθη, τῷ Ἰάσονι συμπλέων· ἄτερος δὲ οὐδὲν τοιοῦτον ἐμφαίνει, ἀλλὰ καθαρός ἐστι, καὶ ἀπαθῆς τὸ πρόσωπον.

ΑΠ. Ὦνησας, δεῖξας τὰ γνωρίσματα· ἐπεὶ τάγε ἄλλα πάντα ἴσα, τοῦ ὠοῦ τὸ ἡμίτομον, καὶ ἀστήρ ὑπεράνω, καὶ ἀκόντιον ἐν τῇ χειρὶ, καὶ ἵππος ἐκατέρῳ λευκός· ὥστε πολλάκις ἐγὼ τὸν μὲν προσεῖπον Κάστωρα, Πολυδεύκην ὄντα· τὸν δὲ τῷ τοῦ Πολυδεύκουσ ὀνόματι· ἀτὰρ εἶπέ μοι καὶ τότε, τί δήποτε οὐκ ἄμφω ξύνεισιν ἡμῖν, ἀλλ' ἐξ ἡμισείας ἄρτι μὲν νεκρός, ἄρτι δὲ θεός ἐστιν ἄτερος αὐτῶν.

2. **ΕΡΜ.** Ἐπὶ φιλαδελφίας τοῦτο ποιοῦσιν· ἐπεὶ γὰρ ἔδει ἓνα μὲν τεθνάναι τῶν Λήδας υἱέων, ἓνα δὲ ἀθάνατον εἶναι, ἐνείμαντο οὕτως αὐτοὶ τὴν ἀθανασίαν.

ΑΠ. Οὐ ξυνετήν, ὦ Ἑρμῆ, τὴν νομήν· οἶγε

οὐδ' ὄφονται οὕτως ἀλλήλους, ὅπερ ἐπόθουν, εἶμαι, μάλιστα· πῶς γὰρ ὁ μὲν παρὰ θεοῖς, ὁ δὲ παρὰ τοῖς φθιτοῖς ὦν; πλὴν ἀλλὰ, ὡσπερ ἐγὼ μαντεύομαι, ὁ δὲ Ἀσκληπιὸς ἰᾶται, σὺ δὲ παλαίειν διδάσκεις, παιδοτρίβης ἄριστος ὦν, ἢ δὲ Ἄρτεμις μαιεῦεται, καὶ τῶν ἄλλων ἕκαστος ἔχει τινὰ τέχνην, ἢ θεοῖς ἢ ἀνθρώποις χρησίμην, οὗτοι δὲ τί ποιήσουσιν ἡμῖν; ἢ ἀργοὶ εὐωχῆσονται, τηλικούτοι ὄντες;

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς, ἀλλὰ προστέτακται αὐτοῖν ὑπηρετεῖν τῷ Ποσειδῶνι, καὶ καθιππεύειν δὴ τὸ πέλαγος, καὶ εἴν που ναύτας χειμαζομένους ἰδῶσιν, ἐπικαθίσαντας ἐπὶ τὸ πλοῖον, σώζειν τοὺς ἐμπλέοντας.

ΑΠ. Ἀγαθὴν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ σωτήριον λέγεις τὴν τέχνην.

ΕΝΑΔΙΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

I.

Arg. Descriptio Polyphemi, Galateam amantis.

ΔΩΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΓΑΛΑΤΕΙΑΣ.

ΔΩΡ. Καλὸν ἐρασιτὴν, ὦ Γαλάτεια, φασὶ, τὸν Σικελὸν τοῦτον ποιμένα, ἐπιμεμηγνέναι σοί.

ΓΑΛ. Μὴ σκῶπτε, Δωρί· Ποσειδῶνος γὰρ υἱὸς ἴστιν, ὁποῖος ἂν ἦ.

ΔΩΡ. Τί οὖν, εἰ καὶ τοῦ Διὸς αὐτοῦ παῖς ὢν ἄγριος οὕτω καὶ λάσιος ἐφαίνετο, καὶ, τὸ πάντων ἄμορφώτατον, μονόφθαλμος, οἶει τὸ γένος ὀνήσαι ἂν τι αὐτὸν πρὸς τὴν μορφήν;

ΓΑΛ. Οὐδὲ τὸ λάσιον αὐτοῦ, καὶ, ὡς φῆς, ἄγριον ἄμορφόν ἐστιν· ἀνδρῶδες γάρ· ὅ, τε ὀφθαλμὸς ἐπιτρέπει τῷ μετώπῳ, οὐδὲν ἐνδεέστερον ὄρων, ἢ εἰ δὴ ἦσαν.

ΔΩΡ. Ἐοικας, ὦ Γαλάτεια, οὐκ ἐραστὴν, ἀλλ' ἐρώμενον ἔχειν τὸν Πολύφημον, οἷα ἐπαινεῖς αὐτόν.

2. ΓΑΛ. Οὐκ ἐρώμενον· ἀλλὰ τὸ πάνυ ὀνειδιστικὸν τοῦτο οὐ φέρω ὑμῶν· καὶ μοι δοκεῖτε ὑπὸ φθόνου αὐτὸ ποιεῖν, ὅτι ποιμαίνων ποτὲ, ὑπὸ τῆς σκοπῆς παιζούσας ἡμᾶς ἰδὼν ἐπὶ τῆς ἡϊόνομος ἐν τοῖς πρόποσι τῆς Αἴτνης, καθ' ὅ μεταξὺ τοῦ ὄρους καὶ τῆς θαλάττης αἰγιαλὸς ἀπομηκύνεται, ὑμᾶς μὲν οὐδὲ προσέβλεψεν· ἐγὼ δ' ἐξ ἀπασῶν ἢ καλλίστη ἔδοξα· ἢ καὶ μόνη ἐμοὶ ἐπέιχε τὸν ὀφθαλμόν· ταῦτα ὑμᾶς ἀνιᾶ· δεῖγμα γάρ, ὡς ἀμείνων εἰμι, καὶ ἀξιέραστος· ὑμεῖς δὲ παρώφθητε.

ΔΩΡ. Εἰ ποιμένι, καὶ ἐνδεεῖ τὴν ὄψιν, καλὴ ἔδοξας, ἐπίφθονος οἶει γεγονέναι; καίτοι τί ἄλλο ἐν σοὶ ἐπαινέσαι εἶχεν, ἢ τὸ λευκὸν μόνον; καὶ τοῦτο, οἶμαι, ὅτι ξυνήθης ἐστὶ τυρῶ καὶ γάλακτι, πάντα οὖν τὰ ὅμοια τούτοις ἡγεῖται καλά. · **3.** Ἐπεὶ τίγρις ἄλλα ὑπὸτ' ἂν ἐθελήσῃ μαθεῖν, οἷα τυγχάνεις οὕσα τὴν ὄψιν, ἀπὸ πέτρας τινός, εἴποτε γαλήνη εἶη, ἐπικύψασα ἐς τὸ ὕδωρ, ἴδε σεαυτὴν οὐδὲν ἄλλο ἢ χρόαν λευκὴν ἀκριβῶς· οὐκ ἐπαινεῖται δὲ τοῦτο, ἢν μὴ ἐπιπρέπη αὐτῷ καὶ τὸ ἐρύθημα.

ΓΑΛ. Καὶ μὴν ἐγὼ μὲν ἢ ἀκράτως λευκὴ ὄμως ἐραστὴν κἄν τοῦτον ἔχω· ὑμῶν δὲ οὐκ ἔστιν ἦν τινα ἢ ποιμὴν, ἢ ναύτης, ἢ πορθμεὺς ἐπαινεῖ· ὁ δὲ Πολύφημος τάτε ἄλλα καὶ μουσικός ἐστι.

4. ΔΩΡ. Σιώπα, ὦ Γαλάτεια· ἠκούσαμεν αὐτοῦ ἄδοντος, ὁπότε ἐκώμασε πρῶτην ἐπὶ σέ· Ἀφροδίτη φίλη, ὄνον ἄν τις ὀγκῶσθαι ἔδοξε. καὶ αὐτὴ δὲ ἢ πηκτὶς, οἶα; κρανίον ἐλάφου γυμνὸν τῶν σαρκῶν· καὶ τὰ μὲν κέρατα, πῆχεις ὡσπερ ἦσαν· ζυγώσας δὲ αὐτὰ, καὶ ἐνάψας τὰ νεῦρα, οὐδὲ κόλλοπι περιστρέψας, ἐμελώδει ἄμουσόν τι, καὶ ἀποῖδόν, ἄλλο μὲν αὐτὸς βοῶν, ἄλλο δὲ ἢ λύρα ὑπήχει· ὥστε οὐδὲ κατέχειν τὸν γέλωτα ἐδυνάμεθα ἐπὶ τῷ ἐρωτικῷ ἐκείνῳ ἄσματι. ἢ μὲν γὰρ Ἥχῳ οὐδ' ἀποκρίνεσθαι αὐτῷ ἠθέλην, οὕτω λάλος οὔσα, βρυχωμένῳ· ἀλλ' ἠσχύνετο, εἰ φανείη μιμουμένη τραχεῖαν ὠδὴν, καὶ καταγέλαστον. 5. Ἐφερε δὲ ὁ ἐπέραστος ἐν ταῖς ἀγκάλαις ἀθυρμάτιον, ἄρκτου σκύλακα, καὶ τὸ λάσιον αὐτῷ προσεικότα. τίς οὖν οὐκ ἄν φθονήσειέ σοι, ὦ Γαλάτεια, τοιοῦτου ἐραστοῦ;

ΓΑΛ. Οὐκοῦν σὺ, Δωρὶ, δεῖξον ἡμῖν τὸν σεαυτῆς, καλλίῳ δηλονότι ὄντα, καὶ ὠδικώτερον, καὶ κίθαρίζειν ἄμεινον ἐπιστάμενον.

ΔΩΡ. Ἀλλ' ἐραστὴς μὲν οὐδεὶς ἔστι μοι, οὐδὲ σεμνύνομαι ἐπέραστος εἶναι. τοιοῦτος δὲ, οἷος ὁ Κύκλωψ ἐστὶ, κινάβρας ἀπόζων ὡσπερ ὁ τράγος, ὠμοφάγος, ὡς φασι, καὶ σιτούμενος τοὺς ἐπιδημοῦντας τῶν ξένων, σοὶ γένοιτο, καὶ σὺ ἀντρωῆς αὐτοῦ.

II.

Arg. Polyphemus excaecatus ab Ulyssse.

ΚΤΚΛΩΠΟΣ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

1. ΚΤΚ. ὦ πάτερ, οἷα πέπονθα ὑπὸ τοῦ καταράτου ξένου· ὃς μεθύσας ἐξετύφλωσέ με, κοιμωμένῳ ἐπιχειρήσας.

ΠΟΣ. Τίς δὲ ὁ ταῦτα τολμήσας, ὦ Πολύφημε;

ΚΤΚ. Τὸ μὲν πρῶτον Οὔτιν ἑαυτὸν ἀπεκάλει· ἐπεὶ δὲ διέφυγε, καὶ ἔξω ἦν βέλους, Ὀδυσσεὺς ὀνομάζεσθαι ἔφη.

ΠΟΣ. Οἶδα ὄν λέγεις, τὸν Ἰθακήσιον· ἐξ Ἰλίου δ' ἀνέπλει. ἀλλὰ πῶς ταῦτ' ἔπραξεν, οὐδὲ πάννουθαρσῆς ὢν;

2. ΚΤΚ. Κατέλαβον ἐν τῷ ἄντρον, ἀπὸ τῆς νομῆς ἀναστρέψας, πολλοὺς τινας, ἐπιβουλεύοντας δηλονότι τοῖς ποιμνίοις· ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα (πέτρα δὲ ἔστι μοι παμμεγέθης) καὶ τὸ πῦρ ἀνέκαυσα, ἐναυσάμενος ὃ ἔφερον δένδρον ἀπὸ τοῦ ὄρους, ἐφάνησαν ἀποκρύπτειν αὐτοὺς πειρώμενοι· ἐγὼ δὲ συλλαβὼν αὐτῶν τινας, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, κατέφαγον ληστὰς ὄντας. ἐνταῦθα ὁ πανουρογίατος ἐκεῖνος, εἴτε Οὔτις, εἴτε Ὀδυσσεὺς ἦν, δίδωσί μοι πιεῖν φάρμακόν τι ἐγγέας, ἥδ' ἂν μὲν, καὶ εὖοσμον, ἐπιβουλότατον δὲ, καὶ ταραχωδέστατον· ἅπαντα γὰρ εὐθὺς ἐδόκει μοι περιφέρεισθαι πιόντι, καὶ τὸ σπῆλαιον αὐτὸ ἀνεστρέφετο, καὶ οὐκ ἔτι ὄλωσ ἐν ἔμαντῷ ἡμην· τέλος δὲ ἐς ὕπνον κατεσπάσθην. ὁ δὲ, ἀποξύσας τὸν μοχλὸν, καὶ πυρώσας προσέτι, ἐτύφλω-

σέ με καθεύδοντα· καὶ ἀπ' ἐκείνου τυφλός εἰμί σοι,
ὦ Πόσειδον.

3. ΠΟΣ. Ὡς βαθὺν ἔκοιμήθης, ὦ τέκνον, ὃς
οὐκ ἐξεθορες μεταξὺ τυφλούμενος. ὁ δὲ οὖν Ὀδυσ-
σεὺς πῶς διέφυγεν; οὐ γὰρ ἂν εὖ οἶδ' ὅτι ἐδυνήθη
ἀποκινῆσαι τὴν πέτραν ἀπὸ τῆς θύρας.

ΚΤΚ. Ἄλλ' ἐγὼ ἀφεῖλον, ὡς μᾶλλον αὐτὸν λά-
βοιμι ἐξιόντα· καὶ καθίσας παρὰ τὴν θύραν ἐθή-
ρων τὰς χεῖρας ἐκπετάσας, μόνα παρῆς τὰ πρόβατα
εἰς τὴν νομὴν, ἐντειλάμενος τῷ κριῶ, ὁπόσα ἐχρῆν
πράττειν αὐτὸν ὑπὲρ ἐμοῦ.

4. ΠΟΣ. Μανθάνω, ὑπ' ἐκείνοις ὅτι γε ἔλα-
θεν ὑπεξελθὼν σε· ἀλλὰ τοὺς ἄλλους γε Κύκλωπας
ἔδει ἐπιβοήσασθαι ἐπ' αὐτόν.

ΚΤΚ. Συνεκάλεσα, ὦ πάτερ, καὶ ἦκον. ἐπεὶ δὲ
ἤροντο τοῦ ἐπιβουλεύσαντος τοῦνομα, καὶ γὰρ ἔφην
ὅτι Οὕτις ἐστὶ, μελαγχολῶν οἰηθέντες με, ὄχοντο
ἀπιόντες. οὕτω κατεσοφίσাতό με ὁ κατάρατος τῷ
ὀνόματι. καὶ ὁ μάλιστα ἠνίασέ με, ὅτι καὶ ὄνειδί-
ζων ἐμοὶ τὴν συμφορὰν, οὐδὲ ὁ πατήρ, φησιν, ὁ
Ποσειδῶν ἰάσεται σε.

ΠΟΣ. Θαῤῥεί, ὦ τέκνον, ἀμνηοῦμαι γὰρ αὐ-
τόν, ὡς μάθη, ὅτι, εἰ καὶ πῆρωςίν μοι ὀφθαλμῶν
ἰᾶσθαι ἀδύνατον, τὰ γοῦν τῶν πλεόντων, τὸ σῶζειν
αὐτούς καὶ ἀπολλύναι, ἐπ' ἐμοὶ πρόξεστι· πλεῖ δὲ
ἔτι.

III.

Arg. Alphei amor Arethusae.

ΑΛΦΕΙΟΥ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

1. ΠΟΣ. Τί τοῦτο, ὦ Ἀλφειέ, μόνος τῶν ἄλλων ἔμπεσὼν ἐς τὸ πέλαγος οὔτε ἀναμίγνυσαι τῇ ἄλμῃ, ὡς ἔθος ποταμοῖς ἅπασιν, οὔτε ἀναπαύεις σεαυτὸν διαχυθεὶς, ἀλλὰ διὰ τῆς θαλάττης ξυνεστῶς, καὶ γλυκὺ φυλάττων τὸ ῥεῖθρον, ἀμιγῆς ἔτι καὶ καθαρὸς ἐπέιγῃ, οὐκ οἶδ' ὅπου βύθιος ὑποδύς, καθάπερ οἱ λάροι καὶ ἐρωδιοί; καὶ ἕοικας ἀνακύψειν πού, καὶ αὐθις ἀναφαίνειν σεαυτὸν.

ΑΛΦ. Ἐρωτικόν τι τὸ πρᾶγμα ἔστιν, ὦ Πόσειδον, ὡςτε μὴ ἔλαγχε. ἠράσθης δὲ καὶ αὐτὸς πολλάκις.

ΠΟΣ. Γυναικὸς, ὦ Ἀλφειέ, ἢ νύμφης ἐρᾶς, ἢ καὶ τῶν Νηρηίδων αὐτῶν μιᾶς;

ΑΛΦ. Οὐκ· ἀλλὰ πηγῆς, ὦ Πόσειδον.

ΠΟΣ. Ἡ δὲ, ποῦ σοι γῆς αὕτη ῥεῖ;

ΑΛΦ. Νησιῶνίς ἐστι Σικελικῆ· Ἀρέθουσαν αὐτὴν καλοῦσιν.

2. ΠΟΣ. Οἶδα οὐκ ἄμορφον, ὦ Ἀλφειέ, τὴν Ἀρέθουσαν, ἀλλὰ διαυγῆς τέ ἐστι, καὶ διὰ καθαροῦ ἀναβλύζει, καὶ τὸ ὕδωρ ἐπιπρέπει ταῖς ψηφίαις, ὅλον ὑπὲρ αὐτῶν φαινόμενον ἀργυροειδές.

ΑΛΦ. Ὡς ἀληθῶς οἶσθα τὴν πηγὴν, ὦ Πόσειδον· παρ' ἐκείνην οὖν ἀπέρχομαι.

ΠΟΣ. Ἄλλ' ἀπιθι μὲν, καὶ εὐτύχει ἐν τῷ ἔρωτι· ἐκεῖνο δὲ μοι εἶπε, ποῦ τὴν Ἀρέθουσαν εἶδες, αὐτὸς μὲν Ἀρκὰς ὢν, ἢ δὲ ἐν Συρακούσαις ἐστίν;

ΑΛΦ. Ἐπειγόμενόν με κατέχεις, ὦ Πόσειδον, περίεργα ἐρωτῶν.

ΠΟΣ. Εὖ λέγεις· χῶρει παρὰ τὴν ἀγαπωμένην· καὶ ἀναδύς ἀπὸ τῆς θαλάττης ξυναυλία μίγνυσο τῇ πηγῇ, καὶ ἐν ὕδαρ γίγνεσθε.

IV.

Arg. Incredibilia de Protei transformationibus.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ ΚΑΙ ΠΡΩΤΕΩΣ.

1. **ΜΕΝ.** Ἀλλὰ ὕδαρ μὲν σε γίγνεσθαι, ὦ Πρωτεῦ, οὐκ ἀπίθανον, ἐνάλιόν γε ὄντα· καὶ δένδρον, ἔτι φορητόν· καὶ ἐς λέοντα εἶπως ἀλλαγείης, ὅμως οὐδὲ τοῦτο ἔξω πίστεως. εἰ δὲ καὶ πῦρ γίνεσθαι δυνατὸν ἐν τῇ θαλάττῃ οἰκοῦντά σε, τοῦτο πάνυ θαυμάζω, καὶ ἀπιστῶ.

ΠΡΩΤ. Μὴ θαυμάσης, ὦ Μενέλαε· γίγνομαι γάρ.

ΜΕΝ. Εἶδον καὶ αὐτός. ἀλλὰ μοι δοκεῖς, (εἰρήσεται γάρ πρὸς σέ,) γοήτειαν τινὰ προσάγειν τῷ πράγματι, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξαπατᾶν τῶν ὀρώτων, αὐτός οὐδὲν τοιοῦτόν τι γιγνόμενος.

2. **ΠΡΩΤ.** Καὶ τίς ἂν ἢ ἀπάτη ἐπὶ τῶν οὕτως ἐναργῶν γένοιτο; οὐκ ἀνεωγμένοις τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶδες, ἐς ὅσα μετεποίησα ἑμαυτόν; εἰ δὲ ἀπιστεῖς, καὶ τὸ πρῶγμα σοι ψευδὲς εἶναι δοκεῖ, καὶ φαντασία τις πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἵσταμένη, ἐπειδὴν πῦρ γένωμαι, προσένεγκαί μοι, ὦ γενναιότατε, τὴν χεῖρα· εἴση γάρ, εἰ ὀρώμαι μόνον, ἢ καὶ τὸ κάειν τότε μοι πρόσεστιν.

ΜΕΝ. Οὐκ ἀσφαλὴς ἡ πείρα, ὦ Πρωτεῦ.

ΠΡΩΤ. Σὺ δέ μοι, ὦ Μενέλαε, δοκεῖς οὐδέ πολὺπον ἐωρακέναι πώποτε, οὐδέ, ἂ πάσχει ὁ ἰχθύς οὗτος εἶδέναι.

ΜΕΝ. Ἀλλὰ τὸν μὲν πολὺπον εἶδον. ἂ δὲ πάσχει, ἡδέως ἂν μάθοιμι παρὰ σοῦ.

3. ΠΡΩΤ. Ὅποιά ἂν πέτρα προσελθὼν ἀρμόσῃ τὰς κοτύλας, καὶ προσφύς ἔχηται κατὰ τὰς πλεκτάνας, ἐκείνη ὅμοιον ἀπεργάζεται ἑαυτὸν, καὶ μεταβάλλει τὴν χροάν, μιμούμενος τὴν πέτραν, ὡς ἂν λάθῃ τοὺς ἄλιεας, μὴ διαλλάττων, μηδὲ φανερός ὢν διὰ τοῦτο, ἀλλ' εἰκὼς τῷ λίθῳ.

ΜΕΝ. Φασὶ ταῦτα· τὸ δὲ σὸν πολλῶ παραδοξότερον, ὦ Πρωτεῦ.

ΠΡΩΤ. Οὐκ οἶδα, ὦ Μενέλαε, τίνι ἂν ἄλλῃ πιστεῦσαι, τοῖς σεαυτοῦ ὀφθαλμοῖς ἀπιστῶν;

ΜΕΝ. Ἴδὼν εἶδον· ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα τεράστιον, τὸν αὐτὸν πῦρ καὶ ὕδωρ γίγνεσθαι.

V.

Arg. Pomum Bridis in nuptiis Thetidis et Pelei.

ΠΑΝΟΠΗΣ ΚΑΙ ΓΑΛΗΝΗΣ.

1. ΠΑΝ. Εἶδες, ὦ Γαλήνη, χθὲς, οἷα ἐποίησεν ἡ Ἔρις παρὰ τὸ δεῖπνον ἐν Θετταλίᾳ, διότι μὴ καὶ αὐτὴ ἐκλήθη ἐς τὸ συμπόσιον;

ΓΑΛ. Οὐ ξυνειστιώμην ὑμῖν ἔγωγε· ὁ γὰρ Ποσειδῶν ἐκέλευσέ με, ὦ Πανόπη, ἀκύμαντον ἐν τσοῦ-

τω φυλάττειν τὸ πείλαγος. τί δ' οὖν ἐποίησεν ἡ Ἐρις μὴ παροῦσα;

ΠΑΝ. Ἡ Θέτις μὲν ἤδη καὶ ὁ Πηλεὺς ἀπεληλύθεισαν εἰς τὸν θάλαμον, ὑπὸ τῆς Ἀμφιτρόιτης καὶ τοῦ Ποσειδῶνος παραπεμφθέντες. ἡ Ἐρις δ' ἐν τοσοῦτῳ λαθοῦσα πάντας, ἐδυνήθη δὲ φράδιως, τῶν μὲν πινόντων, ἐνίων δὲ κροτούντων, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι κίθαριζοντι, ἢ ταῖς Μούσαις ἀδούσαις προσεχόντων τὸν νοῦν, ἐνέβαλεν εἰς τὸ ξυμπέσιον μῆλόν τι πάγκαλον, χρυσοῦν ὄλον, ὃ Γαλήτη· ἐπεγέγραπτο δὲ, **Ἡ ΚΑΛΗ ΛΑΒΕΤΩ**. Κυλιανδούμενον δὲ τοῦτο, ὡς περ ἐξεπίτηδες, ἦκεν ἔνθα Ἥρα τε, καὶ Ἀφροδίτη, καὶ Ἀθηναῖα κατεκλίνοντο. 2. Καῖπειθ ὁ Ἐρμῆς ἀνελόμενος ἐπελέξατο τὰ γεγραμμένα, αἱ μὲν Νηρηΐδες ἡμεῖς ἀπεσιωπήσαμεν· τί γὰρ ἔδει ποιεῖν, ἐκείνων παροῦσων; αἱ δὲ ἀντεποιοῦντο ἐκάστη, καὶ αὐτῆς εἶναι τὸ μῆλον ἠξίουσιν. καὶ εἰ μὴ γε ὁ Ζεὺς διέστησεν αὐτάς, καὶ ἄχρη χειρῶν ἂν τὸ πρῆγμα προὔχωρσεν. ἀλλ' ἐκεῖνος, αὐτὸς μὲν οὐ δικάσω, φησὶ, περὶ τούτου, (καίτοι γε ἐκεῖναι ἠροῦντο αὐτὸν δικάσαι) ἄπιτε δὲ εἰς τὴν Ἰθὴν παρὰ τὸν Πάριον τὸν Πριάμου παῖδα· ὃς οἶδέ τε διαγνῶναι τὸ κάλλιον, φιλόκαλος ὢν, καὶ οὐκ ἂν ἐκεῖνος δικάσειε κακῶς.

ΓΑΛ. Τί οὖν αἱ θεαί, ὃ Πανόπη;

ΠΑΝ. Τήμερον, οἶμαι, ἀπίασι εἰς τὴν Ἰθὴν.

ΓΑΛ. Καί τις ἦξει μετὰ μικρὸν ἑπαγγέλλων ἡμῖν τὴν κρατοῦσαν;

ΠΑΝ. Ἦδη σοί φημι, οὐκ ἄλλη κρατήσῃ, τῆς Ἀ-

φροδίτης ἀγωνιζομένης, ἣν μή τι πάνυ ὁ διαιτητῆς ἀμβλυώτη.

 VI.

Arg. Raptus Amymones.

**ΤΡΙΤΩΝΟΣ, ΑΜΥΜΩΝΗΣ, ΚΑΙ
ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.**

1. ΤΡΙΤ. Ἐπὶ τὴν Λέρναν, ὃ Πόσειδον, παραγίνεται καθ' ἐκάστην ἡμέραν ὑδρευσομένη παρθένος, πάγκαλόν τι χρῆμα· οὐκ οἶδα ἔγωγε καλλίω παῖδα ἰδών.

ΠΟΣ. Ἐλευθέραν τινά, ὃ Τρίτων, λέγεις, ἢ θεράπεινά τις ὑδροφόρος ἐστίν;

ΤΡΙΤ. Οὐ μνησθῆναι· ἀλλὰ τοῦ Δαναοῦ ἐκείνου θυγάτηρ, μία τῶν πενήκοντα καὶ αὐτῆ, Ἀμυμώνη τοῦνομα· ἐπυθόμην γὰρ, ἣτις καλεῖται, καὶ τὸ γένος. ὁ Δαναὸς δὲ σκληραγωγῆ τὰς θυγατέρας, καὶ αὐτουργεῖν διδάσκει, καὶ πέμπει ὕδωρ τε ἀρυσσομένας, καὶ πρὸς τὰ ἄλλα παιδεύει ἀόκνους εἶναι αὐτάς.

2. ΠΟΣ. Μόνη δὲ παραγίνεται μακρὰν οὕτω τὴν ὁδὸν ἐξ Ἄργους ἐς Λέρναν;

ΤΡΙΤ. Μόνη· πολυδίψιον δὲ τὸ Ἄργος, ὡς οἴσθα· ὥστε ἀνάγκη αἰεὶ ὑδροφορεῖν.

ΠΟΣ. Ὡ Τρίτων, οὐ μετρίως με διατάραξας τὰ περὶ τῆς παιδὸς εἰπών· ὥστε ἴωμεν ἐπ' αὐτήν.

ΤΡΙΤ. Ἴωμεν· ἤδη γὰρ καιρὸς τῆς ὑδροφορίας. καὶ σχεδὸν που κατὰ μέσην τὴν ὁδὸν ἐστὶν ἰοῦσα ἐς τὴν Λέρναν.

ΠΟΣ. Οὐκοῦν ζεῦξον τὸ ἄρμα· ἢ τοῦτο μὲν πολλὴν ἔχει τὴν διατριβὴν, ὑπάγειν τοὺς ἵππους τῇ ζεύγῃ, καὶ τὸ ἄρμα ἐπισκευάζειν· σὺ δὲ ἀλλὰ δελφινά μοι τινὰ τῶν ὠκέων παράστησον· ἐφιππάσθαι γὰρ ἐπ' αὐτοῦ τάχιστα.

ΤΡΙΤ. Ἴδού σοι οὕτως ὁ δελφίνων ὠκύτατος.

ΠΟΣ. Εὖγε· ἀπελαύνωμεν· σὺ δὲ παρανήχου, ὦ Τρίτων. καὶ περὶ πάροισμεν ἐς τὴν Λέριαν, ἐγὼ μὲν λοχήσω ἐνταῦθα πού, σὺ δ' ἀπουκόπει· ὅπότ' ἂν αἴσθῃ προσιοῦσαν αὐτὴν . . . . .

ΤΡΙΤ. Αὐτῇ σοι πλησίον.

ΠΟΣ. Καλὴ, ὦ Τρίτων, καὶ ὠραία παρθένος ἀλλὰ συλληπτεία ἡμῖν ἔστιν.

ΑΜ. Ἄνθρωπε, ποῖ μὲ ξυναρπάσας ἄγεις; ἀνδραποδιστὴς τις εἶ, καὶ ἕοικας ἡμῖν ἀπ' Αἰγύπτου τοῦ θείου ὑποπεμφθῆναι· ὥστε βοήσομαι τὸν πατέρα.

ΤΡΙΤ. Σιώπησον, ὦ Ἀμυμώνη, Ποσειδῶν ἐστὶ.

ΑΜ. Τί Ποσειδῶν λέγεις; τί βιάξῃ με, ὦ ἄνθρωπε, καὶ ἐς τὴν θάλατταν καθέλκεις; ἐγὼ δὲ ἀποπνιγῆσομαι ἢ ἀθλία καταδῦσα.

ΠΟΣ. Θάρσσει, οὐδὲν δεινὸν οὐ μὴ πάθῃς· ἀλλὰ καὶ πηγὴν ἐπώνυμόν σοι ἀναδοθῆναι ποιήσω ἐνταῦθα, πατάξας τῇ τριαίνῃ τὴν πέτραν πλησίον τοῦ κλύσματος· καὶ σὺ εὐδαίμων ἔσῃ, καὶ μόνῃ τῶν ἀδελφῶν οὐχ ὑδροφορήσεις ἀποθανοῦσα.

VII.

Arg. De Ione.

ΝΟΤΟΤ ΚΑΙ ΖΕΦΥΡΟΤ.

1. ΝΟΤ. Ταύτην, ὣς Ζέφυρε, τὴν δάμαλιν, ἣν διὰ τοῦ πελάγους ἐς Αἴγυπτον ὁ Ἑρμῆς ἄγει, ὁ Ζεὺς διεκόρησεν ἀλοὺς ἔρωτι;

ΖΕΦ. Ναί, ὦ Νότε· οὐ δάμαλις δὲ τότε, ἀλλὰ παῖς ἦκ τοῦ ποταμοῦ θυγάτηρ Ἰνάχου· νῦν δὲ ἡ Ἥρα τοιαύτην ἐποίησεν αὐτὴν ζηλοτυπήσασα, ὅτι καὶ πάνυ ἐώρα ἐρῶντα τὸν Δία.

ΝΟΤ. Νῦν οἷν ἔτι ἐρᾷ τῆς βοός;

ΖΕΦ. Καὶ μάλα· καὶ διὰ τοῦτο ἐς Αἴγυπτον αὐτὴν ἐπεμψε· καὶ ἡμῖν προσέταξε μὴ κυμαίνειν τὴν θάλατταν ἕστ' ἂν διανήξηται, ὡς ἀποτεκοῦσα ἐκεῖ, (κύει γὰρ ἤδη,) θεὸς γένοιτο καὶ αὐτὴ· καὶ τὸ τε-
χθῆν.

2. ΝΟΤ. Ἡ δάμαλις θεός;

ΖΕΦ. Καὶ μάλα, ὦ Νότε· καὶ ὄρεσι γὰρ, ὡς ὁ Ἑρμῆς ἔφη, τῶν πλεόντων, καὶ ἡμῶν ἔσται δέσποινα, ὃν τινα ἂν ἡμῶν ἐθελήσοι ἐκπέμψαι, ἢ κωλύσαι ἐπιπνεῖν.

ΝΟΤ. Θεραπευτέα τοιγαροῦν, ὦ Ζέφυρε, ἡδὴ δέσποινά γε οὖσα.

ΖΕΦ. Νὴ Δία, εὐνουστέρα γὰρ οὕτως ἂν γένοιτο. Ἄλλ' ἡδὴ γὰρ διεπέρασε, καὶ ἐξένευσεν ἐς τὴν γῆν. ὄρεῖς ὅπως οὐκέτι μὲν τετραποδισὶ βαδίζει, ἀνορθώσας δ' αὐτὴν ὁ Ἑρμῆς γυναῖκα παγκάλην αὐθιγῆ ἐποίησε;

NOT. Παράδοξα γοῦν ταῦτα, ὧ Ζίφνρε· οὐκ ἔτι κέρατα, οὐδὲ οὐρά, καὶ διχλήλα τὰ σκέλη, ἀλλ' ἐπέραστος κόρη. ὁ μὲν τοι Ἐρμῆς τί παθῶν μεταβέβληκεν ἑαυτὸν, καὶ ἀντὶ νεανίου κυνοπρόσωπος γεγένηται;

ΖΕΦ. Μὴ πολυτραγμονῶμεν, ὅτι ἐκεῖνος ἄμμι-
νον οἶδε τὰ πρακτεία.

VIII.

Arg. De Arione.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΕΛΦΙΝΩΝ.

1. ΠΟΣ. Εὐγε, ὧ Δελφῖνες, ὅτι αἰεὶ φιλόανθρωποι ἔστε· καὶ πάλαι μὲν τὸ τῆς Ἰνοῦς παιδίον ἐπὶ τὸν Ἰσθμὸν ἐκομίσασθε, ὑποδεξάμενοι ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων μετὰ τῆς μητρὸς ἐμπεσόν· καὶ νῦν σὺ τὸν κιθαροῖδόν τουτονὶ τὸν ἐκ Μηθύμνης ἀναλαβὼν, ἐξενήξω ἐς Ταίναρον αὐτῇ σκευῇ, καὶ κιθάρα· οὐδὲ περιεῖδες κακῶς ὑπὸ τῶν ναυτῶν ἀπολλύμενον.

ΔΕΛΦ. Μὴ θαυμάσης, ὧ Πόσειδον, εἰ τοὺς ἀνθρώπους εὖ ποιοῦμεν, ἐξ ἀνθρώπων γε καὶ αὐτοὶ ἰχθύες γενόμενοι.

ΠΟΣ. Καὶ μέμφομαι γε τῷ Διονύσῳ, ὅτι ἡμᾶς καταναυμαγήσας μετέβαλε, δέον χειρώσασθαι μόνον, ὡς περ τοὺς ἄλλους ὑπηγάγετο. πῶς δ' οὖν τὰ κατὰ τὸν Ἄριονα τοῦτον ἐγένετο, ὧ Δελφίν;

2. ΔΕΛΦ. Ὁ Περίανδρος, οἶμαι, ἔχαιρεν αὐτῷ, καὶ πολλάκις μετεπέμπετο αὐτὸν ἐπὶ τῇ τέχνῃ, καὶ πολλὰ ἐδωρήσατο. ὁ δὲ πλουτήσας παρὰ τοῦ τυραν-

νου ἐπεθύμησε, πλεύσας οἴκαδε ἐς τὴν Μήθυμναν, ἐπιδείξασθαι τὸν πλοῦτον· καὶ ἐπιβὰς πορθμείου τινὸς κακούργων ἀνδρῶν, ὡς ἔδειξε πολὺν ἄγων χρυσὸν, καὶ ἄργυρον, ἐπεὶ κατὰ μέσον τὸ Αἰγαῖον ἐγένοντο, ἐπιβουλεύουσιν αὐτῷ οἱ ναῦται. ὁ δὲ (ἠκροώμην γὰρ ἅπαντα παρανέων τῷ σκάφει) ἐπεὶ ταῦτα ὑμῖν δέδοκται, ἔφη, ἀλλὰ τὴν σκευὴν ἀναλαβόντα με, καὶ ἄσαντα θρηῆνόν τινα ἐπ' ἐμαυτῷ, ἐκόντα ἐάσατε ρίψαι ἐμαυτόν. ἐπέτρεψαν οἱ ναῦται, καὶ ἀνέλαβε τὴν σκευὴν, καὶ ἦσε πάνυ λιγυρόν· καὶ ἔπεσεν ἐς τὴν θάλατταν, ὡς αὐτίκα πάντως ἀποθανούμενος. ἐγὼ δὲ ὑπολαβὼν, καὶ ἀναθήμενος αὐτόν, ἐξηξάμην ἔχων εἰς Ταίναρον.

ΠΟΣ. Ἐπαινῶ σε τῆς φιλομουσίας· ἄξιον γὰρ τὸν μισθὸν ἀποδέδωκας αὐτῷ ἀκροάσεως.

IX.

Arg. De Helle et Inone.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΝΗΡΗΙΔΩΝ.

1. ΠΟΣ. Τὸ μὲν στενὸν τοῦτο, ἐς ὃ ἡ παῖς κατηνέχθη, Ἑλλησποντος ἀπ' αὐτῆς καλείσθω. τὸν δὲ νεκρὸν ὑμεῖς, ὦ Νηρηίδες, παραλαβοῦσαι τῇ Τρωάδι προσενέγκατε, ὡς ταφεῖν ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων.

ΑΜΦ. Μηδαμῶς, ὦ Πόσειδον· ἀλλ' ἐνταῦθα ἐν τῷ ἐπωνύμῳ πελάγει τεθάφθω· ἐλευθμεν γὰρ αὐτὴν οἴκτιστα, ὑπὸ τῆς μητροιᾶς πεπονθυῖαν.

ΠΟΣ. Τοῦτο μὲν, ὦ Ἀμφιτρίτη, οὐ θέμις. οὐδ' ἄλλως καλὸν ἐνταῦθα πού κείσθαι ὑπὸ τῆ ψάμμου

αὐτήν, ἀλλ' ὅπερ ἔφην ἐν τῇ Τρωάδι ἢ ἐν τῇ Χερσό-
 φρονήσῳ τεθάψεται. ἐκεῖνο δὲ παραμύθιον οὐ μικρὸν
 ἴσται αὐτῇ, ὅτι μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ καὶ ἡ Ἰνώ πεί-
 σεται, καὶ ἐμπεσεῖται, ὑπὸ τοῦ Ἀθάμαντος διωκομέ-
 νη, ἐς τὸ πέλαγος ἀπ' ἄκρου τοῦ Κιθαιρώνος, κα-
 θόπερ καθήκει ἐς τὴν Θάλασσαν, ἔχουσα καὶ τὸν
 υἱὸν ἐπὶ τῆς ἀγκάλῃς. Ἀλλὰ κἀκείνην σῶσαι δεήσει,
 χαρισομένους τῷ Διονύσῳ· τροφὸς γὰρ αὐτοῦ καὶ
 τίθει ἡ Ἰνώ.

2. ΑΜΦ. Οὐκ ἔχρην, οὕτω πονηράν οὔσαν.

ΠΟΣ. Ἀλλὰ τῷ Διονύσῳ ἀχαριστεῖν, ὡς Ἀμφι-
 τρίτη, οὐκ ἄξιον.

ΝΗΡ. Αὕτη δὲ ἄρα τι παθοῦσα κατέπεσεν ἀπὸ
 τοῦ κριοῦ; ὁ ἀδελφὸς δὲ ὁ Φοῖβος ἀσφαλῶς ὀχεῖται;

ΠΟΣ. Εἰκότως· νεανίας γάρ, καὶ δυνατὸς ἀν-
 τέχειν πρὸς τὴν φορὰν· ἡ δὲ ὑπ' ἀηθρίας, ἐπιβῶσα
 ὀχήματος παραδόξου καὶ ἀπιδούσα ἐς βύθου ἀχανές,
 ἐκπλαγεῖσα, καὶ τῷ θάλπει ἅμα συσχεθεῖσα, καὶ
 ἰλλιγγιάσασα πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς πτήσεως, ἀκρα-
 τῆς ἐγένετο τῶν κεράτων τοῦ κριοῦ, ὧν τέως ἐπέιλη-
 πτο, καὶ κατέπεσεν ἐς τὸ πέλαγος.

ΝΗΡ. Οὐκοῦν ἔχρην τὴν μητέρα τὴν Νεφέλην
 βοηθεῖν πιπτούσῃ;

ΠΟΣ. Ἐχρην· ἀλλ' ἡ Μοῖρα τῆς Νεφέλης πολ-
 λῶ δυνατωτέρα.

Arg. De Latona et Insula Delo.

ΙΡΙΑΘΟΣ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

1. *ΙΡΙΣ.* Τὴν νῆσον τὴν πλανωμένην, ᾧ Πόσειδον, τὴν ἀποσπασθεῖσαν τῆς Σικελίας, ὕφαλον ἐπινήχουσαι συμβέβηκε. ταύτην, φησὶν ὁ Ζεὺς, στήσουσ ἤδη, καὶ ἀνάφηνον, καὶ ποιήσουσ ἤδη δῆλον ἐν τῷ Αἰγαίῳ μέσῳ βεβαίως μένειν, στηρίζας πάνυ ἀσφαλῶς· δεῖται γάρ τι αὐτῆς.

ΠΟΣ. Πεπράξεται ταῦτα, ᾧ Ἴρι. τίνα δὲ ὁμοίως παρέξει αὐτῷ τὴν χρεῖαν ἀναφανείσα, καὶ μηκέτι πλέουσα;

ΙΡΙΣ. Τὴν Αἰτῶ ἐπ' αὐτῆς δεῖ ἀποκνησαι· ἤδη γὰρ πονήρως ὑπὸ τῶν ᾠδίνων ἔχει.

ΠΟΣ. Τί οὖν; οὐχ ἱκανὸς ὁ οὐρανὸς ἐντεκεῖν; εἰ δὲ μὴ οὗτος, ἀλλὰ γε πᾶσα ἡ γῆ οὐκ ἂν ὑποδέξασθαι δύναίτο τὰς αὐτῆς γονάς;

ΙΡΙΣ. Οὐκ, ᾧ Πόσειδον· ἡ Ἥρα γὰρ ὄρκῳ μεγάλῳ κατέλαβε τὴν γῆν, μὴ παρασχεῖν τῇ Αἰτῶ τῶν ᾠδίνων ὑποδοχὴν. ἡ τοίνυν νῆσος αὐτῇ ἀνώμοτός ἐστιν· ἀφανῆς γὰρ ἦν.

2. *ΠΟΣ.* Συνήμι. στήθι, ᾧ νῆσε, καὶ ἀνάδουθι [αὐθις] ἐκ τοῦ βυθοῦ, καὶ μηκέτι ὑποφέρου, ἀλλὰ βεβαίως μένε, καὶ ὑπόδεξαι, ᾧ εὐδαιμονεσιτάτη, τοῦ ἀδελφοῦ τὰ τέκνα δύο, τοὺς καλλίστους τῶν θεῶν. καὶ ἡμεῖς, ᾧ Τρίτωνες, διαπορθμεύσατε τὴν Αἰτῶ ἐς αὐτήν· καὶ γαλήνᾳ ἅπαντα ἔστω. τὸν δρόκοντα δὲ, ὅς νῦν ἐξοιστρεῖ αὐτήν φοβῶν, τὰ νεογνά,

ἐπειδὴν τεχθῆ, εὐθέως μετελεύσεται τε, καὶ τιμωρήσει τῇ μητρὶ. σὺ δὲ ἀπάγγελε τῷ Διὶ πάντα εἶναι εὐτρεπῆ. ἔστηκεν ἡ Δῆλος· ἡμέτω ἡ Λητώ καὶ τι κτεῖται.

 XI.

Arg. Fabulosa narratio homerica de Xantho fluvio.

ΞΑΝΘΟΥ ΚΑΙ ΘΑΛΑΣΣΗΣ.

1. ΞΑΝΘ. Δέξαι με, ὦ θάλαττα, δεινὰ πεπονθότα, καὶ κατάσβεσόν μου τὰ τραύματα.

ΘΑΛ. Τί τοῦτο, ὦ Ξάνθε; τίς σε κατέκαυσε;

ΞΑΝΘ. Ὁ Ἥφαιστος. ἀλλ' ἀπηνθράκωμαι ὄλως ὁ κακοδαίμων, καὶ ζέω.

ΘΑΛ. Διατί δέ σοι ἐνέβαλε τὸ πῦρ;

ΞΑΝΘ. Διὰ τὸν υἱὸν τῆς Θέτιδος· ἐπεὶ γὰρ φονεύοντα τοὺς φρύγας ἰκέτευσα, ὃδ' οὐκ ἐπαύσατο τῆς ὀργῆς, ἀλλ' ὑπὸ τῶν νεκρῶν ἀπέφραττέ μοι τὸν ῥοῦν, ἔλεήσας τοὺς ἀθλίους ἐπῆλθον, ἐπικλύσαι θέλων, ὡς φοβηθεὶς ἀπόσχοιτο τῶν ἀνδρῶν. 2. Ἐνταῦθα ὁ Ἥφαιστος, (ἔτυχε γὰρ που πλησίον,) πᾶν οἶμαι, ὅσον ἐν τῇ καμίνῳ πῦρ εἶχε, καὶ ὅσον ἐν τῇ Αἴτνῃ, καὶ εἶποθι ἄλλοθι, φέρων ἐπῆλθέ μοι· καὶ κατέκαυσε μὲν τὰς πετείας, καὶ μυρϊκάς· ὥπτησε δὲ καὶ τοὺς κακοδαίμονας ἰχθῦς, καὶ τὰς ἐγχείλεις· αὐτὸν δὲ ἐμὲ ὑπερκαχλάσαι ποιήσας μικροῦ δεῖν ὄλον ξηρὸν εἶργασται. δρᾶς δ' οὖν, ὅπως διάκειμαι ὑπὸ τῶν ἐγκαυμάτων.

ΘΑΛ. Θολερὸς, ὦ Ξάνθε, καὶ θερμὸς, ὡς εἰκός·
 ἐπὶ αἷμα μὲν ἀπὸ τῶν νεκρῶν· ἡ θέρμη δέ, ὡς φῆς,
 ἀπὸ τοῦ πυρός. καὶ εἰκότως, ὦ Ξάνθε, ὅς ἐπὶ τὸν
 ἕμὸν νιὸν ὤρμησας, οὐκ αἰδεσθεῖς ὅτι Νηρηΐδος
 νιὸς ἦν.

ΞΑΝΘ. Οὐκ ἔδει οὖν ἐλεῆσαι γείτονας ὄντας
 τοὺς Φρύγας;

ΘΑΛ. Τὸν Ἰφραιστον δὲ οὐκ ἔδει ἐλεῆσαι Θε-
 τιδος νιὸν ὄντα τὸν Ἀχιλλέα;

XII.

Arg. Danaë fluctibus a patre tradita.

ΔΩΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΕΤΙΔΟΣ.

1. ΔΩΡ. Τί δακρύεις, ὦ Θετί;

ΘΕΤ. Καλλίστην, ὦ Δωρί, κόρην εἶδον ἐς κι-
 βωτὸν ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐμβληθεῖσαν, αὐτήν τε, καὶ
 βρέφος αὐτῆς ἀρτιγέννητον· ἐκέλευσε δὲ ὁ πατήρ
 τοὺς ναύτας, ἀναλαμβάνοντας τὸ κιβώτιον, ἐπειδὴν πο-
 λὺ τῆς γῆς ἀποσπιάσωσιν, ἀφεῖναι ἐς τὴν θάλατταν,
 ὡς ἀπόλοιτο ἡ ἀθλία, καὶ αὐτὴ καὶ τὸ βρέφος.

ΔΩΡ. Τίνος δ' ἔνεκα, ὦ ἀδελφή; εἶπέ, εἴ τι ἔ-
 μαθες ἀκριβῶς, ἅπαντα.

ΘΕΤ. Ἀκρίσιος ὁ πατήρ αὐτῆς καλλίστην οὖσαν
 ἐπαρθένευεν, ἐς χαλκοῦν τινα θάλαμον ἐμβαλὼν.
 εἶτα, εἰ μὲν ἀληθές, οὐκ ἔχω εἰπεῖν, φασὶ δὲ τὸν Δία,
 χρυσὸν γενόμενον, ῥυῆναι διὰ τοῦ ὀρόφου ἐπ' αὐτήν·
 δεξαμένην δ' ἐκείνην ἐς τὸν κόλπον καταρρέοντα τὸν
 θεὸν, ἐγκύμονα γενέσθαι. τοῦτ' αἰσθόμενος ὁ πα-

πῆρ, ἄγριός τις καὶ ζηλότυπος γέρων, ἠγανάκτησε καὶ ὑπὸ τινος μεμοιχεῦσθαι οἰηθεὶς αὐτὴν ἐμβάλλει ἐς τὴν κιβωτὸν ἄρτι τετοκυῖαν.

2. ΔΩΡ. Ἡ δὲ τί ἔπραττεν, ὦ Θέτι, ὁπότε καθίετο;

ΘΕΤ. Ἐπεὶ μὲν ἑαυτῆς εἰσιγα, ὦ Δωρὶ, καὶ ἔφερε τὴν καταδίκην· τὸ βρέφος δὲ παρηγεῖτο μὴ ἀποθανεῖν, δακρύνουσα καὶ τῷ πάππῳ δεικνύουσα αὐτὸ, κάλλιστον ὄν· τὸ δὲ ὑπ' ἀγνοίας τῶν κακῶν ὑπεμενιδία πρὸς τὴν θάλατταν. ὑποπίμπλαμαι αὖθις τοὺς ὀφθαλμοὺς δακρύνων, μνημονεύουσα αὐτῶν.

ΔΩΡ. Καμὲ δακρύνσαι ἐποίησας. ἀλλ' ἤδη τεθνήσκουσιν;

ΘΕΤ. Οὐδαμῶς· νήχεται γὰρ ἔτι ἢ κιβωτὸς ἀμφὶ τὴν Σέριφον, ζῶντας αὐτοὺς φυλάττουσα.

ΔΩΡ. Τί οὖν οὐχὶ σώζομεν αὐτὴν, τοῖς ἀλειψῆσαι τούτοις ἐμβαλοῦσαι ἐς τὰ δίκτυα, τοῖς Σεριφίοις; οἱ δὲ ἀνασπάσαντες σώσουσι δηλονότι.

ΘΕΤ. Εὖ λέγεις, οὕτω ποιῶμεν. μὴ γὰρ ἀπολέσθω μήτε αὐτὴ, μήτε τὸ παιδίον οὕτως ὄν καλόν.

XIII.

Arg. Tyro, a Neptuno decepta.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΝΙΠΕΩΣ.

1. ΕΝΙΠ. Οὐ καλὰ ταῦτα, ὦ Πόσειδον· εἰρήσεται γὰρ τὰληθές· ὑπελθὼν μου τὴν ἐρωμένην, εἰκασθεὶς ἐμοὶ, διεκόρησας τὴν παῖδα· ἢ δὲ ἔξετο ὑπ' ἐμοῦ ταῦτα πεπονθέναι, καὶ διὰ τοῦτο παρεῖχεν ἑαυτήν.

ΠΟΣ. Σὺ γὰρ, ὦ Ἐνιπεῦ, ὑπεροπτικός ἦσθα, καὶ βραδύς, ὃς κόρης οὕτω καλῆς φοιτώσης ὀσημέραι παρὰ σέ, ἀπολλυμένης ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ὑπερεώρας, καὶ ἔχαιρες λυπῶν αὐτήν· ἣ δὲ παρὰ τὰς ὄχθας ἀλύουσα, καὶ ἐπεμβαίνουσα, καὶ λουομένη ἐνίοτε, εὐχετό σοι ἐντυχεῖν· σὺ δ' ἐθρύπτου πρὸς αὐτήν.

2. ENIII. Τί οὖν; διὰ τοῦτο ἐχρῆν σε προαρπάσαι τὸν ἔρωτα, καὶ καθυποκρίνεσθαι Ἐνιπέα ἀντὶ Ποσειδῶνος εἶναι, καὶ κατασοφίσασθαι τὴν Τυρῶ, ἀφελῆ κόρην οὖσαν.

ΠΟΣ. Ὅψε ζήλοτυπεῖς, ὦ Ἐνιπεῦ, ὑπερόπτης πρότερον ὢν. ἣ Τυρῶ δὲ οὐδὲν δευρόν πέπονθεν, οἰομένη ὑπὸ σοῦ διακεκορῆσθαι.

ENIII. Οὐ μένον· ἔφησ γὰρ ἀπιῶν ὅτι Ποσειδῶν ἦσθα· ὃ καὶ μάλιστα ἐλύπησεν αὐτήν· καὶ ἐγὼ τοῦτο ἠδίκημαι, ὅτι τὰ ἐμὰ σὺ εὐφραίνου τότε, καὶ περιστήσας πορφύρεόν τι κῦμα, ὅπερ ὑμᾶς συνέκρυπτε ἅμα, συνῆσθα τῇ παιδί ἀντ' ἐμοῦ.

ΠΟΣ. Σὺ γὰρ οὐκ ἔθελες, ὦ Ἐνιπεῦ.

XIV.

Arg. Persei res gestae et Andromedae fatum.

**ΤΡΙΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΝΗΡΗΙΔΩΝ
(ΚΑΙ ΙΦΙΑΝΑΣΣΗΣ).**

1. ΤΡΙΤ. Τὸ κῆτος ὑμῶν, ὦ Νηρηίδες, ὃ ἐπὶ τὴν τοῦ Κηφέως θυγατέρα τὴν Ἀνδρομέδαν ἐπέμψατε, οὔτε τὴν παῖδα ἠδίκησεν, ὡς οἴεσθε, καὶ αὐτὸ ἦδη τέθνηκε.

NHP. Τὸ τίνας, ὦ Τρίτων; ἢ ὁ Κηφεὺς, καθάπερ δέλεαρ προθεῖς τὴν κόρην, ἀπέκτεινεν ἐπιών, λοχήσας μετὰ πολλῆς δυνάμεως;

TRIT. Οὐκ· ἀλλ' ἴστε, οἶμαι, ὦ Ἰφιάνασσα, τὸν Ἥερσεία, τὸ τῆς Δανάης παιδίον, ὃ μετὰ τῆς μητρὸς ἐν τῇ κιβωτῷ ἐμβληθὲν εἰς τὴν θαλάσσιαν ὑπὸ τοῦ μητροπάτορος ἐσώσατε, οἰκτεῖρασαι αὐτό.

IF. Οἶδα ὃν λέγεις. εἰκὸς δὲ ἤδη νεανίαν εἶναι, καὶ μάλα γενναῖόν τε καὶ καλὸν ἰδεῖν.

TRIT. Οὗτος ἀπέκτεινε τὸ κῆτος.

IF. Διατὶ, ὦ Τρίτων; οὐ γὰρ δὴ σώστρα ἡμῖν τοιαῦτα ἐκτίθειν αὐτὸν ἐχοῖν.

2. *TRIT.* Ἐγὼ ὑμῖν φράσω τὸ πᾶν, ὡς ἐγένετο. ἐστάλη μὲν οὗτος ἐπὶ τὰς Γοργόνας, ἀθλὸν τινα τοῦτον τῷ βασιλεῖ ἐπιτελῶν. ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο εἰς τὴν Λιβύην, [ἔνθα ἦσαν] . . .

IF. Πῶς, ὦ Τρίτων, μόνος, ἢ καὶ τινας ἄλλους συμμάχους ἦγεν; ἄλλως γὰρ δύσπορος ἢ ὁδός.

TRIT. Διὰ τοῦ ἀέρος· ὑπόπτερον γὰρ αὐτὸν ἢ Ἀθηνῶ ἔθηκεν. ἐπεὶ δ' οὖν ἦκεν, ὄπου διητῶντο, αἱ μὲν ἐκάθευδον, οἶμαι, ὃ δὲ ἀποτεμῶν τῆς Μεδούσης τὴν κεφαλὴν ὄχετ' ἀποπτιόμενος.

IF. Πῶς ἰδὼν; ἀθέατοι γὰρ εἰσιν· ἢ ὅς ἀκίδη, οὐκ ἂν τι ἄλλο μετὰ ταῦτα ἴδοι.

TRIT. Ἡ Ἀθηνῶ τὴν ἀσπίδα προφαίνουσα· τοιαῦτα γὰρ ἤκουσα διηγουμένου αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἀνδρομέδαν, καὶ πρὸς τὸν Κηφεῖα ὕστερον· ἢ Ἀθηνῶ δὴ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος ἀποστιλβούσης, ὡςπερ ἐπὶ κατόπτρου, παρέσχεν αὐτῷ ἰδεῖν τὴν εἰκόνα τῆς Με-

δούσης· εἶτα λαβόμενος τῇ λαιᾷ τῆς κόμης, ἐνορῶν δὲ ἐς τὴν εἰκόνα, τῇ δεξιᾷ τὴν ἄρπην ἔχων, ἀπέτεμε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς· καὶ πρὶν ἀνέγρεσθαι τὰς ἀδελφὰς ἀνέπτατο. 3. Ἐπεὶ δὲ κατὰ τὴν παράλιον ταύτην Αἰθιοπίαν ἐγένετο, ἥδη πρόςγειος πετιόμενος, ὄρᾳ τὴν Ἀνδρομέδαν προκειμένην ἐπὶ τινος πέτρας προβλήτος, προσπεπατταλευμένην, καλλίστην, ὧ θεοὶ, καθειμένην τὰς κόμας, ἡμίγυμνον πολὺ ἐνερθε τῶν μαστῶν. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, οἰκτιέρας τὴν τύχην αὐτῆς, ἄνηρώτα τὴν αἰτίαν τῆς καταδίκης· κατὰ μικρὸν δε ἄλους ἔρωτι, ἐχρῆν γὰρ σεσωσθαι τὴν παῖδα, βοηθεῖν διέγνω. καὶ ἐπειδὴ τὸ κῆτος ἐπήγει μάλα φοβερόν, ὡς καταπιούμενον τὴν Ἀνδρομέδαν, ὑπεραιωρηθεὶς ὁ νεανίσκος, πρόκωπον ἔχων τὴν ἄρπην, τῇ μὲν καθικνεῖται· τῇ δὲ προδεικνύς τὴν Γοργόνα λίθον ἐποίει αὐτό. τὸ δὲ τέθνηκεν ὁμοῦ, καὶ πέπηγεν αὐτοῦ τὰ πολλὰ, ἅσα εἶδε τὴν Μέδουσαν. ὁ δὲ λύσας τὰ δεσμὰ τῆς παρθένου, ὑποσχὼν τὴν χεῖρα, ὑπεδέξατο ἀκροποδητὶ κατιοῦσαν ἐκ τῆς πέτρας, ὀλισθηρῶς οὔσης. καὶ νῦν γαμῆ ἐν τοῦ Κηφέως, καὶ ἀπάξει αὐτὴν ἐς Ἄργος· ὥστε ἀντὶ θανάτου γάμον οὐ τὸν τυχόντα εὗρετο.

4. NHP. Ἐγὼ μὲν οὐ πάνυ τῷ γεγονότι ἄχθομαι· τί γὰρ ἢ παῖς ἠδίκει ἡμᾶς, εἴ τι ἢ μήτηρ ἐμεγαλαύχει τότε, καὶ ἠξίου καλλίων εἶναι;

ΔΩΡ. Ὅτι οὕτως ἂν ἤλγησεν ἐπὶ τῇ θυγατρὶ μῆτηρ γε οὔσα.

NHP. Μηκέτι μεμνήμεθα, ὧ Δωρὶ, ἐκείνοι, εἴ τι βάρβαρος γυνὴ ὑπὲρ τὴν ἀξίαν ἐλάλησεν· ἱκανὴν

γὰρ ἡμῖν τιμωρίαν ἔδωκε, φοβηθεῖσα ἐπὶ τῇ παιδί.
χαίρωμεν οὖν τῷ γάμῳ.

XV.

Arg. Raptus Europae.

ΖΕΦΤΡΟΤ ΚΑΙ ΝΟΤΟΤ.

1. ΖΕΦ. Οὐ πάποτε πομπὴν ἐγὼ μεγαλοπρε-
πεστέραν εἶδον ἐν τῇ θαλάττῃ, ἀφ' οὗ γέ εἰμι, καὶ
πνέω. σὺ δὲ οὐκ εἶδες, ὦ Νότε;

ΝΟΤ. Τίνα ταύτην λέγεις, ὦ Ζέφυρε, τὴν πομ-
πὴν; ἢ τίνες οἱ πέμποντες ἦσαν;

ΖΕΦ. Ἰδιόστου Θεάματος ἀπελείφθης, οἷον οὐκ
ἂν ἄλλο ἴδοις ἔτι.

ΝΟΤ. Παρὰ τὴν Ἐρυθρὰν γὰρ θάλατταν εἰρ-
γαζόμεν· ἐπέπνευσα δὲ καὶ μέρος τι τῆς Ἰνδικῆς,
ὅσα παράλια τῆς χώρας· οὐδὲν οὖν οἶδα, ὧν λέγεις.

ΖΕΦ. Ἀλλὰ τὸν Σιδώνιον Ἀγήνορα οἶδας;

ΝΟΤ. Ναί· τὸν τῆς Εὐρώπης πατέρα. τί μὴν;

ΖΕΦ. Περὶ αὐτῆς ἐκείνης διηγήσομαί σοι.

ΝΟΤ. Μῶν ὅτι ὁ Ζεὺς ἐραστὴς ἐκ πολλοῦ τῆς
παιδός; τοῦτο γὰρ καὶ πάλαι ἠπιστάμην.

ΖΕΦ. Οὐκοῦν τὸν μὲν ἔρωτα οἶσθα· τὰ μετὰ
ταῦτα δὲ ἤδη ἄκουσον. 2. Ἡ μὲν Εὐρώπη κατε-
ληλύθει ἐπὶ τὴν ἡϊόνα παιζούσα, τὰς ἡλικιωτίδας
παραλαβοῦσα· ὁ Ζεὺς δὲ, ταύρῳ εἰκάσας ἑαυτὸν,
συνέπαιζεν αὐταῖς, κάλλιστος φαινόμενος· λευκὸς τε
γὰρ ἦν ἀκριβῶς, καὶ τὰ κέρατα εὐκαμπῆς, καὶ τὸ
βλέμμα ἡμερος. ἐσκίρτα οὖν καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῆς ἡϊό-

νος, καὶ ἐμνῶτο ἡδιστον, ὥστε τὴν Εὐρώπην τολμῆσαι καὶ ἀναβῆναι αὐτόν. ὡς δὲ τοῦτ' ἐγένετο, δρομαῖος μὲν ὁ Ζεὺς ὄρμησεν ἐπὶ τὴν Θάλατταν φέρον αὐτήν, καὶ ἐνήχετο ἐμπεσών· ἡ δὲ πᾶν ἐκπλαγεῖσα τῷ πράγματι, τῇ λαιᾷ μὲν εἶχετο τοῦ κέρατος, ὡς μὴ ἀπολισθεῖη· τῇ ἐτέρῃ δὲ ἠνεμωμένον τὸν πέπλον ξυεῖχε.

3. NOT. Ἡδὺ τοῦτο θεάμα εἶδες, ὦ Ζέφυρε, καὶ ἐρωτικόν, νηχόμενον τὸν Δία, φέροντα τὴν ἄγαπωμένην.

ΖΕΦ. Καὶ μὴν τὰ μετὰ ταῦτα ἡδίω παραπολὺ, ὦ Νότς· ἡ τε γὰρ Θάλαττα εὐθύς ἀκύμων ἐγένετο, καὶ τὴν γαλήνην ἐπισπασαμένη λείαν παρεῖχεν ἑαυτήν. ἡμεῖς δὲ πάντες ἡσυχίαν ἄγοντες, οὐδὲν ἄλλο ἢ θεαταὶ μόνον τῶν γιγνομένων, παρηκολουθοῦμεν ἔρωτες δὲ παραπετώμενοι μικρὸν ἔπερ τὴν Θάλατταν, ὡς ἐνίοτε ἄκροις τοῖς ποσὶν ἐπιπαύειν τοῦ ὕδατος, ἡμένας τὰς δᾶδας φέροντες, ἥδον ἅμα τὸν ὕμναιον. αἱ Νηρηίδες δὲ ἀναδῦσαι παρίππευον ἐπὶ τῶν δελφίνων, ἐπικροτοῦσαι, ἡμίγυμνοι αἱ πολλαί. τό, τε τῶν Τριτώνων γένος, καὶ εἴ τι ἄλλο μὴ φοβερὸν ἰδεῖν τῶν Θαλαττίων, ἅπαντα περιεχόρευε τὴν παῖδα· ὁ μὲν γὰρ Ποσειδῶν ἐπιβεβηκὸς ἄρματος, παροχουμένην τε καὶ τὴν Ἀμφιτρίτην ἔχων, προῆγε γεγηθώς, προσδοιπορῶν νηχομένῳ τῷ ἀδελφῷ. ἐπὶ πᾶσι δὲ τὴν Ἀφροδίτην δύο Τρίτωνες ἔφερον, ἐπὶ κόγχης κατακειμένην, ἄνθη παντοῖα ἐπιπάττουσαν ἐῆ νύμφη. 4. Ταῦτα ἐκ Φοινίκης ἄχρι τῆς Κρήτης ἐγένετο. ἐπεὶ δὲ ἐπέβη τῇ νήσῳ, ὁ μὲν ταῦρος οὐκ

ἔτι ἐφαίνετο· ἐπιλαβόμενος δὲ τῆς χειρὸς ὁ Ζεὺς ἀπῆγε τὴν Εὐρώπην εἰς τὸ Δίκταιον ἄντρον, ἐρυθρῶσαν, καὶ κάτω ὄρωσαν· ἠπίστατο γὰρ ἦδη, ἐφ' ᾧ, τι ἄγοιτο. ἡμεῖς δ' ἐμπροσθέντες, ἄλλος ἄλλο τοῦ πελάγους μέρος διεκυμαίνομεν.

NOT. Ὡ μακάριε Ζεφύρε τῆς Θέας. ἐγὼ δὲ γρύπας, καὶ ἐλέφαντας, καὶ μέλανας ἀνθρώπους ἐώρων.

ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

I.

Arg. Descriptio Memphi, et derisio vanitatis philosophorum, divitum, pulchrorum robustorumque, atque consolatio pauperum ea, quod inter mortuos nullum discrimen.

ΔΙΟΓΕΝΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΤΑΕΤΚΟΣ.

1. ΔΙΟΓ. Ὡ Πολύδευκες, ἐντέλλομαι σοι, ἐπειδὴν τάχιστα ἀνέλθῃς (σὺν γὰρ ἐστίν, οἶμαι, τὸ ἀναβιβῶναι αὐριον) ἢν που ἴδῃς Μένιππον τὸν κύνα (εὐροις δ' ἂν αὐτὸν ἐν Κορίνθῳ κατὰ τὸ Κράνειον, ἢ ἐν Λυκείῳ, τῶν ἐριζόντων πρὸς ἀλλήλους φιλοσόφων καταγελῶντα) εἰπεῖν πρὸς αὐτὸν, ὅτι σοι, ὦ Μένιππε, κελεύει ὁ Διογένης, εἰ σοι ἰκανῶς τὰ ὑπὲρ γῆς καταγεγέλασται, ἦκειν ἐνθάδε πολλῶ πλείω ἐπιγελασόμενον· ἐκεῖ μὲν γὰρ ἐν ἀμφιβόλῳ σοι ἔτι ὁ γέλωσ

ἦν, καὶ πολὺ τὸ, τίς γὰρ ὅπως οἶδε τὰ μετὰ τὸν βίον; ἐνταῦθα δὲ οὐ παύσῃ βεβαίως γελῶν, καθάπερ ἐγὼ νῦν· καὶ μάλιστα ἐπειδὴν ὄρας τοὺς πλουσίους, καὶ σατράπας, καὶ τυράννους οὕτω ταπεινοὺς καὶ ἀσήμους, ἐκ μόνης οἰμωγῆς διαγινωσκομένους· καὶ ὅτι μαλθακοὶ καὶ ἀγεννεῖς εἰσι, μεμνημένοι τῶν ἄνω. ταῦτα λέγε αὐτῷ· καὶ προσέτι, ἐμπλησάμενον τὴν πῆραν ἤκειν θέρμων τε πολλῶν, καὶ εἴ που εὖροι ἐν τῇ τριόδῳ Ἑκκίτης δεῖπνον κείμενον, ἢ ὧν ἐκ καθαρσίου, ἢ τι τοιοῦτον.

2. ΠΟΛ. Ἄλλ' ἀπαγγελῶ ταῦτα; ὦ Διόγετες· ὅπως δὲ εἰδῶ μάλιστα, ὅποιος τίς ἐστι τὴν ὕψιν;

ΔΙΟΓ. Γέρον, φαλακρὸς, τριβώνιον ἔχων πολύθυρον, ἅπαντι ἀνέμῳ ἀναπεπταμένον, καὶ ταῖς ἐπιπτυχαῖς τῶν ῥακίων ποικίλον· γελᾷ δ' αἰεὶ, καὶ ταπολλὰ τοὺς ἀλαζόνας τοῦτους φιλοσόφους ἐπισκῶπτει.

ΠΟΛ. Ῥάδιον εὐρεῖν ἀπό γε τούτων.

ΔΙΟΓ. Βούλει καὶ πρὸς αὐτοὺς ἐκείνους ἐντείλωμαί τι τοὺς φιλοσόφους;

ΠΟΛ. Λέγε· οὐ βαρὺ γὰρ οὐδὲ τοῦτο.

ΔΙΟΓ. Τὸ μὲν ὅλον, παύσασθαι αὐτοῖς παρεγγυὰ ληροῦσι, καὶ περὶ τῶν ὄλων ἐρίζουσι, καὶ κέρματα φύουσι ἀλλήλοις, καὶ κροκοδείλους ποιοῦσι, καὶ τειαῦτα ἄπορα ἐρωτᾷν διδάσκουσι τὸν νοῦν.

ΠΟΛ. Ἄλλ' ἐμὲ ἀμαθῆ καὶ ἀπαιδευτον εἶνα φήσουσι, κατηγοροῦντα τῆς σοφίας αὐτῶν.

ΔΙΟΓ. Σὺ δὲ οἰμώζειν αὐτοῖς παρ' ἐμοῦ λέγε.

ΠΟΛ. Καὶ ταῦτα, ὦ Διόγετες, ἀπαγγελῶ.

3. ΔΙΟΓ. Τοῖς πλουσίοις δέ, ὡς φίλτατον Πολυδεῦκιον, ἀπάγγελε ταῦτα παρ' ἡμῶν· τί, ὡς μάταιοι, τὸν χρυσὸν φυλάττετε; τί δὲ τιμωρεῖσθε ἑαυτοὺς λογιζόμενοι τοὺς τόκους, καὶ τάλαντα ἐπὶ τάλαντοις συντιθέντες, οὓς χρῆ ἕνα ὀβολὸν ἔχοντας ἦκειν μετ' ὀλίγον;

ΠΟΛ. Εἰρήσεται καὶ ταῦτα πρὸς ἐκείνους.

ΔΙΟΓ. Ἀλλὰ καὶ τοῖς καλοῖς γε καὶ ἰσχυροῖς λέγε, Μεγίλλω τε τῷ Κορινθίῳ, καὶ Δαμοξένῳ τῷ παλαιστῆ, ὅτι παρ' ἡμῖν οὔτε ἡ ξανθὴ κόμη, οὔτε τὰ χαροπὰ, ἢ μέλανα ὄμματα, ἢ ἐρύθημα ἐπὶ τοῦ προσώπου ἔτι ἐστίν, ἢ νεῦρα εὐτονα, ἢ ὦμοι καρτεροί· ἀλλὰ πάντα μίᾳ ἡμῖν κόνις, φασί, κρανία γυμνὰ τοῦ κάλλους.

ΠΟΛ. Οὐ χαλεπὸν οὐδὲ ταῦτα εἶπεῖν πρὸς τοὺς καλοὺς καὶ ἰσχυροὺς.

4. ΔΙΟΓ. Καὶ τοῖς πένησιν, ὡς Λάκων, (πολλοὶ δ' εἰσὶ, καὶ ἀχθόμενοι τῷ πράγματι, καὶ οἰκτείροντες τὴν ἀπορίαν) λέγε μῆτε δακρῦειν, μῆτ' οἰμῶζειν, διηγησάμενος τὴν ἐνταῦθα ἰσοτιμίαν· καὶ ὅτι ὄψονται τοὺς ἐκεῖ πλουσίους οὐδὲν ἀμείνους αὐτῶν. καὶ Λακεδαιμονίοις δὲ τοῖς σοῖς ταῦτα, εἰ δοκεῖ, παρ' ἐμοῦ ἐπιτίμησον, λέγων ἐκλελίσθαι αὐτούς.

ΠΟΛ. Μηδὲν, ὡς Διόγενες, περὶ Λακεδαιμονίων λέγε· οὐ γὰρ ἀνέξομαί γε· ἃ δὲ πρὸς τοὺς ἄλλους ἔφησθα, ἀπαγγελῶ.

ΔΙΟΓ. Ἐάσωμεν τούτους, ἐπεὶ σοι δοκεῖ· σὺ δὲ οἷς προεῖπον ἀπένεγκαι παρ' ἐμοῦ τοὺς λόγους.

II.

Arg. Qui solummodo divitiis et voluptatibus sese dederant, etiam apud inferos infelices sunt.

ΠΛΟΤΤΩΝ, Η ΚΑΤΑ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

(Sive ex C. 2956:

ΠΛΟΤΤΩΝΟΣ, ΜΕΝΙΠΠΟΥ, ΜΙΔΟΥ, ΣΑΡΔΑΝΑΠΑΛΟΥ ΚΑΙ ΚΡΟΙΣΟΥ.)

1. ΚΡΟΙΣ. Οὐ φέρομεν, ὦ Πλούτων, Μένιππον τουτονὶ τὸν κύνα παροικοῦντα· ὥστε ἢ ἐκεῖνόν ποι κατάστησον, ἢ ἡμεῖς μετοικήσομεν εἰς ἕτερον τόπον.

ΠΛΟΤΤ. Τιδ' ὑμῶς δεῖνόν ἐργάζεται ὁμόνεκρος ὢν;

ΚΡΟΙΣ. Ἐπειδὴν ἡμεῖς οἰμώζομεν, καὶ στενομεν, ἐκείνων μεμνημένοι τῶν ἄνω, Μίδας μὲν οὐτοσί, τοῦ χρυσοῦ, Σαρδανάπαλος δὲ, τῆς πολλῆς τρυφῆς, ἐγὼ δὲ, Κροῖσος, τῶν θησαυρῶν, ἐπιγελαῖ, καὶ ἐξονειδίζει, ἀνδράποδα καὶ καθάρματα ἡμῶς ἀποκαλῶν· ἐνίοτε δὲ καὶ ἄδων ἐπιταράττει ἡμῶν τὰς οἰμωγὰς· καὶ ὅλως, λυπηρὸς ἐστί.

ΠΛΟΤΤ. Τί ταῦτα φασίν, ὦ Μένιππε;

ΜΕΝ. Ἀληθῆ, ὦ Πλούτων. μισῶ γὰρ αὐτοὺς ἀγεννεῖς καὶ ὀλεθρίους ὄντας· οἷς οὐκ ἀπέχρησε βιώσασθαι κακῶς, ἀλλὰ καὶ ἀποθανόντες ἔτι μέμνηνται, καὶ περιέχονται τῶν ἄνω. χαίρω τοιγαροῦν ἀνιῶν αὐτούς.

ΠΛΟΤΤ. Ἄλλ' οὐ χρεῖ· λυποῦνται γὰρ οὐ μωρῶν στερούμενοι.

ΜΕΝ. Καὶ σὺ μωραίνεις; ὦ Πλούτων, ὁμόνηφος ὢν τοῖς τούτων στεναγμοῖς;

ΠΛΟΥΤ. Οὐδαμῶς. ἀλλ' οὐκ ἂν ἐθελήσαιμι στασιάζειν ὑμῶς.

2. ΜΕΝ. Καὶ μὴν, ὧ κάκιστοι Λυδῶν, καὶ Φρυγῶν, καὶ Ἀσσυρίων, οὕτω γινώσκετε, ὡς οὐδὲ παυσομένου μου· ἐνθα γὰρ ἂν ἴητε, ἀκολουθήσω ἀνιῶν, καὶ κατὰδων, καὶ καταγελῶν.

ΚΡΟΙΣ. Ταῦτα οὐχ ὕβρις;

ΜΕΝ. Οὐκ· ἀλλ' ἐκεῖνα ὕβρις ἦν, ἃ ὑμεῖς ἐποιεῖτε, προσκυνεῖσθαι ἀξιοῦντες, καὶ ἐλευθέρους ἀνδράσιν ἐντροφῶντες, καὶ τοῦ θανάτου τὸ παράπαν οὐ μνημονεύοντες. τοιγαροῦν οἰμώξετε, πάντων ἐκείνων ἀφηρημένοι.

ΚΡΟΙΣ. Πολλῶν γε, ὧ θεοὶ, καὶ μεγάλων κτημάτων.

ΜΙΑ. Ὅσου μὲν ἐγὼ χρύσου.

ΣΑΡΑ. Ὅσης δ' ἐγὼ τρυφῆς.

ΜΕΝ. Εὖγε οὕτω ποιεῖτε· ὀδύρεσθε μὲν ὑμεῖς. ἐγὼ δὲ, τὸ ΓΝΩΘΙ ΣΑΤΤΟΝ πολλάκις συνείρων, ἐπάσομαι ὑμῖν. πρόποι γὰρ ἂν ταῖς τοιαύταις οἰμωγαῖς ἐπαδόμενον.

III.

Arg. Ridetur absurdum de duplici persona Trophonii, quarum altera in Boeotia oracula edat, altera inter mortuos versetur.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ, ΑΜΦΙΛΟΧΟΥ ΚΑΙ
ΤΡΟΦΩΝΙΟΥ.

1. ΜΕΝ. Σφῶ μέντοι, ὧ Τροφῶνις, καὶ Ἀμφίλοχε, νεκροὶ ὄντες, οὐκ οἶδ' ὅπως ναῶν κατηξιῶ-

θητε, καὶ μάντιες δοκεῖτε· καὶ οἱ μάταιοι τῶν ἀνθρώπων θεοὺς ὑμῶς ὑπειλήφασιν εἶναι.

ΑΜΦ. Τί οὖν; ἡμεῖς αἴτιοι, εἰ ὑπ' ἀνοίας ἐκεῖνοι τοιαῦτα περὶ νεκρῶν δοξάζουσιν;

ΜΕΝ. Ἄλλ' οὐκ ἂν ἐδόξαζον, εἰ μὴ καὶ ζῶντες ὑμεῖς τοιαῦτα ἑτερατεύεσθε, ὡς τὰ μέλλοντα προειδότες, καὶ προειπεῖν δυνάμενοι τοῖς ἐρομένοις.

ΤΡΟΦ. Ὡ Μένιππε, Ἀμφίλοχος μὲν οὗτος ἂν εἰδείη, ὅ,τι αὐτῷ ἀποκριτέον ὑπὲρ αὐτοῦ· ἐγὼ δὲ ἥρωσ εἰμὶ, καὶ μαντεύομαι, ἣν τις κατέλθῃ παρ' ἐμέ. σὺ δ' ἔοικας οὐκ ἐπιδημηκέναι Λεβαδείᾳ τοπαράπαν· οὐ γὰρ ἠπίστεις σὺ τούτοις.

2. ΜΕΝ. Τί φῆς; εἰ μὴ ἐς Λεβάνειαν γὰρ παρελθῶ, καὶ ἐσταλμένος ταῖς ὀθόναις γελοιῶς, μάζαν ἐν ταῖν χειροῖν ἔχων ἐσερπύσω διὰ τοῦ στομίου, ταπεινοῦ ὄντος, ἐς τὸ σπήλαιον, οὐκ ἂν δυναίμην εἰδέναι ὅτι νεκρὸς εἶ, ὡσπερ ἡμεῖς, μόνη τῇ γοητεία διαφέρων; ἀλλὰ πρὸς τῆς μαντικῆς, τί δαὶ ὁ ἥρωσ ἐστίν; ἀγνοῶ γάρ.

ΤΡΟΦ. Ἐξ ἀνθρώπου τι καὶ θεοῦ σύνθετον.

ΜΕΝ. Ὁ μήτε ἀνθρωπὸς ἐστίν, ὡς φῆς, μήτε θεός· καὶ συναμφοτέρῳ ἐστίν. νῦν οὖν ποῦ σοι τὸ θεοῦ ἐκεῖνο ἠμίτομον ἀπελήλυθε;

ΤΡΟΦ. Χρᾶ, ὡ Μένιππε, ἐν Βοιωτίᾳ.

ΜΕΝ. Οὐκ οἶδα, ὡ Τροφώνις, ὅ,τι καὶ λέγεις· ὅτι μέντοι ὄλος εἶ νεκρὸς, ἀκριβῶς ὄρω.

IV.

Arg. Ridetur fabula de Charonte portitore.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝΟΣ.

1. ΕΡΜ. Λογισώμεθα, ὦ πορθμεῦ, εἰ δοκεῖ, ὅποσα μοι ὀφείλεις ἤδη, ὅπως μὴ αὐθιγ ἐρίζωμέν τι περὶ αὐτῶν.

ΧΑΡ. Λογισώμεθα, ὦ Ἑρμῆ· ἄμεινον γὰρ ὠρίσθαι περὶ αὐτῶν, καὶ ἀπραγμονέστερον.

ΕΡΜ. Ἄγκυραν ἐντειλαμένην ἐκόμισα πέντε δραχμῶν.

ΧΑΡ. Πολλοῦ λέγεις.

ΕΡΜ. Νῆ τὸν Αἰδωνέα, τῶν πέντε ὠνησάμην, καὶ τροπαιῆρα δύο ὀβολῶν.

ΧΑΡ. Τίθει πέντε δραχμάς, καὶ ὀβολοὺς δύο.

ΕΡΜ. Καὶ ἀκίστραν ὑπὲρ τοῦ ἰστίου· πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον.

ΧΑΡ. Καὶ τοὺτους προστίθει.

ΕΡΜ. Καὶ κηρὸν ὡς ἐπιπλάσαι τοῦ σκαφιδίου τὰ ἀνεωγότα, καὶ ἦλους δέ, καὶ καλώδιον, ἅφ' οὗ τὴν ὑπέραν ἐποίησας, δύο δραχμῶν ἅπαντα.

ΧΑΡ. Εὖγε, καὶ ἄξια ταῦτα ὠνήσω.

ΕΡΜ. Ταῦτά ἐστιν, εἰ μὴ τι ἄλλο ἡμᾶς διέλαθεν ἐν τῷ λογισμῷ. πότε δ' οὖν ταῦτ' ἀποδώσειν φῆς;

ΧΑΡ. Νῦν μὲν, ὦ Ἑρμῆ, ἀδύνατον. ἦν δὲ λουμός τις, ἣ πόλεμος καταπέμψη ἀθρόους τινάς, ἐνέσται τότε ἀποκερδάναι ἐν τῷ πλήθει παραλογιζόμενον τὰ πορθμῖα.

2. *ΕΡΜ.* Νῦν οὖν ἐγὼ καθεδοῦμαι τὰ κάκιστα εὐχόμενος γενέσθαι, ὡς ἂν ἀπὸ τούτων ἀπολαύοιμι.

ΧΑΡ. Οὐκ ἔστιν ἄλλως, ὦ Ἐρμῆ. νῦν δ' ὀλίγοι, ὡς ὄρας, ἀφικνοῦνται ἡμῖν· εἰρήνη γάρ.

ΕΡΜ. Ἄμεινον οὕτως, εἰ καὶ ἡμῖν παρατείνοιτο ὑπὸ σοῦ τὸ ὄφλημα. πλὴν ἀλλ' οἱ μὲν παλαιοὶ, ὦ Χάρων, οἶσθα οἷοι παρεγίγοντο, ἀνδρεῖοι ἅπαντες, αἵματος ἀνάπλεω, καὶ τραυματῖαι οἱ πολλοί· νῦν δὲ ἢ φαρμάκῳ τις ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀποθανῶν, ἢ ὑπὸ τῆς γυναικὸς, ἢ ὑπὸ τρυφῆς ἐξωδηκῶς τῆν γαστέρα, καὶ τὰ σκέλη· ὠχροὶ γὰρ ἅπαντες, καὶ ἀγεννεῖς, οὐδὲ ὅμοιοι ἐκείνοις. οἱ δὲ πλεῖστοι αὐτῶν διὰ χρήματα ἤκουσιν ἐπιβουλεύοντες ἀλλήλοις, ὡς εἰκάσι.

ΧΑΡ. Πάνυ γὰρ περιπόθητά ἐστι ταῦτα.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν οὐδ' ἐγὼ δόξαιμι ἂν ἁμαρτάνειν, πικρῶς ἀπαιτῶν τὰ ὀφειλόμενα παρὰ σοῦ.

V.

Arg. De hereditetis.

ΠΛΟΤΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

1. *ΠΛΟΤΤ.* Τὸν γέροντα οἶσθα, τὸν πάνυ γεγηρακότα λέγω, τὸν πλούσιον Εὐκράτην, ὃ παῖδες μὲν οὐκ εἰσὶν, οἱ τὸν κλῆρον δὲ θηρῶντες, πεντακισμῦριοι;

ΕΡΜ. Ναὶ, τὸν Σικυώνιον φῆς. τί οὖν;

ΠΛΟΤΤ. Ἐκεῖνον μὲν, ὦ Ἐρμῆ, ζῆν ἕασον ἐπὶ τοῖς ἐννενήκοντα ἔτεσιν, ἃ βεβίωκεν, ἐπιμετρή-

σας ἄλλα τσαῦτα, εἶγε οἶόν τε ἦν, καὶ ἐτι πλείω. τοὺς δὲ γε κόλακας αὐτοῦ, Χαρίνον τὸν νέον, καὶ Δάμωνα, καὶ τοὺς ἄλλους, κατάσπασον ἐφραξῆς ἀπαντας.

ΕΡΜ. Ἄποπον ἂν δόξειε τὸ τοιοῦτον.

ΠΛΟΥΤ. Οὐ μνον, ἀλλὰ δικαιοτάτον. τί γὰρ ἐκεῖνοι παθόντες εὐχονται ἀποθανεῖν ἐκεῖνον; ἢ τῶν χρημάτων ἀντιποιοῦνται οὐδὲν προσήκοντες; ὃ δὲ πάντων ἐστὶ μιαινότατον, ὅτι καὶ τοιαῦτα εὐχόμενοι ὁμως θεραπεύουσιν, ἔνγε τῶ φανερωῶ· καὶ νοσοῦντος, ἃ μὲν βουλευονται, πᾶσι πρόδηλα· θύσειν δὲ ὁμως ὑπισχνοῦνται, ἢν ῥαῖση· καὶ ὅλως, ποικίλη τις ἢ κολακεία τῶν ἀνδρῶν. διὰ ταῦτα ὁ μὲν ἔστω ἀθάνατος; οἱ δὲ προαπίωσαν αὐτοῦ μάτην ἐπιχανόντες.

2. *ΕΡΜ.* Γελοῖα πείσονται, πανοῦργοι ὄντες· πολλὰ καὶ κεῖνος εὖ μάλα διαβουκολεῖ αὐτούς, καὶ ἐπελπίζει· καὶ ὅλως, αἰεὶ θανόντι ἰοικῶς ἔρῶται πολὺ μᾶλλον τῶν νέων. οἱ δὲ ἤδη τὸν κληρον ἐν σφίσι διηρημένοι βόσκονται, ζωὴν μακαρίαν πρὸς ἑαυτοὺς τιθέντες.

ΠΛΟΥΤ. Οὐκοῦν ὁ μὲν ἀποδυσάμενος τὸ γῆρας, ὡσπερ Ἰόλεως, ἀνηβησάτω· οἱ δ' ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπίδων, τὸν ὄνειροποληθέντα πλοῦτον ἀπολιπόντες, ἠκέτωσαν ἤδη κακοὶ κακῶς ἀποθανόντες.

ΕΡΜ. Ἀμέλησον, ὦ Πλούτων· μετελεύσομαι γὰρ σοι ἤδη αὐτούς καθ' ἓνα ἐξῆς· ἐπτα δὲ, οἶμαί, εἰσι.

ΠΛΟΤΤ. Κατάσπα· ὁ δὲ παραπέμφει ἕκαστον, ἀντὶ γέροντος αὐθις πρωθήβης γενόμενος.

VI.

Eiusdem argumenti.

ΤΕΡΨΙΩΝΟΣ ΚΑΙ ΠΛΟΤΤΩΝΟΣ.

1. **ΤΕΡΨ.** Τοῦτο, ὦ Πλούτων, δίκαιον, ἐμὲ μὲν τεθνάναι τριάκοντα ἔτη γεγονότα, τὸν δε ὑπὲρ τὰ ἑννεήκοντα γέροντα Θούκριτον ζῆν ἔτι;

ΠΛΟΤΤ. Δικαιότατον μὲν οὖν, ὦ Τερψίων, εἶγε ὁ μὲν ζῆ μηδένα εὐχόμενος ἀποθανεῖν τῶν φίλων· σὺ δὲ παρὰ πάντα τὸν χρόνον ἐπεβούλευες αὐτῷ, περιμένων τὸν κλῆρον.

ΤΕΡΨ. Οὐ γὰρ ἐχρῆν γέροντα ὄντα, καὶ μηκέτι χρῆσασθαι τῷ πλούτῳ αὐτὸν δυνάμενον, ἀπελθεῖν τοῦ βίου, παραχωρήσαντα τοῖς νέοις;

ΠΛΟΤΤ. Καινὰ, ὦ Τερψίων, νομοθετεῖς, τὸν μηκέτι τῷ πλούτῳ χρῆσασθαι δυνάμενον πρὸς ἡδονὴν ἀποθνήσκειν· τὸ δὲ ἄλλως ἢ Μοῖρα καὶ ἡ φύσις διετάξιν.

2. **ΤΕΡΨ.** Οὐκοῦν ταύτην αἰτιῶμαι τῆς διατάξεως. ἐχρῆν γὰρ τὸ πρῶγμα ἐξῆς πῶς γίνεσθαι, τὸν προσβύτερον πρότερον, καὶ μετὰ τοῦτον, ὅστις καὶ τῆ ἡλικία μετ' αὐτόν· ἀναστρέφεσθαι δὲ μηδαιμῶς, μηδὲ ζῆν μὲν τὸν ὑπέργηρον, ὀδόντας τρεῖς ἔτι λοιπούς ἔχοντα, μόγις ὀρῶντα, οἰκίταις τέτρασιν ἐπικεκυφῶτα, κορυζῆς μὲν τὴν ῥίνα, λήμης δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς μεστὸν ὄντα, οὐδὲν ἔτι ἡδὺ εἰδῶτα, ἔμ-

ψυχόν τινα τάφον, ὑπὸ τῶν νέων καταγελώμενον, ἀποθνήσκειν δὲ καλλίστους, καὶ ἐρῶμενσιτάτους νεανίσκους· ἄνω γὰρ ποταμῶν τοῦτόγε. ἢ τὸ τελευταῖον εἰδέναι ἐχρῆν, πότε καὶ τεθνήξεται τῶν γερόντων ἕκαστος, ἵνα μὴ μάτην ἂν ἐνίους ἐθερούπευον. νῦν δὲ τὸ τῆς παροιμίας, Ἐἴμαξα τὸν βουὺν πολλάκις ἐκφέρει.

3. ΠΛΟΥΤ. Ταῦτα μὲν, ὦ Τερψίων, πολὺ συνετώτερα γίνεται, ἢ περ σοὶ δοκεῖ. καὶ ὑμεῖς δὲ τί παθόντες ἀλλοτρίοις ἐπιχαίnete, καὶ τοῖς ἀτεκνοῖς τῶν γερόντων εἰσποιεῖτε φέροντες αὐτούς; τοιγαροῦν γέλωτα ὀφλισκάνετε, πρὸς ἐκείνων κατορυτιτόμενοι· καὶ τὸ προῦγμα τοῖς πολλοῖς ἠῖδιον γίνεται. ὅσα γὰρ ὑμεῖς ἐκείνους ἀποθανεῖν εὐχεσθε, τοσοῦτω ἅπασιν ἠδὲ προαποθανεῖν ὑμᾶς αὐτῶν. καινὴν γὰρ τινα ταύτην τέχνην ἐπινενοήκατε, γραῶν καὶ γερόντων ἐρῶντες· καὶ μάλιστα εἰ ἄτεκνοι εἶεν. οἱ δὲ ἔτεκνοι ὑμῖν ἀνέραστοι. καίτοι πολλοὶ ἤδη τῶν ἐρωμένων συνιέντες ὑμῶν τὴν πανουργίαν τοῦ ἔρωτος, ἦν καὶ τύχῳσι παῖδας ἔχοντες, μισεῖν αὐτούς πλάττονται, ὡς καὶ αὐτοὶ ἐραστὰς ἔχωσιν. εἶτα ἐν ταῖς διαθήκαις ἀπεκλείσθησαν μὲν οἱ πάλαι δορυφορήσαντες· ὁ δὲ παῖς, καὶ ἡ φύσις, ὡσπερ ἔστι δίκαιον, κρατοῦσι πάντων· οἱ δὲ ὑποπρίουσι τοὺς ὀδύνας ἀποσφυγόντες.

4. ΤΕΡΨ. Ἀληθῆ ταῦτα φῆς. ἐμοῦ γοῦν Θούκριτος πόσα κατέφαγεν, αἰεὶ τεθνήξεσθαι δοκῶν; καὶ ὁπότε ἐξλοίμι, ὑποστένων, καὶ μύχιόν τι, καθάπερ ἐξ ὠοῦ νεοττὸς ἀτελής, ὑποκρῶζων, ὡστ'

ἔγωγε, ὅσον αὐτίκα οἰόμενος ἐπιβήσειν αὐτὸν τῆς σοροῦ, ἐπεμπόν τε πολλὰ, ὡς μὴ ὑπερβάλλοιτό μοι οἱ ἀντερασταὶ τῇ μεγαλοδωρεᾷ· καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ φροντίδων ἄγρυπνος ἐκείμην, ἀριθμῶν ἕκαστα, καὶ διατάττων. ταῦτα γοῦν μοι καὶ τοῦ ἀποθανεῖν αἷτια γεγένηται, ἄγρυπνία, καὶ φροντίδες· ὁ δὲ, τοσοῦτόν μοι δέλεαρ καταπιῶν, ἐφειστήκει θάπτομένῳ πρώην ἐπιγελῶν.

5. ΠΛΟΥΤ. Εὐγε, ὦ Θούκριτε, ζῶης ἐπιμήκιστον, πλουτῶν ἅμα, καὶ τῶν τοιούτων καταγελῶν· μηδὲ πρότερόν γε σὺ ἀποθάνοις, ἢ προπέμψας πάντας τοὺς κόλακας.

ΤΕΡΨ. Τοῦτο μὲν, ὦ Πλούτων, καὶ ἐμοὶ ἦδιστον ἦδη, εἰ καὶ Χαριάδης προτεθνήξεται Θούκρίτου.

ΠΛΟΥΤ. Θάξῃς, ὦ Τερψίων· καὶ Φείδων γάρ, καὶ Μέλαντος, καὶ ὅλως ἅπαντες προελεύσονται αὐτοῦ ὑπὸ ταῖς αὐταῖς φροντίσιν.

ΤΕΡΨ. Ἐπαινῶ ταῦτα. ζῶης ἐπιμήκιστον, ὦ Θούκριτε.

VII.

*Eiusdem argumenti.*⁴

ΖΗΝΟΦΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΔΗΜΙΔΟΥ.

1. ΖΗΝ. Σὺ δὲ, ὦ Καλλιδημίδη, πῶς ἀπέθανες; ἐγὼ μὲν γάρ ὅτι παράσιτος ὢν Δεινίου, πλείον τοῦ ἱκανοῦ ἐμφαγῶν, ἀπεπνίγην, οἶσθα· παρῆς γάρ ἀποθνήσκοντί μοι.

ΚΑΛ. Παρῆν, ὦ Ζηνόφαντες. τὸ δ' ἐμὸν παράδοξόν τι ἐγένετο· εἶσθα γὰρ καὶ σὺ που Πτοιόδωρον τὸν γέροντα.

ΖΗΝ. Τὸν ἄτεκνον, τὸν πλούσιον, ᾧ σε τὰ πολλὰ ἦδειν συνόντα;

ΚΑΛ. Ἐκεῖνον αὐτὸν αἰεὶ ἐθεράπευον, ὑπισχνόμενον ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξουσθαι. ἐπεὶ δὲ τὸ πρῶγμα ἐς μήριστον ἐπεγίνετο, καὶ ὑπὲρ τὸν Τιθωνὸν ὁ γέρον ἐξῆ, ἐπίτομόν τινα ὁδὸν ἐπὶ τὸν κλῆρον ἐξεῦρον· πριάμενος γὰρ φάρμακον ἀνέπεισα τὸν οἰνοχόον, ἐπειδὴν τάχιστα ὁ Πτοιόδωρος αἰτήσῃ πιεῖν (πίνει δ' ἐπεικῶς) ζωρότερον ἐμβαλόντα ἐς κύλικα, ἔτοιμον ἔχειν αὐτὸ, καὶ ἐπιδοῦναι αὐτῷ· εἰ δὲ τοῦτο ποιήσῃ, ἐλεύθερον ἐπωμοσάμην ἀφήσειν αὐτόν.

ΖΗΝ. Τί οὖν ἐγένετο; πάνυ γὰρ τι παράδοξον ἐρεῖν ἔοικας.

2. **ΚΑΛ.** Ἐπεὶ τοίνυν λουσάμενοι ἦκομεν, δύο ἦδη ὁ μειρακίσκος κύλικας ἐτοίμους ἔχων, τὴν μὲν τῷ Πτοιόδωρῳ, τὴν ἔχουσαν τὸ φάρμακον, τὴν δ' ἑτέραν ἐμοὶ, σφαλεῖς οὐκ οἶδ' ὅπως, ἐμοὶ μὲν τὸ φάρμακον, Πτοιόδωρῳ δὲ τὸ ἀφάρμακτον ἐπέδωκεν· εἶτα ὁ μὲν ἔπινεν, ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλα ἐκτάδην ἐκείμην, ὑποβολιμαῖος ἀντ' ἐκείνου νεκρός· τί τοῦτο; γελάς, ὦ Ζηνόφαντες; καὶ μὴν οὐκ ἔδει γὰρ εἰταίρω ἀνδρὶ ἐπιγελαῖν.

ΖΗΝ. Ἀστῆια γὰρ, ὦ Καλλιδημίδη, πέπονθας. ὁ γέρον δὲ τί πρὸς ταῦτα;

ΚΑΛ. Πρῶτον μὲν ὑπεταράχθη πρὸς τὸ αἰφνίδιον· εἶτα συνεῖς, οἶμαι, τὸ γεγεννημένον, ἐγάλα καὶ αὐτός, οἷά γὰρ ὁ οἰνοχόος ἀργασται.

ΖΗΝ. Πλήν ἄλλ' οὐδὲ σὲ τὴν ἐπίτομον ἐχρῆν τραπέσθαι. ἦκε γὰρ ἂν σοι διὰ τῆς λεωφόρου ἀσφαλίστιρον, εἰ καὶ ὀλίγω βραδύτερον.

VIII.

Eiusdem argumenti.

ΚΝΗΜΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΑΜΝΙΠΠΟΥ.

ΚΝΗΜ. Τοῦτο ἐκεῖνο τὸ τῆς παροιμίας, Ὁ νεβρός τὸν λέοντα.

ΔΑΜ. Τί ἀγανακτεῖς, ὦ Κνήμων;

ΚΝΗΜ. Πυνθάνη ὅ,τι ἀγανακτῶ, κληρονόμον ἀκούσιος καταλέλοιπα κατασοφισθεῖς ὁ ἄθλιος, οὓς ἐβουλόμην ἂν μάλιστα σχεῖν τὰμὰ παραλιπῶν.

ΔΑΜ. Πῶς τοῦτ' ἐγένετο;

ΚΝΗΜ. Ἐρμόλαον τὸν πάνυ πλούσιον ἄτεκνον ὄντα ἐθεράπευον ἐπὶ θανάτῳ· καὶ κεῖνος οὐκ ἀηδῶς τὴν θεραπείαν προσίετο. ἔδοξε δὴ μοι καὶ σοφὸν τοῦτ' εἶναι, θέσθαι διαθήκας ἐς τὸ φανερόν, ἐν αἷς ἐκείνῳ καταλέλοιπα τὰμὰ πάντα, ὡς καὶ κεῖνος ζηλώσειε, καὶ τὰ αὐτὰ πράξειε.

ΔΑΜ. Τί οὖν δὴ ἐκεῖνος;

ΚΝΗΜ. Ὅ,τι μὲν οὖν αὐτὸς ἐνέγραψε ταῖς ἐαυτοῦ διαθήκαις, οὐκ οἶδα· ἐγὼ γοῦν ἄφνω ἀπέθανον, τοῦ τέγους μοι ἐπιπεσόντος. καὶ νῦν Ἐρμόλαος ἔχει τὰμὰ, ὥσπερ τις λάβραξ καὶ τὸ ἄγκιστρον τῷ δελτατι συγκατασπᾶσας.

ΔΑΜ. Οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτόν σε τὸν ἄλιον· ὥστε σόφισμα κατὰ σαυτοῦ συντέθεικας.

ΚΝΗΜ. Ἐρῖκα· αἰμῶζω τοιγαροῦν.

IX.

Eiusdem argumenti.

ΣΙΜΤΡΑΟΥ ΚΑΙ ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΥ.

1. ΣΙΜ. Ἦκεις ποτὲ, ὦ Πολύστρατε, καὶ σὲ παρ' ἡμᾶς, ἕτη οἶμαι οὐ πολὺ ἀποδέοντα τῶν ἑκατὸν βεβιωκώς.

ΠΟΛ. Ὅκτω ἐπὶ τοῖς ἐννενηκοντα; ὦ Σίμυλε.

ΣΙΜ. Πῶς δὲ τὰ μετ' ἐμέ ταῦτ' ἐβίως τριάκοντα; ἐγὼ γάρ, ἀμφὸς τὰ ἑβδομήκοντά σου ὄντος, ἀπέθανον.

ΠΟΛ. Ἐπερήδιστα; εἰ καὶ σοὶ παράδοξον τοῦτο δοξεῖ.

ΣΙΜ. Παράδοξον; εἰ γέρων τε, καὶ ἀσθενής, ἄτακτός τε προσέτι, ἦδυσθαι τῆς ἐν τῷ βίῳ ἐδύνασο.

2. ΠΟΛ. Τὸ μὲν πρῶτον ἀπαντα ἐδυνάμην· ἔτι καὶ παῖδες ὠραῖοι ἦσαν πολλοὶ, καὶ γυναῖκες ἀβρόταται, καὶ μῦρα, καὶ οἶνος ἀνθουσίας, καὶ τράπεζαι ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ.

ΣΙΜ. Καινὰ ταῦτα· ἐγὼ γάρ σε πάνυ φειδόμενον ἠπιστάμην.

ΠΟΛ. Ἄλλ' ἐπέρρει μοι, ὦ γενηαῖε, παρ' ἄλλων τὰγαθὰ· καὶ ἔωθεν μὲν εὐθύς ἐπὶ θύρας ἐφοίτων μάλα πολλοὶ· μετὰ δὲ, παντοῖά μοι δῶρα προσήγετο ἀπανταχόθεν τῆς γῆς κάλλιστα.

ΣΙΜ. Ἐτυράνησας, ὦ Πολύστρατε; μετ' ἐμέ;

ΠΟΛ. Οὐκ· ἀλλ' ἐρασιὰς εἶχον κυρίους.

ΣΙΜ. Ἐγέλασα· ἐρασιὰς σὺ τηλικούτος ὢν, ὀδόντας τέτταρας ἔχων;

ΠΟΛ. Νῆ Δία τοὺς ἀρίστους γε τῶν ἐν τῇ πόλει. καὶ γέροντά με, καὶ φαλακρόν, ὡς ὄραξ, ὄντα, καὶ λημῶντα προσέτι, καὶ κορυζῶντα ὑπερήδοντο θεραπεύοντες, καὶ μακάριος ἦν αὐτῶν ὅν τινα ᾔν καὶ μόνον προσέβλεψα.

ΣΙΜ. Μῶν καὶ σύ τινα, ὡσπερ ὁ Φάων τὴν Ἀφροδίτην, ἐκ Χίου διεπρόθμευσας, εἰτά σοι εὐξαμένῳ ἔδωκε νέον εἶναι, καὶ καλὸν ἐξ ὑπαρχῆς, καὶ ἀξιέραστον;

ΠΟΛ. Οὐκ ἄλλὰ τοιοῦτος ᾔν, περιπόθητος ἦν.

ΣΙΜ. Αἰνίγματα λέγεις.

3. ΠΟΛ. Καὶ μὴν πρόδηλός γε ὁ ἔρωσ οὐτοσὶ πολὺς ᾔν, ὁ περὶ τοὺς ἀτέκνους καὶ πλουσίους γέροντας.

ΣΙΜ. Νῦν μανθάνω σου τὸ κάλλος, ὃ θαυμάσια, ὅτι παρὰ τῆς χρυσῆς Ἀφροδίτης ἦν.

ΠΟΛ. Ἀτὰρ, ὦ Σίμυλε, οὐκ ὀλίγα τῶν ἐραστῶν ἀπολέλαυκα, μονοουχὶ προσκυνοῦμενος ὑπ' αὐτῶν· καὶ ἐθρυπτόμην δὲ πολλάκις, καὶ ἀπέκλειον αὐτῶν τινὰς ἐνότις· οἱ δὲ ἡμιλλῶντο, καὶ ἀλλήλους ὑπερεβάλλοντο ἐν τῇ περὶ ἐμὲ φιλοτιμίᾳ.

ΣΙΜ. Τέλος δ' οὖν πῶς ἐβουλεύσω περὶ τῶν κτημάτων;

ΠΟΛ. Ἐς τὸ φανερόν μὲν ἕκαστον αὐτῶν κληρονόμον ἀπολιπεῖν ἔφασκον· ὁ δ' ἐπίστευέ τε, καὶ κολακευτικώτερον παρεσκεύαζεν ἑαυτόν· ἄλλας δὲ τὰς ἀληθεῖς διαθήκας ἔχων, ἐκείνας κατέλιπον, οὐ μῶζεν ἄπασι φράσας.

4. ΣΙΜ. Τίνα δ' αἱ τελευταῖαι τὸν κληρονόμον ἔσχον; ἤπου τινὰ τῶν ἀπὸ τοῦ γένους;

ΠΟΛ. Οὐ μὰ Δι', ἀλλὰ νεώνητόν τινα τῶν μειρακίων τῶν ὠραίων Φρύγα.

ΣΙΜ. Ἄμφι πόσα ἔτη, ὦ Πολύστρατε;

ΠΟΛ. Σχεδὸν ἄμφι τὰ ἑξήκοντα.

ΣΙΜ. Ἦδη μανθάνω ἅτινά σοι ἐκείνος ἐχαρίζετο.

ΠΟΛ. Πλήν ἀλλὰ πολὺ ἐκείνων ἀξιώτερος κληρονομεῖν, εἰ καὶ βάρβαρος ἦν, καὶ ὄλεθρος, ὃν ἦδη καὶ αὐτοὶ οἱ ἄριστοι θεραπεύουσιν. ἐκείνος τοίνυν ἐκληρονόμησέ μου· καὶ νῦν ἐν τοῖς εὐπατριδαῖς ἀριθμεῖται, ὑπεξυρημένος μὲν τὸ γένειον, καὶ βαρβαρίζων· Κόδρου δὲ εὐγενέστερος, καὶ Νιρέως καλλίων, καὶ Ὀδυσσεύς συνετώτερος λεγόμενος εἶναι.

ΣΙΜ. Οὐ μοι μέλει, καὶ στρατηγησάτω τῆς Ἑλλάδος, εἰ δοκεῖ· ἐκείνοι δὲ, μὴ κληρονομήτωσαν μόνον.

X.

Arg. Formositas, tyrannis, robur, gloria militaris, vanitas philosophorum et rhetorum, omnia haec cum annexis relinquenda sunt apud superos.

ΧΑΡΩΝΟΣ, ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ, ΚΑΙ ΝΕΚΡΩΝ
ΔΙΑΦΟΡΩΝ.

1. ΧΑΡ. Ἀκούσατε, ὡς ἔχει ἡμῖν τὰ πράγματα. μικρὸν μὲν ἡμῖν, ὡς ὁρᾶτε, τὸ σκαφίδιον καὶ ὑπόσαθρόν ἐστι, καὶ διαρῶει τὰ πολλὰ, καὶ ἦν τραπή ἐπὶ θάτερα, οἰχῆσεται περιτραπέν· ὑμεῖς δὲ τοσοῦτοι ἅμα ἦκατε, πολλὰ ἐπιφερόμενοι ἕκαστος. ἦν οὖν μετὰ τούτων ἐμβῆτε, δέδια μὴ ὕστερον μετανοήσητε· καὶ μάλιστα ὁπόσοι γεῖν οὐκ ἐπίστασθε.

Ι. ΨΙΔΑΝ. Ι.

Ν

ΝΕΚ. Πῶς οὖν ποιήσαντες εὐπλοήσομεν.

ΧΑΡ. Ἐγὼ ὑμῖν φράσω. γυμνοὺς ἐπιβαίνειν χρή, τὰ περιττὰ ταῦτα πάντα ἐπὶ τῆς ἡίδονος καταλιπόντας. μόλις γὰρ ἂν καὶ οὕτω δέξαιτο ὑμᾶς τὸ πορθημεῖον. σοὶ δὲ, ὦ Ἐρμῆ, μελήσει τὸ ἀπὸ τούτου μηδένα παραδέχεσθαι αὐτῶν, ὅς ἂν μὴ ψιλὸς ᾖ, καὶ τὰ ἐπιπλα, ὡσπερ ἔφην, ὑποβαλῶν. παρὰ δὲ τὴν ἀποβάθραν ἐστὼς διαγίνωσκε αὐτούς, καὶ ἀναλάμβανε, γυμνοὺς ἐπιβαίνειν ἀναγκάζων.

ΕΡΜ. Εὐ λέγεις· καὶ οὕτω ποιήσωμεν. Οὐτοσί τις ὁ πρῶτός ἐστι;

ΜΕΝ. Μένιππος ἔγωγε· ἀλλ' ἰδοὺ ἢ πῆρα μοι, ὦ Ἐρμῆ, καὶ τὸ βράκτρον ἐς τὴν λίμνην ἀπεφύφθων. τὸν τρίβωνα δὲ οὐδ' ἐκόμισα, εὐ ποιῶν.

ΕΡΜ. Ἐμβαινε, ὦ Μένιππε ἀνδρῶν ἀριστε, καὶ τὴν προεδρίαν ἔχε παρὰ τὸν κυβερνήτην ἐφ' ὑψηλοῦ, ὡς ἐπισκοπῆς ἅπαντας. **3.** Ὁ καλὸς δ' οὗτος, τίς ἐστι;

ΧΑΡ. Χαρμόδεως ὁ Μεγαρικὸς, ὁ ἐπέραστος· οὗ τὸ φίλημα διτάλαντον ἦν.

ΕΡΜ. Ἀπόδυθι τοιγαροῦν τὸ κάλλος, καὶ τὰ χεῖλη αὐτοῖς φιλήμασι, καὶ τὴν κόμην τὴν βαθεῖαν, καὶ τὸ ἐπὶ τῶν παρειῶν ἐρύθημα, καὶ τὸ δέρμα ὅλον. ἔχει καλῶς, εὐζωνος εἶ· ἐπίβαινε ἤδη. **4.** Ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὐτοσί, καὶ τὸ διάδημα, ὁ βλοσυρὸς, τίς ὢν τυγχάνεις;

ΛΑΜΠ. Λάμπιχος, Γελῶων τύραννος.

ΕΡΜ. Τί οὖν, ὦ Λάμπιχε, τοσαῦτα ἔχων πάρε;

ΛΑΜΠ. Τί οὖν; ἐχρῆν, ὡς Ἐρμῆ, γυμνὸν ἦκειν τύραννον ἄνδρα;

ΕΡΜ. Τύραννον μὲν οὐδαμῶς, νεκρὸν δὲ μάλα ὥστε ἀπόθου ταῦτα.

ΛΑΜΠ. Ἴδού σοι ὁ πλοῦτος ἀπὸρρίπται.

ΕΡΜ. Καὶ τὸν τύφον ἀπόρριψον, ὡς Λάμπιχε, καὶ τὴν ὑπεροψίαν· βαρῆσει γὰρ τὸ πορθμεῖον συμπεσόντα.

ΛΑΜΠ. Οὐκοῦν ἀλλὰ τὸ δικίδημα ἕασόν με ἔχειν, καὶ τὴν ἐφεστρίδα.

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς· ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἄφες.

ΛΑΜΠ. Εἶεν. τί ἔτι; πάντα γὰρ ἀφῆκα, ὡς ὄρας.

ΕΡΜ. Καὶ τὴν ὀμότητα, καὶ τὴν ἄνοιαν, καὶ τὴν ὑβρίν, καὶ τὴν ὀργήν, καὶ ταῦτα ἄφες.

ΛΑΜ. Ἴδού σοι ψιλὸς εἶμι.

5. *ΕΡΜ.* Ἐμβαινε ἤδη. Σὺ δὲ ὁ παχὺς, ὁ πολύσαρκος, τίς εἶ;

ΛΑΜ. Δαμασίας ὁ ἀθλητής.

ΕΡΜ. Ναὶ ἔοικας, οἶδα γὰρ σε πολλαίκις ἐν ταῖς παλαιστοραῖς ἰδῶν.

ΛΑΜ. Ναὶ, ὡς Ἐρμῆ· ἀλλὰ παρῦδεξάί με γυμνὸν ὄντα.

ΕΡΜ. Οὐ γυμνὸν, ὡς βέλτιστε, τσαύτας σάρκας περιβεβλημένον· ὥστε ἀπόδυθι αὐτάς, ἐπεὶ καταδύσεις τὸ σκάφος, τὸν ἕτερον πόδα ὑπερθεῖς μόνον· ἀλλὰ καὶ τοὺς στεφάνους τούτους ἀπόρριψον, καὶ τὰ κηρύγματα.

ΔΑΜ. Ἴδού σοι γυμνός, ὧς δοῦξ, ἀληθῶς εἰμι, καὶ ἰσοστάσιος τοῖς ἄλλοις νεκροῖς.

6. *ΕΡΜ.* Οὕτως ἄμεινον ἄβιερῆ εἶναι, ὥστε ἔμβαινε. Καὶ σὺ δὲ τὸν πλοῦτον ἀποθέμενος, ὦ Κράτων, καὶ τὴν μαλακίαν δὲ προσέτι, καὶ τὴν τρυφήν, μηδὲ τὰ ἐντάφια κόμιζε, μηδὲ τὰ τῶν προγόνων ἀξιώματα· κατάλιπε δὲ καὶ γένος, καὶ δόξαν, καὶ εἰ ποτέ σε ἡ πόλις ἀνεκήρουξεν, καὶ τὰς τῶν ἀνδριάντων ἐπιγραφάς, μηδὲ, ὅτι μέγαν τάφον ἐπὶ σοὶ ἔχουσαν, λέγε· βαρύνει γὰρ καὶ ταῦτα μνημονευόμενα.

ΚΡΑΤ. Οὐχ ἐκῶν μὲν, ἀπορῥίψω δὲ· τί γὰρ ἦν καὶ πάθοιμι;

7. *ΕΡΜ.* Βαβαί. σὺ δὲ ὁ ἔνοπλος, τί βούλει; ἢ τί τὸ τρόπαιον τοῦτο φέρεις;

ΣΤΡΑΤ. Ὅτι ἐνίκησα, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἠρίστευσα, καὶ ἡ πόλις ἐτίμησέ με.

ΕΡΜ. Ἄφες ὑπὲρ γῆς τὸ τρόπαιον· ἐν αἴθρου γὰρ εἰρήνη, καὶ οὐδὲν ὄπλων δεήσει. 8. Ὁ σεμνός δὲ οὗτος ἀπὸ γε τοῦ σχήματος, καὶ βρενθυόμενος, ὁ τὰς ὀφρῦς ἐπηρκῶς, ὁ ἐπὶ τῶν φροντίδων, τίς ἐστιν, ὁ τὸν βαθὺν πῶγωνα καθειμένος;

ΜΕΝ. Φιλόσοφος τις, ὦ Ἑρμῆ· μᾶλλον δὲ γόης, καὶ τερατείας μεστός· ὥστε ἀπόδυσον καὶ τοῦτον. ὄψει γὰρ πολλὰ καὶ γελοῖα ὑπὸ τῶν ἱματίων σκεπόμενα.

ΕΡΜ. Κατάθου σὺ τὸ σχῆμα πρῶτον· εἶτα καὶ ταυτὶ πάντα. ὦ Ζεῦ, ὄσην μὲν τὴν ἀλαζονείαν κομίζει, ὄσην δὲ ἀμαθίαν, καὶ ἔριν, καὶ κενοδοξίαν, καὶ ἐρωτήσεις ἀπόρους, καὶ λόγους ἀκανθώδεις, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους, ἀλλὰ καὶ ματαιοπονίαν μάλα

πολλήν, καὶ λῆρον οὐκ ὀλίγον, καὶ ὕθλους, καὶ μικρολογία· νῆ Δία καὶ χρυσίον γε τουτὶ, καὶ ἡδυπάθειαν δὲ, καὶ ἀναισχυντίαν, καὶ ὀργὴν, καὶ τρυφήν, καὶ μαλακίαν· οὐ λέληθε γάρ με, εἰ καὶ μάλα περικρύπτεις αὐτά. καὶ τὸ ψεῦδος δὲ ἀπόθου, καὶ τὸν τύφον, καὶ τὸ οἶεσθαι ἀμείνω εἶναι τῶν ἄλλων. ὡς εἶγε ταῦτα πάντα ἔχων ἐμβαίης, ποῖα πεντηκόντορος δεξαίτο ἄν σε;

ΦΙΛ. Ἀποτίθεμαι τοίνυν αὐτά, ἐπαίπερ οὕτω κελεύεις.

9. ΜΕΝ. Ἀλλὰ καὶ τὸν πάγονα τοῦτον ἀποθέσθω, ὃ Ἑρμῆ, βαρύν τε ὄντα, καὶ λάσιον, ὡς ὀργᾶς πέντε μναῖ εἰσι τριχῶν τοῦλάχιστον.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις· ἀπόθου καὶ τοῦτον.

ΦΙΛ. Καὶ τίς ὁ ἀποκείρων ἔσται;

ΕΡΜ. Μένιππος οὗτοις, λαβὼν πέλεκυν τῶν ναυπηγικῶν, ἀποκόψει αὐτὸν, ἐπικόπως τῇ ἀναβάθρᾳ χρησάμενος.

ΜΕΝ. Οὐκ, ὃ Ἑρμῆ, ἀλλὰ πριονά μοι ἀνάδος· γελιοιότερον γάρ τοῦτο.

ΕΡΜ. Ὁ πέλεκυς ἰκανός.

ΜΕΝ. Εὖ γε. ἀνθρωπινώτερος γὰρ νῦν ἀναπέφηνας, ἀποθέμενος αὐτοῦ τὴν κινάβραν. βούλει μικρόν ἀφέλωμαι καὶ τῶν ὀφρύων;

ΕΡΜ. Μάλιστα· ὑπὲρ τὸ μέτωπον γὰρ καὶ ταύτας ἐπῆρκεν, οὐκ οἶδ' ἐφ' ὅτῳ ἀνατείνων ἑαυτόν. τί τοῦτο; καὶ δακρύεις, ὃ κίθαρμα, καὶ πρὸς θάνατον ἀποδειλιάς; ἔμβηθι δ' οὖν.

ΜΕΝ. Ἐν εἶ το βαρύτετον ὑπὸ μάλης ἔχει.

ΕΡΜ. Τί, ὦ Μένιππε;

ΜΕΝ. Κολακείαν, ὦ Ἐρμῆ, πολλά ἐν τῇ βίῳ
χρησιμεύσασαν αὐτῷ.

ΦΙΛ. Οὐκοῦν καὶ σὺ, ὦ Μένιππε, ἀπόθου τὴν
ἐλευθερίαν, καὶ παρόρησίαν, καὶ τὸ ἄλυπον, καὶ τὸ
γενναῖον, καὶ τὸν γέλωτα. μόνος γοῦν τῶν ἄλλων
γελαῖς.

ΕΡΜ. Μηδαμῶς· ἀλλὰ καὶ ἔχε ταῦτα, κοῦφά
γε καὶ πᾶν εὐφορα ὄντα, καὶ πρὸς τὸν κατάπλου
χρήσιμα. 10. Καὶ ὁ ῥήτωρ δὲ σὺ, ἀπόθου τῶν ῥη-
μάτων τὴν τισαύτην ἀπεραντολογίαν, καὶ ἀντιθέ-
σεις, καὶ παρισώσεις, καὶ περιόδους, καὶ βαρβαρι-
σμούς, καὶ τᾶλλα βάρη τῶν λόγων.

ΡΗΤ. Ἦν ἰδοῦ, ἀποτίθεμαι.

ΕΡΜ. Εὖ ἔχει. ὥστε λύε τὰ ἀπόγεια, τὴν ἀπο-
βάθραν ἀνελώμεθα, τὸ ἀγκύριον ἀνεσπάσθω· πέτα-
σον τὸ ἰστίον, εὐθυνε, ὦ πορθμεῦ, τὸ πηδάλιον·
εὖ πάθωμεν. 11. Τί οἰμώζετε, ὦ μάταιοι, καὶ μά-
λιστα ὁ φιλοσοφος σὺ, ὁ ἀρτίως τὸν πώγωνα δε-
δηωμένος;

ΦΙΛ. Ὅτι, ὦ Ἐρμῆ, ἀθάνατον ὤμην τὴν ψυ-
χὴν ὑπάρχειν.

ΜΕΝ. Ψεύδεται· ἄλλα γὰρ ἔοικε λυπεῖν αὐτόν.

ΕΡΜ. Τὰ ποῖα;

ΜΕΝ. Ὅτι μηκέτι δειπνήσει πολυτελεῆ δεῖπνα,
μηδὲ νύκτωρ ἐξιῶν, ἅπαντας λανθάνων, τῷ ἱματίῳ
τὴν κεφαλὴν κατειλήσας, περιέισιν ἐν κύκλῳ τὰ χα-
μαιτυπεῖα· καὶ ἔωθεν ἐξαπατῶν τοὺς νέους ἐπὶ τῇ
σοφίᾳ ἀργύριον λήψεται. ταῦτα λυπεῖ αὐτόν.

ΦΙΛ. Σὺ δὲ, ὦ Μένιππε, οὐκ ἄχθῃ ἀποθανῶν;

MEN. Πῶς, ὅς ἔσπευσα ἐπὶ τὸν θάνατον, καλέσαντος μηδενός. 12. Ἀλλὰ μεταξύ λόγων, οὐ κραυγὴ τις ἀκούεται, ὥσπερ τινῶν ἀπὸ γῆς βοῶντων;

ERM. Ναί, ὦ Μένιππε, οὐκ ἀφ' ἑνός γε χόρου· ἀλλ' οἱ μὲν ἐς τὴν ἐκκλησίαν συνελθόντες ἄσμενοι γελῶσι πάντες ἐπὶ τῷ Λαμπίχου θανάτῳ, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ συνέχεται πρὸς τῶν γυναικῶν, καὶ τὰ παῖδια νεογνὰ ὄντα, ὁμοίως κἄκεῖνα ὑπὸ τῶν παίδων βάλλεται ἀφθόνοις τοῖς λίθοις· ἄλλοι δὲ Διόφαντον τὸν ῥήτορα ἐπαινοῦσιν ἐν Σικυῶνι ἐπιταφίους λόγους διεξιόντα ἐπὶ Κράτωνι τούτῳ. καὶ νῆ Δία γε, ἡ Δαμασίου μήτηρ κωκύουσα ἐξάραει τοῦ θρήνου σὺν γυναιξὶν ἐπὶ τῷ Δαμασίῳ· σὲ δὲ οὐδεὶς, ὦ Μένιππε, δακρῦει, καθ' ἥσυχίαν δὲ κεῖσαι μόνος.

13. MEN. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ἀκούσῃ τῶν κυνῶν μετ' ὀλίγον ὠρουμένων οἴκτιστον ἐπ' ἐμοῖ, καὶ τῶν κοράκων τυπτομένων τοῖς πτεροῖς, ὅπῳ ἄν συνελθόντες θάπτωσί με.

ERM. Γεννάδας εἶ, ὦ Μένιππε, ἀλλ' ἐπεὶ καταπεπλεύκαμεν ἡμεῖς, ὑμεῖς μὲν ἄπιτε πρὸς τὸ δικαστήριον, εὐθείαν ἐκείνην προϊόντες· ἐγὼ δὲ καὶ ὁ πορθμὸς ἄλλους μετελευσόμεθα.

MEN. Εὐπλοεῖτε, ὦ Ἑρμῆ· προϊῶμεν δὲ καὶ ἡμεῖς. τί οὖν ἔτι καὶ μέλλετε; πάντως δικασθῆναι δεήσει· καὶ τὰς καταδίκας φασὶν εἶναι βαρείας, τροχούς, καὶ γύπας, καὶ λίθους. δειχθήσεται δὲ ὁ ἑκάστου βίος.

XI.

Arg. Solummodo sapientia, frugalitas parvo contenta, veritas, loquendi fiducia, animique libertas mortuis quoque manent.

ΚΡΑΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ.

ΚΡΑΤ. Μοίριχον τὸν πλούσιον ἐγίνωσκεις, ὡς Διόγετες, τὸν πάνυ πλούσιον, τὸν ἐκ Κορίνθου, τὸν τὰς πολλὰς δολκάδας ἔχοντα; οὗ ἀνεπιδὸς Ἀριστίας, πλούσιος καὶ αὐτὸς ὢν, ὃς τὸ Ὀμηρικὸν ἐκείνο εἰώθει ἐπιλέγειν, Ἡ μὲν ἀνάειρ, ἢ ἐγὼ σε.

ΔΙΟΓ. Τίνος ἔνεκα, ὦ Κράτης;

ΚΡΑΤ. Ἐθεράπευον ἀλλήλους, τοῦ κλήρου ἔνεκα ἐκάτερος, ἡλικιωῖται ὄντες· καὶ τὰς διαθέμας ἐς τὸ φανερὸν ἐτίθεντο, Ἀριστιάαν μὲν ὁ Μοίριχος, εἰ προαποθάνοι, δεσπότην ἀφίεις τῶν ἑαυτοῦ πάντων, Μοίριχον δὲ ὁ Ἀριστίας, εἰ προαπέλθοι αὐτοῦ. ταῦτα μὲν ἐγγράπτο. οἱ δ' ἐθεράπευον ἀλλήλους ὑπερβαλλόμενοι τῇ κολακείᾳ. καὶ οἱ μάντις, εἴτε ἀπὸ τῶν ἄστρων τεκμαιρόμενοι τὸ μέλλον, εἴτε ἀπὸ τῶν ὄνειράτων, ὡς γὰρ Χαλδαίων παῖδες, ἀλλὰ καὶ ὁ Πύθιος αὐτὸς, ἄρτι μὲν Ἀριστία παρῆχε τὸ κράτος, ἄρτι δὲ Μοίριχῳ. καὶ τὰ τάλαντα ποτὲ μὲν ἐπὶ τοῦτον, νῦν δ' ἐπ' ἐκείνον ἐρῶρεπε.

2. ΔΙΟΓ. Τί οὖν πέρας ἐγένετο, ὦ Κράτης; ἀκοῦσαι γὰρ ἄξιον.

ΚΡΑΤ. Ἄμφω τεθνήσκειν ἐπὶ μιᾷς ἡμέρας· οἱ δὲ κληροὶ ἐς Εὐνόμιον καὶ Θρασυκλέα περιῆλθον, ἄμφω συγγενεῖς ὄντας, οὐδὲ πώποτε προμαντευομένους οὕτω γενέσθαι ταῦτα. διαπλέοντες γὰρ ἀπὸ Σικυῶ-

ρος ἐς Κιρῶαν, κατά μέσον τὸν πόρον πλαγίῳ περιπεσόντες τῷ Ἰάπυγι, ἀνειτρόπησαν.

3. ΔΙΟΓ. Εὐ̄ ἐποίησαν. Ἡμεῖς δὲ, ὁπότε ἐν τῷ βίῳ ἦμεν, οὐδὲν τοιοῦτον ἐνενοοῦμεν περὶ ἀλλήλων· οὔτε ἐγὼι πάποτε ηὐξάμην Ἀντισθένην ἀποθανεῖν, ὡς κληρονομήσαιμι τῆς βακτηρίας αὐτοῦ· (εἶχε δὲ πάνυ καρτερὰν ἐκ κοτίνου ποιησάμενος) οὔτε, οἶμαι, σὺ, ὦ Κράτης, ἐπεθύμησας κληρονομεῖν ἀποθανόντος ἐμοῦ τὰ κτήματα, καὶ τὸν πῖθον, καὶ τὴν πῆραν χοίνικας δύο θέρμων ἔχουσαν.

ΚΡΑΤ. Οὐδὲν γὰρ μοι τούτων ἔδει· ἀλλ' οὐδὲ σοι, ὦ Διόγετες. ἃ γὰρ ἐχρῆν, σὺ τε Ἀντισθένης ἐκληρονόμησας, καὶ ἐγὼ σοῦ, πολλῶ μείζω καὶ σεμνότερα τῆς Περσῶν ἀρχῆς.

ΔΙΟΓ. Τίνα ταῦτα φῆς;

ΚΡΑΤ. Σοφίαν, αὐτάρκειαν, ἀλήθειαν, παρρησίαν, ἐλευθερίαν.

ΔΙΟΓ. Νῆ Δία, μέμνημαι καὶ τοῦτον διαδεξιόμενος τὸν πλοῦτον παρ' Ἀντισθένης, καὶ σοι ἔτι πλείω καταλιπών.

4. ΚΡΑΤ. Ἄλλ' οἱ ἄλλοι ἡμέλουν τῶν τοιούτων κτημάτων, καὶ οὐδεὶς ἐθεράπευεν ἡμᾶς, κληρονομήσειν προσδοκῶν. ἐς δὲ τὸ χρυσίον πάντες ἔβλεπον.

ΔΙΟΓ. Εἰκότως· οὐ γὰρ εἶχον, ἔνθα ἂν δεξαιντο τὰ τοιαῦτα παρ' ἡμῶν, διερόνηκότες ὑπὸ τρυφῆς, καθάπερ τὰ σαθρὰ τῶν βυλαντίων. ὥστε εἴ ποτε καὶ ἐμβιάλλοι τις ἐς αὐτοὺς ἢ σοφίαν, ἢ παρρησίαν, ἢ ἀλήθειαν, ἐξέπιπτεν εὐθύς, καὶ διέρρει, τοῦ πυθμένος στέγειν οὐ δυναμένου· οἷόν τι πάσχουσι

αἱ τοῦ Δαναοῦ αὐταὶ παρθέναι, ἐς τὸν τετραπημέ-
ρον πίθον ἐπαντιλοῦσι. τὸ δὲ χρυσεῖον ὁδοῦσι, καὶ
ὄνουξι, καὶ πάσῃ μηχανῇ ἐφύλαττον.

ΚΡΑΤ. Οὐκοῦν ἡμεῖς μὲν ἔχομεν κίβηταῦθα τὸν
πλοῦτιον· οἱ δὲ ὀβολὸν ἤξουσιν κομίζοντες· καὶ τοῦ-
τον ἄχρι τοῦ πορθμῆως.

XII.

*Arg. Iudicium Minois, quis inter Alexandrum,
Scipionem et Hannibalem, imperatores, primum
teneat locum?*

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, ΑΝΝΙΒΟΣ, ΜΙΝΩΟΣ, ΚΑΙ
ΣΚΗΠΙΩΝΟΣ.

1. ΑΛΕΞ. Ἐμὲ δεῖ προκεκρίσθαι σου, ὦ Λίβη·
ἀμείνων γὰρ εἰμι.

ΑΝ. Οὐ μὲνον, ἀλλ' ἐμέ.

ΑΛΕΞ. Οὐκοῦν ὁ Μίνως δικασάτω.

ΜΙΝ. Τίνες δ' ἐστέ;

ΑΛΕΞ. Ὁςτος μὲν Ἀννίβας ὁ Καρχηδόνιος· ἐγὼ
δὲ Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου.

ΜΙΝ. Νῆ Δία ἔνδοξοί γε ἀμφοτέροι· ἀλλὰ περὶ
τίνος ὑμῖν ἡ ἔρις;

ΑΛΕΞ. Περὶ προεδρίας· φησὶ γὰρ οὗτος ἀμεί-
νων γεγενῆσθαι στρατηγὸς ἐμοῦ. ἐγὼ δὲ, ὡς περ' ἄπαν-
τες ἴσασιν, οὐχὶ τούτου μόνον, ἀλλὰ πάντων σχεδὸν
τῶν πρὸ ἐμοῦ φημι διενεγκεῖν τὰ πολέμια.

ΜΙΝ. Οὐκαῦν ἐν μέρει ἐκάτερος εἰπάτω. σὺ δὲ
πρῶτος ὁ Λίβης λέγε.

ΑΝ. Ἐν μὲν τούτῳ, ὦ Μίνως, ὠνάμην, ὅτι ἐν-

ταῦθα καὶ τὴν Ἑλλάδα φωνὴν ἐξέμαθον· ὥστε οὐδὲ ταύτη πλέον οὗτος ἐνέγκαιτό μου. φημί δὲ τούτους μάλιστα ἐπαίνου ἄξιους εἶναι· ὅσοι τὸ μηδὲν ἐξ ἀρχῆς ὄντες ὁμως ἐπὶ μέγα προσχώρησαν, δι' αὐτῶν δυνάμιν τε περιβαλλόμενοι, καὶ ἄξιοι δόξαντες ἀρχῆς· ἐγὼ γοῦν μετ' ὀλίγων ἐξορμήσας ἐς τὴν Ἰβηρίαν, τὸ πρῶτον ὑπαρχος ὢν τῷ ἀδελφῷ, μεγίστων ἠξιώθην, ἄριστος κριθεῖς· καὶ τοὺς γε Κελτίβηρας εἶλον, καὶ Γαλατῶν ἐκράτησα τῶν Ἑσπερίων, καὶ τὰ μεγάλα ὄρη ὑπερβίς, τὰ περὶ τὸν Ἰριδανὸν ἄπαντα κατέδραμον, καὶ ἀναστάτους ἐποίησα τοσαύτας πόλεις, καὶ τὴν πεδινὴν Ἰταλίαν ἐχειρωσάμην, καὶ μέχρι τῶν προαστείων τῆς προὔχουσης πόλεως ἦλθον· καὶ τοσοῦτους ἀπέκτεινα μιᾷς ἡμέρας, ὥστε τοὺς δακτυλίους αὐτῶν μεδίμνοις ἀπομετρήσαι, καὶ τοὺς ποταμοὺς γεφυρῶσαι νεκροῖς. καὶ ταῦτα πάντα ἔπραξα, οὔτε Ἀμμωνος υἱὸς ὀνομαζόμενος, οὔτε Θεὸς εἶναι προσποιούμενος, ἢ ἐνύπνια τῆς μητρὸς διεξιῶν, ἀλλ' ἄνθρωπος εἶναι ὁμολογῶν, στρατηγοῖς τε τοῖς συννετωτάτοις ἀντεξεταζόμενος, καὶ στρατιώταις τοῖς μαχιμωτάτοις συμπλεκόμενος· οὐ Μήδους καὶ Ἀρμενίου καταγωνιζόμενος ὑποφεύγοντας πρὶν διώκειν τινὰ, καὶ τῷ τολμήσαντι παραδιδόντας εὐθὺς τὴν νίκην. 3. Ἀλέξανδρος δὲ πατρῴαν ἀρχὴν παραλαβὼν ἠΰξησε, καὶ παραπολὺ ἐξέτεινε, χρησάμενος τῇ τῆς τύχης δορμῇ. ἐπεὶ δ' οὖν ἐνίκησέ τε, καὶ τὸν Ὀλεθρον ἐκείνον, Δαρεῖον, ἐν Ἰσσω τε καὶ Ἀρβήλοισ ἐκράτησεν, ἀποστάς τῶν πατρῴων προσκυνεῖσθαι ἠξίου, καὶ ἐς δίκαιαν τὴν Μηδικὴν μετεδιήτησεν ἐαι-

τὸν, καὶ ἐμιαυφόνει ἐν τοῖς συμποσίοις τοὺς φίλους, καὶ συνελάμβανεν ἐπὶ θανάτῳ. ἐγὼ δὲ ἤρξα ἐπίσης τῆς πατρίδος, καὶ ἐπειδὴ μετεπέμπετο, τῶν πολεμίων μεγάλῳ στόλῳ ἐπιπλευσάντων τῇ Λιβύῃ, ταχίως ὑπήκουσα, καὶ ἰδιώτην ἐμαυτὸν παρέσχον, καὶ καταδικασθεὶς ἤνεγκα εὐγνωμόνως τὸ πρᾶγμα. καὶ ταῦτ' ἔπρῃξα βάρβαρος ὢν, καὶ ἀπαιδέυτος παιδείας τῆς Ἑλληνικῆς· καὶ οὔτε Ὅμηρον, ὡςπερ οὗτος, ἑραψιδῶν, οὔτε ὑπ' Ἀριστοτέλει τῷ σοφιστῇ παιδεύθεις, μόνῃ δὲ τῇ φύσει ἀγαθῇ χρησάμενος. ταῦτί ἐστιν, ἃ ἐγὼ Ἀλεξάνδρου ἀμείνων φημὶ εἶναι. εἰ δ' ἔστι καλλίων οὔτοσι, διότι διαδήματι τὴν κεφαλὴν διεδέδετο, Μακεδόσι μὲν ἕως καὶ ταῦτα σεμνά· οὐ μὴν διὰ τοῦτ' ἀμείνων δόξειεν ἂν γενναίου καὶ στρατηγικοῦ ἀνδρός, τῇ γνώμῃ πλεον ἤπερ τῇ τύχῃ κερημένου.

MIN. Ὁ μὲν εἶρηκεν οὐκ ἀγεννῆ τὸν λόγον, οὐδὲ ὡς Λίβυν εἰκὸς ἦν, ὑπὲρ αὐτοῦ. σὺ δὲ, ὦ Ἀλεξάνδρε, τί πρὸς ταῦτα φῆς;

4. AΛΕΞ. Ἐχοῖν μὲν, ὦ Μίνως, μηδὲν πρὸς ἄνδρα οὕτω θρασύν· ἱκανὴ γὰρ ἡ φήμη διδάξαι σε, οἷος μὲν ἐγὼ βασιλεὺς, οἷος δὲ οὗτος ληστῆς ἐγένετο· ὅμως δὲ ὄρα, εἰ κατ' ὀλίγον αὐτοῦ διήνεγκα· ὅς, νέος ὢν ἔτι, παρελθὼν ἐπὶ τὰ πράγματα, καὶ τὴν ἀρχὴν τεταραγμένην κατέσχον, καὶ τοὺς φονεὰς τοῦ πατρὸς μετῆλθον, καταφοβήσας τὴν Ἑλλάδα τῇ Θηβαίων ἀπωλείᾳ, στρατηγὸς ὑπ' αὐτῶν χειροτονηθεὶς, οὐκ ἤξιώσα τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν περιέπων ἀγαπᾶν ἀρχεῖν ὀπόσων ὁ πατὴρ κατέλιπεν, ἀλλὰ τᾶ

σαν ἐπινοήσας τὴν γῆν, καὶ δεινὸν ἠγησάμενος, εἰ μὴ ἀπάντων κρατήσαιμι, ὀλίγους ἄγων ἐσέβαλον ἐς τὴν Ἀσίαν· καὶ ἐπὶ τε Γρανικῷ ἐκράτησα μεγάλη μάχη· καὶ τὴν Λυδίαν λαβὼν, καὶ Ἰωνίαν καὶ Φρυγίαν, καὶ ὅλως τὰ ἐν ποσὶν ἀεὶ χειρούμενος ἦλθον ἐπὶ Ἰσούν, ἔνθα Δαρεῖος ὑπέμεινε μυριάδας πολλὰς στρατοῦ ἄγων 5. Καὶ τὸ ἀπὸ τούτου, ὦ Μίνως, ὑμεῖς ἕτε ὅσους ὑμῖν νεκροὺς ἐπὶ μιᾷς ἡμέρας κατέπεμψα. φησὶ γοῦν ὁ πορϑμεὺς μὴ διαρκέσαι αὐτοῖς τότε τὸ σκάφος, ἀλλὰ σχεδίας διαπηξαμένους τοὺς πολλοὺς αὐτῶν διαπλεῦσαι. καὶ ταῦτα δὲ ἔπραττον αὐτὸς προκινδυνεύων, καὶ τιτρώσκεισθαι ἀξιῶν. καὶ ἵνα σοι μὴ τὰ ἐν Τύρῳ, μηδὲ τὰ ἐν Ἀρβήλοις διηγῆσωμαι, ἀλλὰ καὶ μέχρις Ἰνδῶν ἦλθον, καὶ τὸν Ὠκεανὸν ὄρον ἐποίησάμην τῆς ἀρχῆς, καὶ τοὺς ἐλέφαντας αὐτῶν εἶλον, καὶ Πυῖρον ἐχειρωσάμην· καὶ Σκύθας δὲ, οὐκ εὐκαταφρονήτους ἄνδρας, ὑπερβὰς τὸν Τάναϊν, ἐνίκησα μεγάλη ἵππομαχίᾳ· καὶ τοὺς φίλους εὖ ἐποίησα, καὶ τοὺς ἐχθροὺς ἠμυνάμην. εἰ δὲ καὶ θεὸς ἐδόκουν τοῖς ἀνθρώποις, συγγνωστοὶ ἐκείνοι, παρὰ τὸ μέγεθος τῶν πραγμάτων καὶ τοιοῦτόν τι πιστεύσαντες περὶ ἐμοῦ. 6. Τὸ δ' οὖν τελευταῖον, ἐγὼ μὲν βασιλεύων ἀπέθανον, οὗτος δὲ ἐν φυγῇ ὦν παρὰ Προυσίᾳ τῷ Βιθυνῷ, καθάπερ ἄξιον ἦν παιουργότατον, καὶ ὠμότατον ὄντα· ὡς γὰρ δὴ ἐκράτησε τῶν Ἰταλῶν, εἰς λέγειν, ὅτι οὐκ ἰοχίι, ἀλλὰ πονηρίᾳ, καὶ ἀπιστίᾳ, καὶ δόλοισι· νόμιμον δὲ, ἢ προφανές οὐδέν. ἐπεὶ δὲ μοι ὠνειδίσει τὴν τριφῆν, ἐκλελῆσθαι μοι δοκεῖ, οἷα ἐποίησε ἐν Καπύῃ, ἑταίραις συνῶν, καὶ τοὺς τοῦ πολέμου

καιρούς ὁ θαυμάσιος καθηδυπαθῶν. ἐγὼ δὲ εἰ μὴ, μικρὰ τὰ Ἑσπέρια δόξας, ἐπὶ τῆν ἕω μᾶλλον ὠρμησα, τί ἂν μέγα ἔπραξα, Ἰταλίαν ἀναιμωτὶ λαβῶν, καὶ Λιβύην, καὶ τὰ μέχρι Γαδείρων ὑπαγόμενος; ἀλλ' οὐκ ἀξιόμαχα ἔδοξέ μοι ἐκεῖνα, ὑποπήσσοντα ἦδη, καὶ δεσπότην ὁμολογοῦντα. εἶρηκα. σὺ δὲ, ὦ Μίνως, δικάζε. ἱκανὰ γάρ ἀπὸ πολλῶν καὶ ταῦτα.

7. ΣΚΗΠ. Μὴ πρότερον, ἢν μὴ καὶ ἐμοῦ ἀκούσης.

ΜΙΝ. Τίς γὰρ εἶ, ὦ βέλτιστε; ἢ πόθεν ὦν ἐρεῖς;

ΣΚΗΠ. Ἰταλιώτης Σκηπίων, στρατηγός, ὁ καθελὼν Καρχηδόνα, καὶ κρατήσας Λιβύων μεγάλαις μάχαις.

ΜΙΝ. Τί οὖν καὶ σὺ ἐρεῖς;

ΣΚΗΠ. Ἀλεξάνδρου μὲν ἦττων εἶναι; τοῦ δ' Ἀννίβου ἀμείνων· ὅς ἐδίωξα νικήσας αὐτόν, καὶ φυγεῖν καταναγκάσας ἀτίμως. πῶς οὖν οὐκ ἀναισχυντος οὗτος, ὅς πρὸς Ἀλέξανδρον ἀμιλλᾶται, ὃ οὐδὲ Σκηπίων ἐγὼ, ὁ νενικηκώς αὐτόν, παραβάλλεσθαι ἀξιῶ;

ΜΙΝ. Νη Δί' εὐγνώμονα φῆς, ὦ Σκηπίων· ὥστε πρῶτος μὲν κεκρίσθω Ἀλέξανδρος, μετ' αὐτόν δὲ, σὺ· εἴτα, εἰ δοκεῖ, τρίτος Ἀννίβας, οὐδὲ οὗτος εὐκαταφρόνητος ὦν.

XIII.

Arg. Ridetur Alexander, quod ad deos originem suam retulisset.

ΔΙΟΓΕΝΟΣ ΚΑΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.

1. ΔΙΟΓ. Τί τοῦτο, ὦ Ἀλέξανδρε, τέθνηκας καὶ σὺ, ὡσπερ καὶ ἡμεῖς ἅπαντες;

ΑΛΕΞ. Ὅρα, ὦ Διόγενες· οὐ παράδοξον δέ, εἰ ἄνθρωπος ὢν ἀπέθανον.

ΔΙΟΓ. Οὐκοῦν εἴ Ἄμμων ἐφεύδeto, λέγων ἑαυτοῦ σε εἶναι νιόν· σὺ δὲ Φιλίππου ἕρα ἦσθα;

ΑΛΕΞ. Φιλίππου δηλαδὴ· οὐ γὰρ ἂν ἐτεθνήκειν Ἄμμωνος ὢν.

ΔΙΟΓ. Καὶ μὴν καὶ περὶ τῆς Ὀλυμπιάδος ὅμοια ἐλέγοντο, δρακόντα ὁμιλεῖν αὐτῇ, καὶ βλέπεσθαι ἐν τῇ εὐνῇ· εἶτα οὕτω σε τεχθῆναι· τὸν δὲ Φίλιππον ἐξηπατῆσθαι, οἰόμενον πατέρα σου εἶναι.

ΑΛΕΞ. Καὶ γὰρ ταῦτα ἤκουον, ὡσπερ σὺ· νῦν δὲ δοῶ, ὅτι οὐδὲν ὑγιές οὔτε ἡ μήτηρ, οὔτε οἱ τῶν Ἀμμωνίων προφῆται ἔλεγον.

ΔΙΟΓ. Ἀλλὰ τὸ ψεῦδος αὐτῶν οὐκ ἄχρηστόν σοι, ὦ Ἀλέξανδρε, πρὸς τὰ πράγματα ἐγένετο· πολλοὶ γὰρ ὑπέπτησον θεὸν εἶναι σε νομίζοντες. 2. Ἀτὰρ εἰπέ μοι, τίνι τὴν τῆσάυτην ἀρχὴν καταλέλοιπας;

ΑΛΕΞ. Οὐκ οἶδα, ὦ Διόγενες· οὐ γὰρ ἔφθασα ἐπισκῆψαί τι περὶ αὐτῆς· ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι ὑποθνήσκων Περδίκκᾳ τὸν δακτύλιον ἐπέδωκα. πλὴν ἀλλὰ τί γελᾷς, ὦ Διόγενες;

ΔΙΟΓ. Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἀνεμνήσθην, οἷα ἐποίει

ἢ Ἑλλῆσις, ἄρτι σε παρειληφότες τὴν ἀρχὴν κολακεύοντες, καὶ προστάτην αἰρούμενοι, καὶ στρατηγὸν ἐπὶ τοὺς βαρβάρους· ἔνιοι δὲ καὶ τοῖς δώδεκα θεοῖς προστιθέντες, καὶ νεῶς οἰκοδομοῦμενοι, καὶ θύοντες ὡς δράκοντος υἱῶ. 3. Ἄλλ' εἰπέ μοι, ποῦ σε οἱ Μακεδόνες ἔθαψαν;

ΑΛΕΞ. Ἔτι ἐν Βαβυλῶνι κεῖμαι τρίτην ἡμέραν ταύτην· ὑπισχνεῖται δὲ Πτολεμαῖος ὁ ὑπασπιστής, ἣν ποτε ἀγάγη σχολὴν ἀπὸ τῶν θορούβων τῶν ἐν ποσίν, ἐς Αἴγυπτον ἀπαγαγὼν με θάψειν ἐκεῖ, ὡς γενοίμην εἰς τῶν Αἰγυπτίων θεῶν.

ΔΙΟΓ. Μὴ γελάσω, ὦ Ἀλέξανδρε, ὁρῶν καὶ ἐν ἄδου ἔτι σε μωραίνοντα, καὶ ἐλπίζοντα Ἄνουβιν, ἢ Ὅσιριν γενέσθαι; πλὴν ἀλλὰ ταῦτα μὲν, ὦ θεϊότατε, μὴ ἐλπίσης· οὐ γὰρ θέμις ἀνελθεῖν τινα τῶν ἄπαξ διαπλευσάντων τὴν λίμνην, καὶ ἐς τὸ εἶσω τοῦ στομίου παρελθόντων· οὐ γὰρ ἀμελής ὁ Αἰακός, οὐδ' ὁ Κέρβερος εὐκαταφρόνητος. 4. Ἐκεῖνο δὲ γε ἡδέως ἂν μάθοιμι παρὰ σοῦ, πῶς φέρεις, ὁπότ' ἂν ἐννοήσης, ὅσῃν εὐδαιμονίαν ὑπὲρ γῆς ἀπολιπὼν ἀφῆξαι, σωματοφύλακας, καὶ ὑπασπιστάς, καὶ σατράπας, καὶ χρυσὸν τοσοῦτον, καὶ ἔθνη προσκυνοῦντα· καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Βύκτρα, καὶ τὰ μεγάλα θηρία, καὶ τιμὴν, καὶ δόξαν· καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι ἐξελαύνοντα, διαδεδεμένον ταινίᾳ λευκῇ τὴν κεφαλὴν, πορφυρίδα ἐμπεπορημένον· οὐ λυπεῖ ταῦτά σε ὑπὸ τὴν μνήμην ἰόντα; τί θακρύνεις, ὦ μάταιε; οὐδὲ ταῦτά σε ὁ σοφὸς Ἀριστοτέλης ἐπαίδευσε μὴ οἶεσθαι βέβαια εἶναι, τὰ παρὰ τῆς τύχης;

5. ΑΛΕΞ. Ὁ σοφός; ἀπάντων ἐκείνος κολάκων ἐπιτριπιτότατος ὢν; ἐμὲ μόνον ἕασον τὰ Ἀριστοτέλους εἰδέναι, ὅσα μὲν ἤτησε παρ' ἐμοῦ, οἷα δὲ ἐπέστελλεν, ὡς δὲ κατεχορήτό μου τῇ περὶ παιδείαν φιλοτιμία θωπεύων, καὶ ἐπαινῶν ἄρτι μὲν ἐς τὸ κάλλος, ὡς καὶ τοῦτο μέρος ὄν ἀγαθοῦ, ἄρτι δ' ἐς τὰς πράξεις, καὶ τὸν πλοῦτον. καὶ γὰρ αὐτὸ καὶ τοῦτ' ἀγαθὸν ἡγεῖτ' εἶναι, ὡς μὴ αἰσχύνοιτο καὶ αὐτὸς λαμβάνων. γόης, ὃ Διόγενες, ἄνθρωπος, καὶ τεχνίτης. πλὴν ἀλλὰ τοῦτό γε ἀπολέλαυκα αὐτοῦ τῆς σοφίας, τὸ λυπεῖσθαι ὡς ἐπὶ μεγίστοις ἀγαθοῖς ἐκείνοις, ἃ κατηριθμήσω μικρῶν γε ἔμπροσθεν.

6. ΔΙΟΓ. Ἄλλ' οἶσθα ὃ δράσεις; ἄκος γὰρ σοὶ τῆς λύπης ὑποθήσομαι· ἐπεὶ ἐνταῦθά γε ἐλλέβορος οὐ φύεται, σὺ δὲ κἄν τὸ Λήθης ὕδωρ χανδὸν ἐπισπασάμενος πίς· καὶ αὐθις πίε, καὶ πολλάκις. οὕτω γὰρ ἂν παύσαιο ἐπὶ τοῖς Ἀριστοτέλους ἀγαθοῖς ἀνιῶμενος. καὶ γὰρ καὶ Κλεῖτον ἐκείνον ὄρω, καὶ Καλλισθένη, καὶ ἄλλους πολλοὺς ἐπὶ σὲ ὀρμῶντας, ὡς διασπασαίντο, καὶ ἀμύναιντό σε, ὢν ἔδρασας αὐτούς. ὥστε τὴν ἐτέραν σὺ ταύτην βιάδιζε, καὶ πῖνε πολλάκις, ὡς ἔφην.

 XIV.

Arg. Num Philippi an Alexandri res gestae praestent?

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΚΑΙ ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

1. ΦΙΛ. Νῦν μὲν, ὦ Ἀλέξανδρε, οὐκ ἂν ἔξαυρος

LVCIAN. I.

Ο

γένοιο, μὴ οὐκ ἐμὸς υἱὸς εἶναι· οὐ γὰρ ἂν ἐτεθνήκεις, Ἄμμωνός γε ὦν.

ΑΛΕΞ. Οὐδ' αὐτὸς ἠγνόουν, ὦ πάτερ, ὡς Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου υἱὸς εἶμι· ἀλλ' ἐδεξάμην τὸ μάντευμα, ὡς χρήσιμον ἐς τὰ πράγματα οἰόμενος εἶναι.

ΦΙΛ. Πῶς λέγεις; χρήσιμον ἐδόκει σοι τὸ παρεῖν σεαυτὸν ἐξαπατηθησόμενον ὑπὸ τῶν προφητῶν;

ΑΛΕΞ. Οὐ τοῦτο· ἀλλ' οἱ βάρβαροι κατεπλάγησάν με, καὶ οὐδεὶς ἔτι ἀνθίστατο, οἰόμενοι θεῶ μάχεσθαι· ὥστε ῥᾶτον ἐκράτουσιν αὐτῶν.

2. ΦΙΛ. Τίνων ἐκράτησας σὺ γε ἀξιωμαχῶν ἀνδρῶν, ὃς δειλοῖς ἀεὶ ξυνηνέχθης, τοξάρια, καὶ πελτάρια καὶ γέρορα οἰοῦντα προβεβλημένοις; Ἑλλήνων κριτεῖν ἔργον ἦν, Βοιωτῶν καὶ Φωκίων καὶ Ἀθηναίων· καὶ τὸ Ἀρκάδων δπλιτικόν, καὶ τὴν Θετταλὴν ἵππον, καὶ τοὺς Ἠλείων ἀκοντιστάς, καὶ τὸ Μαντινέων πελταστικόν, ἢ Θρακίας, ἢ Ἰλλυριοῦς, ἢ καὶ Παίονας χειρώσασθαι, ταῦτα μεγάλα. Μήδων δέ, καὶ Περσῶν, καὶ Χαλδαίων, καὶ χρυσοφόρων ἀνθρώπων καὶ ἄβρῶν, οὐκ οἶσθα, ὡς πρὸ σοῦ μύριοι μετὰ Κλεάρχου ἀνελθόντες ἐκράτησαν, οὐδ' ἐς χεῖρας ὑπομεταστάτων ἐλθεῖν ἐκείνων, ἀλλὰ πρὶν ἢ τόξευμα ἐξικνεῖσθαι φευγόντων.

3. ΑΛΕΞ. Ἄλλ' οἱ Σκύθαι γε, ὦ πάτηρ, καὶ οἱ Ἰνδῶν ἐλέφαντες οὐκ εὐκαταφρόνητόν τι ἔργον. καὶ ὅμως οὐ διαστήσας αὐτοὺς, οὐδὲ προδοσίαις ὠνούμενος τὰς νίκας, ἐκράτουσιν αὐτῶν· οὐδ' ἐπιώρ-

κησα πάποτε, ἢ ὑποσχόμενος ἐφρυσάμην, ἢ ἄπισον ἔπραξά τι τοῦ νικῆν ἔνεκα. καὶ τοὺς Ἕλληνας δὲ, τοὺς μὲν ἀναμιωτὶ παρέλαβον· Θηβαίους δὲ ἴσως ἀκούεις ὅπως μετῆλθον.

ΦΙΛ. Οἶδα ταῦτα πάντα. Κλεῖτος γὰρ ἀπήγγειλέ μοι, ὃν σὺ τῷ δορατίῳ διελάσας μεταξύ δειπνοῦντα ἐφόνευσας, ὅτι με πρὸς τὰς σὰς πράξεις ἐπαινέσαι ἐτόλμησε. 4. Σὺ δὲ καὶ τὴν Μακεδονικὴν γλαμύδα καταβαλὼν, κἀνδυν, ὡς φασι, μετενέδυσ, καὶ τιάραν ὀρθὴν ἐπέθου, καὶ προσκυνεῖσθαι ὑπὸ Μακεδόνων, ὑπ' ἐλευθέρων ἀνδρῶν ἠξίους· καὶ, τὸ πάντων γελοϊότατον, ἐμιμοῦ τὰ τῶν νενικημένων. ἐγὼ γὰρ λέγειν ὅσα ἄλλα ἔπραξας, λέουσι συγκατακλείων πεπαιδευμένους ἀνδρας, καὶ τοιοῦτους γαμῶν γάμους, καὶ Ἡφαιστιῶνα ὑπεραγαπῶν. Ἐν ἐπηνεσα μόνον ἀκούσας, ὅτι ἀπέσχου τῆς τοῦ Δαρείου γυναικὸς καλῆς οὐσης, καὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, καὶ τῶν θυγατέρων ἐπεμελήθης· βασιλικὰ γὰρ ταῦτα.

5. ΑΛΕΞ. Τὸ φιλοκίνδυνον δὲ, ὦ πάτερ, οὐκ ἐπαινεῖς, καὶ τὸ ἐν' Ὀξυδράκαις πρῶτον καθάλασθαι εἰς τὸ ἐντὸς τοῦ τείχους, καὶ τσαῦτα λαβεῖν τραύματα;

ΦΙΛ. Οὐκ ἐπαινῶ τοῦτο, ὦ Ἀλέξανδρε· οὐχ ὅτι μὴ καλὸν οἶμαι εἶναι καὶ τιρώσκεσθαι ποτὲ τὸν βασιλέα, καὶ προκινδυνεύειν τοῦ στρατοῦ· ἀλλ' ὅτι σοι τὸ τοιοῦτον ἦκιστα συνέφερε· θεὸς γὰρ εἶναι δοκῶν, εἴ ποτε τρωθείης, καὶ βλέπειέν σε φορὰδην τοῦ πολέμου ἐκκομιζόμενον, αἵματι ρεόμενον, οἰμώζοντα ἐπὶ τῷ τραύματι, ταῦτα γέλως ἦν τοῖς ὀρώσι·

καὶ ὁ Ἄμμων γόης καὶ ψευδόμαντις ἠλέγχετο, καὶ οἱ προφηταὶ κόλακες. ἢ τίς οὐκ ἂν ἐγέλασεν ὄρων τὸν τοῦ Διὸς υἱὸν λειποψυχοῦντα, δεόμενον τῶν ἰατροῶν βοηθεῖν; νῦν μὲν γάρ, ὁπότε ἤδη τέθνηκας, οὐκ οἶε πολλοὺς εἶναι τοὺς τὴν προσποίησιν ἐκείνην ἐπιπερτομοῦντας, δρωῦντας τὸν νεκρὸν τοῦ θεοῦ ἐκτάδην κείμενον, μνδῶντα ἤδη καὶ ἐξωδηκότα κατὰ νόμον ἁπάντων τῶν σωμάτων; ἄλλως τε καὶ τὸ χρήσιμον, ὃ ἔφησ, Ἀλέξανδρε, τὸ διὰ τοῦτο κρατεῖν ῥαδίως, πολὺ σε τῆς δόξης ἀφηρεῖτο τῶν κατορθουμένων· πᾶν γὰρ ἐδόκει ἐνδεὲς ὑπὸ θεοῦ γίνεσθαι δοκοῦν.

6. ΑΛΕΞ. Οὐ ταῦτα φρονεῖσιν οἱ ἄνθρωποι περὶ ἐμοῦ, ἀλλ' Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ ἐνάμιλλον τιθέασί με. καίτοι τὴν Ἄορνον ἐκείνην, οὐθ' ἑτέρου ἐκείνων λαβόντος, ἐγὼ μόνος ἐχειρωσάμην.

ΦΙΛ. Ὅραϊς ὅτι ταῦτα ὡς υἱὸς Ἀμμωνος λέγεις, ὃς Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ παραβάλλεις σεαυτὸν; καὶ οὐκ αἰσχύνῃ, ὡς Ἀλέξανδρε, οὐδὲ τὸν τύφον ἀπομαθήσῃ, καὶ γνώσῃ σεαυτὸν, καὶ συνῆς ἤδη νεκρὸς ὢν;

XV.

Arg. Achillis lamentatio de conditione mortuorum.

ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΛΟΧΟΥ.

1. ANT. Οἶα πρῶην, Ἀχιλλεῦ, πρὸς τὸν Ὀδυσσεῖά σοι εἴρηται περὶ τοῦ θανάτου· ὡς ἀγεννη καὶ ἀνάξια τοῖν διδασκάλοιν ἀμφοῖν, Χείρωνός τε καὶ Φοίνικος; ἡκροάμην γάρ, ὁπότε ἔφησ βούλεσθαι

ἐπάρουρος ὢν θητεύειν παρά τινι τῶν ἀκλήρων, ὃ μὴ βίσιος πολὺς εἶη, μᾶλλον ἢ πάντων ἀνάσσειν τῶν νεκρῶν. ταῦτα μὲν οὖν ἀγεννῆ τινα φρούρα δειλόν, καὶ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος φιλόζωον ἴσους ἐχρῆν λέγειν· τὸν Πηλέως δὲ υἷον, τὸν φιλοκινδυνότατον ἠρώων ἀπάντων, ταπεινὰ οὕτω περὶ αὐτοῦ διανοεῖσθαι πολλὴ αἰσχύνη, καὶ ἐναντιότης πρὸς τὰ πεπραγμένα σοι ἐν τῷ βίῳ· ὅς, ἐξὸν ἀκλειῶς πολυχρόνιον ἐν τῇ Φθιώτιδι βασιλεύειν, ἐκὼν προείλου τὸν μετὰ τῆς ἀγαθῆς δόξης θάνατον.

2. AX. Ὡ παῖ Νέστορος, ἀλλὰ τότε μὲν ἄπειρος ἔτι τῶν ἐνταῦθα ὢν, καὶ τὸ βέλτιον ἐκείνῳ ὀπότερον ἦν ἀγνοῶν, τὸ δύστηνον ἐκείνο δοξάριον προετίμων τοῦ βίου· νῦν δὲ συνήμι ἤδη, ὡς ἐκείνη μὲν ἀνωφελής, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα οἱ ἄνω ῥαψωδῆσουσι μετὰ νεκρῶν δὲ ὁμοιμία· καὶ οὔτε τὸ κάλλος ἐκείνο, ὃ Ἀντίλοχε, οὔτε ἡ ἰσχὺς πάρεστιν, ἀλλὰ κείμεθα ἅπαντες ὑπὸ τῷ αὐτῷ ζόφῳ ὅμοιοι, καὶ κατ' οὐδὲν ἀλλήλων διαφέροντες· καὶ οὔτε οἱ τῶν Τρώων νεκροὶ δεδίασάν με, οὔτε οἱ τῶν Ἀχαιῶν θεραπεύουσιν· ἰσηγορία δὲ ἀκριβής, καὶ νεκρὸς ὅμοιος, ἡμὲν κακός, ἡδὲ καὶ ἐσθλός. ταῦτά με ἀνιᾶ, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ θητεύω ζῶν.

3. ANT. Ὅμως τί οὖν ἂν τις πάθοι, ὃ Ἀχιλλεῦ; ταῦτα γὰρ ἔδοξε τῇ φύσει, πάντως ἀποθνήσκειν ἅπαντας. ὥστε χρὴ ἐμμένειν τῷ νόμῳ, καὶ μὴ ἀνιᾶσθαι τοῖς διατεταγμένοις. ἄλλως τε δοξᾶς, τῶν ἐταίρων ὅσοι περὶ σὲ ἐσμέν οἶδε· μετὰ μικρὸν δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεται πάντως. Φέρει δὲ παραμυθίαν

καὶ ἡ κοινωμία τοῦ πράγματος, καὶ τὸ μὴ μόνον αὐτὸν πεπονθέναι. ὄρᾳς τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν Μελέαγρον, καὶ ἄλλους θάυμαστούς ἄνδρας, οἳ οὐκ ἂν, οἶμαι, δεξαιντο ἀνελθεῖν, εἴ τις αὐτοὺς ἀναπέμψει θητεύσοντας ἀκλήροις καὶ ἀβίοις ἀνδράσιν.

4. AX. Ἐταιρική μὲν ἢ παραίνεσις· ἐμὲ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως ἢ μνήμη τῶν παρὰ τὸν βίον ἀνιᾶ· οἶμαι δὲ καὶ ὑμῶν ἕκαστον· εἰ δὲ μὴ ὁμολογεῖτε, ταύτην χεῖρους ἐστὲ, καθ' ἡσυχίαν αὐτὸ πάσχοντες.

ANT. Οὐκ, ἀλλ' ἀμείνους, ὧ Ἀχιλλεῦ· τὸ γὰρ ἀνωφελές τοῦ λέγειν ὁρῶμεν. σιωπᾶν δὲ, καὶ φέρειν, καὶ ἀνέχεσθαι δέδοκται ἡμῖν, μὴ καὶ γέλωτα ὄφλωμεν, ὥσπερ καὶ σὺ, τοιαῦτα εὐχόμενοι.

XVI.

Arg. Ridetur mythus hœmericus de umbra Herculis apud inferos.

ΔΙΟΓΕΝΟΣ ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΕΟΣ.

1. ΔΙΟΓ. Οὐχ' Ἡρακλῆς οὗτός ἐστιν; οὐ μὲν οὖν ἄλλος, μὰ τὸν Ἡρακλέα· τὸ τύξον, τὸ ρύπαλον, ἡ λεοντιῆ, τὸ μέγεθος, ὅλος Ἡρακλῆς ἐστιν. εἶτα τέθνηκε Διὸς υἱὸς ὢν; Εἰπέ μοι, ὦ Καλλίνικε, νεκρὸς εἶ; ἐγὼ γάρ σοι ἔθνον ὑπὲρ γῆς ὡς θεῶν.

ΗΡΑ. Καὶ ὀρθῶς ἔθνες. αὐτὸς μὲν γὰρ ὁ Ἡρακλῆς ἐν οὐρανῷ τοῖς θεοῖς σύνεστι, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἡβην· ἐγὼ δ' εἰδῶλον εἰμὶ αὐτοῦ.

ΔΙΟΓ. Πῶς λέγεις; εἰδῶλον τοῦ θεοῦ; καὶ δε-

νατόν ἐξ ἡμισείας μὲν τινα θεόν εἶναι, τεθνάναι δὲ τῷ ἡμίσει;

ΗΡΑ. Ναί· οὐ γὰρ ἐκεῖνος τέθνηκεν, ἀλλ' ἐγὼ ἡ εἰκὼν αὐτοῦ.

2. *ΔΙΟΓ.* Μανθάνω. ἄντανδρόν σε τῷ Πλούτωνι παρέδωκεν ἄνθ' ἑαυτοῦ· καὶ σὺ νῦν ἀντ' ἐκείνου νεκρὸς εἶ.

ΗΡΑ. Τοιοῦτό τι.

ΔΙΟΓ. Πῶς οὖν ἀκριβῆς ὢν ὁ Αἰακὸς οὐκ ἔγνω σε μὴ ὄντα ἐκεῖνον, ἀλλὰ παρεδέξατο ὑποβολιμαῖον Ἡρακλῆα παρόντα;

ΗΡΑ. Ὅτι ἐώκειν ἀκριβῶς.

ΔΙΟΓ. Ἀληθῆ λέγεις· ἀκριβῶς γάρ, ὥστε αὐτὸς ἐκεῖνος εἶναι. Ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ἐστὶ, καὶ σὺ μὲν εἶ ὁ Ἡρακλῆς, τὸ δὲ εἶδωλον γεγάμηκε τὴν Ἥβην παρὰ τοῖς θεοῖς.

3. *ΗΡΑ.* Θρασύς εἶ, καὶ λάλος· καὶ εἰ μὴ παύση σκώπτων ἐς ἐμὲ, εἴσῃ αὐτίκα, οἴου θεοῦ εἶδωλὸν εἶμι.

ΔΙΟΓ. Τὸ μὲν τόξον γυμνόν, καὶ πρόχειρον· ἐγὼ δὲ τί ἂν ἔτι φοβοίμην σε, ἄπαξ τεθνεώς; ἀτὰρ εἶπέ μοι, πρὸς τοῦ σου Ἡρακλέους, ὅποτε ἐκεῖνος ἔζη, συνῆς αὐτῷ καὶ τότε εἶδωλον ὢν; ἢ εἰς μὲν ἦτε παρὰ τὸν βίον· ἐπεὶ δ' ἀπεθάνετε, διαιρεθέντες, ὁ μὲν ἐς θεοὺς ἀπέπτατο, σὺ δὲ τὸ εἶδωλον, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, εἰς ἄδου πάρει;

ΗΡΑ. Ἐχοῖν μὲν μῆδ' ἀποκρίνεσθαι πρὸς ἄνδρα ἐπίτηδες ἐρροσχελοῦντα· ὅμως δ' οὖν καὶ τοῦτ' ἄκουσον· ὅπόσον μὲν Ἀμφιτρυῶνος ἐν τῷ Ἡρακλί

ἦν, τοῦτο τέθνηκε, καὶ εἰμὶ ἐγὼ ἐκεῖνο πᾶν· ὁ δὲ ἦν τοῦ Διός, ἐν οὐρανῷ σύνεστι τοῖς θεοῖς.

4. ΔΙΟΓ. Σαφῶς νῦν μανθάνω· δύο γὰρ, φῆς, ἔτεκεν ἡ Ἀλκμήνη κατὰ τὸ αὐτὸ Ἡρακλέας, τὸν μὲν ὑπ' Ἀμφιτρύωνι, τὸν δὲ παρὰ τοῦ Διός· ὥστε ἐλελήθειτε δίδυμοι ὄντες ὁμομήτριοι.

ΗΡΑ. Οὐκ, ὦ μάταιε· ὁ γὰρ αὐτὸς ἄμφω ἦμεν.

ΔΙΟΓ. Οὐκ ἔστι μαθεῖν τοῦτο ῥάδιον, συνθέτους δὲ ὄντας Ἡρακλέας, ἐκτός ἐι μὴ ὥσπερ ἵπποκένταυρός τις ἦτε, ἐς ἐν συμπεφυκότες, ἄνθρωπος καὶ θεός.

ΗΡΑ. Οὐ γὰρ καὶ πάντες οὕτω σοι δοκοῦσι συγκεῖσθαι ἐκ δυοῖν, ψυχῆς τε καὶ σώματος; ὥστε τί τὸ κωλύον ἐστὶ, τὴν μὲν ψυχὴν ἐν οὐρανῷ εἶναι, ἡπερ ἦν ἐκ Διός, τὸ δὲ θνητὸν ἐμὲ παρὰ τοῖς νεκροῖς;

5. ΔΙΟΓ. Ἄλλ', ὦ βέλτιστε Ἀμφιτρωνιάδη, καλῶς ἂν ταῦτ' ἔλεγες, εἰ σῶμα ἦσθα· νῦν δὲ ἀσώματον εἶδωλον εἶ· ὥστε κινδυνεύεις τριπλοῦν ἤδη ποιῆσαι τὸν Ἡρακλέα.

ΗΡΑ. Πῶς τριπλοῦν;

ΔΙΟΓ. Ὡδέ πως· εἰ γὰρ ὁ μὲν τις ἐν οὐρανῷ, ὁ δὲ παρ' ἡμῖν σὺ τὸ εἶδωλον, τὸ δὲ σῶμα ἐν Οἴτῃ ἐλύθη κόνις ἤδη γενόμενον, τρία δὴ ταῦτα γίνεται καὶ σκόπει, ὃν τινὰ τὸν τρίτων πατέρα ἐπινοήσεις τῷ σώματι.

ΗΡΑ. Θρασύς τις εἶ, καὶ σοφιστής· τίς δὲ καὶ ὢν τυγχάνεις;

ΔΙΟΓ. Διογένους τοῦ Σινωπέως εἶδωλον. αὐ-

τὸς δὲ οὐ μὴ Δία μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν, ἀλλὰ τοῖς βελτίστοις τῶν νεκρῶν σύνειμι, Ὀμήρου, καὶ τῆς τουσαύτης ψυχρολογίας καταγελῶν.

XVII.

Arg. Absurda est fabula de Tantali poena.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΤΑΝΤΑΛΟΥ.

1. ΜΕΝ. Τί κλάεις, ὦ Τάνταλε; ἢ τί σεαυτὸν ὀδύρη, ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἐστῶς;

ΤΑΝ. Ὅτι, ὦ Μένιππε, ἀπόλωλα ὑπὸ τοῦ δίψους.

ΜΕΝ. Οὕτως ἀργὸς εἶ, ὡς μὴ ἐπικύψας πιεῖν, ἢ καὶ νῆ Δία γε ἀρυσάμενος κοίλῃ τῇ χειρὶ;

ΤΑΝ. Οὐδὲν ὄφελος, εἰ ἐπικύψαιμι· φεύγει γὰρ τὸ ὕδωρ, ἐπειδὴν προσιόντα αἰσθῆται με· ἢν δέ ποτε καὶ ἀρύσωμαι, καὶ προσενέγκω τῷ στόματι, οὐ φθάνω βρέξας ἄκρον τὸ χεῖλος, καὶ διὰ τῶν δακτύλων διαρρένεν οὐκ οἶδ' ὅπως αὐθις ἀπολείπει ξηρὰν τὴν χεῖρά μου.

ΜΕΝ. Τεράστιόν τι πάσχεις, ὦ Τάνταλε. ἀτὰρ εἶπέ μοι, τί γὰρ καὶ δεῖν τοῦ πιεῖν; οὐ γὰρ σῶμα ἔχεις· ἀλλ' ἐκεῖνο μὲν ἐν Δυδίᾳ που τέθραπται, ὅπερ καὶ πεινῆν καὶ διψῆν ἐδύνατο. σὺ δὲ ἢ ψυχὴ πῶς ἂν ἔτι ἢ διψῆς, ἢ πίνοις;

ΤΑΝ. Τοῦτ' αὐτὸ ἢ κόλασις ἐστι, τὸ διψῆν μου τὴν ψυχὴν ὡς σῶμα θῦσαν.

2. ΜΕΝ. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν οὕτω πιστεύσομεν, ἐπεὶ φῆς τῷ δίψει κολάζεσθαι. τί δ' οὖν σοι τὸ δεῖ-

νὸν ἔσται; ἢ δεδίας, μὴ ἐνδεία τοῦ ποτοῦ ἀποθάνης; οὐχ ὄρω γὰρ ἄλλον μετὰ τοῦτον ἄδην, ἢ θάνατον ἐντεῦθεν εἰς ἕτερον τόπον.

TAN. Ὅρθῶς μὲν λέγεις. καὶ τοῦτο δ' οὖν μέρος τῆς καταδίκης, τὸ ἐπιθυμεῖν πιεῖν μηδὲν δεόμενον.

MEN. Ἀηρεῖς, ὦ Τάνταλε, καὶ ὡς ἀληθῶς ποτοῦ δεῖσθαι δοκεῖς, ἀκράτου γε ἐλλεβόρου νῆ Δία, ὅστις τοῦναντίον τοῖς ὑπὸ τῶν λυτιώντων κυνῶν δεδηγμένοις πέπονθας, οὐ τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ τὴν διψαν πεφοβημένος.

TAN. Οὐδὲ τὸν ἐλλέβορον, ὦ Μένιππε, ἀναίνομαι πιεῖν, γένοιτό μοι μόνον.

MEN. Θάρρει, ὦ Τάνταλε, ὡς οὔτε σὺ, οὔτε ἄλλος πίεται τῶν νεκρῶν· ἀδύνατον γὰρ· καίτοι οὐ πάντες, ὥσπερ σὺ, ἐκ καταδίκης διψῶσι τοῦ ὕδατος αὐτοῦς οὐχ ὑπομένοντος.

XVIII.

Arg. Nulla est apud inferos pulchritudo.

MENIΠΠΟΤ ΚΑΙ ΕΡΜΟΤ.

1. **MEN.** Ποῦ δὲ οἱ καλοὶ εἰσιν, ἢ αἱ καλά, ὦ Ἐρμῆ; ξενάγησόν με νέηλυν ἕντα.

ERM. Οὐ σχολή μοι, ὦ Μένιππε· πλὴν κατ' ἐκεῖνο αὐτῷ ἀπόβλεπον, ὡς ἐπὶ τὰ δεξιὰ, ἔνθα Ἰάκινθος τέ ἐστι, καὶ ὁ Νύρκισσος, καὶ Νιρεὺς, καὶ Ἀχιλλεὺς, καὶ Τυρῶ, καὶ Ἑλένη, καὶ Ἀήδα, καὶ ὅλως τὰ ἀρχαῖα κύλλη πάντα.

MEN. Ὅστιν μόνον ὄρω, καὶ κρανία, τῶν σαρκῶν γυμνὰ, ὅμοια τὰ πολλά.

ERM. Καὶ μὴν ἐκεῖνά ἐστιν, ἃ πάντες οἱ ποιηταὶ θαυμάζουσι, τὰ ὅστιν, ὧν σὺ ἔοικας καταφρονεῖν.

MEN. Ὅμως τὴν Ἑλένην μοι δεῖξον· οὐ γὰρ ἂν διαγνοίην ἔγωγε.

ERM. Τοῦτὶ τὸ κρανίον ἢ Ἑλένη ἐστίν.

2. *MEN.* Εἶτα αἱ χίλιαι νῆες διὰ τοῦτο ἐπληρώθησαν ἐξ ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος, καὶ τοσοῦτοι ἔπεσον Ἕλληνές τε καὶ βάρβαροι, καὶ τοσαῦται πόλεις ἀνάστατοι γεγόνασιν;

ERM. Ἄλλ' οὐκ εἶδες, ὦ Μένιππε, ζῶσαν τὴν νυναῖκα· ἔφησ γὰρ ἂν καὶ σὺ ἀνεμέσητον εἶπαι, „Τοιῆδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν·“ ἐπεὶ καὶ τὰ ἀνθη ξηρὰ ὄντα εἴ τις βλέποι ἀποβεβληκότα τὴν βαφήν, ἄμορφα δηλονότι αὐτῷ δόξει· ὅτε μέντοι ἀνθεῖ, καὶ ἔχει τὴν χροῖαν, κάλλιστα ἐστίν.

MEN. Οὐκοῦν τοῦτο, ὦ Ἐρμῆ, θαυμάζω, εἰ μὴ συνίεσαν οἱ Ἀχαιοὶ περὶ πράγματος οὕτως ὀλιγοχρονίου, καὶ ῥαδίως ἀπανθοῦντος πονοῦντες.

ERM. Οὐ σχολή μοι, ὦ Μένιππε, συμφιλοσοφεῖν σοι. ὥστε ἐπιλεξάμενος τόπον, ἔνθα ἂν ἐθέλῃς, κείσο καταβαλὼν σεαυτόν. ἐγὼ δὲ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἤδη μετετέλεσομαι.

XIX.

Arg. Parcae si fata hominum praedestinant, nec pie nec impie gesta cuiquam imputari possunt.

**ΑΙΑΚΟΤ, ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΤ, ΜΕΝΕΛΑΟΤ
ΚΑΙ ΠΑΡΙΔΟΤ.**

1. ΑΙΑΚ. Τί ἄγχεις, ὦ Πρωτεσίλαε, τὴν Ἐλένην προσπεσών;

ΠΡΩΤ. Ὅτι διὰ ταύτην, ὦ Αἰακὲ, ἀπέθανον, ἡμιτελῆ μὲν τὸν δόμον καταλιπών, χήραν τε τὴν νεόγαμον γυναῖκα.

ΑΙΑΚ. Αἰτιῶ τοίνυν τὸν Μενέλαον, ὅστις ὑμᾶς ὑπὲρ τοιαύτης γυναικὸς ἐπὶ Τροίαν ἤγαγεν.

ΠΡΩΤ. Εὐ λέγεις· ἐκείνόν μοι αἰτιατέον.

ΜΕΝ. Οὐκ ἐμὲ, ὦ βέλτιστε, ἀλλὰ δικαιότερον τὸν Πάριον, ὃς ἐμοῦ τοῦ ξένου τὴν γυναῖκα πρὸς πάντα τὰ δίκαια ὄχρειο ἀρπάσας. οὗτος γὰρ οὐχ ὑπὸ σοῦ μόνου, ἀλλ' ὑπὸ πάντων Ἑλλήνων τε καὶ βαρβάρων ἄξιος ἄγχεσθαι, τοσοῦτοις θανάτου αἰτίος γεγενημένος.

ΠΡΩΤ. Ἄμεινον οὕτω. σὲ τοιγαροῦν, ὦ Δύσπαρι, οὐκ ἀφήσω ποτὲ ἀπὸ τῶν χειρῶν.

ΠΑΡ. Ἄδικα ποιῶν, ὦ Πρωτεσίλαε, καὶ ταῦτα ὁμοτέχνον ὄντα σοι· ἐρωτικός γὰρ καὶ αὐτός εἰμι, καὶ τῷ αὐτῷ θεῷ κατέσχημαι· οἶσθα δέ, ὡς ἀκούσιόν τι ἐστὶ, καὶ τις ἡμᾶς δαίμων ἄγει, ἔνθα ἂν ἐθέλη· καὶ ἀδύνατόν ἐστιν ἀντιτάττεσθαι αὐτῷ.

2. ΠΡΩΤ. Εὐ λέγεις. εἶθε οὖν μοι τὸν Ἔρωτα ἐνταῦθα λαβεῖν δυνατόν ἦν.

ΑΙΑΚ. Ἐγὼ σοι καὶ περὶ τοῦ Ἐρωτος ἀποκρινοῦμαι τὰ δίκαια. φῆσει γὰρ αὐτὸς μὲν τοῦ ἐρᾶν τῷ Πάριδι ἴσως γεγενῆσθαι αἴτιος, τοῦ θανάτου δὲ σοι οὐδένα ἄλλον, ὢ Πρωτεσίλαε, ἢ σεαυτὸν· ὅς ἐκλαθόμενος τῆς νεογάμου γυναικὸς, ἐπεὶ προσεφέρεσθε τῇ Τρώαδι, οὕτω φιλοκινδύνως καὶ ἀπονενοημένως προεπήδησας τῶν ἄλλων, δόξης ἐρασθεῖς, δι᾽ ἣν πρῶτος ἐν τῇ ἀποβύσει ἀπέθανες.

ΠΡΩΤ. Οὐκοῦν καὶ ὑπὲρ ἑμαντοῦ σοι, ὢ Αἰακέ, ἀποκρινοῦμαι δικαιότερα. οὐ γὰρ ἐγὼ τούτων αἴτιος, ἀλλ' ἡ Μοῖρα, καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς οὕτως ἐπιτεκλῶσθαι.

ΑΙΑΚ. Ὅρθῶς. τί οὖν τούτους αἰτιᾶ;

XX.

Arg. Mortuos nihil iuvat gloria inter superos superstes; omnium conditio eadem est.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΑΙΑΚΟΥ ΚΑΙ ΦΙΛΟΣΟΦΩΝ ΤΙΝΩΝ.

1. **ΜΕΝ.** Πρὸς τοῦ Ηλούτωνος, ὢ Αἰακέ, περιήγησαί μοι τὰ ἐν ᾄδου πάντα.

ΑΙΑΚ. Οὐ ῥάδιον, ὢ Μένιππε, ἅπαντα. ὅσα μὲν τοι κεφαλαιώδη, μάνθανε· οὐτοσὶ μὲν, ὅτι Κέρβερός ἐστιν, οἶσθα. καὶ τὸν πορθμέα τοῦτον, ὅς σε διεπέρασε, καὶ τὴν λίμνην, καὶ τὸν Πυριφλεγέθοντα ἦδη ἐώρακας ἐσιών.

ΜΕΝ. Οἶδα ταῦτα, καὶ σέ, ὅτι πυλωρεῖς· καὶ τὸν βασιλέα εἶδον, καὶ τὰς Ἐριννῦς· τοὺς δ' ἀν-

θρώπους μοι τοὺς πάλαι δεῖξον, καὶ μάλιστα τοῦ ἐπισήμους αὐτῶν.

ΑΙΑΚ. Οὗτος μὲν Ἀγαμέμνων, οὗτος δ' Ἀχιλλεύς, οὗτος δὲ Ἴδομενεὺς πλησίον, ἔπειτα Ὀδυσσεύς. εἶτα Αἴας, καὶ Διομήδης, καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων.

2. *ΜΕΝ.* Βαβαὶ, ὦ Ὅμηρε, οἷά σοι τῶν ῥαψωδιῶν τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἐξόριπται ἄγνωστα, καὶ ἄμορφα, κόνις πάντα, καὶ λῆρος πολὺς, ἄμενῆνά ὤ; ἀληθῶς κάρηνα. οὗτος δὲ, ὦ Αἰακὲ, τίς ἐστι;

ΑΙΑΚ. Κῦρός ἐστιν. οὗτος δὲ Κροῖσος, καὶ ὁ παρ' αὐτῷ Σαρδανάπαλος· ὁ δ' ὑπὲρ αὐτὸν, Μίδας· ἐκεῖνος δὲ Ζεῦξης.

ΜΕΝ. Εἶτα σέ, ὦ κάθαρμα, ἢ Ἑλλὰς ἔφριπτε ζευγνῦντα μὲν τὸν Ἑλλήσποντον, διὰ δὲ τῶν ὀρῶν πλεῖν ἐπιθυμοῦντα; οἷος δὲ καὶ ὁ Κροῖσός ἐστι· τὸν Σαρδανάπαλον δὲ, ὦ Αἰακὲ, πατάξαι μοι κατὰ κόρης ἐπίτρεψον.

ΑΙΑΚ. Μηδαμῶς· διαθρύψεις γὰρ αὐτοῦ τὸ κρανίον γυναικεῖον ὄν.

ΜΕΝ. Οὐκοῦν ἀλλὰ προσπτύξομαί γε πάντως ἀνδρογύνῳ ὄντι.

3. *ΑΙΑΚ.* Βούλει σοὶ ἐπιδείξω καὶ τοὺς σοφοὺς;

ΜΕΝ. Νῆ Δία γε.

ΑΙΑΚ. Πρῶτος οὗτός σοι ὁ Πυθαγόρας ἐστί.

ΜΕΝ. Χαῖρε, ὦ Εὐφορβε, ἢ Ἀπολλον, ἢ ὅ, τι ἂν ἐθέλοις.

ΠΤΘ. Νῆ καὶ σύ γε, ὦ Μένιππε.

ΜΕΝ. Οὐκ ἔτι χρυσοῦς ὁ μηρός ἐστί σοι;

ΠΤΘ. Οὐ γάρ. ἀλλὰ φέρε ἴδω εἴ τί σοι ἐδώδιμον ἢ πῆρα ἔχει.

ΜΕΝ. Κυάμους, ὦ γὰθῆ· ὥστε οὐ τοῦτό σοι ἐδώδιμον.

ΠΤΘ. Δὸς μόνον· ἄλλα παρὰ νεκροῖς δόγματα. ἔμαθον γάρ, ὡς οὐδέν ἴσον κύαμοι, καὶ κεφαλαὶ τοκῆων ἐνθάδε.

4. ΑΙΑΚ. Οὗτος δὲ Σόλων ὁ Ἐξηκαστίδου, καὶ Θαλῆς ἐκεῖνος· καὶ παρ' αὐτοῦς, Πιπτακὸς καὶ οἱ ἄλλοι· ἐπὶ δὲ πάντες εἰσὶν ὡς ὄρῃς.

ΜΕΝ. Ἄλυποι, ὦ Διακῆ, οὗτοι μόνοι καὶ φαιδροὶ τῶν ἄλλων. ὁ δὲ σποδοῦ ἀνάπλεως, ὥσπερ ἐγκρυφίας ἄρτος, ὁ ταῖς φλυκταίναις ὄλος ἐξηγηθῆκώς, τίς ἐστίν;

ΑΙΑΚ. Ἐμπεδοκλῆς, ὦ Μένιππε, ἡμίφθορος ἀπὸ τῆς Αἰτνης παρών.

ΜΕΝ. Ὡ χαλκόπου βέλτιστε, τί παθῶν σαυτὸν ἐς τοὺς κρατῆρας ἐνέβαλες;

ΕΜΠ. Μελαγχολία τίς, ὦ Μένιππε.

ΜΕΝ. Οὐ μὰ Δι', ἀλλὰ κενοδοξία, καὶ τύφος, καὶ πολλὴ κόρυζα· ταῦτά σε ἀπηνθράκωσεν αὐταῖς κρηπίσιν οὐκ ἀνάξιον ὄντα. πλὴν ἀλλ' οὐδέν σε τὸ σόφισμα ὤνησεν· ἐφωράθης γὰρ τεθνεώς. ὁ Σωκράτης δὲ, ὦ Διακῆ, ποῦ ποτε ἤρά ἐστίν;

ΑΙΑΚ. Μετὰ Νέστορος καὶ Παλαμήδους ἐκεῖνος ληρεῖ τὰ πολλά.

ΜΕΝ. Ὅμως ἐβουλόμην ἰδεῖν αὐτὸν, εἶπου ἐνθάδε ἐστίν.

ΑΙΑΚ. Ὅρῃς τὸν φαλακρόν;

ΜΕΝ. Ἄπαντες φαλακροί εἰσιν· ὥστε πάντων ἂν εἴη τοῦτο τὸ γνώρισμα.

ΑΙΑΚ. Τὸν σιμὸν λέγω.

ΜΕΝ. Καὶ τοῦθ' ὅμοιον· σιμοὶ γὰρ ἅπαντες.

5. *ΣΩΚ.* Ἐμὲ ζητεῖς, ὦ Μένιππε;

ΜΕΝ. Καὶ μάλα, ὦ Σώκρατες.

ΣΩΚ. Τί τὰ ἐν Ἀθήναις;

ΜΕΝ. Πολλοὶ τῶν νέων φιλοσοφεῖν λέγουσι. καὶ τάγε σχήματα αὐτὰ, καὶ τὰ βαδίσματα εἰ θεάσαιτό τις, ἄκροι φιλόσοφοι.

[*ΣΩΚ.* Μάλα πολλοὺς ἐώρακα.]

ΜΕΝ. Ἀλλὰ ἐώρακας, οἶμαι, οἷος ἦκε παρὰ σοὶ Ἀρίστιππος, καὶ Πλάτων αὐτός. ὁ μὲν ἀποπνέων μύρου· ὁ δὲ τοὺς ἐν Σικελίᾳ τυράννους θεραπεύειν ἐκμαθών.

ΣΩΚ. Περὶ ἐμοῦ δὲ τι φρονοῦσιν;

ΜΕΝ. Εὐδαιμών, ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἰ τάγε τοιαῦτα· πάντες γοῦν σε θαυμάσιον οἶονται ἄνδρα γεγενῆσθαι, καὶ πάντα ἐγνωκέναι, καὶ ταῦτα (θεῖ γὰρ, οἶμαι, τάληθές λέγειν) οὐδὲν εἰδότα.

ΣΩΚ. Καὶ αὐτὸς ἔφασκον ταῦτα πρὸς αὐτοῖς· οἱ δὲ εἰρωνεῖαν ὦντο τὸ πρᾶγμα εἶναι.

6. *ΜΕΝ.* Τίνες δὲ οὗτοί εἰσιν οἱ περὶ σέ;

ΣΩΚ. Χαρμίδης, ὦ Μένιππε, καὶ Φαῖδρος, καὶ ὁ τοῦ Κλεινίου.

ΜΕΝ. Εὐγε, ὦ Σώκρατες, ὅτι κἄνταῦθα μέτεϊ τὴν σαυτοῦ τέχνην, καὶ οὐκ ὀλιγορεῖς τῶν καλῶν.

ΣΩΚ. Τί γὰρ ἂν ἄλλο ἤδιον πρῶττοιμι; ἀλλὰ πλησίον ἡμῶν κατάκεισο, εἰ δοκεῖ.

MEN. Μὰ Δί', ἐπὶ τὸν Κροῖσον γὰρ, καὶ Σαρδανάπαλον ἄπειμι, πλησίον οἰκήσων αὐτῶν. ἕον-
κα γοῦν οὐκ ὀλίγα γελάσασθαι, οἰμωζόντων ἀκούων.

ΛΙΑΚ. Καὶ γὰρ ἤδη ἄπειμι, μὴ καὶ τις ἡμῶς νε-
κρῶν λάθῃ διαφυγῶν. τὰ πολλὰ δ' ἐσαῦθις ὄψει, ὦ
Μένιππε.

MEN. Ἄπιθι· καὶ ταυτὶ γὰρ ἰνακὰ, ὦ Λιακέ.

XXI.

Arg. Etiam Socrates erat homo vanus.

ΜΕΝΙΠΠΟΤ ΚΑΙ ΚΕΡΒΕΡΟΤ.

1. **MEN.** ὦ Κέρβερε, συγγενῆς γὰρ εἰμί σοι,
κύων καὶ αὐτὸς ὢν, εἶπέ μοι πρὸς τῆς Στυγὸς, οἷος
ἦν ὁ Σωκράτης, ὅποτε κατῆι πρὸς ὑμῶς· εἰκὸς δέ σε
θεὸν ὄντα μὴ ὑλακτεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνθρωπικῶς
φθέγγεσθαι, ὅποτ' ἐθέλοις.

ΚΕΡΒ. Πόρρωθεν μὲν, ὦ Μένιππε, παντάπα-
σιν ἐδόκει ἀτρέπτω τῷ προσώπῳ προσιέναι, καὶ προς-
ιέσθαι τὸν θάνατον δοκῶν· καὶ τοῦτ' ἐμφῆραι τοῖς
ἔξω τοῦ στομίου ἐσιῶσιν ἐθέλων. ἐπεὶ δὲ κατέκυψεν
εἴσω τοῦ χάσματος, καὶ εἶδε τὸν ζόφον, καὶ γὰρ ἔτι
διαμέλλοντα αὐτὸν δακῶν τῷ κωνεῖῳ κατέσπασα τοῦ
ποδός, ὥσπερ τὰ βρέφη ἐκώκυε, καὶ τὰ ἑαυτοῦ παι-
δία ὠδύρευτο, καὶ παντοῖος ἐγένετο.

2. **MEN.** Οὐκοῦν σοφιστῆς ὁ ἀνθρωπος ἦν,
καὶ οὐκ ἀληθῶς κατεφρόνει τοῦ πράγματος;

ΚΕΡΒ. Οὐκ· ἀλλ' ἐπεὶπερ ἀναγκαῖον αὐτὸ

ἰώρα, κατεθρασύνετο, ὡς δῆθεν οὐκ ἄκων πεισόμενος, ὃ πάντως ἔδει παθεῖν, ὡς θαυμάσονται οἱ θεαταί. καὶ ὅλως, περὶ πάντων γε τῶν τοιούτων εἰπεῖν ἔν ἔχοιμι, ἕως τοῦ στομίου τολμηροῖ, καὶ ἀνδρεῖοι· τὰ δ' ἔνδοθεν, ἔλεγχος ἀκριβῆς.

MEN. Ἐγὼ δὲ πῶς σοι κατεληλυθῆναι ἔδοξα;

ΚΕΡΒ. Μόνος, ὡς Μένιππε, ἀξίως τοῦ γένους, καὶ Διογένης πρὸ σοῦ· ὅτι μὴ ἀναγκαζόμενοι ἐσῆμειτε, μηδ' ὠθούμενοι, ἀλλ' ἐθελοῦσιοι, γελῶντες, οὐ μῶζεν παραγγείλαντες ἅπασιν.

XXII.

Arg. Deridatur opinio vulgaris de nauulo Charonti solvendo.

ΧΑΡΩΝΟΣ, ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

1. *ΧΑΡ.* Ἀπόδος, ὡς κατάρτατε, τὰ πορθημῖα.

MEN. Βόα, εἰ τοῦτό σοι ἦδιον, ὡς Χάρων.

ΧΑΡ. Ἀπόδος φημὶ, ἀνθ' ὧν σε διεπορθημεν σάμην.

MEN. Οὐκ ἂν λάβοις παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντος.

ΧΑΡ. Ἔστι δὲ τις ὀβολὸν μὴ ἔχων;

MEN. Εἰ μὲν καὶ ἄλλος τις, οὐκ οἶδα· ἐγὼ δὲ οὐκ ἔχω.

ΧΑΡ. Καὶ μὴν ἄγξω σε νῆ τὸν Πλούτωνα, ὡς μισαρέ, ἢν μὴ ἀποδώς.

MEN. Καὶ γὰρ τῆ ξύλῃ σου πατάξας διαλύσω τὸ κοττίον.

ΧΑΡ. Μάτην οὖν ἔση πεπλευκῶς τοσοῦτον πλοῦν.

ΜΕΝ. Ὁ Ἑρμῆς ὑπὲρ ἐμοῦ σοι ἀποδότω, ὅς με παρέδωκέ σοι.

2. **ΕΡΜ.** Νῆ Δία ὀναίμην, εἰ μέλλω γε καὶ ὑπερεκτίνειν τῶν νεκρῶν.

ΧΑΡ. Οὐκ ἀποστήσομαί σου.

ΜΕΝ. Τοῦτου γε ἔνεκα νεωλκήσας τὸ πορθμεῖον παράμενε· πλὴν ἀλλ' ὄ,γε μὴ ἔχω, πῶς ἂν λάβοις;

ΧΑΡ. Σὺ δ' οὐκ ἤδεις ὡς κομίζεις δέον;

ΜΕΝ. Ἥιδειν μὲν, οὐκ εἶχον δέ. τί οὖν; ἐχρῆν διὰ τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν;

ΧΑΡ. Μόνος οὖν αὐχῆσεις προῖκα πεπλευκέναι;

ΜΕΝ. Οὐ προῖκα, ὦ βέλτιστε· καὶ γὰρ ἦν τλησα, καὶ τῆς κώπης συναλαβύμην, καὶ οὐκ ἔκλαιον μόνος τῶν ἄλλων ἐπιβατῶν.

ΧΑΡ. Οὐδὲν ταῦτα πρὸς τὰ πορθμῖα· τὸν ὄβολον ἀποδοῦναί σε δεῖ· οὐ γὰρ θέμις ἄλλως γενέσθαι.

3. **ΜΕΝ.** Οὐκοῦν ἀπάγαγέ με αὐθις ἐς τὸν βίον.

ΧΑΡ. Χαρίεν λέγεις, ἵνα καὶ πληγὰς ἐπὶ τοῦτω παρὰ τοῦ Αἰακοῦ προσλάβω.

ΜΕΝ. Μὴ ἐνόχλει οὖν.

ΧΑΡ. Δεῖξον τί ἐν τῇ πῆρᾳ ἔχεις.

ΜΕΝ. Θέρμους, εἰ θέλεις, καὶ τῆς Ἑκάτης τὸ δεῖπνον.

ΧΑΡ. Πόθεν τοῦτον ἡμῖν, ὦ Ἑρμῆ, τὸν κύνα ἦγαγες; οἷα δὲ καὶ ἐλάλει παρὰ τὸν πλοῦν, τῶν ἐπιβατῶν ἀπάντων καταγελῶν, καὶ ἐπισκώπτων, καὶ μόνος ἄδων, οἰμωζόντων ἐκείνων.

ΕΡΜ. Ἄγνοῖς, ὦ Χάρων, ἔποιον ἄνδρα δι-
πόρθμευσας; ἐλεύθερον ἀκριβῶς, κούδενός αὐτῷ
μέλει. οὗτός ἐστιν ὁ Μένιππος.

ΧΑΡ. Καὶ μὴν ἂν σε λάβω ποτέ.

ΜΕΝ. Ἄν λάβῃς, ὦ βέλτιστε; δις δὲ οὐκ ἂν
λάβοις.

XXIII.

Arg. Protesilao in unum diem veniam ad uxorem inter superos redeundi Pluto concedit.

ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΥ, ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ ΚΑΙ
ΠΕΡΣΕΦΟΝΗΣ.

1. ΠΡΩΤ. ὦ δέσποτα, καὶ βασιλεῦ, καὶ ἡμέ-
τερος Ζεῦ, καὶ σὺ, Δίμητρος θυγάτηρ, μὴ ὑπερίδῃτε
δέησιν ἐρωτικῆν.

ΠΛΟΥΤ. Σὺ δὲ τίνας δέῃ παρ' ἡμῶν; ἢ τίς
ὢν τυγχάνεις;

ΠΡΩΤ. Εἰμὶ μὲν Πρωτεσίλαος ὁ Ἰφίκλου, Φυ-
λάκιος, συστρατιώτης τῶν Ἀχαιῶν, καὶ πρῶτος ἀπο-
θανῶν τῶν ἐπ' Ἰλίῳ. δέομαι δὲ ἀφεθεῖς πρὸς ὀλί-
γον ἀναβιῶναι πάλιν.

ΠΛΟΥΤ. Τοῦτον μὲν τὸν ἔρωτα, ὦ Πρωτεσί-
λαε, πάντες νεκροὶ ἐρῶσι· πλὴν οὐδεὶς ἂν αὐτῶν
τύχοι.

ΠΡΩΤ. Ἄλλ' οὐ τοῦ ζῆν, Ἄιδωνεῦ, ἐρῶ ἔγωγε,
τῆς γυναικὸς δὲ, ἣν νεύγαμον ἔτι ἐν τῷ θαλάμῳ κα-
ταλιπῶν, ὠχόμην ἀποπλέων· εἶτα ὁ κακοδαίμων ἐν
τῇ ἀποβάσει ἀπέθανον ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος. ὁ οὖν

• ἔρωσ τῆσ γυναικὸσ οὐ μετριῶσ ἀποκναίει με, ἃ δέσποτα, καὶ βούλομαι κἄν πρὸσ ὀλίγον ὄφθεις αὐτῇ καταβῆναι πάλιν.

2. ΠΛΟΥΤ. Οὐκ ἔπιες, ὦ Πρωτεσίλαε, τὸ Λήθης ὕδωρ ;

ΠΡΩΤ. Καὶ μάλα, ὦ δέσποτα· τὸ δὲ πρῶγμα ὑπέρογκον ἦν.

ΠΛΟΥΤ. Οὐκοῦν περιμένειν· ἀφίξεται γὰρ ἐκείνη ποτὲ, καὶ οὐδέν σε ἀνελθεῖν δεήσει.

ΠΡΩΤ. Ἄλλ' οὐ φέρω τὴν διατριβὴν, ὦ Πλούτων· ἠρώσθησ δὲ καὶ αὐτὸσ ἤδη, καὶ οἶσθα οἶον τὸ ἔρῶν ἔστιν.

ΠΛΟΥΤ. Εἴτα τί σε ὀνήσει μίαν ἡμέραν ἀναβιῶναι, μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ ὀδυρούμενον ;

ΠΡΩΤ. Οἶμαι πείσειν κἀκείνην ἀκολουθεῖν παρ' ὑμᾶσ· ὥστε ἀνθ' ἑνὸσ δύο νεκρούσ λήψη μετ' ὀλίγον.

ΠΛΟΥΤ. Οὐ θέμισ γενέσθαι ταῦτα, οὐδὲ ἐγένετο πώποτε.

3. ΠΡΩΤ. Ἀναμνήσω σε, ὦ Πλούτων· Ὁρφεῖ γὰρ δι' αὐτὴν ταύτην τὴν αἰτίαν τὴν Εὐρυδικὴν παρέδοτε, καὶ τὴν ἑμογενῇ μου Ἀλκῆστιν παρεπέμψατε Ἡρακλεῖ χαριζόμενοι.

ΠΛΟΥΤ. Θέλεις δὲ οὕτω κρανίον γυμνὸν ὦν καὶ ἄμορφον τῇ καλῇ σου ἐκείνη νύμφη φανῆναι ; πῶσ δὲ κἀκείνη προσήσεταιί σε, οὐδὲ διαγνῶναι δυναμένη ; φοβήσεται γὰρ, εὖ οἶδα, καὶ φεύξεται σε· καὶ μάτην ἔση τοσαύτην ὀδὸν ἀνεληλυθῶσ.

ΠΕΡΣ. Οὐκοῦν, ὦ ἄνερ, σὺ καὶ τοῦτ' ἴασαι,

καὶ τὸν Ἑρμῆν κέλευσον, ἔπειδ' ἂν ἐν τῷ φωτὶ ἦδη ὁ Πρωτεσίλαος ἦ, καθικόμενον τῇ ῥάβδῳ, νεανίαν εὐθύς καλὸν ἀπεργάσασθαι αὐτὸν, οἷος ἦν ἐκ τοῦ παστοῦ.

ΠΛΟΤΤ. Ἐπεὶ Περσεφόνη συνδοκεῖ, ἀναγαγὼν τοῦτον αὐθις ποίησον νυμφίον. σὺ δὲ μέμνησο μίαν λαβὼν ἡμέραν,

---

XXIV.

Arg. Nihil mortuos iuvant quae habuere regna et pulchritudo et monumenta.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΜΑΤΣΩΛΟΥ.

1. ΔΙΟΓ. ὦ Κάρ, ἐπὶ τίνι μέγα φρονεῖς, καὶ πάντων ἡμῶν προτιμᾶσθαι ἀξιοῖς;

ΜΑΤΣ. Καὶ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ μὲν, ὃ Σινωπεῦ, ὃς ἐβασίλευσα Καρίας μὲν ἀπάσης, ἤρξα δὲ καὶ Λυδῶν ἐνίων, καὶ νήσους δὲ τινὰς ὑπηγαγόμεν, καὶ ἄχρι Μιλήτου ἐπέβην, τὰ πολλὰ τῆς Ἰωνίας καταστρεφόμενος. καὶ καλὸς ἦν καὶ μέγας, καὶ ἐν πολέμοις καρτερός· τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι ἐν Ἀλικαρνασσῶ μνημα παμμέγεθες ἔχω ἐπικείμενον, ἠλίκον οὐκ ἄλλος νεκρός, ἀλλ' οὐδὲ οὕτως ἐς κάλλος ἐξησηκήμενον, ἵππων καὶ ἀνδρῶν ἐς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμένων λίθου τοῦ καλλίστου, οἷον σὺδὲ νεῶν εὖρη τις ἄν ῥαδίως. οὐ δοκῶ σοι δικαίως ἐπὶ τούτοις μέγα φρονεῖν;

2. ΔΙΟΓ. Ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ φῆς, καὶ τῷ κάλλει, καὶ τῷ βάρει τοῦ τάφου;

ΜΑΤΣ. Νὴ Δί' ἐπὶ τούτοις.

ΔΙΟΓ. Ἄλλ', ὦ καλὲ Μαύσωλε, οὔτε ἡ ἰσχὺς εἶσι σοι ἐκείνη, οὔτε ἡ μορφὴ πάρεστιν. εἰ γοῦν τινα ἐλοίμεθα δικαστὴν εὐμορφίας πέρι, οὐκ ἔχω εἰπεῖν, τίνος ἔνεκα τὸ σὺν κρανίον προτιμηθεῖται ἂν τοῦ ἐμοῦ· πρακτὰ γὰρ ἄμφω, καὶ γυμνά· καὶ τοὺς ὀδόντας ὁμοίως προφαίνομεν, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφηρημένα, καὶ τὰς ῥίνας ἀποσεσιμώμεθα. ὁ δὲ τάφος, καὶ οἱ πολυτελεῖς ἐκεῖνοι λίθοι, Ἀλικαρνασσεῦσι μὲν ἴσως εἶεν ἐπιδείκνυσθαι, καὶ φιλοτιμεῖσθαι πρὸς τοὺς Ξένους, ὡς δὴ τι μέγα οἰκοδόμημα αὐτοῖς ἐστί· σὺ δὲ, ὦ βέλτιστε, οὐχ ὀρῶ ὅτι ἀπολαύεις αὐτοῦ, πλὴν εἰ μὴ τοῦτο φῆς, ὅτι μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς ὑπὸ ἐηλικούτοις λίθοις πιεζόμενος.

3. *ΜΑΤΣ.* Ἀνόνητα οὖν μοι ἐκείνα πάντα, καὶ ἰσότημος ἔσται Μαύσωλος, καὶ Διογένης;

ΔΙΟΓ. Οὐκ ἰσότημος, ὦ γενναϊότατε· οὐ γάρ. Μαύσωλος μὲν γὰρ οἰμώζεται, μεμνημένος τῶν ὑπὲρ γῆς, ἐν οἷς εὐδαιμονεῖν ᾤετο· Διογένης δὲ καταγελάσεται αὐτοῦ. καὶ τάφον ὁ μὲν ἐν Ἀλικαρνασσῷ ἐρεῖ ἑαυτοῦ ὑπὸ Ἀρτεμισίας τῆς γυναικὸς καὶ ἀδελφῆς κατεσκευασμένον· ὁ Διογένης δὲ, τοῦ μὲν σώματος εἰ καὶ τινα τάφον ἔχει, οὐκ οἶδεν· οὐδὲ γὰρ ἔμελεν αὐτῷ τούτου· λόγον δὲ τοῖς ἀρίστοις περὶ αὐτοῦ καταλέλοιπεν, ἀνδρὸς βίον βεβιωκῶς ὑψηλότερον, ὢ Κερῶν ἀνδραποδωδέστατε, τοῦ σοῦ μνήματος, καὶ ἐν βεβαιότηρῳ χωρίῳ κατεσκευασμένον.

XXIV.

Arg. Nemo mortuorum pulchrior altero.

ΝΙΡΕΩΣ, ΘΕΡΣΙΤΟΥ ΚΑΙ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

1. **ΝΙΡ.** Ἴδου δὴ, Μένιππος οὐτοσὶ δικάσει, πότερος εὐμορφότερός ἐστιν. εἶπέ, ὦ Μένιππε, οὐ καλλίων σοι δοκῶ;

ΜΕΝ. Τίνες δὲ καὶ ἐστέ; πρότερον, οἶμαι, χρὴ γὰρ τοῦτο εἰδέναι.

ΝΙΡ. Νιρέυς, καὶ Θερσίτης.

ΜΕΝ. Πότερος οὖν ὁ Νιρέυς, καὶ πότερος ὁ Θερσίτης; οὐδέπω γὰρ τοῦτο δῆλον.

ΘΕΡΣ. Ἐν μὲν ἤδη τοῦτ' ἔχω, ὅτι ὁμοίος εἰμί σοι, καὶ οὐδὲν τηλικοῦτον διαφέρεις, ἤλικον σε Ὅμηρος ἐκεῖνος ὁ τυφλὸς ἐπήνεσεν, ἀπάντων εὐμορφότατον προσειπὼν· ἀλλ' ὁ φοξὸς ἐγὼ, καὶ ψεδνός, οὐδὲν χείρων ἐφάνην τῷ δικαστῆι. ὄρα σὺ δὲ, ὦ Μένιππε, ὄν τινα καὶ εὐμορφότερον ἠγῆ.

ΝΙΡ. Ἐμέ γε τὸν Ἀγλαΐας, καὶ Χάροπος, ὅς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον.

2. **ΜΕΝ.** Ἄλλ' οὐχὶ καὶ ὑπὸ γῆν, ὡς οἶμαι, κάλλιστος ἦλθες· ἀλλὰ τὰ μὲν ὅστ' ὅμοια, τὸ δὲ κρανίον ταύτῃ μόνον ἄρα διακρίνοιτο ἀπὸ τοῦ Θερσίτου κρανίου, ὅτι εὐθρυπτον τὸ σόν· ἀλαπαδὸν γὰρ εὐτό, καὶ οὐκ ἀνδρῶδες ἔχεις.

ΝΙΡ. Καὶ μὴν ἔρου Ὅμηρον, ὁποῖος ἦν, ὁποῖτε αὐνεστράτευον τοῖς Ἀχαιοῖς.

ΜΕΝ. Ὀνειράτά μοι λέγεις· ἐγὼ δὲ ἄ βλέπω, καὶ νῦν ἔχεις· ἐκεῖνα δὲ οἶ τότε ἴσασιν.

NIP. Οὐκοῦν ἐγὼ ἐνταῦθα εὐμορφότερός εἰμι,
ὦ Μένιππε ;

MEN. Οὔτε σὺ, οὔτε ἄλλος εὐμορφος· ἰσοτιμία γὰρ ἐν ᾧδου, καὶ ὅμοιοι ἅπαντες.

ΘΕΡΣ. Ἐμοὶ μὲν καὶ τοῦτο ἱκανόν.

XXVI.

Arg. De Chirone quondam immortali, qui vitae taedio conformis sua sponte ad mortuos transiverat.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΧΕΙΡΩΝΟΣ.

1. **MEN.** Ἦκουσα, ὦ Χείρων, ὡς θεὸς ὢν ἐπιθυμήσεις ἀποθανεῖν.

ΧΕΙΡ. Ἀληθῆ ταῦτ' ἤκουσας, ὦ Μένιππε· καὶ ἐθνήκα, ὡς ὄρῃς, ἀθάνατος εἶναι δυνάμενος.

MEN. Τίς δέ σε τοῦ θανάτου ἔρωσ ἔσχεν, ἀνεράστου τοῖς πολλοῖς χρήματος ;

ΧΕΙΡ. Ἐρῶ πρὸς σέ οὐκ ἀσύνητον ὄντα. οὐκ ἦν εἴη ἡδὺ ἀπολαύειν τῆς ἀθανασίας.

MEN. Οὐχ ἡδὺ ἦν, ζῶντα ὄρῃν τὸ φῶς ;

ΧΕΙΡ. Οὐκ, ὦ Μένιππε· τὸ γὰρ ἡδὺ ἐγὼ γε ποιῶν τι καὶ οὐχ ἀπλοῦν ἠγοῦμαι εἶναι· ἐγὼ δὲ ἔζων ἀεὶ, καὶ ἀπέλαυον τῶν ὁμοίων, ἡλίου, φωτὸς, τροφῆς· αἱ ὥραι δὲ αἱ αὐταὶ, καὶ τὰ γιγνώμενα ἅπαντα ἐξῆς ἕκαστον, ὡς περ ἀκολουθοῦντα θάτερον θάτερον· ἐνεπλήσθη γοῦν αὐτῶν. οὐ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ ἀεὶ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μετασχεῖν ὅλως τὸ τερπνὸν ἦν.

MEN. Εὖ λέγεις, ὦ Χείρων· τὰ ἐν ᾧδου δὲ πῶς φέρεις, ἀφ' οὗ προελόμενος αὐτὰ ἦκεις ;

2. ΧΕΙΡ. Οὐκ ἀηδῶς, ὦ Μένιπτε· ἢ γὰρ ἰσοτιμία πάνυ δημοτικόν, καὶ τὸ πρᾶγμα οὐδὲν ἔχει τὸ διάφορον, ἐν φωτὶ εἶναι, ἢ καὶ ἐν σκότῳ· ἄλλως τε οὐδὲ διψῆν, ὡσπερ ἄνω, οὔτε πεινῆν δεῖ, ἀλλ' ἀτελεῖς τούτων ἀπάντων ἐσμέν.

ΜΕΝ. Ὅρα, ὦ Χείρων, μὴ περιπίπτης σεαυτῷ, καὶ ἐς τὸ αὐτὸ σοι ὁ λόγος περιστῆ.

ΧΕΙΡ. Πῶς τοῦτο φήσ;

ΜΕΝ. Ὅτι εἰ τῶν ἐν τῷ βίῳ τὸ ὅμοιον ἀεὶ καὶ ταυτὸν ἐγένετό σοι προσκορῆς, καὶ ἐνταῦθα ὅμοια ὄντα προσκορῆ ὁμοίως ἂν γένοιτο, καὶ δεήσει μεταβολὴν σε ζητεῖν τινα καὶ ἐντεῦθεν ἐς ἄλλον βίον, ὅπερ οἶμαι ἀδύνατον.

ΧΕΙΡ. Τί οὖν ἂν πάθοι τις, ὦ Μένιπτε;

ΜΕΝ. Ὅπερ, οἶμαι, καὶ φασὶ, συνειτὸν ὄντα ἀρέσκεσθαι καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παροῦσι, καὶ μηδὲν αὐτῶν ἀφόρητον οἶεσθαι.

XXVII.

Arg. De ingenti hominum amore vitae.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ, ΑΝΤΙΣΘΕΝΟΥΣ ΚΑΙ
ΚΡΑΤΗΤΟΥΣ.

1. ΔΙΟΓ. Ἀντίσθενες, καὶ Κράτης, σχολὴν ἀγομεν· ὥστε τί οὐκ ἄπιμεν εὐθὺ τῆς καθόδου, περιπατήσοντες, ὀφόμενοι τοὺς κατιόντας, οἷοί τινές εἰσι, καὶ τί ἕκαστος αὐτῶν ποιεῖ;

ΑΝΤ. Ἀπίωμεν, ὦ Διόγετες. καὶ γὰρ ἂν ἡδὺ τὰ θάμα γένοιτο, τοὺς μὲν δακρύοντας αὐτῶν ὄραν, τοὺς δὲ ἰκετεύοντας ἀφεθῆναι· ἐπίους δὲ μόλις κα-

τιόντας, καὶ ἐπὶ τράχηλον ὠθοῦντος τοῦ Ἑρμοῦ ὁμῶς ἀντιβαίνοντας, καὶ ὑπίους ἀντερείδοντας, οὐδὲν δέον.

ΚΡΑΤ. Ἐγὼ γοῦν καὶ διηγήσομαι ὑμῖν ἃ εἶδον, ὅποτε κατήειν, κατὰ τὴν ὁδόν.

ΔΙΟΓ. Διήγησαι, ὦ Κράτης· ἔοικας γάρ τινα ἐωρακέναι παγγέλοια.

2. **ΚΡΑΤ.** Καὶ ἄλλοι μὲν πολλοὶ συγκατέβαινον ἡμῖν· ἐν αὐτοῖς δ' ἐπίσημοι, Ἴσμηνόδωρός τε ὁ πλούσιος ὁ ἡμέτερος, καὶ Ἀρσάκης ὁ Μηδίας ἕπαρχος, καὶ Ὅροίτης ὁ Ἀρμένιος. ὁ μὲν οὖν Ἴσμηνόδωρος, ἐπεφόνευτο γὰρ ὑπὸ ληστῶν περὶ τὸν Κιθαιρῶνα, ἐς Ἐλευσίνα, οἶμαι, βαδίζων, ἕστενέ τε, καὶ τὸ τραῦμα ἐν ταῖν χεροῖν εἶχε· καὶ τὰ παιδιά τὰ νεογνά, ἃ κατελελοίπει, ἀνεκαλεῖτο, καὶ αὐτὸν ἠτιῶτο τῆς τόλμης, ὡς Κιθαιρῶνα ὑπερβάλλον, καὶ τὰ περὶ τὰς Ἐλευθερὰς χωρία πανέρομα ὄντα ὑπὸ τῶν ληστῶν, διοδοῦων, δύο μόνους οἰκέτας ἐπήγετο· καὶ ταῦτα, φιάλας πέντε χρυσαῖς, καὶ κυμβία τέτταρα μεθ' ἑαυτοῦ ἔχων. 3. Ὁ δ' Ἀρσάκης, γηραιὸς ἦδη, καὶ νῆ Δί' οὐκ ἄσεμνος τὴν ὄψιν, ἐς τὸ βαρβαρικὸν ἤχθετο, καὶ ἠγανάκτει πεζὸς βαδίζων, καὶ ἠξίου τὸν ἵππον αὐτῷ προσαχθῆναι· καὶ γὰρ καὶ ὁ ἵππος αὐτῷ συνετεθνήκει, μιᾷ πληγῇ ἀμφοτέρω διαπαρέντες ὑπὸ Θρακὸς τινος πελταστοῦ, ἐν τῇ ἐπὶ τῷ Ἀράξῃ πρὸς τὸν Καππαδόκην συμπλοκῇ. ὁ μὲν γὰρ Ἀρσάκης ἐπήλαυεν, ὡς διηγῆτο, πολὺ τῶν ἄλλων προὔπεξορμήσας· ὑποστὰς δὲ ὁ Θράξ, τῇ πέλιτῃ μὲν ὑποδύς, ἀποσειέται τὸν Ἀρσάκου κοτύον, ὑποθεὶς δὲ τὴν σάρισσαν αὐτόν τε διαπεῖρει, καὶ τὸν ἵππον

4. ANT. Πῶς οἶόν τε, ὦ Κράτης, μιᾷ πληγῇ !
τοῦτ' ἐγενέσθαι ;

KPAT. Ῥᾶστα, ὦ Ἀντίσθενες· ὁ μὲν γὰρ ἐπή-
λανθεν εἰκοσιπέτηχύν τινα κοντόν προβεβλημένος· ὁ
Θραξ δὲ, ἐπειδὴ τῇ πέλτῃ ἀπεκρούσατο τὴν προς-
βολὴν, καὶ παρῆλθεν αὐτὸν ἢ ἄκωκῆ, ἐς γόνυ ὀκλά-
σας, δέχεται τῇ σαρίσση τὴν ἐπέλασιν, καὶ τιτρώ-
σκει τὸν ἵππον ὑπὸ τὸ σπέρνον, ὑπὸ θυμοῦ καὶ σφο-
δρότητος ἑαυτὸν διαπεύραντα διελαύνεται δὲ καὶ ὁ Ἄρ-
αίικης ἐς τὸν βουβῶνα διαμπᾶξ ἄχρῖς ὑπὸ τὴν πυγὴν.
ὕρᾶς, οἶόν τι ἐγένετο· οὐ τοῦ ἀνδρός, ἀλλὰ τοῦ ἵπ-
που μᾶλλον τὸ ἔργον. ἠγανάκτει δὲ ὅμως, ὁμότιμος
ὦν τοῖς ἄλλοις, καὶ ἠξίου ἵππεὺς κατιέναι. 5. Ὁ δὲ
γε Ὀροίτης, ὁ ἰδιώτης, καὶ πάνυ ἀπαλὸς ἦν τῷ
πόδε, καὶ οὐχ ἑστάναι χαμαὶ, οὐχ ὅπως βαδίζειν
ἐδύνατο. πάσχουσι δ' αὐτὸ ἀτεχνῶς Μῆδοι πάντες,
ἐπὶ ἀποβῶσι τῶν ἵππων, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τῶν ἀκαν-
θῶν ἐπιβαίοντες ἀκροποδητὶ μόλις βαδίζουσιν. κα-
ταβαλὼν οὖν ἑαυτὸν ἔκειτο, καὶ οὐδεμιᾷ μηχανῇ
ἀνίστασθαι ἠθέλην, ὁ δὲ βέλτιστος Ἑρμῆς, ἀράμε-
νος, αὐτὸν ἐκόμισεν ἄχρι πρὸς τὸ πορθμεῖον· ἐγὼ
δὲ ἐγέλω.

6. ANT. Καγὼ δὲ, ὅποτε κατήειν, οὐδ' ἀνέ-
μιξα ἑμαυτὸν τοῖς ἄλλοις· ἀλλ' ἀφείς οἰμώζοντας αὐ-
τούς, προσδραμὼν ἐπὶ τὸ πορθμεῖον, προκατέλαβον
χώραν, ὡς ἂν ἐπιτηδείως πλεύσαιμι. καὶ παρὰ τὸν
πλοῦν, οἱ μὲν ἐδάκρυνόν τε καὶ ἐναντίων· ἐγὼ δὲ
μάλα ἑτεροτόμην ἐπ' αὐτοῖς.

7. ΔΙΟΓ. Σὺ μὲν, ὦ Κράτης, καὶ Ἀντίσθενες,

τοιούτων ἐτύχετε τῶν ξυνοδοιπόρων· ἐμοὶ δὲ Βλεψίας τε ὁ δανειστικὸς, ὁ ἐκ Πειραιῶς, καὶ Λάμπις ὁ Ἀκαρνάν, ξεναγὸς ὢν, καὶ Λάμπις ὁ πλούσιος ὁ ἐκ Κορίνθου, συγκατήεσαν· ὁ μὲν Λάμπις, ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἐκ φαρμάκων ἀποθανών· ὁ δὲ Λάμπις, δι' ἔρωτα Μυρτίου τῆς ἐταίρας ἀποσφάζας ἑαυτὸν· ὁ δὲ Βλεψίας, λιμῶ ἄθλιος ἐλέγετο ἀπεσκληκέναι, καὶ ἐδήλου δέ γε, ὠχρὸς ἐς ὑπερβολὴν καὶ λεπτὸς ἐς τὸ ἀκριβέστατον φαινόμενος. ἐγὼ δὲ, καίπερ εἰδὼς, ἀνέκρινον, ὅν τρόπον ἀποθάνοιεν· εἶτα τῷ μὲν Λάμπιδι αἰτιωμένῳ τὸν υἱὸν, οὐκ ἄδικα μέντοι ἔπαθες, ἔφην, ὑπ' αὐτοῦ, εἰ τάλαντα ἔχων ὁμοῦ χίλια, καὶ τρυφῶν αὐτὸς, ἐννενηκονταετίας ὢν, ὀκτωκαιδεκαέτει νεανίσκῳ τέτταρας ὀβολοὺς παρεῖχες. σὺ δὲ, ὦ Ἀκαρνάν, (ἔστενε γὰρ κἄκείνος, καὶ κατηγάτο τῆ Μυρτίῳ) τί αἰτιᾶ τὸν ἔρωτα, σαυτὸν δέον; ὅς τοὺς μὲν πολεμίους οὐδὲ πώποτε ἔτρεσας, ἀλλὰ φιλοκινδύνως ἠγωνίζου πρὸ τῶν ἄλλων, ὑπὸ δὲ τοῦ τυχόντος παιδισκαρίου, καὶ δακρύων ἐπιπλάστων, καὶ στεναγμῶν ἐάλωσ ὁ γενναῖος. ὁ μὲν γὰρ Βλεψίας αὐτὸς ἑαυτοῦ κατηγόρει, φθάσας, πολλὴν τὴν ἄνοιαν, ὅτι χρήματα ἐφύλαττε τοῖς μηδὲν προσήκουσι κληρονόμοις, ἐς ἀεὶ βιώσεσθαι ὁ μάταιος νομίζων. πλην ἔμοιγε οὐ τὴν τυχοῦσαν τερπωλὴν παρέσχον τότε στένοντες. 8. Ἄλλ' ἤδη μὲν ἐπὶ τῷ στομίῳ ἐσμέν· ἀποβλέπειν δὲ χρὴ καὶ ἀποσκοπεῖν πόρρωθεν τοὺς ἀφικνουμένους. βαβαί· πολλοὶ γε, καὶ ποικίλοι, καὶ πάντες δακρύοντες πλην τῶν νεογνῶν τούτων, καὶ νηπίων. ἀλλὰ καὶ οἱ πάνυ γεγηρακότες ὀδύρονται. τί τοῦτο; ἄρα τὸ

φίλτρον αὐτοὺς ἔχει τοῦ βίου; 9. Τοῦτον οὖν τὸν ὑπέροφηρον ἔρεσθαι βούλομαι. τί δακροῦεις τηλικούτος ἀποθανῶν; τί ἀγανακτεῖς, ὦ βέλτιστε, καὶ ταῦτα γέρον ἀφιγμένος; ἦπου βασιλεὺς ἦσθα;

ΠΤΩ. Οὐδαμῶς.

ΔΙΟΓ. Ἀλλὰ σατράπης τις;

ΠΤΩ. Οὐδὲ τοῦτο.

ΔΙΟΓ. Ἄρα οὖν ἐπλούτεις, εἴτα ἀνιᾶ σε τὸ πολλὴν τρυφήν ἀπολιπόντα τεθνάναι.

ΠΤΩ. Οὐδὲν τοιοῦτον· ἀλλ' ἔτη μὲν ἐγεγόνειν ἀμφὶ τὰ ἐννεήκοντα· βίον δὲ ἄπορον ἀπὸ καλάμου καὶ ὀρμιαῖς εἶχον, ἐς ὑπερβολὴν πτωχὸς ὢν, ἄτεκνός τε, καὶ προσέτι χολός, καὶ ἀμυδρὸν βλέπων.

ΔΙΟΓ. Εἴτα τοιοῦτος ὢν ζῆν ἠθελες;

ΠΤΩ. Ναί· ἡδὺ γὰρ ἦν τὸ φῶς· καὶ τὸ τεθνάναι δεινὸν, καὶ φευκτέον.

ΔΙΟΓ. Παραπαίεις, ὦ γέρον, καὶ μεिरακιεύη πρὸς τὸ χρεῶν· καὶ ταῦτα ἡλικιώτης ὢν τοῦ προθμέως. τί οὖν ἂν τις ἔτι λέγοι περὶ τῶν νέων, ὅποτε οἱ τηλικούτοι φιλόζωοι εἰσίν; οὓς ἐχρῆν διώκειν τὸν θάνατον, ὡς τῶν ἐν τῷ γήρα κακῶν φάρμακον. ἀλλ' ἀπίωμεν ἤδη, μὴ καὶ τις ἡμᾶς ὑπιδηται ὡς ἀπόδρασιν βουλευόντας, ὀρῶν περὶ τὸ στόμιον εἰλουμένους.

XXVIII.

Arg. Ridentur absurdae de Tiresia vate narrationes.

ΜΕΝΙΠΠΙΟΥ ΚΑΙ ΤΕΙΡΕΣΙΟΥ.

1. ΜΕΝ. Ω Τειρεσία, εἰ μὲν καὶ τυφλὸς εἶ, οὐκ

ἔτι διαγνώσθαι ῥήδιον· ἅπασι γὰρ ἡμῖν ὁμοίως τὰ ὄμματα κενά· μόνον δὲ αἱ χῶραι αὐτῶν· τὰ δ' ἄλλα, οὐκ ἔτ' ἂν εἰπεῖν ἔχοις, τίς ὁ Φινεύς ἦν, ἢ τίς ὁ Λυγκεύς. ὅτι μέντοι μάντις ἦσθα, καὶ ὅτι ἀμφότερα ἐγένου μόνος, καὶ ἀνὴρ καὶ γυνή, τῶν ποιητῶν ἀκούσας οἶδα. πρὸς τῶν θεῶν τοιγαροῦν εἶπέ μοι, ὁποτέρου ἐπειράθης ἡδίονος τῶν βίων, ὁπότε ἀνὴρ ἦσθα, ἢ ὁ γυναικεῖος ἀμείνων ἦν;

ΤΕΙΡ. Παραπολὺ, ὦ Μένιππε, ὁ γυναικεῖος· ἀπραγμονέστερος γάρ. καὶ δεσπύζουσι τῶν ἀνδρῶν αἱ γυναῖκες· καὶ οὔτε πολεμεῖν ἀνάγκη αὐταῖς, οὔτε παρ' ἑπαλξιν ἐστάναι, οὔτ' ἐν ἐκκλησίᾳ διαφέρεσθαι, οὔτ' ἐν δικαστηρίοις ἐξετάζεσθαι.

2. ΜΕΝ. Οὐ γὰρ ἀκήκοας, ὦ Τειρεσία, τῆς Εὐριπίδου Μηδείας, οἷα εἶπεν οἰκτιέρουσα τὸ γυναικεῖον, ὡς ἀθλίας οὔσας, καὶ ἀφόρητόν τινα τὸν ἐκ τῶν ὠδίνων πόνον ὑφισταμένης; ἀτὰρ εἶπέ μοι (ὑπέμνησε γάρ με τὰ τῆς Μηδείας ἰαμβεῖα) καὶ ἔτεκες ποτὲ, ὦ Τειρεσία, ὁπότε γυνή ἦσθα, ἢ στειρὰ καὶ ἄγονος διετέλεσας ἐν ἐκείνῳ τῷ βίῳ;

ΤΕΙΡ. Τί τοῦτο, ὦ Μένιππε, ἐρωτᾷς;

ΜΕΝ. Οὐδὲν χαλεπὸν, ὦ Τειρεσία. πλὴν ἀποκρίναι, εἴ σοι ῥήδιον.

ΤΕΙΡ. Οὐ στειρὰ μὲν ἦμην, οὐκ ἔτεκον δ' ὁμως.

ΜΕΝ. Ἰκανὸν τοῦτο· εἰ γὰρ καὶ μήτραν εἶχες, ἐβουλόμην εἰδέναι.

ΤΕΙΡ. Εἶχον δηλαδὴ.

ΜΕΝ. Χρόνῳ δὲ σοι ἡ μήτρα ἠφανίσθη, καὶ τὸ μύριον γυναικεῖον ἀπεφράγη, καὶ οἱ μασθοὶ ἀπε-

σπάσθησαν, καὶ τὸ ἀνδρεῖον ἀνεφύη, καὶ πόγωνα ἐξήνεγκας; ἢ αὐτίκα ἐκ γυναικὸς ἀνὴρ ἀνεφάνης;

TEIP. Οὐχ ὀρώ, τί σοι βούλεται τὸ ἐρώτημα· δοκεῖς δ' οὖν μοι ἀπιστεῖν, εἰ ταῦθ' οὕτως ἐγένετο.

MEN. Οὐ χρὴ γὰρ ἀπιστεῖν, ὧ Τειρεσία, τοῖς τοιούτοις· ἀλλὰ καθάπερ τινὰ βλάκα μὴ ἐξετιύζοντα, εἴτε δυνατὰ ἐστίν, εἴτε καὶ μὴ, παραδέχεσθαι;

3 TEIP. Σὺ οὖν οὐδὲ τᾶλλα πιστεύεις οὕτω γενέσθαι, ὅπότ' ἂν ἀκούσης ὅτι ὄρνεα ἐκ γυναικῶν ἐγένοντό τινες, ἢ δένδρα, ἢ θηρία, τὴν Ἀηδόνα, ἢ τὴν Διάφνην, ἢ τὴν τοῦ Λυκάονος θυγατέρα;

MEN. Ἦν που κἀκείναις ἐντύχω, εἴσομαι ὅ,τι καὶ λέγουσι. σὺ δὲ, ὧ βέλτιστε, ὅποτε γυνὴ ἦσθα, καὶ ἐμαντεύου τότε, ὥσπερ καὶ ὕστερον; ἢ ἅμα ἀνὴρ καὶ μάντις ἔμαθες εἶναι;

TEIP. Ὅρας; ἀγνοεῖς τὰ περὶ ἐμοῦ ἅπαντα, ὡς καὶ διελυσά τινα ἔριν τῶν θεῶν, καὶ ἡ μὲν Ἥρα ἐπήρωσέ με· ὁ δὲ Ζεὺς παρεμυθήσατο τῇ μαντικῇ τὴν συμφορὰν.

MEN. Ἔτι ἔχη, ὧ Τειρεσία, τῶν ψευσμάτων, ἀλλὰ κατὰ τοὺς μάντις τοῦτο ποιεῖς· ἔθος γὰρ ὑμῖν μὴδὲν ὑγιὲς λέγειν.

XXIX.

Arg. Aiacis odium in Ulysses.

ΑΙΑΝΤΟΣ ΚΑΙ ΑΓΑΜΕΜΝΟΝΟΣ.

1. ΑΓΑΜ. Εἰ σὺ μανεῖς, ὧ Αἴαν, σεαυτὸν ἐφώβουσας, ἐμῆλλησας δὲ καὶ ἡμᾶς ἅπαντας, τί αἰτιῶ

τὸν Ὀδυσσεῖα; καὶ πρῶην οὔτε προσέβλεψας αὐτὸν, ὁπότι ἦκε μαντευσόμενος, οὔτε προσριπεῖν ἤξιωσας ἄνδρα συστρατιώτην καὶ ἑταῖρον, ἀλλ' ὑπεροπτικῶς μεγάλα βαινῶν παρῆλθες.

ΑΙΑΣ. Εἰκότως, ὦ Ἀγάμεμνον. αὐτὸς γάρ μοι τῆς μανίας αἴτιος κατέστη, μόνος ἀντιξετασθεὶς ἐπὶ τοῖς ὅπλοις.

ΑΓΑΜ. Ἡξιῶσας δὲ ἀνανταγώνιστος εἶναι, καὶ ἀκονιτὶ κρατεῖν ἀπάντων;

ΑΙΑΣ. Ναὶ, τάγε τοιαῦτα· οἰκεία γάρ μοι ἦν ἡ πανοπλία, τοῦ ἀνεψιοῦ γε οὔσα. καὶ ὑμεῖς οἱ ἄλλοι, πολὺ ἀμείνους ὄντες, ἀπέπασθε τὸν ἀγῶνα, καὶ παρεχωρήσατέ μοι τῶν ἄθλων. ὁ δὲ Λαέρτου, ὃν ἐγὼ πολλάκις ἔσωσα κινδυνεύοντα κατακεκόφθαι ὑπὸ τῶν Φρυγῶν, ἡμείνων ἡξίου εἶναι, καὶ ἐπιτηδειότερος ἔχειν τὰ ὄπλα.

2. ΑΓΑΜ. Αἰτιῶ τοιγαροῦν, ὦ γενναῖε, τὴν Θέτιν, ἣ, δεόν σοι τὴν κληρονομίαν τῶν ὀπλων παραδιδόναι συγγενεῖ γε ὄντι, φέρουσα ἐς τὸ κοινὸν κατέθετο αὐτά.

ΑΙΑΣ. Οὐκ· ἀλλὰ τὸν Ὀδυσσεῖα, ὃς ἀντεποιήθη μόνος.

ΑΓΑΜ. Συγγνώμη, ὦ Αἴαν, εἰ ἄνθρωπος ὢν, ὠρέχθη δόξης. ἡδίστου πράγματος, ὑπὲρ οὗ καὶ ἡμῶν ἕκαστος κινδυνεύειν ὑπέμεινεν· ἐπεὶ καὶ ἐκράτησέ σου, καὶ ταῦτα, παρὰ Τρωσὶ δικασταῖς.

ΑΙΑΣ. Οἶδα ἐγὼ, ἣτις μου κατεδίκασεν· ἀλλ' οὐ θέμις λέγειν τι περὶ τῶν θεῶν. τὸν γοῦν Ὀδυσσεῖα

μη οὐχὶ μισεῖν οὐκ ἄν δυναίμην, ὧ Ἀγάμεμνον· οὐδ' εἰ αὐτῇ μοι Ἀθηνῶν τοῦτο ἐπιτάττοι.

XXX.

Arg. Iterum docetur, ne improbissimum quidem poenam mereri, si Parcae rerum ab hominibus gestarum auctores sint.

ΜΙΝΩΣ ΚΑΙ ΣΩΣΤΡΑΤΟΥ.

1. ΜΙΝ. Ὁ μὲν ληστής οὐτοσί, Σώστρατος, ἐς τὸν Πυριφλεγέθοντα ἐμβεβλήσθω· ὁ δὲ ἱερόσυλος ὑπὸ τῆς Χιμαίρας διασπασθήτω· ὁ δὲ τύραννος, ὧ Ἑρμῆ, παρὰ τὸν Τιτυὸν ἀποταθῆεις, ὑπὸ τῶν γυναικῶν καὶ αὐτὸς κειρέσθω τὸ ἦπαρ· ὑμεῖς δὲ οἱ ἀγαθοὶ, ἅπιτε κατὰ τάχος ἐς τὸ Ἠλύσιον πεδίον, καὶ τὰς μακάρων νήσους κατοικεῖτε, ἀνθ' ὧν δίκαια ἐποιεῖτε παρὰ τὸν βίον.

ΣΩΣΤ. Ἀκουσον, ὧ Μίνως, εἴ σοι δίκαια δόξω λέγειν.

ΜΙΝ. Νῦν ἀκούσω αὐθις; οὐ γὰρ ἐξελέλεγξαι, ὧ Σώστρατε, πονηρὸς ὢν, καὶ τοσοῦτους ἀπεκτονός;

ΣΩΣΤ. Ἐλέλεγμαι μὲν· ἀλλ' ὄρα, εἰ καὶ δικαίως κολασθήσομαι.

ΜΙΝ. Καὶ πάνυ, εἶγε ἀποτίνειν τὴν ἀξίαν δίκαιον.

ΣΩΣΤ. Ὅμως ἀπόκριναί μοι, ὧ Μίνως· βραχὺ γάρ τι ἐρήσομαι σε.

ΜΙΝ. Λέγε, μὴ μακρὰ μόνον, ὡς καὶ τοὺς ἄλλους διακρίνομεν ἥδη.

2. ΣΩΣΤ. Ὅποσα ἔπραττον ἐν τῷ βίῳ, πότῃρα ἐκῶν ἔπραττον, ἢ ἐπεκέκλωστό μοι ὑπὸ τῆς Μοίρας;

ΜΙΝ. Ὑπὸ τῆς Μοίρας δηλαδῆ.

ΣΩΣΤ. Οὐκοῦν καὶ οἱ χρηστοὶ ἅπαντες, καὶ οἱ πονηροὶ δοκοῦντες ἡμεῖς, ἐκείνη ὑπηρετοῦντες, ταῦτα δρῶμεν.

ΜΙΝ. Ναὶ, τῇ Κλωθοῖ, ἢ ἐκάστῳ ἐπέταξε γεννηθέντι τὰ πρακτεία.

ΣΩΣΤ. Εἰ τοίνυν ἀναγκασθεῖς τις ὑπ' ἄλλου φονεύσειέ τινα, οὐ δυνάμενος ἀντιλέγειν ἐκείνῳ βιαζόμενος, οἷον δῆμιος, ἢ δορυφόρος, ὁ μὲν δικαστῆ πεισθεῖς, ὁ δὲ τυράννῳ, τίνα αἰτιάσῃ τοῦ φόνου;

ΜΙΝ. Δῆλον ὡς τὸν δικαστῆν, ἢ τὸν τύραννον· ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ξίφος αὐτό· ὑπηρετεῖ γὰρ τοῦτο, ἔργον ὃν πρὸς τὸν θυμὸν, τῷ πρώτῳ παρασχόντι τὴν αἰτίαν.

ΣΩΣΤ. Εἶγε, ὦ Μίνως, ὅτι καὶ ἐπιδαφιλεύῃ τῷ παραδείγματι. ἦν δέ τις, ἀποστειλάντος τοῦ δεσπότου, ἦκη αὐτὸς χρυσὸν ἢ ἄργυρον κομίζων, τίτι τὴν χάριν ἰστέον, ἢ τίνα εὐεργέτην ἀναγραπτεόν;

ΜΙΝ. Τὸν πέμπαντα, ὦ Σώστρατε· διάκονος γὰρ ὁ κομίσας ἦν.

3. ΣΩΣΤ. Οὐκοῦν δρᾶς, πῶς ἄδικα ποιεῖς κολάζων ἡμᾶς ὑπηρετάς γενομένους, ὧν ἡ Κλωθὴ πρόσέταττε, καὶ τούτους τιμῶν τοὺς διακονησαμένους ἄλλοτριόις ἀγαθοῖς; οὐ γὰρ δὴ ἐκείνῳ γε εἰπεῖν ἔχοι τις ἄν, ὡς ἀντιλέγειν δυνατόν ἦν τοῖς μετὰ πάσης ἀνάγκης προστεταγμένοις.

ΜΙΝ. ὦ Σώστρατε, πολλὰ ἴδοις ἂν καὶ ἄλλα οὐ

κατὰ λόγον γινόμενα, εἰ ἀκριβῶς ἐξετάζοις. πλὴν ἀλλὰ σὺ τοῦτο ἀπολαύσεις τῆς ἐπερωτήσεως, διότι οὐ ληστής μόνον, ἀλλὰ καὶ σοφιστής τις εἶναι δοκεῖς. ἀπόλυσον αὐτόν, ὡς Ἑρμῆ, καὶ μηκέτι κολαξέσθω. ὄρα δὲ μὴ καὶ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἐρωτῶν τὰ ὅμοια διδάξης.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ

Ἡ ΝΕΚΥΟΜΑΝΤΕΙΑ.

ARGUMENTVM.

Menippus, se modo ex inferis redisse fingens, Philonidae narrat, se, alia deos egisse, alia legislatores iubere audientem, ad philosophos accessisse, ut rationem vitae tutam ac simplicem ab iis disceret. Quorum vero quum alii alia docuissent, et quisque sua bene defendere visi fuissent, se longe incertiore reddiditum, praecipue quum contraria iis, quae docerent, egissent, ad inferos descendere voluisse, ut, qua vita sit optima, ab Tiresia vate disceret. Hanc ob causam se Babylonem ad Mithrobarzanem virum sapientem profectum, qui ei portas Orci aperuerit. Hac occasione narrantur ritus, quibus forte hi impostores uti solerent. Deinde describit, quae viderit in Orco, ex c. iudicium Minois, in quo umbrae mortuos accusaverint; deinde suppliciorum locum,

postea campum Acherusium, ubi mortuorum aequalitatem conspicatus per occasionem vitam humanam cum pompa comparat, quam administret et ordinet Fortuna, sive cum scena, in qua iidem homines modo regis, modo servi partes agant. Deinde loquitur de mala apud inferos eorum conditione, qui reges quondam vel satrapae fuerint; de Socrate et Diogene, quid agant; de psephismate in comitiis mortuorum contra divites iniustos scripto. Tandem a Tiresia edoctus, vitam beatam esse eorum, qui eo quod in manibus est, sapienter utentes, pleraque et praecipue philosophorum illas nugas ridendo praetercurrant, per antrum Trophonii in Graeciam redit.

Non immerito dubitarunt, utrum hic liber genuinus sit, nec ne?

ΜΕΝΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΦΙΛΩΝΙΔΗΣ.

ΜΕΝ. ὦ χαῖρε μέλαθρον πρόφυλά θ' ἐστίας ἐμῆς;
Ὡς ἄσμενός σ' ἐξεῖδον ἐς φάος μολών.

ΦΙΛ. Οὐ Μένιππος οὗτός ἐστιν ὁ κύων; οὐ-
μενουν ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Μενίππους ὄ-
λους. τί δ' αὐτῷ βούλεται τὸ ἀλλόκοτον τοῦ σχήμα-
τος, πῖλος, καὶ λύρα, καὶ λεοντῆ; πλὴν ἀλλὰ προς-
ιτέον γε αὐτῷ. χαῖρε, ὦ Μένιππε, καὶ πόθεν ἡμῖν
ἄφιξαι; πολὺν γὰρ χρόνον οὐ πέφηνας ἐν τῇ πόλει.

ΜΕΝ. Ἦκω νεκρῶν κευθμῶνα, καὶ σκότου πύλας
Λιπῶν, ἔν' ἄθης χωρὶς ὤκισται θεῶν.

ΦΙΛ. Ἡράκλεις, ἐλελήθει Μένιππος ἡμᾶς ἀπο-
θανῶν· κατ' ἐξ ὑπαρχῆς ἀναβεβίωκεν;

ΜΕΝ. Οὐκ, ἀλλ' εἶ ἔμπνου ἀΐθης μ' ἔδεξατο.

ΦΙΛ. Τίς δ' ἡ αἰτία σοι τῆς καινῆς καὶ παραδόξου ταύτης ἀποδημίας;

ΜΕΝ. Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος τοῦ νοῦ πλέον.

ΦΙΛ. Παῦσαι, μακάριε, τραγωδῶν, καὶ λίγα οὕτωσί πως ἀπλῶς, καταβάς ἀπὸ τῶν ἰαμβείων, τίς ἢ στολή; τί σοι τῆς κάτω πορείας ἐδέησεν; ἄλλως γὰρ οὐχ ἡδεῖά τις, οὐδὲ ἀσπάσιος ἡ ὁδός.

ΜΕΝ. Ὡ φιλότης, χρειώ με κατήγαγεν εἰς αἶδαο, Ψυχῇ χρησόμενον Θηβαίου Τειρεσίαο.

ΦΙΛ. Οὕτος, ἀλλ' ἢ παραπαίεις· οὐ γὰρ ἄν οὕτως ἐμμέτρως ἐρῶσφύδεις πρὸς ἄνδρας φίλους.

ΜΕΝ. Μὴ θαυμάσης, ὦ ἑταῖρε· νεωστὲ γὰρ Εὐριπίδῃ καὶ Ὀμήρῳ συγγενόμενος, οὐκ οἶδ' ὅπως ἀνεπλήσθη τῶν ἐπῶν, καὶ αὐτόματα μοι τὰ μέτρα ἐπὶ τὸ στόμα ἔρχεται. 2. Ἀτὰρ εἶπέ μοι, πῶς τὰ ὑπὲρ γῆς ἔχει, καὶ τί ποιοῦσιν ἐν τῇ πόλει;

ΦΙΛ. Καινὸν οὐδὲν, ἀλλ' οἶα καὶ πρὸ τοῦ, ἀρπαζουσιν, ἐπιροκοῦσι, τοκογλυφοῦσιν, ὀβολοστατοῦσιν.

ΜΕΝ. Ἄθλιοι, καὶ κακοδαίμονες· οὐ γὰρ ἴσασιν οἶα ἔναγχος κεκύρωται πικρὰ τοῖς κάτω, καὶ οἶα χειροτόνηται ψηφίσματα κατὰ τῶν πλουσίων, ἃ, μὴ τὸν Κέρβερον, οὐδεμία μηχανὴ τοῦ διαφυγεῖν αὐτούς.

ΦΙΛ. Τί φῆς; δέδοκται τι νεώτερον τοῖς κάτω περὶ τῶν ἐνθάδε;

ΜΕΝ. Νῆ Δία καὶ πολλὰ γε. ἀλλ' οὐ θέμις ἐκφέρειν αὐτὰ πρὸς ἄπαντας, οὐδὲ τὰ ἀπόρρητα ἔξα-

γορεύειν, μὴ καὶ τις ἡμᾶς γράφηται γραφὴν ἀσβείας ἐπὶ τοῦ Ρυδαμάνθου.

ΦΙΛ. Μὴ δῆτα, ὦ Μένιππε, πρὸς τοῦ Διὸς, μὴ φθονήσης ἀνδρὶ φίλῳ τῶν λόγων. πρὸς γὰρ εἰδότες σιωπᾶν ἔρεῖς· τάτ' ἄλλα καὶ πρὸς μεμνημένον.

MEN. Χαλεπὸν μὲν ἐπιτάττεις τοῦπίταγμα, καὶ οὐ πάντῃ ἀσφαλές· πλὴν ἄλλὰ σοῦγε ἔνεκα τολμητέον. ἔδοξε δὴ, τοὺς πλουσίους τούτους, καὶ πολυζημάτους, καὶ τὸ χρυσίον κατάκλειστον, ὡσπερ τὴν Δανάην, φυλάττοντας.....

ΦΙΛ. Μὴ πρότερον εἴπης, ὦ γὰθὲ, τὰ δεδογμένα, πρὶν ἐκεῖνα διελεῖν, ἃ μάλιστα ἂν ἠδέως ἀκούσαιμί σου, τίς ἢ ἐπίνοιά σου τῆς καθόδου ἐγένετο, τίς δὲ ὁ τῆς πορείας ἡγεμών· εἶθ' ἐξῆς ἄτε εἶδες, ἄτε ἤκουσας παρ' αὐτοῖς. εἰκὸς γὰρ δὴ φιλόκαλον ὄντα σε μηδὲν τῶν ἀξίων θεᾶς ἢ ἀκοῆς παραλιπεῖν.

3. MEN. Ἐπουργητέον καὶ ταῦτά σοι. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις, ὁπότε φίλος ἀνὴρ βιάζοιτο; καὶ δὴ πρῶτά σοι δίειμι τὰ περὶ τῆς γνώμης τῆς ἐμῆς, καὶ ὅθεν ὠρμήθη πρὸς τὴν κατάβασιν. ἐγὼ γὰρ, ἄχρι μὲν ἐν παισὶν ἦν, ἀκούων Ὀμήρου καὶ Ἡσιόδου πολέμους, καὶ σιτήσεις διηγουμένων οὐ μόνον τῶν ἡμιθέων, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ἤδη τῶν θεῶν, ἔτι δὲ καὶ μοιχείας αὐτῶν, καὶ βίας, καὶ ἄρπαγὰς, καὶ δίκας, καὶ πατέρων ἐξελάσεις, καὶ ἀδελφῶν γάμους, πάντα ταῦτα ἐνόμιζον εἶναι καλὰ, καὶ οὐ παρῆργως ἐκνώμην πρὸς αὐτά. ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἠρξάμην, πάλιν αὐ ἐνταῦθα ἤκουον τῶν νόμων τὰναντία τοῖς ποιηταῖς κελευόντων, μήτε μοι-

χεύειν, μήτε στασιάζειν, μήτε ἀρπάζειν. ἐν μεγάλῃ
 οὖν καθεισθήκειν ἀμφιβολία, οὐκ εἰδὼς ὅ,τι χρησάι-
 μην ἔμαυτῶ. οὔτε γὰρ ἄν ποτε τοὺς θεοὺς μοιχεῦσαι
 καὶ στασιάσαι πρὸς ἀλλήλους ἠγούμην, εἰ μὴ ὡς
 περὶ καλῶν τούτων ἐγίγνωσκον· οὔτ' ἄν τοὺς νομο-
 θέτας τάναντία τούτοις παραινέιν, λυσιτελεῖν ὑπε-
 λάμβανον. 4. Ἐπεὶ δὲ διηπόρουν, ἔδοξέ μοι ἐλθόν-
 τα παρὰ τοὺς καλουμένους τούτους φιλοσόφους, ἐγ-
 χειρίσαι τε ἑμαυτὸν, καὶ δεηθῆναι αὐτῶν χρησθῆναι
 μοι ὅ,τι βούλοιντο, καὶ τινα ὁδὸν ἀπλῆν καὶ βεβαίαν
 ὑποδείξαι τοῦ βίου. ταῦτα μὲν δὴ φρονῶν προσῆειν
 αὐτοῖς· ἐλελήθειν δ' ἑμαυτὸν ἐς αὐτὸ φασὶ τὸ πῦρ
 ἐκ τοῦ καπνοῦ βιαζόμενος. παρὰ γὰρ δὴ τούτοις
 μάλιστα εὗρισκον ἐπισκοπῶν τὴν ἄγνοιαν, καὶ τὴν
 ἀπορίαν πλείονα· ὥστε μοι τάχιστα χρυσοῦν ἀπέ-
 δειξαν οὗτοι τὸν τῶν ἰδιωτῶν βίον. ἀμείλει ὁ μὲν αὐ-
 τῶν παρῆνει τὸ πῦρ ἴδεσθαι, καὶ μόνον τοῦτο ἐκ
 παντὸς μετιέναι· τοῦτο γὰρ εἶναι τὸ εὐδαιμον. ὁ δὲ
 τις ἔμπαλιν, πονεῖν τὰ πάντα, καὶ μοχθεῖν, καὶ τὸ
 σῶμα καταναγκάζειν, ῥυπῶντα, καὶ ἀνχημῶντα, καὶ
 πᾶσι δυσαρεσταῦντα, καὶ λοιδορούμενον, συνεχῆς
 ἐπιρῥαφωδῶν τὰ πάνθημα ἐκείνα τοῦ Ἡσιόδου περὶ
 τῆς ἀρετῆς ἔπη, καὶ τὸν ἰδρωτὰ, καὶ τὴν ἐπὶ τὸ ἄ-
 κρον ἀνάβασιν. ἄλλος καταφρονεῖν χρημάτων παρ-
 εκελεύετο, καὶ ἀδιάφορον οἰεσθαι τὴν κτήσιν αὐ-
 τῶν. ὁ δὲ τις ἔμπαλιν, ἀγαθὸν εἶναι καὶ τὸν πλοῦ-
 τον αὐτὸν ἀπεφαίνετο. περὶ μὲν γὰρ τοῦ κόσμου τί
 χρῆ καὶ λέγειν; ὅς γε ἰδέας, καὶ ἀσώματα, καὶ ἀτό-
 μους, καὶ κενὰ, καὶ τοιοῦτόν τινα ὄχλον ὀνομάτων

ὁσημέραι παρ' αὐτῶν ἀκούων ἐναντίων. καὶ τὸ πάντων δεινῶν ἀτοπώτατον, ὅτι περὶ τῶν ἐναντιωτάτων ἕκαστος αὐτῶν λέγων, σφόδρα νικῶντας καὶ πιθανοὺς λόγους ἐπορίζετο, ὥστε μῆτε τῷ θερμοῦν τὸ αὐτὸ πρᾶγμα λέγοντι, μῆτε τῷ ψυχρῶν, ἀντιλέγειν ἔχειν, καὶ ταῦτα, εἰδῶτα σαφῶς, ὥς οὐκ ἂν ποτε θερμοῦν εἴη τι καὶ ψυχρῶν ἐν ταυτῷ χρόνῳ. ἀτεχνῶς οὖν ἔπασχον τοῖς νυστιάζουσι τούτοις ὁμοιον, ἄρτι μὲν ἐπινεύων, ἄρτι δὲ ἀνανεύων ἔμπυλιν. 5. Ἔτι δὲ πολλῶ τούτο ἐκείνων ἀτοπώτερον· τοὺς γὰρ αὐτοὺς τούτους εὗρισκον ἐπιτηρῶν ἐναντιώτατα τοῖς αὐτῶν λόγοις ἐπιτηδεύοντας. τοὺς γοῦν καταφρονεῖν παραινούντας χρημάτων, ἐφῶν ἀπρὶξ ἐχομένους αὐτῶν, καὶ περὶ τόκων διαφερομένους, καὶ ἐπὶ μισθῷ παιδεύοντας, καὶ πάντα ἔνεκα τούτων ὑπομένοντας. τοὺς τε τὴν δόξαν ἀποβαλλομένους, αὐτῆς ταύτης ἔνεκα πάντα ἐπιτηδεύοντας· ἡδονῆς τε αὐτῶν σχεδὸν ἅπαντας κατηγοροῦντας, ἰδίᾳ δὲ μόνῃ ταύτῃ προσηρητημένους. 6. Σφαλεῖς οὖν καὶ ταύτης τῆς ἐλπίδος ἔτι μᾶλλον ἐδυσχέφαινον, ἡρέμα παραμυθούμενος ἑμαυτὸν, ἐπεὶ μετὰ πολλῶν, καὶ σοφῶν, καὶ σφόδρα ἐπὶ συνέσει διαβεβημένων, ἀνόητός τε εἰμὶ, καὶ τῶν ἄλλῶν ἔτι ἀγνοῶν περιέρχομαι. καὶ μοι ποτὲ διαγρυπνοῦντι τούτων ἔνεκα ἔδοξεν ἐς Βαβυλῶνα ἐλθόντα δεηθῆναι τινος τῶν μάγων, τῶν Ζωροάστρου μαθητῶν καὶ διαδόχων· ἤκουον δ' αὐτοὺς ἐπωδαῖς τε καὶ τελεταῖς τισιν ἀνοίγειν τε τοῦ ἄδου τὰς πύλας, καὶ κατὰγειν, ὃν ἂν βούλωνται, ἀσφαλῶς, καὶ ὀπίσω αὐθις ἀναπέμπειν, ἄριστον οὖν ἠγοῦμένην εἶ-

ναι παρά τινος τούτων διαπραξάμενον τὴν κατάβα-
 σιν, ἔλθόντα παρὰ Τειρεσίαν τὸν Βοιωτίον, μαθεῖν
 παρ' αὐτοῦ, ἅτε μάντεως καὶ σοφοῦ, τίς ἐστὶν ὁ ἰ-
 ριστος βίος, καὶ ὃν ἂν τις ἔλοιτο εὖ φρονῶν. καὶ δὴ
 ἀναπηδήσας, ὡς εἶχον τάχους ἔτεινον εὐθὺ Βα-
 βυλῶνος. ἔλθων δὲ συγγίγνομαι τινι τῶν Χαλδαιῶν
 σοφοῦ ἀνδρὶ, καὶ θεσπεσίῳ τὴν τέχνην, πολιῶ μὲν
 τὴν κόμην, γένειον δὲ μάλα σεμνὸν καθειμένῳ· τοῦ-
 νομα δὲ ἦν αὐτῷ Μιθροβαρζάνης. δεηθεὶς δὲ, καὶ
 καθικειυῖσας, μόγις ἐπέτυχον παρ' αὐτοῦ, ἐφ' ὅτῳ
 βούλοιο μισθῷ, καθηγήσασθαι μοι τῆς ὁδοῦ. 7.
 Παραλαβὼν δὲ με ὁ ἀνὴρ πρῶτα μὲν ἡμέρας ἐννέα
 καὶ εἴκοσιν, ἅμα τῇ Σελήνῃ ἀρξάμενος, ἔλουε, κα-
 τάγων ἕωθεν ἐπὶ τὸν Εὐφράτην, πρὶς ἀνίσχον-
 τα τὸν ἥλιον ῥῆσιν τινα μακρὰν ἐπιλέγων, ἧς οὐσφό-
 δρα κατήκουον· ὡς περ γὰρ οἱ φαῦλοι τῶν ἐν τοῖς
 ἀγῶσι κηρῦκων, ἐπίτροχόν τι καὶ ἀσαφὲς ἐφθέγγε-
 το· πλὴν ἀλλ' ἕωκει γέ τινας ἐπικαλεῖσθαι δαίμονας.
 μετὰ δ' οὖν τὴν ἐπωδὴν τρεῖς ἂν μου πρὸς τὸ πρὸς-
 ωπον ἀποπτύσας, ἐπανήειν πάλιν, οὐδένα τῶν ἀπαρ-
 τώντων προσβλέπων. καὶ σιτία ἦν ἡμῖν τὰ ἀκρόδρινα,
 ποτὸν δὲ γάλα καὶ μελίκρατον καὶ τὸ τοῦ Χοάσπου
 ὕδωρ, εὐνή δὲ ὑπαίθριος ἐπὶ τῆς πόας. ἐπεὶ δὲ ἄλλοι
 εἶχε τῆς προδικαιτήσεως, περὶ μέσας νύκτας ἐπὶ τὸν
 Τίγρητα ποταμὸν ἀγαγὼν ἐκίθρηέ τε με, καὶ ἀπέ-
 μαξε, καὶ περιήγνισε δαδίσις, καὶ σκίλλῃ, καὶ ἄλλοις
 πλείοσιν, ἅμα καὶ τὴν ἐπωδὴν ἐκείνην ὑποτονθορῶ-
 σας· εἶτα ὄλον με καταμαγεύσας καὶ περιελθὼν, ἵνα
 καὶ βλαπτοίμην ὑπὸ τῶν φασματίων, ἐπανάγει ἐς τὴν

δικίαν, ὡς εἶχον, ἀναποδίζοντα· καὶ τολοιπὸν ἀμφὶ πλοῦν εἶχομεν. 8. Αὐτὸς μὲν οὖν μαγικὴν τινα ἐν-έδου στολήν, τὰ πολλὰ εἰκουῖαν τῇ Μηδικῇ· ἐμὲ δὲ τοῦτοισι φέρων ἐνεσκεύασε τῷ πέλῳ, καὶ τῇ λιοντῆι, καὶ προσέτι τῇ λύρα· καὶ παρεκελεύσατο, ἣν τις ἔρη-ταί με τοῦνομα, Μένιππον μὲν μὴ λέγειν, Ἡρακλῆα δὲ, ἢ Ὀδυσσεῖα, ἢ Ὀρφέα.

ΦΙΛ. Ὡς δὴ τί τοῦτο, ὦ Μένιππε; οὐ γὰρ συν-ἔημι τὴν αἰτίαν οὔτε τοῦ σχήματος, οὔτε τῶν ὀνο-μάτων.

ΜΕΝ. Καὶ μὴν πρόδηλον τοῦτό γε, καὶ οὐ παν-τελῶς ἀπόρρητον· ἐπεὶ γὰρ οὔτοι πρὸ ἡμῶν ζῶντες ἐς ἄδου κατεληλύθεισαν, ἠγεῖτο, εἴ με ἀπεικάσειαν αὐτοῖς, ῥαδίως ἂν τὴν τοῦ Αἰακοῦ φρουρὰν διακα-θεῖν, καὶ ἀκωλύτως παρελθεῖν, ἅτε συνηθέστερον τραγικῶς μάλα παραπεμπόμενον ὑπὸ τοῦ σχήματος. 9. Ἦδη δ' οὖν ὑπέφαινεν ἡμέρα· καὶ κατελθόντες ἐπὶ τὸν ποταμὸν περὶ ἀναγωγὴν ἐγιγνόμεθα· παρε-σκεύαστο δ' αὐτῷ καὶ σκάφος, καὶ ἱερεῖα, καὶ μελί-κρατον, καὶ ἄλλα, ὅσα πρὸς τὴν τελετὴν χρήσιμα. ἐμβαλόμενοι οὖν ἅπαντα τὰ παρεσκευασμένα οὕτω δὴ καὶ αὐτοὶ „βαίνομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.“ καὶ μέχρι μὲν τινος ὑπεφερόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ· εἶτα δ' ἐσεπλεύσαμεν ἐς τὸ ἔλος, καὶ τὴν λίμνην, ἐς ἣν ὁ Εὐφράτης ἀφανίζεται. περαιω-θέντες δὲ καὶ ταύτην ἀφικνούμεθα ἐς τι χωρίον ἔρη-μον, καὶ ὑλῶδες, καὶ ἀνήλιον· ἐς ὃ δὴ ἀποβάντες (ἠγεῖτο δὲ ὁ Μιθροβαρζάνης) βύθρον τε ὠρυζάμε-θα, καὶ τὰ μῆλα κατεσφάζαμεν, καὶ τὸ αἷμα περὶ

αὐτὸν εὐπείσαμεν. ὁ δὲ μάγος ἐν τοσοῦτῳ δ᾿ ἄδα καιρομένην ἔχων οὐκ ἔτ' ἠρεμαίᾳ τῆ φωνῆ, παμμέγεθες δὲ, ὡς οἶός τε ἦν, ἀνακραγὼν, δαίμονάς τε ὁμοῦ πάντας ἐπεβοῶτο, καὶ Ποινάς, καὶ Ἐρινύας, καὶ νυχίαν Ἐκάτην, καὶ ἐπαινήν Περσεφόνηαν, παραμυγνὺς ἅμα καὶ βαρβαρικά τινα καὶ ἄσημα ὀνόματα, καὶ πολυσύλλαβα. 10. Εὐθύς οὖν ἅπαντα ἐκεῖνα ἐσαλεύετο, καὶ ὑπὸ τῆς ἐπιδηΐας τοῦδαφος ἀνεξόρηγνυτο, καὶ ἡ ὑλακὴ τοῦ Κερβέρου πόρρωθεν ἠκούετο, καὶ τὸ πρῶγμα κατηφές καὶ σκυθρωπὸν ἦν. „Ἐδδειςεν δ' ὑπέπερθεν ἄναξ ἐνέρον Ἀϊδωνεύς.“ ἀτεφαίνετο γὰρ ἤδη τὰ πλεῖστα, καὶ ἡ λίμνη, καὶ ὁ Πυριφλεγέθων, καὶ τοῦ Πλούτωνος τὰ βασίλεια. κατελθόντες δ' ὅμως διὰ τοῦ χάσματος τὸς μὲν Ῥαδάμανθυν εὖρομεν τεθνεῶτα μικροῦ δεῖν ὑπὸ τοῦ δέους. ὁ δὲ Κέρβερος ὑλάκτησε μὲν τι, καὶ παρεκίνησε· ταχὺ δὲ μου κρούσαντος τὴν λύραν, παραχρῆμα ἐκηλήθη ὑπὸ τοῦ μέλους. ἐπεὶ δὲ πρὸς τὴν λίμνην ἀφικόμεθα, μικροῦ μὲν οὐδ' ἐπεραιώθημεν· ἦν γὰρ ἤδη πλήρες τὸ πορθμεῖον, καὶ οἰμωγῆς ἀνάπλεων· τραυματίαι δὲ πάντες ἐπέπλεον, ὁ μὲν τὸ σκέλος, ὁ δὲ τὴν κεφαλὴν, ὁ δὲ ἄλλο τι συντετριμμένος, ἐμοὶ δοκεῖν ἔκ τινος πολέμου παρόντες. ὅμως δ' οἷν ὁ βέλτιστος Χάρων, ὡς εἶδε τὴν λεοντῆν, οἰηθεῖς με τὸν Ἡρακλῆα εἶναι, ἐξεδέξατό με, καὶ διεπόρθημυσέ τε ἄσμενος, καὶ ἀποβᾶσι διεσήμηνε τὴν ἀτραπὸν. 11. Ἐπεὶ δὲ ἦμεν ἐν τῷ σκότῳ, προήξει μὲν ὁ Μιθροβαρζάνης, εἰπόμεν δ' ἐγὼ κατόπιν ἐχόμενος αὐτοῦ. ἕως πρὸς λειμῶνα μέγιστον ἀφικνού-

μεθα, τῷ ἀσφοδέλῳ κατάφυτον. ἔνθα δὴ περιεπί-
 τοντο ἡμῶς τετριγυῖαι τῶν νεκρῶν αἰσκιαί. κατ' ὀλί-
 γον δὲ προϊόντες παρεγενόμεθα πρὸς τὸ τοῦ Μί-
 νως δικαστήριον· ἐτύχχανε δὲ ὁ μὲν ἐπὶ θρόνου
 τινὸς ὑψηλοῦ καθήμενος· παρειστήκεισαν δὲ αὐτῷ
 Ποιναί, καὶ ἀλάστορες, καὶ Ἐριννύες. ἐτέρωθεν δὲ
 προσήγοντο πολλοὶ τινες ἐφεξῆς ἀλύσει μακρᾷ δεδεμέ-
 νοι· ἐλέγοντο δὲ εἶναι μοιχοὶ, καὶ πορνοβοσκοὶ, καὶ
 τελῶναι, καὶ κόλακες, καὶ συκοφάνται, καὶ ὁ τοι-
 οῦτος ὄμιλος τῶν πάντα κυκῶντων ἐν τῷ βίῳ. χωρὶς
 δὲ οἱ τε πλούσιοι, καὶ τοκογλύφοι προσήεσαν, ὠ-
 χροὶ, καὶ προγαστορες, καὶ ποδαγροὶ, κλοιὸν ἕκα-
 στος αὐτῶν, καὶ κόρακα διτάλαντον ἐπικείμενος.
 ἐφροστώτες οὖν ἡμεῖς ἐωρῶμέν τε τὰ γιγνόμενα, καὶ
 ἤκούομεν τῶν ἀπολογουμένων. κατηγόρουσι δὲ αὐ-
 τῶν καινοὶ τινες καὶ παράδοξοι ῥήτορες.

ΦΙΛ. Τίνες οὗτοι, πρὸς Διός; μὴ γὰρ ὑκνήσης
 καὶ τοῦτο εἰπεῖν.

ΜΕΝ. Οἷσθ' ἂν που ταυτασὶ τὰς πρὸς τὸν ἥλιον
 ἀποτελουμένας σκιάς ἀπὸ τῶν σωμάτων;

ΦΙΛ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΜΕΝ. Αὐταὶ τοίνυν, ἐπειθ' ἂν ἀποθάνωμεν, κα-
 τηγοροῦσί τε καὶ καταμαρτυροῦσι, καὶ διελέγχουσι
 τὰ πεπραγμένα ἡμῖν παρὰ τὸν βίον· καὶ σφόδρα τι-
 νές αὐτῶν ἀξιόπιστοι δοκοῦσιν, ἅτε αἰὲ ξυνοῦσαι,
 καὶ μηδέποτε ἀφιστάμεναι τῶν σωμάτων. 12. Ὁ δ'
 οὖν Μίνως ἐπιμελῶς ἐξετάζων ἀπέπεμπεν ἕκαστον ἐς
 τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον, δίκην ὑφέξοντα κατ' ἀξίαν
 τῶν τετολμημένων. καὶ μάλιστα ἐκείνων ἠπτετο, τῶν

ἐπὶ πλούτῳ τε καὶ ἰσχυραῖς τετυφωμένων, καὶ μονοουχὶ καὶ προσκυνεῖσθαι περιμενονόντων, τὴν τε ὀλιγοχρόνιον αὐτῶν ἀλαζονείαν, καὶ τὴν ὑπεροψίαν μυσαιτόμενος· καὶ ὅτι μὴ ἐμέμνητο θνητοὶ τε ὄντες αὐτοὶ, καὶ θνητῶν ἀγαθῶν τετυχηκότες. οἱ δὲ, ἀποδυσάμενοι τὰ λαμπρὰ ἐκεῖνα πάντα, πλούτους λέγω, καὶ γένη, καὶ δυναστείας, γυμνοὶ, κάτω νενευκότες παρειστήκεσαν, ὥσπερ τινα ὄνειρον ἀναπεμπαζόμενοι τὴν παρ' ἡμῖν εὐδαιμονίαν· ὥστε ἔγωγε ταῦτα ὄρων ὑπερέχαιρον, καὶ εἴ τινα γνωρίζαιμι αὐτῶν, προσίων ἂν ἡσυχῇ πῶς, ὑπεμίμνησκον οἶος ἦν παρὰ τὸν βίον, καὶ ἡλικίον ἐφύσατο τότε, ἥνικα πολλοὶ μὲν ἔωθεν ἐπὶ τῶν πυλώνων παρειστήκεσαν, τὴν πρόοδον αὐτοῦ περιμένοντες, ὠθούμενοί τε, καὶ ἀποκλειόμενοι πρὸς τῶν οἰκετῶν. ὁ δὲ μόγις ἂν ποτε ἀνατείλας αὐτοῖς πορφυροῦς τις, ἢ περίχρυσος, ἢ διαποίκιλος, εὐδαιμόνας ᾤετο καὶ μακαρίους ἀποφαίνειν τοὺς προσειπόντας, ἦν τὸ στήθος, ἢ τὴν δεξιὰν προτείνων δοίη καταφιλεῖν. ἐκεῖνοι μὲν οὖν ἠνιωῖντο ἀκούοντες. 13. Τῷ δὲ Μίνωϊ μία τις καὶ πρὸς χάριν ἐδικάσθη δίκη· τὸν γάρ τοι Σικελιώτην Διονύσιον, πολλὰ τε καὶ δεινὰ καὶ ἀνόσια ὑπὸ τε Αἰώνος κατηγορηθέντα, καὶ ὑπὸ τῆς σκιῆς καταμαρτυρηθέντα, παρελθὼν Ἀρίστιππος ὁ Κυρηναιῖος (ἄγουσι δ' αὐτὸν ἐν τιμῇ, καὶ δύναται μέγιστον ἐν τοῖς κάτω) μικροῦ δεῖν τῇ Χιμαίρᾳ προσδεθέντα, παρέλυσε τῆς καταδίκης, λέγων πολλοῖς αὐτὸν τῶν παιπαιδευμένων πρὸς ἀργύριον γενέσθαι δεξιόν. 14. Ἀποστάντες δὲ ὁμῶς τοῦ δικαστηρίου πρὸς τὸ κολ...

στήριον ἀφικνούμεθα. ἔνθα δὴ, ὦ φίλε, πολλά καὶ ἔλεινά ἦν ἀκοῦσαι τε, καὶ ἰδεῖν· μαστίγων τε γὰρ ὁμοῦ ψόφος ἤκούετο, καὶ οἰμωγὴ τῶν ἐπὶ τοῦ πυρός ὀπτωμένων, καὶ στρέβλαι, καὶ κύφωνες, καὶ τροχοί. καὶ ἡ Χίμαιρα ἐσπάρατε, καὶ ὁ Κέρβερος ἐδάρδαπεν· ἐκολάζοντό τε ἅμα πάντες, βασιλεῖς, δούλοι, σατράπαι, πένητες, πλούσιοι καὶ πτωχοί· καὶ μετέμελε πᾶσι τῶν τετολμημένων. ἐνίους δὲ τῶν κατεγνωσμένων καὶ ἐγνωρίσαμεν ἰδόντες, ὅπόσοι ἦσαν τῶν ἔναγχος τετελευτηκότων. οἱ δὲ ἐνεκαλύπτοντο, καὶ ἀπεστρέφοντο· εἰ δὲ καὶ προςβλέποιεν, μάλα δουλοπρεπές τι, καὶ κολικευτικόν· καὶ ταῦτα, πῶς οἶε βαρεῖς ὄντες, καὶ ὑπερόπται παρὰ τὸν βίον; τοῖς μέντοι πένησιν ἡμιτέλεια τῶν κακῶν ἐδίδοτο, καὶ διαναπαυόμενοι πάλιν ἐκολάζοντο. καὶ μὴν κἀκεῖνα εἶδον τὰ μυθώδη, τὸν Ἰξίονα, καὶ τὸν Σίσυφον, καὶ τὸν Φρύγα Τάνταλον χαλεπῶς ἔχοντα, καὶ τὸν γηγενῆ Τυτὸν· Ἡράκλεις ὕσος· ἔκειτο γὰρ τόπον ἐπέχων ἄγροῦ. 15. Διελθόντες δὲ καὶ τούτους, εἰς τὸ πεδίον ἐσβιάλλομεν τὸ Ἄχερούσιον· εὐρίσκομέν τε αὐτόθι τοὺς ἡμιθέους τε, καὶ τὰς ἡρωΐνας, καὶ τὸν ἄλλον ὄμιλον τῶν νεκρῶν κατὰ ἔθνη καὶ κατὰ φύλα διαιτωμένους· τοὺς μὲν παλαιούς τινας, καὶ εὐρωτιῶντας, καὶ, ὡς φησὶν Ὀμηρος, ἀμενηνοὺς· τοὺς δ' ἔτι νεαλεῖς, καὶ συνεστηκότας· καὶ μάλιστα τοὺς Αἰγυπτίων αὐτοὺς διὰ τὸ πολυαρκές τῆς ταρχείας. τὸ μέντοι διαγιγνώσκειν ἕκαστον οὐ πάνυ τι ἦν ῥάδιον· ἅπαντες γὰρ ἀτεχθῶς ἀλλήλοις γίγνονται ὅμοιοι, τῶν ὁστίων γεγυμνωμένων· πλὴν ἀλλὰ μό-

γίς τε καὶ διὰ πολλοῦ ἀναθεωροῦντες αὐτοὺς ἐγι-
γνώσκομεν. ἔκειντο δ' ἐπ' ἀλλήλοις ἄμαυροὶ, καὶ
ἄσημοι, καὶ οὐδὲν ἔτι τῶν παρ' ἡμῖν καλῶν φυλάτ-
τοντες. ἀμέλει, πολλῶν ἐν ταῦτάῳ σκελετῶν κειμένωιν,
καὶ πάντων ὁμοίων, φοβερόν τι, καὶ διάκενον δε-
δορκότων, καὶ γυμνοὺς τοὺς ὀδόντας προφαινότων,
ἠπόρουσιν πρὸς ἑμαυτὸν, ὥς τινα διακρίναιμι τὸν Θερ-
σίτην ἀπὸ τοῦ καλοῦ Νιρέως, ἢ τὸν μεταίτην Ἴρον
ἀπὸ τοῦ Φαιάκων βασιλέως, ἢ Πυρρῶν τὸν μάγει-
ρον ἀπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος· οὐδὲν γὰρ ἔτι τῶν πα-
λαιῶν γνωρισμάτων αὐτοῖς παρέμενεν, ἀλλ' ὅμοια τὰ
ὄστιά ἦν, ἄδηλα, καὶ ἀνεπίγραφα, καὶ ὑπ' οὐδενὸς
ἔτι διακρίνεσθαι δυνάμενα. 16. Τοιγάρτοι ἐκεῖνα
ὄρωντί μοι ἐδόκει ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος πομπῇ τινα
μακροῦ προσεικέναι, χορηγεῖν δὲ καὶ διατάττειν ἕκα-
στα ἢ Τύχη, διάφορα καὶ ποικίλα τοῖς πομπεύουσι
σχήματα προσάπτουσα· τὸν μὲν γὰρ λαβοῦσα, εἰ
τύχοι, βασιλικῶς διεσκεύασε, τιῆραν τε ἐπιθεῖσα,
καὶ δορυφόρους παραδοῦσα, καὶ τὴν κεφαλὴν στέ-
ψασα τῷ διαδήματι· τῷ δὲ οἰκέτου σχῆμα περιέθηκε·
τὸν δὲ τινα καλὸν εἶναι ἐκόσμησε· τὸν δὲ ἄμορφον
καὶ γελοῖον παρεσκεύασε· παντοδαπὴν γὰρ οἶμαι
δεῖν γενέσθαι τὴν θείαν. πολλῶν δὲ καὶ διὰ μέσης
τῆς πομπῆς μετέβαλε τὰ ἐνίων σχήματα, οὐκ ἔωσα
ἐς τέλος διαπομπεῦσαι, ὡς ἐτάχθησαν, ἀλλὰ μεταμ-
φίεσσα τὸν μὲν Κροῖσον ἠνάγκασε τὴν οἰκέτου καὶ
αἰχμαλώτου σκευὴν ἀναλαβεῖν, τὸν δὲ Μαιάνδριον,
τέως ἐν τοῖς οἰκέταις πομπεύοντα, τὴν τοῦ Πολυ-
κράτους τυραννίδα μετενίδυσε. καὶ μέχρι μὲν τινος

εἶασε χρῆσθαι τῷ σχήματι· ἐπειδὴν δὲ ὁ τῆς πομπῆς καιρὸς παρέλθῃ, τηνικαῦτα ἕκαστος ἀποδοῦς τὴν σκευὴν, καὶ ἀποδυσάμενος τὸ σχῆμα μετὰ τοῦ σώματος, ἐγένοντο οἵοιπερ ἦσαν πρὸ τοῦ γενέσθαι, μηδὲν τοῦ πλησίον διαφέροντες. ἔνιοι δὲ ὑπ' ἀγνωμοσύνης, ἐπειδὴν ἀπαιτῇ τὸν κόσμον ἐπιστῆσαι ἢ Τύχῃ, ἄχθονται τε καὶ ἀγανακτοῦσιν, ὥσπερ οἰκείων τινῶν στερισκόμενοι, καὶ οὐχ, ἢ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο, ἀποδιδόντες. Οἶμαι δὲ σε καὶ τῶν ἐπὶ τῆς σκηνῆς πολλάκις ἐωρακέναι τοὺς τραγικούς τούτους ὑποκριτὰς, πρὸς τὰς χρεῖας τῶν δραμάτων ἄρτι μὲν Κρέοντας, ἐνίοτε δὲ Ηριάμους γιγνομένους, ἢ Ἀγαμέμνονας· καὶ ὁ αὐτὸς, εἰ τύχοι, μικρὸν ἔμπροσθεν μάλα σεμνῶς τὸ τοῦ Κέκροπος ἢ Ἐρεχθίδεως σχῆμα μιμησάμενος, μετ' ὀλίγον οἰκέτης προῆλθεν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ κεκελευσμένος. ἤδη δὲ πέρας ἔχοντος τοῦ δράματος, ἀποδυσάμενος ἕκαστος αὐτῶν τὴν χρυσόπαστον ἐκείνην ἐσθῆτα, καὶ τὸ προσωπεῖον ἀποθέμενος, καὶ καταβὰς ἀπὸ τῶν ἐμβατῶν, πένης καὶ ταπεινὸς περίεισιν, οὐκ ἔτ' Ἀγαμέμνων ὁ Ἀτρέως, οὐδὲ Κρέων ὁ Μενοικέως, ἀλλὰ Πῶλος Χαρικλέους Σουνιεὺς ὀνομαζόμενος, ἢ Σάτυρος ὁ Θεογείτωνος Μαραθῶνιος. τοιαῦτα καὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματά ἐστιν, ὡς τότε μοι ὁρῶντι ἔδοξεν.

17. ΦΙΛ. Εἰπέ δέ μοι, ὦ Μένιππε, οἱ δὲ τοὺς πολυτελεῖς τούτους καὶ ὑψηλοὺς τάφους ἔχοντες ὑπὲρ γῆς, καὶ στήλας, καὶ εἰκόνας, καὶ ἐπιγράμματα, οὐδὲν τιμιώτεροι παρ' αὐτοῖς εἰσι τῶν ἰδιωτῶν νεκρῶν;

MEN. *Ληρεῖς, ὦ οἴτος. εἰ γὰρ ἐθεάσω τὸν Μανσουλὸν αὐτὸν (λέγω δὲ τὸν Κάρα, τὸν ἐκ τοῦ τάφου περιβύητον) εὖ οἶδα ὅτι οὐκ ἂν ἐπαύσω γελῶν· οὕτω ταπεινὸς ἔφύπιτο ἐν παραβύστῳ που, λανθάνων ἐν τῷ λοιπῷ δήμῳ τῶν νεκρῶν, ἐμοὶ δοκεῖν, τοσοῦτον ἀπολαύων τοῦ μνήματος, παρ' ὅσον ἐβαρύνετο τηλικοῦτον ἄχθος ἐπικείμενος. ἐπειδὴν γὰρ, ὦ ἑταῖρε, ὁ Δίακὸς ἀπομετρήσῃ ἐκάστῳ τὸν τόπον (δίδωσι δὲ τὸ μέγιστον οὐ πλέον ποδὸς) ἀνάγκη ἀγαπῶντα κατακεῖσθαι πρὸς τὸ μέτρον συνεσταλμένον. πολλῶ δ' ἂν οἶμαι μᾶλλον ἐγέλασας, εἰ ἐθεάσω τοὺς παρ' ἡμῖν βασιλεῖς, καὶ σατράπας πτωχεύοντας παρ' αὐτοῖς, καὶ ἦτοι ταριχοπωλοῦντας ὑπ' ἀπορίας, ἢ τὰ πρῶτα διδίσκοντας γράμματα, καὶ ὑἱὸ τοῦ τυχόντος ὑβρίζομένους, καὶ κατὰ κόρησ παιομένους, ὥσπερ τῶν ἀνδραπόδων τὰ ἀτιμώτατα. Φίλιππον γοῦν τὸν Μακεδόνα ἐγὼ θεασάμενος οὐδὲ κρατεῖν ἐμαντοῦ δυνατὸς ἦν· ἐδείχθη δὲ μοι ἐν γωνιδίῳ τινὲ μισθοῦ ἀκούμενος τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδημάτων. πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους ἦν ἰδεῖν ἐν ταῖς τριόδοις μεταιτοῦντας, Ξερξέας λέγω, καὶ Δαρείους, καὶ Πολυκράτεις.*

18. *ΦΙΛ.* Ἄτοπα διηγῆ τὰ περὶ τῶν βασιλέων καὶ μικροῦ δεῖν ἄπιστα. τί δὲ ὁ Σωκράτης ἐπραττε, καὶ Διογένης, καὶ εἴ τις ἄλλος τῶν σοφῶν;

MEN. Ὁ μὲν Σωκράτης κἀκεῖ περὶεῖσι διελέγων ἅπαντας· σὺνεισι δ' αὐτῷ Παλαμῆδης, καὶ Ὀδυσσεὺς, καὶ Νέστωρ, καὶ εἴ τις ἄλλος λάλος νεκρός. ἔτι μέντοι ἐπεφύσητο αὐτῷ, καὶ διωδῆκει ἐν

τῆς φαρμακοποσίας τὰ σκέλη. ὁ δὲ βέλτιστος Διογένης συμπαροικεῖ μὲν Σαρδαναπάλλῳ τῷ Ἀσσυρίῳ, καὶ Μίδα τῷ Φρυγί, καὶ ἄλλοις τισὶ τῶν πολυτελεῶν. ἀκούων δὲ οἰμωζόντων αὐτῶν, καὶ τὴν παλαιὰν τύχην ἀναμετρούμενων, γελᾷ τε καὶ τέρεπεται, καὶ τὰ πολλὰ ὑπτιος κατακείμενος ᾄδει μάλᾳ τραχεῖα καὶ ἀπηνεῖ τῇ φωνῇ, τὰς οἰμωγὰς αὐτῶν ἐπικαλύπτων, ὥστε ἀνιᾶσθαι τοὺς ἄνδρας, καὶ διασκέπτεσθαι μετοικεῖν οὐ φέροντας τὸν Διογένην.

19. ΦΙΛ. Ταυτὶ μὲν ἱκανῶς. τί δὲ τὸ ψήφισμα ἦν, ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔλεγες κεκυρωῶσθαι κατὰ τῶν πλουσίων;

ΜΕΝ. Εὖγε ὑπέμνησας· οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως, περὶ τούτου λέγειν προθέμενος, πάμπλου ἀπεπλανήθην τοῦ λόγου. διατρίβοντος γὰρ μου παρ' αὐτοῖς, προὔθεσαν οἱ πρυτάνεις ἐκκλησίαν περὶ τῶν κοινῇ συμφερόντων. ἰδὼν οὖν πολλοὺς συνθέοντας, ἀναμίξας ἑμαυτὸν τοῖς νεκροῖς, εὐθύς εἰς καὶ αὐτὸς ἦν τῶν ἐκκλησιαστικῶν. διωκθήθη μὲν οὖν καὶ ἄλλα, τελευταῖον δὲ τὸ περὶ τῶν πλουσίων. ἐπεὶ γὰρ αὐτῶν κατηγόρητο πολλὰ καὶ δεινὰ, βία, καὶ ἀλαζονεία, καὶ ὑπεροψία, καὶ ἀδικία, τέλος ἀναστάς τις τῶν δημαγωγῶν ἀνέγνω ψήφισμα τοιοῦτον.

Ψ Η Φ Ι Σ Μ Α.

20. Ἐπειδὴ πολλὰ καὶ παράνομα οἱ πλούσιοι δρῶσι παρὰ τὸν βίον ἀρπάζοντες, καὶ βιαζόμενοι, καὶ πάντα τρόπον τῶν πενήτων καταφρονοῦντες, Δέδοκται τῇ βουλῇ, καὶ τῷ δῆμῳ, ἐπειδὴν ᾤποθᾶ.

νωσι, τὰ μὲν σώματα αὐτῶν καλύξασθαι, καθάπερ καὶ τὰ τῶν ἄλλων πονηρῶν· τὰς δὲ ψυχὰς, ἀναπεμφθείσας ἄνω ἐς τὸν βίον, καταδύεσθαι ἐς τοὺς ὄνους, ἄχρις ἂν ἐν τῷ τοιοῦτῳ διαγάγωσι μυριάδας ἑτῶν πέντε καὶ εἴκοσιν, ὅνοι ἐξ ὄνων γιγνόμενοι, καὶ ἄχθοφοροῦντες, καὶ ὑπὸ τῶν περινήτων ἐλαυνόμενοι· τοῦντεῦθεν δὲ λοιπὸν ἐξεῖναι αὐτοῖς ἀποθανεῖν· Εἶπε τὴν γνώμην Κρανίων Σκελετίωνος Νεκυσιεύς, φυλῆς Ἀλιβαντίδος.

Τοῦτου ἀναγνωσθέντος τοῦ ψηφίσματος ἐπεψήφισαν μὲν αἱ ἀρχαί, ἐπεχειροτόνησε δὲ τὸ πλῆθος, καὶ ἐνεβριμήσατο ἢ Βριμοὶ, καὶ ὑλάκτησεν ὁ Κέρβερος· οὕτω γὰρ ἐντελῆ γίνεται, καὶ κύρια τὰ ἀνεγνωσμένα. 21. Ταῦτα μὲν δὴ σοὶ τὰ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. ἐγὼ δὲ, οὐπὲρ ἀφίγμην ἕνεκα, τῷ Τειρεσίᾳ προσελθὼν ἰκέτευον αὐτὸν, τὰ πάντα δηγησάμενος, εἰπεῖν πρὸς με, Ποῖόν τινα ἡγεῖται τὸν ἄριστον βίον. ὁ δὲ γελάσας (ἔστι δὲ τυφλὸν τι γερῶντιον, καὶ ὠχρὸν, καὶ λεπτόφωνον) ὦ τέκνον, φησὶ, τὴν μὲν αἰτίαν οἶδά σου τῆς ἀπορίας, ὅτι παρὰ τῶν σοφῶν ἐγένετο, οὐ ταῦτ' ἀγινωσκόντων ἑαυτοῖς· ἀτὰρ οὐ θέμις λέγειν πρὸς σέ· ἀπείρηται γὰρ ὑπὸ τοῦ Ῥαδαμάνθυος. μηδαμῶς, ἔφην, ὦ πατέριον, ἀλλ' εἶπέ, καὶ μὴ περιῖδης με σοῦ τυφλώτερον περιῖόντα ἐν τῷ βίῳ. ὁ δὲ δὴ με ἀπαγαγὼν, καὶ πολὺ τῶν ἄλλων ἀποσπάσας, ἠρέμα προσκύψας πρὸς τὸ οὖς φησὶν, Ὁ τῶν ἰδιωτῶν ἄριστος βίος, καὶ σωφρονέστερος· ὡς τῆς ἀφροσύνης παυσάμενος τοῦ μετεωρολογεῖν, καὶ τέλη καὶ ἀρχὰς ἐπισκῶπεῖν, καὶ καταπτύσας τῶν σοφῶν

τούτων συλλογισμῶν, καὶ τὰ τοιαῦτα λῆρον ἠγησά-
μενος, τοῦτο μόνον ἐξ ἅπαντος θηράσῃ, ὅπως, τὸ
παρὸν εὖ θέμις, παραδράμῃς γελῶν τὰ πολλὰ, καὶ
περὶ μηδὲν ἐσπουδακώς. ὡς εἰπὼν πάλιν ἄρτο κατ'
Ἰσφοδελὸν λειμῶνα. 22. Ἐγὼ δέ, καὶ γὰρ ἤδη ὄψε
ἦν, ἄγε δὴ, ὦ Μιθροβαρζάνη, φημί, τί διαμέλλο-
μεν, καὶ οὐκ ἄπιμεν αὐθις ἐς τὸν βίον; ὁ δὲ πρὸς
ταῦτα, θάρρει, φησὶν, ὦ Μένιππε· ταχεῖαν γὰρ σοι
καὶ ἀπράγμονα ὑποδείξω ἀτραπὸν· καὶ δὴ ἀπαγα-
γών με πρὸς τι χωρίον τοῦ ἄλλου ζοφερώτερον, δει-
ξας τῇ χειρὶ πόρρωθεν ἀμαυρόν τι καὶ λεπτόν ὡς-
περ διὰ κλειθρίας ἐσρέον φῶς, Ἐκεῖνο, ἔφη, ἐστὶ τὸ
ιερόν τοῦ Τροφωνίου, καὶ κεῖθεν κατιῶσι οἱ ἀπὸ Βοιω-
τίας· ταύτην οὖν ἀνιθι, καὶ εὐθὺς ἔση ἐπὶ τῆς Ἑλ-
λάδος. Ἡσθεὶς δὲ τοῖς εἰρημένοισ ἐγὼ, καὶ τὸν μά-
γον ἀσπασάμενος, χαλεπῶς μάλα διὰ τοῦ στομίου
ἀνερπύσας, οὐκ αἶδ' ὕπως ἐν Λεβαδείᾳ γίγνομαι.

X A P Ω N

Ἡ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΝΤΕΣ.

ARGUMENTVM.

*Charon, ad superos egressus, a Mercurio, ob-
tiam facto, impetrat, ut praecipua eorum, quae in-
ter homines gerantur, sibi commonstret. Ut igitur*

locum habeant satis editum, plures montes, alterum alteri imponunt; deinde oculorum Charontis acie ita aucta, ut singula quaeque accuratissime conspiceret posset, Milone occasionem praebente, rident homines, ob vires mox perituras efflatos; quum Cyrum, Croesum et Polycraten viderent, eos, qui ob imperia magna vel divitias, vel fortunam arrogantes, quam fluxa sint illa obliviscantur; rident reliquorum concursationes et labores inanes. Observant, quantum homines ignorantia et animi affectibus agerentur; vident tenuia fila, a Parcis in quemvis hominem deducta, a quibus pendet vita humana, quo magis illis deridendi videbantur labores hominum, inter medias spes a morte correptorum. Donec homines felices sunt, nec vident mortem, nec eius ministros, ubique circumvagantes, a quorum tandem aliquo correpti, multum de iniuria conquesti, pereunt. Quibus observatis Charonti vita humana nullo desiderio digna videtur, quoniam vel ii, quorum felicitatem omnes celebrent, ipsi infelices sint. Comparat vitam humanam cum bullis aquarum. Ex edito suo loco hominibus acclamaturus, ne studia sua in rebus tam fluxis ponant, a Mercurio inhibetur; multitudinem enim ab ignorantia et affectibus occupatam nihil audituram, et paucis sapientibus nihil opus esse admonitione. Deinde ridentur adhuc hominum superstitiones in sepulturis, monumenta mortuorum, conditio caduca urbium quondam celeberrimarum et stultitia bellorum. Tandem montibus illis in loca sua repositis uterque ad negotia sua discedit.

ΕΡΜΗΣ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝ.

1. ΕΡΜ. *Τ*ὶ γελᾷς, ὦ Χάρων; ἢ τί τὸ πορθημείον ἀπολιπῶν δεῦρο ἀνελήλυθας, ἐς τὴν παροῦ-

σαν ἡμέραν οὐ πάνυ εἰωθῶς ἐπιχωριάζειν τοῖς ἄνω πράγμασιν;

ΧΑΡ. Ἐπεθύμησα, ὦ Ἐρμῆ, ἰδεῖν ὁποῖά ἐσι τὰ ἐν τῷ βίῳ, καὶ ἃ πράττουσιν οἱ ἄνθρωποι ἐν αὐτῷ, ἢ τίνων στερούμενοι πάντες οἰμῶζουσι κατιόντες παρ' ἡμᾶς· οὐδεὶς γὰρ αὐτῶν ἄδακρυτὶ διέπλευσεν. αἰτησάμενος οὖν παρὰ τοῦ Ἄδου καὶ αὐτὸς, ὡςπερ καὶ ὁ Θέτιταλος ἐκεῖνος νεανίσκος, μίαν ἡμέραν λειπόνεως γενέσθαι, ἀνελήλυθα ἐς τὸ φῶς· καὶ μοι δοκῶ ἐς ὄσον ἐντετυχηκέναι σοί· ξεναγήσεις γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι με ξυμπερινοστών, καὶ δεῖξεις ἕκαστα, ὡς ἂν εἰδῶς ἅπαντα.

ΕΡΜ. Οὐ σχολή μοι, ὦ πορθμεῦ· ἀπέρχομαι γάρ τι διακονησόμενος τῷ ἄνω Διὶ τῶν ἀνθρωπικῶν· ὁ δὲ ὀξύθυμός τέ ἐστι, καὶ δέδια μὴ βραδύναντά με ὄλον ὑμέτερον ἔαση εἶναι, παραδοὺς τῷ ζόφῳ· ἢ, ὅπερ τὸν Ἥφαιστον πρόην ἐποίησε, ρίψη καὶ με τεταγὼν τοῦ ποδὸς ἀπὸ τοῦ θεσπεσίου βηλοῦ, ὡς ὑποσκάζων γέλωτα παρέχοιμι καὶ αὐτὸς οἰνοχοῶν.

ΧΑΡ. Περιόψει οὖν με ἄλλως πλανώμενον ὑπὲρ γῆς, καὶ ταῦτα ἑταῖρος, καὶ ξύμπλους, καὶ ξυνδιάκτορος ὢν; καὶ μὴν καλῶς εἶχεν, ὦ παῖ Μαίας, ἐκείνων γοῦν σε μεμνησθαι, ὅτι μηδεπώποτε σε ἢ ἀντλεῖν ἐκέλευσα, ἢ πρόσκωπον εἶναι· ἀλλὰ σὺ μὲν φέγκεις ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἐκταθεὶς, ὧμους οὕτω καρτεροὺς ἔχων· ἢ εἴ τινα λαῶν νεκρὸν εὖροις, ἐκείνῳ παρ' ὄλον τὸν πλοῦν διαλέγῃ. ἐγὼ δὲ πρεσβύτης ὢν, τὴν δικωπίαν ἔλκων, ἐρέττω μόνος. ἀλλὰ πρὸς τοῦ πατρὸς, ὦ φίλιτον Ἐρμίδιον, μὴ κατα

λίπης με· περιήγησαι δὲ τὰ ἐν τῷ βίῳ ἅπαντα, ὡς
 τι καὶ ἰδὼν ἐπανέλθοιμι· ὡς ἦν με σὺ ἀφῆς, οὐδὲν
 τῶν τυφλῶν διοίσω· καθάπερ γὰρ ἐκεῖνοι σφάλλον-
 ται διολισθαίνοντες ἐν τῷ σκοτῷ, οὕτω δὴ κίχῳ σοι
 ἔμπαλιν ἀμβλυώτω πρὸς τὸ φῶς. ἀλλὰ δὸς, ὦ Κυλ-
 ληνιέ, μοι ἐς αἰὲ μεμνησομένοι τὴν χεῖριν.

2. *ΕΡΜ.* Τουτὶ τὸ προῖγμα πληγῶν αἴτιον κα-
 ταστήσεται μοι. ὅρῳ γοῦν ἤδη τὸν μισθὸν τῆς πε-
 ριηγήσεως οὐκ ἀκόνδυλον παντάπασιν ἡμῖν ἐσόμε-
 κον· ὑπουργητέον δὲ ὅμως· τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι
 τις, ὅποτε φίλος τις ὢν βιάζοιτο; πάντα μὲν οὖν σε
 ἰδεῖν καθ' ἕκαστον ἀκριβῶς ἀμήχανόν ἐστιν, ὡς προ-
 θμεῦ. πολλῶν γὰρ ἂν ἐτῶν ἢ διατριβῆ γένοιτο. εἴτα
 ἐμὲ μὲν κηρύττεσθαι δεήσει, καθάπερ ἀποδράντα,
 ὑπὸ τοῦ Διὸς· σὲ δὲ καὶ αὐτὸν κωλύσει ἐνεργεῖν τὰ
 τοῦ θανάτου ἔργα, καὶ τὴν Πλούτωνος ἀρχὴν ζημι-
 οῦν, μὴ νεκραγωγοῦντα πολλοῦ τοῦ χρόνου· κίχτα δ'
 τελώνης Αἰακὸς ἀγανακτήσει, μηδ' ὀβολὸν ἐμπολῶν.
 ὡς δὲ τὰ κεφάλαια τῶν γιγνομένων ἴδοις, τοῦτ' ἤδη
 σκεπτόεν.

ΧΑΡ. Αὐτὸς, ὦ Ἐρμῆ, ἐπινύει τὸ βέλτιστον·
 ἐγὼ δὲ οὐδὲν οἶδα τῶν ὑπὲρ γῆς, ξένος ὢν.

ΕΡΜ. Τὸ μὲν ὅλον, ὦ Χάρων, ὑψηλοῦ τινος
 ἡμῖν δεῖ χωρίου, ὡς ἀπ' ἐκείνου πάντα κατίδοις·
 σοὶ δὲ εἰ μὲν ἐς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν δυνατὸν ἦν,
 οὐκ ἂν ἐκάμνομεν· ἐκ περιωπῆς γὰρ ἂν ἀκριβῶς ἅ-
 παντα καθεώρας. ἐπεὶ δὲ οὐ· θέμις, εἰδώλοισι αἰεὶ
 ξυνόντα ἐπιβιατεύειν τῶν βασιλείων τοῦ Διὸς, ὥρι
 ἡμῖν ὑψηλὸν τι ὄρος περισκοπεῖν.

3. ΧΑΡ. Οἴσθα, ὦ Ἐρμῆ, ἅπερ εἶωθα λέγειν ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς, ἐπειδὴν πλέωμεν; ὅποταν γὰρ τὸ πνεῦμα καταιγίσαν πλαγίᾳ τῇ ὀθόνη ἐμπέσῃ, καὶ τὸ κῆμα ὑψηλὸν ἀρθῆ, τότε ὑμεῖς μὲν ὑπ' ἀγνοίας κελεύετε τὴν ὀθόνην στεῖλαι, ἢ ἐνδοῦναι ὀλίγον τοῦ ποζῶς, ἢ συνεκδραμεῖν τῷ πνεύματι· ἐγὼ δὲ τὴν ἡσυχίαν ἄγειν παρακελεύομαι ὑμῖν· αὐτὸς γὰρ εἰδέναι τὰ βελτίω κατὰ ταυτὰ δὴ καὶ σὺ πράττε, ὅπου σα καλῶς ἔχειν νομίζεις, κυβερνήτης νῦν γε εἶ. ἐγὼ δὲ, ὡςπερ ἐπιβάταις νόμος, σιωπῆ καθεδοῦμαι, πάντα πειθόμενος κελεύοντί σοι.

ΕΡΜ. Ὁρθῶς λέγεις, αὐτὸς γὰρ εἶσομαι τί ποιητέον, κἀξευρήσω τὴν ἱκανὴν σκοπὴν. ἀρ' οὖν ὁ Καύκασος ἐπιτηδεῖος, ἢ ὁ Παρνασσὸς ὑψηλότερος, ἢ ἀμφοῖν ὁ Ὀλυμπος ἐκεινοσί; καίτοι οὐ φαῦλόν τι ἀνεμνήσθην εἰς τὸν Ὀλυμπον ἀπιδῶν· συγκαμῖν δέ τι καὶ ὑπουργῆσαι καὶ σέ δεῖ.

ΧΑΡ. Πρὸς ταυτε· ὑπουργήσω γὰρ ὅσα δυνατὰ.

ΕΡΜ. Ὀμηρος ὁ ποιητὴς φησι τοὺς Ἀλωέως υἱέας, δύο καὶ αὐτοὺς ὄντας, ἔτι παῖδας, ἐθελῆσαι ποτε τὴν Ὀυσαν ἐκ βιάθρων ἀνασπάσαντας ἐπιθεῖναι τῷ Ὀλύμπῳ, εἶτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῆ, ἱκανὴν ταύτην κλίμακα ἔξιν οἰομένους καὶ πρόσβασιν ἐπὶ τὸν οὐρανόν. ἐκείνω μὲν οὖν τὸ μειρακίω, ἀτασθάλω γὰρ ἦστην, δίκας ἐτίσάτην. νῶ δὲ, (οὐ γὰρ ἐπὶ κακῷ τῶν θεῶν ταῦτα βουλευόμεν) τί οὐχὶ οἰκοδομοῦμεν καὶ αὐτοὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ἐπικυλινδοῦντες ἐπάλληλα τὰ ὄρη, ὡς ἔχοιμεν ἀφ' ὑψηλοτέρου ἀκριβεστέραν τὴν σκοπὴν.

4. ΧΑΡ. Καὶ δυνασόμεθα, ὦ Ἐρμῆ, δὴ ὄντες ἀναθίσθαι ἀράμενοι τὸ Πήλιον, ἢ τὴν Ὀσσαν;

ΕΡΜ. Διὰ τί δ' οὐκ ἂν, ὦ Χάρων; ἢ ἀξιοῖς ἡμῶν ἀγεννεστέρους εἶναι τοῖν βρεφυλλίοις ἐκείνοις, καὶ ταῦτα, θεοὺς ὑπάρχοντας;

ΧΑΡ. Οὐκ· ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δοκεῖ μοι ἀπίθανόν τινα τὴν μεγαλουργίαν ἔχειν.

ΕΡΜ. Εἰκότως· ἰδιώτης γὰρ εἶ, ὦ Χάρων, καὶ ἥκιστα ποιητικός. ὁ δὲ γεννάδας Ὀμηρος ἀπὸ δυοῖν στιχοῖν αὐτίκα ἡμῖν ἀμβατὸν ἐποίησε τὸν οὐρανόν, οὕτω ῥαδίως συντιθεῖς τὰ ὄρη. καὶ θαυμάζω, εἰ σοι ταῦτα τεράστια εἶναι δοκεῖ, τὸν Ἄτλαντα δηλαδὴ εἰδόντι, ὅς τὸν πόλον αὐτὸν, εἰς ὧν, φέρει, ἀνέχων ἡμᾶς ἅπαντας. ἀκούεις δὲ γε ἴσως καὶ τοῦ ἐμοῦ ἀδελφοῦ πέρι, τοῦ Ἡρακλέους, ὡς διαδεδαιτό ποι αὐτὸν ἐκείνον τὸν Ἄτλαντα, καὶ ἀναπαύσειε πρὸς ὀλίγον τοῦ ἄχθους, ὑποθεῖς ἑαυτὸν τῷ φορτίῳ;

ΧΑΡ. Ἀκούω καὶ ταῦτα· εἰ δὲ ἀληθῆ ἔστι, σὺ ἂν, ὦ Ἐρμῆ, καὶ οἱ ποιηταὶ εἰδείητε.

ΕΡΜ. Ἀληθέστατα, ὦ Χάρων. ἢ τίνος γὰρ ἔνεκα σοφοὶ ἄνδρες ἐφεύδοντο ἂν; ὥστε ἀναμοχλεύωμεν τὴν Ὀσσαν πρῶτον, ὥσπερ ἡμῖν ὑφηγεῖται τὸ ἔπος, καὶ ὁ ἀρχιτέκτων Ὀμηρος, αὐτὰρ ἐπ' Ὀσση Πήλιον εἰνοσίφυλλον· ὄρης, ὅπως ῥαδίως ἅμα καὶ ποιητικῶς ἐξειργασάμεθα; φέρε οὖν ἀναβάς ἴδω, εἰ καὶ ταῦτα ἱκανά, ἢ ἐποικοδομεῖν ἔτι δεήσει. 5. Παπαὶ, κάτω ἔτι ἐσμέν ἐν τῇ ὑπωρείᾳ τοῦ οὐρανοῦ· ἀπὸ μὲν γὰρ τῶν ἐφῶν μόγις Ἴωνία, καὶ Λυδία φαίνεται· ἀπὸ δὲ τῆς ἐσπέρας οὐ πλέον Ἰταλίας καὶ Σι-

κελίας· ἀπὸ δὲ τῶν ἀρκτώων τὰ ἐπὶ τάδε τοῦ Ἰσροῦ
μόνα· ἀκκέϊθεν, ἡ Κρήτη οὐ πάνυ σαφῶς· μετακι-
νητέα ἡμῖν, ὧ πορθμεῦ, καὶ ἡ Οἶτη, ὧ; ἔοικεν· εἶτα
ὁ Παρνασσός ἐπὶ πᾶσιν.

ΧΑΡ. Οὕτω ποιῶμεν. ὄρα μόνον, μὴ λεπτό-
τερον ἐξεργασώμεθα τὸ ἔργον ἀπομηκύνοντες πρὸς
τοῦ πιθανοῦ· εἶτα συγκαταρόφθεντες αὐτῷ πι-
κρῶς τῆς Ὀμήρου οἰκοδομητικῆς πειραθῶμεν, ξυν-
τριβέντες τῶν κρανίων.

ΕΡΜ. Θυρόρει· ἀσφαλῶς γὰρ ἔξει ἅπαντα·
μετατίθει τὴν Οἶτην· ἐπικλινδείσθω καὶ ὁ Παρ-
νασσός. ἰδοῦ, ἐπάνειμι αὐθις· εὐ ἔχει· πάντα ὄρω·
ἀνάβαινε ἤδη καὶ σύ.

ΧΑΡ. Ὁρεξον, ὧ Ἑρμῆ, τὴν χεῖρα. οὐ γὰρ
ἐπὶ μικρὰν με ταύτην τὴν μηχανὴν ἀναβιβάζεις.

ΕΡΜ. Εἶγε καὶ ἰδεῖν ἐθέλεις, ὧ Χάρων, ἅπαν-
τα· . . . οὐκ ἐνὶ δὲ ἄμφω, καὶ ἀσφαλῆ, καὶ φιλο-
θείαμονα εἶναι· ἀλλ' ἔχου μου τῆς δεξιᾶς, καὶ φεί-
δου μὴ κατὰ τοῦ ὀλισθηροῦ πατεῖν· εὔγε, ἀνεληλυ-
θας καὶ σύ· καὶ ἐπεὶ περ δικόρυμβος ὁ Παρνασσός
ἐστι, μίαν ἐκάτερος ἄκραν ἐπιλαβόμενοι καθεζώμε-
θα. σύ δέ μοι ἤδη ἐν κύκλῳ περιβλέπων ἐπισκόπει
ἅπαντα.

6. *ΧΑΡ.* Ὁρῶ γῆν πολλήν, καὶ λίμνην τινὰ με-
γάλην περιόρῳσασαν, καὶ ὄρη, καὶ ποταμούς τοῦ Κω-
κυτοῦ καὶ Πυριφλεγέθοντος μείζονας· καὶ ἀνθρώ-
πους πάνυ σμικροῦς, καὶ τινὰς φωλεοὺς αὐτῶν.

ΕΡΜ. Πόλεις ἐκεῖναί εἰσιν, οὓς φωλεοὺς εἶναι
νομίζεις.

ΧΑΡ. Οἴσθα οὖν, ὦ Ἑρμῆ, ὡς οὐδέν ἡμῖν πίπραται; ἀλλὰ μάτην τὸν Παρνασσὸν αὐτῇ Κασαλία, καὶ τὴν Οἶτην, καὶ τὰ ἄλλα ὄρη μετεκινήσαμεν.

ΕΡΜ. Ὅτι τί;

ΧΑΡ. Οὐδέν ἀκριβὲς ἔγωγε ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ ὄρω· ἐβουλόμην δὲ οὐ πόλεις καὶ ὄρη αὐτὰ μόνον, ὡς περ ἐν γραφαῖς, ὄραῖν, ἀλλὰ τοὺς ἀνθρώπους αὐτούς, καὶ ἅ πράττουσι, καὶ οἷα λέγουσι· ὡς περ ὅτε με τοπρωῖτον ἐντυχὼν εἶδες γελῶντα, καὶ ἤρου με, ὅ,τι γελῶν· ἀκούσας γὰρ τινος ἤσθην ἐς ὑπερβολήν.

ΕΡΜ. Τί δὲ τοῦτ' ἦν;

ΧΑΡ. Ἐπὶ δεῖπνον, οἶμαι, κληθεὶς ὑπὸ τινος τῶν φίλων ἐς τὴν ὑστεραίαν, μάλιστα ἤξω, ἔφη· καὶ μεταξὺ λέγοντος, ἀπὸ τοῦ τέγους κεραμῖς ἐπιπεσοῦσα, οὐκ οἶδ' ὅτου κινήσαντος, ἀπέκτεινεν αὐτόν. ἐγέμισα οὖν, οὐκ ἐπιτελέσαντος τὴν ὑπόσχεσιν. ἔοικα δὲ καὶ νῦν ὑποκαταβήσεσθαι, ὡς μᾶλλον βλέπομι, καὶ ἀκούομι.

7. *ΕΡΜ.* Ἐχ' ἀτρέμας· καὶ τοῦτο γὰρ ἐγὼ ἰσσομαί σοι, καὶ ὄξυδερκέστατον ἐν βραχεῖ ἀποφανῶ, παρ' Ὀμήρου τινὰ καὶ πρὸς τοῦτο ἐπιφθὴν λαβῶν· κἀπειδὰν εἶπω τὰ ἔπη, μέμνησο μηκέτι ἀμβλυώττειν, ἀλλὰ σαφῶς πάντα ὄραῖν.

ΧΑΡ. Λέγε μόνον.

ΕΡΜ. Ἀχλὺν δ' αὖ τοι ὑπ' ὀφθαλμῶν ἔλον, ἢ πρὶν ἐπῆεν,

Ἄφ' εὖ γινώσκης ἡμῖν θεὸν, ἠδὲ καὶ ἄνδρα.

ΧΑΡ. Τί ἐστίν;

ΕΡΜ. Ἦδη δοῦρας;

ΧΑΡ. Ἐπερφυῶς γε· τυφλὸς ὁ Λυγχεὺς ἐκεῖνος, ὡς πρὸς ἐμέ. ὥστε σὺ τὸ ἐπὶ τούτῳ προσδιδουσκέ με, καὶ ἀποκρίνου ἐρωτῶντι. ἀλλὰ βοῦλει κατὰ τὸν Ὅμηρον καὶ γὰρ ἔρωμαί σε, ὡς μάθης οὐδ' αὐτὸν ἀμελέτητον ὄντα με τῶν Ὁμήρου;

ΕΡΜ. Καὶ πόθεν σὺ ἔχεις τὶ τῶν ἐκείνου εἰδέναι, ναύτης αἰεὶ καὶ πρόσκωπος ὢν;

ΧΑΡ. Ὅρας, ὄνειδιστικὸν τοῦτο ἐς τὴν τέχνην. ἐγὼ δέ, ὀπότε διεπόρθμενον αὐτὸν ἀποθανόντα, πολλὰ ῥαψωδοῦντος ἀκούσας, ἐνίων ἔτι μέμνημαι. καίτοι χειμῶν ἡμᾶς οὐ μικρὸς τότε κατέλαβεν. Ἐπεὶ γὰρ ἤρξατο ἄδειν οὐ πάνυ αἰσιόν τινα ᾧδὴν τοῖς πλέουσιν, ὡς ὁ Ποσειδῶν συνήγαγε τὰς νεφέλας, καὶ ἐτάραξε τὸν πόντον, ὥσπερ τορύνην τινὰ ἐμβαλὼν τὴν τρίαιναν, καὶ πάσας τὰς θυέλλας ᾠρόθυνε, καὶ ἄλλα πολλὰ, κυκῶν τὴν θάλατταν ὑπὸ τῶν ἐπιῶν, χειμῶν ἄφνω καὶ γνώφος ἐμπεσῶν ὀλίγου δεῖν περιέτρεψεν ἡμῖν τὴν ναῦν· ὅτεπερ καὶ ναυτιάσας ἐκεῖνος ἀπήμεσε τῶν ῥαψωιδιῶν τὰς πολλὰς αὐτῇ Σκύλλῃ, καὶ Χαρύβδει, καὶ Κύκλωπι.

ΕΡΜ. Οὐ χαλεπὸν οὖν ἦν ἐκ τοσοῦτου ἐμέτιον ὀλίγα γοῦν διαφυλάττειν.

8. *ΧΑΡ.* Εἰπέ γάρ μοι·

Τίς γὰρ ὅδ' ἐστὶ πάχιστος ἄνθρωπος, ἡὺς τε, μέγας τε,

Ἐξοχος ἀνθρώπων κεφαλὴν καὶ εὐρέας ὤμους,

ΕΡΜ. Μίλων οὗτος ὁ ἐκ Κροτόωνος ἀθλητής.

ἐπικροτοῦσι δ' αὐτῶ οἱ Ἕλληνες, ὅτι τὸν ταῦρον ἀ-
ράμενος φέρει διὰ τοῦ σταδίου μέσου.

ΧΑΡ. Καὶ πόσω δικαιότερον ἂν ἐμέ, ὦ Ἐρμῆ,
ἐπαινοῖεν, ὃς αὐτὸν σοι τὸν Μίλωνα μετ' ὀλίγον ξυλ-
λαβὼν ἐνθῆσομαι ἐς τὸ σκαφίδιον, ὁπόταν ἦκη πρὸς
ἡμᾶς ὑπὸ τοῦ ἀμαχωτάτου τῶν ἀνταγωνιστῶν κατα-
παλαισθεὶς τοῦ θανάτου, μηδὲ ξυνεῖς, ὅπως αὐτὸν
ὑποσκελίξει; κατὰ οἰμώζεται ἡμῖν δηλαδὴ, μνημη-
μένος τῶν στεφάνων τούτων, καὶ τοῦ κρότου· νῦν
δὲ μέγα φρονεῖ, θαυμαζόμενος ἐπὶ τῇ τοῦ ταύρου
φορᾷ. τι οὖν; οἴθηώμεν ἄρα ἐλπίζειν αὐτὸν καὶ τε-
θνήξασθαι ποτε;

ΕΡΜ. Πόθεν ἐκεῖνος θανάτου νῦν μνημονεύ-
σειν ἂν ἐν ἀκμῇ τοσαύτῃ;

ΧΑΡ. Ἐὰ τοῦτον οὐκ εἰς μακρὰν γέλωτα ἡμῖν
παρέξοντα, ὁπότ' ἂν πλὴν μηδὲ ἐμπίδα, οὐχ ὅπως
ταῦρον, ἔτι ἄρασθαι δυνάμενος. 9. Σὺ δὲ μοι
ἐκεῖνο εἶπε, τίς τ' ἄφ' ὁδ' ἄλλος ὁ σεμνὸς ἀνήρ; οὐχ
Ἕλληνα, ὡς ἔοικεν ἀπὸ γούν τῆς στολῆς.

ΕΡΜ. Κῦρος, ὦ Χάρων, ὁ Καμβύσου, ὃς, τὴν
ἀρχὴν πάσαι Μήδων ἐχόντων, νῦν Περσῶν ἤδη ἐποίη-
σεν εἶναι. καὶ Ἀσσυρίων ἔναγχος οὗτος ἐκράτησε,
καὶ Βαβυλῶνα παρεστήσατο· καὶ νῦν ἐλασεῖοντι ἐπὶ
Αυδῖαν ἔοικεν, ὡς καθελὼν τὸν Κροῖσον ἄρχοι ἀ-
πάντων.

ΧΑΡ. Ὁ Κροῖσος δὲ ποῦ ποτε κακείνός ἐστιν

ΕΡΜ. Ἐκεῖσε ἀπόβλεψον ἐς τὴν μεγάλην ἀκρό-
πολιν, τὴν τὸ τριπλοῦν τεῖχος· Σάρδεις ἐκεῖναι, καὶ
τὸν Κροῖσον αὐτὸν ὄρας ἤδη ἐπὶ κλίνης χρυσοῦς κα

θήμενον, Σόλωνι τῷ Ἀθηναίῳ διαλεγόμενον; βούλει ἀκούσωμεν αὐτῶν, ὅτι καὶ λέγουσι;

ΧΑΡ. Πάνυ μὲν οὖν.

10. „*ΚΡΟΙΣ.* Ὡς ξένη Ἀθηναῖε, εἶδες γάρ μου τὸν πλοῦτον, καὶ τοὺς θησαυροὺς, καὶ ὅσος ἄσημος χρυσός ἐστιν ἡμῖν, καὶ τὴν ἄλλην πολυτέλειαν, εἶπέ μοι, τίνα ἡγῆ τῶν ἀπάντων ἀνθρώπων εὐδαιμονέστατον εἶναι.

ΧΑΡ. Τί ἄρα ὁ Σόλων ἐρεῖ;

ΕΡΜ. Θάρρει· οὐδὲν ἀγεννές, ὧς Χάρων.

„*ΣΟΛ.* Ὡς Κροῖσε, ὀλίγοι μὲν οἱ εὐδαιμόνες· ἐγὼ δὲ, ὣν οἶδα, Κλέοβιν καὶ Βίτωνα ἡγοῦμαι εὐδαιμονεστάτους γενέσθαι, τοὺς τῆς ἱερείας παιδας, τῆς Ἀργόθεν.“

ΧΑΡ. Φησὶν οὗτος τοὺς ἅμα πρώην ἀποθανόντας, ἐπεὶ τὴν μητέρα ὑποδύντες εἰλκυσαν ἐπὶ τῆς ἀπήνης ἄχρῳ πρὸς τὸ ἱερόν.

„*ΚΡΟΙΣ.* Ἔστω· ἐχέτωσαν τὰ πρώτα ἐκεῖνοι τῆς εὐδαιμονίας· ὁ δεύτερος δὲ, τίς ἂν εἴη;

„*ΣΟΛ.* Τέλλος ὁ Ἀθηναῖος, ὅς εὖ τε ἐβίω, καὶ ἀπέθανεν ὑπὲρ τῆς πατρίδος.

„*ΚΡΟΙΣ.* Ἐγὼ δὲ, ὧς κάθαρμα, οὐ σοι δοκῶ εὐδαιμόνων εἶναι;

„*ΣΟΛ.* Οὐδέπω οἶδα, ὧς Κροῖσε, ἦν μὴ πρὸς τὸ τέλος ἀφίκη τοῦ βίου· ὁ γὰρ θάνατος ἀκριβῆς ἔλεγχος τῶν τοιούτων, καὶ τὸ ἄχρῳ πρὸς τὸ τέρας εὐδαιμόνως διαβιῶναι.“

ΧΑΡ. Καλλίστα, ὧς Σόλων, ὅτι ἡμῶν οὐκ ἐπιλέκησαι· ἀλλὰ παρὰ τὸ πορθυεῖον αὐτὸ ἀξιοῖς γενέ-

σθαι τὴν περὶ τῶν τοιούτων κρίσιν. 11. Ἀλλὰ τίνας ἐκείνους ὁ Κροῖσος ἐκπέμπει, ἢ τί καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων φέρουσι;

ΕΡΜ. Πλίνθους τὰ Πυθίῳ χρυσοῦς ἀνατίθῃσι, μισθὸν τῶν χρησμῶν, ὑφ' ὧν καὶ ἀπολείται μικρὸν ὑστερον· φιλόμαντις δὲ ὁ ἀνὴρ ἐκτύπως.

ΧΑΡ. Ἐκεῖνο γὰρ ἐστὶν ὃ χρυσὸς τὸ λαμπρὸν, ὃ ἀποστίλβει· τὸ ὑποχρον μετ' ἐρυθήματος; νῦν γὰρ πρῶτον εἶδον, ἀκούων αἰεί.

ΕΡΜ. Ἐκεῖνο, ὃ Χάρων, τὸ αἰοιδιμον ὄνομα, καὶ περιμάχητον.

ΧΑΡ. Καὶ μὴν οὐχ ὄρω, ὅτι ἀγαθὸν αὐτῷ πρόσεστιν, εἰ μὴ ἄρα ἐν τι μόνον, ὅτι βαρύνονται οἱ φέροντες αὐτό.

ΕΡΜ. Οὐ γὰρ οἶσθα, ὅσοι πόλεμοι διὰ τοῦτο, καὶ ἐπιβουλαί, καὶ ληστήρια, καὶ ἐπισηκίαι, καὶ φόνοι, καὶ δεσμὰ, καὶ πλοῦς μακρὸς, καὶ ἐμπορία, καὶ δουλείαι;

ΧΑΡ. Διὰ τοῦτο, ὃ Ἐρμῆ, τὸ μὴ πολὺ τοῦ χαλκοῦ διαφέρον; οἶδα γὰρ τὸν χαλκὸν, ὀβολὸν, ὡς οἶσθα, παρὰ τῶν καταπλεόντων ἐκάστου ἐκλέγων.

ΕΡΜ. Ναί· ἀλλ' ὁ χαλκὸς μὲν πολὺς· ὥστε οὐ πάνυ σπουδάζεται ὑπ' αὐτῶν· τοῦτον δὲ ὀλίγον ἐκ πολλοῦ τοῦ βάθους οἱ μεταλλεύοντες ἀνορύττουσι· πλὴν ἀλλ' ἐκ τῆς γῆς καὶ οὗτος, ὥσπερ ὁ μόλιβδος, καὶ τᾶλλα.

ΧΑΡ. Δεινὴν τινα λέγεις τῶν ἀνθρώπων τὴν ἀβελτηρίαν, οἱ τοσοῦτον ἔρωτα ἐρωῶσιν ὥχρου καὶ βαρέως πτήματος.

ΕΡΜ. Ἄλλ' οὐ Σόλων γε ἐκεῖνος, ὃ Χίρων, ἐρῶν αὐτοῦ φαίνεται, ὡς ὄρας· καταγελιῶ γὰρ τοῦ Κροῖσον, καὶ τῆς μεγαλυχίας τοῦ βαρβάρου· καί, μοι δοκεῖ, ἔρεσθαι τι βούλεται αὐτόν· ἐπακούσωμεν οὖν.

12. „ΣΟΛ. Εἰπέ μοι, ὃ Κροῖσε, οἶε γὰρ τι δεῖσθαι τῶν πλίνθων τούτων τὸν Πύθιον;

„ΚΡΟΙΣ. Νῆ Δί'· οὐ γὰρ ἐστὶν αὐτῷ ἐν Δελφοῖς ἀνάθημα οὐδὲν τοιοῦτον.

„ΣΟΛ. Οὐκοῦν μακάριον οἶε τὸν θεὸν ἀποφαίνειν, εἰ κτήσαιτο σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ πλίνθους χρυσαῖς;

„ΚΡΟΙΣ. Πῶς γὰρ οὐ;

„ΣΟΛ. Πολλὴν μοι λέγεις, ὃ Κροῖσε, πενίαν ἐν τῷ οὐρανῷ, εἰ ἐκ Λυδίας μεταστέλλεσθαι τὸ χρυσίον δεήσει αὐτοὺς, ἢ ἐπιθυμήσωσι.

„ΚΡΟΙΣ. Ποῦ γὰρ τοσοῦτος ἂν γένοιτο χρυσός, ὅσος παρ' ἡμῖν;

„ΣΟΛ. Εἰπέ μοι, σίδηρος δὲ φύεται ἐν Λυδίᾳ;

„ΚΡΟΙΣ. Οὐ πάνυ τι.

„ΣΟΛ. Τοῦ βελτίονος ἄρα ἐνδεεῖς ἐστε.

„ΚΡΟΙΣ. Πῶς ἀμείνων ὁ σίδηρος τοῦ χρυσίου;

„ΣΟΛ. Ἦν ἀποκρίνη μηδὲν ἀγανακτιῶν, μάθεις ἄν.

„ΚΡΟΙΣ. Ἐρώτα, ὃ Σόλων.

„ΣΟΛ. Πότερον ἀμείνους οἱ σώζοντες τινὰς, ἢ οἱ σωζόμενοι πρὸς αὐτῶν;

„ΚΡΟΙΣ. Οἱ σώζοντες δηλαδὴ.

„ΣΟΛ. Ἄρ' οὖν, ἢ Κῦρος, ὡς λογοποιοῦσί τι-

νες, ἐπὶ Ἀνδοῖς, χρυσᾶς μαχαίρας σὺ ποιήσῃ τῷ στρατῷ, ἢ ὁ σίδηρος ἀναγκαῖος τότε;

„ΚΡΟΙΣ. Ὁ σίδηρος δηλαδὴ.

„ΣΟΛ. Καὶ εἶγε μὴ τοῦτον παρασκευάσαιο, οὔχοιτο ἄν σοι ὁ χρυσὸς ἐς Πέρσας αἰχμάλωτος.

„ΚΡΟΙΣ. Εὐφήμει, ὦ ἄνθρωπε.

„ΣΟΛ. Μὴ γένοιτο μὲν οὖν οὕτω ταῦτα· φαί-
νη δ' οὖν ἀμείνω τοῦ χρυσοῦ τὸν σίδηρον ὁμολογῶν.

„ΚΡΟΙΣ. Οὐκοῦν καὶ τῷ θεῷ κελεύεις σιδηρᾶς πλίνθους ἀνατιθέναι μὲν, τὸν δὲ χρυσὸν ὀπίσω αὐ-
θις ἀνακαλεῖν;

„ΣΟΛ. Οὐδὲ σιδήρου ἐκεῖνός γε δεήσεται· ἀλλ' ἦν τε χαλκὸν, ἦν τε χρυσὸν ἀναθῆς, ἄλλοις μὲν ποτε κτήμα, καὶ ἔρμαιον ἔση ἀνατεθεικῶς, Φωκεῦσιν, ἢ Βοιωτοῖς, ἢ Δελφοῖς αὐτοῖς, ἢ τινι τυράννῳ, ἢ λη-
σιτῇ· τῷ δὲ θεῷ ὀλίγον μέλει τῶν σῶν χρυσοποιῶν.

„ΚΡΟΙΣ. Ἀεὶ σὺ μου τῷ πλούτῳ προσπολεμεῖς, καὶ φθονεῖς.“

13. ΕΡΜ. Οὐ φέρεῖ ὁ Λύδης, ὦ Χάρων, τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν παρόδησίαν τῶν λόγων, ἀλλὰ ξένον αὐτῷ δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, πένης ἄνθρωπος οὐχ ὑπο-
πτήσων, τὸ δὲ περιστάμενον ἐλευθέρως λέγων. με-
μνήσεται δ' οὖν μικρὸν ὕστερον τοῦ Σόλωνος, ὅταν αὐτὸν δέη ἄλόντα ἐπὶ τὴν πυρὰν ὑπὸ τοῦ Κύρου ἀναχθῆναι· ἤκουσα γὰρ τῆς Κλωθοῦς πρώην ἀνα-
γινωσκούσης τὰ ἐκάστῳ ἐπικεικλωσμένα· ἐν οἷς καὶ ταῦτ' ἐγέγραπτο, Κροῖσον μὲν ἄλῶναι ὑπὸ Κύρου, Κύρον δὲ αὐτὸν ὑπ' ἐκείνησὶ τῆς Μασσαγετίδος

ἀποθανεῖν. ὄρῃς τὴν Σκυθίδα, τὴν ἐπὶ τοῦ ἵππου
τούτου τοῦ λευκοῦ ἐξελαύνουσαν;

ΧΑΡ. Νῆ Δία.

ΕΡΜ. Τώμυρις ἐκείνη ἐστί. καὶ τὴν κεφαλὴν
γε ἀποτεμοῦσα τοῦ Κύρου αὕτη ἐς ἄσκον ἐμβαλεῖ
πλήρη αἵματος. ὄρῃς δὲ καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν νεα-
νίσκον; Καμβύσης ἐκεῖνός ἐστιν. οὗτος βασιλεύσει
μετὰ τὸν πατέρα, καὶ μυρία σφαλεῖς ἔν τε τῇ Διβύῃ,
καὶ Αἰθιοπία, τὸ τελευταῖον μανεῖς ἀποθανεῖται,
ἀποκτείνας τὸν Ἄπιν.

ΧΑΡ. Ὡ πολλοῦ γέλωτος. ἀλλὰ νῦν τίς ἂν αὐ-
τοὺς προσβλέψειεν οὕτως ὑπερφρονοῦντας τῶν ἄλ-
λων; ἢ τίς ἂν πιστεύσειεν, ὡς μετ' ὀλίγον οὗτος μὲν
αἰχμάλωτος ἔσται, οὗτος δὲ τὴν κεφαλὴν ἔξει ἐν ἄ-
σκῳ αἵματος; 14. Ἐκεῖνος δὲ τίς ἐστιν, ὃ Ἐρμῆ, ὃ
τὴν πορφυρᾶν ἐφεστρίδα ἐμπεπορπημένος, ὃ τὸ διά-
δημα, ὃ τὸν δακτύλιον ὃ μάγειρος ἀναδίδωσι, τὸν
ἰχθῦν ἀνατεμῶν „Νήσῳ ἐν ἀμφιρῦτῃ· βασιλεὺς δὲ
τίς εὔχεται εἶναι;“

ΕΡΜ. Εὐγε παρφδεῖς, ὃ Χάρων. ἀλλὰ Πολυ-
κράτην ὄρῃς τὸν Σαμίων τύραννον, πανευδαίμονα
οἰόμενον εἶναι· ἀτὰρ καὶ οὗτος αὐτός, ὑπὸ τοῦ πα-
ρεσιῶτος οἰκίτου Μαιανδρίου προδοθεὶς Ὀρολίτῃ
τῷ σατραπῆ, ἀνασκοπισθήσεται, ἄθλιος ἐκπεσὼν
τῆς εὐδαιμονίας ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου. καὶ ταῦτα
γὰρ τῆς Κλωθοῦς ἐπήκουσα.

ΧΑΡ. Εὐγε, ὃ Κλωθοῖ, γεννικῶς καὶ αὐτοῦς,
ὃ βελτίστη, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀπότμενε, καὶ ἀνασκο-
λόπιζε, ὡς εἰδῶσιν ἄνθρωποι ὄντες. ἐν τοσοῦτῳ δὲ

ἐπαιρέσθων ; ὡς ἂν ἀφ' ὑψηλοτέρου ἀλγεινότεροι καταπεσούμενοι. ἐγὼ δὲ γελάσομαι τότε γνωρίσας αὐτῶν ἕκαστον γυμνὸν ἐν τῷ σκαφιδίῳ, μήτε πορφυρίδα, μήτε τιάραν, ἢ κλίην χρυσοῦν κομίζοντας.

15. *ΕΡΜ.* Καὶ τὰ μὲν τούτων ὧδε ἔξει. τὴν δὲ πληθύν, ὧ Χάρων, ὄρας, τοὺς πλείοντας αὐτῶν, τοὺς πολεμοῦντας, τοὺς δικαζομένους, τοὺς γεωργοῦντας, τοὺς δανείζοντας, τοὺς προσαιτοῦντας ;

ΧΑΡ. Ὁρῶ ποικίλην τινὰ τὴν διατριβὴν, καὶ μεστὸν ταραχῆς τὸν βίον, καὶ τὰς πόλεις γε αὐτῶν ἐοικυίας τοῖς σμήνεσιν, ἐν οἷς ἅπας μὲν ἰδίον τι κέντρον ἔχει, καὶ τὸν πλησίον κεντεῖ· ὀλίγοι δὲ τινες, ὡς περ σφῆκες, ἄγουσι, καὶ φέρουσι τὸν ὑποδεέστερον. ὁ δὲ περιπετόμενος αὐτοὺς ἐκ τ' ἀφανοῦς οὗτος ὄχλος τίνες εἰσὶν ;

ΕΡΜ. Ἐλπίδες, ὧ Χάρων, καὶ δαίματα, καὶ ἄγνοιαί, καὶ ἠδοναί, καὶ φιλαργυρίαι, καὶ ὄργαι, καὶ μῖση, καὶ τὰ τοιαῦτα. τούτων δὲ ἡ ἄγνοια μὲν κάτω ξυναναμέμικται αὐτοῖς, καὶ ξυμπολιτεύεται γε, νῆ Δία, καὶ τὸ μῖσος, καὶ ἡ ὄργη, καὶ ζηλοτυπία, καὶ ἀμαθία, καὶ ἄπορία, καὶ φιλαργυρία. ὁ φόβος δὲ, καὶ αἱ ἐλπίδες, ὑπεράνω πετιόμενοι, ὁ μὲν ἐμπύπτων ἐκπλήττει, ἐνίοτε καὶ ὑποπτήσσειν ποιεῖ· αἰδ' ἐλπίδες ὑπὲρ κεφαλῆς αἰωροῦμεναι, ὅπότ' ἂν μάλισα οἴηται τις ἐπιλήψεσθαι αὐτῶν, ἀναπτάμεναι ὄχοντο, κεχηνότας αὐτοὺς ἀπολιποῦσαι, ὅπερ καὶ τὸν Τάνταλον κάτω πάσχοντα ὄρας ὑπὸ τοῦ ὕδατος. 16. Ἡ δ' ἀτενίσσης, κατόψει καὶ Μοίρας ἄνω ἐπικλωθούσας ἕκαστῳ τὸν ἄτρακτον, ἀφ' οἷ ἠρτῆσθαι ξυμβέβηκεν.

ἅπαντας ἐκ λεπτοῖν νημάτων. ὁρᾷς καθ' ἅπερ ἀράχνια
τινα καταβαίνοντα ἐφ' ἕκαστον ἀπὸ τῶν ἀτράκτιων ;

ΧΑΡ. Ὅρῳ πάνυ λεπτὸν ἐκάστω νῆμα ἐπιπε-
πλεγμένον γὰρ τὰ πολλὰ, τοῦτο μὲν ἐκείνῳ, ἐκείνο δὲ
ἄλλῳ.

ΕΡΜ. Εἰκότως, ὧ πορθμεῦ· εἴμαρται γὰρ, ἐκεί-
νον ὑπὸ τούτου φονευθῆναι· τοῦτον δὲ ὑπ' ἄλλου·
καὶ κληρονομῆσαί γε τοῦτον μὲν ἐκείνου, ὅτου ἂν ἦ
μικρότερον τὸ νῆμα· ἐκείνον δὲ αὐτὸ τούτου· τοιόνδε
γὰρ τι ἢ ἐπιπλοκὴ δηλοῖ. ὁρᾷς δ' οὖν ἀπὸ λεπτοῦ
κρεμαμένους ἅπαντας· καὶ οὗτος μὲν ἀνασπασθεὶς
ἄνω μετέωρός ἐστι, καὶ μετὰ μικρὸν καταπεσὼν, ἀ-
πυρόφαγέντος τοῦ λίνου, ἐπειδὴν μηκέτι ἀντέχη πρὸς
τὸ βῆρος, μέγαν τὸν φόρον ἐργάσεται. οὗτος δὲ
ὀλίγον ἀπὸ γῆς αἰωρούμενος, ἦν καὶ πέση, ἀσοφητὶ
κείσεται, μόγις καὶ τοῖς γείτοσιν ἐξακουσθέντος τοῦ
πτώματος.

ΧΑΡ. Παγγέλοια ταῦτα, ὧ Ἐρμῆ.

17. **ΕΡΜ.** Καὶ μὴν οὐδ' εἰπεῖν ἔχοις ἂν κατὰ
τὴν ἀξίαν, ὅπως ἐστὶ καταγέλαστα, ὧ Χάρων· καὶ
μάλιστα αἱ ἄγαν σπουδαὶ αὐτῶν, καὶ τὸ μεταξὺ τῶν
ἐλπίδων οἴχεσθαι, ἀναρπίστους γιγνομένους ὑπὸ
τοῦ βελτίστου θανάτου. ἄγγελοι δὲ αὐτοῦ, καὶ ὑπη-
ρέται μάλα πολλοὶ, ὧς ὁρᾷς, ἠπίαλοι, καὶ πυρεστοὶ,
καὶ φθόαι, καὶ περιπνευμοναίαι, καὶ ξίφη, καὶ ληση-
ρια, καὶ κώνεια, καὶ δικασταί, καὶ τύραννοι· καὶ
τούτων οὐδὲν ὅλως αὐτοὺς εἰσέρχεται, ἐστ' ἂν εὖ
πράττωσιν· ὅταν δὲ σφαλῶσι, πολὺ τὸ ὀττοτοῖ, καὶ
τὸ αἰ αἰ, καὶ τὸ οἴμοι. εἰ δ' εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἐγενέου,

οἱ θνητοὶ τὲ εἰσιν αὐτοὶ, καὶ ὀλίγον τοῦτον χρόνον ἐπιδημήσαντες τῷ βίῳ ἀπίασιν, ὥσπερ ἐξ ὀνείρατος, πάντα ὑπὲρ γῆς ἀφέντες, ἕξων τε ἄν σωφρονέστερον, καὶ ἦτιον ἠνιῶντο ἀποθανόντες. νῦν δὲ ἐς ἀεὶ ἐλπίσαντες χρήσεσθαι τοῖς παροῦσιν, ἐπειδὴν ἐπιστὰς ὁ ὑπηρέτης καλῆ, καὶ ἀπάγη, πεδήσας τῷ πυρετῷ, ἢ τῇ φθόγῃ, ἀγανακτοῦσι πρὸς τὴν ἀγωγήν, οὐ ποτε προσδοκῆσαντες ἀποσπασθῆσεσθαι αὐτῶν. ἢ τί γὰρ οὐκ ἄν ποιήσεις ἐκεῖνος ὁ τὴν οἰκίαν σπουδῇ οἰκοδομούμενος, καὶ τοὺς ἐργάτας ἐπισπέρχων, εἰ μάθουσι, ὅτι ἢ μὲν ἔξει τέλος αὐτῷ· ὁ δὲ, ὅρτι ἐπιθίεις τὸν ὄροφον, ἀπεισι, τῷ κληρονόμῳ καταλιπὼν ἀπολαύειν αὐτῆς, αὐτὸς μηδὲ δειπνήσας ἄθλιος ἐν αὐτῇ; ἐκεῖνος μὲν γὰρ ὁ χαίρων, ὅτι ἀρόρενα παῖδα ἔτεκεν αὐτῷ ἢ γυνῆ, καὶ τοὺς φίλους διὰ τοῦτο ἐστιῶν, καὶ τοῦνομα τοῦ πατρὸς τιθέμενος, εἰ ἠπίστατο, ὡς ἐπταέτης γενόμενος ὁ παῖς τεθνήξεται, ἄρα ἄν σοι δοκῆ χαίρειν ἐπ' αὐτῷ γεννωμένῳ; ἀλλὰ τὸ αἴτιον, ὅτι τὸν μὲν εὐτυχοῦντα ἐπὶ τῷ παιδί ἐκεῖνον ὄρα, τὸν τοῦ ἀθλητοῦ πατέρα τοῦ Ὀλύμπια νεικηκός· τὸν γείτονα δὲ, τὸν ἐκκομίζοντα τὸ παιδίον, οὐχ ὄρα, οὐδὲ εἶδεν ἀφ' οἴας αὐτῷ κρόκης ἐκρέματο. τοὺς μὲν γὰρ περὶ τῶν ὄρων διαφερομένους ὄρα, ὅσοι εἰσὶ, καὶ τοὺς ξυναγείροντας τὰ χρήματα, εἶτα, πρὶν ἀπολαῦσαι αὐτῶν, καλουμένους ὑφ' ὧν εἶπον ἐπιόντων ἀγγέλων τε, καὶ ὑπηρετῶν.

18. ΧΑΡ. Ὁρῶ πάντα ταῦτα, καὶ πρὸς ἐμαυτὸν γε ἐννοῶ, ὅτι τὸ ἡδὺ αὐτοῖς παρὰ τὸν βίον, ἢ τί ἐκεῖνό ἐστιν, οὐ στεροῦμενοι ἀγανακτοῦσιν.

ΕΡΜ. Ἦν γοῦν τοὺς βασιλέας ἴδη τις αὐτῶν, οἵπερ εὐδαιμονέστατοι εἶναι δοκοῦσιν, ἔξω τοῦ ἀβελβαίου, καὶ ὡς φῆς ἀμφιβόλου τῆς τύχης, πλείω τῶν ἡδέων τὰ ἀνιαρὰ εὐρήσει προσόντα αὐτοῖς, φόβους, καὶ ταραχὰς, καὶ μίση, καὶ ἐπιβουλάς, καὶ ὀργὰς, καὶ κολακείας· τούτοις γὰρ ἅπαντες ξύνεισιν. ἐὼ πένθη, καὶ νόσους, καὶ πάθη, ἐξ ἰσοτιμίας δηλαδὴ ἀρχοντα αὐτῶν· ὅπου δὲ τὰ τούτων πονηρὰ, λογιζεσθαι καιρὸς, οἷα τὰ τῶν ἰδιωτῶν ἂν εἶη.

19. *ΧΑΡ.* Ἐθέλω γοῦν σοι, ὦ Ἐρμῆ, εἰπεῖν, ᾧ τινι εἰοκῆναι μοι ἔδοξαν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὁ βίος ἅπας αὐτῶν. ἦδη ποτὲ πομφόλυγας ἐν ὕδατι ἐθεάσω ὑπὸ κρουνοῦ τινι καταρρέαττοντι ἀνισταμένας; τὰς φουσαλίδας λέγω, ἀφ' ὧν ξυναγείρεται ὁ ἀφρός· ἐκείνων τοίνυν αἱ μὲν τινες μικραὶ εἰσι, καὶ αὐτίκα ἐκραγεῖσαι ἀπέσβησαν· αἰδ' ἐπὶ πλείον διαρκοῦσι· καὶ προσχωρουσῶν αὐταῖς τῶν ἄλλων αὐται ὑπερφυσώμεναι ἐς μέγιστον ὄγκον αἴρονται· εἶτα μέντοι κἀκεῖναι πάντως ἐξερρέαγῃσάν ποτε· οὐ γὰρ οἷόν τε ἄλλως γενέσθαι· τοῦτό ἐστιν ὁ ἀνθρώπων βίος· ἅπαντες ὑπὸ πνεύματος ἐμπεφουσημένοι, οἱ μὲν μείζους, οἱδ' ἐλάττους· καὶ οἱ μὲν ὀλιγοχρόνιον ἔχουσι, καὶ ὠκύμορον τὸ φύσημα· οἱ δὲ ἅμα τῶ ξυσιτῆναι ἐπαύσαντο. πᾶσι δ' οὖν ἀπορρέαγῆναι ἀναγκαῖον.

ΕΡΜ. Οὐδὲν χεῖρον σὺ τοῦ Ὀμήρου εἶκασας, ὦ Χάρων, ὅς φύλλοις τὸ γένος αὐτῶν ὁμοιοῖ.

20. *ΧΑΡ.* Καὶ τοιοῦτοι ὄντες, ὦ Ἐρμῆ, ὀργῆς οἷα ποιοῦσι, καὶ ὡς φιλοτιμοῦνται πρὸς ἀλλήλους ἀρχῶν πέρι, καὶ τιμῶν, καὶ κτήσεων ἀμιλλώμενοι.

ἄπερ ἅπαντα καταλιπόντας αὐτοὺς δεήσει, ἕνα ὄβολον ἔχοντας, ἦκειν παρ' ἡμῶς. βούλει οὖν, ἐπεὶπερ ἐφ' ὑψηλοῦ ἐσμέν, ἀναβοήσας παμμέγεθες παραινέσω αὐτοῖς, ἀπέχεσθαι μὲν τῶν ματαίων πόνων, ζῆν δὲ ἀεὶ τὸν θάνατον πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχοντας, λέγων, ὦ μάταιοι, τί ἐσπουδάκατε περὶ ταῦτα; παύσασθε κάμνοντες· οὐ γὰρ ἐς ἀεὶ βιώσεσθε· οὐδὲν τῶν ἐνταῦθα σεμνῶν αἰδιόδον ἐστιν, οὐδ' ἂν ἀπάγοι τις αὐτῶν τι ξὺν αὐτῷ ἀποθανῶν· ἀλλ' ἀνάγκη, τὸν μὲν γυμνὸν οἴχεσθαι· τὴν οἰκίαν δὲ, καὶ τὸν ἀγρὸν, καὶ τὸ χρυσίον, ἀεὶ ἄλλων εἶναι, καὶ μεταβάλλειν τοὺς δεσπότας. εἰ ταῦτα, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐξ ἐπηκόου ἐμβοήσαιμι αὐτοῖς, οὐκ ἂν οἶει μέγα ὠφεληθῆναι τὸν βίον, καὶ σωφρονεστέρους ἂν γενέσθαι παραπολύ;

21. EPM. ὦ μακάριε, οὐκ οἶσθα, ὅπως αὐτοὺς ἡ ἄγνοια, καὶ ἡ ἀπάτη διατεθείκασιν, ὥς μὴδ' ἂν τρυπάνῳ ἐτιδιανοιχθῆναι αὐτοῖς τὰ ὦτα. τοσοῦτη κηροῖ ἔβυσαν αὐτὰ, οἷόν περ' Ὀδυσσεὺς τοὺς ἐταίρους ἔδρασε δέει τῆς Σειρήνων ἀκροάσεως. πόθεν οὖν ἂν ἐκεῖνοι δυνηθεῖεν ἀκοῦσαι, ἣν καὶ σὺ κεκραγῶς διαρῆξαγῆς; ὅπερ γὰρ παρ' ὑμῖν ἡ λήθη δύναται, τοῦτο ἐνταῦθα ἡ ἄγνοια ἐργάζεται. πλὴν ἄλλ' εἰσὶν αὐτῶν ὀλίγοι, οὐ παραδεδεγμένοι τὸν κηρὸν ἐς τὰ ὦτα, πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀποκλίνοντες, ὅξυ δεδορκότες ἐς τὰ πράγματα, καὶ κατεγνωκότες οἷά ἐστιν.

XAP. Οὐκοῦν ἐκεῖνοις γοῦν ἐμβοήσωμεν;

EPM. Περὶ τὸν τοῦτο, λέγειν πρὸς αὐτοὺς, ἄϊσασιν. ὄρας, ὅπως ἀποσπάσαντες τῶν πολλῶν κα·

ταγελῶσι τῶν γιγνομένων, καὶ οὐδαμῆ οὐδαμῶς ἀρέσκονται αὐτοῖς, ἀλλὰ δῆλοί εἰσι δρασμὸν ἤδη βουλεύοντες παρ' ὑμᾶς ἀπὸ τοῦ βίου; καὶ γὰρ μισοῦνται, ἐλέγχοντες αὐτῶν τὰς ἀμαθίας.

ΧΑΡ. Εὐγε, ὦ γεννάδαι· πλὴν πάνυ ὀλίγοι εἰσὶν, ὦ Ἐρμῆ.

ΕΡΜ. Ἰκανοὶ καὶ οὗτοι· ἀλλὰ κατίωμεν ἤδη.

22. ΧΑΡ. Ἐν ἔτι ἐπόθουν εἰδέναί, ὦ Ἐρμῆ, καὶ μοι δείξας αὐτὸ ἐντελῆ ἔση τὴν περιήγησιν πεποιηκῶς, τὰς ἀποθήκας τῶν σωματίων, ἵνα κατορῦντουσι, θεάσασθαι.

ΕΡΜ. Ἠρία, ὦ Χάρων, καὶ τύμβους, καὶ τάφους καλοῦσι τὰ τοιαῦτα. πλὴν τὰ πρὸ τῶν πόλεων ἐκεῖνα τὰ χώματα ὄρας, καὶ τὰς στήλας, καὶ πυραμίδας; ἐκεῖνα πάντα νεκροδοχεῖα, καὶ σωματοφυλάκιά ἐστι.

ΧΑΡ. Τί οὖν ἐκεῖνοι στεφανοῦσι τοὺς λίθους, καὶ χρίουσι μύρῳ; οἱ δὲ καὶ πυρὴν νήσαντες πρὸ τῶν χωμάτων, καὶ βόθρον τινὰ ὀρύξαντες, καίουσι τε ταυτὶ τὰ πολυτελῆ δεῖπνα, καὶ εἰς τὰ ὀρύγματα οἶνον καὶ μελίκρατον, ὡς γοῦν εἰκάσαι, ἐγγέουσιν;

ΕΡΜ. Οὐκ οἶδα, ὦ πορθμεῦ, τί ταῦτα πρὸς τοὺς ἐν ἄδου· πεπιστεύκασι δ' οὖν τὰς ψυχὰς ἀναπεμπομένας κάτωθεν δειπνεῖν μὲν ὡς οἶόν τε περιπετομένας τὴν κνίσσαν, καὶ τὸν καπνὸν, πίνειν δὲ ἀπὸ τοῦ βόθρου τὸ μελίκρατον.

ΧΑΡ. Ἐκείνους ἔτι πίνειν, ἢ ἐσθίειν, ὧν τὰ κρανία ξηρότατα; καίτοι γελοῖός εἰμί σοι λέγων ταῦτα, ὁσημέραι κατάγοντι αὐτοῦς. οἶσθ' οὖν, εἰ δύ-

βαιντ' ἄν ἔτι ἀνελθεῖν ἅπαξ ὑποχθόνιοι γενόμενοι; ἐπειτοὶ καὶ παγγέλοια ἄν, ὧ Ἑρμῆ, ἔπασχον, οὐκ ὀλίγα πράγματα ἔχων, εἰ ἔδει μὴ κατάγειν μόνον αὐτούς, ἀλλὰ καὶ αὐθις ἀνάγειν πιομένους. ὧ μύταιοι, τῆς ἀνοίας, οὐκ εἰδότες ἠλίκοις ὄροις διακέκριται τὰ νεκρῶν, καὶ τὰ ζώντων πράγματα· καὶ οἷα τὰ παρ' ἡμῖν ἐστι· καὶ ὅτι

Καίθ' ἄν δὲ ὁμοῦς ὅ,τ' ἄτυμβος ἀνῆρ, ὅστ' ἔλλαχε
τύμβου,

Ἐν δ' ἦ τιμῆ Ἴρος, κρείων τ' Ἀγαμέμνων.

Θερσίτη δ' ἴσος Θέτιδος παῖς ἠυκόμοιο.

Πάντες δ' εἰσὶν ὁμοῦς νεκῶν ἀμενηνὰ κάρηνα,

Ἰνυμοὶ τε, ξηροὶ τε, κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα.

23. EPM. Ἡράκλεις, ὡς πολὺν τὸν Ὅμηρον ἐπαντλεῖς. ἀλλ' ἐπεὶ περ ἀνέμνησάς με, θέλω σοι δεῖξαι τὸν τοῦ Ἀχιλλέως τάφον· ὁρᾷς τὸν ἐπὶ τῇ θαλάττῃ; Σίγειον μὲν ἐκεῖνο τὸ Τρωϊκόν· ἀντικρὺ δὲ ὁ Αἴας τέθραπται ἐν τῷ Ῥοιτείῳ.

ΧΑΡ. Οὐ μεγάλοι, ὧ Ἑρμῆ, οἱ τάφοι. τίς πόλις δὲ τὰς ἐπισήμους δεῖξόν μοι ἤδη, ὡς κἀτω ἀκούομεν· τὴν Νῆνον τὴν Σαρδαναπάλου, καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Μυκῆνας, καὶ Κλεωνάς, καὶ τὴν Ἰλιον αὐτήν. πολλοὺς γοῦν μέμνημαι διαπορθμεύσας ἐκεῖθεν, ὡς δέκα ὄλων ἐτῶν μηδὲ νεωλκῆσαι, μηδὲ διαψύξαι τὸ σκαφίδιον.

EPM. Ἢ Νῆνος μὲν, ὧ πορθμεῦ, ἀπόλωλεν ἦδη, καὶ οὐδὲν ἔχνος ἔτι λοιπὸν αὐτῆς· οὐδ' ἄν εἴποις ὅπου ποτ' ἦν. ἢ Βαβυλῶν δὲ σοι ἐκεῖνη ἐστίν, ἢ εὐπυργος, ἢ τὸν μέγαν περίβολον, οὐ μετὰ πολὺ καὶ

αὐτὴ ζήτηθησομένη, ὥσπερ ἡ Νῆνος. Μυκῆνας δὲ, καὶ Κλεωναίς, αἰσχύνομαι δεῖξαι σοι· καὶ μάλιστα τὸ Ἰλιον. ἀποπνίξεις γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι τὸν Ὀμηρον κατελθὼν ἐπὶ τῇ μεγαληγορίᾳ τῶν ἐπῶν. πλὴν ἄλλὰ πάλαι μὲν ἦσαν εὐδαίμονες, νῦν δὲ τεθνήκασι καὶ αὐταί. ἀποθνήσκουσι γὰρ, ὡς πορθμεῦ, καὶ πόλεις, ὥσπερ ἄνθρωποι· καὶ τὸ παραδοξότερον, καὶ ποταμοὶ ὅλοι. Ἰνάχου οὖν οὐδὲ τάφος ἐν Ἄργει ἔτι καταλείπεται.

ΧΑΡ. Παπαὶ τῶν ἐπαίνων, Ὀμηρε, καὶ τῶν ὀνομάτων, Ἰλιος ἱρή, καὶ εὐρυάγνια, καὶ εὐκτίμεναι Κλεωναί. 24. Ἄλλὰ μεταξὺ λόγων, τίνες εἰσὶν οἱ πολεμοῦντες ἐκεῖνοι, ἢ ὑπὲρ τίνος ἀλλήλους φονεύουσιν;

ΕΡΜ. Ἀργείους δρᾶς, ὧς Χάρων, καὶ Λακεδαιμονίους, καὶ τὸν ἡμιθνήτα ἐκεῖνον στρατηγὸν Ὀθρυάδην, τὸν ἐπιγράφοντα τὸ τρύπαιον τῷ αὐτοῦ αἵματι.

ΧΑΡ. Ἐπὲρ τίνος δὲ αὐτοῖς, ὧς Ἐρμῆ, ὁ πόλεμος;

ΕΡΜ. Ἐπὲρ τοῦ πεδίου αὐτοῦ, ἐν ᾧ μάχονται.

ΧΑΡ. Ὡς τῆς ἀνοίας, οἶγε οὐκ ἴσασιν, ὅτι κἄν ὄλην τὴν Πελοπόννησον ἕκαστος αὐτῶν κτήσωνται, μόγις ἂν ποδιαῖον λάβοιεν τόπον παρὰ τοῦ Λιακοῦ· τὸ δὲ πεδῖον τοῦτο ἄλλοτε ἄλλοι γεωργήσουσι, πολλάκις ἐκ βόθρων τὸ τρύπαιον ἀνασπᾶσαντες τῷ ἀρότρῳ.

ΕΡΜ. Οὕτω μὲν ταῦτα ἔσται. ἡμεῖς δὲ καταβάντες ἤδη, καὶ κατὰ χώραν εὐθετήσαντες αἰθίς τὰ ὄρη, ἀπαλλαττώμεθα, ἐγὼ μὲν, καθὰ ἐστάλην,

σὺ δ' ἐπὶ τὸ πορθημεῖον· ἤζω δέ σοι μετ' ὀλίγον καὶ αὐτὸς νεκροστολῶν.

ΧΑΡ. Εὖγε ἐποίησας, ὦ Ἑρμῆ· εὐεργέτης ἐς αἰὲ ἀναγεγραψή. ὠνάμην δέ τι διὰ σέ τῆς ἀποδημίας . . . . οἷά ἐστι τὰ τῶν κακοδαιμόνων ἀνθρώπων πράγματα· [βασιλεῖς, πλίνθοι χρυσαῖ, ἑκατόμβαι, μάχαι·] Χάρωνος δέ, οὐδεὶς λόγος.

ΠΕΡΙ ΘΥΣΙΩΝ.

ARGUMENTVM.

Quae homines in sacrificiis atque diebus festis perpetrant, quae optant petuntque et de diis sentiunt, stolidi sunt. Dii hominibus non egent, nec gaudent adulantibus, nec indignantur negligentibus; absque mercede faciunt omnia. Contraria his vulgo creduntur, praecipue ex auctoritate poetarum, per quos ineptissimae de diis narrationes in vulgus emanarunt. (Adscripta sunt exempla.) Homines igitur consonantia his et consequentia circa religiones instituerunt, quae deinceps exponit (ubi inter alia etiam de sacrificiis sermo est). Maxime ridicula Luciano videbatur religio Aegyptiorum.

Ἄ μὲν γὰρ ἐν ταῖς θυσιαῖς οἱ μάταιοι πράττουσι, καὶ ταῖς ἑορταῖς, καὶ προσόδοις τῶν θεῶν, καὶ ἅ αἰτοῦσι, καὶ ἅ εἴχονται, καὶ ἅ γινώσκουσι περὶ αὐτῶν, οὐκ οἶδα, εἴ τις οὕτω κατηφῆς ἐστί, καὶ λελυπημένος, ὅστις οὐ γελᾷσεται τὴν ἀβελτηρίαν ἐπιβλέψας τῶν δρωμένων. καὶ πολὺ γε, οἴμκι, πρότερον τοῦ γελᾶν πρὸς ἑαυτὸν ἐξειτάσει, πότερον εὐσεβεῖς αὐτοὺς χρῆ καλεῖν, ἢ τοῦναντίον θεοῖς ἐχθρούς, καὶ κακοδαίμονας, οἷγε οὕτω ταπεινὸν καὶ ἀγεννὲς τὸ θεῖον ὑπειλήφασιν, ὥστε εἶναι ἀνθρώπων ἐνδῆες, καὶ κολακευόμενον ἠδεσθαι, καὶ ἀγανακτεῖν ἀμελοῦμενον. τὰ γοῦν Αἰτωλικὰ πάθη, καὶ τὰς τῶν Καλυδωνίων συμφορὰς, καὶ τοὺς τοσοῦτους φόνους, καὶ τὴν Μελεάγρον διάλυσιν, πάντα ταῦτα ἔργα φασὶν εἶναι τῆς Ἀρτέμιδος μεμψιμοιρούσης, ὅτι μὴ παρελήφθη πρὸς τὴν θυσίαν ὑπὸ τοῦ Οἰνέως· οὕτως ἄρα βαθείως καθίκετο αὐτῆς ἢ τῶν ἱερείων διαμαρτία. καὶ μοι δοκῶ ὄρα ἂν αὐτὴν ἐν τῷ οὐρανῷ τότε μόνην, τῶν ἄλλων θεῶν ἐν Οἰνέως πεπορευμένων, δεινὰ ποιούσαν, καὶ σχετλιάζουσαν, οἷας ἑορτῆς ἀπολειφθήσεται. 2. Τοὺς δ' αὖ Αἰθίοπας καὶ μακαρίους, καὶ τρισευδαίμονας εἶποι τις ἂν, εἶγῃ ἀπομνημονεῦοι τὴν χάριν αὐτοῖς ὁ Ζεὺς, ἦν [ἐν ἀρχῇ τῆς Ὀμήρου ποιήσεως] πρὸς αὐτὸν ἐπεδείξαντο, δώδεκα ἐξῆς ἡμέρας ἐστίασαντες, καὶ ταῦτα, ἐπαγόμενον καὶ τοὺς ἄλλους θεούς. οὕτως οὐδὲν ὡς ἔοικε ἀμυσθὲ ποιῶσιν, [ὡν ποιῶσιν.] ἀλλὰ πωλοῦσι τοῖς

ἀνθρώποις τὰγαθὰ, καὶ ἔνεστι πρίασθαι παρ' αὐ-
 τῶν τὸ μὲν ὑγιαίνειν, εἰ τύχοι, βοϊδίου· τὸ δὲ πλου-
 τεῖν, βοῶν τετάρων· τὸ δὲ βασιλεῦειν, ἑκατόμβης·
 τὸ δὲ σῶον ἐπανελθεῖν ἐξ Ἴλιου ἐς Πύλον, ταύρων
 ἑννέα· καὶ τὸ ἐκ τῆς Αὐλίδος ἐς Ἴλιον διαπλεῦσαι,
 παρθένου βασιλικῆς. ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη τὸ μὴ ἀλῶ-
 ναι τὴν πόλιν τότε ἐπρίατο παρὰ τῆς Ἀθηνῆς βοῶν
 δώδεκα, καὶ πέπλου. εἰκάζειν δὲ χρὴ πολλὰ εἶναι
 καὶ ἀλεκτρούνοσ, καὶ στεφάνου, καὶ λιβανωτοῦ μό-
 νου παρ' αὐτοῖς ὄνια. 3. Ταῦτα δὲ, οἶμαι, καὶ ὁ
 Χρῦσης ἐπιστάμενος, ἄτε ἱερεὺς, καὶ γέρον, καὶ τὰ
 θεῖα σοφός, ἐπειδὴ ἄπρακτος ἀπῆει παρὰ τοῦ Ἀγα-
 μέμνονος, ὡς ἂν καὶ προδανείσας τῷ Ἀπόλλωνι τὴν
 χάριν, δικαιολογεῖται, καὶ ἀπαιτεῖ τὴν ἀμοιβήν, καὶ
 μόνον οὐκ ὀνειδίξει, λέγων, ὦ βέλτιστε Ἀπόλλον, ἐγὼ
 μὲν σου τὸν νεῶν, τέως ἀστεφάνωτον ὄντα, πολλῶν
 ἐστεφάνωσα· καὶ τοσαῦτά σοι μυρία ταύρων τε καὶ
 αἰγῶν ἔκαυσα ἐπὶ τῶν βωμῶν· σὺ δ' ἀμελεῖς μου
 τοιαῦτα πεπονθότος, καὶ παρ' οὐδὲν τίθεσαι τὸν εὐ-
 εργέτην. τοιγαροῦν οὕτω κατεδυσώπησεν αὐτὸν ἐκ
 τῶν λόγων, ὥστε ἄρπασσάμενος τὰ τόξα, καὶ ὑπὲρ
 τοῦ ναυστάθμου καθίσας ἑαυτὸν, κατετόξευσε τῷ
 λοιμῷ τοὺς Ἀχαιοὺς αὐταῖς ἡμιόνοις καὶ κυσίν. 4.
 Ἐπεὶ δ' ἀπαξ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐμνήσθην, βούλομαι
 καὶ τἄλλα εἰπεῖν, ἃ περὶ αὐτοῦ οἱ σοφοὶ τῶν ἀν-
 θρώπων λέγουσιν, οὐχ ὅσα περὶ τοὺς ἔρωτας ἔδυσ-
 τύχησεν, οὐδὲ τοῦ Τακίνθου τὸν φόνον, οὐδὲ τῆς
 Δάφνης τὴν ὑπεροφίαν, ἀλλ' ὅτι καὶ καταδικασθεῖς

ἐπὶ τῇ τῶν Κυκλώπων θανάτῳ, καξοστρακισθεὶς διὰ τοῦτο ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κατεπέμφθη ἐς τὴν γῆν, ἀνθρωπίνῃ χρησάμενος τῇ τέχνῃ· ὅτε δὴ καὶ ἐθήτευσεν ἐν Θετταλίᾳ παρ' Ἀδμήτῳ, καὶ ἐν Φρυγίᾳ παρὰ Λαομέδοντι· παρὰ τοῦτω μὲν γε οὐ μόνος, ἀλλὰ μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος, ἀμφότεροι πλινθεύοντες ὑπ' ἀπορίας, καὶ ἐργαζόμενοι ἐς τὸ τεῖχος, καὶ οὐδὲ ἐντελῆ τὸν μισθὸν ἐκομίσαντο παρὰ τοῦ Φρυγός, ἀλλὰ προσώφειλεν αὐτοῖς πλεον ἢ τριάκοντά, φασί, δραχμᾶς Τρωϊκάς. 5. Ἡ γὰρ οὐ ταῦτα σεμνολογοῦσιν οἱ ποιηταὶ περὶ τῶν θεῶν, καὶ πολὺ τούτων ἰερώτερα, περὶ τοῦ Ἡφαίστου, καὶ Προμηθέως, καὶ Κρόνου, καὶ Ῥέας, καὶ σχεδὸν ὅλης τῆς τοῦ Διὸς οἰκίας; καὶ ταῦτα παρακαλέσαντες τὰς Μούσας συνειδοὺς ἐν ἀρχῇ τῶν ἐπῶν, ὑφ' ὧν δὴ ἔνθεοι γενόμενοι, ὡς τὸ εἶκός, ἄδουσιν, ὡς ὁ μὲν Κρόνος, ἐπειδὴ τάχιστα ἐξέτεμε τὸν πατέρα τὸν Οὐρανὸν, ἐβασίλευσέ τε ἐν αὐτῷ, καὶ τὰ τέκνα κατήσθειεν, ὡσπερ ὁ Ἀργεῖος Θυέστης. Ὑστερον δὲ ὁ Ζεὺς κλαπεῖς ὑπὸ τῆς Ῥέας ὑποβαλλομένης τὸν λίθον, ἐς τὴν Κρήτην ἐκτεθεὶς, ὑπ' αἰγὸς ἀνετράφη, καθάπερ ὁ Τήλεφος ὑπ' ἐλάφου, καὶ ὁ Πέρσης Κῦρος ὁ πρότερον ὑπὸ κυνός· εἶτα ἐξελάσας τὸν πατέρα, καὶ ἐς τὸ δεσποτήριον καταβαλὼν, αὐτὸς ἔσχε τὴν ἀρχήν. Ἐγνημὶ δὲ πολλὰς μὲν ἄλλας, ὑστάτην δὲ τὴν Ἥραν τὴν ἀδελφὴν, κατὰ τοὺς Περσῶν τοῦτο καὶ Ἀσσυρίων νόμους. ἐρωτικὸς δὲ ὢν, καὶ εἰς Ἀφροδίσια κεχυμένος, ῥαδίως ἐπέπλησε παίδων τὸν οὐρανόν, τοὺς μὲν ἐξ

ὁμοτίμων ποιησάμενος, ἐνίους δὲ καὶ νόθους ἐκ τοῦ
 θνητοῦ καὶ ἐπιγείου γένους· ἄρτι μὲν ὁ γεννάδας
 γιγνόμενος χρυσίον, ἄρτι δὲ ταῦρος, ἢ κύκνος, ἢ
 ἄετός, καὶ ὄλως ποικιλώτερος αὐτοῦ Πρωτέως. μό-
 νην δὲ τὴν Ἀθηναίαν ἔφυσεν ἐκ τῆς ἑαυτοῦ κεφαλῆς,
 ὑπ' αὐτὸν ἀτεχνῶς τὸν ἐγκέφαλον συλλαβών. τὸν μὲν
 γὰρ Διόνυσον ἡμιτελῆ φασιν ἐκ τῆς μητρὸς ἔτι καιο-
 μένης, ἀρπιάσας, ἐν τοῖς μηρῶ φέρων κατώρουξε, κίττα
 ἐξέτεμε, τῆς ὠδίνος ἐνστάσης. 6. Ὁμοια δὲ τούτοις
 καὶ περὶ τῆς Ἥρας ἄδουσιν, ἄνευ τῆς πρὸς τὸν ἄν-
 δρα δμιλίας, ὑπηνέμιον αὐτὴν παῖδα γεννηῆσαι τὸν
 Ἥφαιστον, οὐ μάλα εὐτυχῆ τοῦτον, ἀλλὰ βίαναυσον,
 καὶ χαλκία, καὶ πυρίτην, καὶ ἐν καπνῷ τὸ πᾶν βι-
 οῦντα, καὶ σπινθήρων ἀνάπλεων, οἷα δὴ καμινευ-
 τήν, καὶ οὐδὲ ἄρτιον τῷ πόδε· χωλευθῆναι γὰρ αὐ-
 τὸν ἀπὸ τοῦ πτώματος, ὁπότε ἐρρίφη ὑπὸ τοῦ Διὸς
 ἐξ οὐρανοῦ· καὶ εἶγε μὴ οἱ Λήμνιοι καλῶς ποιούν-
 τες ἔτι φερόμενον αὐτὸν ὑπεδέξαντο, ἐτεθνήκει ἂν
 ἡμῖν ὁ Ἥφαιστος, ὡς περὶ ὁ Ἄστυάναξ ἀπὸ τοῦ πύργου
 καταπεσών. καίτοι τὰ μὲν Ἥφαιστου μέτρια· τὸν δὲ
 Προμηθεΐα τίς οὐκ οἶδεν, οἷα ἔπαθε, διότι καθ' ὑ-
 περβολὴν φιλόανθρωπος ἦν; καὶ γὰρ καὶ τοῦτον ἐς
 τὴν Σκυθίαν ἀγαγὼν ὁ Ζεὺς ἀνεσταύρωσεν ἐπὶ τοῦ
 Καυκάσου, καὶ τὸν αἰετὸν αὐτῷ παρακαταστήσας
 τὸ ἦπαρ ὁσημέραι κολάφοντα. 7. Οὗτος μὲν οὖν
 ἐξετέλεσε τὴν καταδίκην. ἢ Ῥέα δὲ (χρὴ γὰρ ἴσως καὶ
 ταῦτα εἰπεῖν) πῶς οὐκ ἀσχημονεῖ, καὶ δεινὰ ποιεῖ,
 γραῦς μὲν ἤδη καὶ ἕξωρος οὖσα, καὶ τοσοῦτων μήτηρ

θεῶν, παιδεραστοῦσα δ' ἔτι, καὶ ζηλοτυποῦσα, καὶ
 τὸν Ἄτιν ἐπὶ τῶν λεόντων περιφέρουσα· καὶ ταῦτα
 μηκέτι χρήσιμον εἶναι δυνάμενον; ὥστε πῶς ἂν ἔτι
 μέμφοιτό τις ἢ τῇ Ἀφροδίτῃ, ὅτι μοιχεύεται, ἢ τῇ
 Σελήνῃ πρὸς τὸν Ἐνδυμίωνα κατιούση πολλάκις ἐκ
 μέσης τῆς ὁδοῦ. 8. Φέρε δὲ ἤδη τούτων ἀφήμενοι
 τῶν λόγων ἐς αὐτὸν ἀνέλθωμεν τὸν οὐρανὸν ποιητί-
 κῶς ἀναπτάμενοι κατὰ τὴν αὐτὴν Ὅμηρῳ καὶ Ἡσιό-
 δω ὁδόν, καὶ θεασώμεθα, ὅπως ἕκαστον διακεκό-
 σμηται τῶν ἄνω. καὶ ὅτι μὲν χαλκοῦς ἐστὶ τὰ ἔξω,
 καὶ πρὸ ἡμῶν τοῦ Ὅμηρου λέγοντος ἠκούσαμεν.
 ὑπερβάντι δὲ καὶ ἀνακύνψαντι μικρὸν ἐς τὰ ἄνω, καὶ
 ἀτεχνῶς ἐπὶ τοῦ νώτου γενομένων, φῶς τε λαμπρό-
 τερον φαίνεται, καὶ ἥλιος καθαρώτερος, καὶ ἄστρα
 διαυγέστερα, καὶ χρυσοῦν τὸ δάπεδον, καὶ τὸ πᾶν
 ἡμέρα. ἐξιδόντων δὲ, πρῶτον μὲν οἰκοῦσιν αἱ ὼραι,
 πυλωροῦσι γάρ· ἔπειτα δὲ, ἢ Ἴρις, καὶ ὁ Ἐρμῆς,
 ὄντες ὑπηρεταί, καὶ ἀγγελιαφόροι τοῦ Διός· ἐξῆς δὲ
 τοῦ Ἡφαίστου τὸ χαλκεῖον ἀνάμεστον ἀπάσης τέ-
 χνης· μετὰ δὲ αἱ τῶν θεῶν οἰκίαι, καὶ τοῦ Διὸς τὰ
 βασιλεία· ταῦτα πάντα περικαλλῆ τοῦ Ἡφαίστου
 κατασκευάσαντος. 9. Οἱ δὲ θεοὶ παρὰ Ζηνὶ καθή-
 μενοι, (πρέπει γάρ, οἶμαι, ἄνω ὄντα μεγαληγορεῖν)
 ἀπουκοποῦσιν ἐς τὴν γῆν, καὶ πάντῃ περιβλέπουσιν
 ἐπικύπτοντες, εἶποθεν ὄψονται πῦρ ἀναπτόμενον,
 ἢ ἀναφερομένην κνίσσαν, ἐλισσομένην περὶ καπνῶ.
 καὶ μὲν θύῃ τις, εὐωχοῦνται πάντες, ἐπικεχηνύτες
 τῷ καπνῷ, καὶ τὸ αἷμα πίνοντες τοῖς βωμοῖς προσ-
 χεόμενον, ὡσπερ αἱ μυῖαι. ἦν δ' οἰκόσσοι ὧσι, νῆ-

κταρ καὶ ἀμβροσία τὰ δεῖπνον. πάλαι μὲν οὖν καὶ ἄνθρωποι συνεισιτῶντο, καὶ συνέπινον αὐτοῖς, ὁ Ἰξίων, καὶ ὁ Τάνταλος. ἐπεὶ δὲ ἦσαν ὑβρισταὶ καὶ λάλοισι, ἐκεῖνοι μὲν ἔτι καὶ νῦν κολάζονται, ἄβατος δὲ τῶ θνητῶν γένει καὶ ἀπόβροτος ὁ οὐρανός. 10. Τοιοῦτος ὁ βίος τῶν θεῶν. τοιγαροῦν καὶ οἱ ἄνθρωποι συναδᾷ τούτοις, καὶ ἀκόλουθα περὶ τὰς θρησκείας ἐπιτηδεύουσι. καὶ πρῶτον μὲν ὕλας ἀπετέμοντο, καὶ ὄρη ἀνέθεσαν, καὶ ὄρνεα καθιέρωσαν, καὶ τὰ φυτὰ ἐπεφήμισαν ἐκάστῳ θεῷ. μετὰ δὲ νεύμαμενοι κατὰ ἔθνη σέβουσι, καὶ πολίτας αὐτῶν ἀσφαίνουσιν· ὁ μὲν Δελφός τὸν Ἀπόλλω, καὶ ὁ Δῆλιος ὁ δ' Ἀθηναῖος τὴν Ἀθηνᾶν· μαρτυρεῖται γοῦν τὴν οἰκειότητα τῶ ὀνόματι· τὴν Ἥραν δὲ ὁ Ἀργεῖος· καὶ ὁ Μυυγδόσιος τὴν Ῥεῖαν· καὶ τὴν Ἀφροδίτην ὁ Πάφιος. οἱ δ' αὖ Κρηῖτες οὐ γενέσθαι παρ' αὐτοῖς, οὐδὲ τραφῆναι μόνον τὸν Δία λέγουσιν, ἀλλὰ καὶ τάφον αὐτοῦ δεικνύουσι. καὶ ἡμεῖς ἄρα τοσοῦτον ἠπατώμεθα χρόνον, οἴομενοι τὸν Δία βροντᾶν τε, καὶ ὕειν, καὶ τᾶλλα πάντα ἐπιτελεῖν· ὁ δὲ ἐλελήθει πάλαι τεθνεώς, παρὰ Κρησὶ τεθαμμένος. 11. Ἐπειτα δὲ ναοὺς ἐγείραντες, ἴν' αὐτοῖς μὴ ἄσχοι, μηδὲ ἀνέστιοι δηθεν ὦσιν, εἰκόνας αὐτῶν ἀκείκαζουσι, παρακαλέσαντες ἢ Πραξιτέλην, ἢ Πολύκλειτον, ἢ Φειδίαν. οἱ δὲ, οὐκ οἶδ' ὅπου ἰδόντες ἀναπλάττουσι γενειήτην μὲν τὸν Δία, παῖδα δ' ἐς αἰεὶ τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ τὸν Ἑρμῆν ὑπηγήτην, καὶ Ποσειδῶνα κυακοχάτην, καὶ γλαυκῶπιν τὴν Ἀθηνᾶν. ὅμως δ' οὖν οἱ παριόντες ἐς τὸν νεῶν οὔτε τὸν ἐξ Ἰνδῶν ἐλέφαντα ἔτι οἶονται ὄραϊν,

οὔτε τὸ ἐκ τῆς Θράκης μεταλλευθὲν χρυσίον, ἀλλ' αὐτὸν τὸν Κρόνου καὶ Ῥέας ἐς τὴν γῆν ὑπὸ Φειδίου μετωκισμένον, καὶ τὴν Πισαίων ἐρημίαν ἐπισκοπεῖν κεκελευσμένον, καὶ ἀγαπῶντα, εἰ διὰ πέντε ὄλων ἐτῶν θύσει τις αὐτῷ πάρεργον Ὀλυμπίων. 12 Θέμενοι δὲ βωμοὺς, καὶ προῤῥήσεις, καὶ περιῤῥαντήρια, προσάγουσι τὰς θυσίας· βοῦν μὲν ἀροτῆρα ὁ γεωργός· ἄρνα δὲ ὁ ποιμὴν, καὶ αἶγα ὁ αἰπόλος· ὁ δὲ τις λιβανωτὸν, ἢ πόπανον· ὁ δὲ πένης ἰλάσατο τὸν θεὸν φιλήσας μόνον τὴν αὐτοῦ δεξιάν. ἀλλ' οἷγε θύοντες (ἐπ' ἐκείνους γὰρ ἐπάνειμι) στεφανώσαντες τὸ ζῶον, καὶ πολὺ γε πρότερον ἐξετάσαντες, εἰ ἐντελὲς εἶη, ἵνα μηδὲ τῶν ἀχρήστων τὴν κατασφάττωσι, προσάγουσι τῷ βωμῷ, καὶ φονεύουσιν ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ θεοῦ, γοερὸν τι μυκώμενον, καὶ, ὡς τὸ εἰκός, εὐφημοῦν, καὶ ἡμίφωνον ἤδη τῇ θυσίᾳ ἐπαυλοῦν· τίς οὐκ ἂν εἰκάσειεν ἠδεσθαι ταῦθ' ὀρώοντας τοὺς θεοὺς; 13. Καὶ τὸ μὲν πρόγραμμα φησὶ, μὴ παρῆναι εἴσω τῶν περιῤῥαντηρίων, ὅστις μὴ καθαρὸς ἐστὶ τὰς χεῖρας· ὁ δὲ ἱερεὺς αὐτὸς ἕστηκεν ἡμαγμέτος, καὶ, ὡς περὶ ὁ Κύκλωψ ἐκείνος, ἀνατέμνων, καὶ τὰ ἔγκατα ἐξαιρών, καὶ καρδιουλικῶν, καὶ τὸ αἷμα τῷ βωμῷ περιχέων, καὶ τί γὰρ οὐκ εὐσεβὲς ἐπιτελῶν; ἐπὶ πᾶσι δὲ πῦρ ἀνακαύσας ἐπέθηκε φέρων αὐτῇ δορᾷ τὴν αἶγα, καὶ αὐτοῖς ἐρίοις τὸ πρόβατον. ἡ δὲ κνίσσα θεσπέσιος, καὶ ἱεροπρεπὴς χωρεῖ ἄνω, καὶ ἐς αὐτὸν τὸν οὐρανὸν ἠρέμα διασκίδνεται. ὁ μὲν γε Σκύθης, καὶ πάσας τὰς θυσίας ἄφεις, καὶ ἠγησάμενος ταπεινάς, αὐτοὺς τοὺς

ἀνθρώπους τῇ Ἀτρέμιδι παρίστησι καὶ οὕτω ποιῶν ἀρέσκει τῷ θεῷ. 14. Ταῦτα μὲν δὴ ἴσως μέτρια, καὶ τὰ ὑπ' Ἀσσυρίων γιγνόμενα, καὶ ὑπὸ Φρυγῶν, καὶ Λυδῶν. ἦν δ' ἐς τὴν Αἴγυπτον ἔλθης, τότε δὴ τότε ὄψει πολλὰ τὰ σεμνὰ, καὶ ὡς ἀληθῶς ἄξια τοῦ οὐρανοῦ. κριοπρόσωπον μὲν τὸν Δία· κυνοπρόσωπον δὲ τὸν βέλτιστον Ἑρμῆν, καὶ τὸν Πᾶνα ὄλον τράγον, καὶ Ἴβιν τινα, καὶ κροκύδειλον ἔτερον, καὶ πίθηκον.

Εἶδ' ἐθέλοις καὶ ταῦτα θαυμάζειν ὄφρ' εὖ εἰδῆς,

ἀκούσῃ πολλῶν σοφιστῶν, καὶ γραμματέων, καὶ προφητῶν ἐξυρημένων, διηγουμένων, (πρότερον δέ, φησιν ὁ λόγος, Θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι), ὡς ἄρα ὑπὸ τῶν πολεμίων, καὶ τῶν γιγάντων τὴν ἐπανάστασιν οἱ θεοὶ φοβηθέντες ἤκον ἐς τὴν Αἴγυπτον, ὡς δὴ ἐνταῦθα λησόμενοι τοὺς πολεμίους. εἶθ' ὁ μὲν αὐτῶν ὑπέδου τράγον· ὁ δὲ κριὸν ὑπὸ τοῦ δέους· ὁ δὲ θηρίον, ἢ ὄρνεον· διὸ δὴ εἰσέτι καὶ νῦν φυλάττεσθαι τίς τότε μορφῆς τοῖς θεοῖς. ταῦτα γὰρ ἀμέλει ἐν τοῖς ἀδύτοις ἀπόκειται γραφέντα πρὶν ἢ πρὸ ἐτῶν μυρίων. 15. Αἱ δὲ θυσίαι καὶ παρ' ἐκείνοις αἱ αὐταί. πλὴν ὅτι πενθοῦσι τὸ ἱερεῖον, καὶ κόπτονται περιστάντες ἤδη πεφονευμένον· οἱ δὲ καὶ θάπτουσι μόνον ἀποσφάζαντες. ὁ μὲν γὰρ Ἄπις, ὁ μέγιστος αὐτοῖς θεός, ἐὰν ἀποθάνῃ, τίς οὕτω περὶ πολλοῦ ποιεῖται τὴν κόμην, ὅστις οὐκ ἀπεξύρησε, καὶ ψιλὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὸ πένθος ἐπεδείξατο, κἄν τὸν Νίσου ἐξηπλόκαμον τὸν πορφυροῦν; ἔστι δὲ ὁ Ἄπις ἐξ ἀγέλης θεός, ἐπὶ τῷ προτέρῳ χειροτονούμενος, πολὺ καὶ

λίων, καὶ σεμνότερος τῶν ἰδιωτῶν βοῶν. ταῦτα οὕτω
 γιγνόμενα, καὶ ὑπὸ τῶν πολλῶν πιστευόμενα, δεῖ-
 σθαί μοι δοκεῖ τοῦ μὲν ἐπιτιμήσοντος οὐδενός, Ἡρα-
 κλείτου δὲ τινος, ἢ Δημοκρίτου, τοῦ μὲν γελασομένου
 τὴν ἄνοιαν αὐτῶν, τοῦ δὲ τὴν ἄγνοιαν ὀδυρουμένου.

BION ΠΡΑΣΙΣ.

ARGUMENTVM.

*Apud Iovem est auctio vitarum sive sectarum
 philosophicarum, ita tamen, ut ad unam omnes
 risui lectorum obiiciantur. Nam dum venduntur,
 vel a Mercurio praecone, vel ab ipsis philosophis
 et mores et eae doctrinae partes, quae vel iure
 risum moverent, vel male a vulgo intellectae ri-
 dendae viderentur, in commendationem sectarum
 enarrantur. Veneunt autem Pythagorei vel Py-
 thagoras (nam sub nomine auctoris universos eius
 asseclas comprehendit) decem minis; Diogenes
 obolis duobus; Aristippus, Democritus et Hera-
 clitus emptorem non inveniunt; Socrates (Platoni-
 cus) venditur duobus talentis, Epicurus minis dua-
 bus, Chrysippus minis duodecim, Aristoteles minis
 viginti; Pyrrho una mina attica.*

ZETΣ. Σὺ μὲν διατίθει τὰ βάρη, καὶ παρασκευάζε τὸν τόπον τοῖς ἀφικνουμένοις· σὺ δὲ σιῆσον ἕξις παραγαγὼν τοὺς βίους· ἀλλὰ κοσμήσας πρότερον, ὡς εὐπρόσωποι φανοῦνται, καὶ ὅτι πλείους ἐπάξονται. σὺ δὲ, ὦ Ἑρμῆ, κήρυττε, καὶ ξυγκάλει ἀγαθῇ τύχῃ τοὺς ὠνητάς ἤδη παρῆναι πρὸς τὸ πωλητήριον. ἀποκηρύξομεν δὲ βίους φιλοσόφους παντὸς εἶδους, καὶ προαιρέσεων ποικίλων. εἰ δὲ τις οὐκ ἔχοι τοπαραυτικά τὰργύριον καταβαλέσθαι, ἐς νέωτα ἐκτίσει, καταστήσας ἐγγυητήν.

ΕΡΜ. Πολλοὶ ξυνίασιν· ὥστε χρὴ μὴ διατρίβειν, μηδὲ κατέχειν αὐτούς.

ZETΣ. Πωλώμεν οὖν.

2. **ΕΡΜ.** Τίνα θέλεις πρῶτον παραγάγωμεν;

ZETΣ. Τουτοῖ τὸν κομήτην, τὸν Ἰωνικόν, ἐπεὶ καὶ σεμνὸς τις εἶναι φαίνεται.

ΕΡΜ. Οὗτος ὁ Πυθαγόρας, κατὰβηθι, καὶ πάρεχε σαυτὸν ἀναθεωρεῖσθαι τοῖς συνειλεγμένοις.

ZETΣ. Κήρυττε δῆ.

ΕΡΜ. Τὸν ἄριστον βίον πωλῶ, τὸν σεμνότατον, τίς ὠνήσεται; τίς ὑπὲρ ἄνθρωπον εἶναι βούλεται; τίς εἰδέναι τὴν τοῦ παντὸς ἁρμονίαν, καὶ ἀναβῶναι πάλιν;

ΑΓΟ. Τὸ μὲν εἶδος, οὐκ ἀγεννῆς. τί δαὶ μάλιστα οἶδεν;

ΕΡΜ. Ἀριθμητικὴν, ἀστρονομίαν, τερατείαν, γεωμετρίαν, μουσικὴν, γοητείαν. μάντιν ἄκρον βλέπεις.

ΑΓΟ. Ἐξίστιν αὐτὸν ἀνακρίνειν;

ΕΡΜ. Ἀνάκρινε ἀγαθῇ τύχῃ.

3. ΑΓΟ. Ποδαπὸς εἶ σύ.

ΠΤΘ. Σάμιος.

ΑΓΟ. Ποῦ δαὶ ἐπαιδεύθης;

ΠΤΘ. Ἐν Αἰγύπτῳ, παρὰ τοῖς ἐκεῖ σοφοῖς.

ΑΓΟ. Φέρε δὴ, ἦν πρῶμαί σε, τί με διδάξεις;

ΠΤΘ. Διδάξω μὲν οὐδέν, ἀναμνήσω δέ.

ΑΓΟ. Πῶς ἀναμνήσεις;

ΠΤΘ. Καθαρὰν πρότερον τὴν ψυχὴν ἐργασάμενος, καὶ τὸν ἐπ' αὐτῇ ῥύπον ἐκκλύσας.

ΑΓΟ. Καὶ δὴ νόμισον ἤδη κεκαθάρθαι με, τίς ὁ τρόπος τῆς ἀναμνήσεως;

ΠΤΘ. Τὸ μὲν πρῶτον, ἡσυχίῃ μακρῇ, καὶ ἀφωνίῃ, καὶ πέντε ὅλων ἐτέων λαλέειν μηδέν.

ΑΓΟ. Ὡρα σοι, ὦ βέλτιστε, τὸν Κροίσου παῖδα παιδεύειν ἐγὼ γὰρ λάλος, οὐκ ἀνδρῆς εἶναι βούλομαι. τί δαὶ μετὰ τὴν σιωπὴν ὅμως καὶ τὴν πενταετίαν;

ΠΤΘ. Μουσουργίην καὶ γεωμετρίην ἐνασκήσειαι.

ΑΓΟ. Χαρίεν λέγεις, εἰ πρότερον κιθαρῶδον χορὴ γενόμενον, κατὰ εἶναι σοφόν.

4. ΠΤΘ. Εἰτ' ἐπὶ τουτέοισιν, ἀριθμείην.

ΑΓΟ. Οἶδα καὶ νῦν ἀριθμείην.

ΠΤΘ. Πῶς ἀριθμείεις;

ΑΓΟ. Ἐν, δύο, τρία, τέτταρα.

ΠΤΘ. Ὅρας, ἃ σὺ δοκέεις τέτταρα, ταῦτα δέκα εἰσὶ, καὶ τρίγωνον ἐντελές, καὶ ἡμέτερον ὄρκιον;

ΑΓΟ. Οὐ μὰ τὸν μέγιστον τοίνυν ὄρκον τὰ τέτ-

ταρα, οὐ ποτε θειοτέρους λόγους ἤκουσα, οὐδὲ μᾶλλον ἱερούς.

ΠΤΘ. Μετὰ δὲ, ὧ̄ ξεινε, εἶσαι γῆς τε πέρι, καὶ ἡέρος, καὶ ὕδατος, καὶ πυρός, ἧτις αὐτέοισιν ἡ φορή· καὶ ὀκοῖα ἔόντα μορφῆν, καὶ ὀκως κινέονται.

ΑΓΟ. Μορφῆν γὰρ ἔχει τὸ πῦρ, ἡ ἀήρ, ἡ ὕδωρ;

ΠΤΘ. Καὶ μάλα ἐμφανέα. οὐ γὰρ οἶά τε ἀμορφίη καὶ ἀσχημοσύνη κινέσθαι. καὶ ἐπὶ τουτέοισι δὲ, γνώσεται τὸν θεὸν ἀριθμὸν ἔόντα, καὶ νόον καὶ ἄρμονίην.

ΑΓΟ. Θαυμάσια λέγεις.

5. *ΠΤΘ.* Πρὸς δὲ τοῖςδεσι τοῖσιν εἰρημένοισι, καὶ σεωυτὸν ἕνα δοκίοντα, καὶ ἄλλον ὀρεόμενον, καὶ ἄλλον ἔόντα εἶσαι.

ΑΓΟ. Τί φῆς; ἄλλος εἰμὶ, καὶ οὐχ οὗτος, ὡς περ νῦν πρὸς σὲ διαλέγομαι;

ΠΤΘ. Νῦν μὲν οὗτος, πάλαι δὲ ἐν ἄλλῳ σώματι καὶ ἐν ἄλλῳ οὐνόματι ἐφαντάζω· χρόνῳ δὲ αὐτίς, ἐς ἄλλο μεταβήσεται.

ΑΓΟ. Τοῦτο φῆς, ἀθάνατον ἔσσεσθαι με, ἀλλαττόμενον ἐς μορφάς πλείονας; ἀλλὰ τάδε μὲν ἱκανῶς. 6. Τὰ δ' ἀμφὶ δίαιταν, ὀποῖός τις εἶ;

ΠΤΘ. Ψυχῆϊον μὲν οὐδὲ ἐν τι σιτέομαι· τὰ δ' ἄλλα, πλήν κυάμων.

ΑΓΟ. Τίνος εἶνεκα; ἡ μυσάτιη τοὺς κυάμους;

ΠΤΘ. Οὐκ· ἀλλ' ἱεροί εἶσι, καὶ θωῦμαστίη αὐτέων ἡ φύσις. πρῶτον μὲν γὰρ τὸ πᾶν γονή εἶσι· καὶ ἦν ἀποδύσης κύαμον ἔτι χλωρὸν ἔόντα, ὄψεται τοῖσιν ἀνδρείοισι μορίοισιν ἐμφερέα τὴν φυήν. ἐψηθέν-

τα δὲ ἦν ἀφῆς ἐς τὴν σεληναίην νυξὶ μεμιτρημένη-
σιν, αἶμα ποιείουσ· τὸ δὲ μείζον, Ἀθηναίοισι νόμος,
κυάμοισι τὰς ἀρχὰς αἰρέεσθαι.

ΑΓΟ. Καλῶς πάντα ἔφησ, καὶ ἱεροπρεπῶς. ἀλλ'
ἀπόδυθι, καὶ γυμνὸν γὰρ σε ἰδεῖν βούλομαι. ὦ Ἡρά-
κλεις, χρυσοῦς αὐτῷ ὁ μηρός ἐστι. Θεός, οὐ βροτός
τις εἶναι φαίνεται· ὥστε ὀνήσομαι πάντως αὐτόν.
πόσου τοῦτογ ἀποκηρύττεις;

ΕΡΜ. Δέκα μνῶν.

ΑΓΟ. Ἐχω, τοσοῦτου λαβῶν.

ΖΕΥΣ. Γράφει τοῦ ὀνησαμένου τοῦνομου, καὶ
ὄθεν ἐστίν.

ΕΡΜ. Ἰταλιώτης, ὦ Ζεῦ, δοκεῖ τις εἶναι, τῶν
ἀμφὶ Κρότωνα, καὶ Τάραντα, καὶ τὴν ταύτην Ἑλ-
λάδα. καίτοι οὐχ εἷς, ἀλλὰ τριακόσιοι σχεδὸν ἐώνη-
ται κατὰ κοινὸν αὐτόν.

ΖΕΥΣ. Ἀπαγέτωσαν· ἄλλον παραγάγωμεν.

7. **ΕΡΜ.** Βούλει τὸν αὐχμῶντα ἐκείνον, τὸν
Ποντικόν;

ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΕΡΜ. Οὗτος, ὁ τὴν πήραν ἐξηρητημένος, ὁ ἐξω-
μίας, ἐλθὲ, καὶ περιῖθι ἐν κύκλῳ τὸ συνέδριον· βίον
ἀνδρικὸν πωλῶ, βίον ἄριστον καὶ γεννικόν, βίον ἐλεύ-
θερον· τίς ὀνήσεται;

ΑΓΟ. Ὁ κῆρυξ πῶς ἔφησ; πωλεῖς τὸν ἐλεύ-
θερον;

ΕΡΜ. Ἐγωγε.

ΑΓΟ. Εἶτα οὐ δέδιας μὴ σοι δικάσῃται ἀνδρα-
ποδισμοῦ, ἢ καὶ προκαλήσεται σε ἐς Ἄρειον πάγον;

ΕΡΜ. Οὐδὲν αὐτᾶ μέλει τῆς πράσεως· οἶεται γὰρ εἶναι παντάπασιν ἐλεύθερος.

ΑΓΟ. Τί δ' ἄν τις αὐτῷ χρήσαιτο, ῥυπῶντι, καὶ οὕτω κακοδαιμόνως διακειμένῳ; πλὴν εἰ μὴ σκαπανεία γε καὶ ὑδροφόρον αὐτὸν ἀποδεικτέον.

ΕΡΜ. Οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἦν θυρωρεῖν αὐτὸν ἐπιστήσης, πολὺ πιστοτέρῳ χρήσῃ τῶν κυνῶν. ἀμέλει, κύων αὐτῷ καὶ τοῦνομα.

ΑΓΟ. Ποδαπὸς δέ ἐστι, καὶ τίνα τὴν ἀσκησιν ἐπαγγέλλεται;

ΕΡΜ. Αὐτὸν ἐροῦ· κάλλιστον γὰρ οὕτω ποιεῖν.

ΑΓΟ. Δέδια τὸ σκυθρωπὸν αὐτοῦ, καὶ κατηφές, μὴ με ὑλακτῆσῃ προσελθόντα, ἢ καὶ νῆ Δία δάκῃ γε. οὐχ ὄραϊς ὡς διῆσκε τὸ ξύλον, καὶ συνέσπακε τὰς ὀφρυῖς, καὶ ἀπειλητικὸν τι καὶ χολῶδες ὑποβλέπει;

ΕΡΜ. Μὴ δέδιθι· τιθασσὸς γάρ ἐστι.

8. *ΑΓΟ.* Τὸ πρῶτον, ὦ βέλτιστε, ποδαπὸς εἶ;

ΔΙΟΓ. Παντοδαπός.

ΑΓΟ. Πῶς λέγεις;

ΔΙΟΓ. Τοῦ κόσμου πολίτην ὄραϊς.

ΑΓΟ. Ζηλοῖς δὲ τίνα;

ΔΙΟΓ. Τὸν Ἡρακλῆα.

ΑΓΟ. Τί οὖν οὐχὶ καὶ λεοντῆν ἀμπέχῃ; τὸ μὲν γὰρ ξύλον ἔοικας αὐτῷ.

ΔΙΟΓ. Τοῦτί μοι λεοντῆ τὸ τριβῶνιον. στρατεύομαι δὲ ὡσπερ ἐκεῖνος ἐπὶ τὰς ἡδονὰς, οὐ κελευστός, ἀλλ' ἐκούσιος, ἐκκαθάραι τὸν βίον προαιρούμενος.

ΑΓΟ. Εὖγε τῆς προαιρέσεως. ἀλλὰ τί μάλιστα εἰδέναι σε φῶμεν; ἢ τίνα τὴν τέχνην ἔχεις;

ΔΙΟΓ. Ἐλευθερωτῆς εἰμι τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἰατρός τῶν παθῶν. τὸ δ' ὄλον, ἀληθείας καὶ παρῶσις προφήτης εἶναι βούλομαι.

9. **ΑΓΟ.** Ἄγε, ὦ προφήτα, ἦν δὲ πρῶταί σε, τίνα με τὸν τρόπον διασκήσεις;

ΔΙΟΓ. Πρῶτον μὲν παραλαβὼν σε, καὶ ἀποδύσας τὴν τρυφήν, καὶ ἀπορία συγκατακλείσας, τριβῶνιον περιβαλῶ. μετὰ δὲ τοῦτο, πονεῖν καὶ κάμνειν καταναγκάσω, χαμαὶ καθεύδοντα, καὶ ὕδωρ πίνοντα, καὶ ὧν ἔτυχε ἐμπιμπλάμενον. τὰ δὲ χρήματα, ἦν ἔχης, ἐμοὶ πειθόμενος, ἐς τὴν θάλατταν φέρων ἐμβαλεῖς. γάμου δ' ἀμελήσεις, καὶ παιδῶν, καὶ πατρίδος· καὶ ταῦτά σοι πάντα λῆρος ἔσται· καὶ τὴν πατρῶϊαν οἰκίαν ἀπολιπὼν, ἢ τάφον οἰκήσεις, ἢ πυργίον ἔρημον, ἢ καὶ πύθον. ἢ πῆρα δὲ σοι θέρμων ἔσται μεστή, καὶ ὀπισθογράφων βιβλίων. καὶ οὕτως ἔχων, εὐδαιμονέστερος εἶναι φήσεις τοῦ μεγάλου βασιλέως. ἦν μαστιγοῦ δὲ τις, ἢ στρεβλοῦ, τούτων οὐδὲν ἀνιαρὸν ἠγήση.

ΑΓΟ. Πῶς τοῦτο φῆς τὸ μὴ ἀλγεῖν μαστιγούμενον; οὐ γὰρ χελώνης, ἢ καράβου τὸ δέρμα περιβέβληται.

ΔΙΟΓ. Τὸ Εὐριπίδειον ἐκεῖνο ζηλώσεις, μικρὸν ἐναλλάξας.

ΑΓΟ. Τὸ ποῖον;

ΔΙΟΓ. Ἡ φρήν σοι ἀλγήσει, ἢ δὲ γλῶττα ἔσται ἀνάληγτος. 10. Ἄ δὲ μάλιστα δεῖ προσεῖναι, ταῦ-

τά ἐστίν· ἰταμόν χρη εἶναι, καὶ θρασὺν, καὶ λοιδορεῖσθαι πᾶσιν ἐξίσης, καὶ βασιλεῦσι, καὶ ἰδιώταις. οὕτω γὰρ ἀποβλεπονταί σε, καὶ ἀνδρεῖον ὑπολήφονται. βάρβαρος δὲ ἡ φωνὴ ἔστω, καὶ ἀπηγῆς τὸ φθέγμα, καὶ ἀτεχνῶς ὁμοιον κυνί· καὶ πρόσωπον δὲ ἐντεταμένον, καὶ βᾶδισμα, πρέπον τοιοῦτω προσώπῳ. καὶ ὄλωσ, θηριώδη τὰ πίντα, καὶ ἄγρια. αἰδέως δὲ, καὶ ἐπιείκεια, καὶ μετριώτης ἀπέστω. καὶ τὸ ἐρυθριᾶν ἀπόξυσον τοῦ προσώπου παντελῶς. δίωκε δὲ τὰ πολυανθρωπότατα τῶν χωρίων. καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς μόνος, καὶ ἀκοινωνητος εἶναι θέλε, μὴ φίλον, μὴ ξένον προσιέμενος· κατάλυσις γὰρ τὰ τοιαῦτα τῆς ἀρχῆς. ἐν ὄψει δὲ πάντων, ἂ μηδ' ἰδίᾳ ποιήσειεν ἄντις, θαρρόων ποίει· καὶ τῶν ἀφροδισίων αἴρου τὰ γελοιότατα· καὶ τέλος, ἦν σοι δοκῆ, πολὺποδα ἔμῳν, ἢ σπηλίαν φαγῶν, ἀπόθανε. ταύτην σοι τὴν εὐδαιμονίαν προξενούμεν.

11. ΑΓΟ. Ἄπαγε. μιὰρὰ γὰρ, καὶ οὐκ ἀνθρώπινα λέγεις.

ΔΙΟΓ. Ἀλλὰ ῥᾶστά γε, ὦ οὗτος, καὶ πᾶσιν εὐχερῆ μετελθεῖν. οὐ γὰρ σοι δεήσει παιδείας, καὶ λόγων, καὶ λήρων, ἀλλ' ἐπίτομος αὕτη σοι πρὸς δόξαν ἢ ὁδός. καὶ ἰδιώτης ἦς, ἦτοι σκυτοδέψης, ἢ ταριχοπώλης, ἢ τέκτων, ἢ τραπεζίτης, οὐδὲν σε κωλύσει θαυμάσιον εἶναι, ἦν μόνον ἢ ἀναίδεια, καὶ τὸ θράσος παρῆ, καὶ λοιδορεῖσθαι καλῶς ἐκμάθης.

ΑΓΟ. Πρὸς ταῦτα μὲν οὐ δέομαί σου. ναύτης ἦ ἂν ἴσως ἢ κηπωρός ἐν καιροῖ γένοιο· καὶ ταῦτα.

ἦν ἐθέλη σε ἀποδόσθαι οὕτως τὸ μέγιστον δὴ ὀβολῶν.

ΕΡΜ. Ἐχε λαβῶν· καὶ γὰρ ἄσμενοι ἀπαλλαξόμεθα, ἐνοχλοῦντος αὐτοῦ, καὶ βοῶντος, καὶ ἄπαντας ἀπαξιαπλῶς ὑβρίζοντος καὶ ἀγορεύοντος κακῶς.

12. ΖΕΤΣ. Ἄλλον κάλει τὸν Κυρηναῖον, τὸν ἐν τῇ πορφυρίδι, τὸν ἐστεφανωμένον.

ΕΡΜ. Ἄγε δὴ, πρόσχε πῶς. πολυτελές τὸ χρῆμα, καὶ πλουσίων δεόμενον. βίος οὗτος ἡδιστος, βίος τρισμακάριστος. τίς ἐπιθυμεῖ τρυφῆς; τίς ὠνεῖται τὸν ἀβρότατον.

ΑΓΟ. Ἐλθὲ σὺ, καὶ λέγε ἅπερ εἰδὼς τυγχάνεις. ὠνήσομαι γὰρ σε, ἦν ἀκρέλιμος ἦς.

ΕΡΜ. Μὴ ἐνόχλει αὐτὸν, ὧ βέλτιστε, μηδ' ἀνάκρινε· μεθύει γὰρ. ὥστε οὐκ ἂν ἀποκρίναιτό σοι, τὴν γλῶτταν, ὡς ὄρας, διολισθαίνων.

ΑΓΟ. Καὶ τίς ἂν εὖ φρονῶν, πρίατο διεφθαρμένον οὕτω καὶ ἀκόλαστον ἀνδράποδον; ὅσων δὲ καὶ ἀποπνεῖ μύρων· ὡς δὲ, καὶ σφαλερὸν βαδίζει, καὶ παράφορον. ἀλλὰ κἄν σὺ γε, ὧ Ἐρμῆ, λέγε ὅποσα πρόσχεστιν αὐτῷ, καὶ ἃ μετιῶν τυγχάνει.

ΕΡΜ. Τὸ μὲν ὅλον, ξυμβιῶναι δεξιός, καὶ ξυμπιεῖν ἱκανός, καὶ κωμαῖσαι μετὰ αὐλητρίδος ἐπιτήδειος ἐρῶντι καὶ ἀσώτῳ δεσπότη. τἄλλα δὲ πεμμάτων ἐπιστήμων, καὶ ὀψοποιός ἐμπειρότατος. καὶ ὅλως σοφιστῆς ἡδυπαθείας· ἐπαιδευθῆ μὲν οὖν Ἀθήνησιν. ἐδούλευσε δὲ καὶ περὶ Σικελίαν τοῖς τυράννοις, καὶ σφύδρα ἠὺδοκίμει παρ' αὐτοῖς. τὸ δὲ κεφάλαιον τῆς προαιρέσεως, ἀπάντων καταφρονεῖν.

ἅπανσι χρῆσθαι, πανταχάθεν ἐρανίζεσθαι τὴν ἡδονήν.

ΑΓΟ. ὼρα σοι ἄλλον περιβλέπειν τῶν πλουσιῶν τούτων, καὶ πολυχρημάτων· ἐγὼ μὲν γὰρ οὐκ ἐπιτιμίειος ἰλαρὸν ὠνεῖσθαι βίον.

ΕΡΜ. Ἄπριάτος ἔοικεν, ὧ Ζεῦ, οὗτος ἡμῶν μένειν.

13. ΖΕΤΣ. Μιστάστησον· ἄλλον παράγαγε· μᾶλλον δὲ τῷ δύο τούτῳ, τὸν γελῶντα τὸν Ἀβδηρόθεν, καὶ τὸν κλάοντα τὸν ἐξ Ἐφέσου. ἅμα γὰρ αὐτῷ πεπρᾶσθαι βούλομαι.

ΕΡΜ. Κατάβητον ἐς τὸ μέσον. τὸ ἀρίστω βίῳ πωλῶ· τὸ σοφωτάτῳ πάντων ἀποκηρύττομαι.

ΑΓΟ. ὼ Ζεῦ, τῆς ἐναντιότητος. ὁ μὲν οὐ διαλείπει γελῶν, ὁ δὲ τινα ἔοικε πενθεῖν· δακρῦει γὰρ τοπαράπαν. τί ταῦτ', ὧ οὗτος, τί γελᾷς;

ΔΗΜ. Ἐρωτᾷς; ὅτι μοι γελοῖα πάντα δοκέει τὰ πρήγματα ὑμέων, καὶ αὐτοὶ ὑμεῖς.

ΑΓΟ. Πῶς λέγεις; καταγελαῖς ἡμῶν ἀπάντων, καὶ παρ' οὐδέν τιθεσαι τὰ ἡμέτερα πρήγματα;

ΔΗΜ. ὼδε ἔχει. σπουδαῖον γὰρ ἐν αὐτέοισιν οὐδέν. κενεὴ δὲ τὰ πάντα, καὶ ἀτόμων φορῆ, καὶ ἀπειρίη.

ΑΓΟ. Οὐ μένουσιν, ἀλλὰ σὺ κενὸς ὡς ἀληθῆς, καὶ ἀπειρος. ὧ τῆς ὑβρεως, οὐ παύσῃ γελῶν; 14. Σὺ δὲ τί κλάεις, ὧ βέλτιστε; πολὺ γὰρ οἶμαι κάλλιον σοὶ προσλαλεῖν.

ΗΡΑΚ. Ἠγέομαι γὰρ, ὧ ξένε, τὰ ἀνθρωπήϊα πρήγματα οἷζυρά, καὶ δακρῦώδεα, καὶ οὐδέν αὐτέων

ὄ,τι μὴ ἐπικήριον· τῷ δὴ οἰκτεῖρω τε σφέας καὶ ὀδί-
ρομαι. καὶ τὰ μὲν παρέοντα οὐ δοκέω μεγάλα, τὰ
δὲ ἐν ὑστέρω χρόνῳ ἐσόμενα, πάμπαν ἀνηγρά. λέγω
δὲ τὰς ἐκπυρώσιας καὶ τὴν τοῦ ὄλου συμφορὴν. ταῦτ'
ὀδύρομοι, καὶ ὅτι ἔμπεδον οὐδέν, ἀλλ' ὅπως ἐς κυ-
κεῶνα πάντα συνειλέονται, καὶ ἐστὶ τῷ ὑτὸ τέρψις,
ἀτερψίη· γνῶσις, ἀγνωσίη· μέγα, μικρόν· ἄνω κέται
περιχορευόντα, καὶ ἀμειβόμενα ἐν τῇ τοῦ αἰῶνος
παιδιῇ.

ΑΓΟ. Τί γὰρ ὁ αἰὼν ἐστὶ;

ΗΡΑΚ. Παῖς παίζων, πεσσεύων διαφερόμενος.

ΑΓΟ. Τί δαὶ οἱ ἄνθρωποι;

ΗΡΑΚ. Θεοὶ θνητοί.

ΑΓΟ. Τί δαὶ οἱ θεοί;

ΗΡΑΚ. Ἄνθρωποι ἀθάνατοι.

ΑΓΟ. Αἰνίγματα λέγεις, ὧ οὔτος, ἢ γρίφους
συντιθεῖς; ἀτεχνῶς γὰρ, ὡς περὶ ὁ Λοξίας, οὐδέν ἀπο-
σαφεῖς.

ΗΡΑΚ. Οὐδέν γὰρ μοι μέλει ὑμέων.

ΑΓΟ. Τοιγαροῦν οὐδὲ ὠνήσεται σέ τις εὐφρονῶν.

ΗΡΑΚ. Ἐγὼ δὲ κελέομαι πᾶσιν ἤβηδὸν οἰμώ-
ζειν, τοῖσιν ὠνεομένοισι, καὶ τοῖσιν οὐκ ὠνεομέ-
νοισι.

ΑΓΟ. Τουτὶ τὸ κακὸν οὐ πρόβω μελαγχολίας
ἐστὶν, οὐδ' ἕτερον ἔγωγε αὐτῶν ὠνήσομαι.

ΕΡΜ, Ἄπρατοι καὶ οὔτοι μένουσιν.

ΖΕΥΣ. Ἄλλον ἀποκήρυττε.

15. ΕΡΜ. Βούλει τὸν Ἀθηναῖον ἐκείνον, τὸν
στώμυλον;

ΖΕΥΞ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΕΡΜ. Δεῦρ' ἔλθε σύ. βίον ἀγαθόν, καὶ συνα-
τόν ἀποκηρύττομεν. τίς ἄνενται τὸν ἱερώτατον;

ΑΓΟ. Εἶπέ μοι, τί μάλιστα εἰδὼς τυγχάνεις;

ΣΩΚ. Παιδραστής εἰμι, καὶ σοφὸς τὰ ἔρωτικά.

ΑΓΟ. Πῶς οὖν ἐγὼ πρίωμαι σε; παιδαγωγοῦ
γὰρ ἐδεόμην, τῷ παιδὶ καλῶ ὄντι μοι.

ΣΩΚ. Τίς δ' ἂν ἐπιτηδειότερος ἐμοῦ γένοιτο
συνεῖναι καλῶ; καὶ γὰρ οὐ τῶν σωμάτων ἔραστής
εἰμι, τὴν ψυχὴν δὲ ἡγοῦμαι καλήν. ἀμέλει, καὶ ἔν ὑπὸ
ταῦτόν ἱματίον μοι κατακείνται, ἀκούσει αὐτῶν
λεγόντων μηδὲν ὑπ' ἐμοῦ δεινὸν παθεῖν.

ΑΓΟ. Ἄπιστα λέγεις, τὸ παιδραστήν ὄντα, μὴ
πέρα τῆς ψυχῆς τι πολυπραγμονεῖν· καὶ ταῦτα, ἐπ'
ἔξουσίας, ὑπὸ τῷ αὐτῷ ἱματίῳ κατακείμενον.

16. ΣΩΚ. Καὶ μὴν ὀμνύω γέ σοι τὸν κύνα καὶ
τὴν πλάτανον, οὕτω ταῦτ' ἔχειν.

ΑΓΟ. Ἡράκλεις τῆς ἀτοπίας τῶν θεῶν.

ΣΩΚ. Τί σύ λέγεις; οὐ δοκεῖ σοι ὁ κύων εἶναι
θεός; οὐχ ὄρας τὸν Ἄνουβιν τὸν ἐν Αἰγύπτῳ ὄσος;
καὶ τὸν ἐν οὐρανῷ Σείριον, καὶ τὸν παρὰ τοῖς κατα-
κάτω Κέρβερον;

17. ΑΓΟ. Εὖ λέγεις, ἐγὼ δὲ διημάρατον. ἀλλὰ
τίνα βιοῖς τὸν τρόπον

ΣΩΚ. Οἰκῶ μὲν ἐμαυτῷ τινα πόλιν ἀναπλάσας,
χρῶμαι δὲ πολιτεία ξένη, καὶ νόμους νομίζω τοὺς
ἐμούς.

ΑΓΟ. Ἐν ἐβουλόμην ἀκοῦσαι τῶν δογμάτων.

ΣΩΚ. Ἄκουε δὴ τὸ μέγιστον, ὃ περὶ τῶν νυ-

ναικῶν μοι δοκεῖ μηδεμίαν αὐτῶν μηδενὸς εἶναι μό-
νου, παντὶ δὲ μετεῖναι τῷ βουλομένῳ τοῦ γάμου.

ΑΓΟ. Τί τοῦτο φῆς; ἀνηρῆσθαι τοὺς περὶ μοι-
χείας νόμους;

ΣΩΚ. Νὴ Δία, καὶ ἀπλῶς γε πᾶσαν τὴν περὶ
τὰ τοιαῦτα μικρολογίαν.

ΑΓΟ. Τί δαίπερὶ τῶν ἐν ᾧρα παίδων σοι δοκεῖ;

ΣΩΚ. Καὶ οὗτοι ἔσονται τοῖς ἀρίστοις ἄθλον
φιλήσαι, λαμπρόν τι καὶ νεανικὸν ἐργασασμένοις.

18. ΑΓΟ. Βαβαὶ τῆς φιλοδωρίας. τῆς δὲ σοφίας,
τί σοι τὸ κεφάλαιον;

ΣΩΚ. Αἱ ἰδέαι, καὶ τὰ τῶν ὄντων παραδείγμα-
τα. ὅποσα γὰρ δὴ ὄρας, τὴν γῆν, τὰπὶ γῆς, τὸν οὐ-
ρανόν, τὴν θάλατταν, ἀπάντων τούτων εἰκόνες ἀφα-
νεῖς ἐστίᾳσιν ἔξω τῶν ὄλων.

ΑΓΟ. Ποῦ δὲ ἐστίᾳσιν;

ΣΩΚ. Οὐδαμοῦ. εἰ γὰρ που εἶεν, οὐκ ἂν εἶεν.

ΑΓΟ. Οὐχ ὄρω ταῦθ', ἀπερὶ λέγεις τὰ παραδεί-
γματα.

ΣΩΚ. Εἰκότως. τυφλὸς γὰρ εἰ τῆς ψυχῆς τὸν
ὀφθαλμόν. ἐγὼ δὲ πάντων ὄρω εἰκόνας, καὶ σὲ ἀφα-
νή; καὶ μὲ ἄλλον. καὶ ὅλως, διπλῆ πάντα.

ΑΓΟ. Τοιγαροῦν ὠνητέος εἶ, σοφὸς, καὶ ὀξυ-
δερκῆς τις ὢν. φέρ' ἴδω τί καὶ πράξεις με ὑπὲρ αὐ-
τοῦ σύ.

ΕΡΜ. Δὸς δύο τάλαντα.

ΑΓΟ. Ὡνησάμην ὅσου φῆς. τὰργύριον μὲν τοῖς
εἰς αὐθις καταβαλῶ.

19. Τί οὖν σοι τοῦνομα;

ΑΓΟ. Δίων ὁ Συρακούσιος.

ΕΡΜ. Ἄγε λαβὼν ἀγαθῆ τύχῃ. τὸν Ἐπικούρειον σὲ ἤδη καλῶ. τίς ὠνεῖται τοῦτον; ἔστι μὲν τοῦ γελῶντος ἐκείνου μαθητῆς, καὶ τοῦ μεθύοντος, οὗς μικρῶ πρόσθεν ἀπεκηρύττομεν. ἐν δὲ πλεόν οἶδεν αὐτῶν, παρόσον ἀσεβέστερος τυγχάνει· τὰ δ' ἄλλα, ἡδύς, καὶ λιχνεῖα φίλος.

ΑΓΟ. Τίς ἢ τιμῆ;

ΕΡΜ. Δύο μυαῖ.

ΑΓΟ. Λάμβανε· τὸ δεῖνα δὲ ὅπως ἴδω, τίσι χαιρεί τῶν ἐδεσμάτων;

ΕΡΜ. Τὰ γλυκέα σιτεῖται, καὶ τὰ μελιτώδη, καὶ μάλιστα γε τὰς ἰσχάδας.

ΑΓΟ. Χαλεπὸν μὲν οὐδέν. ὠνήσομαι γὰρ αὐτῶ παλάθας τῶν καρικῶν.

20. ΖΕΤΣ. Ἄλλον κάλει, τὸν ἐν χρωῖ κουρίαν, ἐκείνον τὸν σκυθροπὸν, τὸν ἀπὸ τῆς σιοῦς.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις· εἰκόασι δ' οὖν πολὺ τι πληθὸς αὐτὸν περιμένειν τῶν περὶ τὴν ἀγορὰν ἀπηντηκώτων· αὐτὴν τὴν ἀρετὴν πωλῶ, τὸν βίον τὸν τελειότατον. τίς ἅπαντα μόνος εἰδέναι θέλει;

ΑΓΟ. Πῶς τοῦτο φῆς;

ΕΡΜ. Ὅτι μόνος οὗτος σοφός, μόνος πωλός, μόνος δίκαιος, ἀνδρεῖος, βασιλεὺς, ῥήτωρ, πλούσιος, νομοθέτης, καὶ τᾶλλα, ὅποσα ἐστίν.

ΑΓΟ. Οὐκοῦν, ὦ γὰρ θε, καὶ μάγειρος μόνος; καὶ νῆ Δία γε σκυτοδέψης, καὶ τέκτων, καὶ τὰ τοιαῦτα.

ΕΡΜ. Ἔοικεν.

21. ΑΓΟ. Ἐλθέ, ὦ γαθή, καὶ λέγε πρὸς τὸν ὕνητὴν ἐμὲ ποιός τις εἶ, καὶ πρῶτον, εἰ οὐκ ὄχθη πιπρασκόμενος καὶ δοῦλος ὢν;

ΧΡΤΣ. Οὐδαμῶς. οὐ γὰρ ἐφ' ἡμῖν ταῦτά ἐστιν. ὅσα δὲ οὐκ ἐφ' ἡμῖν, ἀδιάφορα εἶναι συμβέβηκεν.

ΑΓΟ. Οὐ μανθάνω ἢ λέγεις.

ΧΡΤΣ. Τί φῆς; οὐ μανθάνεις ὅτι τῶν τοιούτων τὰ μὲν ἐστι προηγμένα, τὰ δ' ἔμπαλιν ἀποπροηγμένα;

ΑΓΟ. Οὐδέ νῦν μανθάνω.

ΧΡΤΣ. Εἰκότως. οὐ γὰρ εἶ συνήθης τοῖς ἡμετέροις ὀνόμασιν, οὐδὲ καταληπτικὴν φαντασίαν ἔχεις· ὁ δὲ σπουδαῖος ὁ τὴν λογικὴν θεωρίαν ἐκμαθῶν, οὐ μόνον ταῦτ' οἶδεν, ἀλλὰ καὶ σύμβημα, καὶ παρασύμβημα, ὁποίων καὶ ὁπόσων ἀλλήλων διαφέρει.

ΑΓΟ. Πρὸς τῆς φιλοσοφίας, μὴ φθονήσης κίῃ τοῦτο εἰπεῖν, τί τὸ σύμβημα καὶ τὸ παρασύμβημα. καὶ γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως ἐπλήγην ὑπὸ τοῦ ἔνθμοῦ τῶν ὀνομάτων.

ΧΡΤΣ. Ἄλλ' οὐδεὶς φθόνος. ἦν γὰρ τις χλωὸς ὢν, αὐτῷ ἐκείνῳ τῷ χλωῷ ποδὶ προσπταίσις λίθῳ, τραῦμα ἐξ ἀφανοῦς λάβῃ, ὁ τοιοῦτος εἶχε μὲν δὴ που σύμβημα τὴν χλωεῖαν, τὸ τραῦμα δὲ, παρασύμβημα προσέλαβεν.

22. ΑΓΟ. Ὡ τῆς ἀγχινοίας· τί δαὶ ἄλλο μάλλινα φῆς εἰδέναι;

ΧΡΤΣ. Τὰς τῶν λόγων πλεκτίνας, αἷς συμποδίῳ τοὺς προσομιλοῦντας, καὶ ἀποφράτιω, καὶ

σιωπῶν ποιῶ, φιμόν ἀτεχνῶς αὐτοῖς περιτιθεῖς. ὄνομα δὲ τῇ δυνάμει ταύτῃ, ὃ αἰδιδιμος συλλογισμός.

ΑΓΟ. Ἡράκλεις, ἄμαχόν τινα, καὶ βίαιον λέγεις.

ΧΡΤΣ. Σκόπει γοῦν· ἔστι σοι παιδίον;

ΑΓΟ. Τί μῆν;

ΧΡΤΣ. Τοῦτο ἦν πως κροκόδειλος ἀρπάγη, πλησίον ποταμοῦ πλαζόμενον εὐρών, κατὰ σοι ἀποδοῖσιν ὑπισχνεῖται αὐτό, ἦν εἴπης τάληθές ὅ,τι δεδοκται αὐτῷ περὶ τῆς ἀποδόσεως τοῦ βρέφους, τί φήσεις αὐτόν ἐγνωκέναι;

ΑΓΟ. Δυσπόκριτον ἐρωτᾷς. ἀπορῶ γὰρ ὀπότερον εἰπὼν ἀπολάβοιμι. ἀλλὰ σὺ, πρὸς τοῦ Διός, ἀποκρινάμενος, ἀνάσωσαί μοι τὸ παιδίον, μὴ καὶ φθάση αὐτὸ καταπιῶν.

ΧΡΤΣ. Θαῤῥῆει. καὶ ἄλλα γὰρ σε διδάξομαι θαυμασιώτερα.

ΑΓΟ. Τὰ ποῖα;

ΧΡΤΣ. Τὸν θερίζοντα, καὶ τὸν κυριεύοντα, καὶ ἐπὶ πᾶσι τὴν Ἡλέκτραν, καὶ τὸν ἐγκεκαλυμμένον.

ΑΓΟ. Τίνα τοῦτον τὸν ἐγκεκαλυμμένον, ἢ τίνα τὴν Ἡλέκτραν λέγεις;

ΧΡΤΣ. Ἡλέκτραν μὲν ἐκείνην τὴν πάνυ, τὴν Ἰλαμέμνονος, ἢ τὰ αὐτὰ οἶδέ τε ἅμα, καὶ οὐκ οἶδε παρεσιῶτος γὰρ αὐτῇ τοῦ Ὁρέστου ἔτι ἀγνωῖτος, οἶδε μὲν Ὁρέστιν, ὅτι ἀδελφός αὐτῆς· ὅτι δὲ οὗτος Ὁρέστις, ἀγνοεῖ. τὸν δ' αὖ ἐγκεκαλυμμένον, καὶ πάνυ θαυμαστὸν ἀκούση λόγον· ἀποκριναι γὰρ μοι, τὸν πατέρα οἶσθα τὸν σεαυτοῦ;

ΑΓΟ. Ναί.

ΧΡΤΣ. Τί οὖν; ἦν σοι παραστήσας τινὰ ἐγκεκαλυμμένον, ἔρωμαι, τοῦτον οἶσθα, τί φήσεις;

ΑΓΟ. Δηλαδή ἀγνοεῖν.

23. **ΧΡΤΣ.** Ἀλλά μὴν αὐτός οὗτος ἦν ὁ πατήρ ὁ σός. ὥστε εἰ τοῦτον ἀγνοεῖς, δῆλος εἶ τὸν πατέρα τὸν σὸν ἀγνοῶν.

ΑΓΟ. Οὐ μένου· ἀλλ' ἀποκαλύψας αὐτὸν εἴσομαι τὴν ἀλήθειαν. ὅμως δ' οὖν τί σοι τῆς σοφίας τὸ τέλος, ἢ τί πράξεις πρὸς τὸ ἀκρότατον τῆς ἀρετῆς ἀφικόμενος;

ΧΡΤΣ. Περὶ τὰ πρῶτα κατὰ φύσιν τότε γενήσομαι. λέγω δὲ πλοῦτον, ὑγίαν, καὶ τὰ τοιαῦτα. πρότερον δὲ ἀνάγκη πολλὰ προπονήσαι, λεπτογραφοῖς βιβλίοις παρασθῆγοντα τὴν ὄψιν, καὶ σχόλια συναγείροντα, καὶ σολοικισμῶν ἐμπιπλάμενον, καὶ ἀτιόπων ῥημάτων· καὶ τὸ κεφάλαιον, οὗ θέμις γενέσθαι σοφὸν, ἦν μὴ τρεῖς ἐφεξῆς τοῦ ἐλλεβόρου πίης.

ΑΓΟ. Γενναῖά σου ταῦτα, καὶ δεινῶς ἀνδρικά. τὸ δὲ Ἰνίφωνα εἶναι, καὶ τοκογλύφον (καὶ γὰρ τάδε ὀρῶ σοι προσόντα) τί φῶμεν, ἀνδρὸς ἤδη πεπωκότος τὸν ἐλλέβορον, καὶ τελείου πρὸς ἀρετὴν;

ΧΡΤΣ. Ναί. μόνω γοῦν τὸ δανεῖζειν πρέποι ἂν τῷ σοφῷ. ἐπεὶ γὰρ ἴδιον αὐτῷ τὸ συλλογίζεσθαι, τὸ δανεῖζειν δὲ, καὶ λογίζεσθαι τοὺς τόκους, πλησίον εἶναι δοκεῖ τοῦ συλλογίζεσθαι, μόνου ἂν εἴη τοῦ σπουδαίου καθάπερ ἐκείνο καὶ τοῦτο. καὶ οὐ μόνον γε ἀπλῶς, ὥσπερ οἱ ἄλλοι, τοὺς τόκους, ἀλλὰ καὶ τούτων ἐτέρους τόκους λαμβάνειν. ἢ γὰρ ἀγνοεῖς ὅτι τῶν τόκων οἱ μὲν εἰσι πρῶτοί τινες, οἱ δὲ δεῦτεροι,

καθάπερ αὐτῶν ἐκείνων ἀπόγονοι. ὄρας δὲ δῆτα καὶ τὸν συλλογισμόν ὁποῖά φησιν, εἰ τὸν πρῶτον τόκον λήψεται, καὶ τὸν δεύτερον. ἀλλὰ μὴν καὶ τὸν πρῶτον λήψεται, ἄρα καὶ τὸν δεύτερον.

24. ΑΓΟ. Οὐκοῦν καὶ μισθῶν περί τὰ αὐτὰ φῶμεν, οὓς σὺ λαμβάνεις ἐπὶ τῇ σοφίᾳ παρὰ τῶν νέων, καὶ δῆλον ὅτι μόνος ὁ σπουδαῖος μισθὸν ἐπὶ τῇ ἀρετῇ λήψεται;

ΧΡΤΣ. Μανθάνεις. οὐ γὰρ ἑμαυτοῦ εἵνεκα λαμβάνω, τοῦ δὲ διδόντος αὐτοῦ χάριν. ἐπεὶ γὰρ ἔστιν ὁ μὲν τις ἐκχύτης, ὁ δὲ τις περιεκτικὸς, ἑμαυτὸν μὲν ἄσκῳ εἶναι περιεκτικόν, τὸν δὲ μαθητὴν, ἐκχύτην.

ΑΓΟ. Καὶ μὴν τούναντίον ἔφησ, τὸν νέον μὲν εἶναι περιεκτικόν, σὲ δὲ τὸν μόνον πλούσιον, ἐκχύτην.

ΧΡΤΣ. Σκώπτεις, ὧ οὔτος· ἀλλ' ὄρα μὴ σε ἀποτοξεύσω ἀναποδείκτω συλλογισμῷ.

ΑΓΟ. Καὶ τί δεινὸν ἀπὸ τοῦ βέλους;

ΧΡΤΣ. Ἀπορία, καὶ σιωπὴ, καὶ διαστραφῆναι τὴν διάνοιαν. 25. Ὁ δὲ μέγιστον, ἦν ἐθέλω, τάχιστα σε ἀποδείξω λίθον.

ΑΓΟ. Πῶς λίθον; οὐ γὰρ Περσεὺς σὺ, ὧ βέλτιστε, εἶναί μοι δοκεῖς.

ΧΡΤΣ. Ὡδέπως. ὁ λίθος σῶμα ἐστί;

ΑΓΟ. Ναί.

ΧΡΤΣ. Τί δὲ, τὸ ζῶον, οὐ σῶμα;

ΑΓΟ. Ναί.

ΧΡΤΣ. Σὺ δὲ, ζῶον;

ΑΓΟ. Ἔοικα γοῦν.

ΧΡΤΣ. Λίθος ἄρα εἶ, σῶμα ὦν.

ΑΓΟ. Μηδαμῶς. ἀλλ' ἀνάλυσόν με πρὸς τοῦ
Διός, καὶ ἐξ ὑπαρχῆς ποιήσον ἄνθρωπον.

ΧΡΤΣ. Οὐ χαλεπὸν, ἀλλ' ἔμπαλιν ἴσθι ἄνθρω-
πος. εἰπὲ γύρ μοι, πᾶν σῶμα, ζῶον;

ΑΓΟ. Οὐ.

ΧΡΤΣ. Τί δαί, λίθος ζῶον;

ΑΓΟ. Οὐ.

ΧΡΤΣ. Σὺ δὲ σῶμα εἶ;

ΑΓΟ. Ναί.

ΧΡΤΣ. Σῶμα δὲ ὦν, ζῶον εἶ;

ΑΓΟ. Ναί.

ΧΡΤΣ. Οὐκ ἄρα λίθος εἶ, ζῶόν γε ὦν.

ΑΓΟ. Εὖγε ἐποίησας, ὡς ἤδη μου τὰ σκέλη
καθάπερ τῆς Νιόβης ἀπεψύχετο, καὶ πάγια ἦν· ἀλλὰ
ὠνήσομαί γε σέ. πόσον ὑπὲρ αὐτοῦ καταβαλῶ;

ΕΡΜ. Μνῆς δώδεκα.

ΑΓΟ. Λάμβανε.

ΕΡΜ. Μόνος δ' αὐτὸν ἐώνησαι;

ΑΓΟ. Μὰ Διῶ, ἀλλ' οὔτοι πάντες, οὔς δρᾶς.

ΕΡΜ. Πολλοί γε, καὶ τοὺς ὦμους καρτεροί,
καὶ τοῦ θερίζοντος [λόγου] ἄξιοι.

26. **ΖΕΤΣ.** Μὴ διάτριβε· ἄλλον κάλει.

ΕΡΜ. Τὸν Περιπατητικόν σε φημί, τὸν κα-
λὸν, τὸν πλούσιον. ἄγε δὴ, ὠνήσασθε τὸν συνειώ-
τατον, τὸν ἅπαντα ὅλως ἐπιστάμενον.

ΑΓΟ. Ποῖος δέ τις ἐστί;

ΕΡΜ. Μέτριος, ἐπιεικῆς, ἀρμόδιος τῷ βίῳ·
τὸ δὲ μέγιστον, διπλοῦς.

ΑΓΟ. Πῶς λέγεις;

ΕΡΜ. Ἄλλος μὲν ὁ ἔκτοθεν φαινόμενος, ἄλλος δὲ ὁ ἔντοσθεν εἶναι δοκεῖ· ὥστε ἦν πρὶν αὐτὸν, μέμνησο, τὸν μὲν ἐσωτερικόν, τὸν δὲ ἐξωτερικόν καλεῖν.

ΑΓΟ. Τί δαὶ γινώσκει μάλιστα;

ΕΡΜ. Τρία εἶναι τὰ ἀγαθὰ, ἐν ψυχῇ, ἐν σώματι, ἐν τοῖς ἐκτός.

ΑΓΟ. Ἀνθρώπινα φρονεῖ. πόσου δὲ ἐστίν;

ΕΡΜ. Εἴκοσι μῶν.

ΑΓΟ. Πολὺ λέγεις.

ΕΡΜ. Οὐκ, ὡ μακάριε· καὶ γὰρ αὐτὸς ἔχει τι ἀργύριον δοκεῖ. ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ὠνούμενος· ἔτι δὲ εἴση αὐτίκα μάλα παρ' αὐτοῦ πόσον μὲν ὁ κώνωψ βιοῖ τὸν χρόνον, ἐφ' ὁπόσον δὲ βάθος ἡ θάλασσα ὑπὸ τοῦ ἡλίου καταλάμπεται, καὶ ὁποῖά τις ἐστὶν ἡ ψυχὴ τῶν ὀστρέων.

ΑΓΟ. Ἡράκλεις, τῆς ἀκριβολογίας.

ΕΡΜ. Τί δαὶ, εἰ ἀκούσειας ἄλλα πολλῶν τούτων ὀξυδερκέστερα, γονῆς τε πέρι καὶ γενέσεως, καὶ τῆς ἐν ταῖς μήτραις τῶν ἐμβρύων πλαστικῆς; καὶ ὡς ἄνθρωπος μὲν γελαστικόν, ὄνος δὲ οὐ γελαστικόν, οὐδὲ τεκταινόμενον, οὐδὲ πλωϊζόμενον;

ΑΓΟ. Πάνσεμνα φῆς, καὶ ὄνησιφόρα τὰ μαθήματα· ὥστε ὠνούμαι αὐτὸν εἴκοσιν.

27. ΕΡΜ. Εἶεν. τίς λοιπὸς ἡμῖν καταλέλειπται; ὁ Σκεπτικὸς οὗτος. σὺ, ὁ Πυρρῆας, πρόσθι, καὶ ἀποκρηύττου κατὰ τάχος. ἤδη μὲν ὑπορρέουσι οἱ πολλοὶ, καὶ ἐν ὀλίγοις ἡ πράσις ἔσται. ὅμως δὲ τίς καὶ τοῦτον ὠρεῖται;

ΑΓΟ. Ἐγωγε. ἀλλ' οὗτ' πρῶτον εἰπέ μοι, σὺ τί ἐπίστασαι;

ΦΙΛ. Οὐδέν.

ΑΓΟ. Πῶς τοῦτ' ἔφησθα;

ΦΙΛ. Ὅτι οὐδέν ὄλως εἶναι μοι δοκεῖ.

ΑΓΟ. Οὐδὲ ἡμεῖς ἄρα ἴσμεν τινές;

ΦΙΛ. Οὐδὲ τοῦτο οἶδα.

ΑΓΟ. Οὐδ' ὅτι σὺ τις ὢν τυγχάνεις;

ΦΙΛ. Πολὺ μᾶλλον ἔτι τοῦτ' ἄγνοῶ.

ΑΓΟ. Ὡ τῆς ἀπορίας. τί δαί σοι τὰ στάθμια ταυτὶ βούλεται;

ΦΙΛ. Ζυγιστατῶ ἐν αὐτοῖς τοὺς λόγους, καὶ πρὸς τὸ ἴσον ἀπευθύνω. κἀπειδὰν ἀκριβῶς ὁμοίους τε καὶ ἰσοβαρεῖς ἴδω, τότε δὴ τότε ἄγνοῶ τὸν ἀληθέστερον.

ΑΓΟ. Τῶν ἄλλων δὲ τί ἂν πράττοις ἐμμελῶς;

ΦΙΛ. Τὰ πάντα, πλὴν δραπέτην μεταδιώκειν.

ΑΓΟ. Τί δαί τοῦτ' σοι ἀδύνατον;

ΦΙΛ. Ὅτι, ὦ γὰρ, οὐ καταλαμβάνω.

ΑΓΟ. Εἰκότως· βραδύς γάρ, καὶ νωθῆς τις εἶναι δοκεῖς. ἀλλὰ τί σοι τὸ τέλος τῆς ἐπιστάσεως;

ΦΙΛ. Ἡ ἀμαθία, καὶ τὸ μῆτε ἀκούειν μῆτε δοῦν.

ΑΓΟ. Οὐκοῦν καὶ κωφὸς ἄμα, καὶ τυφλὸς εἶναι λέγεις;

ΦΙΛ. Καὶ ἄκριτός γε προσέτι, καὶ ἀναίσθητος, καὶ ὄλως, τοῦ σκώληκος οὐδέν διαφέρων.

ΑΓΟ. Ὡνητίος εἶ διὰ ταῦτα. πύσου τοῦτου ἄξιον χρεῖ φάναι;

ΕΡΜ. Μνῆς Ἀιτικῆς.

ΑΓΟ. Λάμβανε. τι φῆς, ὦ οὔτος, ἐώνημαί σε;
ΦΙΛ. Ἄδηλον.

ΑΓΟ. Μηδαμῶς. ἐώνημαι γάρ, καὶ τὰργύριον
κατέβαλον.

ΦΙΛ. Ἐπέχω περὶ τούτου, καὶ διασκέπτομαι.

ΑΓΟ. Καὶ μὴν ἀκολούθει μοι, καθάπερ χρῆ
ἔμὸν οἰκέτην.

ΦΙΛ. Τίς οἶδεν, εἰ ἀληθῆ ταῦτα φῆς;

ΑΓΟ. Ὁ κῆρυξ, καὶ ἡ μνᾶ, καὶ οἱ παρόντες.

ΦΙΛ. Πάρεσι γὰρ ἡμῖν τινες;

ΑΓΟ. Ἄλλ' ἔγωγέ σε ἤδη ἐμβαλὼν ἐς τὸν μύ-
λωνα πείσω εἶναι δεσπότης κατὰ τὸν χεῖρω λόγον.

ΦΙΛ. Ἐπέχω περὶ τούτου.

ΑΓΟ. Μὰ Δί', ἀλλ' ἤδη γε ἀπεφηγάμην.

ΕΡΜ. Σὺ μὲν παῦσαι ἀντιτείνων, καὶ ἀκο-
λούθει τῷ πριαμένῳ· ὑμᾶς δ' ἐς αὖριον παρακα-
λοῦμεν. ἀποκηρύξειν γὰρ τοὺς ἰδιώτας, καὶ βαναύ-
σους, καὶ ἀγοραίους βίους μέλλομεν.

*A Λ I E Y Σ, H
ANABIOYNTES.*

ARGUMENTVM.

Philosophi, in Dialogo praecedente risui obiecti, in unum diem reviviscentes corripunt Lucianum, ob iniuriam morte eum multaturi. Vix obtinet Lucianus ab eorum iracundia, ut coram Philosophia iudice causam suam agere liceret. Dum queritur, se illam nusquam invenire potuisse, accedit ipsa, vituperat iram philosophorum; et assumptis sociis Virtute, Iustitia, Doctrina, Veritate etc. ad iudicium cum philosophis illis et Luciano in acropolin discedit. Dum procedunt, Philosophiae interroganti narrat Lucianus, se quidem Graecum non esse, at hoc sibi apud ipsam non fore detrimento, dummodo, quae doceat, vero philosopho non sint indigna; se odio persequi impostores, hominesque eius generis omnes; amare vero probos, veritatis studiosos etc. Reviviscentium nomine loquitur Diogenes, reliqui vero volente Luciano una cum Philosophia iudices sunt. Summa accusationis est, Lucianum omni sua arte loquendi abuti, ut philosophos et philosophiam ipsam hominibus deridendos exhibeat; adeoque nuperrime eum vili plerosque pretio sub hasta vendidisse, eamque ob causam dignum esse, ut tandem poena afficiatur. Contra respondet Lucianus: se veram philosophiam eiusque magistros bonos sem-

per admiratum esse; esse vero inter homines tot pseudophilosophos qui nomina Platonis, Pythagorae etc. profiteantur quidem ore, at re vera improbissimis hominum accensendi sint, ob quos vulgus hominum veros philosophos ipsos contemneret, qui vero, diu mortui, quum se defendere non possent, se illorum causam suscepisse, et omni studio id agere, ut hi et derideantur et contemnantur. Nam discere quidem illos praecepta philosophorum bonorum, at contraria agere. Quorum moribus longius descriptis, Veritas, omnia quae dixerat, vera esse testatur. Absolvitur. Evocantur nunc philosophi viventes, ut se coram Veritate, Philosophia et Iustitia defendant. Veniunt perpauci; enunciatur, pecuniam et placentas inter philosophos dividendas esse, et statim omnia plena sunt; iam rixantur, cui sectorum conveniat locus primus. At quum iudicium prius instituendum esse edicatur, ut qui veri sint philosophi dignoscantur, praeter paucos effuse diffugiunt. Datur Luciano negotium, ut cum Elencho philosophos singulos perscrutetur, veros praemio, falsos poena adficiat; criterium esse debere aurum, periculum statim facit Lucianus, virgam piscatoriam dimittens cum hamo, cui escae loco alligatum est paullulum auri et ficus, et sic piscatur. Capiuntur Cynicus, Academicus, Peripateticus, Stoicus.

1. ΣΩΚ. Βάλλε, βάλλε τὸν κατάρατον ἀφθόνοις τοῖς λίθοις· ἐπιβάλλε τῶν βώλων. προσεπιβάλλε καὶ τῶν ὀστράκων· παῖς τοῖς ἔυλοις τὸν ἀλιτήριον· ὄρα μὴ διαφύγῃ. καὶ σὺ, ὦ Πλάτων, βάλλε. καὶ σὺ, ὦ Χρῦσιππε, καὶ σὺ. πάντες ἅμα ξυνασπίσωμεν ἐπ' αὐτὸν,

Ὡς πήρη πήρηφιν ἀρήγη, βάρτρα δὲ βάρτροις.
κοινὸς γὰρ πολέμιος, καὶ οὐκ ἔστιν ἡμῶν ὃν τινα
οὐχ ὕβρικε. σὺ δὲ, ὦ Διόγενες, εἴ ποτε καὶ ἄλλοτε,
χρῶ τῷ ξύλῳ, μηδὲ ἀνῆς· διδότην τὴν ἀξίαν, βλά-
σφημος ὢν. τί τοῦτο; κεκμήκατε, ὦ Ἐπίκουρε καὶ
Ἀρίστιππε; καὶ μὴν οὐκ ἐχρῆν.

Ἄνδρες ἔστε σοφοὶ, μνήσασθε δὲ θούριδος ὀργῆς.
2. Ἀριστότελες, ἐπισπούδασον εἰ θῦσον. καλῶς
ἔχει· ἐάλωκε τὸ θηρίον· εἰλήφασμέν σε, ὦ μιαιφόν. εἴ-
ση γοῦν αὐτίκα, οὓς τινας ὄντας ἡμᾶς ἐκακηγόρεις.
τῷ τρόπῳ δὲ τις αὐτὸν καὶ μετέλθη; ποικίλον γὰρ
τινα ἐπινοῶμεν θάνατον κατ' αὐτοῦ, πᾶσιν ἡμῖν
ἐξαρκέσαι δυνάμενον· καθ' ἕκαστον ἐπιτάκις γοῦν
δίκαιός ἐστιν ἡμῖν ἀπολωλέναι.

ΠΛΑΤ. Ἐμοὶ μὲν, ἀνασκολοπισθῆναι δοκεῖ
αὐτὸν, νῆ Δία, μαστιγωθέντα γε πρότερον. τοὺς
ὀφθαλμοὺς ἐκκεκόφθω, τὴν γλῶτταν αὐτὴν ἐπιπολὺ
πρότερον ἀποτετημήσθω. σοὶ δὲ τί, Ἐμπεδόκλεις,
δοκεῖ;

ΕΜΠ. Ἐς τοὺς κρατῆρας ἐμπεσεῖν αὐτὸν, ὡς
μάθη μὴ λαιδορεῖσθαι τοῖς κρείττοις.

ΠΛΑΤ. Καὶ μὴν ἄριστον ἦν καθάπερ τινα
Πενθέα, ἢ Ὀρφέα, λακιστὸν ἐν πέτραισιν εὐρέσθαι
μόρον, ἵνα ἂν καὶ τὸ μέρος αὐτοῦ ἕκαστος ἔχων ἀ-
παλλάττοιο.

3. ΛΟΥΚ. Μηδαμῶς· ἀλλὰ πρὸς ἰκεσίου φεί-
σασθέ μου.

ΣΩΚ. Ἄραρεν· οὐκ ἂν ἀφεθείης ἔτι. ὄρῳ δὲ
δὴ καὶ τὸν Ὀμηρον αἰ λέγει, ὡς

Οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὄρκια πιστά;
 ΛΟΤΚ. Καὶ μὴν καθ' Ὅμηρον καὶ αὐτὸς ὑμᾶς
 ἰκετεύσω. αἰδέσσεσθε γὰρ ἴσως τὰ ἔπη, καὶ οὐ παρῶ-
 ψεσθε φρασηδῆσαντά με.

Ζωγρεῖτ' οὐ κακὸν ἄνδρα, καὶ ἄξια δέχθαι
 ἄποινα,

Χαλκὸν τε, χρυσόν τε, τὰ δὴ φιλέουσι σο-
 φοί περ.

ΠΛΑΤ. Ἄλλ' οὐδὲ ἡμεῖς ἀπορήσομεν πρὸς σὲ
 Ὅμηρικῆς ἀντιλογίας. ἄκουε δὴ,

Μὴ δὴ μοι φύξιν γε, κακηγόρε, βάλλεο θυμῷ,
 Χρυσὸν περ λέξας, ἐπεὶ ἴκεο χεῖρας ἐς ἅμας.

ΛΟΤΚ. Οἴμοι τῶν κακῶν. ὁ μὲν Ὅμηρος ἡμῖν
 ἄπρακτος, ἡ μεγίστη ἐλπίς. ἐπὶ τὸν Εὐριπίδην δὴ
 μοι καταφευκτέον· τάχα γὰρ ἂν ἐκεῖνος σώσειέ με.

Μὴ κτεῖνε τὸν ἰκέτην· οὐ γὰρ θέμις κτανεῖν.

ΠΛΑΤ. Τί δὲ οὐχὶ κακείνα Εὐριπίδου ἐστίν,
 Οὐ δεινὰ πάσχειν δεινὰ τοὺς εἰργασμένους;

ΛΟΤΚ. Νῦν οὖν ἕκατι φημάτων κτείνετε με;

ΠΛΑΤ. Νῆ Δία. φησὶ γοῦν ἐκεῖνος αὐτὸς,
 Ἀχαλίνων στομάτων ἀνόμου τ' ἀφροσύνας,
 τὸ τέλος δυστυχία.

4. ΛΟΤΚ. Οὐκοῦν ἐπειδὴ δέδοκται πάντως ἀ-
 ποκτινῦναι, καὶ οὐδεμία μηχανὴ τοῦ διαφυγεῖν με,
 φέρετε, τοῦτο γοῦν εἶπατέ μοι, οἳ τινες ὄντες, ἢ τί
 πεπονθότες ἀνήκιστον πρὸς ἡμῶν ἀμείλικτα ὀργίζε-
 σθε, καὶ ἐπὶ θανάτῳ ξυνειλήφατέ με;

ΠΛΑΤ. Ἄ τινα μὲν εἰργασαὶ ἡμᾶς τὰ δεινὰ,
 υεαυτὸν ἐρώτια, ὧ κάκιστε. καὶ τοὺς καλοὺς ἐκείνους

σου λόγους, ἐν οἷς φιλοσοφίαν τε αὐτὴν κακῶς ἠγόρευες, καὶ ἐς ἡμᾶς ὕβριζες, ὡςπερ ἐξ ἀγορᾶς ἀποκηρύττων σοφοὺς ἄνδρας· καὶ τὸ μέγιστον, ἐλευθέρους. ἐφ' οἷς ἀγανακτήσαντες ἀνεληλύθαμεν ἐπὶ σέ, παραιτησάμενοι πρὸς ὀλίγον τὸν Ἀίδωνα, Χρύσιππος οὐτοσὶ, καὶ Ἐπίκουρος, καὶ Πλάτων ἐγὼ, καὶ Ἀριστοτέλης ἐκεινοσὶ, καὶ ὁ σιωπῶν οὗτος Πυθαγόρας, καὶ Διογένης, καὶ ἅπαντες, ὁπόσους διέσურες ἐν τοῖς λόγοις.

5. ΛΟΤΚ. Ἀνέπνευσα· οὐ γὰρ ἀποκτενεῖτέ με, ἢ μάθητε ὁποῖος ἐγὼ περὶ ὑμᾶς ἐγενόμην· ὥστε ἀπορῆψατε τοὺς λίθους, μᾶλλον δὲ φυλάττετε. χρῆσθε γὰρ αὐτοῖς κατὰ τῶν ἀξίων.

ΠΛΑΤ. Δηρεῖς. σὲ δὴ τήμερον χρὴ ἀπολωλέναι. καὶ ἤδη γε „Λαῖνον ἔσσο χιτῶνα κακῶν ἔνεχ' ὄσσα ἔοργας.“

ΛΟΤΚ. Καὶ μὴν, ὦ ἄριστοι, ὃν ἐχρῆν μόνον ἐξ ἀπάντων ἐπαινεῖν, οἰκεῖόν τε ὑμῖν ὄντα, καὶ εὖνουν, καὶ ὁμογνώμονα, καὶ, εἰ μὴ φορτικὸν εἰπεῖν, κηδεμόνα τῶν ἐπιτηδευμάτων, εὖ ἔστε, ἀποκτενοῦντες, ἢ ἐμὲ ἀποκτείνητε, τοσαῦτα ὑπὲρ ὑμῶν πεπονηκότα; ὁρᾶτε γοῦν μὴ τὸ τῶν νῦν φιλοσόφων αὐτὸ ποιῆτε, ἀχάριστοι, καὶ ὀργίλοι, καὶ ἀγνώμονες φαινόμενοι πρὸς ἄνδρα εὐεργέτην.

ΠΛΑΤ. Ὡ τῆς ἀναισχυντίας. καὶ χάριν σοι τῆς κακηγορίας προσοφείλομεν; οὕτως ἀνδραπόδοις ἀληθῶς οἶει διαλέγεσθαι; ἢ καὶ εὐεργεσίαν καταλογιῆ πρὸς ἡμᾶς ἐπὶ τῇ τοσαύτῃ ὕβρει καὶ παροινίᾳ τῶν λόγων;

6. ΛΟΓΚ. Ποῦ γὰρ ἐγὼ ὑμᾶς, ἢ πότε ὕβρικα; ὅς ἀεὶ φιλοσοφίαν τε θαυμάζων διατετέλεκα, καὶ ὑμᾶς αὐτοὺς ὑπερεπαινωῶν, καὶ τοῖς λόγοις, οὓς καταλελοίπατε, ὁμιλῶν; αὐτὰ γοῦν ἄ φημι ταῦτα, πόθεν ἄλλοθεν ἢ παρ' ὑμῶν παραλαβὼν, καὶ κατὰ τὴν μέλιτταν ἀπανθισάμενος, ἐπιδείκνυμαι τοῖς ἀνθρώποις; οἱ δὲ ἐπαινοῦσι, καὶ γνωρίζουσιν ἐκάστου τὸ ἄνθος, ὅθεν, καὶ παρ' ὅτου, καὶ ὅπως ἀνελεξάμην, καὶ λόγῳ μὲν ἐμὲ ζηλοῦσι τῆς ἀνθολογίας· τὸ δὲ ἀληθές, ὑμᾶς, καὶ τὸν λειμῶνα τὸν ὑμέτερον, οὗ τοιαῦτα ἐξηνθήκατε ποικίλα, καὶ πολυειδῆ τὰς βαφάς, εἴ τις ἀναλέξασθαι γε αὐτὰ ἐπίσταιτο, καὶ ἀναπλέξασθαι, καὶ ἀρμόσασθαι, ὡς μὴ ἀπάδειν θάτερον θατέρου. ἔσθ' ὅστις οὖν ταῦτα εὖ πεπονθῶς παρ' ὑμῶν, κακῶς ἂν εἰπεῖν ἐπιχειρήσειεν εὐεργέτας ἀνδρας, ἀφ' ὧν εἶναι τις ἔδοξεν; ἐκτὸς εἰ μὴ κατὰ τὸν Θάμυριν, ἢ τὸν Εὐρυτιον εἴη τὴν φύσιν, ὡς ταῖς Μούσαις ἀντάδειν, παρ' ὧν εἴληφε τὴν ᾠδὴν, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι ἐριδαίνειν, ἐναντία τοξεύων, καὶ ταῦτα, δοτῆρι ὄντι τῆς τοξικῆς.

7. ΠΛΑΤ. Τοῦτο μὲν, ὦ γενναῖς, κατὰ τοὺς ῥήτορας εἴρηται σοι· ἐναντιώτατον γοῦν ἐστὶ τῷ πράγματι, καὶ χαλεπωτέραν σου ἐπιδείκνυσι τὴν τόλμαν, εἴγε τῇ ἀδικίᾳ καὶ ἀχαριστίᾳ πρόξεστιν, ὅς παρ' ἡμῶν τὰ τοξεύματα ὡς φῆς λαβὼν, καθ' ἡμῶν ἐτόξευες, ἓνα τοῦτον ὑποθέμενος τὸν σκοπὸν, ἀπαντας ἡμᾶς ἀγορεύειν κακῶς· τοιαῦτα παρὰ σοῦ ἀπειλήσαμεν, ἀνθ' ὧν σοι τὸν λειμῶνα ἐκεῖνον ἀναπετάσαντες, οὐκ ἐκωλύσαμεν δρέπεσθαι, καὶ τὸ προ-

κόλπιον ἐμπλησάμενον ἀπελθεῖν· ὥστε διὰ γέ τοῦτο μάλιστα δίκαιος ἂν εἴης ἀποθανεῖν.

8. ΔΟΥΚ. Ὁραῖτε· πρὸς ὄργην ἀκούετε, καὶ οὐδὲν τῶν δικαίων προσέειπε. καίτοι οὐκ ἂν εἰήτην ποτὲ ὡς ὄργη Πλάτωνος, ἢ Χρυσίππου, ἢ Ἀριστοτέλους, ἢ τῶν ἄλλων ὑμῶν καθίκουτο ἄν. ἀλλὰ μοι ἔδοκεῖτε μόνοι δὴ, πόρρω εἶναι τοῦ τοιοῦτου. πλὴν ἀλλὰ μὴ ἀκριτόν γε, ὡς θαυμάσιοι, μηδὲ πρὸ δίκης ἀποκτείνητέ με. ὑμέτερον γοῦν καὶ τοῦτο ἦν, μὴ βία, μηδὲ κατὰ τὸ ἰαχυρότερον πολιτεύεσθαι, δίκη δὲ τὰ διάφορα διαλύεσθαι διδόντας λόγους, καὶ δεχομένους ἐν τῷ μέρει· ὥστε δικαστὴν ἐλόμενοι κατηγορήσατε μὲν ὑμεῖς ἢ ἅμα πάντες, ἢ ὄν τινα ἂν χειροτονήσητε ὑπὲρ ἀπάντων. ἐγὼ δὲ ἀπολογήσομαι πρὸς τὰ ἐγκλήματα. κατὰ ἦν μὲν τι ἀδικῶν φαίνωμαι, καὶ τοῦτο περὶ ἐμοῦ γινώσκω τὸ δικαστήριον, ὑπέβω δηλαδὴ τὴν ἀξίαν. ὑμεῖς δὲ βία οὐδὲν τολμήσατε. ἦν δὲ τὰς εὐθύνας ὑποσχὼν, καθαρὸς ὑμῖν καὶ ἀνεπίληπτος εὐρίσκωμαι, ἀφήσουσί με οἱ δικασταί· ὑμεῖς δὲ, εἰς τοὺς ἐξαπατήσαντας ὑμᾶς καὶ παροξύναντας καθ' ἡμῶν τὴν ὄργην τρέψετε.

9. ΠΛΑΤ. Τοῦτο ἐκεῖνο, ἐς πεδίον τὸν ἵππον, ὡς παρακρουσάμενος τοὺς δικαστάς, ἀπέλθης. φασὶ γοῦν εἴητορά σε, καὶ δικανικόν τινα εἶναι, καὶ πανοῦργον ἐν τοῖς λόγοις. τίνα δὲ καὶ δικαστὴν ἐθέλεις γενέσθαι, ὄν τινα μὴ σὺ δωροδοκήσας, οἷα πολλὰ ποιεῖτε ἄδικα, πείσεις ὑπὲρ σοῦ ψηφίσασθαι;

ΔΟΥΚ. Θαυμάειτε τούτους ἕνεκα· οὐδένα τοιοῦτον δαιτητὴν ὑποπτον, ἢ ἀμφίβολον ἀξιῶσαιμ'·

ἂν γενέσθαι, καὶ ὅστις ἀποδώσεται μοι τὴν ψῆφον. ὁρᾶτε γοῦν, τὴν φιλοσοφίαν αὐτὴν μεθ' ὑμῶν ποιούμαι δικάστριαν ἔγωγε.

ΠΛΑΤ. Καὶ τίς ἂν κατηγορήσειεν, εἶγε ἡμεῖς δικάσομεν;

ΛΟΓΚ. Οἱ αὐτοὶ κατηγορεῖτε, καὶ δικάζετε· οὐδὲν οὐδὲ τοῦτο δέδια. τοσοῦτον ὑπερφέρω τοῖς δικαίοις, καὶ ἐκ περιουσίας ἀπολογήσασθαι ὑπολαμβάνω.

10. **ΠΛΑΤ.** Τί ποιοῦμεν, ὃ Πυθαγόρα, καὶ Σώκρατες; ἔοικε γὰρ ἀνήρ οὐκ ἄλογα προκαλεῖσθαι, δικάζεσθαι ἀξιῶν.

ΣΩΚ. Τί δὲ ἄλλο, ἢ βαδίζωμεν ἐπὶ τὸ δικαστήριον, καὶ τὴν φιλοσοφίαν παραλαβόντες, ἀκούσωμεν ὅτι καὶ ἀπολογησεται. τὸ πρὸ δίκης γὰρ οὐχ ἡμέτερον, ἀλλὰ δεινῶς ἰδιωτικόν, ὀργίλων τινῶν ἀνθρώπων, καὶ τὸ δίκαιον ἐν τῇ χειρὶ τιθεμένων. παρξίζομεν γοῦν ἀφορμὰς τοῖς κακηγορεῖν ἐθέλουσι, καταλεύσαντες ἄνδρα μηδὲ ἀπολογησάμενον ὑπὲρ ἑαυτοῦ· καὶ ταῦτα, δικαιοσύνη χαίρειν αὐτοὶ λέγοντες. ἢ τί ἂν εἴποιμεν Ἄνυτου καὶ Μελίτου περὶ, τῶν ἐμοῦ κατηγορησάντων, ἢ τῶν τότε δικαστῶν, εἰ οὔτως τεθνήξεται, μηδὲ τοπαράπαν ὕδατος μεταλαβῶν;

ΠΛΑΤ. Ἄριστα παραινεῖς, ὃ Σώκρατες· ὥστε ἀπίωμεν ἐπὶ τὴν φιλοσοφίαν. ἢ δὲ δικασάτω, καὶ ἡμεῖς ἀγαπήσομεν οἷς ἂν ἐκείνη διαγνῶ.

11. **ΛΟΓΚ.** Εὖγε, ὃ σοφώτατοι, ἀμείνω ταῦτα, καὶ νομιμώτερα. τοὺς μέντοι λίθους φυλάττετε

ὡς ἔφην. δεήσει γὰρ αὐτῶν μικρὸν ὕστερον ἐν τῷ δικαστηρίῳ. ποῦ δαὶ τὴν φιλοσοφίαν εὔροι τις ἄν; οὐ γὰρ οἶδα ἔνθα οἰκεῖ. καίτοι πάνυ πολὺν ἐπιπλήθυνεν χρόνον ἀναζητῶν τὴν οἰκίαν, ὡς ξυγγενοίμην αὐτῇ. εἶτα ἐντυγχάνων ἄν τισι τριβῶνια περιβεβλημένοις, καὶ πώγωνας βαθεῖς καθειμένοις, παρ' αὐτῆς ἐκείνης ἤκειν φάσκουσιν, οἴομενος εἶδέναι αὐτούς, ἀνηρώτων. οἱ δὲ πολὺ μᾶλλον ἐμοῦ ἀγνοοῦντες, ἢ οὐδὲν ὄλως ἀπεκρίναντό μοι, ὡς μὴ ἐλέγχοντο οὐκ εἰδότες, ἢ ἄλλην θύραν ἀντ' ἄλλης ἀπεδεικνυσθαι. οὐδέπω γοῦν καὶ τήμερον ἐξευρεῖν δεδύνημαι τὴν οἰκίαν. 12. Πολλάκις δὲ ἢ αὐτὸς εἰκάσας, ἢ ξεναγήσαντός τινος, ἤκον ἄν ἐπὶ τινος θύρας, βεβαίως ἐλπίσας τότε γοῦν εὐρηκέναι· τεκμαιρόμενος τῷ πλήθει τῶν ἐσιόντων τε καὶ ἐξιόντων ἀπάντων σκυθρωπῶν, καὶ τὰ σχήματα εὐσταλιῶν, καὶ φροντιστικῶν τὴν πρόσωπον. μετὰ τούτων οὖν ξυμπαρὰβυσθεῖς, καὶ αὐτὸς ἐσηλθον· εἶτα ἐώρων γύναιόν τι οὐχ ἀπλοῖκόν, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα ἐς τὸ ἀφελές καὶ ἀκόσμητον ἑαυτὴν ἐπερῶύθμιζεν, ἀλλὰ κατεφάνη μοι αὐτίκα οὐδὲ τὸ ἄφετον δοκοῦν τῆς κόμης ἀκαλλώπιστον ἑῷσα, οὐδὲ τοῦ ἱματίου τὴν ἀναβολὴν ἀνεπιτηδεύτως περιστέλλουσα. πρόδηλος δὲ ἦν κοσμουμένη αὐτοῖς καὶ πρὸς εὐπρέπειαν τῷ ἀθεραπεύτῳ δοκοῦντι προσχρωμένη. ὑπεφαίνετο δὲ τι καὶ ψιμύθιον, καὶ φύκος, καὶ τὰ ῥήματα πάνυ ἐταιρικά. καὶ ἐπαινουμένη ὑπὸ τῶν ἐραστῶν ἐς τὸ κάλλος, ἔχαιρε. καὶ εἰ δοίη τις, προχείρως ἐδέχετο. καὶ τοὺς πλουσιωτέρους ἄν παρακαθισαμένη πλησίον, τοὺς πένη-

τας τῶν ἐραστῶν οὐδὲ προσέβλεπε. πολλάκις δὲ καὶ γυμνωθείσης αὐτῆς καὶ τὸ ἀκούσιον, ἐώρων περιδέραια χρυσᾶ, τῶν ἐγγέλων παχύτερα. ταῦτα ἰδὼν ἐπὶ πόδας αὐτῆς εὐθύς ἀνέστρεφον, οἰκτείρας δηλαδὴ τοὺς κακοδαίμονας ἐκείνους ἐλκομένους πρὸς αὐτῆς, οὐ τῆς θιγῆς, ἀλλὰ τοῦ πώγωνος, καὶ κατὰ τὸν Ἰξίωνα, εἰδῶλω ἀντὶ τῆς Ἥρας ξυνόντας.

13. ΠΛΑΤ. Τοῦτο μὲν ὀρθῶς ἔλεξας· οὐ γὰρ πρόδηλος οὐδὲ πᾶσι γνώριμος ἡ θύρα· πλὴν ἀλλ' οὐδὲν δεήσει βαδίζειν ἐπὶ τὴν οἰκίαν· ἐνταῦθα γὰρ ἐν Κεραμεικῷ ὑπομενοῦμεν αὐτήν· ἡ δὲ ἤδη πον ἀφίξεται, ἐπανιοῦσα ἐξ Ἀκαδημίας, ὡς περιπατήσῃ καὶ ἐν τῇ Ποικίλῃ. τοῦτο γὰρ ὁσημέραι ἔθος ποιεῖν αὐτῇ· μᾶλλον δὲ ἤδη πρόσρυσιν. ὄρᾳς τὴν κόσμιον τῆκ ἀπὸ τοῦ σχήματος, τὴν προσρηγὴ τὸ βλέμμα, τὴν ἐπὶ συννοίᾳ ἡρέμα βαδίζουσαν;

ΛΟΤΚ. Πολλὰς ὁμοίας ὄρῳ τόγος σχῆμα, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολὴν. καίτοι μία πάντως ἦγε ἀληθῆς φιλοσοφία ἐστὶν ἐν αὐταῖς.

ΠΛΑΤ. Εὐ λέγεις. ἀλλὰ δηλώσει ἥτις ἐστὶ, φθρευξαμένη μόνον.

14. ΦΙΛ. Παπαί· τί Πλάτων, καὶ Χρῦσιππος ἄνω, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ οἱ λοιποὶ ἅπαντες, αὐτὰ δὴ τὰ κεφάλαιά μου τῶν μαθημάτων; τί αὐτίς ἐς τὸν βίον; ἄρα τι ὑμᾶς ἐλύπει τῶν κάτω; ὀργιζομένοις γοῦν εἰκάτε. καὶ τίνα τοῦτον ξυλλαβόντες ἄγετε; ἢ που λωποδύτης τις, ἢ ἀνδροφόνος, ἢ ἐρῶ-συλός ἐστι;

ΠΛΑΤ. Νῆ Δία, ὦ Φιλοσοφία, πάντων γε

ιεροσύλων ἀσεβέστατος ὅς τὴν ἱερωτάτην ἕξ, κακῶς ἀγορεύειν ἐπεχείρησε, καὶ ἡμᾶς ἅπαντας, ὅπύσοι τὴ παρὰ σοῦ μαθόντες, τοῖς μεθ' ἡμᾶς καταλελοίπαμεν.

ΦΙΛ. Εἶτα ἡγανακτήσατε λοιδορησαμένου τινός, καὶ ταῦτα εἰδότες ἐμέ; οἶα πρὸς τῆς κωμωδίας ἀκούουσα ἐν Διονυσίοις, ὅμως φίλην τε αὐτὴν ἤγημαι, καὶ οὔτε ἐδικασάμην, οὔτε ἡτσιασάμην προσελθούσα, ἐφήμι δὲ παίξειν τὰ εἰκότα, καὶ τὰ ξυνήθη τῇ ἑορτῇ; οἶδα γὰρ ὡς οὐκ ἂν τι ὑπὸ σκώμματος χεῖρον γένοιτο, ἀλλὰ τοῦναντίον ὅπερ ἂν ἦ καλόν, ὡςπερ τὸ χρυσίον, ἀποσπώμενον τοῖς κόμμασι, λαμπρότερον ἀποσιτίλβει, καὶ φανερώτερον γίνεται. ὑμεῖς δὲ, οὐκ οἶδα ὅπως ὄργιλοι καὶ ἀγανακτικοὶ γέγονατε. τί δ' οὖν αὐτὸν ἀγχετε;

ΠΛΑΤ. Μίαν ἡμέραν ταύτην παραιτησάμενοι, ἤκομεν ἐπ' αὐτὸν, ὡς ὑπόσχη τὴν ἀξίαν ὧν δέδρακε. φῆμαι γὰρ ἡμῖν διήγγελλον οἶα ἔλεγεν ἐπιῶν ἐς τὰ πλήθη καθ' ἡμῶν.

15. ΦΙΛ. Εἶτα πρὸ δίκης οὐδὲ ἀπολογησάμενον ἀποκτενεῖτε; δῆλος γοῦν ἔστιν εἰπεῖν τι θέλων.

ΠΛΑΤ. Οὐκ· ἀλλ' ἐπὶ σὲ τὸ πᾶν ἀνεβαλλόμεθα. καὶ σοὶ ὅ,τι ἂν δοκῇ, τοῦτο ποιήσει τέλος τῆς δίκης.

ΦΙΛ. Τί φῆς σύ;

ΛΟΤΚ. Τοῦτο αὐτὸ, ὃ δέσποινα Φιλοσοφία, ἤπερ καὶ μόνη τᾶληθὲς ἐξευρεῖν δύναται. μόγις γοῦν εὐρόμην πολλὰ ἱκετεῦσας, τὸ σοὶ φυλαχθῆναι τὴν δίκην.

ΠΛΑΤ. Νῦν, ὃ κατάρατε, δέσποιναν αὐτὴν

καλεῖς, πρώην δὲ τὸ ἀτιμότερον φιλοσοφίαν ἀπέφαι-
νες, ἐν τοσοῦτῳ ἀποκηρύττων θεάτρῳ, κατὰ μέρη δὴ
ὀβολῶν ἕκαστον εἶδος αὐτῆς τῶν λόγων.

ΦΙΛ. Ὅρατε μὴ οὐ φιλοσοφίαν οὗτός γε, ἀλ-
λὰ γοήτας ἄνδρας ἐπὶ τῷ ἡμετέρῳ ὀνόματι πολλὰ
καὶ μιαιρὰ κρᾶττοντας, ἠγόρευε κακῶς.

ΛΟΓΚ. Εἶση αὐτίκα, ἣν ἐθέλῃς ἀπολογουμέ-
νου ἀκούειν. μόνον ἀπίοιμεν ἐπ' Ἄρειον πάγον·
μῦλλον δὲ ἐς τὴν ἀκρόπολιν αὐτήν, ὡς ἂν ἐκ περιω-
πῆς ἅμα καταφανῆ πάντα εἶη τὰ ἐν τῇ πόλει.

16. ΦΙΛ. Ὑμεῖς δὲ, ὧ φίλοι, ἐν τῇ Ποικίλῃ
τέως περιπατήσατε· ἤξω γὰρ ὑμῖν, ἐκδικάσασα τὴν
δίκην.

ΛΟΓΚ. Τίνες δὲ εἰσιν, ὧ φιλοσοφία; πάν-
υ γὰρ κόσμιοι καὶ αὐταὶ δοκοῦσιν.

ΦΙΛ. Ἄρειτὴ μὲν ἡ ἀνδρώδης αὕτη, Σωφροσύ-
νη δὲ ἐκείνη, καὶ Δικαιοσύνη παρ' αὐτήν, ἡ προη-
γουμένη δὲ, Παιδεία· ἡ ἀμυδρά δὲ αὕτη, καὶ ἄσα-
φῆς τὸ χρῶμα, ἡ Ἀλήθεια ἐστίν.

ΛΟΓΚ. Οὐχ ὄρω ἦν τινα καὶ λέγεις.

ΦΙΛ. Τὴν ἀκαλλώπιστον ἐκείνην οὐχ ὄρας,
τὴν γυμνήν, τὴν ὑποφεύγουσαν αἰεὶ, καὶ διολισθαί-
νουσαν;

ΛΟΓΚ. Ὅρω νῦν μόγις· ἀλλὰ τί οὐχὶ καὶ ταύ-
τας ἄγεις, ὡς πληρὲς γένοιτο καὶ ἐντελὲς τὸ συνέ-
δριον; τὴν Ἀλήθειαν δὲ γε, καὶ ξυνηγόρον ἀναβι-
βάσασθαι πρὸς τὴν δίκην βούλομαι.

ΦΙΛ. Νὴ Δία, ἀκολουθήσατε καὶ ὑμεῖς. οὐ

βαρὺ γὰρ μίαν δικάσαι δίκην· καὶ ταῦτα περὶ τῶν ἡμετέρων ἐσομένην.

17. ΑΛΗΘ. Ἄπιτε ὑμεῖς. ἐγὼ γὰρ οὐδέν δεόμαι ἀκούειν, ἃ πάλαι οἶδα ὅποιά ἐστιν.

ΦΙΛ. Ἄλλ' ἡμῖν, ὧ Ἀλήθεια, ἐνδέονται ξυνδικάζοις ἂν, ὡς καὶ καταμηνύοις ἕκαστα.

ΑΛΗΘ. Οὐκοῦν ἐπάγωμαι καὶ τὸ Θεραπεινιδίω τούτῳ, εὐνοϊκωτάτῳ μοι ὄντε;

ΦΙΛ. Καὶ μάλα ὀπόσας ἂν ἐθέλης.

ΑΛΗΘ. Ἐπεσθον, ὧ Ἐλευθερία καὶ Παρρησία, μεθ' ἡμῶν, ὡς τὸν δεῖλαιον τοῦτον ἀνθρωπίσκον ἐραστήν ἡμέτερον ὄντα, καὶ κινδυνεύοντα ἐπὶ μηδεμιᾷ προφάσει δικαίᾳ, σῶσαι δυνηθῶμεν· σὺ δ' Ἐλεγχε, αὐτοῦ περιμένον.

ΛΟΓΚ. Μηδαμῶς, ὧ δέσποινα. ἤκέτω δὲ καὶ οὗτος, καὶ εἴ τις ἄλλος. οὐ γὰρ τοῖς τυχοῦσι θηρίοις προσπολεμῆσαι δεήσει μοι, ἀλλ' ἀλαζόσιν ἀνθρώποις, καὶ δυσελέγκτοις, ἀεὶ τινὰς ἀποφυγὰς εὐρισκομένοις, ὥστε ἀναγκαῖος ὁ Ἐλεγχος.

ΦΙΛ. Ἀναγκαιότατος μὲν οὖν· ἄμεινον δὲ εἰ καὶ τὴν Ἀπόδειξιν παραλάβοις.

ΑΛΗΘ. Ἐπεσθε πάντες, ἐπεὶπερ ἀναγκαῖοι δοκεῖτε πρὸς τὴν δίκην.

18. ΑΡΙΣΤ. Ὅραξ, προσεταιρίζεται καθ' ἡμῶν, ὧ Φιλοσοφία, τὴν Ἀλήθειαν.

ΦΙΛ. Εἶτα δεδίατε, ὧ Πλάτων, καὶ Χρῦσιππε, καὶ Ἀριστοτέλες, μήτι ψεύσεται ὑπὲρ αὐτοῦ Ἀλήθεια οὕσα;

ΠΛΑΤ. Οὐ τοῦτο, ἀλλὰ δεινῶς πανουργός ἐστι, καὶ κολακικός· ὥστε παραπείσει αὐτήν.

ΦΙΛ. Θαρσύνετε· οὐδὲν οὐ μὴ γένηται ἄδικον, Δικαιουσύνης ταύτη συμπαρούσης. ἀπίωμεν οὖν.
19. Ἄλλ' εἰπέ μοι σὺ, τί σοι τοῦνομα;

ΛΟΤΚ. Ἐμοὶ Παρθήσιάδης, Ἀληθίωνος τοῦ Ἐλσγικλέους.

ΦΙΛ. Πατρίς δέ;

ΛΟΤΚ. Σύρος, ὧ φιλοσοφία, τῶν Ἐπευφραυιδίων. ἀλλὰ τί τοῦτο; καὶ γὰρ τούτων τινὰς οἶδα τῶν ἀντιδίκων, οὐχ ἦττον ἐμοῦ βαρβάρους τὸ γένος· ἢ τρύπος δέ, καὶ ἡ παιδεία οὐ κατὰ Σολείας, ἢ Κυπρίου, ἢ Βαβυλωνίου, ἢ Σταγειρίτας. καίτοι πρὸς γε σέ, οὐδὲν ἂν ἔλαττον γένοιτο, οὐδ' εἰ τὴν φωνὴν βάρβαρος εἶη τις, εἴπερ ἡ γνώμη ὀρθὴ καὶ δικαία φαίνοιτο οὕσα.

20. **ΦΙΛ.** Εὖ λέγεις. ἄλλως γοῦν τοῦτο ἤρῳμην. Ἡ τέχνη δέ σοι τίς; ἄξιον γὰρ ἐπίστασθαι τοῦτό γε.

ΛΟΤΚ. Μισαλαζῶν εἰμι, καὶ μισογῆς, καὶ μισοψευδῆς, καὶ μισότυφος, καὶ μισῶ πᾶν τὸ ταιουτῶδες εἶδος τῶν μιαρῶν ὀνθρώπων· πάνυ δέ πολλοὶ εἶσιν, ὡς οἶσθα.

ΦΙΛ. Ἡράκλεις, πολυμισῆ τίνα μέτει τὴν τέχνην.

ΛΟΤΚ. Εὖ λέγεις· θραῖς γοῦν ὀπόσοις ἀπεχθάνομαι, καὶ ὡς κινδυνεύω δι' αὐτήν; οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὴν ἐναντίαν αὐτῇ πάνυ ἀκριβῶς οἶδα. λέγω δὲ τὴν ἀπὸ τοῦ φιλοῦ τὴν ἀρχὴν ἔχουσαν. φιλαλή-

θης γάρ, καὶ φιλόκαλος, καὶ φιλαπλοϊκός, καὶ ὅσα τῷ φιλεῖσθαι συγγενῆ. πλὴν ἀλλ' ὀλίγοι πάνυ ταύτης ἄξιοι τῆς τέχνης. οἱ δὲ ὑπὸ τῇ ἐναντία τατόμενοι, καὶ τῷ μίσει οἰκειότεροι, πεντακισμύριοι. κινδυνεύω τοιγαροῦν τὴν μὲν, ὑπ' ἀργίας ἀπομαθεῖν ἤδη· τὴν δὲ, πάνυ ἠκριβωκέναι.

ΦΙΛ. Καὶ μὴν οὐκ ἐχρῆν. τοῦ γὰρ αὐτοῦ καὶ τάδε φασὶ, καὶ τάδε· ὥστε μὴ διαίρει τὰ τέχνα· μῖα γὰρ ἐστὸν, δὴ εἶναι δοκοῦσαι.

ΛΟΓΚ. Ἄμεινον σὺ οἶσθα ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία. τὸ μέντοι ἐμὸν, τοιοῦτόν ἐστιν, ὅσον τοὺς μὲν πονηροὺς μισεῖν, ἐπαινεῖν δὲ τοὺς χρηστοὺς, καὶ φιλεῖν.

21. ΦΙΛ. Ἄγε δὴ, πάρεσμεν γὰρ ἔνθα ἐχρῆν· ἐνταῦθά που ἐν τῷ προνάῳ τῆς Πολιάδος δικάζωμεν. ἡ Ἰέρεια, διάθες ἡμῖν τὰ βάρθρα, ἡμεῖς δὲ, ἐν τοσοῦτω προσκυνήσωμεν τὴν Θεόν.

ΛΟΓΚ. Ὡ Πολιάς, ἐλθέ μοι κατὰ τῶν ἀλαζόνων ξύμμαχος, ἀναμνησθεῖσα ὅποσα ἐπιορκούντων ὀσημέραι ἀκούεις αὐτῶν· καὶ ἃ πράττουσι δὲ μόνη ὄρας, ἅτε δὴ ἐπὶ σκοπῆς οἰκοῦσα. νῦν καιρὸς ἀμύνασθαι αὐτούς. ἐμὲ δὲ ἦν που κρατούμενον ἰδῆς, καὶ πλείους ὧσιν αἱ μέλαιναι, σὺ προσθεῖσα τὴν σεαυτῆς, σῶζε.

22. ΦΙΛ. Εἶεν. ἡμεῖς μὲν ὑμῖν καὶ δὴ καθήμεθα ἔτοιμοι ἀκούειν τῶν λόγων· ὑμεῖς δὲ, προελόμενοί τινα ἐξ ἁπάντων, ὅστις ἄριστα κατηγορῆσαι ἂν δοκῆ, ξυνείρετε τὴν κατηγορίαν, καὶ διελέγχετε

οὐ γὰρ οἶόν τε πάντας ἅμα λέγειν. σὺ δὲ, ὦ Παρῳησιάδη, ἀπυλογήσῃ τὸ μετὰ τοῦτο.

ANAB. Τίς οὖν ὁ ἐπιτηδειότατος ἐξ ἡμῶν ἂν γένοιτο πρὸς τὴν δίκην;

ΧΡΥΣ. Σὺ, ὦ Πλάτων. ἦτε γὰρ μεγαλόνοια θαυμαστή, καὶ ἡ καλλιφωνία δεινῶς Ἀττικῆ, καὶ τὸ κεχαρισμένον, καὶ πειθοῦς μεστόν· ἦτε ζύνεσις, καὶ τὸ ἀκριβές, καὶ τὸ ἐπαγωγόν ἐν καιρῷ τῶν ἀποδείξεων, πάντα ταῦτά σοι ἀθρόα πρόσεστιν· ὥστε τὴν προσηγορίαν δέχου, καὶ ὑπὲρ ἀπάντων εἶπέ τὰ εἰκότα. νῦν ἀναμνήσθητι πάντων ἐκείνων, καὶ ξυμφόρει ἐς τὸ αὐτὸ, εἴ τί σοι πρὸς Γοργίαν, ἢ Πῶλον, ἢ Πρόδικον, ἢ Ἰππίαν εἴρηται· δεινότερος οὗτός ἐστιν. ἐπίπατε οὖν καὶ τὰς εἰρωνείας, καὶ τὰ κομψὰ ἐκεῖνα καὶ συνεχῆ ἐρώτα· κἄν σοι δοκῇ κἀκεῖνό που παράβυσσον, ὡς ὁ μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνων, ἀγανακτήσειεν ἂν, εἰ μὴ οὗτος ὑπόσχῃ τὴν δίκην.

23. ΠΛΑΤ. Μηδαμῶς. ἀλλὰ τίνα τῶν σφοδροτέρων προχειρισώμεθα, Διογένην τοῦτον, ἢ Ἀντισθένην, ἢ Κράτητα, ἢ καὶ σὲ, ὦ Χρῦσιππε. οὐ γὰρ δὴ κάλλους ἐν τῷ παρόντι, καὶ δεινότητος συγγραφικῆς ὁ καιρὸς, ἀλλὰ τινος ἐλεγκτικῆς, καὶ δικανικῆς παρασκευῆς· ῥήτωρ δὲ ὁ Παρῳησιάδης ἐστίν.

ΔΙΟΓ. Ἄλλ' ἐγὼ αὐτοῦ κατηγορήσω. καὶ γὰρ οὐδὲ πάνυ μακρῶν οἶμαι τῶν λόγων δεήσεσθαι· καὶ ἄλλως δὲ, ὑπὲρ ἀπαντας ὕβρισμαι, δὴ ὀβολῶν πρόην ἀποκεκηρυγμένος.

ΠΛΑΤ. Ὁ Διογένης, ὦ φιλοσοφία, τὸν λόγον

ἔρεϊ τὸν ὑπὲρ ἀπάντων. μέμνησο δὲ, ὡς γενναῖε, μὴ τὰ σεαυτοῦ μόνον πρεσβεύειν ἐν τῇ κατηγορίᾳ, τὰ κοινὰ δὲ ὀρεῖν. εἰ γὰρ τι καὶ πρὸς ἀλλήλους διαφερόμεθα ἐν τοῖς δόγμασι, σὺ δὲ τοῦτο μὲν μὴ-ἐξέταξε, μηδὲ ὅστις ἐστὶν ὁ ἀληθέστερος, νῦν λέγε· ὅπως δὲ, ὑπὲρ φιλοσοφίας αὐτῆς ἀγανάκτει περιυβρισμένης, καὶ κακῶς ἀκουούσης ἐν τοῖς Παρθησιάδου λόγοις. καὶ τὰς προαιρέσεις ἀφείς, ἐν αἷς διαλλάττομεν, ὃ κοινὸν ἅπαντες ἔχομεν, τοῦτο ὑπερμάχει. ὀρεῖς δὲ, μόνον σὲ προεστησάμεθα, καὶ ἐν σοὶ τὰ πάντα ἡμῶν νῦν κινδυνεύεται, ἢ σεμνότατα δόξαι, ἢ τοιαῦτα πιστευθῆναι, οἷα οὗτος ἀπέφηνε.

24. ΔΙΟΓ. Θαρσύνετε, οὐδὲν ἐλλείπομεν, ὑπὲρ ἀπάντων ἐρεῶ. καὶν ἢ Φιλοσοφία δὲ πρὸς τοὺς λόγους ἐπικλασθεῖσα (φύσει γὰρ ἡμερος, καὶ πρῶτός ἐστιν) ἀφείναι διαβουλεύηται αὐτὸν, ἀλλ' οὐ τὰ ἐμὰ ἐνδεήσει. δεῖξω γὰρ αὐτῷ ὅτι μὴ μάτην ξυλοφοροῦμεν.

ΦΙΛ. Τοῦτο μὲν μηδαμῶς, ἀλλὰ τῷ λόγῳ μᾶλλον· ἄριστον γὰρ, ἢπερ τῷ ξύλῳ. μὴ μέλλε δ' οὖν. ἤδη γὰρ ἐγκέχυται τὸ ὕδωρ, καὶ πρὸς σὲ τὸ δικασήριον ἀποβλέπει.

ΛΟΓΚ. Οἱ λοιποὶ καθιζέσθωσαν, ὡς Φιλοσοφία, καὶ ψηφοφορεῖτωσαν μεθ' ὑμῶν· Διογένης δὲ κατηγορεῖτω μόνος.

ΦΙΛ. Οὐδέδιας οὖν μὴ σου καταψηφίσωνται,

ΛΟΓΚ. Οὐδαμῶς. πλείοσι γοῦν κρατῆσαι βούλομαι.

ΦΙΛ. Γενναϊά σου ταῦτα· καθίστατε δ' οὖν σύ δ', ὡς Διόγενες, λέγε.

25. ΔΙΟΓ. Οἷοι μὲν ἡμεῖς ἄνδρες ἐγενόμεθα παρὰ τὸν βίον, ὡς Φιλοσοφία, πάνυ ἀκριβῶς οἴσθα, καὶ οὐδὲν δεῖ λόγων· ἵνα γὰρ τὸ κατ' ἐμὲ σιωπήσω, ἀλλὰ Πυθαγόραν τοῦτο, καὶ Πλάτωνα, καὶ Ἀριστοτέλην, καὶ Χρῦσιππον, καὶ τοὺς ἄλλους, τίς οὐκ οἶδεν ὅσα ἐς τὸν βίον καλὰ ἐσεκομίσαντο; ἃ δὲ τοιούτους ὄντας ἡμᾶς, ὁ τρισκατάρατος οὗτος Πάφρησιάδης ὑβρίζειν, ἤδη ἐρῶ. ῥήτωρ γάρ τις ὡς φασιν ὦν, ἀπολιπὼν τὰ δικαστήρια, καὶ τὰς ἐν ἐκείνοις εὐδοκιμήσεις, ὅποσον ἢ δεινότητος, ἢ ἀκμῆς ἐπεπόριστο ἐν τοῖς λόγοις, τοῦτο πᾶν ἐφ' ἡμᾶς συσκευασίμενος, οὐ παύεται μὲν ἀγορεύων κακῶς· γόητας καὶ ἀπατεῶνας ἀποκαλῶν, τὰ πλήθη δὲ ἀναπέιθων καταγελαῖν ἡμῶν, καὶ καταφρονεῖν, ὡς τὸ μηδὲν ὄντων. μᾶλλον δὲ καὶ μισεῖσθαι πρὸς τῶν πολλῶν ἤδη πεποίηκεν αὐτοὺς τε ἡμᾶς, καὶ σὲ τὴν Φιλοσοφίαν, φληνάφους, καὶ λήρους ἀποκαλῶν τὰ σά, καὶ τὰ σπουδαιότατα, ὧν ἡμᾶς ἐπαίδευσας, ἐπὶ χλευασμῶ διεξιῶν, ὥστε αὐτὸν μὲν κροτεῖσθαι, καὶ ἐπαινέσθαι πρὸς τῶν θεατῶν, ἡμᾶς δὲ ὑβρίζεσθαι. φύσει γὰρ τοιοῦτόν ἐστιν ὁ πολὺς λεῶς, χαίρουσι τοῖς ἀποσκώπτουσι, καὶ λοιδορουμένοις, καὶ μάλιστα ὅταν τὰ σεμνότατα εἶναι δοκοῦντα διασύρηται· ὥσπερ ἀμέλει καὶ πάλαι ἔχαιρον Ἀριστοφάνει, καὶ Εὐπόλιδι, Σωκράτην τοῦτον ἐπὶ χλευασίᾳ παράγουσιν ἐπὶ τὴν σκηνὴν, καὶ κωμῆδοῦσιν ἀλλοκύτους τινὰς περὶ αὐτοῦ κωμῆδιάς. καίτοι ἐκεῖνοι μὲν καθ' ἑνὸς ἀνδρός

ἐτόλμων τὰ τοιαῦτα, καὶ ἐν Διονυσίοις ἐφειμένον
 αὐτὸ δρᾶν. καὶ τὸ σκῶμμα, μέρος τι ἐδόκει τῆς ἐορ-
 τῆς· καὶ ὁ θεὸς ἴσως χαίρει, φιλόγελως τις ἂν. 26.
 Ὁ δὲ, τοὺς ἀρίστους ξυγκαλῶν, ἐκ πολλοῦ φροντί-
 σας, καὶ παρασκευασάμενος, καὶ βλασφημίας τινὰς
 ἐς παχὺ βιβλίον ἐγγράψας, μεγάλη τῇ φωνῇ διαγο-
 ρεῖει κακῶς Πλάτωνα, Πυθαγόραν, Ἀριστοτέλην
 τοῦτον, Χρῦσιππον ἐκεῖνον, ἐμέ, καὶ ὅλους, ἅπαν-
 τας, οὔτε ἐορτῆς ἐφεισίσης, οὔτε ἰδίᾳ τι πρὸς ἡμῶν
 παθῶν. εἶχε γὰρ ἂν τινα συγγνώμην αὐτῷ τὸ προῦ-
 γμα, εἰ ἀμυνόμενος, ἀλλὰ μὴ ἄρχων αὐτὸς ἴδρασε.
 καὶ τὸ πάντων δεινότατον, ὅτι ταῦτα ποιῶν, καὶ
 ὑπὸ τὸ σὸν ὄνομα, ὡς Φιλοσοφία, ὑποδύεται· καὶ
 ὑπελθὼν τὸν διάλογον ἡμέτερον οἰκεῖον ὄντα, τούτῳ
 ξυναγωνιστῇ καὶ ὑποκριτῇ χρῆται καθ' ἡμῶν· ἔτι
 καὶ Μένιππον ἀναπέισας ἐταῖρον ἡμῶν ἄνδρα ξιγ-
 κωμοδεῖν αὐτῷ τὰ πολλὰ· ὃς μόνος οὐ πάρεστιν,
 οὐδὲ κατηγορεῖ μεθ' ἡμῶν, προδοὺς τὸ κοινόν. 27.
 Ἄνθ' ὧν ἅπάντων ἄξιόν ἐστιν αὐτὸν ὑποσχεῖν τὴν
 δίκην. ἢ τί γὰρ ἂν εἰπεῖν ἔχοι, τὰ σεμνότατα δια-
 σῶρων ἐπὶ τοσοῦτων μαρτύρων; χρήσιμον γοῦν καὶ
 πρὸς ἐκείνους τὸ τοιοῦτον, εἰ θεάσαιντο αὐτὸν κο-
 λασθέντα, ὡς μηδὲ ἄλλος τις ἔτι καταφρονοίη φιλο-
 σοφίας. ἐπεὶ τόγε τὴν ἡσυχίαν ἄγειν, καὶ ὑβριζόμε-
 νον ἀνέχεσθαι, οὐ μετριότητος, ἀλλ' ἀνανδρίας, καὶ
 εὐθηθείας εἰκότως ἂν νομίζοιτο. τὰ μὲν γὰρ τελευ-
 ταῖα, τίνι φορητά; ὃς καθάπερ ἀνδράποδα παρα-
 γαγὼν ἡμᾶς ἐπὶ τὸ πωλητήριον, καὶ κήρυκα ἐπιστή-
 σας, ἀπημπούλησεν, ὡς φασι, τοὺς μὲν, ἐπὶ πολλῶν.

ένίους δὲ, μνάς Ἀττικῆς· ἐμέ δ', ὁ παμπονηρὸς οὐ-
τος, δὴ ὄβολων· οἱ παρόντες δ' ἐγέλων. ἀνθ' ὧν
αὐτοὶ τε ἀνεληλύθαμεν ἀγανακτῆσαντες, καὶ σὲ ἀξι-
οῦμεν τιμωρήσειν ἡμῖν, τὰ αἰσχιστα ὑβρισμένοις.

28. ANAB. Εὖγε, ὦ Διογενες, ὑπὲρ ἀπάντων,
καλῶς, ὅποσα ἐχρῆν, ἅπαντα εἰρηκας.

ΦΙΛ. Παύσασθε ἐπαινοῦντες· ἔγχει τῷ ἀπολο-
γούμενῳ. σὺ δὲ, ὦ Παρόρησιάδη, λέγε ἤδη ἐν τῷ μέ-
ρει· σοὶ γὰρ τὸ ὕδωρ ῥεῖ νῦν. μὴ μέλλε οὔν.

29. PAPP. Οὐ πάντα μου, ὦ Φιλοσοφία, κα-
τηγόρησε Διογένης, ἀλλὰ τὰ πλείω, καὶ ὅσα ἦν χα-
λεπώτερα, οὐκ οἶδ' ὅ,τι παθῶν παρέλιπεν. ἐγὼ δὲ
τοσοῦτου δέω ἕξαρνος γενέσθαι, ὡς οὐκ εἶπον αὐτὰ,
ἢ ἀπολογία τινὰ μεμελετηκῶς ἀφίχθαι, ὥστε καὶ εἰ
τινα ἢ αὐτὸς οὗτος ἀπεσιώπησεν, ἢ ἐγὼ μὴ πρότε-
ρον ἔφθασα εἰρηκῶς, νῦν προσθήσειν μοι δοκῶ· οὔ-
τω γὰρ ἂν μάθοις οὐς τινὰς ἀπεκήρυττον, καὶ κα-
κῶς ἠγόρευον, ἀλαζόνας καὶ γόητας ἀποκαλεῖν. καὶ
μοι μόνον τοῦτο παραφυλάττετε, εἰ ἀληθῆ περὶ αὐ-
τῶν ἐρῶ. εἰ δὲ τι βλάσφημον, ἢ τραχὺ φαίνοιτο ἔχων
ὁ λόγος, οὐ τὸν διελέγοντα ἐμέ, ἀλλ' ἐκείνους ἂν
οἶμαι δικαιότερον αἰτιῶσθαι, τὰ τοιαῦτα ποιοῦντας.
ἐγὼ γὰρ ἐπειδὴ τάχιστα ξυνεῖδον ὅποσα τοῖς ἠητο-
ρεῦουσι τὰ δυσχερῆ ἀναγκαῖον προσεῖναι, ἀπάτην,
καὶ ψεῦδος, καὶ θρασύτητα, καὶ βοήν, καὶ ὠδι-
σμούς, καὶ μυρία ἄλλα· ταῦτα μὲν, ὡς περ εἰκὸς ἦν,
ἀπέφυγον, ἐπεὶ δὲ τὰ σὰ, ὦ Φιλοσοφία, καλὰ ὡς μῆ-
σας, ἠξίουν ὅπόσον ἔτι μοι λοιπὸν τοῦ βίου, καθά-
περ ἐκ ζάλης, καὶ κλύδωνος, ἐς εὐδιὸν τινα λιμένα

ἐσπλεύσας, ὑπὸ σοὶ σκεπόμενος, καταβιῶναι. 30. Καὶ περὶ μόνον παρέκυψα ἐς τὰ ὑμέτερα, σὲ μὲν, ὡς περ ἀναγκαῖον ἦν, καὶ τοὺςδε ἅπαντας, ἐθαύμαζον, ἀρίστου βίου νομοθέτας ὄντας καὶ τοῖς ἐπ' αὐτὸν ἐπειγομένοις χεῖρα ὀρέγοντας, τὰ κάλλιστα καὶ ξυμφορώτατα πυρραίνουντας, εἴ τις μὴ παραβαίνοι αὐτὰ, μηδὲ διολισθάνοι· ἀλλ' ἀτινὲς ἀποβλέπων ἐς τοὺς κανόνας, οὓς προτεθείκατε, πρὸς τούτους ῥυθμίζοι, καὶ ἀπευθύνοι τὸν ἑαυτοῦ βίον· ὅπερ, νῆ Δία, καὶ τῶν καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς ὀλλγοὶ ποιοῦσιν.

31. Ὅρων δὲ πολλοὺς οὐκ ἔρωτι φιλοσοφίας ἐχομένους, ἀλλὰ δόξης μόνον τῆς ἀπὸ τοῦ πράγματος, τὰ μὲν πρόχειρα ταῦτα, καὶ δημόσια, καὶ ἑπόσα παντὶ μιμῆσθαι ῥᾶδιον, εὖ μάλα ἐοικότας ἀγαθοῖς ἀνδράσι, τὸ γένειον λέγω, καὶ τὸ βᾶδισμα, καὶ τὴν ἀναβολὴν, ἐπὶ δὲ τοῦ βίου καὶ τῶν πραγμάτων ἀντιφθεγγομένους τῷ σχήματι, καὶ ἄναντία ὑμῖν ἐπιτηδεύοντας, καὶ διαφθείροντας τὸ ἀξίωμα τῆς ὑποσχέσεως, ἠγανάκτουν· καὶ τὸ πρῶγμα ὁμοιον ἐδόκει μοι, καθάπερ ἂν εἴ τις ὑποκριτῆς τραγωδίας, μακθακὸς αὐτὸς ὢν, καὶ γυναικίας, Ἀχιλλέα, ἢ Θησέα, ἢ καὶ τὸν Ἡρακλέα ὑποκρίνοιτο αὐτὸν, μῆτε βαδίζων, μῆτε φθεγγομένος ἠρωϊκόν, ἀλλὰ θρυπτόμενος ὑπὸ τηλικούτῳ προσωπεῖῳ· ὃν οὐδ' ἂν ἢ Ἐλένη ποτὲ, ἢ Πολυξένη ἀνάσχοιτο πέρα τοῦ μετρίου εὐταῖς προσεικότα· οὐχ ὅπως δ' Ἡρακλῆς ὁ Καλλινικός· ἀλλὰ μοι δοκεῖ τάχιστ' ἂν ἐπιτρίψαι τῷ ῥοπάλῳ παίων τὸν τοιοῦτον, αὐτὸν τε, καὶ τὸ προσωπεῖον, οὕτως ἀτίμως κατατεθηλυσαμένος πρὸς αὐτοῦ.

32. Τοιαῦτα καὶ αὐτὸς ὑμᾶς πάσχοντας ὑπ' ἐκείνῳ ὄρῳ, οὐκ ἤνεγκα τὴν αἰσχύνῃν τῆς ὑποκρίσεως, εἰ πίθηκοι ὄντες, ἐτόλμησαν ἠρώων προσωπεῖα περιθέσθαι, ἢ τὸν ἐν Κύμῃ ὄνον μιμήσασθαι· ὃς λεοντὴν περιβαλλόμενος, ἠξίου λέων αὐτὸς εἶναι, πρὸς ἀγνοοῦντας τοὺς Κυμαίους ὀγκώμενος μάλα τραχὺ, καὶ καταπληκτικόν· ἄχρι δὴ τις αὐτὸν ξένος, καὶ λίοντα ἰδὼν καὶ ὄνον πολλάκις, ἤλεγξε, καὶ ἀπεδίωξε παίων τοῖς ξύλοις. ὃ δὲ μάλιστα μοι δεινὸν, ὧ φιλοσοφία, κατεφαίνεται, τοῦτο ἦν. οἱ γὰρ ἄνθρωποι, εἴ τινα τούτων ἐώρων πονηρὸν, ἢ ἄσχημον ἢ ἀσελγές τι ἐπιτηδεύοντα, οὐκ ἔστιν ὅστις οὐ φιλοσοφίαν αὐτὴν ἠτιᾶτο, καὶ τὸν Χρῆσιππον εὐθύς, ἢ Πλάτωνα, ἢ Πυθαγόραν, ἢ ὅτου αὐτὸν ἐπώνυμον ὁ διαμαρτάνων ἐκεῖνος ἐποιεῖτο, καὶ οὗ τοὺς λόγους ἐποιεῖτο. καὶ ἀπὸ τοῦ κακῶς βιοῦντος, πονηρὰ περὶ ὑμῶν εἴκαζον, τῶν πρὸ πολλοῦ τεθνηκότων (οὐ γὰρ παρὰ ζῶντας ὑμᾶς ἢ ἐξέτασις αὐτοῦ ἐγίγνετο, ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἐκ ποδῶν), ἐκεῖνον δὲ ἐώρων σαφῶς ἀπαρτες δεινὰ καὶ ἄσεμνα ἐπιτηδεύοντα, ὥστε ἐρήμην ἠλίσκεσθε μετ' αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ τὴν ὁμοίαν διαβολὴν συγκατεσπᾶσθε. 33. Ταῦτα οὐκ ἤνεγκα ὄρῳ ἔγωγε, ἀλλ' ἤλεγχον αὐτούς, καὶ διέκρινον ἀφ' ὑμῶν. ὑμεῖς δὲ, τιμᾶν ἐπὶ τούτοις δεόν, εἰς δικαστήριον ἄγετε. οὐκοῦν ἦν τινα καὶ τῶν μεμνημένον ἰδὼν ἔαγορεύοντα ταῖν θεαῖν τὰ ἀπόρρητα, καὶ ἐξορχούμενον, ἀγανακτήσω, καὶ διελέγξω, ἐμὲ τὸν ἀδικοῦντα ἠγήσεσθε εἶναι; ἀλλ' οὐ δίκαιον. ἐπεὶ καὶ οἱ ἀγνωσθῆται μαστιγοῦν εἰώθασιν, ἢν τις ὑποκριτής, Ἀθη-

νᾶν, ἢ Ποσειδῶνα, ἢ τὸν Δία ὑποδεδυκώς, μὴ καλῶς ὑποκρίνοιτο, μηδὲ κατ' ἀξίαν τῶν θεῶν, καὶ οὐδὲν που ὀργίζονται αὐτοῖς ἐκεῖνοι, ὅτι τὸν περιεχόμενον αὐτῶν τὰ προσωπεῖα, καὶ τὸ σχῆμα ἐνδεδυκότες, ἐπέτρεψαν παίειν τοῖς μαστιγοφόροις, ἀλλὰ καὶ ἡδοίντο ἄν, οἶμαι, μαστιγουμένων. οἰκέτην μὲν γὰρ ἢ ἄγγελόν τινα μὴ δεξιῶς ὑποκρίνασθαι, μικρὸν τὸ πταῖσμα· τὸν Δία δὲ, ἢ τὸν Ἡρακλῆα μὴ κατ' ἀξίαν ἐπιδείξασθαι τοῖς θεαταῖς, ἀποτρόπαιον ὡς καὶ αἰσχρόν. 34. Καὶ γὰρ αὐτὸ καὶ τόδε πάντων ἀτοπώτατον ἔστιν, ὅτι τοὺς μὲν λόγους ὑμῶν πάνυ ἄκριβοῦσιν οἱ πολλοὶ αὐτῶν, καθάπερ δὲ ἐπὶ τούτῳ μόνον ἀναγιγνώσκοντες αὐτοὺς, καὶ μελετῶντες, ὡς τὰναντία ἐπιτηδεύοιεν, οὕτω βιοῦσι πάντα μὲν γὰρ ὅσα φασὶν, οἷον χρημάτων καταφρονεῖν, καὶ δόξης, καὶ μόνον τὸ καλὸν οἶεσθαι ἀγαθόν, καὶ ἀόρητον εἶναι, καὶ τῶν λαμπρῶν τούτων ὑπερορᾶν, καὶ ἐξ ἰσοτιμίας αὐτοῖς διαλέγεσθαι, καλὰ, ὡς θεοὶ, καὶ σοφὰ, καὶ θαυμάσια λίαν ὡς ἀληθῶς. οἱ δὲ καὶ αὐτὰ ταῦτα ἐπὶ μισθῷ διδάσκουσι, καὶ τοὺς πλουσίους τεθῆπασι, καὶ πρὸς τὸ ἀργύριον κεχῆνασιν, ὀργιλώτεροι μὲν τῶν κυνιδίων ὄντες, δειλότεροι δὲ τῶν λαγῶν, κολακευτικώτεροι δὲ τῶν πιθήκων, ἀσελγέστεροι δὲ τῶν ὄνων, ἀρπακτικώτεροι δὲ τῶν γαλῶν, φιλονεικότεροι δὲ τῶν ἀλεκτρούων. τοιγαροῦν, γέλωτα ὀφλισκάνουσιν, ὠθιζόμενοι ἐπὶ ταῦτα, καὶ περὶ τοὺς τῶν πλουσίων πυλῶνας ἀλλήλους παραγκωνιζόμενοι, καὶ δεῖπνα πολυάνθρωπα δειπνοῦντες, καὶ ἐν αὐτοῖς τούτοις ἐπαινοῦντες φορτικῶς, καὶ

πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος ἐμπορούμενοι, καὶ μεμψιμοῖροι φαινόμενοι, καὶ ἐπὶ τῆς κύλικος ἀτερπῆ καὶ ἀπριδὰ φιλοσοφοῦντες, καὶ τὸν ἄκρατον οὐ φέροντες. οἱ ἰδιῶται δὲ, ὁπόσοι ξυμπίνουσι, γελῶσι δηλαδὴ καὶ καταπτύουσι φιλοσοφίας, εἰ τοιαῦτα καθάρματα ἐκτρέφει. 35. Τὸ δὲ πάντων αἰσχιστον, ὅτι μηδενὸς δεῖσθαι λέγων ἕκαστος αὐτῶν, ἀλλὰ μόνον πλούσιον εἶναι τὸν σοφὸν κεκραγῶς, μικρὸν ὕστερον προσελθὼν αἰτεῖ, καὶ ἀγανακτεῖ μὴ λαβῶν, ὅμοιον, ὡς εἶ τις ἐν βασιλικῷ σχήματι ὀρθὴν τιάραν ἔχων καὶ διάδημα, καὶ τᾶλλα ὅσα βασιλείας γνωρίσματα, προσαιτοίη, τῶν ὑποδεεστέρων δεόμενος. ὅταν μὲν οὖν αὐτοὺς τι δέη λαμβάνειν, πολὺς ὁ περὶ τοῦ κοινωτικὸν εἶναι δεῖν λόγος, καὶ ὡς ἀδιάφορον ὁ πλούσιος. καὶ τί γὰρ τὸ χρυσίον, ἢ ἀργύριον, οὐδὲν τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων διαφέρων; ὅταν δὲ τις ἐπικουρίας δεόμενος ἑταῖρος ἐκ παλαιοῦ, καὶ φίλος ἀπὸ πολλῶν, ὀλίγα αἰτῆ προσελθὼν, σιωπῆ, καὶ ἀπορία, καὶ ἀμαθία, καὶ παλινοῦδια τῶν λόγων πρὸς τὸ ἐναντίον. οἱ δὲ πολλοὶ περὶ φιλίας ἐκεῖνοι λόγοι, καὶ ἡ ἀρετὴ, καὶ τὸ καλόν, οὐκ οἶδ' ὅποι ποτὲ ὄχεται, πάντα ταῦτα ἀποπτάμενα, πτερδεντα ὡς ἀληθῶς ἔπη, μάτην ὀσημέραι πρὸς αὐτῶν ἐν ταῖς διατριβαῖς σκιαμαχούμενα. 36. Μέχρι γὰρ τούτου, φίλος ἕκαστος αὐτῶν, ἐς ὅσον ἂν μὴ ἀργύριον, ἢ χρυσίον ἢ προκείμενον ἐν τῷ μέσῳ. ἦν δὲ τις ὀβολὸν ἐπιδειξεται μόνον, λέλυται μὲν ἢ εἰρήνη, ἄσπονδα δὲ καὶ ἀκήρυκτα πάντα· καὶ τὰ βιβλία ἐξαλλήλονται, καὶ ἡ ἀρετὴ πέφευγεν, οἶόν τι καὶ οἱ κύνας

πάσχουσιν. ἐπειδὴν τις ὄστουν ἐς μέσους αὐτοὺς ἐμβάλη, ἀναπηδήσαντες δάκνουσιν ἀλλήλους, καὶ τὸν προαρπάσαντα τὸ ὄστουν ὑλακτοῦσι. λέγεται δὲ καὶ βασιλεὺς τις Αἰγύπτιος, πιθήκους ποτὲ πυρρῆχιζεν διδάξαι, καὶ τὰ θηρία (μιμηλότατα δὲ ἐστὶ τῶν ἀνθρώπων) ἐκμαθεῖν τάχιστα καὶ ὀρχεῖσθαι, ἀλουργίδας ἀμπεχόμενα, καὶ προσωπεῖα περικείμενα. καὶ μέχρι πολλοῦ εὐδοκιμεῖν τὴν θεάν, ἄχρι δὴ τις θεατῆς ἀστεῖος, κάρνα ὑπὸ κόλπον ἔχων, ἀφῆκεν ἐς τὸ μέσον· οἱ δὲ πίθηκοι, ἰδόντες, καὶ ἐκλαθόμενοι τῆς ὀρχήσεως, τοῦθ' ὅπερ ἦσαν, πίθηκοι ἐγένοντο ἀντὶ πυρρῆχιστῶν, καὶ ξυνέτριβον τὰ προσωπεῖα, καὶ τὴν ἐσθῆτα κατερρήγνυον, καὶ ἐμάχοντο περὶ τῆς ὀπώρας πρὸς ἀλλήλους· τὸ δὲ σύνταγμα τῆς πυρρῆχης διελέλυτο, καὶ κατεγελᾶτο ὑπὸ τοῦ θεάτρου. 37. Τοιαῦτα καὶ οὗτοι ποιοῦσι, καὶ ἔγωγε τοὺς τοιοῦτους κακῶς ἠγόρευον, καὶ οὐ ποτε παύσομαι διελέγχων, καὶ κωμωδῶν. περὶ ὑμῶν δὲ, ἢ τῶν ὑμῖν παραπλησίων (εἰσὶ γὰρ, εἰσὶ τινες ὡς ἀληθῶς φιλοσοφίαν ζηλοῦντες, καὶ τοῖς ὑμετέροις νόμοις ἐμμένοντες) μὴ οὕτω μανείην ἐγὼ, ὡς βλάσφημον εἶπεῖν τι, ἢ σκαιόν. ἢ τί γὰρ ἂν εἶπεῖν ἔχοιμι, τί γὰρ ὑμῖν τοιοῦτο βεβίωται; τοὺς δ' ἀλαζόνας ἐκείνους, καὶ θεοῖς ἐχθροὺς ἄξιον οἶμαι μισεῖν. ἢ σὺ γὰρ, ὦ Πυθαγόρα, καὶ Πλάτων, καὶ Χρῦσιππε, καὶ Ἀριστοτέλες, τί φατε προσήκειν ὑμῖν τοὺς τοιοῦτους, ἢ οἰκέϊόν τι καὶ ξυγγενὲς ἐπιδείκνυσθαι τῷ βίῳ; νῆ Δία Ἡρακλῆς, φασὶ, καὶ πίθηκος. ἢ διότι πώγωνας ἔχουσι, καὶ φιλοσοφεῖν φάσκουσι, καὶ σκυθρωποὶ εἰσι, διὰ

τοῦτο χρὴ ὑμῖν εἰκάζειν αὐτούς; ἀλλ' ἤνεγκα ἄν εἰ
 πιθανοὶ γοῦν ἦσαν καὶ ἐπὶ τῆς ὑποκρίσεως αὐτῆς·
 νῦν δὲ θᾶπτον ἄν γύψ ἀηδόνα μιμήσαιο, ἢ οὔτοι
 φιλοσόφους. εἶρηκα τὰ ὑπὲρ ἑμαυτοῦ ὁπόσα εἶχον.
 σὺ δὲ, ὦ Ἀλήθεια, μαρτύρει πρὸς αὐτούς, εἰ ἀλη-
 θῆ ἔστι.

38. ΦΙΛ. Μετάστηθι, ὦ Παρόρησιάδη, πορ-
 φωτέρω ἔτι. τί ποιῶμεν ἡμεῖς; πῶς ὑμῖν εἰρηκέναι
 ἀνὴρ ἔδοξεν;

ΑΛΗΘ. Ἐγὼ μὲν, ὦ Φιλοσοφία, μεταξὺ λέγον-
 τος αὐτοῦ, κατὰ τῆς γῆς δῦναι ηὐχόμεν· οὕτως ἀλη-
 θῆ πάντα εἶπεν. ἐγνώριζον γοῦν ἀκούουσα ἕκαστον
 τῶν ποιούντων αὐτὰ, κατὰ φήρομον μεταξὺ τοῖς λεγο-
 μένοις, τοῦτο μὲν, ἐς τόνδε τοῦτο δὲ, ὁ δεῖνα ποιεῖ.
 καὶ ὅλως ἔδειξε τοὺς ἀνδρας ἐναργῶς, καθάπερ ἐπὶ
 τινος γραφῆς τὰ πάντα εἰκότας, οὐ τὰ σώματα μό-
 νον, ἀλλὰ καὶ τὰς ψυχὰς αὐτὰς ἐς τὸ ἀκριβέστατον
 ἀπεικάζας.

ΣΩΦΡ. Καὶ γὰρ πάνυ ἠρυσθρίασα, ὦ Ἀρετῆ!

ΦΙΛ. Ἐμεῖς δὲ, τί φατέ;

ΑΝΑΒ. Τί δαὶ ἄλλο, ἢ ἀφείσθαι αὐτὸν τοῦ ἐγ-
 κλήματος, καὶ φίλον ἡμῖν, καὶ εὐεργέτην ἀναγρά-
 φεσθαι; τὰ γοῦν τῶν Ἰλιέων ἀτεχνῶς πεπόνθαμεν,
 τραγοῖδόν τινα τοῦτον ἐφ' ἡμᾶς κεκινήκαμεν, ἄσπ-
 μενον τῆς Φρυγῶν ξυμφοράς. ἀδέτω γοῦν, καὶ τοὺς
 θεοῖς ἐχθροὺς ἐκτραγοῦδέτω.

ΔΙΟΓ. Καὶ αὐτός, ὦ Φιλοσοφία, πάνυ ἐπαινω-
 τὸν ἄνδρα, καὶ ἀνατίθεμαι τὰ κατηγορούμενα, καὶ
 φίλον ποιῶμαι αὐτὸν, γενναῖον ὄντα.

39. ΦΙΛ. Εὖ ἔχει· πρόσθι, ὡ Παρθήσιάδη· ἀφίμεν σε τῆς αἰτίας, καὶ ἀπάσαις κρατεῖς, καὶ τὸ λοιπὸν, ἴσθι ἡμέτερος ὢν.

ΠΑΡΡ. Προσενίκησα τὴν γε πρώτην. μᾶλλον δὲ τραγικώτερον αὐτὸ ποιήσειν μοι δοκῶ· σεμνότερον γάρ· „ὦ μέγα σεμνὰ Νίκα, τὸν ἐμὸν βίοτον κατέχου, καὶ μὴ λήγοις στεφανοῦσα.“

ΑΡΕΤ. Οὐκοῦν δευτέρου κρατῆρος ἤδη καταρχώμεθα, προσκαλῶμεν ἀκείνους, ὡς δίκην ὑπόσχουσι, ἀνθ' ὧν εἰς ἡμᾶς ὑβρίζουσι. κατηγορήσει δὲ Παρθήσιάδης ἐκάστου.

ΠΑΡΡ. Ὅρθῶς, ὦ Ἀρετῆ, ἔλεξας· ὥστε σὺ, παῖ Συλλογισμῆ, κατακύψας ἐς τὸ ἄστυ, προσκήρυτε τοὺς φιλοσόφους.

40. ΣΤΛΛ. Ἄκουε, σίγα· τοὺς φιλοσόφους ἤκειν ἐς ἀκρόπολιν ἀπολογησομένους ἐπὶ τῆς Ἀρετῆς, καὶ Φιλοσοφίας, καὶ Δίκης.

ΠΑΡΡ. Ὅρθῶς, ὀλίγοι συνέρχονται, γνωρίσαντες τὸ κήρυγμα. ἄλλως γὰρ δεδίασι τὴν Δίκην. οἱ πολλοὶ δὲ αὐτῶν, οὐδὲ σχολὴν ἄγουσιν, ἀμφὶ τοὺς πλουσίους ἔχοντες. εἰ δὲ βούλει πάντας ἤκειν, κατὰ τάδε, ὦ Συλλογισμῆ, κήρυτε.

ΦΙΛ. Μηδαμῶς. ἀλλὰ σὺ, ὦ Παρθήσιάδη, πρόσθι, καθότι σοι δοκεῖ.

41. ΠΑΡΡ. Οὐδὲν τόδε χαλεπὸν. ἄκουε· σίγα. ὅσοι φιλόσοφοι εἶναι λέγουσι, καὶ ὅσοι προσήκειν αὐτοῖς οἴονται τοῦ ὀνόματος, ἤκειν ἐς ἀκρόπολιν ἐπὶ τὴν διανομήν. δύο μναῖ ἐκάστῳ δοθήσονται, καὶ σησαμαῖος πλακοῦς. ὅς δ' ἂν πώγωνα βαθῦν ἐπιδείξη-

ται, καὶ παλάθην ἰσχυάδων οὐτός γε προσεπιλήφεται· κομίζειν δ' ἕκαστον σωφροσύνην μὲν, ἢ δικαιοσύνην, ἢ ἐγκράτειαν, μηδαμῶς. οὐκ ἀναγκαῖα γὰρ ταῦτα γε, ἢν μὴ παρῆ. πέντε δὲ συλλογισμοὺς ἐξ ἅπαντος οὐ γὰρ θέμις ἄνευ τούτων εἶναι σοφόν. Κεῖται δ' ἐν μέσσοισι δύο χρυσοῖο τάλαντα,

Τῷ δόμεν, ὃς μετὰ πᾶσιν ἐριζέμεν ἔσοχος εἴη.

42. Βαβαί, ὡς πλήρης μὲν ἦ ἄνοδος ὠθιζομένων ἐπὶ τὰς δύο μνᾶς, ὡς ἤκουσαν μόνον. παρὰ δὲ τὸ Πελασγικὸν ἄλλοι, καὶ κατὰ τὸ Ἀσκληπίειον ἕτεροι, καὶ παρὰ τὸν Ἄρειον πάγον ἔτι πλείους, ἔνιοι δὲ καὶ κατὰ τὸν τοῦ Τάλω τάφον· οἱ δὲ, καὶ πρὸς τὸ Ἀνάκειον προθέμενοι κλίμακας, ἀνέρπουσι βομβηδὸν, νῆ Δία καὶ βοτρυδὸν, μελίσσων ἔσμοῦ δίκην, ἵνα καὶ καθ' Ὅμηρον εἶπω, ἀλλὰ κἀκείθεν εὖ μάλα πολλοὶ, κἀντεῦθεν

Μυρίοι, ὅσσα τε φύλλα, καὶ ἄνθεα γίνεται ὦρη. Μεστὴ δὲ ἦ ἀκρόπολις ἐν βραχεῖ, κλαγγηδὸν προκαθιζόντων, καὶ πανταχοῦ πήρα, πάγων, κολακεία, ἀναισχυντία, βακτηρία, λιχνεία, συλλογισμὸς, φιλαργυρία. οἱ ὀλίγοι δὲ, ὅποσοι πρὸς τὸ πρῶτον κήρυγμα ἐκείνο ἀνήεσαν, ἀφανεῖς καὶ ἄσημοι, ἀναμυχθέντες τῷ πλήθει τῶν ἄλλων, καὶ λελήθασιν ἐν τῇ ὁμοιότητι τῶν ἄλλων σχημάτων. τοῦτο γοῦν τὸ δεινότητά ἐστιν, ὧ φιλοσοφία, καὶ ὃ τις ἂν μέμψαιτό σου μάλιστα, τὸ μηδὲν ἐπιβάλλειν γνώρισμα καὶ σημεῖον αὐτοῖς. πιθανώτεροι γὰρ οἱ γόητες οὗτοι πολυλίκις τῶν ἀληθῶς φιλοσοφούντων,

ΦΙΛ. Ἔσται τοῦτο μετ' ὀλίγον, ἀλλὰ δεχώμεθα ἤδη αὐτούς.

43. ΠΛΑΤ. Ἡμῶς χρη τοὺς Πλατωνικοὺς πρῶτον λαβεῖν.

ΠΓΘ. Οὐκ· ἀλλὰ τοὺς Πυθαγορικοὺς ἡμῶς, πρότερος γὰρ ὁ Πυθαγόρας ἦν.

ΣΤΩΙΚ. Ληρεῖτε· ἀμείνους ἡμεῖς οἱ ἀπὸ τῆς στοῦς.

ΠΕΡ. Οὐ μὲν οὖν· ἀλλ' ἔνγε τοῖς χρήμασι, πρῶτοι ἂν ἡμεῖς εἴημεν, οἱ ἐκ τοῦ Περιπάτου.

ΕΠΙΚ. Ἡμῖν τοῖς Ἐπικουρείοις τοὺς πλακοῦντας δότε, καὶ τὰς παλάθας· περὶ δὲ τῶν μνῶν περιμενοῦμεν, καὶ ὑστάτους δέη λαμβάνειν.

ΑΚΑΔ. Ποῦ τὰ δύο τάλαντα; δεῖξομεν γὰρ οἱ Ἀκαδημαῖκοι ὅσον τῶν ἄλλων ἐσμέν ἐριστικώτεροι.

ΣΤΩΙΚ. Οὐχ ἡμῶν γε τῶν Στωϊκῶν παρόντων.

44. ΦΙΛ. Παύσασθε φιλονεικοῦντες· ὑμεῖς δὲ οἱ Κυνικοὶ μήτε ὠθεῖτε ἀλλήλους, μήτε τοῖς ξύλοις παίετε. ἐπ' ἄλλα γὰρ ἴστε κεκλημένοι· καὶ νῦν ἔγωγε ἡ Φιλοσοφία, καὶ ἡ Ἀρετὴ αὕτη, καὶ ἡ Ἀλήθεια, δικάσομεν τίνες οἱ ὀρθῶς φιλοσοφοῦντές εἰσιν, εἴτα ὅσοι μὲν ἂν εὔρεθῶσι κατὰ τὰ ἡμῖν δοκοῦντα βιοῦντες, εὐδαιμονήσουσιν, ἄριστοι κεκριμένοι. τοὺς γόητας δὲ, καὶ οὐδὲν ἡμῖν προσήκοντας, κακοὺς κακῶς ἐπιτρίψομεν, ὡς μὴ ἀντιποιῶνται τῶν ὑπὲρ αὐτούς, ἀλαζόνες ὄντες. τί τοῦτο; φεύγετε, νῆ Δία, κατὰ τῶν γε κρημνῶν οἱ πολλοὶ ἀλλόμενοι; κενὴ δ' οὖν ἡ ἀκρόπολις· πλὴν ὀλίγων τούτων, ὁπόσοι μεμενήκασι, οὐ φοβηθέντες τὴν κρίσιν. **45.** Οἱ ὑπηρέται ἀν-

ἔλεσθε τὴν πήραν, ἣν ὁ Κυρίσκος ἀπέρριψεν ἐν τῇ τροπῇ· φέρον ἴδω τί καὶ ἔχει, ἥπου θερμοὺς, ἢ βιβλίον, ἢ ἄστους τῶν αὐτοπυριτῶν;

ΠΑΡΡ. Οὐκ· ἀλλὰ χρυσίον τουτί, καὶ μύρον, καὶ μαχαιρίδιον θυτικόν, καὶ κάτοπτρον, καὶ κύβους.

ΦΙΛ. Εὐγε, ὦ γενναῖε, τοιαῦτά σοι ἦν τὰ ἐφόδια τῆς ἀσκήσεως· καὶ μετὰ τούτων ἠξίους λοιδορεῖσθαι ἅπασιν, καὶ τοὺς ἄλλους παιδαγωγεῖν;

ΠΑΡΡ. Τοιοῦτοι μὲν οὖν ἡμῖν οὔτοι. χρῆ δὲ ὑμᾶς σκοπεῖν ὅν τινα τρόπον ἀγνοούμενα ταῦτα πεπαύσεται, καὶ διαγνώσονται οἱ ἐντυγχάνοντες οἱ τινες οἱ ἀγαθοὶ αὐτῶν, καὶ οἱ τινες αὐτῶν οἱ τοῦ ἐτέρου βίου· σὺ δὲ, ὦ Ἀλήθεια, ἐξεύρισκε, ὑπὲρ σοῦ γὰρ τοῦτο γένοιτ' ἂν, ὡς μὴ ἐπικρατῆ σου τὸ ψεῦδος, μηδὲ ὑπὸ τῆ ἀγνοίας λανθάνωσιν οἱ φαῦλοι τῶν ἀνδρῶν σε, τοὺς χρηστοὺς μεμιμημένοι.

46. ΑΛΗΘ. Ἐπ' αὐτῶ, εἰ δοκεῖ, Παρρησιάδῃ ποιησώμεθα τὸ τοιοῦτον, ἐπεὶ χρηστὸς ὤπται καὶ εὖνους ἡμῖν, καὶ σέ, ὦ Φιλοσοφία, μάλιστα θαυμάζων, παραλαβόντα μεθ' αὐτοῦ τὸν Ἐλεγχον, ἅπασιν τοῖς φάσκουσι φιλοσοφεῖν ἐντυγχάνειν· εἶδ' ὅν μὲν ἂν εὖρη γνήσιον ὡς ἀληθῶς φιλοσοφίας, στεφανωσάτω Θαλλοῦ στεφάνῳ, καὶ, ἐς τὸ Πρυτανεῖον καλεσάτω. ἦν δὲ τινι (οἷοι πολλοὶ εἶσι) καταράτῳ ἀνδρὶ ὑποκριτῇ φιλοσοφίας ἐντύχη, τὸ τριβώνιον περισπάσας, ἀποκειράτω τὸν πώγωνα ἐν χροῖ πάνυ τραγοκουρικῇ μαχαίρᾳ, καὶ ἐπὶ τοῦ μετώπου σιγήματα ἐπιβαλλέτω, ἢ ἐγκανυσάτω κατὰ τὸ

μεσόφρουν. ὁ δὲ τύπος τοῦ καυτήρος, ἔστω ἀλώπηξ, ἢ πύθηκος.

ΦΙΛ. Εὐγε, ὦ Ἀλήθεια· ὁ δ' ἔλεγχος, ὦ Παρρησιάδη, τοιόςδε ἔστω, οἷος ὁ τῶν αἰετῶν πρὸς τὸν ἥλιον εἶναι λέγεται· οὐ μὰ Δία, ὥστε κἀκείνους ἀντιβλέπειν τῷ φωτὶ, καὶ πρὸς ἐκεῖνο δοκιμάζεσθαι· ἀλλὰ προθεῖς χρυσίον, καὶ δύξαν, καὶ ἡδονήν, ὃν μὲν ἂν αὐτῶν ἴδης ὑπερορῶντα, καὶ μηδαμῶς ἐλκόμενον πρὸς τὴν ὄψιν, οὗτος ἔστω, ὁ τῷ Θαλλῷ στεφόμενος· ὃν δ' ἂν ἀτενὲς ἀποβλέποντα, καὶ τὴν χεῖρα ὀρέγοντα ἐπὶ τὸ χρυσίον, ἀπάγειν ἐπὶ τὸ καυτήριον τοῦτον, ἀποκείραντα πρότερον τὸν πώγωνα, ὡς ἔδοξεν.

47. **ΠΑΡΡ.** Ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία, καὶ ὄψει αὐτίκα μάλα τοὺς πολλοὺς αὐτῶν ἀλωπεκίας, ἢ πιθηκοφόρους, ὀλίγους δὲ καὶ ἐστεφανωμένους· εἰ βούλεσθε μέντοι κἀντιῦθα ἀνάξω τινὰς ὑμῖν, νῆ Δί', αὐτῶν.

ΦΙΛ. Πῶς λέγεις, ἀνάξεις τοὺς φυγόντας;

ΠΑΡΡ. Καὶ μάλα, ἦνπερ ἡ ἰσχυρία μοι ἐθειλήσῃ πρὸς ὀλίγον χρῆσαι τὴν δομῖαν ἐκείνην καὶ τὸ ἄγκιστρον, ὅπερ ὁ ἄλιεὺς ἀνέθηκεν ὁ ἐκ Πειραιῶς.

ΙΕΡ. Ἴδου δὴ λάβε, καὶ τὸν κάλαμόν γε ἅμα, ὡς πάντ' ἔχοις.

ΠΑΡΡ. Θυκοῦν, ὦ ἰσχυρία; καὶ ἰσχάδας μοί τινας δὸς ἀνύσασα, καὶ ὀλίγον τοῦ χρυσαίου.

ΙΕΡ. Δάμβανε.

ΦΙΛ. Τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται;

ΙΕΡ. Δελεάσας τὸ ἄγκιστρον ἰσχάδι, καὶ χρυ-

σίῳ, καθεζόμενος ἐπὶ τὸ ἄκρον τοῦ τειχίου, καθί-
κεν ἐς τὴν πόλιν.

ΦΙΛ. Τί ταῦτα, ὦ Παρόρησιάδη, ποιεῖς; ἤ ποιοῦς τοὺς λίθους ἀλιεύσειν διέγνωκας ἐκ τοῦ Πελασγικοῦ;

ΠΑΡΡ. Σιώπησον, ὦ Φιλοσοφία, καὶ τὴν ἄγρᾱν περιμένε· σὺ δὲ, ὦ Πόσειδον ἄγροῦ, καὶ Ἀμφιτρίτη φίλη, πολλοὺς ἡμῖν ἀνάπεμπε τῶν ἰχθύων.
48. Ἄλλ' ὄρω τινα λάβρακα εὐμεγέθη, μᾶλλον δὲ χρύσοφρον.

ΕΛΕΓ. Οὐκ· ἀλλὰ γαλεός ἐστι· πρόσσεισι δὴ πῶ ἄγκιστρον κεκηνώς. ὀσφραῖται τοῦ χρυσίου, πλησίον ἤδη ἐστίν· ἔψαυσεν, εἴληπται, ἀνασπιάσωμεν.

ΠΑΡΡ. Καὶ σὺ, ὦ Ἐλεγε, νῦν ξυνεπιλαβοῦ τῆς ὀρμιᾶς· ἄνω ἐστί· φέρον ἴδω τίς εἶ, ὦ βέλτιστε ἰχθύων; κύων οὗτός γε. Ἡράκλεις, τῶν ὀδόντων. τί τοῦτο, ὦ γενναιότατε; εἴληψαι λιχνεύων περὶ τὰς πέτρας, ἔνθα λήσειν ἠλπισας, ὑποδεδυκώς; ἀλλὰ νῦν ἔση φανερός ἅπασιν, ἐκ τῶν βραγχείων ἀπηρητημένος· ἐξέλωμεν τὸ δέλεαρ, καὶ τὸ ἄγκιστρον τουτί· κενόν σοι τὸ ἄγκιστρον· ἢ δ' ἰσχάς ἤδη προσέσχηται, καὶ τὸ χρυσίον ἐν τῇ κοιλίᾳ.

ΔΙΟΓ. Ἐξεμεσάτω νῆ Δί· ὡς δὴ καὶ ἐπ' ἄλλους δελεάσωμεν.

ΠΑΡΡ. Εὖ ἔχει· τί φῆς, ὦ Διόγενης; οἶσθα τοῦτον ὃς τίς ἐστιν, ἢ προσήκει σοὶ τι ἀνήρ;

ΔΙΟΓ. Οὐδαμῶς.

ΠΑΡΡ. Τί οὖν; πόσου ἄξιον αὐτὸν χρὴ φάναι; ἐγὼ μὲν γὰρ δὴ ὀβολῶν πρώην αὐτὸν ἐτιμησάμην.

ΔΙΟΓ. Πολλοῦ λέγεις· ἄβρωτός τε γὰρ ἐστί, καὶ

εἰδεχθῆς, καὶ σκληρὸς, καὶ ἄτιμος· ἄφες αὐτὸν ἐπὶ κεφαλὴν κατὰ τῆς πέτρας· σὺ δὲ ἄλλον ἀνάσπασον, καθεὶς τὸ ἄγκιστρον· ἐκείνο μέντοι ὄρα, ὃ Παρῶη-σιὰδη, μὴ καμπτόμενός σοι ὁ κύλαμος, ἀποκλασθῆ.

ΠΑΡΡ. Θάρρει, ὢ Διόγενες· κοῦφοί εἰσι, καὶ τῶν ἄφυῶν ἐλαφρότεροι.

ΔΙΟΓ. Νῆ Δία, ἀφυσέστατοί γε· ἀνάσπα δὲ ὁμῶς.

49. ΠΑΡΡ. Ἴδού· τις ἄλλος οὗτος ὁ πλατὺς, ὡςπερ ἡμίτομος ἰχθὺς πρόσεισι; ψῆττά τις κεχρηνῶς ἐς τὸ ἄγκιστρον, κατέπιεν, ἔχεται, ἀνασπάσθω.

ΕΛΕΓ. Τίς ἐστίν;

ΔΙΟΓ. Ὁ Πλατωνικός εἶναι λέγων.

ΠΛΑΤ. Καὶ σὺ, ὢ κατάρυτε, ἦκεις ἐπὶ τὸ χρυ-
σιον;

ΠΑΡΡ. Τί φῆς, ὢ Πλάτων; τί ποιῶμεν αὐτόν;

ΠΛΑΤ. Ἀπὸ τῆς αὐτῆς πέτρας καὶ οὗτος.

50. ΔΙΟΓ. Ἐπ' ἄλλον καθεῖσθω.

ΠΑΡΡ. Καὶ μὴν ὄρω τινα πάγκαλον προσιόντα, (ὡς ἂν ἐν βυθῶ ὀξείσι ποικίλον τὴν χροάν,) ταινίας τινὰς ἐπὶ τοῦ νώτιου ἐπιχρῦσους ἔχοντα. ὄραξ, ὢ Ἐλεγε; ὁ τὸν Ἀριστοτέλην προσποιούμενος, οὗτός ἐστιν· ἦλθεν, εἶτα πάλιν ἀπενήξατο. περισκόπει ἀκριβῶς, αὐθις ἐπανῆλθεν, ἔχανεν, εἰληπται, ἀνιμήσθω.

ΑΡΙΣΤ. Μὴ ἀνέρη μὲ περὶ αὐτοῦ, ὢ Παρῶη-σιὰδη, ἀγνοῶ γὰρ ὅς τις ἐστίν.

ΠΑΡΡ. Οὐκοῦν καὶ οὗτος, ὢ Ἀριστύτελες, κατὰ τῶν πετρῶν.

51. ΔΙΟΓ. Ἄλλ' ἠνιδού, πολλούς μου τοὺς ἐχθῆς ὄρω κατὰ ταυτὸν ὁμόχροας, ἀκανθώδεις, καὶ τὴν ἐπιφάνειαν ἐκτετραχυσμένους, ἐχίνων δυσληπτοτέρους· ἤπου σαγήνης ἐπ' αὐτοὺς δεήσει· ἀλλ' οὐ πάρεστιν. ἱκανὸν εἰ καὶ ἓνα τινὰ ἐκ τῆς ἀγέλης ἀνασπασαίμεν· ἤξει δὲ ἐπὶ τὸ ἄγκιστρον δηλαδὴ, ὅς ἂν αὐτῶν θρασύτατος ᾖ.

ΕΛΕΓ. Κάθες, εἰ δοκεῖ, σιδηρώσας γε πρότερον ἐπιπολὺ τῆς ὀρμιᾶς, ὥς μὴ ἀποπρίσῃ τοῖς ὀδοῦσι, καταπιὼν τὸ χρυσίον.

ΠΑΡΡ. Καθῆκα. σὺ δὲ, ὦ Πόσειδον, ταχέϊαι ἐπιτέλει τὴν ἄγραν. βαβαί, μάχονται περὶ τοῦ δελίατος· καὶ οἱ μὲν, ξυνάμα πολλοὶ περιτρώγουσι τὴν ἰσχάδα· οἱ δὲ, προσφύντες, ἔχονται τοῦ χρυσίου. εὖ ἔχει. περιεπάρη τις μάλα καρτερός. φέρ' ἴδα τίνοσ ἐπώνυμον σεαυτὸν εἶναι λέγεις; καίτοι γελοῖός τέ εἰμι ἀναγκάζων ἰχθὺν λαλεῖν· ἄφωνοι γὰρ οὗτοί γε, ἀλλὰ σὺ, ὦ Ἐλεγε, εἶπέ ὄν τινὰ ἔχει διδάσκαλον αὐτοῦ.

ΕΛΕΓ. Χρῦσιππον τουτονί.

ΠΑΡΡ. Μανθάνω, διότι χρυσίον οἶμαι προσῆν τῷ ὀνόματι. σὺ δ' οὖν, Χρῦσιππε, πρὸς τῆς Ἀθηναῶς εἶπέ, οἴσθα τοὺς ἄνδρας, ἧ τοιαῦτα παρήγεις αὐτοὺς ποιεῖν;

ΧΡΤΣ. Νῆ Δία; ὑβριστικὰ ἐρωτᾶς, ὦ Παρόρησιάδη, προσήκειν τί ἡμῖν ὑπολαμβάνων, τοιούτους ὄντας.

ΠΑΡΡ. Εὐγε, ὦ Χρῦσιππε, γενναῖος εἶ. οὗτος δὲ καὶ αὐτὸς ἐπὶ κεφαλὴν μετὰ τῶν ἄλλων, ἐπεὶ καὶ

ἀκανθώδης ἐστί· καὶ δέος μὴ διαπαρῆ τις τὸν λαιμὸν, ἐσθίων.

52. ΦΙΛ. Ἄλις, ὧ Παρθήσιάδη, τῆς ἄγρας, μὴ καὶ τίς σοι, οἷον πολλοὶ εἰσιν, οἷχεται ἀποσπάσας τὸ χρυσιόν, καὶ τὸ ἄγκιστρον· εἰτά σε ἀποτίσαι τῇ ἱερείᾳ δεήσει. ὥστε ἡμεῖς μὲν ἀπίωμεν περιπατήσουσαι. καιρὸς δὲ καὶ ὑμᾶς ἀπιέναι ὄθεν ἦκετε, μὴ καὶ ὑπερήμεροι γένησθε τῆς προθεσμίας. Σφῶν δὲ, σὺ καὶ ὁ Ἐλεγχος, ὧ Παρθήσιάδη, ἐν κύκλῳ ἐπὶ πάντας αὐτοὺς ἰόντες, ἢ στεφανοῦτε, ἢ ἐγκατακαίετε, ὡς ἔφην.

ΠΑΡΡ. Ἔσται ταῦτα, ὧ Φιλοσοφία. χαίρετε, ὧ βέλτιστοι ἀνδρῶν. ἡμεῖς δὲ κατίωμεν, ὧ Ἐλεγγε, καὶ τελῶμεν τὰ παρηγγελμένα. ποῦ δὲ καὶ πρῶτον ἀπιέναι δεήσει; μῶν ἐς τὴν Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὴν Στιοάν; ἀπὸ τοῦ Λυκείου ποιησόμεθα τὴν ἀρχήν· οὐδὲν διοίσει τοῦτο. πλὴν οἶδά γε ἐγὼ, ὡς ὅποι ποτ' εἴαν ἀπέλθωμεν, ὀλίγων μὲν τῶν στεφάνων, πολλῶν δὲ τῶν καστηρίων δεησόμεθα.

ΚΑΤΑΠΛΟΥΣ
 Η ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

ARGVMENTVM.

Dum queritur Charon de tarditate Mercurii, advenit ipse sudore diffluens cum turba mortuorum, quorum in numero unus vinctus erat, alius ridebat, alius peram gerens baculo reliquos urgebat. Vinctus ille erat tyrannus Megapenthes, qui ob vitae amorem aufugerat. Imponuntur navigio recens nati, senes, vulneribus mortui aliique. Tyrannus vero enixe a Clotho veniam petit ad superos redeundi, ut domum exaedificet, ut uxori thesaurum indicet, ut possit moenia et navalia perficere, Pisidas et Lydos subigere. Pollicetur adeo filium se sui loco missurum, ut iniurias suis relictis et sibi post mortem illatas ulcisci posset. Denique quum vel conditione privati, servi adeo, in vitam redire vellet, vi impositus malo alligatur. Vltimus accedit sutor Micyllus, contrariam aiens suam et tyrannorum esse sortem; illos enim multa relinquere, quibus animus adhaereat, unde in vitam redire cupiant; se nihil relinquentem libenter venisse, et bona sperare de nova conditione; sibi iam placere aequalitatem mortuorum. Sed contrariam adeo esse sortem, quum pauperes nunc rideant, divites plorent. Sibi

quidem iam dudum tyrannorum vanitatem et foeneratorum labores risum movisse. Micillum recipiendi quum in navigio locus non esset, tyranni humeris imponitur. Cynicus remigando obolum solvit; reliqui sortem deplorant, irridente Micillo. Egressi ad Rhadamanthum ducuntur, qui, praetor testes, quos audit, singulorum corpora inspicit, in quibus cuiusvis mali in vita patrati notas adferunt. Cynicus philosophia suus ferme deleverat et absolvitur; Micillus nullas habebat; Megapenthes a Cynico accusatus, caedes non negat, de reliquis sceleribus testantur lucerna et lectus eius, et totus lividus erat, ob notarum multitudinem. Eo punitur, ut nunquam oblivisci possit, qualis fuerit apud superiores, et deliciarum istarum sempiterna excrucietur memoria.

ΧΑΡ. Εἶεν, ὦ Κλωθοῖ, τὸ μὲν σκάφος τοῦτο ἡμῖν πάλαι εὐτρεπὲς, καὶ πρὸς ἀναγωγὴν εὖ μάλα παρεσκευασμένον. ὅ,τε γὰρ ἄντλος ἐκκέχυται, καὶ ὁ ἰστός ὠρθῶται, καὶ ἡ ὀθόνη παρακέκρουσται, καὶ τῶν κωπῶν ἐκάστη τετρόπῳται. κωλύει τε οὐδὲν, ὅσον ἐπ' ἐμοῖ, τὸ ἀγκύριον ἀνασπᾶσαντας ἀποπλεῖν. ὁ δὲ Ἐρμῆς βραδύνει, πάλαι παρεῖναι δέον. κενὸν γοῦν ἐπιβατῶν, ὡς ὄρας, ἔστι τὸ πορθμεῖον, τρεῖς ἡδὴ τήμερον ἀναπεπλευκέναι δυνάμενον. καὶ σχεδὸν ἀμφὶ βουλευτόν ἐστιν· ἡμεῖς δὲ, οὐδέπω οὐδ' ὀβολὸν ἐμπεπολήκαμεν. εἶτα ὁ Πλούτων εὖ οἶδα ὅτι ἐμὲ ῥαθυμεῖν ἐν τούτοις ὑπολήψεται, καὶ ταῦτα παρ' ἄλλῳ οὔσης τῆς αἰτίας. ὁ δὲ καλὸς ἡμῖν κἀγαθὸς νεκροπομπός, ὡσπερ τις ἄλλος καὶ αὐτὸς ἄνω τὸ τῆς Ἀθήνης ὕδωρ πεπωκώς, ἀναστῆσαι πρὸς ἡμῶς ἐπι-

λέλησται. καὶ ἤτοι παλαίει μετὰ τῶν ἐφήβων, ἢ κισθαρίζει, ἢ λόγους τινὰς διεξέρχεται, ἐπιδεικνύμενος τὸν λήρον τὸν αὐτοῦ· ἢ τάχα που καὶ κλωπεύει ὁ γεννάδας παρελθών. μία γὰρ αὐτοῦ καὶ αὕτη τῶν τεχνῶν. ὁ δ' οὖν ἐλευθεριάζει πρὸς ἡμᾶς, καὶ ταῦτα, ἕξ ἡμισείας ἡμέτερος ὢν.

2. ΚΛΩΘ. Τί δὲ οἶδας, ὦ Χάρων, εἴ τις ἀσχολία προσέπεσεν αὐτῷ, τοῦ Διὸς ἐπὶ πλέον δεηθέντος ἀποχρήσασθαι πρὸς τὰ ἄνω πράγματα; δεσπότης δὲ καὶ κεινός ἐστιν.

ΧΑΡ. Ἄλλ' οὐχ ὥστε, ὦ Κλωθοῖ, πέρα τοῦ μέτρου δεσπόμενος κοινοῦ κτήματος, ἐπεὶ οὐδὲ ἡμεῖς ποτε αὐτὸν, ἀπιέναι δεόν, κατεσχίκαμεν. ἀλλ' ἐγὼ οἶδα τὴν αἰτίαν· παρ' ἡμῖν μὲν γὰρ ἀσφόδελος μόρον, καὶ χοαὶ, καὶ πόπανα, καὶ ἐναγίσματα· τὰ δ' ἄλλα, ζόφος, καὶ ὀμίχλη, καὶ σκότος. ἐν δὲ τῷ οὐρανῷ, φαιδρὰ πάντα, καὶ ἦτε ἀμβροσία πολλή, καὶ τὸ νέκταρ ἀφθονον· ὥστε μοι ἦδιον παρ' ἐκείνοισ βραδύνειν ἔοικε· καὶ παρ' ἡμῶν μὲν ἀνίπταται, καθάπερ ἐκ δεσμοτηρίου τινὸς ἀποδιδράσκων· ἐπειδὴν δὲ καιρὸς κατιέναι, σχολῆ καὶ βράδην, μόγις ποτὶ κατέρχεται.

3. ΚΛΩΘ. Μηκέτι χαλέπαινε, ὦ Χάρων. πλησίον γὰρ αὐτὸς οὗτος ὡς ὄρας, πολλοὺς τινὰς ἡμῶν ἄγων· μᾶλλον δὲ ὥσπερ τι αἰπόλιον, ἀθρόους αὐτοὺς τῇ θάβδω σοβῶν. ἀλλὰ τί τοῦτο; δεδεμένον τινὰ ἐν αὐτοῖς, καὶ ἄλλον γελῶντα ὄρῳ, ἕνα δὲ τινὰ καὶ πήραν ἐξημμένον, καὶ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἔχοντα, δριμύ ἐνορῶντα, καὶ τοὺς ἄλλους ἐπισπεύδοντα. οὐχ

δοῖς δε καὶ τὸν Ἑρμῆν αὐτὸν ἰδρῶτι ῥέομενον, καὶ τὼ πόδε κεκοιμημένον, καὶ πνευστιῶντα, μεστὸν γοῦν ἄσθματος αὐτὸ τὸ στόμα; τί ταῦτα, ὦ Ἑρμῆ; τίς ἢ σπουδή; τεταραγμένῳ γὰρ ἡμῖν ἔοικας.

ΕΡΜ. Τί δ' ἄλλο, ὦ Κλωθοῖ, ἢ τουτοῖ τὸν ἀλιτήριον ἀποδράντα μεταδιώκων, ὀλίγου δεῖν λιπόνεως ὑμῖν τήμερον ἐγενόμην;

ΚΛΩΘ. Τίς δέ ἐστιν; ἢ τί βουλόμενος ἀπεδίδρασκε;

ΕΡΜ. Τουτὶ μὲν πρόδηλον, ὅτι ζῆν μᾶλλον ἐβούλετο. ἔστι δὲ βασιλεύς τις ἢ τύραννος· ἀπὸ γοῦν τῶν ὄδυρμῶν, καὶ ὧν ἀνακωκῦει, πολλῆς τινος εὐδαιμονίας ἐστερησθαι λέγων.

ΚΛΩΘ. Εἶθ' ὁ μάταιος ἀπεδίδρασκεν, ὥς ἐπιβῶναι δυνάμενος, ἐπιλελοιπότης ἤδη τοῦ ἐπικεκλωμένου αὐτοῦ νήματος.

4. *ΕΡΜ.* Ἀπεδίδρασκε, λέγεις; εἰ γὰρ μὴ ὁ γενναιότατος οἷτος, ὃ τὸ ξύλον, συνήργησέ μοι, καὶ συλλαβόντες αὐτὸν ἐδήσαμεν, κἄν ὦχατο ἡμᾶς ἀποφυγῶν. ἀφ' οὗ γὰρ μοι παραδέδωκεν αὐτὸν ἡ Ἄτροπος, παρ' ὅλην τὴν ὁδὸν ἀντέτεινε, καὶ ἀντίσπα· καὶ τὼ πόδε ἀντρείδων πρὸς τοῦδαφος, οὐ παντελῶς εὐάγωγος ἦν. ἐνίοτε δὲ καὶ ἰκέτευσ, καὶ κατελιπάρει ἀφεσθῆναι πρὸς ὀλίγον ἀξιῶν, καὶ πολλὰ δάσειν ὑπισχνόμενος. ἐγὼ δὲ, ὡσπερ εἰκὸς, οὐκ ἀνίειν, δοῶν ἀδυνατίων ἐφιέμενον. ἐπεὶ δὲ κατ' αὐτὸ ἤδη τὸ στόμιον ἦμεν, ἐμοῦ τοὺς νεκροὺς ὡς ἔθος ἀπαριθμοῦντος τῷ Αἰακῷ, κακείνου λογιζομένου αὐτοῦς πρὸς τὸ παρὰ τῆς σῆς ἀδελφῆς πεμφθῆν αὐτῷ σύμ-

βολον; λαθῶν, οὐκ οἶδ' ὅπως, ὁ τριςκαταρατος ἀπιῶν ἄχετο. ἐνέδει οὖν νεκρὸς εἰς τῷ λογισμῷ· καὶ ὁ Αἰακὸς ἀνατείνας τὰς ὀφρῦς, Μὴ ἐπὶ πάντων, ὦ Ἐρμῆ, φησι, χρῶ τῇ κλεπτικῇ, ἄλις σοι αἰ ἐν οὐρανῷ παιδίαι· τὰ νεκρῶν δὲ ἀκριβῆ, καὶ οὐδαμῶς λαθεῖν δυνάμενα. τέτταρας ὡς ὄραξ πρὸς τοῖς χιλίοις ἔχει τὸ σύμβολον ἐγκεχαραγμένους· σὺ δὲ μοι παρ' ἓνα ἦκεις ἄγων· εἰ μὴ τοῦτο φῆς, ὡς παραλελόγισται σε ἡ Ἄιτροπος. ἐγὼ δὲ ἐρυθρίασας πρὸς τὸν λόγον, ταχέως ὑπεμνήσθην τῶν κατὰ τὴν ὁδόν. κἀπειδὴ περιβλέπων οὐδαμοῦ τοῦτον εἶδον, συρεῖς τὴν ἀπόδρασις, ἐδίωκεν ὡς εἶχον τάχους κατὰ τὴν ἄγουσαν πρὸς τὸ φῶς. εἶπετο δ' αὐθαίρετός μοι ὁ βέλτιστος οὗτος· καὶ ὡσπερ ἀπὸ ὑσπληγγος θέοντες, καταλαμβάνομεν αὐτὸν ἤδη ἐν Ταινάρῳ· παρὰ τοσοῦτον ἦλθε διαφυγεῖν.

5. ΚΛΩΘ. Ἡμεῖς δὲ, ὦ Χάρων, ὀλιγωρίαν ἤδη τοῦ Ἐρμοῦ κατεγινώσκομεν.

ΧΑΡ. Τί οὖν ἔτι διαμέλλομεν, ὡς οὐχ ἱκανῆς ἡμῖν γεγεννημένης διατριβῆς;

ΚΛΩΘ. Εὐ λέγεις· ἐμβαινέτωσαν. ἐγὼ δὲ προχειρισαμένη τὸ βιβλίον, καὶ παρὰ τὴν ἀποβάθραν καθεζομένη, ὡς ἔθος, ἐπιβαίνοντα ἕκαστον αὐτῶν διαγνώσομαι, τίς, καὶ πόθεν, καὶ ὃν τινα τεθνεῖς τὸν τρόπον. σὺ δὲ παραλαμβάνων στοίβαζε, καὶ συντίθει, ὦ Ἐρμῆ. σὺ δὲ τὰ νεογνά ταυτὶ πρῶτα ἐμβαλοῦ· τί γὰρ ἂν καὶ ἀποκρίναιντό μοι;

ΕΡΜ. Ἴδου δὴ σοι, ὦ πορθμεῦ, τὸν ἀριθμὸν οὔτοι οἱ τριακόσιοι μετὰ τῶν ἐκτεθειμένων.

ΧΑΡ. Βαβαὶ τῆς εὐαγρίας, ὀμφακίας ἡμῖν νεκροῦς ἦκεις ἄγων.

ΕΡΜ. Βούλει, ὦ Κλωθοῖ, τοὺς ἀκλαύστους ἐπὶ τούτοις ἐμβιβασώμεθα;

ΚΛΩΘ. Τοὺς γέροντας λέγεις; οὕτω ποίει. τί γὰρ με δεῖ πράγματα ἔχειν, τὰ πρὸ Εὐκλείδου πῶς νῦν ἐξετάζουσας; οἱ ὑπὲρ ἐξήκοντα ὑμεῖς πάριτε ἤδη. τί τοῦτο; οὐκ ἐπακούουσί μου, βεβυσμένοι τὰ ὦτα ὑπὸ τῶν ἐτῶν. δεήσει τάχα καὶ τούτους ἀράμενον παραγαγεῖν.

ΕΡΜ. Ἴδου πάλιν οὗτοι θυεῖν δεόντες τετρακόσιοι, τακεροὶ πάντες, καὶ πέπειροι, καὶ καθ' ἑώραν τετρουγημένοι.

ΚΛΩΘ. Νῆ Δι', ἐπεὶ ἀσταφίδες γε πάντες ἦδη εἰσί. 6. Τοὺς τραυματίας ἐπὶ τούτοις, ὦ Ἐρμῆ, παράγαγε· καὶ πρῶτόν μοι εἶπατε, ὅπως ἀποθανόντες ἦκατε; μᾶλλον δὲ αὐτῇ πρὸς τὰ γεγραμμένα ὑμᾶς ἐπισκέψομαι· πολεμοῦντας ἀποθανεῖν ἔδει χθὲς ἐν Μηδίᾳ τέτταρας ἐπὶ τοῖς ὄγδοήκοντα, καὶ τὸν Ὀξυάρτου υἱὸν μετ' αὐτῶν Γωβύρην.

ΕΡΜ. Πάρεισι.

ΚΛΩΘ. Δι' ἔρωτα αὐτοὺς ἀπέσφαξαν ἐπτά. καὶ ὁ φιλόσοφος Θεαγένης, διὰ τὴν ἐταίραν τὴν Μεγαρόθεν.

ΕΡΜ. Οὐτοῖ' πλησίον.

ΚΛΩΘ. Ποῦ δὲ οἱ περὶ τῆς βασιλείας ὑπ' ἀλλήλων ἀποθανόντες;

ΕΡΜ. Παρεστᾶσιν·

ΚΛΩΘ. Ὁ δ' ὑπὸ τοῦ μοιχοῦ καὶ τῆς γυναικὸς φονευθεῖς;

ΕΡΜ. Ἴδού σοι πλησίον.

ΚΛΩΘ. Τοὺς ἐκ δικαστηρίων δῆτα παράγαγε. λέγω δὴ τοὺς ἐκ τυμπάνου, καὶ τοὺς ἀνεσκολοπισμένους. οἱ δ' ὑπὸ ληστῶν ἀποθανόντες ἑκαταίδεκα, ποῦ εἰσιν; ὦ Ἐρμῆ;

ΕΡΜ. Πάρεσιν οἶδε οἱ τραυματαῖαι, οὓς ὄρῃς τὰς δὲ γυναῖκας ἅμα βούλει παραγάγω;

ΚΛΩΘ. Μάλιστα, καὶ τοὺς ἀπὸ ναυαγίων γε· ἅμα γὰρ τεθνῆσι, καὶ τὸν ὅμοιον τρόπον. καὶ τοὺς ἀπὸ τοῦ πυρετοῦ δέ, καὶ τούτους ἅμα· καὶ τὸν ἰατρὸν Ἀγαθοκλέα μετ' αὐτῶν. 7. Ποῦ δὲ ὁ φιλόσοφος Κυνίσκος, ὃν ἔδει τῆς Ἑκάτης τὸ δεῖπνον φαγόντα, καὶ τὰ ἐκ τῶν καθαρσίων ὡπ', καὶ πρὸς τοῦτοις γε, σηπίαν ὠμῆν, ἀποθανεῖν;

ΚΤΝ. Πάλαι σοι παρέστηκα, ὦ βελτίστη Κλωθοῖ. τί δέ με ἀδικήσαντα, τοσοῦτον εἴασας ἄνω τὸν χρόνον; σχεδὸν γὰρ ὅλον μοι τὸν ἄτρακτον ἐπέκλωσας. καίτοι πολλάκις ἐπειράθην τὸ νῆμα διακύψας ἐλθεῖν· ἀλλ' οὐκ οἶδ' ὅπως ἄρῆηκτον ἦν.

ΚΛΩΘ. Ἐφορὸν σε καὶ ἰατρὸν εἶναι τῶν ἀνθρωπίνων ἀμαρτημάτων ἀπελίμπανον· ἀλλ' ἔμβαινε ἀγαθῇ τύχῃ.

ΚΤΝ. Μὰ Δι', ἦν μὴ πρότερόν γε τουτοῖν τὸν δεδεμένον ἐμβιβασώμεθα· δέδια γὰρ μὴ σε παραπίση δέομενος.

8. **ΚΛΩΘ.** Φέρο' ἴδω τίς ἐστι.

ΕΡΜ. Μεγαπένθης ὁ Λακύνδου. τύραννος.

ΚΛΩΘ. Ἐπίβαινε σύ.

ΜΕΓ. Μηδαμῶς, ὦ δέσποινα Κλωθοῦ. ἀλλὰ με πρὸς ὀλίγον ἔασον ἀνελθεῖν. εἰτά σοι αὐτόμολος ἦξω, καλοῦντος μηδενός.

ΚΛΩΘ. Τί δ' ἔστιν, οὗ χάριν ἀφικέσθαι θέλεις;

ΜΕΓ. Τὴν οἰκίαν ἐκτελέσαι μοι πρότερον ἐπιτρεψον· ἡμιτελής γάρ ὁ δόμος καταλέλειπται.

ΚΛΩΘ. Ληρεῖς· ἀλλ' ἔμβαινε.

ΜΕΓ. Οὐ πολὺν χρόνον, ὦ Μοῖρα, αἰτῶ. μίαν με ἔασον μείναι τήνδε ἡμέραν, ἄχρις ἂν τι ἐπισκήψω τῇ γυναικὶ περὶ τῶν χρημάτων, ἔνθα τὸν μέγαν εἶχον θησαυρὸν κατορωρυγμένον.

ΚΛΩΘ. Ἄραρεν· οὐκ ἂν τύχοις.

ΜΕΓ. Ἀπολείται οὖν ὁ χρυσὸς τοσοῦτος;

ΚΛΩΘ. Οὐκ ἀπολείται. θάρρει τοῦτουγε ἔνεκα Μεγακλῆς γὰρ αὐτὸν ὁ σὸς ἀνεπίδὸς παραλήφεται.

ΜΕΓ. Ὡ τῆς ὕβρεως, ὁ ἐχθρὸς, ὃν ὑπὸ ῥαθυμίας ἔγωγε οὐ προαπέκτεινα;

ΚΛΩΘ. Ἐκείνος αὐτός· καὶ ἐπιβιώσεται σοι ἔτη τετταράκοντα, καὶ μικρόν τι πρὸς, τὰς παλλακίδας, καὶ τὴν ἐσθῆτα, καὶ τὸν χρυσὸν ὅλον σου παραλαβών.

ΜΕΓ. Ἄδικεῖς, ὦ Κλωθοῦ, τὰμὰ τοῖς πολεμιοτάτοις διανέμουσα.

ΚΛΩΘ. Σὺ γὰρ οὐχὶ Κυδιμάχου αὐτὰ ὄντα, ὦ γενναϊότατε, παρελήφεις, ἀποκτείνας τε αὐτὸν, καὶ τὰ παιδία ἔτι ἐμπνέοντι ἐπισφάξας;

ΜΕΓ. Ἀλλὰ νῦν ἐμὰ ἦν.

ΚΛΩΘ. Οὐκοῦν ἐξήκει σοι ὁ χρόνος ἤδη τῆς κτήσεως.

9. ΜΕΓ. Ἄκουσον, ὦ Κλωθοῖ, ἃ σοι ἰδίᾳ μηδενὸς ἀκούοντος εἰπεῖν βούλομαι· ὑμεῖς δὲ ἀπόσστητε πρὸς ὀλίγον. ἂν με ἀφῆς ἀποδράναι, χίλια σοι τάλαντα χρυσοῦ ἐπισήμου δώσειν ὑπισχνούμαι τῆμερον.

ΚΛΩΘ. Ἔτι γὰρ χρυσὸν, ὦ γελοῖε, καὶ τάλαντα διὰ μνήμης ἔχεις;

ΜΕΓ. Καὶ τοὺς δύο δὲ κρατῆρας εἰ βούλει προσθήσω, οὓς ἔλαβον ἀποκτείνας Κλεόκριτον, ἔλκοντας ἑκάτερον χρυσοῦ ἀπέφθου τάλαντα ἑκατόν.

ΚΛΩΘ. Ἐλκετε αὐτόν· ἔοικε γὰρ οὐκ ἐπεμβήσεσθαι ἡμῖν ἐκὼν.

ΜΕΓ. Μαρτύρομαι ὑμᾶς, ἀτελεῖς μένει τὸ τίχος, καὶ τὰ νεώρια. ἔξετέλεσα γὰρ ἂν αὐτὰ ἐπιβιωὺς πέντε μόνας ἡμέρας.

ΚΛΩΘ. Ἀμέλησον· ἄλλος τειχιεῖ.

ΜΕΓ. Καὶ μὴν τοῦτόγε πάντως εὐγνωμον αἰτῶ.

ΚΛΩΘ. Τὸ ποῖον;

ΜΕΓ. Ἔς τοσοῦτον ἐπιβιῶναι, μέχρις ἂν ὑπάγωμαι Πισίδας, καὶ Λυδοῖς ἐπιθῶ τοὺς φόρους, καὶ μνήμα ἑαυτῷ παμμέγεθες ἀναστήσας, ἐπιγράψω ὁπόσα ἔπραξα μεγάλα καὶ στρατηγικά παρὰ τὸν βίον.

ΚΛΩΘ. Οὗτος, οὐκ ἔτι μίαν ἡμέραν αἰτεῖς, ἀλλὰ σχεδὸν εἴκοσιν ἑτῶν διατριβήν.

10. ΜΕΓ. Καὶ μὴν ἐγγυητὰς ὑμῖν ἔτοιμος παρῆσθαι τοῦ τάχους, καὶ τῆς ἐπανόδου. εἰ βού-

λεσθε δὲ; καὶ ἄντανδρον ὑμῖν ἀντ' ἑμαυτοῦ παρα-
δώσω τὸν ἀγαπητόν.

ΚΛΩΘ. Ὡς μισρὲ, ὃν ἠὔχου πολλαίκις ὑπὲρ γῆς
καταλιπεῖν;

ΜΕΓ. Πάλαι ταῦτ' ἠυχόμεν· νυνὶ δὲ δοῶ τὸ
βέλτιον.

ΚΛΩΘ. Ἦξει καὶ κείνός σοι μετ' ὀλίγον, ὑπὸ τοῦ
κωστὶ βασιλεύοντος ἀνηρημένος.

11. ΜΕΓ. Οὐκοῦν ἀλλὰ τοῦτό γε μὴ ἀντείπης,
ὦ Μοῖρά, μοι.

ΚΛΩΘ. Τὸ ποῖον;

ΜΕΓ. Εἰδέναι βούλομαι τὰ μετ' ἐμὲ ὃν τινα
ἔξει τὸν τρόπον.

ΚΛΩΘ. Ἄκουε· μᾶλλον γὰρ ἀνιάση μαθῶν.
τὴν μὲν γυναῖκά σοι Μίδαο δ' δοῦλος ἔξει, καὶ πάλαι
δὲ αὐτὴν ἐμοίχευεν.

ΜΕΓ. Ὁ κατάρατος, ὃν ἐγὼ πειθόμενος αὐτῇ,
ἀφῆκα ἐλεύθερον.

ΚΛΩΘ. Ἡ θυγάτηρ δὲ σοι, ταῖς παλλακίσι τοῦ
νυνὶ τυραννοῦντος ἐγκαταλεχθήσεται· εἰκόνες δὲ
καὶ ἀνδριάντες, οὓς ἢ πόλις ἀνέστησέ σοι πάλαι,
πάντες ἀνυπετραμμένοι, γέλωτα παρεξουσι τοῖς θεω-
μένοις.

ΜΕΓ. Εἰπέ μοι, τῶν φίλων δὲ οὐδεὶς ἀγανα-
κτεῖ τοῖς δρωμένοις;

ΚΛΩΘ. Τίς γὰρ ἦν σοι φίλος; ἢ ἐκ τίνος αἰ-
τίας δικαίας γενόμενος; ἀγνοεῖς ὅτι καὶ πάντες οἱ
προσκυνοῦντες καὶ τῶν λεγομένων καὶ πραγματοποιμένων
ἕκαστα ἐπαινοῦντες, ἢ φόβῳ, ἢ ἐλπίσι, ταῦτ' ἔδρων,

τῆς ἀρχῆς ὄντες φίλοι, καὶ πρὸς τὸν καιρὸν ἀποβλέποντες ;

ΜΕΓ. Καὶ μὴν σπένδοντες ἐν τοῖς συμποσίοις, μεγάλη τῇ φωνῇ ἐπηύχοντό μοι πολλὰ καὶ ἄγαθὰ, προαποθανεῖν ἕκαστος αὐτῶν ἕτοιμος, εἰ οἷόν τε εἶναι. καὶ ὅλως, ὄρκος αὐτοῖς ἦν ἐγώ.

ΚΛΩΘ. Τυιγαροῦν παρ' ἐνὶ αὐτῶν χθές δειπνήσας, ἀπέθανες. τὸ γὰρ τελευταῖόν σοι πειεῖν ἐνεχθῆν, ἐκεῖνο δευρὶ κατέπεμψέ σε.

ΜΕΓ. Τοῦτ' ἄρα πικροῦ τινος ἤσθόμην· τί βουλόμενος δὲ ταῦτ' ἔπραξε ;

ΚΛΩΘ. Πολλὰ με ἀνακρίνεις· ἐμβῆναι δεόν.

12. ΜΕΓ. Ἐν με πνίγει μάλιστα, ὦ Κλωθοῖ, διόπερ ἐπόθουν καὶ πρὸς ὀλίγον ἐς τὸ φῶς ἀνακύψαι πάλιν.

ΚΛΩΘ. Τί δὲ τοῦτό ἐστιν ; ἔοικε γάρ τι παμμέγεθες εἶναι.

ΜΕΓ. Καρίων ὁ ἐμὸς οἰκέτης, ἐπεὶ τάχιστα με ἀποθανόντα εἶδε, περὶ δειλὴν ὄψιαν ἀνελθὼν ἐς τὸ οἶκημα, ἔνθα ἐκείμην, σχολῆς οὐσης, (οὐδεὶς γὰρ οὐδὲ ἐφύλαττέ με) Γλυκέριον τὴν παλλακίδα μου, (καὶ πάλαι δὲ, οἶμαι, κεκοινωνήκεσαν) παραγάγων, ἐπισπασάμενος τὴν θύραν, ἐσπόδει, καθάπερ οὐδενὸς ἔνδον παρόντος· εἶτ' ἐπειδὴ ἄλις εἶχε τῆς ἐπιθυμίας, ἀποβλέψας ἐς ἐμέ, σὺ μέντοι, φησὶν, ὦ μισερὸν ἀνθρώπιον, πληγὰς μοι πολλάκις οὐδὲν ἀδικοῦντι ἐνέτεινας, καὶ ταῦθ' ἅμα λέγων, παρέτιλλέ τέ με καὶ κατὰ κόρῃς ἔπαιε· τέλος δὲ, πλατὺ χρεμφάμενος, καὶ καταπτύσας μου, καὶ ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν

ζῶρον ἄπιθι ἐπειπῶν, ἄχετο· ἐγὼ δὲ, ἐνεπιμπράμην
 μὲν, οὐκ εἶχον δὲ ὁμως ὅ,τι καὶ δρᾶσαιμι αὐτόν,
 αὖτος ἦδη καὶ ψυχρὸς ὢν. καὶ ἡ μιαιρὰ δὲ παιδίσκη,
 ἐπεὶ ψόφου προσιόντων τινῶν ἦσθετο, σιέλω χρίσα-
 σα τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὡς δακρῶσσα ἐπ' ἐμοί, κω-
 κύουσα, καὶ τοῦνομα ἐπικαλουμένη, ἀπηλλύττετο.
 ὦν εἰ λαβοίμην.

13. ΚΛΩΘ. Παῦσαι ἀπειλῶν· ἀλλ' ἔμβηθι,
 καιρὸς ἦδη σοι ἅπαντῶν ἐπὶ τὸ δικαστήριον.

ΜΕΓ. Καὶ τίς ἀξιώσει κατ' ἀνδρὸς τυράννου
 ψῆφον λαβεῖν;

ΚΛΩΘ. Κατὰ τυράννου μὲν οὐδεὶς, κατὰ νε-
 κροῦ δὲ ὁ Ραθάμανθους, ὃν ἀντίκα μάλα ὄψει δι-
 καιον, καὶ κατ' ἀξίαν ἐπιτιθέντα ἐκάστω τὴν δίκην·
 τὸ δὲ νῦν ἔχον, μὴ διατίριβε.

ΜΕΓ. Κἄν ἰδιώτην με ποιήσον, ὧ Μοῖρα, τῶν
 πενήτων ἓνα, κἄν δοῦλον ἀντὶ τοῦ πύλαι βασιλέως·
 ἀναβιῶναί με ἕασον μόνον.

ΚΛΩΘ. Ποῦ ἔστι ὁ τὸ ξύλον; καὶ σὺ δὲ, ὧ Ἐρ-
 μῆ, σύρειτ' αὐτόν εἴσω τοῦ ποδός. οὐ γὰρ ἂν ἐμβαιῆ
 ἐκῶν.

ΕΡΜ. Ἔπου νῦν δραπέτα· δέχου τοῦτον σὺ
 πορθμεῦ, καὶ τὸν δεῖνα· καὶ ὅπως ἀσφαλῶς . . . .

ΧΑΡ. Ἀμέλει, πρὸς τὸν ἰστόν δεδήσεται.

ΜΕΓ. Καὶ μὴν ἐν τῇ προεδρίᾳ καθέξουσθαί με δεῖ.

ΚΛΩΘ. Ὅτι τί;

ΜΕΓ. Ὅτι, νῆ Δία, τύραννος ἦν, καὶ δορυ-
 φόρους εἶχον μυρίους.

ΚΛΩΘ. Εἴτ' οὐ δικαίως σε παρέτιλλεν ὁ Κα-

ρίων, οὐτωςὲ σκαιὸν ὄντα; πικρὰν δ' οὖν τὴν τυραννίδα ἔξεις, γευσάμενος τοῦ ξύλου.

ΜΕΓ. Τολμῆσει γὰρ Κυνίσκος ἐπανατείνεσθαι μοι τὸ βῆκιρον; οὐκ ἐγὼ σε πρώην, ὅτι ἐλεύθερος ἔγαν καὶ τραχὺς ἦσθα καὶ ἐπιτιμητικὸς, μικροῦ δεῖν κροσεπατάλευσα;

ΚΛΩΘ. Τοιγαροῦν μενεῖς καὶ σὺ τῶ ἰστωῦ προσηπαταλευμένος.

14. ΜΙΚ. Εἶπέ μοι, ὦ Κλωθοῦ, ἐμοῦ δὲ οὐδεὶς ὑμῖν λόγος; ἢ διότι πένης εἰμι, διὰ τοῦτο καὶ τελευταῖον ἐμβῆναί με δεῖ.

ΚΛΩΘ. Σὺ δὲ τίς εἶ;

ΜΙΚ. Ὁ σκυτοτόμος Μίκυλλος.

ΚΛΩΘ. Εἶτα ἄχθη βραδύνων; οὐχ ὄρις ὀπίσσω δ' τύραννος ὑπισχνεῖται δώσειν, ἀφεθεὶς πρὸς ὀλιγον; θαῦμα γοῦν ἔχει με, εἰ μὴ ἀγαπητὴ καὶ σοὶ ἡ διατριβή.

ΜΙΚ. Ἄκουσον, ὦ βελτίστη Μοιρῶν οὐ πᾶν μὲν ἡ τοῦ Κύκλωπος ἐκείνου εὐφραίνει δωρεὰ, τὸ ὑπισχεῖσθαι, ὅτι πύματον ἐγὼ τὸν Οὔτιν κατέδομαι. ἂν τε γοῦν πρώτον, ἂν τε πύματον, οἱ αὐτοὶ ὀδόντες περιμένουσιν. ἄλλως τε, οὐδ' ὁμοῖα τὰ μὰ τοῖς πτωχῶν πλουσίων. ἐκ διαμέτρου γὰρ ἡμῶν οἱ βίοι, φασὶν ὁ μὲν γὰρ τύραννος, εὐδαίμων εἶναι δοκῶν παρὰ τὸν βίον, φοβερός ἅπασιν, καὶ περίβλεπτος, ἀπολιπῶν χρυσὸν τοσοῦτον, καὶ ἄργύριον, καὶ ἐσθῆτα, καὶ ἵππους, καὶ δεῖπνα, καὶ παιδας ὠραίους, καὶ γυναῖκας εὐμόρφους, εἰκότως ἠνῆϊτο, καὶ ἀποσπῶμινος αὐτῶν ἤχθετο. οὐ γὰρ αἰδ' ὅπως καθάπερ ἐξῶ

τινι προσέχεται τοῖς τοιούτοις ἢ ψυχῇ, καὶ οὐκ ἐθέλει ἀπαλλάττεσθαι ῥαδίως, ἅτε αὐτοῖς πάλαι προστετηκυῖα· μᾶλλον δὲ ὡςπερ ἄρῳηκτός τις οὔτος ὁ δεσμός ἐστιν, ᾧ δεδέσθαι ξυμβέβηκεν αὐτούς· ἀμελεῖ κἄν ἀπάγη τις αὐτούς μετὰ βίας, ἀνακωκύουσι καὶ ἰκετεύουσι· καὶ τῶλλα ὄντες θρασεῖς, δειλοὶ πρὸς ταύτην εὐρίσκονται τὴν ἐπὶ τὸν Ἄιδην φέρουσαν ὁδόν. ἐπιστρέφονται γοῦν εἰς τοῦπίσω, ὡςπερ οἱ δυσέρωτες, κἄν πόρρωθεν ἀποβλέπειν τὰ ἐν τῷ φωτὶ βούλονται, οἷα ὁ μάταιος ἐκεῖνος ἐποίει· καὶ παρὰ τὴν ὁδὸν ἀποδιδράσκων, κἄνταῦθά σε καταλιπαροῦν.

15. Ἐγὼ δὲ, ἅτε μηδὲν ἔχων ἐνέχυρον ἐν τῷ βίῳ, οὐκ ἄγρὸν, οὐ συνοικίαν, οὐ χρυσὸν, οὐ σκεῦος, οὐ δόξαν, οὐκ εἰκόνας, εἰκότως εὐζωνος ἦν. κἄπειδὴ μόνον ἢ Ἄτροπος ἔνευσέ μοι, ἄσμενος ἀπορῳήψας τὴν σμίλην καὶ τὸ κάττυμα, κρηπίδα γὰρ τινὰ ἐν ταῖν χεροῖν εἶχον, ἀναπηθήσας εὐθύς ἀνυπόδετος, οὐδὲ τὴν μελαντηρίαν ἀπονιψάμενος εἰπόμην. μᾶλλον δὲ ἠγοῦμην ἐς τὸ πρόσω ὄρων. οὐδὲν γὰρ με τῶν κατόπιν ἐπέστρεψε, καὶ μετεκάλει. καὶ, νῆ Διῷ, ἦδη καλὰ τὰ παρ' ὑμῖν πάντα ὄρω. τότε γὰρ ἰσοτιμίαν ἄπασιν εἶναι, καὶ μηδένα τοῦ πλησίον διαφέρειν, ὑπερῆδιστον ἔμοιγ' οὖν δοκεῖ. τεκμαίρομαι δὲ μηδ' ἀπαιτεῖσθαι χρέα τοὺς ὀφειλοντας ἐνταῦθα, μηδὲ φόρους ὑποτελεῖν· τὸ δὲ μέγιστον, μηδὲ ῥιγοῦν τοῦ χειμῶνος, μηδὲ νοσεῖν, μηδ' ὑπὸ τῶν δυνατωτέρων ῥαπίζεσθαι. εἰρήνη δὲ πᾶσα, καὶ τὰ πράγματα ἐς τοῦμπάλιν ἀνεστραμμένα· ἡμεῖς μὲν γὰρ οἱ πένητες, γελῶμεν, ἀνιῶνται δὲ καὶ οἰμώζουσιν οἱ πλούσιοι.

16. ΚΛΩΘ. Πάλαι οὖν σε, ὦ Μίκυλλε, γελῶν-
τα ἑώρων· τί δ' ἦν ὃ σε μάλιστα ἐκίνει γελᾶν;

ΜΙΚ. Ἄκουσον, ὦ τιμιωτάτη μοι θεῶν· πα-
ροικῶν ἄνω τυράννω, πάνυ ἀκριβῶς ἑώρων τὰ γι-
γνόμενα ὑπ' αὐτοῦ, καὶ μοι ἐδόκει τότε ἰσόθεός τις
εἶναι. τῆς τε γὰρ πορφύρας τὸ ἄνθος ὄρων, ἔμακά-
ριζον καὶ τῶν ἀκολουθούντων τὸ πλῆθος, καὶ τὸν
χρυσόν, καὶ τὰ λιθοκόλλητα ἐκπώματα, καὶ τὰς κλί-
νας τὰς ἀργυρόποδας· ἔτι δὲ καὶ ἡ κνίσσα ἢ τῶν
σκευαζομένων ἐς τὸ δεῖπνον, ἀπέκναις με· ὡς τε ὑ-
περάνθρωπός τις ἀνὴρ καὶ τρισόλβιος κατεφαίνεται
μοι, καὶ μονονουχὶ καλλίων, καὶ ὑψηλότερος ὅλοι
πήχει βασιλικῶ· ἐπαιρόμενος τῇ τύχῃ, καὶ σεμνῶς
προβαίνων, καὶ ἑαυτὸν ἐξυπτιάζων, καὶ τοὺς ἐντυγ-
χάνοντας ἐκπλήτιων· ἐπεὶ δὲ ἀπέθανεν, αὐτὸς τε
παγγέλοιος ὤφθη μοι ἀποδυσάμενος τὴν τρυφήν·
κίμαυτοῦ ἔτι μᾶλλον κατεγέλων, οἷον κάθαρμα ἐτε-
θήπειν, ἀπὸ τῆς κνίσσης τεκμαιρόμενος αὐτοῦ τὴν
εὐδαιμονίαν, καὶ μακαρίζων ἐπὶ τῷ αἵματι τῶν ἐν
τῇ Λακωνικῇ θαλάττῃ κοχλίδων. 17. Οὐ μόνον
δὲ τοῦτον, ἀλλὰ καὶ τὸν δανειστὴν Ἰνίφωνα ἰδὼν
στένοντα, καὶ μεταγινώσκοντα, ὅτι μὴ ἀπέλαυσε τῶν
χρημάτων, ἀλλ' ἄγευστος αὐτῶν ἀπέθανε, τῷ ἀσώτῳ
Ῥοδοχάρει τὴν οὐσίαν ἀπολιπὼν, (οὗτος γὰρ ἄγχι-
στα ἦν αὐτῷ γένους, καὶ πρῶτος ἐπὶ τὸν κλῆρον ἐκα-
λεῖτο κατὰ τὸν νόμον) οὐκ εἶχον ὅπως καταπαύσω
τὸν γέλωτα, καὶ μάλιστα μεμνημένος ὡς ὠχρὸς αἶτι,
καὶ ἀνχηρὸς ἦν, φροντίδος τὸ μέτωπον ἀνάπλευς,
καὶ μονοῖς τοῖς δακτύλοις πλουτῶν, οἷς τάλαντα καὶ

μυριάδας ἐλογίζετο, κατὰ μικρὸν συλλέγων τὰ μετ' ὀλίγον ἐκχυθησόμενα πρὸς τοῦ μακαρίου Ῥοδοχάρους. ἀλλὰ τί οὐκ ἀπερχόμεθα ἤδη; καὶ μεταξὺ γὰρ πλείοντες τὰ λοιπὰ γελασόμεθα οἰμώζοντας αὐτοὺς ὄρωντες.

ΚΛΩΘ. Ἐμβαινε, ἵνα καὶ ἀνιμῆσται ὁ πορθμεὺς τὸ ἀγκύριον.

18. ΧΑΡ. Οὗτος, ποῖ φέρῃ; πλήρες ἤδη τὸ σκάφος· αὐτοῦ περίμενε· ἐς αὔριον ἔωθὲν σε διαπορθμεύσομεν.

ΜΙΚ. Ἀδικεῖς, ὦ Χάρων, ἔωλον ἤδη νεκρὸν ἀπολιμπάνων· ἀμέλει γράφομαί σε παρανόμων ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθυος. οἴμοι τῶν κακῶν· ἤδη πλείουσιν ἐγὼ δὲ μόνος ἐνταῦθα περιλείψομαι. καίτοι, τί οὐ διανήχομαι κατ' αὐτούς; οὐ γὰρ δίδια μὴ ἀπαγορεύσας ἀποπνιγῶ, ἤδη τεθνεώς· ἄλλως τε οὐδὲ τὸν ὀβολὸν ἔχων τὰ πορθμῖα καταβαλεῖν.

ΚΛΩΘ. Τί τοῦτο; περίμεινον, ὦ Μίκυλλε· οὐ θέμις οὕτω σε διελθεῖν.

ΜΙΚ. Καὶ μὴν ἴσως ὑμῶν καὶ προκαταχθήσομαι.

ΚΛΩΘ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ προσελάσαντες, ἀναλάβωμεν αὐτὸν, καὶ σὺ, ὦ Ἐρμῆ, συνανάσπασον.

19. ΧΑΡ. Ποῦ νῦν καθεδεῖται; μεστὰ γὰρ πάντα ὡς ὄρας.

ΕΡΜ. Ἐπὶ τοὺς ὤμους, εἰ δοκεῖ, τοῦ τυράννου.

ΚΛΩΘ. Καλῶς ὁ Ἐρμῆς ἐνενόησεν.

ΧΑΡ. Ἀνάβαινε οὖν, καὶ τὸν τένοντα τοῦ ἀλιτηρίου καταπάτει· ἡμεῖς δ' εὐπλοῶμεν.

ΚΤΝ. ὦ Χάρων, καλῶς ἔχει σοι τὰς ἀληθείας, ἐντεῦθεν εἰπεῖν. ἐγὼ τὸν ὀβολὸν μὲν οὐκ ἂν ἔχοιμι δοῦναί σοι, καταπλεύσας· πλεόν γὰρ οὐδὲν ἐστὶ τῆς πήρας, ἣν ὄρας, καὶ τουτουῖ τοῦ ξύλου· τᾶλλα δὲ, ἂν ἀντλεῖν ἐθέλῃς, ἕτοιμος, καὶ πρόσκωπος εἶναι· μέμψη δὲ οὐδὲν, ἣν εὐῆρες καὶ καρτερόν μοι ἐρετμόν δῶς μόνον.

ΧΑΡ. Ἐρετετε· καὶ τουτὲ γὰρ ἱκανὸν παρὰ σοῦ λαβεῖν.

ΚΤΝ. Ἡ καὶ ὑποκελεῦσαι δεήσει;

ΧΑΡ. Νῆ Δί', ἥνπερ εἰδῆς κέλευσμά τι τῶν ναυτικῶν.

ΚΤΝ. Οἶδα καὶ πολλὰ, ὦ Χάρων, [τῶν ναυτικῶν.] ἀλλ' ὄρας, ἀντιπηχοῦσιν οὗτοι θακρῦντες. ὥστε ἡμῖν τὸ ἄσμα ἐπιταραχθήσεται.

20. ΠΛ. Οἶμοι τῶν κτημάτων.

ΑΛΛ. Οἶμοι τῶν ἀγρῶν.

ΑΛΛ. Ὅτι τοτοῖ, τὴν οἰκίαν οἶαν ἀπέλιπον.

ΑΛΛ. Ὅσα τάλαντα ὁ κληρονόμος σπαθήσει λαβῶν.

ΑΛΛ. Αἶ, αἶ, τῶν νεογνῶν μοι παιδιῶν.

ΑΛΛ. Τίς ἄρα τὰς ἀμπέλους τρυγήσει, αἷς πέρυσιν ἐφυτευσάμην;

ΕΡΜ. Μένυλλε, σὺ δ' οὐδὲν οἰμῶξεις; καὶ μὴ οὐ θέμις ἀδακρυτὴ διαπλεῦσαί τινα.

ΜΙΚ. Ἀπαγε. οὐδὲν ἐστὶν ἐφ' ὅτῳ ἂν οἰμῶζωμαι εὐπλοῶν.

ΕΡΜ. Ὅμως, καῖν μικρόν τι, πρὸς τὸ ἔθος ἐπιστέναζον.

MIK. Οἰμῶξομαι τοίνυν, ἐπειδὴ σοι, ὦ Ἐρμῆ, δοκεῖ. οἴμοι τῶν καττυμάτων· οἴμοι τῶν κρηπίδων τῶν παλαιῶν· ὅτι τοῖ, τῶν σαθρῶν ὑποδημάτων· οὐκ ἔτι ὁ κακοδαίμων ἔωθεν ἐς ἐσπέραν ἄσιτος διαμενῶ, οὐδὲ τοῦ χειμῶνος ἀνυπόδητός τε, καὶ ἡμίγυμνος περινοστήσω, τοὺς ὀδόντας ὑπὸ τοῦ κρύους συγκροτῶν. τίς ἄρα μου τὴν σμίλην ἔξει, καὶ τὸ κεντητήριον; ἱκανῶς τεθρήνηται· σχεδὸν δὲ ἤδη καὶ καταπεπλευκαμεν.

21. *ΧΑΡ.* Ἄγε δὴ τὰ πορθμια πρῶτον ἡμῖν ἀπόδοτε· καὶ σὺ δὲ, δός· παρὰ πάντων ἤδη ἔχω· δός καὶ σὺ τὸν ὄβολόν, ὦ Μίκυλλε.

MIK. Παίζεις, ὦ Χάρων, ἢ καθ' ὕδατος, φασιν, ἤδη γράφεις, παρὰ Μικύλλου ἤδη τινὰ ὄβολόν προσδοκῶν· ἀρχὴν δὲ, οὔτε οἶδα εἰ τετράγωνόν ἐστιν ὄβολός, ἢ στρογγύλον.

ΧΑΡ. Ὡ καλῆς ναυτιλίας καὶ ἐπικερδοῦς τήμερον· ἀποβαίνετε δ' ὅμως· ἐγὼ δὲ ἵππους, καὶ βοῦς, καὶ κύννας, καὶ τὰ λοιπὰ ζῶα μέτειμι. διαπλευσαι γὰρ κἀκεῖνα δεῖ.

ΚΛΩΘ. Ἄπαγε αὐτοὺς, ὦ Ἐρμῆ, παραλαβὼν· ἐγὼ δὲ αὐτῇ, ἐς τὸ ἀντιπέρας ἀποπλευσοῦμαι, Ἰνδοπάτην, καὶ Ἡραμίθρην τοὺς Σῆρας διάξουσα· τεθνήσκει γὰρ ἤδη πρὸς ἀλλήλων, περὶ γῆς ὄρων μαχόμενοι.

ΕΡΜ. Προῖωμεν, ὦ οὔτοι· μᾶλλον δὲ πάντες ἐξῆς ἔπεσθέ μοι.

22. *MIK.* Ἡράκλεις, τοῦ ζόφου. ποῦ νῦν ὁ καλὸς Μέγιλλος; ἢ τῷ διαγνῶ τις ἐνταῦθα εἰ καλ-

λίων Φρύνης Σιμίχη; πάντα γὰρ ἴσα, καὶ δμοῦχροα, καὶ οὐδέν οὔτε καλόν, οὔτε κάλλιον· ἀλλ' ἤδη καὶ τὸ τριβάνιον, τὸ πρότερον τέως ἄμορφον εἶναι μοι δοκοῦν, ἰσότιμον γίγνεται τῇ πορφυρίδι τοῦ βασιλέως. ἀφανῆ γὰρ ἄμφω, καὶ ὑπὸ τῷ αὐτῶ σκοτίῳ καταδεδυκότα. Κυνίσκε, σὺ δὲ ποῦ ποτε ἄρα ὦν τυγχάνεις;

ΚΤΝ. Ἐνταῦθα λέγω σοι, Μίκυλλε· ἀλλ' ἅμα εἰ δοκεῖ, βαδίζωμεν.

ΜΙΚ. Εὐ λέγεις· ἔμβαλέ μοι τὴν δεξιάν· εἶπέ μοι, ἐτελέσθης γὰρ, ὦ Κυνίσκε, [τὰ Ἐλευσίγια,] οὐχ ὅμοια τοῖς ἐκεῖ τὰ ἐνθάδε σοι δοκεῖ;

ΚΤΝ. Εὐ λέγεις· ἴδου οὖν προσέρχεται δαδουχοῦσά τις, φοβερόν τι καὶ ἀπειλητικὸν προσβλέπουσα· ἢ ἄρα που Ἐριννύς ἐστιν;

ΜΙΚ. Ἐοικεν ἀπὸ γε τοῦ σχήματος.

23. **ΕΡΜ.** Παραλάμβανε τούτους, ὦ Τισιφώνη, τέτταρας ἐπὶ τοῖς χιλίοις.

ΤΙΣ. Καὶ μὴν πάσαι γε δ' Ῥαδάμανθους οὔτος ὑμῶς περιμένει.

ΡΑΔ. Πρόσραγε αὐτούς, ὦ Ἐριννύ. σὺ δὲ, ὦ Ἐρμῆ, κήρυτε, καὶ προσκάλει.

ΚΤΝ. Ὡ Ῥαδάμανθου, πρὸς τοῦ πατρὸς εἰμὶ πρῶτον ἐπίσκεψαι παραγαγών.

ΡΑΔ. Τίνος ἔνεκα;

ΚΤΝ. Πάντως βούλομαι κατηγορησαί τινος, ἢ συνεπίσταμαι πονηρὰ δρᾶσαντι αὐτῶ παρά τὸν βίον. οὐκ ἂν οὖν ἀξιόπιστος εἶην λέγων, μὴ οὐχὲ πρότε-

ρον αὐτὸς φανείς οἷός εἰμι, καὶ οἶόν τινα ἐβίωσα τὸν τρόπον.

ΡΑΔ. Τίς δὲ σὺ;

ΚΤΝ. Κυνίσκος, ὃ ἄριστε, τὴν γνώμην φιλόσοφος.

ΡΑΔ. Δεῦρ' ἐλθὲ, καὶ πρῶτος ἐς τὴν δίκην κατὰστηθι. σὺ δὲ προσκάλει τοὺς κατηγοροὺς.

24. *ΕΡΜ.* Εἴ τις Κυνίσκου τουτουῦ κατηγορεῖ, δεῦρο προσίτω.

ΡΑΔ. Οὐδεὶς προσέρχεται· ἀλλ' οὐχ ἰκανὸν τοῦτο, ὃ Κυνίσκος· ἀπόδυθι δὲ ὅπως ἐπισκοπήσω σε ἀπὸ τῶν στιγμάτων.

ΚΤΝ. Ποῦ γὰρ ἐγὼ στιγματίας ἐγενόμην;

ΡΑΔ. Ὅποσα ἂν τις ὑμῶν πονηρὰ ἐργάσηται παρὰ τὸν βίον, καθ' ἕκαστον αὐτῶν ἀφανῆ στίγματα ἐπὶ τῆς ψυχῆς περιφέρει.

ΚΤΝ. Ἴδού σοι γυμνὸς παρέστηκα· ὥστε ἀναζητεῖ ταῦτα, ἅπερ σὺ φῆς τὰ στίγματα.

ΡΑΔ. Καθαρὸς ὡς ἐπίπαν οὐτοσί, πλὴν τούτων τριῶν ἢ τεττάρων ἀμαυρῶν πάνυ, καὶ ἄσαφῶν στιγμάτων· καίτοι, τί τοῦτο; ἔχνη μὲν, καὶ σημεῖα τῶν ἐγκαυμάτων, οὐκ οἶδα δὲ ὅπως ἐξαλιλείπεται, μᾶλλον δὲ ἐκκέκοπται· πῶς ταῦτα, ὃ Κυνίσκος, ἢ πῶς καθαρὸς ἐξ ὑπαρχῆς ἀναπέφηνας;

ΚΤΝ. Ἐγὼ σοι φράσω· πάλαι πονηρὸς δι' ἀπαιδευσίαν γενόμενος, καὶ πολλὰ διὰ τοῦτο ἐμπολήσας στίγματα, ἐπειδὴ τάχιστα φιλοσοφεῖν ἠρξάμην, κατ' ὀλίγον ἀπάσας τὰς κηλίδας ἐκ τῆς ψυχῆς ἀπελουσάμην.

ΡΑΔ. Ἀγαθῷ γε, οὗτος, καὶ ἀνυσιμωτάτῳ χρησάμενος τῷ φαρμάκῳ· ἀλλ' ἄπιθι ἐς τὰς Μακίρων νήσους, τοῖς ἀρίστοις συνεσόμενος, κατηγορήσας γι πρότερον οὗ φῆς τυράννου. ἄλλους προσκάλει.

25. *ΜΙΚ.* Καὶ τοῦμόν, ὦ Ῥαδάμανθυ, μικρόν ἐστι, καὶ βραχείας τινὸς ἐξετάσεως δεόμενον· πάλαι γοῦν σοι καὶ γυμνός εἰμι, ὥστε ἐπισκόπει.

ΡΑΔ. Τίς δὲ ὢν τυγχάνεις;

ΜΙΚ. Ὁ σκυτοτόμος Μίκυλλος.

ΡΑΔ. Εὖγε, ὦ Μίκυλλε, καθαρὸς ἀκριβῶς καὶ ἀνεπίγραφος, ἄπιθι καὶ σὺ παρὰ Κυνίσκον τουτονί. τὸν τύραννον ἤδη προσκάλει.

ΕΡΜ. Μεγαπένθης ὁ Λακύδου ἠκέτω. ποῖ στρέφη; πρόσπιθι. σὲ τὸν τύραννον προσκαλῶ· πρόβαλλ' αὐτόν, ὦ Τισιφόνη, ἐς τὸ μέσον, ἐπὶ τράχηλον ὠθοῦσα· σὺ δέ, ὦ Κυνίσκε, κατηγορεῖ, καὶ διέλεγε ἤδη· πλησίον γὰρ ἀνήρ οὔτοσί.

26. *ΚΤΝ.* Τὸ μὲν ὄκλον, οὐδὲ λόγων ἔδει· γνώση γὰρ αὐτὸν αὐτίκα μάλα οἴός ἐστιν ἀπὸ τῶν σιγμάτων· ὅμως δέ, καυτὸς ἀποκαλύψω σοὶ τὸν ἄνδρα, καὶ τοῦ λόγου δείξω φανερώτερον· οὐτοσί γὰρ ὁ τρισκατάρατος, ὅποσα μὲν ἰδιώτης ὢν ἔπραξε, παραλείπειν μοι δοκῶ· ἐπεὶ δὲ τοὺς θρασυτάτους προσεταιριόμενος, καὶ δορυφόρους συναγαγὼν, ἐπαναστῆ τῇ πόλει τύραννος κατέστη, ἀκρίτους μὲν ἀπέκτεινε πλείους ἢ μυρίους· τὰς δὲ οὐσίας ἐκάστων ἀφαιρούμενος, καὶ πλοῦτου πρὸς τὸ ἀκρότατον ἀφικόμενος, οὐδεμίαν μὲν ἀκολασίας ἰδέαν παραλέλοιπεν· ἀπάσῃ δὲ ὠμότητι, καὶ ὕβρει κατὰ τῶν ἀθλίων πολιτῶν

ἐχρήσατο, παρθένους διαφθείρων, καὶ ἐφήβους καταισχύνων, καὶ πάντα τρόπον τοῖς ὑπηκόοις ἐμπαροινῶν· καὶ ὑπεροψίας μὲν γε, καὶ τύφου, καὶ τοῦ πρὸς τοὺς ἐντυγχάνοντας φρουράγματος, οὐδὲ κατ' ἀξίαν δύναιο ἂν παρ' αὐτοῦ λαβεῖν τὴν δίκην· ῥᾶδιον γοῦν ἂν τις τὸν ἥλιον, ἢ τοῦτον ἀσκαρδαμυκτὴ προσέβλεψεν· οὐ μὴν καὶ τὸ τῶν κολάσεων πρὸς ὠμότητα καινουργὸν αὐτοῦ τίς ἂν διηγῆσασθαι δύναίτο, ὅσγε μὴδὲ τῶν οἰκαιοτάτων ἀπέσχετο; καὶ ταῦτα, ὅτι μὴ ἄλλως κενὴ τις ἐστὶ κατ' αὐτοῦ διαβολή, αὐτίκα εἴση, προσκαλέσας τοὺς ὑπ' αὐτοῦ πεφονευμένους· μᾶλλον δὲ ἄκλητοι ὡς δρᾶς πάρεισι, καὶ περιστάντες, ἄγχουσιν αὐτόν· οὗτοι πάντες, ὧς Ῥαδάμανθυ, πρὸς τοῦ ἀλιτηρίου τεθνῶσιν· οἱ μὲν, γυναικῶν ἕνεκα εὐμόρφων ἐπιβουλευθέντες· οἱ δὲ, νιέων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων ἀγανακτήσαντες· οἱ δὲ, ὅτι ἐπλούτου· οἱ δὲ, ὅτι ἦσαν δεξιοί, καὶ σώφρονες, καὶ οὐδαμοῦ ἠρέσκοντο τοῖς δρωμένοις.

27. *PAD.* Τὴ πρὸς ταῦτα φῆς, ὧς μιὰρὲ σὺ;

MEΓ. Τοὺς μὲν φόνους εἴργασμαι, οὓς λέγει· τὰ δ' ἄλλα πάντα, τὰς μοιχείας, καὶ τὰς τῶν ἐφήβων ὕβρεις, καὶ τὰς διαφθορὰς τῶν παρθένων, ταῦτα πάντα Κυνίσκος μου κατεπέυσαστο.

KTN. Οὐκοῦν καὶ τούτων, ὧς Ῥαδάμανθυ, παρέξω σοι μάρτυρας.

PAD. Τίνας τούτους λέγεις;

KTN. Πρὸς κάλει μοι, ὧς Ἐρμῆ, τὸν λύχνον αὐτοῦ, καὶ τὴν κλίνην. μαρτυρήσουσι γὰρ αὐτοὶ παρελθόντες, οἷα πρῶτοντι συνηπίσταντο αὐτῷ.

ΕΡΜ. Ἡ Κλίνη, καὶ ὁ Λύχνος ὁ Μεγαπένθους παρῆστω· εὐγε ἐποίησαν ὑπακούσαντες.

ΡΑΔ. Εἶπατε οὖν ὑμεῖς ἅ συνιστε Μεγαπένθει τούτῳ· προτέρα δὲ σὺ ἢ Κλίνη λέγε.

ΚΛΙΝ. Πάντα ἀληθῆ κατηγορήσας Κυνίσκος· ἐγὼ μόντοι ταῦτα εἰπεῖν, ὧ δέσποτα Ῥαδάμανθυ, αἰσχύνομαι· τοιαῦτα ἦν ἅ ἐπ' ἐμοῦ διεπράττετο.

ΡΑΔ. Σαφέστατα μὲν οὖν καταμαρτυρεῖς, μηδ' εἰπεῖν αὐτὰ ὑπομένουσα· καὶ σὺ δὲ ὁ Λύχνος ἤδη μαρτύρει.

ΛΤΧ. Ἐγὼ τὰ μεθ' ἡμέραν μὲν, οὐκ εἶδον· οὐ γὰρ παρῆν· ἅ δὲ τῶν νυκτῶν ἐποίει, καὶ ἔπασχεν, ὄκνῳ λέγειν· πλὴν ἀλλὰ ἐθεασάμην γε πολλά, καὶ ἄρῆστα, καὶ πᾶσαν ὕβριν ὑπερπεπαικότα. καίτοι πολλάκις ἐκὼν τοῦλαιον οὐκ ἔπινον, ἀποσβῆναι θέλων· ὁ δὲ, καὶ προσῆγέ με τοῖς δρωμένοις, καὶ τὸ φῶς μου πάντα τρόπον κατεμίαινεν.

28. *ΡΑΔ.* Ἄλις ἤδη τῶν μαρτύρων· ἀλλὰ καὶ ἀπόδουθι τὴν πορφυρίδα, ἵνα καὶ τὸν ἀριθμὸν ἴδωμεν τῶν στιγμάτων. παπαῖ, ὄλος οὕτοσὶ πελιδνός, καὶ κατάγραφος, μᾶλλον δὲ κυάνεός ἐστιν ἀπὸ τῶν στιγμάτων· τίνα ἄν κολασθεῖη τρόπον; ἄρ' ἐς τὸν Πυριφλεγέθοντά ἐστιν ἐμβλητέος, ἢ παραδοτέος τῷ Κερβέρῳ;

ΚΤΝ. Μηδαμῶς· ἀλλ' εἰ θέλοις, ἐγὼ σοι κινήν τινα καὶ πρέπουσαν αὐτῷ τιμωρίαν ὑποθήσομαι.

ΡΑΔ. Λέγε, ὡς ἐγὼ σοι μεγίστην ἐπὶ τούτῳ χάριν εἴσομαι.

ΚΤΝ. Ἔθος ἐστὶν οἶμαι τοῖς ἀποθνήσκουσι
πᾶσι, πίνειν τὸ Λήθης ὕδωρ.

ΡΑΔ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΚΤΝ. Οὐκοῦν μόνος ἐξ ἀπάντων ἄποτος ἔστω.

29. ΡΑΔ. Διὰ τί δὴ;

ΚΤΝ. Χαλεπὴν οὕτως ὑφέξει τὴν δίκην, μεμνη-
μένος οἷος ἦν, καὶ ὅσον ἐδύνατο ἐν τοῖς ἄνω, καὶ
ἀναπεμπαζόμενος τὴν τρυφήν.

ΡΑΔ. Εὖ λέγεις. καὶ καταδεδικίασθω, καὶ πα-
ρὰ τὸν Τάνταλον ἀπαχθεὶς οὐτοσί, δεδέισθω, μεμνη-
μένος ὧν ἔπραξε κατὰ τὸν βίον.

~~~~~

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ
ΜΙΣΘΩ, ΣΥΝΟΝΤΩΝ.

ARGVMENTVM.

*Scriptus est liber eo consilio, ut Timoclem, cui
doctorum mercede a potentibus conductorum vitam
placere intelligeret, de miserrima illorum sorte,
quam ab expertis audiverit, certiolem faciat, eun-
que et alios non indignos ab hac vita deterreat. Eo-
rum, inquit, qui hanc vitam ineunt, plurimi causam
asserunt paupertatem; at illa conditione non tolli-
tur paupertas, sed servatur. Alii ob corporis debi-
litate se illam facillimam vitae mercenariae ra-
tionem amplexos dicunt; sed maiore adeo quam alii
valetudine et labore illis opus est. Ea quam non*

profitentur causa, sunt voluptates et magnae spes, sed voluptatis causa se vendere, servile, et quae nemo unquam acceperit, sperare, stultum est. Alios honorifica, quam putant, nobilium familiaritas allicit. Deinde multo opus est labore, antequam quis votorum fiat compos; primum enim non exiguo, ut innotescat potenti; inde inquiritur, an litteras noverit, et quae pristinae vitae fuerit ratio? Quo in periculo cum vicerit, vocatur ad primam coenam, anxie curat, ne impolitus videatur, cum honoris significatione excipitur, observatur, ob imperitiam a servis deridetur, perturbatus est, at sperat optima; in veterum familiarium invidiam incurrit, calumniasque. Producta vero computatione, quum iam ventre mule habeat, terrae motum incendiumve mallet; ut tandem aliquando convivium solvatur. Postero die, quo de mercede constituitur, quum ipse poscere non auderet, valde exiguum aliquid prouttitur. Recepto freno, os comprimit; meliora putat futura et fallitur, servus est non unius, sed multorum. Praeter turpitudinem permagni labores sustinendi sunt, nam doctrina diviti non amplius est curae. Mane ad tintinnabulum surgendum et cum illo in urbe ad vesperam usque discurrendum est, in reliquorum turba; foris manendum est, ubi ille introiverit, cibi et potus expertem, sudantem, anhelantem. Nocte tandem quum ad coenam pervenerit, contemptissimo loco collocatus, ciborum vix accipit, quod reliqui noluerit, et vinum acerbum. Homines indignos et perditos praelatos videt, tamen omnia laudare et adulari oportet. Non exiguum periculum est, si herus est zelotypus. Post somnum paucum iterum iidem labores ferendi sunt, donec tandem podagram aliumve morbum acceperit. Etiam quum iter facit dominus, melior quam reliquis servis conditio illi non est, quod exemplo Thesmopolidis Stoici

probatur. Si dives poeta vel scriptor videri vult, necesse est, ut fere philosophus rumpatur laudando. Intolerabiliores adhuc sunt mulieres doctos mercenarios circumducentes. Dona ferentibus munuscula praeberenda sunt, et mercedem ipse accipit minutatim, vix sufficientem aeri alieno solvendo. Tandem ut perpetuis laboribus detritum nudum noctu e domo eiiciant, non difficile invenitur causa, et senex multis non adsuetus non facile ab alio recipitur, cuius calumniae obnoxius, et domino omni eum odio persequente. Ad finem subnectit auctor imaginem huius vitae, similem illi, quam Cebes conscripsit.

1. Καὶ τί σοι πρῶτον, ὦ φιλότης, ἢ τί ὕστατον, φασὶ, καταλέξω τούτων, ἃ πάσχειν ἢ ποιεῖν ἀνάγκη τοὺς ἐπὶ μισθῷ συνόντας, καὶ ταῖς τῶν εὐδαιμόνων τούτων φιλίαις ἐξεταζομένους, εἰ χρὴ φιλίαν τὴν τοιαύτην αὐτῶν δουλείαν ἐπονομάζειν; οἶδα γὰρ πολλὰ, καὶ σχεδὸν τὰ πλεῖστα τῶν συμβαινόντων αὐτοῖς, οὐκ αὐτὸς, μὰ Δία, τοῦ τοιοῦτου πειραθεῖς. οὐ γὰρ ἐν ἀνάγκῃ μοι ἡ πείρα ἐγγεγῆντο, μηδὲ, ὦ θεοὶ, γένοιτο, ἀλλὰ πολλοὶ τῶν ἐς τὸν βίον τοῦτον ἐμπεπωκότων, ἐξηγόρευον πρὸς μέ· οἳ μὲν εἶτι ἐν τῷ κακῷ ὄντες, ἀποδυσρόμενοι ὀπόσα καὶ ὀποῖα ἔπασχον· οἳ δὲ, ὡς περὶ ἐκ δεσμωτηρίου τινὸς ἀποδράντες οὐκ ἀηδῶς μνημονεῦοντες, ὧν ἐπεπόνθεισαν· ἀλλὰ γὰρ ἠὺφραίνοντο, ἀναλογιζόμενοι οἷων ἀπηλλάγησαν· ἀξιοπιστότεροι δὲ ἦσαν οὗτοι διὰ πάσης, ὡς εἰπεῖν, τῆς τελετῆς διεξεληλυθότες, καὶ πάντα ἐξ ἀρχῆς ἐς τέλος ἐποπιτεύσαντες. οὐ παρέργως

οὖν, οὐδ' ἀμελῶς ἐπήκουον αὐτῶν, καθάπερ ναυαγίαν τινά, καὶ σωτηρίαν αὐτῶν παράλογον διηγουμένων, οἷοί εἰσιν οἱ πρὸς τοῖς ἱεροῖς ἐξυρημένοι τὰς κεφαλὰς, σὺν ἅμα πολλοὶ τὰς τρικυμίας, καὶ ζάλας, καὶ ἀκρωτήρια, καὶ ἐκβολὰς, καὶ ἰστῶν κλάσεις, καὶ πηδαλίων ἀποκαυλίσεις διεξιόντες· ἐπὶ πᾶσι δὲ, τοὺς Διοσκούρους ἐπιφαινομένους, (οἰκῆιοι γὰρ τῆς τοιαύτης τραγωδίας οὗτοί γε) ἢ τίν' ἄλλον ἐκ μηχανῆς θεὸν ἐπὶ τῷ καρχησίῳ καθεζόμενον, ἢ πρὸς τοῖς πηδαλίοις ἐστῶτα, καὶ πρὸς τινὰ ἡῖόνα μυλακὴν ἀπευθύνοντα τὴν ναῦν, οἱ προσενεχθεῖσα ἔμελλεν αὐτὴ μὲν ἡρέμα καὶ κατὰ σχολὴν διαλυθῆσθαι, αὐτοὶ δ' ἀσφαλῶς ἀποβῆσθαι, χάριτι καὶ εὐμενεῖα τοῦ θεοῦ. ἐκείνοι μὲν οὖν τὰ πολλὰ ταῦτα πρὸς τὴν χρείαν τὴν παραντίκα ἐπιτραγωδοῦσιν, ὡς παρὰ πλειόνων λαμβάνοιεν, οὐ δυστυχεῖς μόνον, ἀλλὰ καὶ θεοφιλεῖς τινες εἶναι δοκοῦντες. Οἱ δὲ, τοὺς ἐν ταῖς οἰκίαις χειμῶνας, καὶ τὰς τρικυμίας, καὶ, νῆ Δία, πεντακυμίας τε, καὶ δεκακυμίας, εἰ οἶόν τε εἰπεῖν, διηγούμενοι, καὶ ὡς τὸ πρῶτον εἰσέπλευσαν, γαληνοῦ ὑποφαινομένου τοῦ πελάγους, καὶ ὅσα πράγματα παρὰ τὸν πλοῦν ὄλον ὑπέμειναν, ἢ διψῶντες, ἢ ναυτιῶντες, ἢ ὑπεραντιλούμενοι τῇ ἄλμῃ· καὶ τέλος, ὡς πρὸς πέτραν τινά ὑφαλον, ἢ σκόπελον ἀπόκρημνον, περιρῥήξαντες τὸ δύστηνον σκαφίδιον, ἄθλιοι κακῶς ἐξενήξαντο, γυμνοὶ, καὶ πάντων ἐνδεεῖς τῶν ἀναγκαίων. ἐν δὴ τούτοις, καὶ τῇ τούτων διηγήσει, ἐδόκουν μοι τὰ πολλὰ οὗτοι ὑπ' αἰσχύνῃς ἐπικρῦπτεσθαι, καὶ ἐκύντες εἶναι ἐπιλανθάνεσθαι αὐτῶν·

ἀλλ' ἔγωγε κάκεινα, καὶ τιν' ἄλλα ἐκ τῶν λόγων ξυντιθεῖς, εὐρίσκω προσόντα ταῖς τοιαύταις ξυνουσίαις, ἃ οὐκ ὀκνήσω σοι πάντα, ὧ καλὲ Τιμόκλεε, διεξελθεῖν. δοκῶ γάρ μοι ἐκ πολλοῦ ἤδη κατανενοηκέναι σε τούτοι τῷ βίῳ ἐπιβουλεύοντα. 3. Καὶ πρῶτόν γε, ὀπηνέκα περὶ τῶν τοιούτων ὁ λόγος ἐνέπεσεν, εἶτα ἐπήνεσέ τις τῶν παρόντων τὴν τοιαύτην μισθοφορίαν, τρισευδαίμονας εἶναι λέγων, οἷς μετὰ τοῦ τοῦς φίλους ἔχειν τοὺς ἀρίστους Ῥωμαίων, καὶ δεῖπνεῖν δεῖπνα πολυτελεῖ, καὶ ἀσύμβολα, καὶ οἰκεῖν ἐν καλοῖ, καὶ ἀποδημεῖν μετὰ πάσης ῥαστώνης, καὶ ἡδονῆς, ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους εἰ τύχοι ἐξυπτιάζοντας, προσεῖτε καὶ μισθὸν τῆς φιλίας, καὶ ὧν εὖ πάσχουσι τούτων λαμβάνειν οὐκ ὀλίγον, ἐστίν· ἀτεχνῶς γὰρ ἄσπερα καὶ ἀνήροτα τοῖς τοιούτοις τὰ πάντα φέσθαι· ὁπότε οὖν ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἤκουες, ἐώρων ὅπως ἐκεχήνεις πρὸς αὐτὰ, καὶ πάνυ σφόδρα πρὸς τὸ δέλεαρ ἀναπεπταμένον παρῆιχες τὸ στόμα. ὡς οὖν τὸ γε ἡμέτερον εἰσαῦθις ποτὲ ἀναίτιον ἦ, μηδ' ἔχοις λέγειν, ὡς ὀρῶντές σε τηλικούτο μετὰ τῆς καρίδος ἄγκιστρον καταπίνοντα, οὐκ ἐπελαβόμεθα, οὐδὲ πρὶν ἐμπεισεῖν τῷ λαιμῷ περιεσπάσαμεν, οὐδὲ προεδηλώσαμεν, ἀλλὰ περιμείναντες ἐξελακόμενοι, καὶ ἐμπεπηγότες, ἤδη σφρόμενον, καὶ πρὸς ἀνάγκην ἀγόμενον ὄρα· ὅτ' οὐδὲν ὄφελος, ἐστῶτες ἐπεδακρύομεν· ὅπως μὴ ταῦτα λέγῃς ποτὲ πάνυ εὐλόγα, ἢ λέγηται, καὶ ἄφυκτα ἡμῖν, ὡς οὐκ ἀδικοῦμεν μὴ προμηνύσαντες, ἄκουσον ἐξ ἀρχῆς ἀπάντων, καὶ τὸ δίκτυόν γε αὐτὸ, καὶ τῶν κύριων τὸ ἀδιέξοδον, ἔκτο-

σθεν ἐπὶ σχολῆς, ἀλλὰ μὴ ἔνδοθεν ἐκ τοῦ μυχοῦ, προεπισκόπησον· καὶ τοῦ ἀγκίστρου δὲ τὸ ἀγκύλον, καὶ τὴν ἐς τὸ ἔμπαλιν τοῦ σκόλοπος ἀναστροφὴν, καὶ τῆς τριαίνης τὰς ἀκμὰς ἐς τὰς χεῖρας λαβὼν, καὶ πρὸς τὴν γνάθον πεφουσημένην ἀποπειρώμενος, ἦν μὴ πάνυ ὀξεία, μηδ' ἄφυκτα, μηδ' ἀνιαρὰ ἐν τοῖς τραύμασι φαίνεται βιαίως σπῶντα, καὶ ἀμάχως ἀντιλαμβανόμενα, ἡμῶς μὲν ἐν τοῖς δειλοῖς, καὶ διὰ τοῦτο πεινώσιν, ἀνάγραφε· σεαυτὸν δὲ παρακαλέσας θαρρόειν, ἐπιχείρει τῇ ἄγρῃ, εἰ θέλεις, καθ' ἅπερ ὁ Λάρος, ὅλον περιχανὼν τὸ δέλεαρ. 4. Πηθήσεται δὲ πᾶς ὁ λόγος, τὸ μὲν ὅλον ἴσως διὰ σέ, πλήν ἄλλ' οὗ γε περὶ τῶν φιλοσοφούντων ὑμῶν μόνων, οὐδ' ὅποσοι σπουδαιοτέραν τὴν προαίρεσιν προείλοντο ἐν τῷ βίῳ, ἀλλὰ καὶ περὶ γραμματιστῶν, καὶ ῥητόρων, καὶ μουσικῶν, καὶ ὅλων τῶν ἐπὶ παιδείᾳ συνεῖναι καὶ μισθοφορεῖν ἀξιουμένων. κοινῶν δὲ ὡς ἐπίπαν ὄντων, καὶ ὁμοίων τῶν ξυμβαινόντων ὑπασι, δῆλον ὡς οὐκ ἐξαιρέτα μὲν, αἰσχίω δὲ τὰ αὐτὰ ὄντα γίγνεται τοῖς φιλοσοφοῦσιν, εἰ τῶν ὁμοίων τοῖς ἄλλοις ἀξιοῦντο, καὶ μηδὲν αὐτοὺς σεμνότερον οἱ μισθοδοταὶ ἄγοιεν. ὅ,τι δ' ἂν οὖν ὁ λόγος αὐτὸς ἐπιὼν ἐξευρίσκη, τούτου τὴν αἰτίαν μάλιστα μὲν οἱ ποιῶντες αὐτοὶ, ἔπειτα δὲ οἱ ὑπομένοντες αὐτὰ, δίκαιοι ἔχειν· ἐγὼ δὲ ἀναίτιος, εἰ μὴ ἀληθείας καὶ παρρησίας ἐπιτιμίον τί ἐστι. τοὺς μέντοι τοῦ ἄλλου πλήθους, οἷον γυμναστάς τινας, ἢ κόλακας ἰδιώτας, καὶ μικροὺς τὰς γνώμας, καὶ ταπεινοὺς αὐτόθεν ἀνθρώπους, οὔτε ἀποτρέπειν ἄξιον τῶν τοιούτων ξυνο-

σιῶν, οὐδὲ γὰρ ἂν πεισθεῖεν· οὔτε μὴν αἰτιᾶσθαι καλῶς ἔχει, μὴ ἀπολειπομένους τῶν μισθοδοτῶν, εἰ καὶ πάνυ πολλὰ ὑβρίζοιντο ὑπ' αὐτῶν· ἐπιτήδειοι γὰρ, καὶ οὐκ ἀνάξιοι τῆς τοιαύτης διατριβῆς. ἄλλως τε οὐδὲ σχοῖεν ἂν τι ἄλλο, πρὸς ὃ,τι χρηὴ ἀποκλίναντας αὐτοὺς, παρέχειν αὐτοὺς ἐνεργούς· ἀλλ' ἦν τις αὐτῶν ἀφέλη τοῦτο, ἄτεχνοι αὐτίκα, καὶ ἄργοι, καὶ περιττοὶ εἰσιν. οὐδὲν οὖν οὔτ' αὐτοὶ δεινὸν πάσχουεν ἂν, οὔτ' ἐκεῖνοι ὑβρισταὶ δοκοῖεν, ἐς τὴν ἁμιδα φασὶν ἐνουροῦντες· ἐπὶ γὰρ τοι τὴν ὑβριν ταύτην ἐξ ἀρχῆς παρέρχονται ἐς τὰς οἰκίας· καὶ ἡ τέχνη φέρειν καὶ ἀνέχεσθαι τὰ γιγνόμενα. περὶ δὲ ὧν προεῖπον τῶν πεπαιδευμένων, ἄξιον ἀγανακτεῖν, καὶ πειραῶσθαι ὡς ἐνὶ μάλιστα μετάγειν αὐτοὺς, καὶ πρὸς ἐλευθερίαν ἀφαιρεῖσθαι. 5. Δοκῶ δὲ μοι καλῶς ἂν ποιῆσαι, εἰ τὰς αἰτίας, ἀφ' ὧν ἐπὶ τὸν τοιοῦτον βίον ἀφικνοῦνται τινες, προεξετάσας, δεῖξαιμι, οὐ πάνυ βιαιούς, οὐδ' ἀναγκαιάς. οὔτω γὰρ ἂν αὐτοῖς ἡ ἀπολογία προαναηροῖτο, καὶ ἡ πρώτη ὑπόθεσις τῆς ἐθελουσίας. οἱ μὲν δὴ πολλοὶ, τὴν πενίαν, καὶ τὴν τῶν ἀναγκαιῶν χρεῖαν προθέμενοι, ἱκανὸν τοῦτο προκάλυμμα οἴονται, προβεβλήσθαι τῆς πρὸς τὸν βίον τοῦτον αὐτομολίας· καὶ ἀποχρῆν αὐτοῖς νομίζουσιν, εἰ λέγουεν, ὡς ξυγγνώμης ἄξιον ποιοῦσι, τὸ χαλεπώτατον τῶν ἐν τῷ βίῳ, τὴν πενίαν διαφυγεῖν ζητοῦντες· εἶτα ὁ Θεόγνης πρόχειρος, καὶ πολὺ τό,

Πῶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος
[οὔτ' εἰ εἰπεῖν, οὐτ' ἔρξαι δύναται, γλῶσσα δὲ οἱ

δέδεται,] καὶ ὅσα ἄλλα δειμάτα ὑπὲρ τῆς πενίας οἱ
 ἀγεννέστατοι τῶν ποιητῶν ἐξηγητόχασιν. ἐγὼ δ' οὐ
 μὲν ἐώρων αὐτοὺς φυγὴν τινα ὡς ἀληθῶς τῆς πε-
 νίας εὐρισκομένους ἐκ τῶν τοιοῦτων ξυνοουσιῶν, οὐκ
 ἂν ὑπὲρ τῆς ἄγαν ἐλευθερίας ἐμικρολογούμην πρὸς
 αὐτούς. ἐπεὶ δὲ (ὡς ὁ καλὸς που ῥήτωρ ἔφη) τοῖς
 τῶν νοσοῦντων σιτίοις ἐοικότα λαμβάνουσι, τίς ἔτι
 μηχανὴ μὴ οὐχὲ καὶ πρὸς τοῦτο κακῶς βεβουλεῦ-
 σθαι δοκεῖν αὐτούς, αἰεὶ μενοῦσης ὁμοίας αὐτοῖς τῆς
 ὑποθέσεως τοῦ βίου; πενία γὰρ εἰς αἰεὶ, καὶ τὸ λαμ-
 βάνειν ἀναγκαῖον, καὶ ἀπόθετον οὐδέν, οὐδὲ περιτ-
 τὸν ἐς φυλακὴν, ἀλλὰ τὸ δοθῆν, καὶν δοθῆ, καὶν ἀ-
 θρόως ληφθῆ, πᾶν ἀκριβῶς, καὶ τῆς χρείας ἐνδεῶς
 καταναλίσκεται. καλῶς δὲ εἶχε, μὴ τοιαύτας τινὰς
 ἀφορμὰς ἐπινοεῖν, αἱ τὴν πενίαν τηροῦσι, παραβοη-
 θοῦσαι μόνον αὐτῇ, ἀλλ' αἱ τέλεον ἐξαιρήσουσι· καὶ
 ὑπὲρ γε τοῦ τοιοῦτου, καὶ ἐς βαθυκῆτα πόντον ἴσως
 ῥίπτειν ἔδει, ὡς Θεογονί, καὶ πετρῶν, ὡς φῆς, καὶ
 ἠλιβιάτων. εἰ δὲ τις αἰεὶ πένης, καὶ ἐνδεῆς, καὶ ὑπό-
 μισθος ᾧν, οἶεται πενίαν αὐτῷ τούτῳ διαπεφευγέ-
 ναι, οὐκ οἶδα πῶς ὁ τοιοῦτος οὐκ ἂν δόξειεν ἑαυτὸν
 ἔξαπατᾶν. 6. Ἄλλοι δὲ πενίαν μὲν αὐτὴν οὐκ ἂν
 φοβηθῆναι, οὐδὲ καταπλαγῆναί φασιν, εἰ ἐδύναντο
 τοῖς ἄλλοις ὁμοίως πονοῦντες, ἐκπορίζειν τὰ ἄλφιστα,
 νῦν δὲ (πεπονηκέναι γὰρ αὐτοῖς τὰ σώματα, ἢ ὑπὸ
 γήρωσ, ἢ ὑπὸ νόσων) ἐπὶ τήνδε ῥάστιν οὔσαν τὴν
 μισθοφορίαν, ἀπηνητηκέναι. φέρ' οὖν ἴδωμεν εἰ ἀ-
 ληθῆ λέγουσι, καὶ εἰ ἐκ τοῦ ῥάστιου, μὴ πολλὰ, μηδὲ
 πλείω τῶν ἄλλων πονοῦσιν περιγίγνεται αὐτοῖς τὰ

διδόμενα. εὐχῆ γὰρ ἂν εἰκότα εἶη ταῦτά γε, μὴ
 πονήσαντα, μηδὲ καμόντα, ἔτοιμον ἀργύριον λαβεῖν.
 τὸ δὲ ἐς καὶ ῥηθῆναι κατ' ἀξίαν ἀδύνατον· τοσαῦ-
 τα πονοῦσι καὶ κάμνουσιν ἐν ταῖς συνουσίαις, ὥστε
 πλείονος ἐνταῦθα καὶ ἐπὶ τοῦτο μάλιστα τῆς ὑγείας
 δεῖσθαι, μυριῶν ὄντων ὁσημέραι τῶν ἐπιτριβόντων
 τὸ σῶμα, καὶ πρὸς ἐσχάτην ἀπόγνωσιν καταπονοῦν-
 των. λέξομεν δ' αὐτὰ ἐν τῷ προσήκοντι καιρῷ· ἐπει-
 δὴν καὶ τὰς ἄλλας αὐτῶν δυσχερείας διεξιόμεν. τὸ
 δὲ νῦν εἶναι, ἱκανὸν ἦν ὑποδεῖξαι, ὡς αὐτ' οἱ διὰ
 ταύτην λέγοντες αὐτοὺς ἀποδίδουσαι τὴν πρόφασιν,
 ἀληθεύοιεν ἂν. 7. Λοιπὸν δὴ καὶ ἀληθέστατον
 μὲν, ἤκιστα δὲ πρὸς αὐτῶν λεγόμενον, ἡδονῆς ἕνεκα
 καὶ τῶν πολλῶν καὶ ἀθρόων ἐλπίδων, ἐσπῆδᾶν αὐ-
 τοὺς ἐς τὰς οἰκίας, καταπλαγέντας μὲν τὸ πλῆθος
 τοῦ χρυσοῦ, καὶ τοῦ ἀργύρου, εὐδαιμονίσαντας δὲ
 ἐπὶ τοῖς δειπνοῖς, καὶ τῇ ἄλλῃ τρυφῇ· ἐλπίσαντας
 δ' ὅσον αὐτίκα χανδὸν οὐδενὸς ἐπιστομίζοντος πί-
 σθαι τοῦ χρυσοῦ. ταῦτα ὑπάγει αὐτοὺς, καὶ δού-
 λους ἀντ' ἐλευθέρων τίθησιν, οὐχ ἢ τῶν ἀναγκαίων
 χρεία, ἦν ἔφασκον, ἀλλ' ἢ τῶν οὐκ ἀναγκαίων ἐπι-
 θυμία, καὶ ὁ τῶν πολλῶν καὶ πολυτελῶν ἐκείνων
 ζῆλος. τοιγαροῦν ὥσπερ δυσέρωτας αὐτοὺς καὶ κα-
 κοδαίμονας ἐραστάς ἔντεχνοί τινες, καὶ τρίβωνες ἐρώ-
 μενοι παραλαβόντες, ὑπεροπτικῶς περιέπουσιν, ὅπως
 αἰεὶ ἐρασθῆσονται αὐτῶν θεραπεύοντες, ἀπολαῦσαι
 δὲ τῶν παιδικῶν, ἀλλ' οὐδὲ μέχρι φιλήματος ἄκρου
 μεταδιδόντες· ἴσασι γὰρ ἐν τῷ τυχεῖν τὴν διάλυσιν
 τοῦ ἔρωτος γενησομένην. ταύτην οὖν ἀποκλείουσι,

καὶ ζηλοτύπως φυλάττουσι· τί δ' ἄλλα, ἐπ' ἐλπίδος αἰεὶ τὸν ἐραστὴν ἔχουσι· δεδίασι γὰρ μὴ αὐτὸν ἢ ἀπόγνωσις ἀπαγάγη τῆς ἄγαν ἐπιθυμίας, καὶ ἀνέραστος αὐτοῖς γένηται· προσμειδιῶσιν οὖν, καὶ ὑπσχνοῦνται καὶ αἰεὶ, ὡς ποιήσουσι, καὶ χαριούνται, καὶ ἐπιμελήσονται ποτε αὐτῶν πολυτελῶς. εἴτ' ἔλαθον ἄμφω γηράσαντες, ἕξωροι γενόμενοι, καὶ οὗτος τοῦ ἐραῖν, καὶ κείνος τοῦ μεταδιδόναι. πέπρακται δ' οὖν αὐτοῖς οὐδὲν ἐν ἅπαντι τῷ βίῳ πέρα τῆς ἐλπίδος. 8. Τὸ μὲν δὴ δι' ἡδονῆς ἐπιθυμίαν ἅπαντα ὑπομένειν, οὐ πάνυ ἴσως ὑπαίτιον, ἀλλὰ συγγνώμη, εἴ τις ἡδονῇ χαίρει, καὶ ταύτην ἐξ ἅπαντος θεραπεύει, ὅπως μεθέξει αὐτῆς. καίτοι αἰσχρὸν ἴσως, καὶ ἀνδραποδῶδες, ἀποδόσθαι διὰ ταύτην ἑαυτὸν· πολὺ γὰρ ἡδίων ἢ ἐκ τῆς ἐλευθερίας ἡδονῆ. ὅμως δ' οὖν ἐχέτω τινὰ συγγνώμην αὐτῆς, εἰ ἐπιτυχεάνοιτο. τὸ δὲ δι' ἡδονῆς ἐλπίδα μόνον πολλὰς ἀηδίας ὑπομένειν, γελοῖον οἶμαι, καὶ ἀνόητον· καὶ ταῦθ' ὄρωντας, ὡς οἱ μὲν πόνοι σαφεῖς, καὶ πρῶδηλοι, καὶ ἀναγκαῖοι, τὸ δ' ἐλπιζόμενον ἐκείνο, ὅ,τι δὴ ποτὲ ἐστὶ τὸ ἡδύ, οὔτε ἐγένετό πω τοσούτου χρόνου· προσεῖτι δὲ, οὐδὲ γενήσεσθαι ἔοικεν, εἴ τις ἐκ τῆς ἀληθείας λογιζοίτο. οἱ μὲν γε τοῦ Ὀδυσσεῖος ἑταῖροι, γλυκύντινα τὸν λωτὸν ἐσθίοντες, ἡμέλουν τῶν ἄλλων, καὶ πρὸς τὸ παρὸν ἡδύ, τῶν καλῶς ἐχόντων κατεφρόνουν· ὥστε οὐ πάντη ἄλογος αὐτῶν ἢ λήθη τοῦ καλοῦ, πρὸς τῷ ἡδεῖ ἐκείνῳ τῆς ψυχῆς διατριβούσης· τὸ δὲ λιμῷ ξυνόντα παρεστῶτα ἄλλω τοῦ λωτοῦ ἐμφορομένῳ, μηδὲν μεταδιδόντι, ὑπ' ἐλπίδος μόνης

τοῦ καὶ αὐτὸν παραγεύσασθαι ποτε δεδύσθαι, τῶν καλῶς καὶ ὀρθῶς ἐχόντων ἐπιλελησμένον, Ἡράκλεις, ὡς καταγέλαστον, καὶ πληγῶν τινων Ὀμηρικῶν ὡς ἀληθῶς δεόμενον. 9. Τὰ μὲν τοίνυν πρὸς τὰς ξυνοουσίας αὐτοὺς ἄγοντα, καὶ ἀφ' ὧν αὐτοὺς φέροντες ἐπιτρέπουσι τοῖς πλουσίοις χρῆσθαι πρὸς ὅ,τι ἂν ἐθέλωσι, ταῦτά ἐστιν, ἢ ὅτι ἐγγύτατα τούτων. πλὴν εἰ μὴ κἀκείνων τις μεμνησθαι ἀξιώσειε, τῶν καὶ μόνη τῇ δόξῃ ἐπαιρομένων, τοῦ ξυνεῖναι εὐπατρίδαις τε καὶ εὐπαρῦφοις ἀνδράσιν. εἰσι γὰρ οὐ καὶ τοῦτο περὶ βλεπτον καὶ ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς νομίζουσιν, ὡς ἔγωγε, τοῦ μόν ἴδιον, οὐδὲ βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ αὐτὸ μόνον συνεῖναι, καὶ συνῶν θραῦσθαι, μηδὲν χρηστὸν ἀπολαύων τῆς ξυνοουσίας, δεξαίμην ἂν. 10. Τοιαύτης δὲ αὐτοῖς τῆς ὑποθέσεως οὐσης, φέρε ἦδη πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς ἐπισκοπήσωμεν, οἷα μὲν πρὸ τοῦ εἰσδεχθῆναι καὶ τυχεῖν ὑπομένουσιν, οἷα δ' ἐν αὐτῷ ἦδη ὄντες πάσχουσιν· ἐπὶ πᾶσι δὲ, ἢ τις αὐτοῖς ἢ καταστροφὴ τοῦ δράματος γίγνεται. οὐ γὰρ δὴ ἐκείνῳ γε εἰπεῖν ἐστιν, ὡς εἰ καὶ πονηρὰ ταῦτα, εὐληπτα γούν, καὶ οὐ πολλοῦ δεήσει τοῦ πόνου, ἀλλὰ θελῆσαι δεῖ μόνον· εἰτά σοι πέπρακται τὸ πᾶν εὐμαρῶς. ἀλλὰ πολλῆς μὲν τῆς διαδρομῆς δεῖ, συνεχοῦς δὲ τῆς θυραυλίας, ἔωθέν τε ἐξανιστάμενον, περιμένειν ὠθούμενον, καὶ ἀποκλειόμενον, καὶ ἀναίσχυντον ἐνίοτε καὶ ὀχληρὸν δοκοῦντα, ὑπὸ θυρωρῶ κακῶς συρίζοντι καὶ ὀνομακλήτορι Λιβυκῷ ταπτόμενον, καὶ μισθὸν τελοῦντα τῆς μνήμης τοῦ ὀνόματος· καὶ μὴν καὶ ἐσθῆτος ὑπὲρ τὴν ὑπάρχουσαν

δύναμιν ἐπιμεληθῆναι χρῆ, πρὸς τὸ τοῦ θεραπευομένου ἀξίωμα, καὶ χρώματα αἰρεῖσθαι, οἷς ἂν ἐκείνος ἤδηται, ὡς μὴ ἀπάδης, μηδὲ προσκρούης βλεπόμενος· καὶ φιλοπόνως ἐπισθαι, μᾶλλον δὲ ἡγεῖσθαι, ὑπὸ τῶν οἰκετῶν προωθούμενον, καὶ ὥσπερ τινὰ προπομπὴν ἀναπληροῦντα. ὁ δὲ, οὐδὲ προσβλέπει πολλῶν ἑξῆς ἡμερῶν. 11. Ἦν δὲ ποτε καὶ τὰ ἄριστα πράξις, καὶ ἴδη σε, καὶ προσκαλέσας ἔρηται τι, ἂν ἂν τύχη, τότε δὴ τότε πολὺς μὲν ὁ ἰδρῶς, ἀθρόος δὲ ὁ ἰλιγγος, καὶ τρόμος ἄκαιρος, καὶ γέλως τῶν παρόντων ἐπὶ τῇ ἀπορίᾳ· καὶ πολλάκις ἀποκρίνασθαι δέον τίς ἦν ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀχαιῶν, ὅτι χίλια νῆες ἦσαν αὐτοῖς, λέγεις. τοῦτο οἱ μὲν χρηστοὶ, αἰδῶ ἐκάλεσαν· οἱ δὲ τολμηροὶ, δειλίαν· οἱ δὲ κακοήθεις, ἀπαιδευσίαν. σὺ δ' οὖν ἐπισφαλεστάτης πειραθεὶς τῆς πρώτης φιλοφροσύνης, ἀπῆλθες καταδικάσας σεαυτοῦ πολλὴν τὴν ἀπόγνωσιν. ἐπειδὴν δὲ πολλὰς μὲν αὐπνους νύκτας ἰαύης, ἡματα δ' αἱματώεστα διαγάγης, οὐ, μὰ Δία, τῆς Ἑλένης ἕνεκα, οὐδὲ τῶν Πριάμου Περγάμων, ἀλλὰ τῶν ἐλπιζομένων πέντε ὀβολῶν, τύχης δὲ καὶ τραγικοῦ τινος Θεοῦ συνισιάντος, ἐξέτασις τὸν τεῦθεν, εἰ οἶσθα τὰ μαθήματα· καὶ τῷ μὲν πλουσίῳ ἢ διατριβῇ οὐκ ἀηδῆς, ἐπαινουμένῳ, καὶ εὐδαιμονιζομένῳ· σοὶ δὲ, ὁ ὑπὲρ τῆς ψυχῆς ἀγὼν, καὶ ὑπὲρ ἀπαντος τοῦ βίου τότε προκεῖσθαι δοκεῖ· ὑπείσχεται γὰρ εἰκότως τὸ μηδ' ὑπ' ἄλλου ἂν καταδεχθῆναι, πρὸς τοῦ προτέρου ἀποβληθέντα, καὶ ἰδόντα εἶναι ἀδόκιμον· ἀνάγκη τοίνυν ἐς μνηρία διαιρεθῆναι τότε, τοῖς μὲν ἀντεξε-

ταζομένοις φθονοῦντα, (τίθει γὰρ καὶ ἄλλους εἶναι τῶν αὐτῶν ἀντιποιουμένους) αὐτὸν δὲ πάντα ἐνδεῶς εἰρηκέναι νομίζοντα, φοβούμενον δὲ καὶ ἐλπίζοντα, καὶ πρὸς τὸ ἐκείνου πρόσωπον ἀτενίζοντα, καὶ εἰ μὲν ἐκφραυλίζοι τι τῶν λεγομένων, ἀπολλύμενον· εἰ δὲ μειδιῶν ἀκούοι, γεγηθότα καὶ εὐέλπιν καθιστάμενον. 12. Εἰκὸς δὲ πολλοὺς εἶναι τοὺς ἐναντία σοι φθονοῦντας, καὶ ἄλλους ἀντὶ σοῦ τιθεμένους, ὧν ἕκαστος ὡσπερ ἐκ λόχου τοξεύων, λήληθεν. εἴτ' ἐννόησον ἄνδρα ἐν βαθεῖ πάγωνι καὶ πολιᾷ τῇ κόμῃ, ἐξεταζόμενον εἴ τι οἶδεν ὠφέλιμον, καὶ τοῖς μὲν δοκοῦντα εἰδέναι, τοῖς δὲ μή. μέσος ἐν τοσοῦτῳ χρόνος, καὶ πολυπραγμονεῖται σοι ἅπας ὁ παρεληλυθὼς βίος· κἄν μὲν τις ἢ πολίτης ὑπὸ φθόρον, ἢ γείτων ἐκ τινος εὐτελοῦς αἰτίας προσκεκρουκῶς, ἀνακρινόμενος εἶπη μοιχόν, ἢ παιδεραστήν, τοῦτ' ἐκεῖνο, ἐκ τῶν Διὸς δέλτων ὁ μάρτυς· ἂν δὲ πάντες ἅμα ἐξῆς ἐπαινώσιν, ὕποπτοι, καὶ ἀμφίβολοι, καὶ δεδεδεκασμένοι. χρὴ τοίνυν πολλὰ εὐτυχῆσαι, καὶ μηδὲν ὄλως ἐναντιωθῆναι· μόνως γὰρ ἂν οὕτω κρατήσῃς· εἶεν, καὶ δὴ εὐτύχηταί σοι πάντα τῆς εὐχῆς μειζότως· αὐτὸς τε γὰρ ἐπήνεσε τοὺς λόγους, καὶ τῶν φίλων οἱ ἐντιμότατοι, καὶ οἷς μάλιστα πιστεῦει τὰ ποιῆαυτα, οὐκ ἀπέτρεψαν· εἴτι δὲ καὶ ἡ γυνὴ βούλεται, οὐκ ἀντιλέγει δὲ οὔτε ὁ ἐπίτροπος, οὔτε ὁ οἰκονόμος· οὐδέ τις ἐμέμψατό σου τὸν βίον, ἀλλὰ πάντα ἴλεω, καὶ πανταχόθεν αἴσια τὰ ἱερά. 13. Κεκρατήκας οὖν, ὃ μακάρις, καὶ ἔσταιαι τὰ Ὀλύμπια· μᾶλλον δὲ, Βαβυλῶνα εἴληφας, ἢ τὴν Σάρδεων ἀκρό-

πολιν καθήρηκας, καὶ ἕξεις τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρα, καὶ ἀμέλξεις ὀρνίθων γάλα. δεῖ δὴ σοι ἀντὶ τῶν τοσοῦτων πόνων μέγιστα ἠλίκα γενέσθαι τὰγαθὰ, ἵνα μὴ φύλλινος μόνον ὁ στέφανος ᾖ, καὶ τὸν τε μισθὸν οὐκ εὐκαταφρόνητον ὀρισθῆναι, καὶ τοῦτον ἐν καιρῷ τῆς χρείας ἀπραγμόνως ἀποδίδοσθαι, καὶ τὴν ἄλλην τιμὴν ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς ὑπάρχειν· πόνων δὲ ἐκείνων, καὶ πηλοῦ, καὶ δρόμων, καὶ ἀγροπνιῶν, ἀναπεπαῦσθαι· καὶ τοῦτο δὴ τὸ τῆς εὐχῆς, ἀποτείναντα τῷ πόδε καθεύδειν, μόνα ἐκεῖνα πράττοντα, ὧν ἕνεκα τὴν ἀρχὴν παρελήφθης, καὶ ὧν ἔμμισθος εἶ. ἐχρῆν μὲν οὕτως, ὡς Τιμόκλεις, καὶ οὐδὲν ἂν ἦν μέγα κακόν, ὑποκύψαντα φέρειν τὸν ζυγὸν ἑλαφρόν τε καὶ εὐφορον, καὶ τὸ μέγιστον, ἐπίχρυσον ὄντα· ἀλλὰ πολλοῦ, μᾶλλον δὲ τοῦ παντός δεῖ. μυρία γάρ ἐστιν ἀφόρητα ἑλευθέρῳ ἀνδρὶ ἐν αὐταῖς ἤδη ταῖς συνουσίαις γιγνόμενα. σκέψαι δ' αὐτὸς ἕξις ἀκούων, εἴ τις ἂν αὐτὰ ὑπομεῖναι δύνατο, παιδεία κ' ἂν ἐπ' ἐλάχιστον ὀμιληκῶς. 14. Ἄρξομαι δ' ἀπὸ τοῦ πρώτου δείπνου, ἣν δοκῆ, ὃ σε εἰκὸς δειπνήσειν τὰ προτέλεια τῆς μελλούσης ξυνουσίας. εὐθύς οὖν πρόσεισι παραγγέλλων τις ἤκειν ἐπὶ τὸ δείπνον, οὐκ ἀνομίλητος οἰκέτης, ὃν χρὴ πρότερον ἵλεων ποιήσασθαι, παραβύσαντα ἐς τὴν χεῖρα, ὡς μὴ ἀδέξιος εἶναι δοκῆς, τοῦλάχιστον πέντε δραχμᾶς· ὃ δὲ ἀκκισάμενος, καὶ ἄπαγε, παρὰ σοῦ δὲ ἐγώ; καὶ Ἰπράκλεις, μὴ γένοιτο ἐπειπῶν, τέλος ἐπεισθῆ· καὶ ἄπεισί σοι πλατὺ ἐγχανῶν· σύ δ' ἐσθῆτα καθαράν προχειρισάμενος, καὶ σεαυτὸν ὡς κοσμιῶ-

τατα σχηματίσας, λουσάμενος ἦκεις, δεδιώς μὴ πρὸ τῶν ἄλλων ἀφίκοιο. ἀπειρόκαλον γὰρ, ὡσπερ καὶ τὸ ὕστατον ἦκειν, φορτικόν. αὐτὸ γοῦν τηρήσας τὸ μέσον τοῦ καιροῦ, εἰσελήλυθας· καὶ σε πάνυ ἐντίμως ἐδέξαντο· καὶ παραλαβὼν τις, κατέκλινε μικρὸν ὑπὲρ τοῦ πλουσίου, μετὰ δύο που σχεδὸν τῶν παλαιῶν φίλων. 15. Σὺ δ' ὡσπερ τοῦ Διὸς τὸν οἶκον παρελθὼν, πάντα τεθαύμακας, καὶ ἐφ' ἑκάστῳ τῶν πραττομένων μετέωρος εἶ. ξένα γὰρ σοι καὶ ἄγνωστα πάντα· καὶ ἦτε οἰκειεῖα εἰς σὲ ἀποβλέπει, καὶ τῶν παρόντων ἕκαστος ὅ,τι πράξεις ἐπιτηροῦσιν· οὐδ' αὐτῷ δὲ ἀμελὲς τῷ πλουσίῳ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ προϊπέ τισι τῶν οἰκειῶν ἐπισκοπεῖν, ὅπως ἐς τοὺς παῖδας, ἢ ἐς τὴν γυναῖκα, εἰ πολλάκις ἐκ περιωπῆς ἀποβλέψεις. οἱ μὲν γὰρ τῶν συνδείπνων ἀκόλουθοι ὄρωντες ἐκπεπληγμένοι, ἐς τὴν ἀπειρίαν τῶν δρωμένων ἀποσκώπτουσι, τεκμήριον ποιούμενοι τοῦ μὴ παρ' ἄλλῳ πρότερόν σε δεδειπνηκέαι, τὸ καινὸν εἶναί σοι καὶ τὸ χειρόμακτρον τιθέμενον· ὡσπερ οὖν εἰκός, ἰδίειν τε ἀνάγκη ὑπ' ἀπορίας, καὶ μῆτε διψῶντα πιεῖν αἰτεῖν τολμᾶν, μὴ δόξης οἰνόφλυξ τις εἶναι, μῆτε τῶν ὄψων παρατεθέντων ποικίλων καὶ πρὸς τινὰ τάξιν ἐσκευασμένων, εἰδέναι ἐφ' ὅ,τι πρῶτον ἢ δεύτερον τὴν χεῖρα ἐνέγκης· ὑποβλέπειν οὖν ἐς τὸν πλησίον δεήσει, κἀκεῖνον ζηλοῦν καὶ μανθάνειν τοῦ δείπνου τὴν ἀκολουθίαν. 16. Τὰ δ' ἄλλα ποικίλος εἶ, καὶ θορύβου πλέως τὴν ψυχὴν, πρὸς ἕκαστα τῶν πραττομένων ἐκπεπληγμένος. καὶ ἄρτι μὲν εὐδαιμονίζεις τὸν πλούσιον τοῦ χρυσοῦ, καὶ τοῦ ἐλέφαντος.

καὶ τῆς τσσαύτης τρυφῆς· ἄρτι δέ, οἰκτεῖρεις σεαυ-
τόν, ὡς τὸ μηδὲν ὄν, εἶτα ζῆν ὑπολαμβάνεις. ἐνίοτε
δὲ καὶ κείνο ὑπεισέρχεται σε, ὡς ζηλωτόν τινα βιώσεις
τόν βίον, ἅπασιν ἐκείνοις ἐντρυφήσων, καὶ μεθεῶν
αὐτῶν ἐξ ἰσοτιμίας. οἷοι γὰρ ἐσαεὶ Διονύσια ἐορτά-
σειν, καὶ που καὶ μειράκια ὠραῖα διακονούμενα, καὶ
ἡρέμα προσμειδιῶντα, γλαφυρωτέρων ὑπογράφει σοι
τὴν διατριβὴν τὴν μέλλουσαν· ὥστε συνεχῶς τὸ Ὀ-
μηρικὸν ἐκείνο φθέγγεσθαι,

Οὐ νέμισις Τρῶας καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς
πολλὰ πονεῖν καὶ ὑπομένειν ὑπὲρ τῆς τσσαύτης εὐ-
δαιμονίας. φιλοτησίαι τὸ ἐπὶ τούτῳ· καὶ σκύφον
εὐμεγέθη τινὰ αἰτήσας, προὔπιέ σοι τῷ διδασκάλῳ,
ἢ ὅ,τι δὴ ποτε προσειπῶν· σὺ δὲ λαβὼν, ὅτι μὲν τι
σε καὶ αὐτόν ὑπεμπεῖν ἔδει, ἡγνόησας ὑπ' ἀπειρίας,
καὶ ἀγροικίας δόξαν ὠφλες. 17. Ἐπιφθονος δ'
οὐν ἀπὸ τῆς προπόσεως ἐκείνης πολλοῖς τῶν παλαιῶν
φίλων γεγένησαι, καὶ πρότερον ἐπὶ τῇ κατακλίσει
ἐλύπησάς τινας αὐτῶν· ὅτι τήμερον ἦκων, προὔκρι-
θης ἀνδρῶν πολυετῆ δουλείαν ἠντληκότων. εὐθύς
οὐν καὶ τοιοῦτός τις περὶ σοῦ λόγος ἐν αὐτοῖς. τοῦ-
το ἡμῖν πρὸς τοῖς ἄλλοις δεινοῖς ἐλείπετο, καὶ τῶν
ἄρτι ἐσεληλυθότων ἐς τὴν οἰκίαν, δευτέρους εἶναι.
καὶ μόνοις τοῖς Ἑλλησι τούτοις ἀνέωκται ἢ Ῥωμαίων
πόλις. καίτοι τί ἐστὶν ἐφ' ὅτῳ προτιμῶνται ἡμῶν;
οὐ ῥημάτια δύστηνα λέγοντες, οἶονταί τι παμμέγε-
θες ὠφελεῖν; ἄλλος δὲ, οὐ γὰρ εἶδες ὅσα μὲν ἔπιεν,
ὅπως δὲ τὰ παρατεθέντα συλλαβὼν κατέφαγεν; ἀ-
πειρόκαλος ἄνθρωπος, καὶ λιμοῦ πλέως· οὐ δ' ὄναρ

λευκοῦ ποτε ἄρτου ἐμφορηθεῖς, οὔτε γε Νομαδικοῦ, ἢ Φασιανοῦ ὄρνιθος, ὧν μόλις τὰ οὐτῶ ἡμῖν καταλέλοιπε. τρίτος ἄλλος, ὧ μάταιοι, φησὶ, πέντε οὐδ' ὄλων ἡμερῶν ὕφεσθε αὐτὸν ἐνταῦθά που ἐν ἡμῖν τὰ ὅμοια ποτνιώμενοι. νῦν μὲν γὰρ ὡς περ τὰ καινὰ τῶν ὑποδημάτων ἐν τιμῇ τινι καὶ ἐπιμελείᾳ ἐστίν· ἐπειδὴν δὲ πατηθῆ πολλὰκις, καὶ τοῦ πηλοῦ ἀναπλησθῆ, ὑπὸ τῆ κλίνῃ ἀθλίως ἐρύίπεται, κόρσων ὡς περ ἡμεῖς ἀνάπλεως. ἐκεῖνοι μὲν οὖν τοιαῦτα περὶ σοῦ πολλὰ στρέφουσι, καὶ που ἤδη καὶ πρὸς διαβολάς τινες αὐτῶν παρασκευάζονται. 18. Τὸ δ' οὖν συμπόσιον ὄλον ἐκεῖνο, σὸν ἐστὶ, καὶ περὶ σοῦ οἱ πλεῖστοι τῶν λόγων· σὺ δ' ὑπ' ἀηθείας πλέον τοῦ ἱκανοῦ ἐμπιῶν οἴνου λεπτοῦ, καὶ δριμέος, πάλαι τῆς γαστρὸς ἐπειγούσης, πονήρως ἔχεις· καὶ οὔτε προεξαναστῆναί σοι καλὸν, οὔτε μένειν ἀσφαλές. ἀποτεينوμένου τοίνυν τοῦ πότου, καὶ λόγων ἐπὶ λόγοις γιγνομένων, καὶ θεαμάτων ἐπὶ θεάμασι παριόντων (ἅπαντα γὰρ ἐπιδείξασθαί σοι τὰ αὐτοῦ βούλεται) κόλασιν οὐ μικρὰν ὑπομένεις, μήτε ὄρων τὰ γιγνόμενα, μήτ' ἀκούων εἴ τις ἄδει, ἢ κιθαρίζει πάνυ τιμώμενος μειρακίσκος, ἀλλ' ἐπαινεῖς μὲν ὑπ' ἀνάγκης, εὐχῆ δὲ ἢ σεισμῶ συμπεσεῖν ἐκεῖνα πάντα, ἢ πυρκαϊάν τινα προσυγγελθῆναι, ἵνα ποτὲ καὶ διαλυθῆ τὸ συμπόσιον. 19. Τοῦτο μὲν δὴ σοι τὸ πρῶτον, ὧ ἑταῖρε, καὶ ἡδιστον ἐκεῖνο δεῖπνον, οὐκ ἔμοιγε, τοῦ θύμου καὶ τῶν λευκῶν ἁλῶν ἡθιον, ὀπηνίκα βούλομαι, καὶ ὀπόσον ἐλευθέρως ἐσθιομένῳ. ἵνα γοῦν σοι τὴν ὀξυρεγμίαν τὴν ἐπὶ τούτοις παρῶ,

καὶ τὸν ἐν τῇ νυκτὶ ἔμετον, ἔωθεν δεήσει περὶ τοῦ μισθοῦ ξυμβῆναι ὑμᾶς, ὅποσον τε καὶ ὅποτε τοῦ ἔτους χρῆ λαμβάνειν. παρόντων οὖν ἢ δύο ἢ τριῶν φίλων, προσκαλέσας σε, καὶ καθίζεσθαι κελεύσας, ἄρχεται λέγειν· τὰ μὲν ἡμέτερα, ὅποιά ἐστιν, ἐώρακας ἤδη, καὶ ὡς τυφὸς ἐν αὐτοῖς οὐδὲ εἷς, ἀτραγώδητα δὲ, καὶ περὶ πάντα, καὶ δημοτικά· χρῆ δέ σε οὕτως ἔχειν ὡς ἀπάντων ἡμῖν κοινῶν ἔσομένων. γελοῖον γὰρ εἶ τοῦ κυριώτατον, τὴν ψυχὴν σοι τὴν ἑμαυτοῦ, ἢ καὶ, νῆ Δία, τῶν παιδῶν (εἰ παῖδες εἶεν αὐτῶ παιδεύσεως δεόμενοι) ἐπιτρέπων, τῶν ἄλλων μὴ ἐπίσης ἠγοίμην δεσπότην. ἐπεὶ δὲ καὶ οἰρίσθαι τι δεῖ, ὀρῶ μὲν τὸ μέτριον καὶ αὐταρκές τοῦ σοῦ τρόπου, καὶ συνίημι, ὡς οὐχὶ μισθοῦ ἐλπίδι προσεληλυθῆς ἡμῶν τῇ οἰκίᾳ, τῶν δ' ἄλλων ἔνεκα, τῆς εὐνοίας τῆς παρ' ἡμῶν, καὶ τιμῆς, ἣν παρὰ πᾶσιν ἔξεις· ὅμως δ' οὖν καὶ ὠρίσθω τι. σὺ δ' αὐτὸς ὅ,τι καὶ βούλει, λέγε, μεμνημένος, ὃ φίλτατε, καὶ κείνων, ἅπερ ἐν ἐορταῖς διετησίοις εἰκὸς ἡμᾶς παρεξείν. οὐ γὰρ ἀμελήσομεν οὐδὲ τῶν τοιοῦτων, εἰ καὶ μὴ νῦν αὐτὰ συντιθέμεθα. πολλαὶ δὲ, οἶσθα, τοῦ ἔτους αἱ τοιαῦται ἀφορμαί· καὶ πρὸς ἐκείνα τοίνυν ἀποβλέπων, μετριώτερον δηλονότι ἐπιβάλοις ἡμῖν τὸν μισθόν· ἄλλως τε καὶ πρέπον ἂν εἴη τοῖς πεπαιδευμένοις ὑμῖν κρεῖττοσιν εἶναι χρημάτων. 20. Ὁ μὲν ταῦτ' εἰπὼν, καὶ ὄλον σε διασείσας ταῖς ἐλπίσι, τιθασσὸν ἑαυτῷ πεποίηκε· σὺ δὲ, πάλαι τάλαντα, καὶ μυριάδας ὄνειροπολήσας, καὶ ἄγρους ὄλους, καὶ συνοικίας, συνίης μὲν ἡρέμα τῆς μικρολογίας, σαλνεις δι

ὁμως τὴν ὑπόσχεσιν, καὶ τὸ, Πάντα ἡμῖν κοινὰ ἔσται, βέβαιον, καὶ ἀληθές ἔσσεσθαι νομίζεις, οὐκ εἶδως ὅτι τὰ τοιαῦτα,

Χεῖλεα μὲν τ' ἐδίην', ὑπερώην δ' οὐκ ἐδίηνε. τελευταῖον δ' ὑπ' αἰδοῦς αὐτῷ ἐπέτρεψας. ὁ δέ, αὐτὸς μὲν, οὐ φησιν ἐρεῖν, τῶν φίλων δέ τινα τῶν παρόντων κελείει, μέσον ἐλθόντα τοῦ πράγματος εἰπεῖν, ὃ μὴτ' αὐτῷ γίγνοιτ' ἂν βαρὺ, καὶ πρὸς ἄλλα τούτων ἀναγκαιότερα δαπανῶντι, μῆτε τῶ ληψομένῳ εὐτελές. ὁ δέ, δημογέρον τις, ἐκ παιδῶν κολακείᾳ σύντροφος, ὡς μὲν οὐκ εὐδαιμονέστατος εἶ, φησι, τῶν ἐν τῇ πόλει ἀπάντων, ὃ οὗτος, οὐκ ἂν εἴποις, ὃ γε τοῦτο πρῶτον ὑπῆρχεν, ὃ πολλοῖς πάνυ γλιχομένοις μόλις ἂν γένοιτο παρὰ τῆς Τύχης. λέγω δέ, ὁμιλίας ἀξιοθῆναι, καὶ ἐστίας κοινωνῆσαι, καὶ ἐς τὴν πρώτην οἰκίαν τῶν ἐν τῇ Ῥωμαίων ἀρχῇ καταδεχθῆναι. τοῦτο γὰρ ὑπὲρ τὰ Κροίσου τάλαντα, καὶ τὸν Μίδου πλοῦτον, εἰ σωφρονεῖν οἶσθα. εἶδον δὲ πολλοὺς τῶν εὐδοκίμων, ἐθελήσαντας ἂν εἰ καὶ προσδιδόναι δέοι, μόνης τῆς δόξης ἕνεκα, συνεῖναι τούτῳ, καὶ δοῦσθαι περὶ αὐτὸν, ἐταίρους καὶ φίλους εἶναι δοκοῦντας· οὐκ ἔχω ὅπως σε τῆς εὐποτίας μακαρίσω· ὅς καὶ προσλήψῃ μισθὸν τῆς τοιαύτης εὐδαιμονίας. ἀρκεῖν οὖν νομίζω, εἰ μὴ πάνυ ἄσωτος εἶ, τοσόν δέ τι εἰπὼν ἐλάχιστον, καὶ μάλιστα πρὸς τὰς σὰς ἐκείνας ἐλπίδας. 21. Ἀγαπᾷν δ' ὁμως ἀναγκαῖον. οὐ γὰρ οὐδ' ἂν φυγεῖν ἔτι σοι δυνατὸν ἐντὸς ἀρκύων γενομένῳ. δέχῃ τοίνυν τὸν χαλιτὸν, μύσας, καὶ τὰ πρῶτα εὐάγωγος εἶ πρὸς αὐτὸν, οὐ πάνυ πε-

ρισπῶντα, οὐδ' ὀξέως νύττιοντα, μέχρῃς ἂν λάθῃς·
 τέλειον αὐτῷ συνήθης γενόμενος. οἱ μὲν δὴ ἔξω ἄν-
 θρωποι, τὸ μετὰ τοῦτο ζηλοῦσί σε, δορῶντες ἐντὸς
 τῆς κιγκλίδος διατρίβοντα, καὶ ἀκωλύτως εἰσιόντα,
 καὶ τῶν πάνυ τινὰ ἔνδον γεγεννημένον. σὺ δὲ αὐτὸς
 οὐδέπω ὄρας, οὗ τινος ἔνεκα εὐδαίμων αὐτοῖς εἶναι
 δοκεῖς· πλὴν ἀλλὰ χαίρεις γε, καὶ σεαυτὸν ἔξαπατᾷς,
 καὶ ἀεὶ τὰ μέλλοντα βελτίω γενήσεσθαι νομίζεις.
 τὸ δ' ἔμπροσθεν ἢ σὺ ἤλπισας, γίνεται· καὶ ὡς ἡ
 παροιμία φησὶν, ἐπὶ τὰ Μανδραβούλου χωρεῖ τὸ
 πρᾶγμα, καθ' ἑκάστην ὡς εἰπεῖν τὴν ἡμέραν ἀπο-
 σμικρυνόμενον, καὶ εἰς τοῦπίσω ἀναποδίζον. 22.
 Ἦρόμα οὖν καὶ κατ' ὀλίγον ὡσπερ ἐν ἀμυδρῷ τῷ
 φωτὶ τότε πρῶτον διαβλέπων, ἄρχη κατανοεῖν, ὡς
 αἱ μὲν χρυσαὶ ἐκείναι ἐλπίδες, οὐδὲν ἄλλ' ἢ φῦσαι
 τινες ἦσαν ἐπίχρυσοι· βαρεῖς δὲ, καὶ ἀληθεῖς, καὶ
 ἀπαραίτητοι, καὶ συνεχεῖς οἱ πόνοι. τίνες οὗτοι;
 ἕως ἐρήση με· οὐχ ὁρῶ γὰρ ὅ,τι τὸ ἐπίπονον ἐν ταῖς
 τοιαύταις ξυνοουσίαις ἐστίν, οὐδ' ἐπινοῶ ἄτινα ἔφη-
 σαθα τὰ καματηρὰ καὶ ἀφόρητα. οὐκοῦν ἄκουσον, ὦ
 γενναῖε, μὴ εἰ κάματος ἔνεστιν ἐν τῷ πράγματι μό-
 τον ἐξετάζων, ἀλλὰ καὶ τὸ αἰσχρὸν, καὶ ταπεινόν,
 καὶ συνόλωσ δουλοπρεπές, οὐκ ἐν παρέργῃ τῆς ἀκροά-
 σεως τιθέμενος. 23. Καὶ πρῶτόν γε μέμνησο μη-
 πέτι ἐλεύθερον τὸ ἄπ' ἐκείνου, μηδ' εὐπατρίδην σε-
 αυτὸν οἶσθαι. πάντα γὰρ ταῦτα, τὸ γένος, τὴν
 ἐλευθερίαν, τοὺς προγόνους ἔξω τοῦ οὐδοῦ καταλεί-
 ψων, ἴσθι, ἐπειδὴν ἐπὶ τοιαύτην σαυτὸν λατρείαν
 ἀπεμπολήσας εἰσῆλθῃς, οὐ γὰρ ἐθαλήσει σοι ἡ Ἐλευ-

Θερία ξυμφελεθειν, εφ' ουτως αγεννη πράγματα και
 ταπεινά εισιόντι. δοῦλος οὖν, εἰ και πάνυ ἀχθήση
 τῷ ὀνόματι, και οὐχ ἐνός, ἀλλὰ πολλῶν δοῦλος ἀναγ-
 καίως ἔση, και θητεύσεις κάτω νενευκοῖς ἔωθεν ἐς
 ἐσπέραν, ἀεικελίῳ ἐπὶ μισθῷ· και ἄτε δὴ μὴ ἐκ παι-
 δῶν τῇ δουλείᾳ ξυντραφεῖς, ὀψιμαθήσας δέ, και
 πρόφῳ που τῆς ἡλικίας παιδευόμενος πρὸς αὐτῆς,
 οὐ πάνυ εὐδόκιμος ἔση, οὐδὲ πολλοῦ ἄξιος τῷ δε-
 σπότῃ. διαφθεῖρει γάρ σε ἡ μνήμη τῆς ἐλευθερίας
 ὑπιοῦσα, και ἀποσκιριτᾶν ἐνίστε ποιεῖ, και δι' αὐτὸ
 ἐν τῇ δουλείᾳ πονήρως ἀπυλλάττειν· πλην εἰ μὴ ἀ-
 ποχρῆν σοι πρὸς ἐλευθερίαν νομίζεις, τὸ μὴ Πυρ-
 ρίου μηδὲ Ζωπυρίωνος νίδν εἶναι, μηδ' ὡσπερ τις
 Βιθυνὸς ὑπὸ μεγαλοφώνῳ τῷ κήρυκι ἀπημπολῆσθαι.
 ἄλλ' ὀπότιαν, ὡ βέλτιστε, τῆς νουμηνίας ἐπισιᾶσης,
 ἐναμιχθεῖς τῷ Πυρρῷ και τῷ Ζωπυρίωνι, προτεί-
 νης τὴν χεῖρα ὁμοίως τοῖς ἄλλοις οἰκέταις, και λά-
 βης ἐκεῖνο ὃ,τι δῆποτε ἦν τὸ γιγνόμενον, τοῦτο ἡ
 πράσις ἐστί· κήρυκος γάρ οὐκ ἔδει ἐπ' ἄνδρα ἑαυτὸν
 ἀποκηρύξαντα, και μακροῦ χρόνου μνηστευσάμενον
 ἑαυτῷ τὸν δεσπότην. 24. Εἴτ', ὡ κάθαγμα, (φαίην
 ἂν και μάλιστα πρὸς τὸν φιλοσοφεῖν φάσκοντα) εἰ
 μὲν σέ τις ἡ πλέοντα καταποντιστῆς συλλαβῶν, ἡ
 ληστῆς ἀπεδίδοτο, ὡκτειρες ἂν σεαυτὸν, ὡς παρὰ
 τὴν ἀξίαν δυστυχοῦντα· ἡ εἴ τις σου λαβόμενος, ἦγε
 δοῦλον εἶναι λέγων, ἐβόας ἂν τοὺς νόμους, και δεινά
 ἐποίεις, και ἡγανάκτεις, και, ὡ γῆ, και θεοὶ, με-
 γάλῃ τῇ φωνῇ ἐκεκράγεις ἂν· σεαυτὸν δέ, ὀλίγων
 ἔνεκα ὀβολῶν, ἐν τούτῳ τῆς ἡλικίας, ὅτε και εἰ φῖ-

σει δοῦλος ἦσθα, καιρὸς ἦν πρὸς ἐλευθερίαν ἦδη ὄρεῖν, αὐτῇ ἀρετῇ καὶ σοφίᾳ φέρων ἀπημπούληκας; οὐδὲ τοὺς πολλοὺς ἐκείνους λόγους αἰδεσθεῖς, οὗς ὁ καλὸς Πλάτων, ἢ ὁ Χρῦσιππος, ἢ ὁ Ἀριστοτέλης διεξεληλύθασι, τὸ μὲν ἐλευθέριον ἐπαινοῦντες, τὸ δουλοπρεπὲς δὲ διαβάλλοντες, καὶ οὐκ αἰσχύνῃ κόλαξιν ἀνθρώποις, καὶ ἀγοραίοις, καὶ βωμολόχοις ἀντεξεταζόμενος, καὶ ἐν τοσοῦτῳ πλήθει Ῥωμαϊκῶν μόνος ξενίζων τῷ τρίβωνι, καὶ πονήρως τὴν Ῥωμαίων φωνὴν βαρβαρίζων, εἶτα δειπνῶν δεῖπνα θορυβώδη, καὶ πολυάνθρωπα, συγκλύδων τινῶν, καὶ τῶν πλείστων μοχθηρῶν; καὶ ἐν αὐτοῖς ἐπαινεῖς φορτικῶς, καὶ πίνεις πέρα τοῦ μετρίως ἔχοντος· ἔωθόν τε ὑπὸ κώδωνι ἐξαναστάς, ἀποσεισάμενος τοῦ ὕπνου τὸ ἦδιστον, συμπεριθεῖς ἄνω, καὶ κάτω, ἔτι τὸν χθιζὸν ἔχων πηλὸν ἐπὶ τοῖν σκελοῖν. οὕτως ἀπορία μὲν σε θέρμων ἔσχεν, ἢ τῶν ἀγρίων λαχάνων, ἐπέλιπον δὲ καὶ ἡ κρηναὶ ῥέουσαι τοῦ ψυχροῦ ὕδατος, ὡς ἐπὶ ταῦτά σε ὑπ' ἀμηχανίας ἐλθεῖν; ἀλλὰ δῆλον ὡς οὐχ ὕδατος, οὐδὲ θέρμων, ἀλλὰ πεμμάτων, καὶ ὄψων, καὶ οἴνου ἀνθοσμίου ἐπιθυμῶν, ἐάλως, καθάπερ ὁ λάβραξ, αὐτὸν μάλα δικαίως τὸν ὀρεγόμενον τούτων λαιμὸν διαπαρεῖς· παρὰ πόδας τοιγαροῦν τῆς λιχνείας ταύτης τὰπίχειρα. καὶ ὡς περ οἱ πίθηκοι, κλοιῶ δεθεῖς τὸν τράχηλον, ἄλλοις μὲν γέλωτα παρέχεις· σαυτῷ δὲ δοκεῖς τρυφᾶν, ὅτι ἔστι σοι τῶν ἰσχάδων ἀφθόγως ἐντραγεῖν· ἢ δ' Ἐλευθερία, καὶ τὸ εὐγενὲς, αὐτοῖς φυλέταις καὶ φράτορσι, φροῦδα πάντα, καὶ οὐδὲ μνήμη τις αὐτῶν. 25. Καὶ ἀγα-

πητόν, εἰ μόνον τὸ αἰσχρὸν προσῆν τῷ πράγματι, δοῦλον ἀντ' ἐλευθέρου δοκεῖν, οἱ δὲ πόνοι μὴ κατὰ τοὺς πάνυ τούτους οἰκείας· ἀλλ' ὅρα εἰ μετριώτερά σοι προστέτακται τῶν Δρόμωνι καὶ Τιβίῳ προστεταγμένων. ὦν μὲν γὰρ ἔνεκα τῶν μαθημάτων ἐπιθυμεῖν φήσας παρείληφε σε, ὀλίγον αὐτῷ μέλει. τί γὰρ κοινόν φασι λύρα καὶ ὄνω; πάνυ γὰρ, ὡς ὄρας, ἐντετήκασι τῷ πόθῳ τῆς Ὀμήρου σοφίας, ἢ τῆς Δημοσθένους δεινότητος, ἢ τῆς Πλάτωνος μεγαλοφροσύνης, ὦν ἦν τις ἐκ τῆς ψυχῆς ἀφέλη τὸ χρυσίον, καὶ τὸ ἀργύριον, καὶ τὰς περὶ τούτων φροντίδας, τὸ καταλειπόμενόν ἐστι τυφος καὶ μαλακία, καὶ ἡδυπάθεια, καὶ ἀσίλγεια, καὶ ὕβρις, καὶ ἀπαιδευσία. δεῖται δὴ σου ἐπ' ἐκεῖνα μὲν οὐδαμῶς. ἐπεὶ δὲ πάγωνα ἔχεις βαθύν, καὶ σεμνός τις εἶ τὴν πρόσοψιν, καὶ ἱμάτιον Ἑλληνικὸν εὐσταλῶς περιβεβλησαι, καὶ πάντες ἴσασί σε γραμματικόν, ἢ ῥήτορα, ἢ φιλόσοφον, καλὸν αὐτῷ δοκεῖ ἀναμεμίχθαι καὶ τοιοῦτόν τινα τοῖς προῖοῦσι, καὶ προπομπεύουσιν αὐτοῦ· δόξει γὰρ ἐκ τούτου καὶ φιλομαθῆς τῶν Ἑλληνικῶν μαθημάτων, καὶ ὅλως, περὶ παιδείαν φιλόκαλος· ὥστε κινδυνεύεις, ὦ γενναῖε, ἀντὶ τῶν θαυμαστῶν λόγων, τὸν πάγωνα καὶ τὸν τρίβωνα μεμισθωκέναι· χροὶ οὖν σε αἰεὶ σὺν αὐτῷ ὄρασθαι, καὶ μηδέποτε ἀπολείπεσθαι· ἀλλ' ἔωθιν ἐξαναστάντα, παρέχειν σεαυτὸν ὀφθησόμενον ἐν τῇ θεραπείᾳ, καὶ μὴ λιπαῖν τὴν τάξιν. ἔδ' ἐπιβάλλων ἐνίότη σοι τὴν χεῖρα, ὅ, τα ἂν τύχοι, ληρεῖ, τοῖς ἐντυγχάνουσιν ἐπιδεικνύμενος, ὡς οὐδὲ ὀδῶ βαδίζων. ἀμελής ἐστι τῶν μουσῶν, ἀλλ'

εἰς καλὸν τὴν ἐν τῷ περιπάτῳ διατίθεται σχολήν.
 26. Σὺ δ' ἄθλιος, τὰ μὲν παραδραμῶν, τὰ δὲ βιά-
 δην ἄναστα πολλά καὶ κάταντα (τοιαύτη γὰρ, ὡ
 οἶσθα, ἡ πόλις) περιελθὼν, ἰδρωκᾶς τε καὶ πνευ-
 στιᾶς. κακείνου ἔνδον τινὲ τῶν φίλων, πρὸς ὃν ἦλθε,
 διαλεγόμενον, μηδ' ὄπου καθίζης ἔχων, ὀρθὸς ὑπ'
 ἀπορίας ἀναγιγνώσκεις τὸ βιβλίον προχειρισόμενος·
 ἐπειδὴν δὲ ἄσιτόν τε, καὶ ἄποτον ἢ νύξ καταλάβῃ,
 λουσάμενος πονηρῶς ἄωρὶ, περὶ αὐτό που σχεδὸν τὸ
 μεσονύκτιον ἦκεις ἐπὶ τὸ δεῖπνον, οὐκ ἔθ' ὁμοίως ἐν-
 τιμος, οὐδὲ περίβλεπτος τοῖς παροῦσιν. ἀλλ' ἦν τις
 ἄλλος ἐπεισέλθῃ νθαλέστερος, ἐς τοῦπίσω σύ· καὶ οὐ-
 τως ἐς τὴν ἀτιμοτάτην γωνίαν ἐξωσθεῖς, κατὰκεισαι,
 μάρτυς μόνον τῶν παραφερομένων, τὰ ὅστα, εἰ ἀφί-
 κοιτο μέχρη σοῦ, καθάπερ οἱ κύνες περιεσθίω, ἢ
 τὸ σκληρὸν τῆς μαλάχης φύλλον, ᾧ τὰ ἄλλα συνει-
 λοῦσιν, εἰ ὑπεροφθεῖη ὑπὸ τῶν προκατακειμένων,
 ἄσμενος ὑπὸ λιμοῦ παραψάμενος. οὐ μὴν οὐδ' ἡ ἄλ-
 λη ὕβρις ἄπεστιν, ἀλλ' οὔτε ὠδὸν ἔχεις μόνος, οὐ γὰρ
 ἀναγκαῖόν ἐστι καὶ σὲ τῶν αὐτῶν ἀεὶ τοῖς ξένοις καὶ
 ἀγνώστοις ἀντιποιεῖσθαι· ἀγνωμοσύνη γὰρ σὴ τοῦ-
 τό γε· οὔτε ἡ ὄρνις ὁμοία ταῖς ἄλλαις, ἀλλὰ τῷ μὲν
 πλουσίῳ, παχεῖα καὶ πιμελῆς, σοὶ δὲ, νεοτιὸς ἡμί-
 τομος, ἢ φάττα τις ὑπόσκληρος, ὕβρις ἀντικρυς,
 καὶ ἀτιμία. πολλὰκις δὲ ἦν ἐπιλίποι ἄλλον τινὸς αἰ-
 φνιδίως ἐπιπαρόντος, ἄράμενος ὁ διάκονος τὰ σοὶ
 παρακείμενα φέρων, ἐκείνῳ παρατέθεικεν, ὑποτον-
 θορύσας, σὺ γὰρ ἡμέτερος εἶ. τεμνομένου μὲν γὰρ
 ἐν τῷ μίσῳ ἢ συὸς ὑπογαστρίου, ἢ ἐλάφου, χρῆ ἐκ

παντός ἢ τὸν διανεμόντα ἴλεων ἔχειν, ἢ τὴν Προμηθεῖος μερίδα φέρουθαι, ὅσα κεκαλυμμένα τῇ πιελλῇ. τὸ γὰρ τῷ μὲν ὑπὲρ σέ τὴν λοπάδα παρεστάναι, ἔστ' ἂν ἀπαγορεύση ἐμποροῦμενος, σέ δ' οὕτω ταχέως παραδραμεῖν, τίνι φορητὸν ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ, κἄν ὁπόσῃν αἱ ἔλαφοι τὴν χολὴν ἔχοντι; καίτοι οὐδέπω ἐκεῖνο ἔφη, ὅτι τῶν ἄλλων ἡδιστὸν τε καὶ παλαιότατον οἶνον πινόντων, μόνος σὺ ποτηρὸν τινα καὶ παχὺν πίνεις· θεραπεύων ἀεὶ, ἐν ἀργύρῳ ἢ χρυσῷ πίνειν, ὡς μὴ ἐλεγχθείης ἀπὸ τοῦ χρώματος, οὕτως ἄτιμος ὢν ξυμπότης· καὶ εἴθε γε κἄν ἐκείνου ἐς κόρον ἦν πιεῖν· νῦν δὲ πολλάκις αἰτήσαντος, ὁ παῖς οὐδ' αἴοντι ἔοικεν. 27. Ἀνιᾶ δὴ σε πολλὰ καὶ ἀθρόα, καὶ σχεδὸν τὰ πάντα, καὶ μάλιστα ὅταν σε παρευδοκιμῇ κίμαιδός τις, ἢ ὀρχηστοδιδάσκαλος, ἢ Ἰωνικὰ ξυνείρων, Ἀλεξανδρεωτικὸς ἀνθρωπίσκος. τοῖς μὲν γὰρ τὰ ἐρωτικά ταῦτα διακονουμένοις, καὶ γραμματίδα ὑπὸ κόλπου διακομίζουσι, πόθεν σὺ γ' ἰσότιμος κατακείμενος; τοιγαροῦν ἐν μυχῷ τοῦ συμποσίου, καὶ ὑπ' αἰδοῦς καταδεδυκώς, στένεις ὡς τὸ εἶκός, καὶ σεαυτὸν οἰκτεῖρεις, καὶ αἰτιᾶ τὴν τύχην, οὐδ' ὀλίγα σοι τῶν χαρίτων ἐπιψεκάσυσαν. ἡδέως δ' ἂν μοι δοκεῖς καὶ ποιητὴς γενέσθαι τῶν ἐρωτικῶν ἁσμάτων, ἢ κἄν ἄλλου ποιήσαντος, δύνασθαι ἄδειν ἀξίως. ὀρᾶς γὰρ οἱ τὸ προτιμᾶσθαι καὶ εὐδοκιμεῖν ἔστιν. ὑποστιαῖς δ' ἂν, εἰ καὶ μάγον, ἢ μάντιν ὑποκρίνασθαι δέοι, τῶν κλήρους πολυταλάντους, καὶ ἀρχᾶς, καὶ ἀθρόους τοὺς πλοῦτους ὑπισχνουμένων. καὶ γὰρ αὐτὸ καὶ τούτους ὀρᾶς εὐ φερομένους ἐν

ταῖς φιλίαις, καὶ πολλῶν ἀξιουμένους· καὶ ἔν τῃ γούν τούτων ἡδέως ἂν γένοιο, ὡς μὴ ἀπόβλητος καὶ περιττός εἴης· ἀλλ' οὐδὲ πρὸς ταῦτα ὁ κακοδαίμων πιθανὸς εἶ. τοιγαροῦν ἀνάγκη μειοῦσθαι, καὶ σιωπῇ ἀνέχεσθαι, ὑποϊμώζοντα καὶ ἀμελούμενον. 28. Ἦν μὲν γὰρ κατείλη σου τις ψίθυρος οἰκέτης, ὡς μόνος οὐκ ἐπήνεις τὸν τῆς δεσπότης παιδίσκον ὀρχούμενον, ἢ κιθαρίζοντα, κίνδυνος οὐ μικρὸς ἐκ τοῦ πράγματος. χρὴ οὖν, χερσαίου βατράχου οὐκίην, διψῶντα κεκραγῆναι, ὡς ἐπίσημος ἔση ἐν τοῖς ἐπαυτοῦσι, καὶ κορυφαῖος, ἐπιμελούμενον. πολλάκις δὲ καὶ τῶν ἄλλων σιωπησάντων, αὐτὸν ἐπειπεῖν ἐσκεμμένον τινὰ ἔπαινον, πολλὴν τὴν κολακείαν ἐμφανισῶντα. τὸ μὲν γὰρ λιμῶ ξυρόντα, καὶ, νῆ Δία, γε διψῶντα, μύρω χρίεσθαι, καὶ στεφανοῦσθαι τὴν κεφαλὴν, ἡρέμα καὶ γελοῖον. ἔοικας γὰρ τότε στήλη ἐώλου τινὸς νεκροῦ ἄγοντος ἐναγίσματα. καὶ γὰρ ἐκείνου καταχέαντες μύρον, καὶ τὸν στέφανον ἐπιθέντες, αὐτοὶ πίνουσι, καὶ εὐωχοῦνται τὰ παρεσκευασμένα. 29. Ἦν μὲν γὰρ καὶ ζηλότυπός τις ἦ, καὶ παῖδες εὐμορφοὶ ὣσιν, ἢ νέα γυνή, καὶ σὺ μὴ παντελῶς πόρρω Ἀφροδίτης καὶ Χαρίτων ἦς, οὐκ ἐν εἰρήνῃ τὸ πρᾶγμα, οὐδ' ὁ κίνδυνος εὐκαταφρόνητος. ὧτα γὰρ καὶ ὀφθαλμοὶ βασιλέως πολλοὶ, οὐ μόνον τᾶληθῆ ὀρῶντες, ἀλλ' αἰεὶ τι καὶ προσεπιμετροῦντες ὡς μὴ νυστάζειν δοκοῖεν. δεῖ οὖν ὡς περ ἐν τοῖς Περσικοῖς δεῖπνοις κάτω νεύοντα κατακεῖσθαι, δεδιότα μὴ τις εὐνοῦχος σε ἴδῃ πρὸς βλέψαντα μιᾶ τῶν παλλακίδων, ἐπεὶ ἄλλος γε εὐνοῦχος ἐντιταμέ-

νον πάλαι τὸ τόξον ἔχων, ἃ μὴ θέμις ὀρῶντα, δια-
 πείρις τῶ ὀιστῶ μεταξὺ πίνοτος, τὴν γνώθον. 30.
 Εἶτ' ἀπελθὼν τοῦ δείπνου, μικρὸν τι κατέδαρθες.
 ὑπὸ δ' ᾧδὴν ἀλεκτρούνων ἀνεγρόμενος, ᾧ δειλαιοσ
 ἐγὼ φῆς, καὶ ἄθλιος, οἷας τὰς πάλαι διατριβὰς ἀ-
 πολιπῶν, καὶ ἐταίρους, καὶ βίον ἀπράγμονα, καὶ
 ὕπνον μετρούμενον τῇ ἐπιθυμίᾳ, καὶ περιπάτους
 ἐλευθέρους, εἰς οἷον βάραθρον φέρων ἐμαυτὸν ἐν-
 σέσεικα. τίνοσ ἐνεκα, ᾧ θεοὶ, ἢ τίσ ὁ λαμπρὸσ μι-
 σθὸσ οὗτόσ ἐστιν; οὐ γὰρ καὶ ἄλλωσ μοι πλείω τού-
 των ἐκπορίζειν δυνατὸν ἦν, καὶ προσῆν τὸ ἐλεύθε-
 ρον, καὶ τὸ πάντα ἐπ' ἐξουσίας; νῦν δὲ τὸ τοῦ λό-
 γου, λέων κρόκη δεθεὶσ, ἄνω καὶ κάτω περισύρο-
 μαι, τὸ πάντων οἴκτιστον, οὐδ' εὐδοκιμεῖν εἰδὼσ,
 οὐδὲ κεχαρισμένοσ εἶναι δυνάμενοσ. ἰδιώτησ γὰρ ἔγω-
 γε τῶν τοιοῦτων, καὶ ἄτεχνοσ, καὶ μάλιστα παρα-
 βαλλόμενοσ ἀνδράσι τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένοισ.
 ὡσ δὲ καὶ ἀχάριστόσ εἶμι, καὶ ἦκιστα συμποτικὸσ,
 οὐδ' ὅσον γέλωτα ποιῆσαι δυνάμενοσ· συνίημι δὲ ὡσ
 καὶ ἐνοχλῶ πολλάκισ βλεπόμενοσ, καὶ μάλισθ' ὅταν
 ἠδίων αὐτόσ αὐτοῦ εἶναι θέλω. σκυθρωπόσ γὰρ αὐ-
 τῶ δοκῶ. καὶ ὅλωσ, οὐκ ἔχω ὅπωσ ἄρμόσωμαι πρὸσ
 αὐτόν. ἦν μὲν γὰρ ἐπὶ τοῦ σεμνοῦ φυλάττω ἐμαυ-
 τόν, ἀηδὴσ ἔδοξα, καὶ μονονουχὶ φευκτέοσ. ἦν δὲ
 μειδιάσω, καὶ ῥυθμίσω τὸ πρόσωπον εἰσ τὸ ἠδιστον,
 κατεφρόνησεν εὐθύσ, καὶ διέπτυσε, καὶ τὸ πρᾶγμα ὁ-
 μοιὸν μοι δοκεῖ, ὡσπερ ἂν εἴ τισ κωμωδίαν ὑποκρί-
 ναιτο, τραγικὸν προσωπεῖον περικείμενοσ. τὸ δ' ὅλον,
 τίνα ἄλλον ὁ μάταιοσ ἐμαυτῶ βιώσωμαι βίον, τὸν

παρόντα τοῖτον ἄλλω βεβιωκώς; 31. Ἔτι σου ταῦτα διαλογιζόμενον, ὁ κώδων ἤχησε, καὶ χρῆ τῶν ὁμοίων ἔχασθαι, καὶ περινοστεῖν, καὶ ἐστάναι, ὑπαλείψαντά γε πρότερον τοὺς βουβῶνας, καὶ τὰς ἰγνύας, εἰ θέλεις διαρκέσαι πρὸς τὸν ἄθλον. εἶτα δεῖπνον ὁμοιον, καὶ ἐς τὴν αὐτὴν ὥραν περιηγμένον. καὶ σοὶ τὰ τῆς διαίτης, πρὸς τὸν πάλαι βίον ἀντίστροφα, καὶ ἡ ἀγρυπνία δὲ, καὶ ὁ ἰδρῶς, καὶ ὁ κάματος ἡρέμα ἤδη ὑποσύττουσιν, ἢ φθόνη, ἢ περιπνευμονίαν, ἢ κώλου ἄλγημα, ἢ τὴν καλὴν ποδιὰ γραν ἀναπλάττοντες. ἀντέχεις δὲ ὁμως, καὶ πολλάκις κατακεῖσθαι δεόν, οὐδὲ τοῦτο συγκεχώρηται. σκῆψις γὰρ ἢ νόσος, καὶ φυγὴ τῶν καθηκόντων ἔδοξεν. ὣστε ἐξ ἀπάντων ὠχρὸς αἰεὶ, καὶ ἕσον οὐδέπω τεθνηξομένῳ ἔοικας. 32. Καὶ τὰ μὲν ἐν τῇ πόλει, ταῦτα ἦν δὲ που καὶ ἀποδημῆσαι δέξῃ, τὰ μὲν ἄλλα εἰδῶ. ἕοντος δὲ πολλάκις, ὑστατος ἐλθὼν (τοιοῦτο γὰρ σοὶ ἀποκεκλήρωται) καὶ τὸ ζεύγος περιμένεις, ἔστ' ἂν οὐκ ἔτ' οὔσης καταγωγῆς, τῷ μαγεῖρῳ σε ἢ τῷ τῆς δεσποίνης κομμωτῇ συμπαραβύσσωσιν, οὐδὲ τῶν φρυγάνων δαψιλῶς ὑποβαλόντες. 33. Οὐκ ὀκνῶ δὲ σοὶ καὶ διηγῆσασθαι ὃ μοι Θεσμόπολις οὗτος ὁ Στωϊκὸς διηγῆσατο, ξυμβάν αὐτῷ πάνυ γελοῖον, καὶ, νῆ Δι', οὐκ ἀνέλπιστον, ὡς ἂν καὶ ἄλλω ταῦτὸν συμβαίη. συνῆν μὲν γὰρ πλουσίᾳ τινὶ καὶ τρυφῶσῃ γυναικὶ τῶν ἐπιφανῶν ἐν τῇ πόλει. δεῖσαν δὲ καὶ ἀποδημῆσαι ποτε, τὸ μὲν πρῶτον, ἐκεῖνο παθεῖν ἔφη γελοιοτάτον, συγκαθίξεσθαι παρ' αὐτῷ παραδεδόνθαι φιλοσόφῳ ὄντι, κίναιδόν τινα τῶν πεπιτωμέ-

νων τὰ σκέλη, καὶ τὸν πώγωνα περιεξυρημένων· διὰ
 τιμῆς δὲ αὐτὸν ἐκείνη ὡς τὸ εἰκὸς ἦγε, καὶ τοῦνομα
 δὲ τοῦ κιναιίδου ἀπεμνημόνευς, Χελιδόνιον γὰρ κα-
 λεῖσθαι. τοῦτο τοίνυν πρῶτον ἡλικόν, σκυθρωπῶ
 καὶ γέροντι ἀνδρὶ καὶ πολιῶ τὸ γένειον (οἶσθα δὲ ὡς
 βαθὺν πώγωνα καὶ σεμνὸν ὁ Θεσμόπολις εἶχε) πα-
 ρακαθίζεσθαι φύκος ἐντετριμμένον, καὶ ὑπογεγραμ-
 μένον τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ διασεσαλευμένον τὸ
 βλέμμα, καὶ τὸν τράχηλον ἐπικεκλασμένον, οὐ χελι-
 δύνα, μὰ Διῖ, ἀλλὰ γύπα τινὰ περιτετιλμένον τοῦ
 πώγωνος τὰ πτερά· καὶ εἶγε μὴ πολλὰ δεηθῆναι αὐ-
 τοῦ, καὶ τὸν κεκρῦφαλον ἔχοντα ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἄν
 συγκαθέζεσθαι. τὰ δ' οὖν ἄλλα, παρ' ὄλην τὴν ὁδὸν
 μυρίας τῆς ἀηδίας ἀνασχέσθαι, ὑπῆδοντος, καὶ τε-
 ρστιζόντος· εἰ δὲ μὴ ἐπέιχεν αὐτὸς, ἴσως ἂν καὶ ὄρ-
 χομένου ἐπὶ τῆς ἀπήνης. ἕτερον δ' οὖν τι καὶ τοιοῦ-
 τον αὐτῶ προσταχθῆναι. 34. Καλέσασα γὰρ αὐ-
 τὸν ἡ γυνή, Θεσμόπολι, φησιν, οὕτως ὄναιο, χάριν
 οὐ μικρὰν αἰτούση, δὸς, μηδὲν ἀντειπὼν, μηδ' ὅπως
 ἐπὶ πλεῖόν σου δεήσομαι περιμείνας. τοῦ δὲ, ὅπερ
 εἰκὸς ἦν, ὑποσχομένου πάντα πράξειν, δέομαί σου
 τοῦτ', ἔφη, χρηστὸν ὀρώσά σε, καὶ ἐπιμελῆ, καὶ φι-
 λόστοργον, τὴν κῦνα ἦν οἶσθα τὴν Μυρρίνην, ἀνα-
 λαβὼν ἐς τὸ ὄχημα, φύλαττέ μοι, καὶ ἐπιμελοῦ, ὅ-
 πως μηδενὸς ἐνδεής ἔσται· βαρύνεται γὰρ ἡ ἀθλία
 τὴν γαστέρα, καὶ σχεδὸν ὡς ἐπίτεξ ἐστίν· οἱ δὲ κα-
 τήρατοι οὗτοι, καὶ ἀπειθεῖς οἰκέται, οὐχ ὅπως ἐκεί-
 νης, ἀλλ' οὐδ' ἐμοῦ αὐτῆς πολὺν ποιοῦνται λόγον
 ἐν ταῖς ὁδοῖς. μὴ τοίνυν τι σμικρὸν οἰηθῆς εὐποιή-

σειν με, τὸ περισπούδαστόν μοι, καὶ ἡδιστόν κυνίδιον διαφυλάξας. ὑπέσχετο ὁ Θεσμόπολις, πολλὰ ἰκετευούσης, καὶ μονονουχὶ καὶ δακρουούσης. τὸ δὲ πρῶγμα, παγγέλιοιόν ἴν, κυνίδιον ἐκ τοῦ ἱματίου προκύπτον μικρὸν ὑπὸ τὸν πῶγωνα, καὶ κατουρῆσαν πολλάκις, εἰ καὶ μὴ ταῦτα ὁ Θεσμόπολις προσετίθει, καὶ βαῦζον λεπτῇ τῇ φωνῇ (τοιαῦτα γὰρ τὰ Μελιταῖα) καὶ τὸ γένειον τοῦ φιλοσόφου περιλιχμώμενον, μάλιστα εἶ τι τοῦ χθιζοῦ αὐτῷ ζωμοῦ ἐγκατεμέμικτο. καὶ ὁ κίναιδος, ὁ ξύνεδρος, οὐκ ἀμούσως ποτὲ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους τοὺς παρόντας ἐν τῷ ξυμποσίῳ ἀποσκώπτων, ἐπειδὴ ποτε καὶ ἐπὶ τὸν Θεσμόπολιν καθῆκε τὸ σκῶμμα, περὶ δὲ Θεσμοπόλιδος, ἔφη, τοῦτο μόνον εἰπεῖν ἔχω, ὅτι ἀντὶ Στωϊκοῦ ἤδη Κυνικός ἡμῖν γεγένηται. τὸ δ' οὖν κυνίδιον, καὶ τετοκέσαι ἐν τῷ τρίβωνι τοῦ Θεσμοπόλιδος ἐπυθόμην. 35. Τοιαῦτα ἐντρυφῶσι, μᾶλλον δὲ ἐνυβρίζουσι τοῖς ξυνοῦσι, κατὰ μικρὸν αὐτοὺς χειροῆθεις τῇ ὕβρει παρασκευάζοντες. οἶδα δ' ἐγὼ καὶ ῥήτωρα τῶν καρχάρων ἐπὶ τῷ δεῖπνῳ κελευσθέντα, μελετήσαντα, μὲ τὸν Δί, οὐκ ἀπαιδευτῶς, ἀλλὰ πάνυ τορῶς, καὶ ξυγκεκροτημένως· ἐπηνεῖτο γοῦν μεταξὺ πιόντων, οὗ πρὸς ὕδωρ μεμετρημένον, ἀλλὰ πρὸς οἶνου ἀμφορέα λέγων. καὶ τοῦτο ὑποστῆναι τὸ τόλμημα ἐπὶ διακοσίαις δραγμαῖς ἐλέγχετο. ταῦτα μὲν οὖν ἴσως μέτρια. ἦν δὲ ποιητικὸς αὐτός, ἢ συγγραφικὸς ὁ πλούσιος ἦ, παρὰ τὸ δεῖπνον τὰ αὐτοῦ ῥαψοιδῶν, τότε καὶ μάλιστα διαῤῥαγῆναι χρῆ, ἐπαινοῦντα καὶ κολακεύοντα, καὶ τρόπους ἐπαινῶν καινοτέρους ἐπινοοῦντα. [εἰς]

δ' οἱ καὶ ἐπὶ κάλλει θαυμάζεσθαι ἐθέλουσι. καὶ δεῖ Ἀδώνιδας αὐτοὺς, καὶ Τακίνθους ἀκούειν, πήχεις ἐνίοτε τὴν ρῖνα ἔχοντας.] σὺ δ' οὖν ἐὰν μὴ ἐπαινῆς, ἐς τὰς λιθοτομίας τῆς Διονυσίου εὐθύς ἀφίξῃ, ὡς καὶ φθονῶν, καὶ ἐπιβουλεύων αὐτῷ. χρῆ δὲ καὶ σοφοὺς καὶ ῥήτορας εἶναι αὐτούς· κἄν εἴ τι σολοικίαιαντες τύχωσιν, αὐτὸ τὸ τῆς Ἀτικῆς καὶ τοῦ Τμητιοῦ μεστοὺς δοκεῖν τοὺς λόγους, καὶ νόμον εἶναι τὸ λοιπὸν οὕτω λέγειν. 36. Καίτοι φορητὰ ἴσως τὰ τῶν ἀνδρῶν. αἱ δὲ οὖν γυναῖκες (καὶ γὰρ αὗται καὶ τότε ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπουδάζεται, τὸ εἶναι τινὰς αὐταῖς πεπαιδευμένους, μισθοῦ ὑποτελεῖς ξυρόντας, καὶ τῷ φοριῶ παραπομένους) ἐν γὰρ τι καὶ τοῦτο τῶν ἄλλων καλλωπισμάτων αὐταῖς δοκεῖ, ἣν λέγεται, ὡς πεπαιδευμένοι τέ εἰσι, καὶ φιλόσοφοι, καὶ ποιούσιν ἄσματα οὐ πολὺ τῆς Σαφφοῦς ἀποδέοντα· καὶ διὰ δὴ ταῦτα, μισθωτοὺς καὶ αὐταὶ περιάγονται ῥήτορας, καὶ γραμματικούς, καὶ φιλοσόφους· ἀκροῶνται δ' αὐτῶν πηνίκα (γελοῖον γὰρ καὶ τοῦτο) ἦτοι μεταξὺ κοσμοῦμεναι, καὶ τὰς κόμας περιπλεκόμεναι, ἢ παρὰ τὸ δεῖπνον· ἄλλοτε γὰρ οὐκ ἄγουσι σχολήν. πολλάκις δὲ καὶ μεταξὺ τοῦ φιλοσόφου τὸ διεξιόντος, ἢ ἄβρα προσελθούσα, ὠρεξε παρὰ τοῦ μοιχοῦ γραμματίον· οἱ δὲ περὶ σωφροσύνης ἐκείνοι λόγοι, ἐστῶσι περιμένοντες ἔστ' ἂν ἐκείνη ἀντιγράψασα τῷ μοιχῷ, ἐπαναδράμῃ πρὸς τὴν ἀκρόασιν. 37. Ἐπειδὴν δὲ ποτε διὰ μακροῦ τοῦ χρόνου Κρονίων ἢ Παναθηναίων ἐπιστάντων, πέμπηται τί σοι ἐφ' ἐστρίδιον ἄθλιον, ἢ χιτῶνιον ὑπόσαθρον, ἐνταῦθα μὲν

λιστα πολλὴν δεῖ καὶ μεγάλην γενέσθαι τὴν πομπήν.
 καὶ ὁ μὲν πρῶτος εὐθύς, ἔτι σκεπτομένου παρακού-
 σασ τοῦ δεσπότου, προδραμῶν καὶ προμηνύσας, ἀ-
 πέρχεται, μισθὸν οὐκ ὀλίγον τῆς ἀγγελίας προλα-
 βῶν. ἔωθεν δὲ τρισκαίδεκα ἤκουσι κομίζοντες, ἕκα-
 στος ὡς πολλὰ εἶπε, καὶ ὡς ὑπέμνησε, καὶ ὡς ἐπι-
 τραπεῖς, τὸ κάλλιον ἐπελέξατο διεξιῶν· ἅπαντες δ'
 οὖν ἀπαλλάττονται λαβόντες, ἔτι καὶ βρενθυόμενοι,
 ὅτι μὴ πλείω ἔδωκας. 38. Ὁ μὲν γὰρ μισθὸς ἀν-
 τὸς, κατὰ δύο ὀβολοὺς, ἢ τέτταρας· καὶ βαρὺς αἰ-
 τῶν σὺ, καὶ ὀκληρὸς δοκεῖς. ἵνα δ' οὖν λάβης, κο-
 λακευτέος μὲν αὐτὸς, καὶ ἱκετευτέος· θεραπευτέος
 δὲ καὶ ὁ οἰκονόμος. οὗτος μὲν καὶ ἄλλος θεραπείας
 τρόπος. οὐκ ἀμελητέος δὲ οὐδ' ὁ ξύμβουλος καὶ φί-
 λος. καὶ τὸ ληφθέν, ἤδη προωφείλετο ἱματιοκαπή-
 λω, ἢ σκυτοτόμῳ τινί. ἄδωρα εὖν σοι τὰ δῶρα, καὶ
 ἀνόνητα. 39. Πολὺς δὲ ὁ φθόνος, καὶ που καὶ
 διαβολὴ τις ἠρέμα ὑπεξανίσταται πρὸς ἄνδρα ἤδη
 τοὺς κατὰ σοῦ λόγους ἠδέως ἐνδεχόμενον· ὄρα γὰρ
 ἤδη σὲ μὲν ὑπὸ τῶν συνεχῶν πόνων ἐκτετροχωμένοι,
 καὶ πρὸς τὴν θεραπείαν σκάζοντα, καὶ ἀπηυδηκότα,
 τὴν ποδάγραν δὲ ὑπανιοῦσαν. ὅλως γὰρ ὄσονπερ ἦν
 νοστιμώτατον ἐν σοὶ, ἀπανθισάμενος, καὶ τὸ ἐγ-
 καρπώτατον τῆς ἡλικίας, καὶ τὸ ἀκμαιότατον τοῦ
 σώματος ἐπιτρίψας, καὶ ῥάκος σε πολυσχιδῆς ἐργα-
 σάμενος, ἤδη περιβλέπει, σὲ μὲν οἷ τῆς κόπρου ἀ-
 πορρύψει φέρων, ἄλλον δὲ ὅπως τῶν δυναμένων τοὺς
 πόνους καρτερεῖν προσλήψεται. καὶ ἤτοι μειράκιον
 αὐτοῦ ὅτι ἐπείρασάς ποτε, ἢ τῆς γυναικὸς ἄρματα

παρθένον γέρον ἀνήρ διέφθειρας, ἢ ἄλλο τί τοιοῦτον ἐπικληθεῖς, νύκτωρ ἐγκεκαλυμμένος, ἐπὶ τράχηλον ὤσθεις, ἐξελήλυθας ἔρημος ἀπάντων, καὶ ἄπορος, τὴν βελτίστην ποδάγραν αὐτῷ γήρα παραλαβὼν, καὶ ἡ μὲν τέως ἦδεις, ἀπομαθὼν ἐν τοσοῦτῳ χρόνῳ θυλάκου δὲ μείζω τὴν γαστέρα ἐργασάμενος, ἀπλήρωτόν τι, καὶ ἀπαραίτητον κακόν. καὶ γὰρ ὁ λαιμὸς ἀπαιτεῖ ἐκ τοῦ ἔθους· καὶ ἀπομανθάνων αὐτά, ἀγανακτεῖ. 40. Καὶ σε οὐκ ἂν τις ἄλλος δέξαιτο ἔξωρον ἤδη γεγονότα, καὶ τοῖς γεγηρακόσιν ἵπποις εἰκότα, ὧν οὐδὲ τὸ δέρμα ὁμοίως χρήσιμον ἄλλως τε, καὶ ἢ ἐκ τοῦ ἀπωσθῆναι διαβολὴ πρὸς τὸ μείζον εἰκαζομένη, μοιχόν, ἢ φαρμακεία σε, ἢ τι τοιοῦτον ἄλλο δοκεῖν ποιεῖ. ὁ μὲν γὰρ κατήγορος, καὶ σιωπῶν ἀξιοπίστος· σὺ δ' Ἕλληνας, καὶ ῥάδιος τὸν τρόπον, καὶ πρὸς πᾶσαν ἀδικίαν εὐκολος· τοιοῦτους γὰρ ἅπαντας ἡμᾶς εἶναι οἶονται· καὶ μάλα εἰκότως· δοκῶ γὰρ μοι καὶ τῆς τοιαύτης δόξης αὐτῶν, ἣν ἔχουσι περὶ ἡμῶν, καταινενοημένοι τὴν αἰτίαν. πολλοὶ γὰρ οἱ ἐς τὰς οἰκίας παρελθόντες, ὑπὲρ τοῦ μηδὲν ἄλλο χρήσιμον εἰδέναι, μαντείας καὶ φαρμακείας ὑπέσχοντο, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἐπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς· καὶ ταῦτα πεπαιδεῦσθαι λέγοντες, καὶ τρίβωνας ἀμπεχόμενοι, καὶ πώγωνας οὐκ εὐκαταφρονήτους καθευμένοι. εἰκότως οὖν τὴν ὁμοίαν περὶ πάντων ὑπένοιαν ἔχουσιν, οὓς ἀρίστους ἕορτο, τοιοῦτους ὀρῶντες, καὶ μάλιστα ἐπιτηροῦντες αὐτῶν τὴν ἐν τοῖς δειπνοῖς, καὶ τῇ ἄλλῃ ξυρουσίᾳ κολακείαν, καὶ τὴν πρὸς τὸ κέρδος δουλοπρέπειαν. 41.

Ἀποσεισάμενοι δὲ, αὐτοὺς μισοῦσι, καὶ μάλιστα εἰκότως, καὶ ἐξ ἅπαντος ζητοῦσιν ὅπως ἄρδην ἀπολέσωσιν, ἣν δύνωνται. λογίζονται γὰρ ὡς ἐξαγορεύουσιν αὐτῶν τὰ πολλὰ ἐκείνα τῆς φύσεως ἀπόρρητα, ὡς ἅπαντα εἰδότες ἀκριβῶς, καὶ γυμνοὺς αὐτοὺς ἐπωπτευκότες. τοῦτο τοίνυν ἀποπνίγει αὐτούς· ἅπαντες γὰρ ἀκριβῶς ὅμοιοί εἰσι τοῖς καλλίστοις τούτοις βιβλίοις, ὧν χρυσοῖ μὲν οἱ ὄμφαλοι, πορφύρα δ' ἔκτοσθεν ἢ διφθέρα· τὰ δ' ἔνδον, ἢ Θυέστης ἐστὶ τῶν τέκνων ἐσιτώμενος, ἢ Οἰδίπους τῇ μητρὶ ξυνών, ἢ Τηρεὺς δύο ἀδελφὰς ἅμα ὀπυίων. τοιοῦτοι καὶ αὐτοὶ εἰσι, λαμπροὶ, καὶ περιβλεπτοί, ἔνδον δ' ὑπὸ τῇ πορφύρᾳ, πολλὴν τὴν τραγωδίαν σκέποντες. ἕκαστον γοῦν αὐτῶν ἦν ἐξειλήσης, δρᾶμα οὐ μικρὸν εὐρήσεις Εὐριπίδου τινός, ἢ Σοφοκλέους· τὰ δ' ἔξω, πορφύρα εὐανθῆς, καὶ χρυσοῦς δ' ὄμφαλός. ταῦτ' οὖν ξυνεπιστάμενοι αὐτοῖς, μισοῦσι, καὶ ἐπιβουλεύουσιν, εἴ τις ἀποσταῖς, ἀκριβῶς κατανενοηκῶς αὐτοὺς ἐκτραγωδήσει, καὶ πρὸς πολλοὺς ἔρει. 42. Βούλομαι δ' ὁμῶς ἔγωγε, ὡς περὶ ὁ Κέβης ἐκεῖνος, εἰκόνα τινὰ τοῦ τοιούτου σοὶ βίου γράψαι, ὅπως ἐς αὐτὴν ἀποβλέπων, εἰδῆς εἴ σοι παριτητέον ἐστὶν ἐς αὐτὴν. ἠδέως μὲν οὖν Ἀπελλοῦ τινός, ἢ Παρθέσιου, ἢ Ἀετίωνος, ἢ καὶ Εὐφράνορος ἂν ἐδεήθην ἐπὶ τὴν γραφήν. ἐπεὶ δὲ ἄπορον νῦν εὐρεῖν τινα οὕτω γενναῖον, καὶ ἀκριβῆ τὴν τέχνην, ψιλὴν ὡς οἶόν τέ σοι ἐπιδείξω τὴν εἰκόνα. καὶ δὴ γεγράφθω προπύλαια μὲν ὑψηλὰ, καὶ ἐπίχρυσα, καὶ μὴ κάτω ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἀλλ' ἄνω τῆς γῆς, ἐπὶ λόφου κείμενα, καὶ ἡ ἄνοδος

ἐπιπολύ, καὶ ἀνάντης, καὶ ὄλισθον ἔχουσα, ὡς πολ-
λάκις ἤδη πρὸς τῷ ἄκρῳ ἔσεσθαι ἐλπύσαντας. ἐκτρα-
χηλισθῆναι, διαμαρτόντος τοῦ ποδός· ἔνδον δέ, ὁ
Πλοῦτος αὐτὸς καθήσθω, χρυσοῦς ὅλος, ἂν δοκεῖ,
πάνυ εὐμορφος, καὶ ἐπέραστος· ὁ δ' ἐραστὴς μόγις
ἀνελθὼν, καὶ πλησιάσας τῇ θύρᾳ, τεθηπέτω, ἀφο-
ρῶν ἐς τὸ χρυσίον. παραλαβοῦσα δὲ αὐτὸν ἡ Ἐλπὶς,
εὐπρόσωπος καὶ αὐτῇ, καὶ ποικίλα ἀμπεχομένη ἐς-
αγέτω, σφόδρα ἐκπεπληγμένον τῇ εἰσόδῳ. τουντεῦ-
θεν δέ, ἡ μὲν Ἐλπὶς αἰεὶ προηγείσθω. διαδεξάμεναι
δ' αὐτὸν ἄλλαι γυναῖκες, Ἀπάτη, καὶ Δουλεία, πα-
ραδότωσαν τῷ Πόνῳ. ὁ δέ, πολλὰ τὸν ἄθλιον κα-
ταγυμνάσας, τελευτῶν, ἐγχειρισάτω αὐτὸν τῷ Γήρῳ
ἤδη ὑπονοσοῦντα, καὶ τετραμμένον τὴν χροῶν· ὑστά-
τη δὲ ἡ Ἐλπίς ἐπιλαβομένη, συρέτω πρὸς τὴν Ἀπό-
γνωσιν· ἡ δ' Ἐλπὶς, τὸ ἀπὸ τούτου, ἀφανὴς ἀπο-
πτάσθω, καὶ μηκέτι καθ' οὓς εἰσῆλθε τοὺς χρυσοῦς
θυρῶνας, ἐκ τινος δ' ἀποστρόφου καὶ λεληθυίας ἐξ-
όδου ἐξωθείσθω, γυμνός, προγᾶστωρ, ὠχρὸς, γέ-
ρων, τῇ ἐτέρᾳ μὲν, τὴν Αἰδῶ σκέπων, τῇ δεξιᾷ δὲ
αὐτὸς ἑαυτὸν ἄγχων· ἀπαντάτω δ' ἐξιόντι ἡ Μετά-
νοια δακρύουσα ἐς οὐδὲν ὄφελος, καὶ τὸν ἄθλιον
ἐπαπολλύουσα. τοῦτο μὲν ἔστω τὸ τέλος τῆς γραφῆς.
σὺ δ' οὖν, ὦ ἄριστε Τιμόκλεις, αὐτὸς ἤδη ἀκριβοῖς
ἐπισκοπῶν ἕκαστα, ἐννόησον εἰ σοὶ καλῶς ἔχει, προς-
ελθόντα εἰς τὴν εἰκόνα κατὰ ταύτας τὰς θύρας, ἐκεί-
νην τὴν ἔμπαλιν αἰσχυρῶς οὕτως ἐκπεσεῖν. ὅτι δ' ἂν
πρώτης, μέμνησο τοῦ σοφοῦ λέγοντος, Ὡς θεὸς ἀν-
αίτιος, αἰτία δ' ἐλομένου.

